Din stabilimentul grafic:
S O C E C Ŭ & T E C L U
Strada Berzi, 96.
[25,682]

www.dacoromanica.ro

SCRIERI

LITERARE SI ISTORICE

www.dacoromanica.ro

SCRIERI

LITERARE SI ISTORICE

ALE LUI

A. I. ODOBESCU

VOLUMUL I

BUCURESCI

EDITURA LIBRĂRIEI SOCECŬ & Comp.

7. Calea Victoriei, 7.

1887

www.dacoromanica.ro

ΨΕΥΔΟ-ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΣ

1874.

—

FRAGMENTE DE LITERATURĂ POPORANĂ

1874—1879.

—

ISTORIE CONTIMPORANĂ

1876—1887.

—

www.dacoromanica.ro

VII.

ΨΕΥΔΟ-ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΣ

EPISTOLĂ

SCRISĂ CU GÊND SĂ FIE PRECUVÊNTARE LA CARTEA

„MANUALUL VÊNĂTORULUI"

1874.

---

www.dacoromanica.ro

ΨΕΥΔΟ-ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΣ

Domnului C. C. Cornescu.

Amice,

Când 'mĭ aĭ dat maĭ întêĭ să citesc manuscriptul tĕŭ, întitulat „*Manualul Vênătorului*“, aĭ arătat dorința ca să'ĭ fac eŭ o precuvêntare. Maĭ apoĭ 'ţĭ aĭ luat séma și m'aĭ scutit de acêstă măgulitôre sarcină.

În casul din urmă, rĕŭ nu te aĭ gêndit, cocĭ eu, dupe ce am rĕsfoit cartea ta, m'am luat în adevĕr cu plăcere de pe urmele tale de vênător; dar, pe când tu te ocupaĭ cu gravitate a 'ţĭ alege cea maĭ bună puşcă, a o încărca cu cea maĭ potrivită măsură, a o îndrepta dupe cea maĭ nimerită linie; pe când tu dresaĭ, de mic și cu o minunată răbdare, pe prepelicarul tĕŭ ca să asculte la semnalele consacrate : *Pst! Pil!* și *Aport!*; pe când tu în fine studiaĭ cu luare aminte caracterele fisice și etice ale celor maĭ obicĭnuite subiecte însufleţite de vênătôre, eŭ, ca un nevênător ce sûnt, m'am apucat sa

www.dacoromanica.ro

colind rĕstimpiĭ şi spaţiele, căutând cu ochiĭ, cu audul şi cu inima, priveliştĭ, rĕsunete şi emoţiunĭ vênătorescĭ.

Colindând m'am rătăcit, şi ĭată-mĕ abié acum ajuns din fantastica'mĭ călĕtorie, cu un sac aşa îngreuĭat de tot felul de petice şi de surcele, adunate de pretutindenĭ, încôt nu maĭ cutez, Dómne feresce! nicĭ chĭar eŭ însu'mĭ să'l arunc în spinarea *Manualuluĭ* tĕŭ.

Am luat dar pretenţiósa hotărîre a le deşerta într' un volum osebit, ce'l voĭu tipări numaĭ pe sĕma lor, şi care, subt un titlu pedantesc şi archaic, spunênd vênătorilor numaĭ lucrurĭ ce sūnt cu totul de prisos arteĭ lor, va întocmi un fel de *Falş Tractat de Vênătorie*, *Ψευδο-κυνηγετικὸς*, în opositiune făţişă cu *Manualul* tĕŭ, care, deşi maĭ scurt, este ânsĕ fără îndoiélă cu mult maĭ folositor celor cari vorŭ să înveţe ceva cu temeĭu.

Dar maĭ nainte de a pune sub tipar, m'am simţit, amice, ca şi dator să'ţĭ trămit ţie, prinosul acestuĭ vraft de pagine manuscrise, pe care, bune sĕŭ rele, le datorez numaĭ primuluĭ tĕŭ îndemn amical.

Priimesce-le precum îţĭ vorŭ place; dar crede totuşĭ, că, — deşi îţĭ vinŭ acum cam ca fuĭorul popiĭ, — ele purcedŭ dintr'o afectuósă pornire a celuĭ care de mult este

Bucuresci, 7 maĭu 1874. al tĕŭ bun prieten

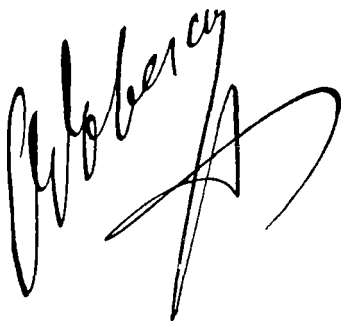

www.dacoromanica.ro

COPRINSUL

I. Să mĕ încurc óre şi eŭ în calea vênătorilor? — Cartea ta şi Precuvêntarea mea. — *Utile dulci* séŭ Sosii şi dl Socecŭ. — Ce ţice Nimrod despre podagra mea. — Arcadia pe câmpul Bărăganului. — De la moş Doru, drept în pustiĭ. — La conac! — Vaĭ de bĭetul Gogolĭ, ce era să paţă!

II. Ţiganiĭ de zestre. — *Grives en caisse.* — Disertaţiune filologică, îmbâcsită cu erudiţiune. — 1000 galbenĭ venit pe an. — Graurii sciŭ franţuzesce maĭ bine decât dl Littré! — Din fabulele luĭ Lafontaine pênĕ în pădurile Rusieĭ. — „Amărâta turturea, oĭ! sĕrmana, vaĭ de ea!“

III. Pentru ce poetul Lucreţiŭ scie maĭ bine séma cârmuiriĭ decât stăpânirea nóstră. — *Chiaŭ! Chiaŭ!* prin pădure. — Unde ne acăţăm de códa câneluĭ. — Braşóve şi palavre vênătorescĭ. — De ce vulpea are códa lungă şi ursul n'are de loc.

www.dacoromanica.ro

IV. D'aş sci şi eŭ carte câtă scia rĕposatul Lessing! — Ditirambă în onórea Artemideï. — Bine trăia Diana la curtea luï Henric de Valois! — Cuviósă gravură nemţéscă. — *Κυνηγετικὸς*, salată eleno-latinéscă. — Sfêrşim tot la códă.

V. Iată-ne acum şi în Roma! — Maï mare ruşine pentru cotgogé-mi-te Împĕrat! — Sculptura istorică pe arcul de triumf al lui Traian. — Platon şi Xenofon ne poftescŭ la vênătóre. — Tren de plăcere prin epoca glaciară. — Faraonï vênătorï. — Păcat că Guilom Tell vorbea nemţesce. — De la capra-négră la ĭubită şi viceversa. — Poemă câmpulungénă.

VI. Cum se pricepeaŭ să cânte la vĕnătóre Rossini şi Haydn, Méhul şi Weber. — *Tonton, tonton, tontaine, tonton!!* — Duşmănia literară séŭ efecte intuitive şi anachronistice ale Chambertinuluï de la *Café-Anglais*, asupra poesieï române. — Trecem dincolo de Bagdad. — Concert simfonic pe apă şi pe uscat, dat mistreţilor şi cerbilor de Şahul Persieï Khoşru Anuşirvan.

VII. *Ζωγραφία* privită din puntul de vedere al teoriilor luï Darwin. — Amor şi vĕnătóre! — Cum se îngropaŭ la Roma urmaşiï bĭetuluï Ovidŭ, rĕposat ca vaï de dînsul, cam pe la Kĭustengé. — Pustia de oglindă, multe rele face! — Rubens n'a fost vênător, dar Horace Vernet fără înduoïélă. — *Filosofia absolută* a esteticeï vênătorescĭ. — Italia ne a cam dat de ruşine.

VIII. Bibliografie cinegetică a secoluluï de mijloc. — Inşiră-te mărgărite artistic şi vĕnătoresc. — Mistreţul de Snyders. — Wouwerman şi calul bĕlan. — Vĕdut'aï la Luvru pe *Bonne, Nonne* şi *Ponne*, séŭ pe *Mitte* şi *Turlu*, adică pe Desportes şi pe Oudry? — Prinţişorïi

www.dacoromanica.ro

nemţi de mult visaŭ a Versallia.— Ridinger şi babiţa.— Tot Ridinger şi marchizul de Carabas. — Tot Ridinger şi Sir Edwin Landseer. — Cum te daŭ de gol băieţiĭ de la noĭ. — Cum umblu eŭ să te aduc pe tine a deveni un sportman fashionabil.

IX. „La Carpaţi 'mĭ am adus jalea!" — Poesie prelinsă şi dichisită. — Prepelicarul în gĕntă şi bicaţina în vĕnt. — Literatura cinegetică a Muscalilor. — Tiroleză fără acompaniament de musică. — Steeple-chase sistematic d'a curmedişul artelor vĕnătorescĭ. — Uf! să rĕsuflăm un moment sub umbrarul luĭ Kyr Ioniţă Buzdrună.

X. Âncŏ un hop! — Sus pe plaĭul Buzĕuluĭ. — Studiŭ antropologic, lexicografic şi moral asupra locuitorilor din comuna Bisoca. — Basmul cu Fata din pĕtră şi cu Fecĭorul de împĕrat, cel cu noroc la vĕnat.— Vultur, dihor şi rîs, sĕŭ zamfir, smarand şi rubin. — Câte se potŭ întêmpla unuĭ nĕmţ dĕca nu pricepe românesce.

XI. La cotul munţilor. — Tot basmul cel cu Fata din pĕtră şi c. l. — Porumbiţa şi mărgăritarul. — Ce aŭ spus despre munţiĭ Năculele de la obêrşia Rômniculuĭ, Caiu Valeriu Catul, François Villon, autorul anonim al Romanceruluĭ del Cid Campeador şi mulţĭ alţiĭ — Iepurii din *Codicele civil* şi ceĭ din *Dictionnariulu Academicu.* — Ne luăm dioa bună în tinda dluĭ Sterie, arendaşul de la Bisoca. — *Post-scriptum* unde se spune ceĭa ce n'a sciut să spună rĕposatul C. Negruzi, în statistica ce a făcut lupilor din Moldova.

XII. Capitolul cel maĭ plăcut pentru cititor.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro

Difficiles nugæ

I.

Aĭ voit, amice, ca maĭ nainte de a o tipări, să citesc eŭ, în manuscript, cartea românéscă ce tu aĭ compus sub titlul de „*Manualul Vênătorului*“ şi, dupe citire, să'mĭ şi daŭ părerea asupră'ĭ.

Pentru atâta încredere, nu am cum să'ţĭ mulţumesc; dar, témă 'mĭ e că, acordându'mĭ *mie* o aşa amicală şi linguşitóre precădere, n'aĭ nimerit tocmaĭ bine, o iscusite vênătorule!

Óre nu sciaĭ séŭ că aĭ uitat cum că la vênătorie, ca şi la multe altele, eŭ mĕ pricep cam tot atâta precât se pricepea vestitul agémiŭ, carele, vĕdêndu-se luat în rĕspĕr de babele satuluĭ, pentru isbêndile ce făcuse cu puşca diminéţa, în batătură, se apăra în dulcea limbă a poesieĭ şi ţinea una că:

De e curcă,
Ce se 'ncurcă,
La revĕrsatul ḑorilor,
În calea vênătorilor?

www.dacoromanica.ro

Istoria nu adaoge mai departe dacă păgubaşele s'au mulţumit numai cu acéstă armoniósă desdăunare, precum, în altă împrejurare, fusese silit să facă simigiul cel cu tocméla, care, pentru plăcintele mâncate, rămase bun plătit numai cu cânticelul dascăluluĭ Caracangé :

Deschide-te pungulițĕ,
Să plătescĭ plăcinţelele;

cânticel care, fără îndoĭală, este, în privinţa regulelor prosodice, cu mult mai prejos de ingeniósă improvisaţiune a vênătoruluĭ de curcĭ.

Veḑĭ să nu paţĭ şi tu ca simigiul şi de unde, cu drept cuvênt, te aşteptaĭ să fiĭ răsplătit, chĭar de la început, prin laude meritate, pentru tóte cercetările serióse, pentru tóte observaţiunile adúncĭ, pentru tóte ostenelile ce aĭ depus în opera ta, să nu capeţĭ de la mine decât un *encomion* fluturatic şi fără temeĭu, psalmodiat şi acela pe drâng séu cântat din frunḑă.

Dreptul luĭ Dumneḑeu, în asemené cas şi adică dacă critica mea va fi, — precum este şi lesnę de prevĕḑut, — nedemnă şi nepotrivită pentru scrierea ce a provocat'o, ruşinea va rămâné numaĭ pe séma mea, căcĭ este drept ca fie-care să pórte ponosul faptelor şi ḑiselor sale, şi nu numaĭ vênătoriĭ sciŭ cum că „tótă pasărea pe lume, dupe limba eĭ pĭere".

www.dacoromanica.ro

Fie acestea ḑise din capul loculuĭ, ca nu cum-va să se întêmple ca, vre unuĭ cititor, scârbit îndată de urîtul precuvêntărĭĭ, să'ĭ vină rĕul gênd de a lepăda cartea ta din mână, maĭ nainte chĭar de a fi intrat în materia eĭ, tratată cu seriositate şi cu sciinţă-de-cause, de către consciinţiosul autor.

Mĕ grăbesc a declara că acel cititor va fi adevĕratul păgubaş, cŏcĭ dĕcă nu scie regulele vênătorieĭ maĭ bine decât mine şi voiesc cu tŏte acestea să le învețe, el perde cea maĭ bună ocasiune de a se instrui, citind o carte plăcută, în care formulele costelive ale mecaniceĭ şi reçetele greţŏse ale medicineĭ-veterinarieĭ, sunt maĭ peste tot locul fŏrte binişor furişate printre o mulţime de noţiunĭ istorice, de povăţuirĭ înţelepte şi de fapte interesante, care potŭ să placă şi să folosĕscă orĭ căruĭ cititor.

Ca să fiŭ dar drept şi să te pun îndată la adăpost despre orĭ ce neajunsurĭ arŭ puté să'ţĭ vină dupe urma cuvintelor mele, recunosc, ĭubite autorule, că, deşi tu n'aĭ avut de gênd, ca liricul nostru străbun Oraţiŭ, să arăţĭ poeţilor din viitorime poteca cea bună, ânsĕ tot aĭ sciut, chĭar şi în materie de vênătorie, să urmezĭ părintescile luĭ poveţe, luând drept devisă tăcută a scriereĭ tale, faĭmósele luĭ versurĭ din *Arta Poetică:*

www.dacoromanica.ro

Omne tulit punctum qui miscuit utile dulci,
Lectorem delectando, pariterque monendo [1]).

Îţĭ urez ca să se pótă aplica cărţiĭ tale şi exametriĭ următorĭ, în care sper că d[l] Socecŭ, —carele în asemené cas ar priimi de sigur să'ţĭ fie editor, — nu va fi supĕrat a se vedé înlocuind, chĭar cu prejudiţiul regulelor prosodieĭ latine, pe aňticiĭ domnieĭ-sale quasi-omonimĭ şi colegĭ în librărie, fraţiĭ Sosii din Roma:

Hic meret æra liber *Socecio:* hic et mare transit
Et longum noto scriptori prorogat ævum [2]).

Dar de vreme ce, pornindu-mĕ a'ţĭ vorbi despre vênătóre, mĕ vĕd fórĕ veste pribegind pe rĕzórele literaturieĭ, mulţumesce-te, te rog, amice, ca, în loc de o analisă scrupulósă a *Manualului* tĕŭ, în loc de o apreţuire a meritelor ce el va sci neapărat şi cu maĭ bun succes să destăinuĭască la ochiĭ ómenilor de sciinţă şi de specialitate, într'un cuvênt, în loc de ceĭa ce'mĭ aĭ ce-

---

1) *Horatii* Ars poetica. v. 343—44:

«Tótă aprobarea o capătă acela care întrunesce folosul cu plăcerea, Desfătând pe cititor şi instruindu'l tot de o dată».

2) *Idem.* v. 345—46:

«Acea carte produce banĭ luĭ *Socecŭ;* ea trece şi peste mărĭ Şi prelungesce în secolĭ îndelungaţĭ, numele vestit ale scriitoruluĭ».

www.dacoromanica.ro

rut, mulţumesce-te, ḑic, să'ţĭ spuĭu aci numaĭ, în ce chip, cum şi ce fel, imaginaţiunea, sufletul şi mintea mea aŭ putut aĭevé să'şĭ însuşéscă plăcerile şi farmecul arteĭ pe care tu, cel d'âinteĭ, o predaĭ astăḑĭ cititorilor românĭ, înjghĭebată în regulè maĭ mult séŭ maĭ puçin rigurőse.

Déca chĭar în aniĭ tinereţiĭ, pe când trupul —*la bête (vita)*, cum ḑice Xavier de Maistre, s'avêntă maĭ lesne dupe sburdările inimeĭ, déca pe atuncĭ chĭar, gusturile'mĭ stătătőre şi trândava'mĭ fire nu m'aŭ ĭertat să deviŭ vênător, apoĭ d'acum înainte ce speranţă să'mĭ maĭ rĕmână? maĭ ales când, pe tótă ḑioa, junghĭurile în picĭőre şi podagra îmĭ chezăşuĭescŭ pentru restul vieţeĭ, cea maĭ nerevocabilă patentă de incapacitate în deprinderile sprintene şi obositőre ale vênătorieĭ.

Vorbă curată! nicĭ un al duoĭlé Nimrod, vênătorul biblic, nicĭ un al duoĭlé Sfânt-Hubert, vênătorul minunat al creştinilor, eŭ unul n'am să mĕ fac. Trebuie să renunţ cu totul la aşa falnice năzuirĭ, şi chĭar déca dése citire a cărţiĭ tale ar aprinde în mine un asemené dor semeţ, nevoĭa ar cere ca să'l potolesc îndată şi să mĕ hotărĕsc a rĕmâné şi în viitor, din céta acelora cari, când vĕḑŭ cloşca păscênd bobociĭ de raţă pe malul băltzeĭ, se miră ḑicênd :

Să fie raţă? — Măsa găină!
Să fie găină?—Botul lătăreţ!

www.dacoromanica.ro

Dar ânsĕ, şi eŭ am crescut pe câmpul Bărăganuluĭ! *Et in Arcadia ego!* Şi eŭ am vĕdut cârdurile de dropiĭ, cutrierând cu pas mĕsurat şi cu capul aţintit la pază, acele şesurĭ fără margine, prin care aerul, rĕsfirat în unde diafane subt arşiţa sóreluĭ de vĕră, oglindesce ĭerburile şi bălăriile din depărtare şi le preface, dinaintea vederiĭ fermecate, în cetăţĭ cu miĭ de minarele, în palate cu miĭ de încântărĭ.

Din copilărie şi eŭ am trăit cu Tămădăieniĭ, vênătorĭ de dropiĭ din baştină, cari ném de némul lor aŭ rătăcit prin Bărăgan, pitulaţĭ în căruţele lor acoperite cu covergĭ de rogojină şi, mânând în pas alene glóbele lor de căluşeĭ, aŭ dat rótă, ore, ḑile şi lunĭ întregĭ, împrejurul falnicilor dropioĭ, — cărora eĭ le ḑicŭ *Mitropoliţĭ*, — séŭ când aceştia, primăvéra, se înteţescŭ în lupte amoróse, séŭ când tómna, eĭ ducŭ turmele de puĭ să pască ţérinele înţelenite.

Eŭ n'am uĭtat nicĭ pe rĕposatul Caraĭman, veselul şi priceputul staroste al vênătorilor Tămădăienĭ, carele putea să înghiţă în largele sale pântece atâtea vedre cât şi o butie de la Délulmare, nicĭ pe iscusitul moş Vlad, în căruţa căruĭa aĭ adormit tu adesé, pe când el, cu ochĭ de vulpe, zărea creştetul delicat al dropieĭ mişcând printre fulgiĭ colilieĭ, nicĭ pe bĭetul Gheorghe Gĭantă, cel care, cu o rugină de-puşcă pe care orĭ-ce vênător ar fi asvêrlit'o în gunoĭu, nimerea maĭ bine decât

www.dacoromanica.ro

altul cu o carabină ghintuită, şi care pe mine, nemernicul, m'a adus de multe orĭ cu vênat, la conacul de amĭéḑĭ.

In cartea'ţĭ plină de regule technice şi de învăţăturĭ doctrinarĭĭ, tu vorbescĭ, amice, cu un despreţ superb despre tóte acele petrecerĭ cinegetice, în care vênătorul n'are nevoie să umble pe jos, să caute vênatul ajutat de cânele sĕŭ şi să lovéscă féra séŭ pasĕrea în fugă orĭ în sbor. Nu tăgăduĭesc; în principiŭ trebuĭe să aibĭ dreptate. Dar ce'ĭ facĭ fireĭ? cŏcĭ mie unuĭa, déca cum-va 'mĭ a plăcut vre o vênătóre, apoĭ a fost tocmaĭ din acelea în care picĭórele şi mânele aŭ maĭ puţin de lucrat.

Şi'n adevĕr, să şedem strâmb şi să judicăm drept: óră ce desfătare vênătoréscă maĭ deplină, maĭ neţĕrmurită, maĭ senină şi maĭ legănată în dulcĭ şi duĭóse visărĭ, póte fi pe lume decât aceĭa care o gustă cine-va când, prin pustiile Bărăganuluĭ, căruţa în care stă culcat abĭé înaitéză pe căĭ fără de urme? Dinainte'ĭ e spaţiul nemărginit; dar valurile de ĭérbă, când înviate de o spornică verdéţă, când ofilite sub pĕrlitura sóreluĭ, nu'ĭ însuflă îngrijarea nestatorniculuĭ ocean. In depărtare, pe linia netedă a orizonteluĭ, se profiléză, ca moşorói de cârtiţe uriaşe, movilele, a căror urḑélă e taĭna trecutuluĭ şi podóba pustietăţiĭ. De la movila Nécşuluĭ de pe malul Ialomiţiĭ, pĕnĕ la movila Vulturuluĭ din préjma Borceĭ, ele staŭ

www.dacoromanica.ro

semĕnate în prelargul câmpieĭ, ca sentinele mute şi gârbovite subt ale lor bĕtrâneţĭ. La pólele lor cuĭbézĕ vulturiĭ ceĭ falnicĭ cu late pene negre, precum şi ceĭ surĭ al căror cĭoc ascuţit şi aprig la prédă rĕsare hidos din ale lor grumazurĭ jupuite şi golaşe. E gróznic de a vedé cum aceste jivine se răpedŭ la stêrvurĭ şi să îmbuibĕ cu mortăcĭunĭ, când prin sohaturĭ pică de bolesne câte o vită din cireḑĭ!

Dar căruţa trece 'n laturĭ de acea privelişte scârbósă; ea înaintézĕ încetinel şi rătăcesce fără de ţĕl, dupe bunul plac al mârţógelor arominde séŭ dupe prepusul de vênat al Tămădăianuluĭ căruţaş.

[illegible] cu ḑorile, atuncĭ când roua stă âncŏ aninată [illegible] firele de ĭérbă, ea s'a pornit de la conacul de nópte, de la coliba unchĭaşuluĭ *mĕrunt*, căruĭa 'ĭ duce acum *dorul* Bărăganul întreg[1]),—şi tocmaĭ când sórele e d'asupra amĭéḑuluĭ, ea sosesce la locul de întêlnire al vênătorilor. Maĭ adesé acest loc e o cruce de pétră, strîmbată din pioa eĭ, séŭ un puţ cu furcă, adică o grópă adûncă de unde se scóte apă cu burduful. Trebuĭe să fiĭ la Paicu, în gura Bărăganuluĭ, séŭ la Cornăţele, în mĭeḑul luĭ, ca să găsescĭ câte o mică

1) Alusiune la cârcĭuma unchĭaşuluĭ poreclit *Dor-mĕrunt*, împrejurul căria s'a întemeĭat un sat; acolo trăgeaŭ maĭ adesé vênătoriĭ din Bărăgan.

www.dacoromanica.ro

dumbravă de vechĭ tufanĭ, sub care se adăpostescŭ turmele de oĭ la póle, ĭar miĭ şi miĭ de cuĭburĭ de cĭorĭ printre crăcile copacilor. In orĭ ce alt loc al Bărăganuluĭ, vênătorul nu află alt adăpost, spre a îmbuca séŭ a dormi ţioa, decât umbra căruţeĭ sale. Dar ce vesele sunt acele întruniri de una séŭ duoĕ ore, în care toţĭ îşĭ povestescŭ câte isbêndi aŭ făcut séŭ maĭ ales eraŭ să facă, cum 'ĭ a amăgit pasĕrea vicléně, cum 'ĭ a purtat din loc în loc şi cum însfêrşit s'a făcut nevĕdută în sboru'ĭ prelungit.

Dupe repaos, colinda prin pustiĭ reîncepe cu aceĭaşĭ plăcere. Vênătorul, împrospătat prin somnul, prin mâncarea şi prin glumele de la conac, se aprinde din noŭ de ispita noroculuĭ; el cu ochiĭ caută vênatul, cu gêndul sbóră pó[illegible] către alte doruri; dar simţirile 'ĭ sunt în vecĭ deştepte; inima'ĭ veghĭétă este mereŭ în mişcare şi urîtul fuge, fuge departe, dincolo de nestatornica zare a nemărginiteĭ câmpiĭ.

Când sórele se plécă spre apus, când murgul sereĭ începe a se destinde treptat preste pustiĭ, farmecul taĭnic al singurătăţiĭ cresce şi maĭ mult în sufletul călĕtoruluĭ. Un susur noptatic se înalţă de pre faţa pământuluĭ; din adierea vêntuluĭ prin ĭerburĭ, din ţîrîitul greerilor, din miĭ de sunete uşóre şi nedesluşite se nasce ca o slabă suspinare eşită din sînul obosit al natureĭ. Atuncĭ, prin nălţimile vĕsduhuluĭ, sbóră cântând ale lor doĭne,

www.dacoromanica.ro

lungĭ şire de cocorĭ, brêne şerpuinde de acele paserĭ călĕtóre, în care divinul Dante a întrevĕḑut graţiósa imagine a stoluluĭ de suflete duĭóse, de unde se desprinde, spre a'şĭ deplânge rĕstrişţea, gingaşa luĭ Francescă :

E come i gru van cantando lor lai,
Facendo in aer di sè lunga riga;
Cosi vid'io venir traendo guai,
Ombre portate dalla detta briga. [1])

Dar câte una una căruţele sosescŭ la têrla séŭ la stîna, unde vênătoriĭ aŭ să petrécă nóptea; un bordeĭu acoperit cu paĭe, — trestia şi şovarul sunt scumpe în Bărăgan, — câte-va saĭele şi olumurĭ pentru vite, o cétă de duleĭ ţepenĭ lătrând cu învĭerşunare şi în tótă împrejmuirea un miros greŭ de óĭe, de cépă şi de rachiŭ, ĭată adăpostul şi stréja ce le póte oferi bacĭul de la Rădana séŭ cel de la Rencĭu. Din acestea cată vênătoriĭ să 'şĭ întocméscă culcuş şi cină, déca cum-va n'aŭ avut grijă a 'şĭ aduce aşternut şi merinde în căruţe. Pe când ânsĕ, pe sub şure şi la vatra bordeĭuluĭ, ospĕţul şi paturile se gătescŭ, dupe cum

1) *Dante*, Divina Commedia; L'Inferno, cant. V:

«Şi precum cocorĭĭ mergŭ cântând ale lor doĭne,
Făcênd prin aer din sine lungĭ şire,
Aşa vĕḑuĭu viind, trăgênd vaĭete,
Umbre purtate de pomenita suflare.»

www.dacoromanica.ro

pe fie-care 'l taĭe capul, limbile se desmorţescŭ şi prin glume, prin rîsurĭ cu hohote, ele rescumpără lungile ore de tăcere ale ḑileĭ.

Spune tu ce veĭ voi despre superioritatea vênătorĭĭ cu perpelicarul şi despre plăcerile inteligente şi alese ce resimte omul în unica societate a unuĭ câne dresat dupe regulele arteĭ; cât despre mine, eŭ rĕmâĭu tot bine încredinţat că cele maĭ dulcĭ mulţumirĭ ale vênătorĭĭ sunt acelea în care trupul nu se află osûndit la pedépsa jidovuluĭ rătăcitor, şi apoĭ âncŏ acele care isbucnescŭ cu veselie printre nisce bunĭ tovarăşĭ, întruniţĭ la un loc dupe o ḑi petrecută în emoţiunĭ isolate.

> Dar *chĭar şi în căruţă, vênatul* obosesce
> Şi dup'o cină scurtă şi somnul a sosit [1]).

Vênătorĭ şi căruţaşĭ, mârţóge şi duleĭ, culcaţĭ toţĭ la pământ, dormŭ acum duşĭ, la têrlă!.... „Singure, stelele nopţeĭ se uĭtă de pe cer la dînşiĭ; eĭ audŭ cu urechile tótă acea nenuměrată lume de insecte ce se strecóră prin ĭerburĭ, ţiuind, scârţĭind, fluĭerând, şuerând şi tóte acele miĭ de glasurĭ se 'nalţă cu rĕsunet potolit în tăria nopţiĭ, se limpeḑescŭ în aerul eĭ rĕcoros şi légănă în somnie, audul lor aromit. Când ânsĕ vre unul

1) *Eliad* ḑice în «Sburătorul» sĕŭ:

«Dar câmpul şi argĕoa săténul obosesce
Şi dup'o cină scurtă şi somnul a sosit».

www.dacoromanica.ro

se deşteptă şi clipesce ochiĭ, câmpia i se înfăţişéză luminată de scînteĭele strălucitóre ale licuricilor; une-orĭ cerul se încinge pe alocuré în depărtare, de o vôlvóre roşatică, provenită din pĕrjol, şi un stol întunecos de pasĕrĭ se strecóră prin nópte.....“

Mĕ opresc, cŏcĭ mi se pare că, fără scirea luĭ Dumneḑeŭ şi a cititorilor, am început să traduc descrierea stepeĭ malorosiene, una din paginele cele maĭ minunate din minunatul romanţ istoric *Taras Bulba*, de N. Gogolĭ, scriitor rus, carele, de nu mĕ 'nşel, a scris, el maĭ întĕĭ pe rusesce, comedia *Revisorul general*. Aş transcrie aci cu plăcere tótă acea încântătóre descripţiune; ca şi Gogolĭ, într'o pornire de drăgăstos necaz, aş sfîrşi şi eŭ ḑicênd: „Dracul să vĕ ĭea, câmpiilor, că mult sunteţĭ frumóse!“ [1]) Dar atunci ce s'ar maĭ alege din descrierea Bărăganuluĭ, pe care m'am încercat a o face eŭ românesce?

Las dar pe Gogolĭ într'ale sale, că 'mĭ e témă să nu mĕ pré dea de ruşine.....

Dar ce făcuĭ, vaĭ de mine! Am uĭtat cu totul că este acum admis în radicalele principiĭ de suprem şi absolut patriotism român că, de vreme

---

1) «Чертъ васъ вазьми, степи; какъ вы хороши!»—Romanţul *Taras Bulba* este o admirabilă descriere a vieţeĭ Kazacilor Zaporojenĭ, cari aŭ jucat un aşa mare rol în istoria ţĕrilor române sub domniile strălucite a luĭ Mateĭu Basarab în ţĕra Românéscă şi a luĭ Vasile Lupu în Moldova.

www.dacoromanica.ro

ce Muscalii trebuiescŭ în genere priivițĭ ca inimicĭ şi rĕŭ-voitorĭ aĭ naţionalităţiĭ nóstre, să ne dispensăm cu totul de a numi, ba chĭar să ne şi impunem datoria de a desfigura pe autoriĭ lor, de câte orĭ bine-voim a 'ĭ traduce, a 'ĭ imita, sĕŭ a 'ĭ localisa. Prin acésta chĭar le facem pré multă onóre!

Vous leur fites, seigneur,
En les croquant, beaucoup d'honneur! [1])

II

Eram băiat de vre-o treĭ-spre-ḑece anĭ când am învăţat să daŭ cu puşca; — mărturisesc ânsĕ că de atuncĭ n'am maĭ făcut nicĭ un progres în acéstă artă; ba chĭar aş puté ḑice din contră! — Insoţisem pe tată-meŭ la băile de la Balta-Albă, unde se adunase în acel an, sarea şi marea, precum a şi povestit'o cu atâta spirit, d[l] V. Alecsandri [2]), pe carele atuncĭ, acolo, pentru prima óră l'am zărit, domnia-luĭ tênĕr, vesel şi âncŏ de atuncĭ cunoscut prin farmecul néoş-românesc al museĭ ce 'l inspiră, eŭ copilul, creḑênd că tot ce sbóră se mănâncă.

---

1) *La Fontaine*, Les animaux malades de la peste:

«Păpându'ĭ, le aĭ făcut, stĕpâne, multă onóre!»

2) «24 de césurĭ la Balta-Albă, 1874» în *România literară*, fóie periodică. laşĭ 1855.

www.dacoromanica.ro

Locuĭam într'un sat de pe malul stâng al Buzĕuluĭ, la Grădiştea, tot într'o casă cu bĕtrânul colonel Enghel, acela carele, prin buna sa inimă, prin vioiciunea glumeţă a caracteruluĭ sĕŭ şi prin pocita şocăţie a vorbiriĭ sale românescĭ, a lăsat plăcute şi vesele suvenire printre subordonaţiĭ luĭ, acum toţĭ veteranĭ aĭ oştiriĭ; polcovnicul Enghel, care, luând de soţie pe o cocónă româncă a căriĭ bogată zestre coprindea o laĭe de robĭ ţiganiĭ, ţicea nevesteĭ de câte orĭ se întêmplă să móră vre unul din aceştĭ nenorociţĭ: „Plinc*ĭ*, Anicuţa*'l meŭ!* a murit *la dine un sestre!*“

Colonelul Enghel îmĭ dărui o puşcă cu duoĕ ţeve, scurtă şi uşóră, croită şi cumpănită chĭar dupe trupul şi dupe puterile mele; el mĕ şi învăţă cum s'o împlu, cum să ochĭesc şi cum să trag. De aci înainte, vaĭ şi amar de bĭetele vrăbiĭ de pe garduriĭ! Pe tótă ţioa stricam într'însele câte un corn de praf şi câte o pungă de alice; dar apoĭ şi ce pilafurĭ ne gătea la masă meşterul-bucătar, *sestre al* cocóneĭ Anicuţe!

Mi se pare că întru atâta se cam mărginescŭ foile de dafin ce am putut culege în cariera mea cinegetică. Veţĭ bine că cu dînsele nu s'ar puté găti nicĭ măcar *ţahnia de mistreţ*, pe care tu o descriĭ în cartea ta.

D'aşĭ fi maĭ lăuduros din fire, — şi nefiind astfel, ĭată o puternică dovadă că nu sunt şi nu pot să fiŭ bun vĕnător, nicĭ măcar ca amicul Budurof! —

www.dacoromanica.ro

d'aş fi, ḑic, maĭ lăuduros, aş puté să adaog că, tot pe malurile Bălţeĭ-Albe, m'am încercat a da şi 'n cĭovlice de cele moţate, care se tot cletină în aer şi pe uscat, strigând ca puĭĭ de jidan de pe uliţe: „kibrit! kibrit!“; am ochit adesé şi în

Cĭocârlia cea voĭósa ce 'n vĕsduh se legăna; [1])

ba unde puĭ că am cutezat a trage cu puşca şi 'n cârdurile de gâsce sĕlbatice ce trecŭ mereŭ cu grămada d'a lungul Buzĕuluĭ!

De nu m'ar fi oprit văcarul satuluĭ, aş fi nimerit de sigur şi câte un graure din ceĭ cari sbóră printre vitele din ciréḑă şi, împreună cu cĭorile, se cocoţéză jucând pe spinarea boilor, cari, cu o filosofică nepăsare, rabdă aşa batjocure. Óre ce vorŭ fi ḑicênd boiĭ în mintea lor, despre acele obraznice păsĕruĭce? şi ce gênduriĭ vorŭ fi rumegând eĭ, când se simtŭ într'astfel călcaţiĭ sub picĭóre? Mare e limba bouluĭ, pĕcat că nu póte grăi!

Nu sciŭ ânsĕ cum şi ce fel ne aduse vorba a pomeni despre grauriĭ şi aci, ĭértă-mĕ, amice autorule, să te ţiŭ de rĕŭ fiind-că, în cartea ta, n'aĭ spus nimic despre acest vĕnat şi maĭ cu sémă despre o altă pasĕre pe care mulţi la noĭ o confundă cu graurele, din causă că ea pórtă pe

1) *C. Negruzzi*, în «Aprodul purice».

www.dacoromanica.ro

franţuzesce, un nume ce s'ar crede că corespunde cu al acestuĭa.

Du-te într'o diminéţă la Capşa şi spune'ĭ să 'ţĭ facă pentru dejun, un paştet din cele ce se chĭamă *Pâté de grives*; apoĭ a duoa ḑi la masă, cere la Hugues să 'ţĭ gătéscă o mâncare, ce ţi se va presenta într'o gingaşă cutióră de hârtie velină albă, sub numirea de *Grives en caisse*.

Dupe ce veĭ mânca, o să simţí fără îndoĭélă o mustrare de cuget pentru că aĭ trecut cu vederea şi aĭ nesocotit vênatul numit *grives*, ĭar, dupe cum se crede, pe românesce, *sturḑĭ* şi *cocoşarĭ*(?)

Aci vrênd nevrênd trebuie să mĕ urmeḑĭ,—şi acésta îţĭ va fi pedépsa,—într'o lungă controversă, în care filologia are să se amestece cu istoria naturală, şi să facă un talmeş-balmeş precât se va puté maĭ doct şi maĭ erudit. Bagă de sémă că aĭ a face cu un membru al Academieĭ!

Romanií,—noĭ, strănepoţiĭ luĭ Traĭan, începem tot-d'auna de la Romanĭ,—Romaniĭ cunosceaŭ, printre altele multe, şi aceste duoĕ speciĭ de păsĕrele şi le preçuĭaŭ dupe drépta lor valóre; unora le ḑicea *turdus*, şi altora *sturnus*.

Turdi eraŭ un soĭu de pasĕrĭ fórte lăudat de gastronomiĭ noştri străbunĭ. Poetul Marţial,—pe care ânsĕ Traĭan nu 'l pré făcea haz,—ḑice că, dupe părerea luĭ, dintre păsĕrĭ, cea maĭ bună de mâncare este *turdus*, ĭar dintre patrupede, ĭepurele.

www.dacoromanica.ro

Inter aves turdus, si quis me judice certet,
Inter quadrupedes, mattea prima lepus. [1])

Fie cum ḑice Marţial în privinţa pasĕriĭ! dar cât despre ĭepure, să mĕ ĭerte domnia-luĭ; eŭ ţiŭ cu tata Traĭan şi nu aprob ḑisele poetuluĭ. Ba ancŏ, de nu 'mĭ ar fi ruşine să vorbesc românesce cam în felul *Françozitelor* rĕposatuluĭ Costache Faca, cele cu „mantela *amour-sans-fin*", aş potrivi aci,—şi nu fără óre-care iscusinţă,—vorba Românuluĭ: Departe *griva* (adică la *grive*) de ĭepure! [2])

Oraţiŭ ânsĕ se arată şi maĭ entusiast în privinţa *turdilor* şi, ḑĕu, nu se miră că unii 'şĭ mănâncă averea dumicând la *turdi* graşĭ, cŏcĭ nimic, ḑice el, nu este maĭ bun:

Non, hercule, miror
Aiebat, si qui comedunt bona, cum sit obeso
Nil melius turdo . . . . . [3]).

---

1) *Martialis* Epigram. XIII. 92: « Dintre pasĕrĭ sturḑul, —dĕca cine-va m'ar alege drept judicător,—iar dintre patrupede, cea maĭ d'ântĕĭ delicateţă, este ĭepurele! »

2) *Eliad* a publicat în vol. V, (pag. 287—311), al *Bibliotecĕĭ portative* (Bucurescĭ, 1860), puḑinele fragmente de scrierĭ rĕmase de la Constantin Faca, carele a murit la 1845.

3) *Horatii* Epistol. I, XV. v. 39:

« . . . . . Ḑĕu, nu mĕ mir,
Ḑicea, dĕcă unĭĭ îşĭ mănâncă averea, de óră ce, decât un [sturḑ gras
Nimicŭ nu este maĭ bun ».

www.dacoromanica.ro

Terenţiu Varrone, în cartea sa despre agronomie, ne vorbesce prelarg despre crescerea şi îngrăşarea acestuĭ soĭu de păsĕrĭ, în case înadins clădite pentru sburătóre, *ornithon*, pe care le descrie cu de-amĕruntul şi maĭ adaoge cum că o mătuşă a luĭ avea la vila sa de pe via Salaria, în ţéra Sabină, la 24 mile de Roma, un asemenĕ *ornithon*, din care vindea pe tot anul cincĭ miĭ de *turdi*, câte treĭ dinarĭ unul; ceĭa-ce 'ĭ producea un venit anual de 60,000 sesterţiĭ, adică, pe banĭ de acum, 12,000 leĭ nouĭ [1]).

Ce stăm de ne maĭ gêndim, amice? Haĭ să căutăm a prinde *turdi* şi să ne asigurăm dintr'înşiĭ o miie de galbenĭ pe an, ca mătuşa luĭ Terenţiu Varrone.

Dar unde să 'ĭ găsim? Iată dificultatea.

Adevĕrul e că naturalistul latin Pliniŭ ne spune că *turdi*, precum şi *merulæ* (mĭerlele) şi *sturni* (graurĭĭ), fără de a 'şĭ schimba penele, se ducŭ prin ţĕrĭ vecine şi că ĭérna sunt fórte mulţĭ *turdi* în Germania [2]).

Naturaliştiĭ modernĭ, şi în capul lor vestitul Buffon, dupe ce constată că pasĕrea numită de latinĭ *turdus*, pórtă în limba franceză, numirea generică de *grive* şi că ea se aséměnă cu mĭerla, din care ânsĕ diferă la pene prin nisce pete re-

1) *Ter. Varronis* de re Rustica. II. 5.

2) *Plinii Secundi* Histor. natural. IX. 25.

www.dacoromanica.ro

gulate ce ea are în tot-dauna pe pept, împarte acest soĭu de volatile în patru speciĭ, numite françuzesce: *grive*, propriŭ ḑisă, *draine*, care este maĭ mare la trup decât tóte, *litorne* şi *mauvis*. Aceste duoĕ din urmă sunt cele maĭ preferabile la mâncare.

Diferitele speciĭ, precum şi varietăţile lor, se distingŭ prin mărime, prin coloritul penelor şi chĭar prin unele năravurĭ; dar în genere, aceste păsĕrĭ sunt sĕlbatice, puçin jucătóre, maĭ mult triste; ele vĭeţuĭescŭ isolate; cuĭburile lor sunt fórte curat clădite şi ouşórele lor, frumos colorate albastru séŭ verde. Ele trăiescŭ în ţĕrile despre nord şi vinŭ maĭ cu sémă către tómnă în părţile meridionale. Sunt fórte mâncăcĭóse: însuşĭ Oratiŭ ne o atestă:

Amite levi rara tendit retea,
Turdis edacibus dolos, [1])

şi le place cu deosebire strugurĭĭ, causă pentru care Franceziĭ aŭ şi creat ḑicĕtórea: *soûl comme une grive*, ce se aplică celor cari la noĭ aŭ furat luléoa némţuluĭ.

In cetatea Dantzig din Prusia se consumă

1) *Horatii* Epod. II. v. 33—34:

«Acaţă de nuĭele laçurĭ căscate, momelĭ pentru sturḑiĭ mâncăcĭoşĭ».

www.dacoromanica.ro

pe an ca la 90,000 părechĭ din specia celor numite *mauvis*; cele ḑise *litorne* ĭernézĕ în Austria-de-Jos şi în Polonia; ĭar în unele părţĭ ale acesteĭ ultime ţĕrĭ, câtimea speciei *grive* este aşa de considerabilă, încât se prindŭ fără numĕr şi se transportă luntri pline, încărcate cu de acest vênat.

Déca ele ânsĕ se află aşa de multe prin ţinuturĭ vecine cu noĭ, prin Polonia şi Austria; décă, ducênd dorul viţeĭ, ele se nascŭ cu grămada în împĕrăţia hămeĭuluĭ şi a bereĭ, este óre prin putinţă ca, flămênḑite, să nu fi însemnat ele ânco de mult prin aer, căile pe unde, în timpul de acum, avea să ne calce, cu fer şi cu foc, năpastia consorţilor nemţescĭ? Despre aceşti nouĭ *bumbaşirĭ* aĭ ţĕreĭ, scim cu prisos ce soĭu de pasĕre sunt şi numele lor le cunóscem maĭ cu prisos decum am dori; cu mult maĭ greŭ ne vine de a nimeri pe acela maĭ puçin ilustru al împenaţilor lor compatrioţĭ.

Am consultat pentru acésta, tóte dicţionarele nóstre, chĭar şi pe cel făcut sub numele Societăţiĭ Academice române, şi ĭată tot ce am putut alege, maĭ cu sémă din Vocabulariul franceso-românesc al d^lor^ P. Poenaru, F. Aron şi G. Hill:

Grive se ḑice pe românesce *Sturḑ*:
Draine se chĭamă în limba nóstră *Cocoşar*;
Litorne este un fel de *Cocoşar*, cu capul cenuşiŭ,
şi *Mauvis* este un fel de *Sturḑ*.

www.dacoromanica.ro

Autorii Dicţionaruluĭ Academic nu înscriŭ cuvêntul *cocosiariu;* — póte că nu va fi de origină latină? Cât despre *sturdiu*, âncŏ nu aŭ ajuns la litera *S*.

Intr'un cuvênt, *la grive*, pe latinesce *turdus*, nu este câtuşĭ de puţin *graurele* românesc, cu tóte că, judicând dupe asemuirea lor, aceste duoĕ numirĭ parŭ a fi rudite.

D[l] Littré, în monumentalul sĕŭ dicţionar al limbeĭ franceze, nu scie ce origină să dea cuvêntuluĭ *grive*. Óre acest nume nu va fi el derivat din adjectivul latin *gravis*, — greŭ, gras, — pe care îl găsim calificând pe *turdi*, în următorul vers al luĭ Marţial:

Sylva *graves turdos* exagitata dedit.[1])

Acésta ar fi o derivaţiune în formă de synodoche, către care s'ar alipi, ca o metonomie, denumirea românéscă de *graure*, dată uneĭ alte păsĕrĭ, pe care tot Marţial o pune în opositiune cu *turdi*, îngrăşaţĭ cu măsline din Picenum:

Si mihi Picena turdus pelleret oliva,
. . . . . .
Nunc sturnos inopes . . . . . .[2])

1) *Martialis* Epigram, IV. 66. v. 6.
«Pădurile bătute aŭ dat sturdĭ graşĭ».

2) *Idem*, idem. IX. 55:
«Dĕca aş avé sturdĭ îngrăşaţĭ cu măsline din Picenum
. . . . . .
Dar acum (am numaĭ) graurĭ bunĭ de nimic . . . .

www.dacoromanica.ro

Despre *sturni* nu s'a pré ḑis mult bine; Marţial, dupe cum vĕḑurăm, îĭ declară buni de nimic, *inopes*. Pliniŭ [1]) vorbesce numaĭ de obiceĭul lor de a sbura în cârduri rotunde, îndesaţi uniĭ într'alţiĭ. Şi maĭ mult insistă asupra acesteĭ particularităţi Buffon, arătând, că în sburarea lor răpede şi sgomotósă, graurii parŭ a fi supuşi la o tactică ce se exercită cu o disciplină militară, subt ordinele unuĭ şef. Chĭar şi Dante a luat furtunosul sbor al graurilor, grămădiţi în stol larg şi plin, drept termen de comparaţiune, ca să descrie, în versuri nemuritóre, cum spiritele nenorocite sunt purtate fără repaos, de suflarea vijeliilor infernale :

E come gli stornei ne portan l'ali,
Nel freddo tempo, a schiera larga e piena;
Cosi quel fiato gli spiriti mali.
Di qua, di là, di giu, di sù gli mena;
Nulla speranza gli conforta mai,
Non che di posa, ma di minor pena [2]).

---

1) *Plinii* Histor. natural. X. 31.

2) *Dante*, Divina Comedia. L'Inferno, cant. V. v. 38—44:

«Şi precum graurii sunt purtaţi de ale lor aripe
Pe timpul rece, în stoluri largi şi pline,
Aşa şi acea suflare purta spiritele nenorocite.
In cóci, în colo, în jos, în sus le mână;
Nici o speranţă nu le maĭ mângâĭe
Nu dóră de repaos, ci de o maĭ mică pedépsă».

www.dacoromanica.ro

Nu rĕmâne îndoĭélă că *stornei* luĭ Dante, *les étourneaux* aĭ luĭ Buffon şi *sturni* luĭ Pliniŭ şi luĭ Marţial sunt graurĭĭ noştri, cu penele negricĭóse şi presărate cu pete albe séŭ sure, cari trăiescŭ în Europa, — din fundul Şvedieĭ pênĕ în insula Malta, şi chĭar în Africa, pênĕ la capul Buneĭ-Speranţe,—cari, dupe ce în luna luĭ iunie, 'şĭ aŭ clocit ouĕle lor cenuşĭĭ, în cuĭburĭ străine séŭ în scorburĭ de copacĭ, se adună de petrecĕri în stoluri, dormŭ nóptea în stuf, se cĭorovăiescu ra şi diminéţa, se scólă toţĭ de o dată cu mare volbură şi trecŭ răpede ca un nor negru îndesat, se amestecă printre porumbĭeĭ şi printre cĭorĭ, se domesnicescŭ bine în colivie, ba chĭar, décă îĭ puĭ în pension, învaţă françuzesce, pronunţând gras litera *r*, întocmaĭ ca la Paris.

Se vede că Buffon,—o spune însuşĭ,— a auzit graurĭ vorbind nemţesce, latinesce, elinesce şi alte limbĭ; cât despre mine n'am avut parte a constata *de visu et auditu*, talentele poliglote ale acestuĭ interesant ném de păsĕrĭ. Atât numaĭ pot ţice despre dînsul că despreţul cu care îl tratéză intrigantul acela de Marţial, declarându'l bun-de-nimica, *inopes*, mĕ îndémnă şi maĭ mult a lua în antipatie pe acest poet servil şi demoralisat, urmând şi întru acésta, exemplul dat de augustul meŭ strămoş, Caiu Ulpiu Traian.

Eŭ, de câte orĭ mi s'a întêmplat să mănânc graurĭ, — adică *sturni* latinescĭ, or *étourneaux*

www.dacoromanica.ro

francezĭ, şi nu *sturdĭ* românescĭ, séŭ *grives* françuzescì, — le am găsit un gust fórte bun şi maĭ ales un miros de vênat din cele maĭ plăcute. Nu căuta dar la cele ce ḑicŭ autoriĭ şi, când veĭ da peste stoluri de graurĭ, împuşcă fără dispreţ cât veĭ puté maĭ mulţĭ. Poţĭ fi încredinţat că eŭ unul îţĭ voĭu rĕmâné tare recunoscĕtor pentru peşcheş!

Déca cum-va acum te ,simţĭ cam obosit de lunga digresiune zoologico-filologică prin care am rĕsbunat de nepăsarea ta, pe *sturdĭ*, pe *cocoşarĭ* şi pe *graurĭ*, apoĭ tot maĭ ĭértă-mĕ să adaog vre o duoĕ treĭ cuvinte în materiĭ analóge, adică să'ţĭ fac câte-va întrebărĭ, şi apoĭ, ḑĕu, vĕ daŭ pace şi ţie şi némuluĭ păsĕresc.

Maĭ ântêĭ, te rog spune'mĭ déca sciĭ séŭ nu sciĭ ce soĭu de sburătóre este *grangurul?* Am audit de la unĭĭ, — şi aş dori să aflu déca aceĭa nu se înşélă, — că păsăruĭca astfel numită este chĭar acel vrăbete grăsun care se îndópă cu fructe de prin grădinĭ, *emeriza hortulanus*, şi care cu drept cuvênt este socotit în Francia ca una din cele maĭ delicate îmbucăturĭ ornitologice. [1]) Abié expus la dogoréla jaraticuluĭ, el se

---

1) 'Mĭ am luat sêma, séŭ—ca să ḑic maĭ adevĕrat,—dupe ce am scris acestea, am aflat că *grangorele* este o pasĕre galbenă şi mare cât mĭerla, care pe latinesce se chiamă *oriolus galbula*, ĭar pe françuzesce *loriot*. Dar numele românesc al

www.dacoromanica.ro

preface într'o sărmăluță de grăsime profumată. Gêndindu-mĕ la ele, aș vré să fiŭ și eŭ printre óspeții șóreceluĭ din Lafontaine :

Autrefois le rat de ville
Invita le rat des champs,
D'une façon fort civile
A des reliefs d'ortolans [1]).

Trec la a duoa întrebare. Pentru ce, rogu-te, n'aĭ spus nicĭ măcar un cuvênt despre o altă pasĕre de pădure care, deși e cam rară la noĭ, ânsĕ este privită pretutindenĭ ca unul din cele maĭ delicate vênaturĭ? Francesiĭ îĭ ₫icŭ *gélinotte;* Germaniĭ *hasel-huhn* (adică găină de alune); Ruși, — îți amintesc numele'ĭ rusesc, fiind-că pădurile de brad și de mestécăn ale Rusieĭ sunt pline de acéstă preçióșă sburătóre, — Ruși o numescŭ *répcik;* ĭar la noĭ, ea se chĭamă. . . . .

---

gustosuluĭ *ortolan*, tot nu 'l am aflat, ci din contra maĭ mult m'am încurcat vĕ₫ênd în museul de istorie naturală de la Academie, duoĕ păsĕrĭ de mărime și de formă cu totul diferite, purtând amĕnduoĕ numirea latină de *Emeriza hortulanus*, fără de ecuivalente românescĭ. — Confusio summa sequetur! — E pur, eŭ am mâncat *ortolanĭ*, vênațĭ în țĕră la noĭ.

1) *La Fontaine*, Le rat de ville et le rat des champs :

«Odinióră șórecele de oraș
Pofti pe șórecele de la câmp,
Intr'un mod fórte politicos
La mezelicurĭ de . . . . (?)»

www.dacoromanica.ro

cum se va fi chiămând? . . . . . Sciŭ de sigur că în județele de munte ale Moldoveĭ, unde vênătoriĭ le pândescŭ pe muşchĭul cel verde de la tulpina·braḑilor, acele pasĕrĭ, maĭ marĭ decât un sitar şi împodobite cu sprîncene roşiĭ ca cocoşiĭ sĕlbaticĭ, pórtă numele de *ĭeruncĕ*. Dar dincóce de Milcov, cum le ḑice? găinuşe sĕlbatice? găinuşe de alun? . . . . . ?

Când divinul cântăreţ al Divineĭ Comediĭ, călăuzit de maĭestrul sĕŭ Virgil, ajunge în cercul acela din infern unde eraŭ muncite de o aprigă şi neîmblânḑită furtună, sufletele pĕcătóse ale muritorilor cari, aci pre pământ, dând uĭtăriĭ sănĕtósele dar asprele legĭ ale înţelepcĭuniĭ, îşĭ petrecuse viaţa în desmĭerdărĭ lumescĭ,

a cosi fatto tormento
Eran dannati i peccator carnali,
Che la ragion sommettono al talento, [1])

atuncĭ poetul nu află, în puternica sa închipuire, alte imagine maĭ potrivite spre a descrie pe aceĭ nenorociţĭ, decât a'ĭ asemui, când cu şire lungĭ de melancolicĭ cocorĭ, când cu stoluri zăpăcite de graurĭ, când în fine cu amoróse porumbiţe care, chiămate de dorinţă, cu aripele întinse şi 'ncordate,

1) *Dante*, Divina Commedia. L'Inferno. Canto V. v. 37-39:
«La cazna aci descrisă eraŭ osŭndiţĭ ceĭ cari aŭ pĕcătuit cu carnea, şi aŭ pus înţelepcĭunea maĭ prejos de plăcerile lor.

www.dacoromanica.ro

sbóră către dulcele lor cuĭb, purtate prin aer de dorul ce le 'ncinge:

Quali colombe dal disio chiamate,
Con l'ali aperte e ferme, al dolce nido
Volan, per l'aer dal voler portate [1]).

Răpită de armonia acestor suave versurĭ, ciripite în dulcea limbă toscană, inima se avêntă şi dînsa pe urmele amoróse ale pasĕrĭĭ uşóre; ochĭul o însoçesce prin spaţiŭ; gêndul se rĕsfaţă în desfătările aceluĭ cuĭb dorit!

Dar colo, sub adûncul frunḑiş al codruluĭ stă pitit vênătorul, cu ochĭul ţintit la pradă, cu braçul ager la trăgaçĭu. Blânda turturică a sosit, ameţită de .bucurie, aprópe de soçul eĭ; ea s'a pus alăturĭ cu dînsul pe o cracă verde a stejaruluĭ; gungunind, ea îşĭ scutură aripile şi 'şĭ încovóĭă guşa argintie. Sórele de amiéḑĭ vérsă emanaţiunĭ voluptóse de căldură în rariştea pădurĭĭ şi subt umbra copacilor; raḑele luĭ se strecóră luminóse printre frunḑe şi sclipescŭ ca aurul pe undele limpeḑĭ ale pêrîuluĭ. Totul în fire e linişte, tăcere, dor şi speranţă; totul, pentru norocita păreche, plutesce în visurĭ de plăcere, în farmec

1) *Dante*, Div. Com.—L'Inferno, Cant. V, v. 82—84:

«Precum porumbĭĭ, de dor chiámaţĭ,
Cu aripele deschise şi ţepene, la dulcele cuĭb
Sbóră, purtaţĭ prin aer de ale lor dorinţe».

www.dacoromanica.ro

amoros! Cu gêndul, ea sórbe póte o eternitate de fericiri!

Dar de o dată un pocnet fatal résună; echo îi réspunde de prin tóte adûncimile codruluĭ trezit. O sĕrmană păsĕrică a picat mórtă sub stejar. Vênătorul vesel o asvêrlă sângerată în tolba sa. Dar soţia turturică, cea care, vaĭ! a rĕmas cu ţile,

Cât trăĭesce, tot jàlesce
Şi nu se maĭ însoţesce!
Trece prin florĭ, prin livede,
Nu se ultă, nicĭ nu vede.

Şi când şéde câte-o dată,
Tot pe ramură uscată;
Umblă prin dumbrav'adûncă;
Nicĭ nu bea, nicĭ nu mănâncă.

Unde vede apa rece,
Ea o turbură şi trece;
Unde e apa maĭ rea,
O maĭ turbură şi bea.

Trece prin pădurea verde
Şi se duce de se pierde;
Sbóră pênĕ de tot cade,
Dar pe lemn verde nu şéde.

Unde vede vênătorul,
Acolo o duce dorul,
Ca s'o véḑă, s'o lovéscă
Să nu se maĭ pedepséscă!

www.dacoromanica.ro

De vreme ce tu, autor al *Manualuluĭ* de vênătóre, n'aĭ socotit de cuviinţă a numĕra şi turturica printre pasĕrile de vênat, eŭ am dat cuvêntul rĕposatuluĭ întru fericire, mareluĭ ban Lănăchiţă Văcărescu, ca să rĕsbune de a ta uĭtare pe aceste dulcĭ şi fragede sburătóre. Tot-d'odată graţiósa şi jalnica elegie a vechĭuluĭ poet român îmĭ va servi drept oraţiune funebră pentru tot vênatul împenat, asupra căruĭa m'am întins, — mi se pare, — cam fórte peste mĕsură.

Pênĕ aci dar cu păsĕrile bune de împuşcat şi bune de mâncat! Sĕ le fie ţĕrâna, — adică nu . . . . . să le fie maĭ bine carnea uşóră stomaculuĭ, şi apoĭ vecĭnica lor pomenire!

III

În tóte ţĕrile ce se bucură de legĭuirĭ înţelepte şi prevĕdĕtóre, pe care le şi pune în lucrare o sistemă de administraţiune regulată ca cĕsornicul, prin tóte acele ţĕrĭ, vine un moment al anuluĭ când d'odată vênătórea se închide. Atuncĭ côte-va lunĭ d'a rôndul nu maĭ audĭ nicĭ prin holde, nicĭ prin crânguri, pocnetul ĭerbeĭ de puşcă şi şuĭerătura alicelor; atuncĭ se dă recreaţiunĭ şi vacanţiĭ vênatuluĭ, ĭar vênătorilor li se impune pedépsa popreleĭ.

www.dacoromanica.ro

La noĭ pênĕ acum nicĭ legea nu prevede nimic, dar nicĭ înalta oblăduire nu simte trebuința de a se amesteca în traĭul, maĭ mult séŭ maĭ puçin turburat, al lighiónelor sĕlbatice; ea de o camdată se mulțumesce a *regularisi* vitele cu patru, și maĭ ales pe cele cu duoĕ picĭóre.

Astfel stând lucrurile în patria ucenicilor tĕĭ, pentru ce, o tu, dascăle de vênătorie sistematică și rațională, n'aĭ suplinit lipsele legeĭ și nepăsarea cŏrmuitorésca, dând óre-care povețe în privința timpuluĭ când se cuvine ca vênătorul să'șĭ pună puşca și pofta în cuĭ și să dea nevinovaților sĕĭ adversarĭ, un rĕgaz ce, în curênd, ĭĭ va asigura, tot luĭ, o maĭ spornică și maĭ dăinuitóre isbêndă? Spune adevĕrat! câte-va cuvinte asupra acestuĭ punt n'ar fi fost ele óre fórte la locul lor, în *Manualul* tĕŭ de vênătorie?

Bag ânsĕ de sémă că deviŭ din ce în ce maĭ exigent și că nu fac alta decât a scóte mereŭ la mĕrunte ponóse, cărțiĭ tale. Sunt sigur că, de când citescĭ aceste lungĭ pagine fără șir, aĭ ḑis miĭ de orĭ pênĕ acum: „Lipsă'mĭ de asemenea critică, unde se vorbesce maĭ mult de ceĭa ce nu 'mĭ a plăcut séŭ n'am socotit de trebuință a le spune!“

Sciĭ ânsĕ că sunt tot felul de firĭ pe lume. Când, spre exemplu, daĭ unuĭ om flămênd, un

www.dacoromanica.ro

prânḑ cu care îşĭ póte fórte bine potoli fómea, mâncând tot lucrurĭ simple, dar sănĕtóse şi curat gătite, e învederat că nu se cade ca el să céră maĭ mult. Dar décă acel om este lacom din fire şi maĭ ales décă are gusturĭ rĕsfăţate, el o să se tot plângă că nu 'ĭ aĭ dat mezelicurĭ şi trufandale, prăjiturĭ şi zaharicale; o să pretinḑă că, în loc de carne de vacă, ar fi trebuit să'ĭ presenţĭ dobe de mistreţ şi kebapurĭ de căprióră, în loc de puĭ de găină fripţĭ, prepeliţe tăvălite în mĕlaĭu şi bicaţĭ prăjiţĭ în mustul lor.

Socotesc că tot cam aşa fac şi eŭ cu *Manualul* tĕŭ, cerênd póte prisos acolo unde se află ceĭa ce este de neapărată trebuinţă, şi, în puterea prietenieĭ, ĭartă'mĭ aceste nazurĭ de lăcomie literară.

Dă'mĭ dar voĭe să mĕ întorc ĭar la vorba de maĭ nainte şi să arăt, în câte-va cuvinte, causele ce trebuĭe să îndemne pe vênătorul înţelept a curma, pentru un moment, isprăvile sale. Dar de vreme ce tu nu aĭ voit a spune acele cause, mie 'mĭ e témă că eŭ nu voĭu puté; de aceĭa, ca să scăpăm amênduoĭ cu faça curată, haĭ să facem loc aci între noĭ, poetuluĭ Lucreţiŭ, pentru ca, în versurĭ turnate ca de bronz, precum eraŭ şi legile Romeĭ, să invóce el, în favórea natureĭ aprinsă de dor, pe născĕtórea spornicеĭ ginte romane, pe desmĭerdătórea ḑeilor şi a ómenilor, pe

www.dacoromanica.ro

antica Vinere, fecunda şi neobosita prenouitóre a semințiilor lumescĭ : [1])

„Născętóre a ginteĭ luĭ Eneŭ, voluptate a ómenilor şi a ₫eilor, spornică Vinere! tu, care sub stelele lucinde ale ceruluĭ, împoporezĭ marea cea plutitóre şi pământul cel roditor, prin tine tot nĕmul vĭeţuitórelor concepe şi se nasce spre a vedé lumina sórelui. Dinaintę ta, ₫eiță, dinaintę ta şi la a ta sosire fugŭ vênturile şi nuoriĭ de pre cer; sub tine, pământul împestrițat aşterne florĭ drăgălaşe; ţie 'ţĭ zîmbescŭ valurile mărĭĭ şi cerul, înseninat

---

1) *Lucretii* de rerum natura, I v. 1—20 :

Æneadum genetrix, hominum divomque voluptas,
Alma Venus, cæli subter labentia signa
Quæ mare navigerum, quæ terras frugiferentis
Concelebras, per te quoniam genus omne animantum
Concipitur visitque exortum lumina solis.
Te, dea, te fugiunt venti, te nubila cæli
Adventumque tuum, tibi suavis dædala tellus
Summittit flores, tibi rident æquora ponti
Placatumque nitet diffuso lumine cælum.
Nam simul ac species patefactast verna diei
Et reserata viget genitabilis aura favoni,
Aëriæ primum volucres te, diva, tuumque
Significant initum perculsæ corda tua vi
Inde feræ pecudes persultant pabula læta
Et rapidos tranant amnis: ita capta lepore
Te sequitur cupide quo quamque inducere pergis.
Denique per maria ac montis fluviosque rapacis
Frondiferasque domos avium camposque virentis
Omnibus incutiens blandum per pectora amorem
Efficis ut cupide generatim sæcla propagent.

www.dacoromanica.ro

de tine, lucesce de o lumină preste tot împrăştiată. Cocĭ îndată ce primăvéra deschide şirul frumóselor dile şi îndată ce suflările înstrunate ale Zefiruluĭ reîncepŭ a deştepta puterile fecundărĭĭ, maĭ întêĭ sburătórele cu inima străpunsă de a ta virtute, vestescŭ, o ḑeiță, a ta venire; apoĭ turmele îndârjite saltă cu veselie prin păşunĭ şi străbatŭ în not răpeḑile rîurĭ; astfel, aprinsă de frumuseţea şi de farmecele tale, tótă firea însufleţită te urméză cu înfocare pe tine, orĭ unde tu o mânĭ a se duce. De aceĭa prin mărĭ şi prin munţĭ, prin apele volburóse, prin locuinţele frunḑóse ale pasĕrilor şi prin câmpiile înverḑite, suflând tuturor în pept o dulce ĭubire, tu facĭ ca cu plăcere sá se înmulţéscă în etern generaţiunile lumeĭ".

Aşa dar când sosesce primăvéra, amice vênătorule, îndură-te şi tu, şi lasă gingaşeĭ Vineriĭ şi dulcelor eĭ desmĭerdărĭ, întrégă domnirea lumiĭ. N'aĭ avut tu óre timp îndestul ca să rĕspândescĭ gróză şi mórte prin crângurĭ şi pe câmpiĭ? Chĭar pe acéstă zăpadă ce se topesce acum subt adiorea încropită a zefiruluĭ primăvĕratic, n'aŭ fost óre tipărite urme încrucişate ale copoilor, gonind prin pădure ĭepurile fricos şi vulpea vicléně, cari, fie-care dupe firea sa, se silescŭ a 'şĭ minţi gonaciĭ şi a încurca dîra lor printre tulpinele despuĭete? Dar Braĭca, Griveĭ şi Dudaş, cu botul la pământ, cu urechile blegite, cu códa întinsă, alérgă fără îndurare şi cu glasul lor spăimêntă féra prin tóte cotiturile eĭ. Lătrătura lor chĭelălăită, când maĭ apropiată, când apoĭ pĭerdută prin atmosfera rărită de ger, rĕ-

www.dacoromanica.ro

sună cu o cĭudată monotonie la urechile vênătoruluĭ, încremenit pe locu'ĭ de pândă. Nu sciŭ ce córdă misteriósă a inimeĭ sbârnîe la acea sĕlbatică armonie! Când copoiĭ vestescŭ apropierea vênatuluĭ, nerăbdarea îl face să tresară maĭ mult decât frigul. Cu ochĭul pironit către partea unde s'aude lătratul, el aşteptă, ispitesce, caută, mĕsóră lucĭul zăpeḑeĭ fără de cărare; ĭar când d'odată s'arată şoldanul cu urechile ciulite sĕŭ vulpea cu códa tîrîş, ca într'un fulger el ĭea puşca la cătare şi trage! . . . . . .

. . . . . .

Pe când eram ajuns aci cu scrisul, fuseĭu întrerupt de fetiţa mea care venea în fuga mare să 'mĭ aducă o veste ce o înveselise fórte; mergênd în curte ca să se jóce cu Capişóna, căţéoa, a găsit'o culcată pe un mindir de paĭe şi avênd împrejurul eĭ o grămadă de căţeluşĭ, micĭ cât pumnul şi orbĭ ca soboliĭ. Eraŭ un-spre-ḑece bursuceĭ, cari se svêrcoleaŭ, chiţăind şi mĭerlăind, subt ugerul mameĭ, uniĭ negri, alţiĭ murgĭ şi alţiĭ bălţaţi. A trebuit negreşit ca dintr'o aşa de numerósă prăsilă, să fac şi partea engheruluĭ. Aci dar, în alegerea căţeilor cu drept de viaţă, am avut ocasiunea de a pune îndată în aplicare, învăţăturile şi poveţele ce se găsescŭ în cartea ta; am oprit dar căţeiĭ „cari aveaŭ cap maĭ mare, bot maĭ larg, năriĭ maĭ deschise, urechĭ maĭ subţirĭ şi maĭ bine croite, pept maĭ lat, picĭóre maĭ

www.dacoromanica.ro

lungĭ, códă maĭ grósă la rădăcină şi maĭ subţire la vêrf".

Îţĭ mărturisesc, amice, că în privinţa acesteĭ ultime recomandaţiunĭ, — cu tótă încrederea ce am în cunoscinţele'ţĭ şi în experienţa'ţĭ cinopedice, — rĕmăseĭ pe gênduri, întrebându-mĕ ce fel de influenţă vorŭ fi avênd grosimea şi forma códeĭ asupra facultăţilor intelectuale şi fisice ale unuĭ câne? Aşa dar acest apendice al şireĭ spinăreĭ are şi el o însemnătate etică în natură, şi prin urmare filosoful comunist şi falansterian Ch. Fourrier scia ce spune, când pretindea că omul, spre a fi perfect, ar trebui să aĭbă la spate o códă cu un ochĭu la vêrf?

Alţiĭ, din contra, aŭ aşteptat de la scurtarea códeĭ, chĭar şi la animale, efecte estetice pentru acestea, — dovadă caiĭ englezescĭ, cărora li se taĭe códa pentru frumuseţe, — ba chĭar şi efecte moralisătóre pentru omenire; cŏcĭ, spre exemplu, Plutarc ne spune că frumosul, rĕsfăţatul şi sburdalnicul Alcibiad, flórea efebilor din Atena, taĭe într'o ḑi códa cea frumósă a unuĭ câne minunat pe care 'l cumpărase cu şépte-ḑecĭ de mine (vre o 6,500 leĭ nuoĭ), numaĭ pentru ca, dând de vorbă concetăţenilor sĕĭ asupra acesteĭ nevinovate nebuniĭ a luĭ, să 'ĭ opréscă de a cârti despre dînsul alte lucruri maĭ rele [1]).

1) *Plutarchi* vita Alcibiadis, IX.

www.dacoromanica.ro

Apoĭ maĭ este âncŏ şi o vorbă românéscă : *Códa lungă, minte scurtă*! ḑicĕtóre nesocotită a poporuluĭ, pe care adesé o dă de mincĭună şi femeĭea cu lungĭ plete şi vulpea cea lung-codată.

Dar dintr'una într'alta, vorbind despre códa, despre vênătorĭ şi despre vulpe, îmĭ aduseĭu a-minte o poveste pe care am auḑit'o adesé orĭ, pe când eram copil, spuind'o un bĕtrân vênător, căruĭa îĭ plăcea să gluméscă cu tovarĕşiĭ sĕĭ.

Déca cum-va vreĭ să dormĭ şi nu 'ţĭ vine de sine'şĭ somnul, apoĭ pune capul pe pernă şi ascultă :

A fost o-dată ca nicĭ o-dată, — déca n'ar fi nu s'ar povesti, — pe când se potcovea puricele...., şi cele-l-alte..... şi cele-l'alte.

A fost o dată un vênător care, de côte orĭ mergea la vênătóre, avea obiceĭu să ĭea cu dînsul pe slujitorul sĕŭ, ĭar când se întorcea înapoĭ, povestea cuĭ vrea să 'l asculte o mulţime de întêmplărĭ minunate care de când lumea nu trecuse nimenuĭ nicĭ măcar prin vis, şi la tóte aceste basne, nu lipsea nicĭ o dată de a aduce ca martor pe bĭétă slugă, adevĕrat om al luĭ Dumneḑeŭ.

Aḑĭ aşa, mâne aşa, pênĕ când într'o ḑi a-acesta, sătul de a face mereŭ de pomană meseria ticălósă de martor mincinos, îşĭ ceru séma de la stăpân şi voi cu tot dinadinsul ca să 'şĭ ĭea ḑioa-bună de la el.

www.dacoromanica.ro

Stăpânul stărui ca să afle pricina acesteĭ neaşteptate hotărîrĭ şi cu vorbe blânde, îl întrebă: — „Óre nu te mulţumescĭ cu simbria ta şi cu traĭul ce aĭ în casă la mine, de vreĭ să mĕ laşĭ?“

— „Să nu pĕcătuĭesc, cocóne“, — îĭ rĕspunse slujitorul; — „tóte sunt bune la domnia-ta. D-ḑeŭ să'ţĭ dea tot bine! Dar să'ţĭ spuĭ curat, şi să nu'ţĭ fie cu supĕrare: uĭte, mĕ mustră cugetul de atâtea doveḑĭ mincinóse ce'mĭ cerĭ să daŭ pe tótă ḑioa, când începĭ, — adică să fie cu ĭertăcĭune, — când începĭ a tăĭa la palavre vênătorescĭ. E pĕcat de Dumneḑeŭ, cocóne, să mĕ afundez eŭ cu totul în focul Gheeneĭ şi să port eŭ, săracul de mine, tot ponosul pĕcatelor cu care domnia-ta îţĭ încarcĭ de bună voĭe sufletul. Lasă-mĕ maĭ bine să mĕ duc cu Dumneḑeŭ!“

Aşa vorbi servitorul şi stĕpânul se puse pe gênduri; dar fiind-că el cunoscea preţul uneĭ slugĭ drepte şi credincĭóse, se rĕsgêndi bine şi 'ĭ rĕspunse într'ast-fel:

— „Ia ascultă, băiete! Vĕḑ că tu eştĭ om cu frica luĭ Dumneḑeŭ. Rĕmâĭ la mine şi ajutămĕ ca să mĕ desbăr de pûrdalnicul meŭ de năravu. Crede-mĕ, nicĭ eŭ n'aş voi să spun ceĭa ce nu pré este tocmaĭ adevĕrul; dar ce să'ĭ facĭ năravuluĭ? Mĕ ĭea gura pe dinainte. Aşa dar, să facem cum e maĭ bine; să facem între noĭ o învoĭală, ca să scap şi eŭ de aşa urît cusur, să rĕmâĭ şi tu împăcat cu sufletul. Când mĕ voĭu

www.dacoromanica.ro

afla în vre o adunare, tu să staĭ la spatele meŭ, şi cât veĭ audi că încep a croi câte una maĭ deochĭată, tu să mĕ tragĭ de mânica haĭneĭ, cŏcĭ eŭ îndată voĭu îndrepta-o dupe fiinţa adevĕruluĭ“.

Aşa spuseră şi aşa rĕmase să fie.

Peste câte-va dile, şedênd la masă cu alţiĭ, vênătorul începu să povestéscă că la o vênătóre la care fusese de curênd, ’ĭ a eşit înainte o vulpe, care avea o cóadă, o cóadă lúngă, lúngă cel puçin de cincĭ stânjenĭ!!!

Pe când, în focul povestiriĭ, el rostea acestea cu cea maĭ deplină încredinţare ca şi când lucrul ar fi fost întocmaĭ dupe cum îl spunea, de o dată se simţi tras pe dinderĕt, de mânica surtucului. Işĭ aduse aminte de tocméla cu slujitorul; îşĭ luă vorba-înapoĭ şi îndreptându-se că, în înterbinţéla vênătóriĭ, nu va fi vĕdut tocmaĭ bine, reduse códa vulpeĭ pênĕ la vre o duoĭ stânjenĭ.

O nouă smîncélă de haĭnă, îl făcu s’o maĭ scurteze cu un stânjen.

La a treĭa, o cĭonti pênĕ la duoĭ coţĭ.

Simţind âncŏ şi acum efectele restrictive ale consciinţeĭ servitoruluĭ, se înduplecă a maĭ reteza din códa vulpeĭ: — „Duoĭ coţĭ întocmaĭ nu va fi fost; — dise el asudând, — dar, pre legea mea, că era de un cot şi maĭ bine!“

Sluga, care se bucura acum şi mulţumea în sine luĭ Dumneḑeŭ, auḑind pe stăpânul

www.dacoromanica.ro

sĕŭ cum se lepăda din ce în ce maĭ mult de ispitele Sataneĭ, credu că e momentul nimerit spre a'l aduce la o deplină pocăinţă şi 'l maĭ trase âncŏ odată de mânică.

Dar răbdarea vênătoruluĭ era ajunsă la culme, şi întorcêndu-se de o dată înfuriat către neîmblânditul sĕŭ censor, se răsti la dînsul, strigând în gura mare: — „Bine, mişelule! Nu'ţĭ e destul cu atâta? Ce! vreĭ să las vulpea bĕrcă? Dar maĭ bine să te ĭea pe tine dracul de o miĭe de orĭ, decât să rĕmâĭe vulpea mea fără cŏdă!“

Să nu'ţĭ închipuĭescĭ, amice, că am copiat acéstă istorióră din cartea rĕposatuluĭ Anton Pann, întitulată

Povestea vorbeĭ sĕŭ culegere de proverburĭ
de prin lume adunate
şi ĭarăşĭ la lume date; [1])

dar precum am auḑit'o de la bĕtrânul meŭ vênătoŗ, toţ cam aşa 'ţĭ o şi povestiĭu;

Morala eĭ, — déca va căuta cineva o morală într'însa, — este, precât mi se pare, că de vreme ce exerciţiile vênătorescĭ aŭ darul de a desvolta într'un chip cu totul excepţional imaginaţiunea omenéscă, nu trebuĭe să cerem de la vênătorĭ o apreçuire rece şi nepărtinitóre a întêmplărilor şi

1) 3 volume. Bucurescĭ, 1852—53.

www.dacoromanica.ro

a isbêndilor ce se atingŭ de arta lor favorită. Celor ce sûnt Achilĭ şi Diomedĭ pe câmpul de bătaĭe, se cade să le ĭertăm a fi şi Omerĭ, când începŭ a rapsodia pe lira Caliopeĭ.

Ş'apoĭ, în tesă generală, făcênd partea slăbiciunilor omenescĭ, să nu uĭtăm că năravul din fire nu are lecuire şi că ceĭ maĭ mulţĭ dintre ómenĭ sunt ca lupul, care pĕrul 'şĭ 'l potŭ lepăda, ĭar năravul ba.

De aceĭa, când vine unul şi 'ţĭ istorisesce, bună-óră, că a împuşcat de la pândă lupul, pe când i l'aŭ adus copoiĭ gonind; că a înjunghĭat cu cuţitul de la brâŭ şi a culcat la pământ pe ursul, care se răpedise asupră'ĭ, rănit fiind de glonţ şi înfuriat, eŭ unul nu sunt de părere că trebuĭe să te frămênţĭ aşa tare cu firea şi maĭ ales mi se pare că este cu totul de prisos ca să te cercĭ a 'ĭ dovedi cum că se amăgesce şi că ceĭa ce spune nu a fost nicĭ o dată şi nicĭ se póte aĭevé întêmpla. Óre făcênd astfel, nu cam perdĭ ordul pe gâsce?

Dar îmĭ veĭ dice: — „Pentru ce să nu combatem erorile respândite în public de réoa credinţă séŭ de fanfaronada unora? De ce, chĭar în materie de vênătorie, să nu hotărîm marginile posibiluluĭ? Pentru ce să nu arătăm celor ce voĭescŭ a se scrie printre vrednicĭĭ cetaşĭ aĭ sfântuluĭ Hubert, la ce punt al orizonteluĭ vênătoresc sfinţesce sórele putinţeĭ şi începe să licu-

www.dacoromanica.ro

réscă fofengherul[1]) îndoĭelnic al fantasticelor plăzmuirĭ? La ce mintea şi gura să nu fie drepte, tocmaĭ la aceĭa cari, cu ochĭul şi cu mâna nu potŭ să dea greş? Pentru ce . . . . . ?“

La tóte aceste întêmpinărĭ judicióse şi dictate de cea maĭ candidă virtute, témă 'mĭ e că tótă brasla veselă şi uşóră a vênătorilor, începênd de la vătaful Pasache şi pênĕ la tiriachiul Café-subţire, îţĭ va rĕspunde în cor cu o păcălitură vênătoréscă, ḑicêndu'ţĭ: — „Veḑĭ d'aĭa n'are ursul códă!“

Pasă atuncĭ de 'ĭ maĭ învaţă carte!

Noĭ ânsĕ ceştia-l-alţĭ cari judicăm sănĕtos, cari scim vorbi şi cu gravitate, cari ne silim a găsi adevĕrul, binele şi frumosul, în orĭ ce fapt, să ne vedem de trébă şi să urmăm a culege, chĭar şi din vênătorie, cugetărĭ serióse şi impresiunĭ plăcute, atât pentru minte cât şi pentru inimă.

Dar de vreme ce nu ne pré înţelegem amênduoĭ asupra feluluĭ preferit de vênătóre, — tu ţinênd cu prepelicarul şi eŭ cu căruţa Tămădaia-

---

1) Déca cum-va nu cunoscĭ acéstă expresiune, mĕ grăbesc a 'ţĭ spune că astfel numescŭ ţĕranĭ, în unele locurĭ, lucéfĕrul dimineţeĭ, căruĭa 'ĭ ḑicŭ şi *stéoa porculuĭ*. Expresiunea alésă de mine este fără înduoĭélă maĭ clasică, cŏcĭ derivă evident din duoĕ cuvinte elinescĭ: φῶς, *lumina* şi φέγγει, *lucesce*. Terminaţiunea, dreptul luĭ Dumneḑeŭ, e cam şocăţéscă.

www.dacoromanica.ro

nuluĭ,— aĭdem, amice, să căutăm împreună, prin largul domeniŭ al vênătorieĭ, un câmp pe care ne vom potrivi póte la gusturĭ!

IV

Sûnt acum maĭ bine de o sută de anĭ de când unul din ceĭ maĭ marĭ scriitorĭ aĭ Germanieĭ, Lessing, a scos o carte sub titlul de *Laocoon séŭ despre mărginile respective ale poesieĭ si ale pictureĭ.* [1]) Intr'acest cap de operă de critică şi de bun gust, autorul descrie cu fineţă, cu claritate şi cu eleganţă, mijlócele diferite ce fie-care din aceste duoĕ arte pune în lucrare ca să intereseze, să mulţuméscă, să misce şi să răpéscă pe om.

'Mĭ a venit în gênd că o carte de felul acesta s'ar puté scrie, luând cine-va de subĭect vênătórea, spre exemplu, şi analisând pe rônd tóte impresiunile ce ea produce asupra imaginaţiuniĭ şi asupra simţimintelor omenescĭ, atât prin împărtăşirea omuluĭ la înseşĭ acţiunile eĭ, cât şi prin descrierĭ literarĭĭ, prin imitaţiunĭ armonice séŭ prin representărĭ plastice ale scenelor de vênătóre.

S'ar puté deştepta într'o asemenea operă,

1) Tipărită maĭ ântêĭ la 1763 şi tradusă în limba franceză, la 1802, de *H. Vanderburg.*

www.dacoromanica.ro

mii de ideĭ energice şi salubre care arŭ scălda mintea obosită şi sufletul amorţit în roua întăritóre a timpilor de antică vîrtoşie trupéscă; apoĭ ar veni rôndul cugetărilor dulcĭ şi duĭóse ce vlăstărescŭ adesé în traĭul singuratic al vênătoruluĭ şi care, cu tot nesaţiul luĭ de omor, facŭ une orĭ ca o lacrimă de dor şi de îndurare să'ĭ roureze géna. Intr'acea carte 'şĭ arŭ găsi locul şi întêmplările comice, şi spusele glumeţe, şi petrecerile sgomotóse, care înveselescŭ viaţa vênătorésca; apoĭ într'însa s'ar vedé âncŏ cum artele şi poesia aŭ sciut să 'şĭ însuşéscă şi aŭ isbutit să resfrângă în producţiunĭ de merit, tóte aceste felurite fapte şi simţirĭ.

Intr'astfel, mintea cititoruluĭ, preumblată prin spaţiu şi prin rĕstimpĭ, fără ânsĕ a perde un minut urmele vênătorieĭ, ar vedé, ca într'o panoramă, desfăşurându-se dinainte'ĭ tóte acţiunile pornite din acéstă crudă dar bărbătéscă aplecare a fireĭ omenescĭ; călăuzită de o critică judiciósă şi atrăgĕtóre, ea ar trece în revisuire tóte creaţiunile prin care geniul séŭ talentul aŭ sciut, cu maĭ mult séŭ maĭ puçin succes, să concépă, să ilustreze, să reproducă şi să idealiseze instinctele şi faptele vênătorescĭ ale omuluĭ din toţĭ secoliĭ şi din tóte părţile lumiĭ.

Uneĭ asemenea cărţĭ, — ca să nu 'ĭ lipséscă nicĭ eĭ patronagĭul mitologic séŭ divin, — uneĭ asemené cărţĭ 'ĭ aş da, în fie-care din părţile

www.dacoromanica.ro

sale, câte un titlu luat din regiunile ideale ale vênătorieĭ; aş caracterisa-o, pe rônd, prin treĭ capete d'operă ale artelor plastice, în care parŭ a se fi întrupat tôte cugetările cele maĭ nobile, cele maĭ puternice, cele maĭ graţióse ce instinctul vênătorieĭ a putut vre-o-dată să însufle unor ómenĭ de geniŭ.

Aceste treĭ capete d'operă, mărețe embleme ale arteĭ vênătorescĭ, le aş afla în statua antică, numită *Diana cu cĭuta* din galeria Luvruluĭ, în grupa *Dianeĭ de Poitiers*, sculptată de artistul francez Jean Goujon, şi în gravura pictoruluĭ german Albert Dürer, representând vocaţiunea miraculósă a *sfântuluĭ Hubert* [1]).

---

1) Despre *Diana cu cĭuta*, care se numesce şi *Diana de la Versalia*, fiind-că a stat lung timp în acest loc, dupe ce maĭ ântêĭ s'a adus în Francia sub Francisc I, descoperită fiind în lacul Nemi(?) din Italia, şi a fost succesiv expusă în castelurile de la Meudon şi de la Fontainebleau, veḑĭ: *Braun*, Vorschule der Kunstmythologie, (Gotha, 1854) n. 52.— *Clarac*, Musée de sculpture, (Paris, 1850) vol. IV. n. 1202, stampa 284.— *W. Fröhner*, Notice de la sculpture antique du Musée Impérial du Louvre, (Paris, 1870).=*Diana de Poitiers* a luĭ Jean Goujon e reprodusă în *Clarac*, vol. V. n. 2600, stampa 359. O notiţă despre J. Goujon figurézĭ în vol. I. — *Réveil* a publicat tôte operile luĭ, care se află şi în *Musée des Monuments français* de *Robillard Péronville* (Paris, 1803—1811).=Gravura luĭ Albert Dürer intitulată *St. Hubert* şi executată cu apă tare pe fer, se află reprodusă în *P. Lacroix*, Les arts au Moyen-âge et à l'époque de la Renaissance (Paris, 1869), pag. 343. Pentru biografia ar-

www.dacoromanica.ro

In aceste treĭ creaţiunĭ se vede într'adevĕr unul şi acelaş scop; dar în câte-şi trele, el este exprimat sub forme perfecte, a căror singură diversitate dovedesce cât sunt de fecunde şi de variate simţirile şi gêndurile ce aŭ putut să se resume în aşa frumóse şi felurite concepţiunĭ. Cine ar sci să descrie tóte perfecţiunile, tot farmecul acestor treĭ opere, cine ar puté să rostéscă tot ce spune ochĭuluĭ şĭ minţiĭ aceste splendide idealisărĭ plastice ale arteĭ vênătorescĭ, acela ar face cel maĭ minunat panegiric al acesteĭ arte; acela ar fi tot-d'odată rapsodul, trubadurul şi psalmistul seminţieĭ luĭ Nimrod.

Acela ar lăuda-o cântând imnul eleniceĭ Artemide, sgomotósa sor-gemene a *argintarcatuluĭ* Apolon şi venerata fecióră care pórtă săgeţĭ de aur, bucurându-se de larma vênătorésc㎠; care prin codri umbroşi şi pe piscurĭ furtunóse, străpunge cerbiĭ; care întinḑêndu'şĭ auritul arc, asvêrlă darde ucigĕtóre de se cutremură creştetul înalţilor munţĭ, de rĕsună pădurile întunecóse sub

---

tistuluĭ veḑĭ: Histoire des peintres de toutes les écoles par *Ch. Blanc*, Ecole allemande, şi viaţa luĭ de *Eye* (Leipzig, 1860). — Pentru diferite representărĭ ale sfântuluĭ Hubert se póte consulta: *Guénebault*, Dictionnaire iconographique des Monuments de l'antiquité chrétienne et du Moyen-âge, (Paris, 1843) şi Dictionnaire iconographique des figures, lêgendes et actes des saints, de acelaş (Paris, 1850, edit. J. P. Migne).

www.dacoromânica.ro

gemetele férelor isbite, de se înfioréză pământul şi marea cu toţĭ pescĭi din ea[1]).

Acela ar face să rĕsune fanfara tiumfală a vênătorilor feodale, reamintind prosaiculuĭ nostru secol, imagine poetice din timpiĭ de cavalerésc cortesie, din aceĭ timpĭ de vesele şi elegante petreceriĭ, când nobilul castelan, subt ochiĭ dalbeĭ regine a cugetelor sale, se pornea călare pe falnicu'ĭ armăsar, ca să vêneze, cu sprintena şi tumultósa luĭ haĭtă de arcaşĭ, de slujitoriĭ, de duléĭ şi de ogariĭ, cerbul şi mistreţul de prin codri séŭ ca să dobóre, pe sub nuoriĭ, cocoriĭ, răpeţind a-asupră-le agerii sĕĭ. şoĭmĭ, legaţĭ de oblâncul şeleĭ !

Acela ar cădi cu sfinte miresme, cu smirnă şi cu têmâĭe, altarul vênătorilor, povestind cum sĕlbaticul uriaş al anticelor legende germanice, cum vênătorul afurisit care 'şĭ vênduse sufletul către diavol pentru ca să pótă lovi tot drept,

---

1) *Hymni Homerici :* XXVII, in Dianam. v. 1-9.

Ἄρτεμιν ἀείδω χρυσηλάκατον, κελαδεινὴν
παρθένον αἰδοίην, ἐλαφηβόλον, ἰοχέαιραν,
αὐτοκασιγνήτην χρυσαόρου Ἀπόλλωνος·
ἣ κατ' ὄρη σκιόεντα καὶ ἄκριας ἠνεμόεσσας
ἀγρὴ τερπομένη, παγχρύσεα τόξα τιταίνει,
πέμπουσα στονόεντα βέλη· τρομέει δε κάρηνα
ὑψηλῶν ὀρέων, ἴαχει δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη
δεινὸν ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν ῥίγησε δέ τε γαῖα,
πόντος τ' ἰχθυόεις . . . . . .

www.dacoromanica.ro

printre braḑĭ şi printre stâncĭ, cum acea fantastică fiinţă a posomorîtelor visurĭ păgâne, printr'o minune cerésc㎠, se prefăcu în blândul şi cuviosul episcop şi *apostol al Ardenelor* creştinate !

A fost fără înduoĭélă un vênător inspirat şi a sciut să mânuĭască bine arcul şi săgeţile, artistul subt a căruĭ daltă s'a mlŏdiit statua Dianeĭ de la Luvru, acea mêndră şi spintenă fecĭóră de marmură, care s'avêntă, ageră şi uşóră, sub creţurile dese ale tuniceĭ eĭ spartane, scurtă în póle şi larg-despicată la umerĭ. O mişcare vie şi graçiósă a grumazuluĭ a înălţat capu'ĭ, cu periĭ sumeşĭ la céfă în corimb, şi pe fruntea'ĭ, coronată cu o ângustă diademă, se strecóră ca un prepus de mânie. Peplul ĭĭ înfăşóră, ca un brâŭ, talia sveltă şi cutele vĕşmêntuluĭ ascundŭ sînu'ĭ fecĭoresc; dar braçele'ĭ góle, unul se încovóĭe în sus ca să scótă o săgétă din cucura de pe umerĭ; cel-l-alt se rézimă pe creştetul cornut al cĭuteĭ. Ce neastêmpĕr va fi făcênd pe ḑeiţă să calce aşa ĭute pământul, sub crepidele'ĭ împletite pe picĭor ca opincele plăieşilor noştri? Pe cine ameninţă ea cu darda împenată ce ea atinge cu degetele'ĭ delicate? Trămite ea óre în câmpiĭ etolicĭ aĭ Calidonuluĭ, pe mistreţul uriéş care va muri înjunghĭat de mâna regesculuĭ vênător Meleagru? Urḑesce ea o crudă rĕsbunare în contra nenorociţilor fiĭ aĭ nesocotiteĭ Niobe? séŭ că, încrun-

www.dacoromanica.ro

tată, se gătesce a da pradă cânilor, pe îndrăzneţul Acteon, care, vênând prin dumbravă, a cutezat să 'şĭ desfăteze vederile cu uĭmitórea privelişte a casteĭ ḑeiţe, scăldându-se în pêrĭŭ?... Cugetul eĭ e o divină taĭnă. Artistul a sciut numaĭ să împetréscă, în răpedea şi mêndra pornire a mersuluĭ ḑeiţeĭ, acel vers caracteristic al piosuluĭ cântăreţ:

„Cu inima vitézĕ, ea trece pretutindeni, prăpădind odrasla fĕrelor sĕlbatice“ [1]).

Astfel a isbutit a crea un ideal sublim al arteĭ vênătorescĭ!

O inspiraţiune de altă natură a dat nascere, în al XVI[lea] secol, Dianeĭ luĭ Jean Goujon, care şi dînsa va rĕmâné pururé ca o mărétă simbolisare a aceliaşĭ ideĭ. Dar sculptorul francez, unul din luceferiĭ aceleĭ epoce, — cu drept cuvênt numită *Renascere*, — în care producţiunĭ de frunte în litere şi arte, ca florile primăvĕra, rĕsăreaŭ prin tótă Europa din imaginaţiunile stimulate de studiul modelelor antice, Jean Goujon, trăit la curtea desfătată a regeluĭ Henric al II[lea] de Valois, vĕḑuse adesé pe frumósa ducesă de Valenti-

1) *Hymni Homerici:* XXVII. In Dianam. v. 9—10:

ἡ δ' ἀλκιμον ἦτορ ἔχουσα
πάντῃ ἐπιστρέφεται, θηρῶν ὀλέκουσα γενέθλην.

www.dacoromanica.ro

nois, pe Diana de Poitiers, favorita regelui şi adevĕrata stăpână a Franciei, presidând la splendidele şi voiósele vênătorĭ regale ce se dau în pădurile de la Fontainebleau şi de la St. Germain. Pe chipul aceleĭ voluptuóse regine a frumuseţeĭ, mâna maĭestră a rĕspândit aureola uneĭ divinităţĭ vênătorescĭ.

Ânsĕ creaţiunea sa, modulată în linii undulóse şi pline de morbideţă, nu maĭ are nimic din aspra candóre şi din energia virginală a anticeĭ Artemide. Diana luĭ Goujon e o ḑeitate lenósă; ea se odihnesce, pe jumĕtate culcată. Trupu'ĭ, fără vĕşmênt, nu ascunde nicĭ una din desmierdările sale; gura'ĭ zîmbesce cu o trufaşă nepăsare; pĕru'ĭ, în viţe undulóse, e ridicat cu o măiestrită eleganţă, sub podóba artistică de pe creştet; braţul stâng, ornat cu brăţărĭ la umĕr şi la mână, ţine un arc destins; ĭar mâna drĕptă, cu un mănuchĭu de florĭ, înconjóră şi mângâie grumazul unuĭ cerb măreţ. Adăpostită sub córnele trufaşe ale nobiluluĭ animal, ḑeiţa îşĭ rézimă trupul pe şélele luĭ; un câne se odihnesce sub picĭórele pe jumĕtate lungite ale Dianeĭ şi altul, lăţos, stă alăturĭ cu cerbul.

Un aer de nobilă moleclune domnesce într'acéstă grupă; înfăţişarea'ĭ fastuósă şi elegantă repórtă mintea către timpiĭ când plăcerile vênătóriĭ, cu tot cortegĭul lor de lux şi de galanterie,

www.dacoromanica.ro

era numaĭ petrecerea favorită a regilor şi a fericiţilor de pre acéstă lume.

Când de la aceste duoĕ modeluriĭ, caracterisate unul prin graţia corectă şi prin vigórea juvenilă a Antichităţiĭ, cel-l-alt prin eleganţa maĭ rĕsfăţată şi maĭ sumptuósă a Renascereĭ, ne întórcem privirea asupra gravureĭ vechĭuluĭ artist german, maĭ nainte de tóte, mintea nóstră încércă ca un simţimênt de sfiélă. Ne întrebăm déca acea scenă complicată, cu tot vulgarul aparat al vênătóriĭ, posedă cu adevĕr în sine elementele uneĭ opere estetice? déca cum-va frumosul póte să existe acolo unde el nu isbesce chĭar de îndată vederile? Ne uĭtăm, ne întrebăm . . . . .

Dar cu cât privim maĭ cu băgare de sémă combinarea acesteĭ compositiuniĭ, în care geniul tudesc se vădesce cu tóte naivele sale amĕnunte şi cu tóte precugetările sale reflective, cu atât maĭ mult încolţesce în noĭ o simţire înduoĭelnică de mulţumire, care cresce treptat şi ajunge pênĕ la sfĕrşit a ne pĕtrunde de o admiraţiune anevoĭe de definit. Nu eleganţa nicĭ graţia formelor, nu perfecţiunea nicĭ simplitate corectă a compuneriĭ deştéptă în noĭ acest cĭudat simţimênt, ci maĭ mult nu sciŭ ce cugetare adûncă care a presidat la concepţiune, nu sciŭ ce misterios efect pe care 'l produce întrunirea intenţionată a atâtor detaliuriĭ, aşa de naiv representate.

www.dacoromanica.ro

Scena se petrece la pólele uneĭ stâncĭ păduróse, pe care o încunună un castel feodal cu turnurĭ şi cu metereze; la drépta curge un rîŭ, în undele căruĭa se resfrânge umbra tufişuluĭ de pe mal; peste rîŭ trece o punte de pétră; la stânga tĕrâmul se 'nalţă acoperit cu câţĭ-va rarĭ copacĭ, maĭ mult frânţĭ şi uscaţĭ. Printre acéstă stérpă pădure, se zăresce cerbul, purtând cu smerenie crucea răstigniriĭ pe al sĕŭ creştet, înfiptă în faça latelor sale córne. Pe ântêĭul plan se află vênătorul cu calul şi cu cânii sĕĭ; el a descălicat şi a dat în genuchĭ, privind cu o cuviósă mirare vedenia ce 'ĭ trămite cerul. Costumu'ĭ este îmbrăcămintea vulgară a vênătorilor contimporanĭ cu artistul. Calul stă neclintit fără ca să véḑă ceĭa ce produce pietósa mirare a stăpânuluĭ şi ogariĭ, câte-şi cincĭ, nedând séma la ceĭa ce se petrece, se odihnescŭ ca de popas.

Tóte părticelele acesteĭ compunerĭ sunt lucrate, ca tóte operile luĭ Albert Dürer, cu o scrupulósă acurateţă; totul e exact, dar nimic în particular nu are o formă care să placă maĭ mult decât simpla şi reala natură. Stâncĭ, copacĭ şi animale, tóte sunt în nesimţire, tóte staŭ în nepăsare; singurĭ, cerbul miraculos şi vênătorul pocăit producŭ contrast, prin posele lor, în care se străvĕdŭ simţiminte adûncĭ: cerbul, în repaosul sĕŭ cumpănit, pare a simţi de ce preţ nestemat este sfânta podóbă ce el pórtă; vênătorul vede

www.dacoromanica.ro

uĭmit, chĭar în obĭectul persecuţiunilor sale, chĭar pe fruntea vênatuluĭ, semnul ce 'l va mântui de pĕcate; el se 'nchină la dînsul, rostind póte în cugetul sĕŭ, maxima pe care, cu ş̧épte secolĭ în urmă'ĭ, a formulat'o într'astfel renumitul vênător al meḑiuluĭ-ev Gaston Phœbus: „Prin vênătóre „scapă omul de pĕcatul trândăvieĭ, cŏcĭ acela care „fuge de cele ş̧épte pĕcate de mórte trebuĭe, dupe „legea nóstră, să fie mântuit; prin urmare vênă„torul bun va fi mântuit“ [1]).

Iată în ce mod arta germană, întrunind ideĭ abstracte cu prosaice, amĕnunte, a sciut să traducă cu penelul, ideile care se resumă în legendarea vênătóre a sfântuluĭ Hubert, patronul vênătorilor creştinĭ din occident.

Mĕ opresc, cŏcĭ mi se pare că ĭar am greş̧it calea. Întreprinsesem, pe cât ţiŭ minte, a căuta în cercul literilor ş̧i al artelor, imagine vênătorescĭ asupra cărora să ne potrivim la gusturĭ, ş̧i iată că mĕ pomenesc vorbindu'ţĭ despre arta

---

1) *Gaston Phœbus*, comite de Foix (1331—1391). Cartea luĭ s'a tipărit maĭ întĕĭ la 1507, sub titlul: *Des déduitz de la chasse des bestes sauvaiges et des oyseaux de proie*: «En chassant on évite le péché d'oisiveté, car qui fuyt les sept péchés mortels, selon nostre foy, il devroit estre sauvé: donc bon chasseur sera sauvé». — Sfântul Hubert, fiŭ al ducelui de Acuitania ş̧i apoĭ episcop la Maestricht, pare a fi trăit între 656 ş̧i 730.— Cât despre Albert Dürer, pictor ş̧i gravor din Nuremberg, viaţa luĭ se întinde de la 1471 pênĕ la 1528.

www.dacoromanica.ro

Germanilor şi despre gravură, duoĕ lucrurĭ care, precât ĭar sciŭ, îţĭ sunt de o potrivă urîte.

Nu creḑ, în adevĕr, ca la tine pictorul Albert Dürer să aĭbă maĭ multă trecere decât compatrioţiĭ luĭ, musicanţiĭ Beethoven şi Mendelsohn, şi negreşit că nu inventţiunea gravurĭĭ cu apă tare, ce i se atribuĭe, îĭ va câştiga maĭ mult preç în ochiĭ tĕĭ.

Póte ânsĕ că, pentru hatîrul patronuluĭ tĕŭ sfântul Hubert, mĕ va ĭerta, în casul de façă şi veĭ priimi chĭar ca, sub rubrica gravurĭĭ luĭ Dürer, să se grupeze, în opera proĭectată, tot ceĭa ce ţie nu'ţĭ place în arta vênătorieĭ.

Acésta îţĭ va fi cu atât maĭ lesne cu cât de sigur, proĭectul de carte va rĕmâné, cât despre mine, pururé în stare de proĭect şi că, aşteptând să 'mĭ vină momentul de inspiraţiune şi talentul de critică ce 'mĭ arŭ trebui ca s'o pot scrie, eŭ unul voĭu rĕmâné întocmaĭ ca vrabia care mĕlaĭu viséză.

Aşa dar fiĭ pe pace; n'am să aştern aci tot ce ar trebui să se afle în acea monografie filosofică, istorică, literară şi estetică a vênătorieĭ. Nu ḑic că acéstă semĕţă idee nu 'mĭ a trecut un moment prin creerĭ şi că n'am început chĭar a citi, cu acest scop, tractatele în proză, *Κυνηγετικοὶ*, al luĭ Xenofon şi al complinitoruluĭ sĕŭ Arian, notele despre vênătóre, coprinse în *Onomasticonul* luĭ Iuliŭ Polux, ba ânchĕ şi poema

www.dacoromanica.ro

elenă a luĭ Opian, apoĭ şi cea latină a luĭ Graţiŭ Faliscu, în fine chĭar şi serbedele versurĭ fragmentate ale luĭ Marcu Aureliu Nemesianu Cartaginezul, imitatorul luĭ Opian [1]).

Vina este a ta! cine te a pus să înşirĭ de aceste nume în Introducţiunea ta, însoţindu-le cu o grindină de citaţiunĭ latine? În calitatea mea de academic mi s'aŭ aprins călcâĭele de focul clasicităţiĭ şi ĭată pentru ce aĭ fost silit să rabdĭ, în acéstă epistolă, o contrabombardare de versurĭ

---

1) Tótă lumea scie că generalul atenian *Xenofon* a trăit cam de la 445 pênĕ pe la 335 înainte de Chr.; dar scriitorĭĭ citaţĭ în urmă'ĭ, fiind cu mult maĭ puçin cunoscuţĭ, însemnăm aci epoca vĭeţuirĭĭ şi patria lor: *Flav. Arrian*, istoric elen, născut la Nicomedia în Bitinia, la anul 105 dupe Chr., a căutat mereŭ să imite pe Xenofon; s'aŭ păstrat din scrierile luĭ: *Expediţiunea luĭ Alexandru*, *Indicele*, *Periplul Ponteluĭ-Euxin*, *Manualul luĭ Epictet*, *Tractatul de tactică*, *Tractatul de vênătóre* şi alĭele. — *Iuliŭ Pollux* (Polydeucte), sofist şi gramatic elen, născut la Naucratis în Egipet, pe la anul 130 dupe Chr., ne a lăsat un lexicon în 10 cărţĭ, care pórtă numirea de *Onomasticon* şi în care cuvintele sunt dispuse dupe materiĭ; la începutul cărţeĭ V tractéză pe larg despre ale vênătorieĭ. — Poetul elen *Opian* a trăit în al II secol dupe Chr. şi a murit fórte june, lăsând o poemă despre vênătóre, (sfêrşitul pĭerdut) şi alta despre pescuire. Alte opere ale luĭ s'aŭ nimicit. — *Graţiu Faliscu* a trăit la Roma pe timpul luĭ August şi a lăsat numaĭ poema *Cynegeticon*.—*M. Aur. Olimpius Nemesianus* a trăit în secolul III dupe Chr. Din treĭ poeme ale luĭ, despre vênătóre, despre pescuire şi despre plutire, aŭ rĕmas numaĭ 325 versurĭ din cea d'întêĭ.

www.dacoromanica.ro

latinescĭ, ba chĭar şi elinescĭ. Acum ţine-te bine şi de aci înainte!

Dar cu tótă pofta ce am de a te copleşi sub un nemete de erudiţiune cinegetico-academică, trebuĭe să 'ţĭ mărturisesc că am constatat cum că autoriĭ anticĭ, cari aŭ tractat despre vênătóre, *de Venatione*, sunt tot aşa plinĭ de amĕnunte tecnice ca şi *Manualul* tĕŭ şi prin urmare, nu m'am simţit, nicĭ aci în stare de a face analise. Apoĭ 'mĭ a fost milă de noĭ amênduoĭ, când m'am gêndit că ar trebui să traduc pe d'întregul, 13 capitole ale *Cynegeticelor* luĭ Xenofon, alte 35 ale urmaşuluĭ sĕŭ Arian şi vre o 85 paragrafe din *Onomasticonul* luĭ Polux.

În Opian, în acel *noţan de graţiĭ*, *βυθὸς τῶν χαριτῶν*, cum îl numesce cu îngômfare sholiastul Ioan Tzetzes, aş găsi, fără înduoĭélă frumuseţĭ îndestule de citat; dar tinerelul poet din Anazarba Cilicieĭ, nu pré scia să 'şĭ cumpănéscă bine avênturile polixe ale înfocateĭ sale muse, şi ce aĭ ḑice, rogu-te, când spre a'ţĭ reaminti numaĭ poetica descriere a vênătóriĭ de leĭ din cântul al IV[lé], aş maĭ transcrie aci o stută tre-ḑecĭ şi patru exametri elinescĭ?

Mĕ veĭ ĭerta ânsĕ a fi maĭ puçin discret în favórea câneluĭ, şi pe lângă lăudurósele cuvinte ale dluĭ de Quatrefages, pe care tu le aĭ tradus, pe lângă poveţele tale, de care m'am şi folosit, — precum 'ţĭ am arătat maĭ sus, — lasă-mĕ să

www.dacoromanica.ro

adaog şi să pui unul dupe altul, portretul câneluĭ, făcut în versurĭ elinescĭ de Opian, şi un fragment analog din poema luĭ Graţiŭ Faliscu, ale căruĭ versurĭ grele de înţeles ne aŭ păstrat limba tecnică a strămoşilor noştri, vênătoriĭ latinĭ, limbă pe care poetul, ca om de meserie, trebuĭe să o fi cunoscut adînc.

Iată maĭ întêĭ ce spune Opian, despre câne :

„Împreunând némurile de cânĭ, să aibĭ grijă a căta speciile care se potrivescŭ între ele şi se aséměnă maĭ mult. Astfel le veĭ împerechia maĭ bine; dar vênătoriĭ aŭ observat ânsĕ că cele maĭ frumóse din tóte sunt acelea care rĕmânŭ necurcite. Sunt negreşit o mulţime de speciĭ, ĭar forma şi chipul unora din ele sunt astfel : trup lung, sănĕtos şi plin; cap uşor cu vedere bună; ochĭ care lucescŭ vênĕt; gura mare cu dinţĭ ascuţiţĭ, ĭar urechile scurte şi îmbrăcate cu o pele subţire; gîtul lung şi dedesubtu'ĭ, un pĭept puternic şi lat; labele de dinainte sunt într'adevĕr maĭ scurte, înţepenite pe picióre drepte cu fluĭere înaintate; şoldurile largĭ; şira cóstelor aşedată pĭeĕis; cópsele cărnóse, dar nu grase, şi la spate aŭ o códă tare, lungă şi bine umbrită. Astfel de cânĭ se întrebuinţéză la alergăturĭ îndelungate dupe căpriore, dupe cerbĭ şi dupe ĭepurĭ ĭuţĭ la fugă“ [1].

---

1) *Oppiani* de Venatione. I. v. 394—413 :

Ἔθνεα σοὶ κυνᾶν θαλαμηπολέοντι μελέσθω,
ἄρμενά τ' ἀλλήλοισιν τ' ἔξοχα ἧσιν...

www.dacoromanica.ro

Să trecem acum şi la Graţiŭ Faliscu:

„Împreunézā dar între dînşiĭ cānĭ de acelaş soĭu, pentru ca prăsila să pórte semnele strābunilor şi află că părinţiĭ cari zămisleseŭ tinerĭ pruncĭ lor, îţi vorŭ da cānĭ Metagonţĭ enormĭ. Maĭ întêĭ de tóte să aibĭ cea maĭ mare grijă ca să împărechezĭ cānĭ de o bărbăţie încercată; apoĭ a duoa îngrijire trebuie să fie ca înfăçişarea lor sà nu stea maĭ pre jos şi să nu dea de ruşine a lor fire. Aceştia trebuie să fie cu faça în sus, cu urechĭ pĕróse pe frunte, cu gura mare astfel ca măselile căscate să verse foc mişcându-se, cu pântecile strînse ân. gust la vintre, cu códa scurtă, cu şéle lungĭ, cu cóma mĕruntă pe grumaz, nu prè stufósă dar îndestulà ca să'ĭ ferésca de frig, ĭar subt umerĭĭ lor sănĕtoşĭ să se 'nalţe un pept care să ducă la alergătură multă şi să nu se obosésca de cele maĭ marĭ gône. Fugĭ de cânele a cà-

---

Ὧδε μὲν εὖ κεράσειας· ἀτὰρ πολὺ ψέρτατα πάντων
ψῦλα μέγειν μονόψυλα τά τ' ἔξοχα τεκμήραντο
ἄνδρες ἐπακτῆρες· τὰ δὲ μυρία ψῦλα πέλυται,
τῶν ἀμόθεν μορφαί τε καὶ εἴδεα τοῖα πελέσθω·
Μηκεδανὸν, κρατερὸν δέμας, ἄρκιον, ἠδὲ κάρηνον
κοῦφον, εὐγλήνων· κναναὶ στίλβοιεν ὀπωπαί·
κάργχαροι, ἐκτάδιον τελέθοι στόμα· βαιὰ δ' ὕπερθεν
οὔατα λεπταλέοισι περιστέλλοιθ' ὑμένευσι·
δειρὴ μηκεδανὴ, καὶ στήθεα γέρθε κραταιὰ,
εὐρέα· τοὶ πρόσθεν δέ τ' ὀλιζότεροι πόδες ἔστων·
ὀρθοτερεῖς κώλων τανανοὶ δολιχήρεες ἰστοί·
εὐ ἐες ὠμοπλάται, πλευρῶν ἐπικάρσια ταρσά·
ὀσφύες εὔσαρκοι, μὴ πίονες· αὐτὰρ ὄπιθε
στρυφνή τ' ἐκτάδιός τε πέλοι δολιχόσκιος οὐρή.
Τοῖοι μὲν τανάοισιν ἐφοπλίζοιντο δρόμοισι
δόρκοις ἠδ' ἐλάφοισιν ἀελλοπόδῃ τε λαγωῷ.

www.dacoromanica.ro

ruĭ labă lasă urme late; acela e mŏle la trébă; mie îmĭ placŭ picĭórele ţepene cu muşchĭ uscaţĭ şi cu călcâĭe solide la luptă“ [1]).

Tóte mergŭ bine; dar bag de sémă că numaĭ în privinţa códeĭ, Opian şi cu Graţiŭ Faliscu nu se pré înţelegŭ între dînşiĭ; latinul o vrea scută, *cauda brevis*; elenul din contra pretinde ca cânele să aibă la spate o códă ţépănă, *στρυφνὴ*, lungă, *ἐκτάδιος*, şi care să umbréscă departe, *δολιχόσκιος*, adică să fie şi lungă şi stufósă. Se vede că în tot timpul importanta cestiune a códeĭ, a fost tare controversată, cŏcĭ

---

1) *Gratii Falisci* Cynegeticon. v. 263—278:

Junge pares ergo, et majorum pignore signa
Feturam, prodantque tibi Metagonta parentes,
Qui genuere sua pecus hoc immane juventa.
Et primum expertos animi, quæ gratia prima est,
In Venerem jungunt; tum sortis cura secunda,
Ne renuat species, aut quæ detrectet honorem.
Sint celsi vultus, sint hirtæ frontibus aures,
Os magnum, et patulis agitaţos morsibus ignes
Spirent, adstricti succingant ilia ventres,
Cauda brevis, longumque latus, discretaque collo
Cæsaries, non pexa nimis, non frigoris illa
Impatiens; validis tum surgat pectus ab armis.
Quod magnos capiat motus, magnisque supersit,
Effuge, qui lata pandit vestigia planta;
Mollis in officio: siccis ego dura lacertis
Crura velim, et solidos hæc in certamina calces.

www.dacoromanica.ro

adhuc sub judice lis est. [1])

Chĭar de m'aş încerca să împac întru tóte pe Opian cu Graţiŭ Faliscu, punênd aci şi descrierea câneluĭ din *Cynegeticele* luĭ Xenofon, unde âmbiĭ poeţĭ parŭ a fi găsit maĭ tot materialul lor adunat gata, tot ar rĕmânè pricină de svadă între Roma şi Atena, de vreme ce scolarul luĭ Socrat cere ca códa la câne să fie lungă, drĕptă şi ascuţită, ĭar Arian, făcênd lauda unuĭ câne vestit al sĕŭ, spune că acel model al raseĭ cânescĭ avea o códă supţire, lungă, aspră la pĕr, mlădiósă, încovoĭată şi la vêrf maĭ stufósă [2]).

Dar ce atâta vorbă despre códă? Românul pretinde că „din códă de câne, sită de mătase nu se póte face", şi apoĭ numaĭ la pesce se ḑice că'ĭ códa maĭ ferită chĭar şi decât capul.

Din acestea se vede curat că poporul român, moştenitor al credinţelor şi al înţelepcĭuniĭ Latinilor, nu se arată în proverbiĭ sĕĭ aşa tare încântat ca poeţiĭ şi prosatoriĭ elenĭ, de códa cea lungă a câneluĭ, de încovoĭeturile eĭ mlădióse, de periĭ eĭ aspri şi umbroşĭ.

---

1) *Horatii* Ars poetica. v. 78: «pênĕ acum pricina este în judicată».

2) *Xenophontis* de Venat. IV: «*οὐρὰς μακρὰς, ὀρθὰς, λιγυρὰς*» — *Arriani* de Venat. libel. V: «*οὐρὰς λεπτὰς μακρὰς, δασείας τὴν τρίχα, ὑγρὰς, εὐκαμπεῖς, τὸ ἄκρον τῆς οὐρὰς δασύτερον*».

www.dacoromanica.ro

Fără de a mai căuta în zadar o soluţiune pentru interesanta controversă *de cauda canis*, hai să o lăsăm şi de astă dată încurcată.

Pe lumea acésta, cele mai bune şi frumóse lucruri trebuie să aîbă o margine.

V.

Să sărim acum pe nerĕsuflate din literatura cinegetică a anticilor, în sfera artelor vĕnătorescĭ, tot la dînşiĭ.

Décă vre odată, amice, te va ajuta norocul să mergĭ la Roma, ca român, negreşit te veĭ duce să visitezĭ forul luĭ Traian şi veĭ admira, în mijlocul aceleĭ pieţe, prăbuşită sub nivelul cetăţiĭ moderne, măréţa columnă de marmură, care ese din pămênt încolăcită cu istoria originelor nóstre naţionale. Acea imagine âncŏ viie a rĕsbóĭelor dacice, scóse la bun capĕt de gloriosul Traian, o vom vedé póte într'o di, — décă va voi Dumneḑeŭ şi guvernul nostru! — turnată în bronz cu tot proeminentul reliev al însufleţitelor sale sculpturĭ, împĕrăţind pe una din pieţele capitaleĭ nóstre; aş adaoge chĭar că mai la locul sĕŭ decât orĭ unde, ea ar fi în faţa Academieĭ, la puntul unde s'a aşeḑat de o cam-dată statua ecuestră a voevoduluĭ românesc Michaĭu Vitézul, carele, — déca ar puté vorbi, sĕrmanul, — ar spune de si-

www.dacoromanica.ro

gur tuturor cât se simte de ruşinat, vĕdêndu-se expus a juca rolul de căpetenie pe o vastă şi erudită scenă, ce pare înadins croită pentru împĕrătescul simulacru al dominatoruluĭ *Urbis et Orbis*.

Dar ne avênd de o cam-dată nimic de vênat pe pĭaça S-luĭ Sava din Bucurescĭ [1]), să ne întór-

1) Pe pĭaçă nu! Dar ĭa să ne abatem, în trecĕt, prin sălile de jos ale Academieĭ, ocupate provisorĭŭ de Museul de Antichităţĭ.

Scenele de vênătóre aŭ fost fórte mult întrebuinţate ca subĭecte decorative de către sculptorĭĭ antichităţĭĭ. Chĭar şi în museul nostru, unde nu ne prê putem lăuda pênĕ acum cu multe sculpturĭ antice, tot ânsĕ se vĕdŭ duoĕ scene vênătorescĭ.

Una e pe un fragment de pĕtră, (0,m 19 năltime; 0,m 24 lărgime), purtând jos inscripţiunea elenă *ΑΥΡΙΛΙΟΣ ΔΙΟΓΕΝΗΣ*. Pe acéstă lespede trunchĭată se maĭ vĕdŭ picĭórele unuĭ călăreţ cu partea de jos a caluluĭ alergând; sub dînsul, rîtul şi copitele unuĭ mistreţ, asupra căruĭa se asvêrlă un câne cu botul căscat şi cu códa în sus. Săpătura e cam grosolană, dar desemnul e plin de mişcare.

Cea-l altă scenă de vênătóre e în adevĕr maĭ desvoltată, dar din nenorocire maĭ puçin distinctă. Ea se află pe un brâŭ ângust care încinge buza de sus a unuĭ sarcofag, ale căruĭ laturĭ externe sunt acoperite cu sculpturĭ. Acest interesant monument a fost adus de peste Olt, (de la Reşca sĕŭ de la Celeĭ, dupĕ tótă probabilitatea), de către rĕposatul ban Mihalache Ghica şi depus în curtea caselor sale, care apoĭ vênd̂êndu-se prefectureĭ de Ilfov, sarcofagul a servit câţĭ-va anĭ d'a rôndul drept sghĭab şi ĭesle pentru caĭĭ dorobanţilor. Sunt ânsĕ duoĭ anĭ de când am isbutit, cu ajutorul prefectuluĭ, dl· C. Manu şi al comitetuluĭ permanent, a face să se aducă la museŭ tóte petrele

www.dacoromanica.ro

cem,—cel puçin cu gêndul,— la Roma, şi aflându-te acolo, tu, ca vênător român, nu uĭta să te îndreptezĭ tocmaĭ în fundul Foruluĭ roman, la stânga de Coliseŭ, în capul stradeĭ San-Gregorio, acolo unde se înalţă âncŏ şi astădĭ, un antic şi falnic arc de triumf, numit al luĭ Constantin-cel-mare.

Istoria acestuĭ monument nu pré face onóre primuluĭ împĕrat creştin, cŏcĭ,—ca să vorbim cu-

---

antice care zăceaŭ neîngrijite în acea curte Printre dînsele e şi sarcofagul.

Pe una din laurile sale cele marĭ sunt patru personagĭe în picĭóre, înfăşurate în togele lor; fie-care se află subt o osebită arcadă, formate fiind acestea prin duoĭ pilaştri, la colţurĭ, şi prin treĭ colóne despărţitóre. Pe cea-l-altă latură mare, se vĕdŭ treĭ genĭi aripaţĭ, fie-care pe câte un osebit postament; geniul din mijloc sună din cimbale şi ceĭ-l-alţĭ duoĭ dănţuĭescŭ, ţinĕnd în mânĭ câte o cĭorchină de strugurĭ şi câte un mânuchĭu de căpĕţîne de mac. Pe una din laturele micĭ, alţĭ duoĭ genĭĭ, tot aripaţĭ şi tot pe postamente, cântă, unul din flaut şi altul din naĭ. Pe laturea opusă, ĭarăşĭ duoĭ genĭĭ, dar pe un singur postament, se ţinŭ îmbrăţişaţĭ. Tragŭ eĭ óre împreună un danţ îmbinat? sĕŭ sunt eĭ chipurile emblematice ale lupteĭ amoruluĭ, pe care Elenĭ le numeaŭ *Eros* şi *Anteros*? La colţurile sarcofaguluĭ se vĕdŭ patru Victorĭĭ, purtând foĭ de palme şi coróne: duoe maĭ micĭ, duoe maĭ marĭ.

Acum să venim şi la brâul superior, pe care, jur-împrejur, se zărescŭ, sub ştersura roḑĕtóre a timpuluĭ, vre o duoĕ-ḑecĭ şi patru animale, vre o treĭ sĕŭ patru bărbaţĭ, toţĭ în pose fórte animate, şi póte âncŏ şi câţĭ-va copacĭ. Animalele parŭ a fi leĭ, mistreţĭ, cerbĭ şi taurĭ sĕlbatecĭ, atacaţĭ cu furie de cânĭ colo-

www.dacoromanica.ro

rat,—arcul nu este câtuşĭ de puçin al luĭ; nu este nicĭ măcar dăruit, ci este tocmaĭ lucru de furat.

Cum? ce va să ḑică: un arc de triumf furat? Atâta namilă de marmură, cu o boltă mare căscată la mijloc şi cu alte duoĕ arcade maĭ micĭ în laturĭ, cu opt columne de *gialo antico*, cu opt statue de marmoră frigiană viorie, cu întreite frise, cu timpane şi cu medalióne sculptate, atâta clădăriă, de patru orĭ cel puçin cât turnul Colţiĭ, cum óre să o facă zapt cine-va, fie măcar acela şi un borfaş încoronat?

De şi'mĭ vine fórte cu greŭ să aduc aşa necuviincĭósă pîră împotriva sfântuluĭ împĕrat şi patron al Bucurescilor, dar, — am maĭ spus'o şi într'alt loc,—eŭ ţiŭ în tot-d'auna cu Traian şi nu pot să las ca să i se ĭea ce este al luĭ.

Apoĭ tótă lumea scie că, pe când marele Ulpiŭ biruĭa pe Germanĭ, pe Dacĭ şi pe Parţĭ, pe când el umplea întinsul sĕŭ imperiŭ de edificiĭ sumptuóse şi de lucrărĭ de artă folositóre, sena-

---

salĭ şi pândiţĭ sĕŭ isbiţĭ de către vênătorĭ. La un loc, între altele, se vede lămurit cum un vênător, proptit într'un genunchiu, îşĭ îndreptézĕ suliţa către un taur, carele, cu córnele plecate, se răpede asupra'ĭ. Óre nu vom fi avênd aicé representarea unia din acele scene vênătorescĭ, care negreşit se petreceaŭ adesĕ prin pădurile Dacieĭ, între coloniĭ romanĭ şi buoriĭ uriĕşĭ (bos urus), ce aŭ lăsat şi pênĕ aḑĭ creştetul lor fioros pe stema Dacieĭ rĕsăritene?

www.dacoromanica.ro

tul şi poporul Romeĭ se întreceaŭ care de care să serbeze cu maĭ multă pompă binefacerile şi triumfurile gloriosuluĭ împĕrat. Îĭ decretară dar tot felul de clădirĭ comemorative, la care lucra ilustrul architect şi sculptor grec Apolodor. Atuncĭ se 'nălţară în Roma, forul luĭ Traian cu tŏte edificiele decorative din prejuru'ĭ: portice, bibliotecă, templu; atuncĭ basilica Ulpiană cu cincĭ rônd urĭ de stêlpĭ de granit; atuncĭ columna rĕsbŏĭelor dacice cu statua învingĕtoruluĭ d'asupra; atuncĭ în fine, la capul căi Apiane pe care el o restaurase, un arc de triumf pe care ânsĕ nu'l putură sfĕrşi, precât âncŏ fu marele împĕrat cu ḑile [1]).

Urmaşiĭ luĭ, geloşĭ de a sa mărire, maĭ mult se gêndiră a'şĭ face loru'şĭ monumente, decât a consacra pe cele ce aminteaŭ poporuluĭ neasemuita glorie şi dreptate a ereticuluĭ Traian. Dupĕ ce trecură ânsĕ duoĕ sute de anĭ la mijloc, se găsi împĕratul Constantin, carele, de când îĭ venise gustul de a'şĭ face din Bizanţ, o nouă capitală, se deprinsese strașnic a despuĭa fără ruşine capetele de operă ale lumeĭ, ca să'şĭ împodobéscă cu ele Constantinopolea sa.

---

1) *L. Rossini*, Gli archi trionfali, onorarii e funebri degli antichi Romani (Roma, 1836).—*L. Canina*, Gli egifizi di Roma antica (Roma, 1851). — *Dr. H. Francke*, Zur Geschichte Traian's und seiner Zeitgenossen (Leipzig, 1840). — *Dioni Cassii*, Histor: roman. LXVIII.

www.dacoromanica.ro

El vĕdu arcul luĭ Traian stând fŏră capĕtĕĭ, în rĕspântia căilor Sacră şi Triumfală; la basă, îĭ lipseaŭ cu totul ornamente şi pe frontispiciŭ n'avea nicĭ o inscripţiune votivă: —„Stăĭ!“ — ḑise el — „tot n'are arcul acesta stăpân; aĭdĭ să'l fac „al meŭ!“ Şi puse îndată de'ĭ cĭopli pentru pedestalurĭ, nisce grosolane figurĭ de Victorĭĭ pocite; ĭar pe âmbele feţe ale aticuluĭ aşternu lungĭ dedicaţiunĭ, în care spunea cum el a scăpat lumea de tiranul Maxenţie, cum a liberat cetatea, *Liberatori Urbis*, şi a întemeĭat pacea, *Fundatori quietis*.

Astfel arcul luĭ Traian se pomeni într'o ḑi că a devenit arcul luĭ Constantin.

Dar ce folos? In zadar inscripţiunile laudă pe noul triumfător, sculpturile din căpĕtĕĭele aticuluĭ şi cele de la timpanele arculuĭ ne amintescŭ isbênḑile luĭ Traian în contra Dacilor şi Parţilor; statuele aşeḑate pe întabulamentele columnelor sunt ale regilor barbarĭ, robiţĭ de Traian; în fine cele opt medalióne sculpturale care, alăturate câte duoĕ, împlinescŭ golurile dintre columne, d'asupra arcadelor laterale, ne atestă şi ele pietatea şi ĭubirea de vĕnătóre ale învingĕtoruluĭ Dacieĭ.

Patru din acele marĭ medalióne representă sacrificiĭ făcute de împĕrat pe altarele ḑeilor mitologicĭ; alte patru sunt scene vĕnătorescĭ.

Pe unul din acestea, Traian, în tunică scurtă,

www.dacoromanica.ro

cu *tibiale* séü poturĭ vênătorescĭ pe pulpe şi cu toga pe umerĭ, ese cu alţĭ duoĭ soçĭ de subt un portic, ţinênd calul de frêü; alăturĭ e un mêndru june cu chlamida asvêrlită pe spate, purtând de sgardă un frumos ogar. Câte şi patru ţinŭ în mână lăncĭ înalte cu ascuţiş romboidal la vêrf, de cele ce se numeaŭ *contus*. Totul arată că eĭ se gătescŭ să plece la vênătóre.

Pe al duoĭlea, împĕratul, în góna caluluĭ sĕü, cu capul gol, cu mantia fâlfâindă, cu o spadă lungă şi ângustă rădicată în sus, urmăresce pe un urs, carele fugênd îşĭ întórce capul spre dînsul. Duoĭ tovarăşĭ, asemenĕ călărĭ şi fugênd cu spadele plecate pe sub crăcile unuĭ copacĭu, însoçescŭ pe Traian.

In al treilea medalion, aceleaşĭ treĭ persóne călărĭ, — împĕratul în frunte, — străbatŭ în fuga mare, un tĕrâm stufos şi mlăştinos, ameninţând cu darde scurte, *venabula*, un mistreţ gata a se preda.

In cel d'al patrulea, vênătórea e terminată. Marele Traian, încununat cu o aureolă circulară séü nimb, ca icónele sfinţilor noştri, stă în picĭóre subt umbră de copacĭ, şi dă ordine altor treĭ bărbaţĭ, toţĭ cu sulińe în mână, din cari unul, maĭ în laturĭ, ţine de frêü un cal; un servitor, în partea opusă, poprésce în loc un alt cal. Dinainté împĕratuluĭ e un leŭ mare, lungit mort la pământ.

www.dacoromanica.ro

Cu fie-care din aceste scene vênătorescĭ se află împărechĭată câte o scenă religiósă în care împĕratul aduce rugăcĭunĭ şi ofrande ḑeilor: când e să plece la vênătóre, el învócă pe ocrotitorul familieĭ sale, pe Ercul rusticul, al Laţiuluĭ, purtător de baltag, acoperit cu pele de leŭ; când merge să vêneze ursul, el îşĭ oţelesce vêrful lanceĭ în focul de pe altarul luĭ Apolon lung-săgetătorul, ἑκηβόλος: dupĕ ce a ucis mistreţul, el îĭ înfige căpĕţîna în copacĭul sacru care umbresce statua Dianeĭ vênătorițe; şi în fine, dupe ce a biruit pe leŭ, el îĭ depune vîrtósa cómă la picĭórele belicosuluĭ ḑeŭ Marte.

In nicĭ un period al eĭ, sculptura antică n'a fost póte maĭ în stare de a înfăţişa cu un caracter maĭ energic şi maĭ adevĕrat, asemenea scene, în care sĕlbăticia şi gravitatea subĭectelor reclamă óre-care asprime în mânuirea dalteĭ. Vigóre în loc de graţie, demnitate în loc de frumuseţe, strictă exactitate la reproducerea natureĭ omenescĭ în loc de forme estetice ideale, ĭată calităţile ce caracterizĕ stilul sculpturiĭ din timpul luĭ Traian. Aceste calităţĭ le aŭ avut maĭ mult decât orĭ cari alţiĭ, artiştiĭ aceĭa cari aŭ săpat marmurele columneĭ dacice, precum şi baso-relievurile arculuĭ triumfal. Producţiunile lor constituescŭ ceĭa ce s'ar puté numi *sculptura istorică*, cócĭ sunt interpretaţiunĭ credincĭóse şi perfecte ale faptelor ce ele representă şi fiind-că, în casul

www.dacoromanica.ro

de faţă, faptele aŭ fost măreţe, operile de artă aŭ sciut şi ele să păstreze un aspect cu totul împunĕtor.

Este lucru cunoscut că ceĭ vechĭ n'aŭ nimerit sĕŭ n'aŭ voit să înfăţişeze animalele, sub formele lor reale; de aceĭa să nu căt̆ăm pré de aprópe la férele din medaliónele arculuĭ; dar vênătoriĭ, dar Traian maĭ ales, în posele, în mişcările, în expresiunea, în musculatura lor, sunt adevĕraţĭ eroĭ la vênătóre, precum în realitate eraŭ eroĭ şi pe câmpul de bătălie.

In aceste preţióse rĕmăşiţe ale arteĭ romane din periodul eroic al imperiuluĭ, avem tot de-odată dinaintea ochilor, imaginea clară şi viĭe a aceleĭ vênătorĭ pe care singură o permitea Platon cetăţenilor republiceĭ sale, „vênătórea cea per„fectă, — dupe cum ḑice filosoful, — care se face în „contra patrupedelor, cu caĭ, cu cânĭ şi cu însăşĭ „puterea trupuluĭ, în care féra, învinsă prin a„lergăturĭ, prin rănĭ, prin loviriĭ, cade sub pro„pria mână a vênătoruluĭ, vênătórea care, sin„gură aprinde în om ḑeescul dar al bărbăţieĭ“ [1]).

Dar strecurându-ne încetinel prin tot felul de cotiturĭ fără pericol, ĭată-ne ajunsĭ pe tĕrâmurile aprige ale vênătóreĭ celeĭ marĭ, în care góna fe-

1) *Platonis* Leges. VII, 824: «μόνη δὴ πᾶσι λοιπὴ καὶ ἀρίστη ἡ τῶν τετραπόδων ἵπποις, καὶ κυσὶ καὶ τοῖς ἑαυτῶν θήρα σώμασιν, ὧν ἁπάντων κρατοῦσι δρόμοις καὶ πλήγαῖς καὶ βολαῖς, αὐτόχειρες θηρεύοντες, ὅσοις ἀνδρίας τῆς θείας ἐπιμελές».

www.dacoromanica.ro

relor devine une-orĭ o luptă crâncenă şi 'n care omul adesé trebuĭe să dea însuşĭ pept în faça primejdieĭ.

La asemené casurĭ, prepelicarul tĕŭ, amice, nu are ce'ţĭ face, şi chĭar,—dupe cum tu pretinḑí,—nicĭ cuţitul de la brâŭ nu te pré póte ajuta. Cât despre căruţa mea, dóră numaĭ luând'o mârţógele la fugă, póte că m'ar scăpa, (Dómne feresce!) de aşa năpaste!

Cu tóte acestea, şeḑénd acuma colé, fără grijă, rĕsturnat în jeţul meŭ, privind liniştit pe ferĕstră cum mugurul liliaculuĭ se despică şi 'nverḑesce subt aburósele sărutărĭ ale sóreluĭ de aprilie, şi ascultând, cu o dulce răpire, cum vrăbiile limbute ciripescŭ şi cum brotăcelul cântă vesel înturnarea ḑilelor calde, te încredinţez că'mĭ ar place să străbatŭ,—fără totuşĭ de a mĕ mişca din loc,—şi codriĭ umbroşĭ, alergând cu gĕndul în góna cerbilor, şi piscurile de stâncă, dupe urmele ideale ale capreĭ-negre, şi vizuinele de prin munţĭ, în prepusa dibuire a urşilor, şi luncile cu richită, dupe umbra dîreĭ de mistreţ, ba chĭar şi pustiile năsipóse, pe unde mi s'ar năluci vênătorĭ eroice de tigri înfricoşaţĭ şi de leĭ fioroşĭ!

Dar fiind-că pênĕ acum, nicĭ prin vis picĭorul nu 'mĭ a călcat prin asemené prăpăstióse locurĭ, şi fiind-că însu'mĭ,—o mărturisesc cu umilinţă,—n'am fost nicĭ odată la acea aspră scólă în care, dupe spusa anticuluĭ dascăl de vênă-

www.dacoromanica.ro

tóre [1]), „cetățenĭĭ învață a fi meșterĭ în rĕsbóĭe „și în tóte cele unde trebuĭe omuluĭ să scie a „cugeta, a vorbi și a lucra bine“, de aceĭa, ḑic, nu mĕ voĭu încuměta a spune ceĭa ce aĭevé n'am vĕḑut cu ochĭĭ, ci legănat în rĕsfățările poesieĭ și ale frumóselor arte, voĭu cerceta numaĭ cum alțiĭ, maĭ pricepuțĭ, aŭ cugetat, aŭ vorbit și aŭ lucrat, descriind și representând episode caracteristice din viața plină de neastêmpĕr a vênătórilĭ celeĭ marĭ.

Dar în ce parte să ne întórcem maĭ ântêĭ privirile? Pe cine să întrebăm a ne spune în ce timp, în ce loc a fost vênătórea maĭ preçuită, maĭ mărétă, maĭ trebuincĭósă, maĭ desfătătóre?

Căta-vom a descoperi, prin negura timpilor preistoricĭ, pe sĕlbaticiĭ primitivĭ aĭ pămêntuluĭ, cutrierând colosalele vegetațiunĭ antidiluviane și luptându-se cu fére uriéșe, ale căror seminții s'aŭ stins acum de mult de pe fața lumeĭ? — Tu aĭ spus, la începutul cărțeĭ tale, că vênătórea este o aplecare firéscă a omuluĭ, vechĭe ca și dînsul; eŭ voĭu adaoge, tot spre lauda vênătorieĭ, că acest instinct a înlesnit chĭar omuluĭ primele sale inspirațiunĭ artistice și acésta ne o dovedescŭ cu prisos figurile de elefanțĭ-maamuțĭ cu cóme

1) *Xenophontis* de Venatione, I: «ἔκ τούτων γαρ γίγνονται τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἀγαθοὶ, εἰς τε τὰ ἄλλα ἐξ ὧν ἀνάγκη καλῶς νοεῖν καὶ λέγειν καὶ πράττειν».

www.dacoromanica.ro

stufóse, cele de renĭ cu late córne rĕschirate, de de urşĭ aĭ speluncelor şi de alte animale dispărute, ce s'aŭ găsit pe unelte de corn, pe arme de os şi pe plăcĭ shistóse, gravate cu sula de către ómenĭĭ străvechĭ, cari în timpiĭ periódeĭ glaciare a Europeĭ, se adăposteaŭ în pescerile de la Madeleine, de la Augerie, de la Massat şi din alte staţiunĭ cufundate aḑĭ sub tĕrâmul Perigorduluĭ, al Gasconieĭ şi al multor provinciĭ din Francia meridională [1]).

Urma-vom cu ochiĭ cetele nesocotite de arcaşĭ şi de lănceriĭ, cârdurile nenumĕrate de sburătóre, turmele nesfârşite de animale, ce staŭ puse la şireg printre ĭeroglifele templelor egiptene séŭ pe păreţiĭ de pétră vărósă aĭ palatelor ruinate din Niniva şi din Babilon? — Ca să vêneze leĭ şi tigri, girafe şi gazele, ba chĭar ĭepurĭ şi cocorĭ, faraoniĭ Egipteluĭ, despoţiĭ Asirieĭ şi tiraniĭ Perşĭ rădicaŭ în picĭóre ordiĭ şi popóre întregĭ; ĭar dupe terminarea acelor năprasnice măceluriĭ, legiunĭ de zugravĭ şi de petrarĭ eraŭ

1) Despre descoperirile de asemenĕ natură ale dlor *Lartet, Christy, de Vibray, Garrigou* şi alţiĭ vorbescŭ tóte publicaţiunile care se ocupă de timpiĭ preistoricĭ, aşa de mult studiaţĭ în aniĭ ceĭ din urmă.— In anul acesta chĭar, pentru prima óră, s'aŭ descoperit óse de renĭ, sculptate cu figure de acelaş animal, şi într'o pescere din Elveţia, la Thaingen. Cine scie dĕca şi pescerile munţilor noştri nu ne păstrézĭ destăĭnuirĭ de felul acesta?

www.dacoromanica.ro

osûndiţĭ ca să aşterne pe ziduri, pentru încremenirea viitorimiĭ, tóte acele nemărginite epopee vênătorescĭ, care, prin nemilostiva lor monotoniă, sperie şi obosescŭ aḑĭ ochiĭ călĕtoruluĭ minunat [1]).

Asculta-vom, depe rîpele înverḑite ale laculuĭ Celor-patru-cantóne, voĭosul şi semeţul cântic al plăieşuluĭ elveţian, cadenţat de musa luĭ Schiller, amanta libertăţiĭ? Fiĭul luĭ Guilom Tell îl întonă cu glas puternic şi echo îl repetă din sînul munţilor inimaţĭ în Uri, în Schwytz şi în Unterwalden:

Mit dem Pfeil, dem Bogen
Durch Gebirg une Thal
Kommt der Schütz gezogen
Früh am Morgenstrahl.

Wie im Reich der Lüfte
König ist der Weih —
Durch Gebirg' und Klüfte
Herrscht der Schütze frei.

Ihm gehört das Weite:
Was sein Pfeil erreicht,
Das ist seine Beute
Was da kreucht und fleugt [2]).

---

1) *Wilkinson*, Private life, manners and costums of the ancient Egyptians.—*Layard*, Niniveh and Babylon.

2) *Schiller*, Wilhelm Tell. Act. III. Scen. I:

Cu săgĕta, cu arcul,
Prin munţĭ şi prin văĭ,
Vênătorul calcă întins
De timpuriŭ, la raḑa dimineţeĭ.
Precum în împĕrăţia vênturilor
Domn este vulturul, —

Prin munţĭ şi prăpăstiĭ
Domnesce liber vênătorul.
Al luĭ este spaţiul;
Tot ce atinge a sa săgĕtă
Este prĕda luĭ,
Tot ce se tĕrasce şi sbóră!

www.dacoromanica.ro

Aci mĕ aflu din noŭ în mare primejdie ca să asvêrlĭ din mână fóĭa pe care, cu maĭ multă sĕŭ maĭ puçină răbdare, tu te silescĭ a mĕ citi. Cum! am cutezat a'ţi pune subt ochĭ chĭar şi versurĭ nemţescĭ? Ore puté-veĭ să mĕ ĭerţĭ?...

Dă'ţi ostenéla, rogu-te, a căta în josul paginеĭ, traducerea schiopătândă a acestor frumóse strofe, în care colcotescŭ cele maĭ nobile simţiminte ce ĭubirea de vênătóre póte aprinde în inima unuĭ om, şi sper că tu, vênător, te veĭ împăca îndată cu poetul, déca nu şi cu limba luĭ.

In acea limbă ânsĕ este scrisă cea maĭ expresivă poemă a vieţeĭ vênătorescĭ, eroica dramă a luĭ Guilom Tell, în care rĕsuflă peste tot, aerul liber şi curat al plaĭurilor alpestre şi ĭubirea necumpĕtată de patrie a cetăţenilor liberĭ Elveţiĭ. O ţĕră întrégă scăpată din robie numaĭ prin inima vitézĕ şi prin săgéta dibacĭ-mânată ale unuĭ vênător, ĭată de sigur cea maĭ falnică isbêndă cu care se póte mêndri vênătoria. Poetul s'a pĕtruns de acea mêndrie de vênător şi audi'l cu câtă dragoste vorbesce el chĭar şi de înţelepcĭunea capreĭ-negre, care, când merge cu cârdul să pască la înţărcătorĭ, pune stréja la pândă ca să tragă cu urechĭa şi să fluĭere când se apropie vênătorul [1]).

1) *Schiller*, Wilhelm Tell. Act. I. Scen. I: III. 25,682.

www.dacoromanica.ro

Tot despre acea sprintenă şi sfiicĭósă fiică a stâncelor a ḑis şi poetul latin, în versurĭ maĭ vĭĭ şi maĭ colorate decât cel maĭ nimerit tabel:

Pendentem summa capream de rupe videbis;
Casuram speres; despicit illa canes. [1])

Ĭată cum scie poetul să ne facă a simţi chĭar şi decepţiunea vênătoruluĭ. Ajuns pe culmele alpestre,

pe stâncĭ de scuţĭ de ghĭaçă, troĭene de zăpeḑĭ
pe care o suflare le' aruncă răpeḑĭ jos,

el se opresce, se uĭtă în drépta şi în stânga, căt̂and să zăréscă amăgitórea prédă care 'ĭ a perit din ochĭ, şi apoĭ întĕrîtat, obosit, mânios de zadarnica'ĭ ostenélă, el strigă în limba luĭ Byron.... ba stăĭ! maĭ bine să'l facem să vorbéscă românesee, în versurĭ pe care însuşĭ autorul lor

---

«Das Thier hat auch Vernunft;
Das wissen wir, die wir die Gemsen jagen.
Die stellen klug, wo sie zur Weide gehn
'ne Vorhut aus, die spitzt das Ohr und warnet
Mit heller Pfeife, wenn der Jäger naht».

1) *Martialis* Epigram. XIII. 08:

«Veĭ vedé capra-négră atêrnată de vêrful unuĭ rîpe;
Sperĭ că va căḑé; dar ea cată cu dispreţ la cânĭ».

www.dacoromanica.ro

va fi şi uĭtat că le a scris odinióră, în depărtatele'ĭ *Cîasurĭ de mulţumire*:

Aşa; şi 'n aste locurĭ căpriţa a sărit.
Picĭorul eĭ cel ager m'a încurcat de tot:
Câştigul meŭ de astădĭ abĭé de va plăti
Primejdiósa'mĭ muncă. . . . . [1]).

Altă dată ânsĕ vênătorul, maĭ norocos în góna sa, îşĭ cântă cu veselie isbênda, şi, în inima'ĭ mulţumită, dorul ĭubiteĭ sale vine de se amestecă cu plăcerile vênătorieĭ. Atuncĭ poetul,— acela carele, în secolul nostru, a sciut maĭ bine decât orĭ care să împrospĕteze cu o nouă dulcĕţă şi cu un maĭ viŭ profum, limba îmbĕtrânită a luĭ Ronsard,— Alfred de Musset a pus în gura plăiéşuluĭ un cânt vesel, în care bucuria triumfuluĭ la vênătóre se îngână cu dulcĭ amintirĭ de amor:

Chasseur, hardi chasseur, que vois-tu dans l'espace?
Mes chiens grattent la terre et cherchent une trace.

---

1) *C. A. Rosetti*, Cîasurĭ de mulţumire, (Bucurescĭ, 1843) traduce astfel aceste versurĭ din Manfredul luĭ *Lord Byron*. Act. I. Scen. II:

Ye toppling crags of ice!
Ye avalanches, whom a breath draws down,
. . . . . .
. . . . . Even so
This way the chamois leapt: her nimble feet
Have baffled me; my to-day will scarce
Repay my break-neck travail.

www.dacoromanica.ro

Debout, mes cavaliers! C'est le pied du chamois.—
Le chamois s'est levé! — Que ma maitresse est belle!—
Le chamois tremble et fuit!—Que Dieu veille sur elle!—
Le chamois romp la meute et s'enfuit dans le bois.—
Je voudrais par la main tenir ma belle amie.—
La meute et le chamois traversent la prairie:
Hallali, compagnons, la victoire est à nous! —
Que ma maitresse est belle et que ses yeux sont doux! [1]).

Cântă şi chiuĭesce vesel vênătorul, cŏcĭ isbênda este a luĭ! A prins capra în pădure; şi în vale, ĭubita 'ĭ cu ochĭ dulcĭ îl aştéptă ca să'l strîngă de mână. Sufletu'ĭ acum înnótă în bucurie. Aŭ trecut, s'aŭ şters ţilele de dor pe când el rătăcea prin luncă suspinând doĭna vênătorésca:

Lunca ţipă, lunca sbĭară
Pentr'un puĭu de căprióră.
Vaĭ de bĭata inimióră;
Ca şi lunca geme, sbĭară
Pentr'o puĭcă bĕlăióră.—

Frunda cresce, frunda cade,
Căprióra n'o maĭ róde.
Vaĭ de mine ce m'oĭu face?
Dorul 'n sufletul meŭ zace
Ş'inimióra 'mĭ nu maĭ tace!—

---

1) *Alfred de Musset*, La coupe et les lèvres. Act. II. Scen. II:

«Vênătorule, semeţe vênătorule, ce zărescĭ tu óre în spa iŭ?
Cânĭĭ meĭ rîcăie ţĕrâna şi caută o urmă.
Săriţĭ, voĭnicĭ! E copita capreĭ-negre.
Capra-nêgră s'a sculat! — Frumósă maĭ este ĭubita mea! —
Capra-nêgră tremură şi fuge! — Dumneḑeŭ să' mĭ o păzéscă!—
Capra-nêgră întórce haĭta şi fuge în pădure. —
Aş vrè să ţiŭ de mână pe draga mea ĭubită. —
Haĭta şi capra-nêgră trecŭ peste păşune:
Hura! tovarăşĭ, isbênda este a nóstră! —
Mult 'mĭ e frumósă ĭubita şi dulcĭ ĭĭ maĭ sunt ochĭĭ!»

www.dacoromanica.ro

Inimă, fiĭ răbdătóre
Ca pământul sub picióre,
Pên' ce puĭca bĕlăióră
S'o întórce 'n luncă ĭară,
Cu cel puĭu de căpióră![1]).

Puĭca s'a întors în luncă; ea a înfrânt şi a sdrobit inima poetuluĭ maĭ rĕŭ decât crudul vênător când sfâşia fără milă sînul căprióreĭ şi atunciĭ, tot dînsul, tot de Musset, mlödiindu'şĭ lira pe un ton maĭ duĭos, ado'ţĭ aminte, amice, cum, în câte-va versurĭ răpeḑĭ şi armonióse, adevĕrate mărgăritare picate din acel corn de poetice îmbilşugărĭ ce i'l rĕvérsă suava luĭ musă într'o frumósă nópte de maĭu, cum scie, ḑic, a schiţa în trécĕt, o întrégă elegie vênătorésc㠚:

Suivrons nous le chasseur sur les monts escarpés?
La biche le regarde; elle pleure, elle supplie,
Sa bruyère l'attend; ses faons sont nouveau-nés;
Il se baisse; il l'égorge, il jette à la curée
Sur les chiens en sueur son coeur encore vivant[2]).

---

1) Poesiĭ populare ale Românilor, adunate şi întocmite de Vasile Alecsandri. Bucurescĭ. 1865, pag. 225.

2) *Alfred de Musset*, La Nuit de mai:

«Urma-vom vênătorul pe munţiĭ rîpoşĭ?
Cĭuta îl privesce; ea plânge şi se rógă,
Culcuşu'ĭ de burienĭ o aştéptă; ĭeḑiĭ îĭ sunt de curênd născuţĭ.
El se pléc㠚; o înjunghĭe şi aruncă în prédă
Câniloŕ asudaţĭ inima'ĭ âncŏ vĭíe».

www.dacoromanica.ro

Sărind cu cĭuta şi cu capra, din pisc în pisc şi din stâncă 'n stâncă, cine ne opresce acum de a ne strămuta pênĕ şi în munţiĭ noştri?

Aci ne aştéptă *Vênătorul Carpaţilor*, pe care s'a cercat a'l cânta într'o lungă baladă descriptivă, un muntén român, un câmpulungén, carele fără înduoĭélă a gustat plăcerile şi ostenelile vênătóriĭ de munţĭ şi a resimţit în sufletul sĕŭ tóte înviĭetórele fremete ale vieţeĭ de plăiéş. Déca natura l'ar fi înzestrat cu darul de a spune precum simte, d-l N. Rucărénu ar fi făcut de sigur un cap d'operă nemuritor. Dar sciĭ că are românul o vorbă care cam ḑice că acolo unde nu este putinţa, la ce 'ĭ e bună voinţa?

Cu tóte acestea, în balada *Vênătorul Carpaţilor* sunt imagine care se vĕdŭ a fi fotografiate de pe natură. Pĕcat că aŭ aspectul tern al fotografieĭ şi nu coloritul viŭ al vieţeĭ! Sunt şi expresiunĭ néoşe-românescĭ de o originalitate preţiósă, care arŭ luci ca nestemate într'o frumósă salbă de versurĭ armonióse.

Subĭectul baladeĭ este fără îndoĭélă conceput cu o bogată şi adesé fericită varietate, căria din nenorocire cititorul se vede silit a'ĭ duce mereŭ jalea; cĕcĭ pe tot minutul el simte în sine mintea învrăjbindu-se cu urechĭa. Eŭ unul mărturisesc că, pĕtruns fiind de măreţele dorinţe ale poe. tuluĭ, am încercat un fel de simţimênt dureros, vĕḑênd cât de puţin limba şi versul aŭ venit în

www.dacoromanica.ro

ajutorul puterniceĭ sale închipuirĭ, al nobilelor sale aspiraţiunĭ. De ce nu póte omul tóte câte le doresce? Dar, vaĭ! sunt puçinĭ, fórte puçinĭ aceĭa;

Non omnia possumus omnes [1]).

O chiămare către vênătorĭ, la revĕrsatul ḑileĭ, deschide şirul neregulatelor şi capricióselor strofe, scrise în versurĭ albe.

Uşor ca însuşĭ cerbul păşésce vênătorul
Pe cóma cărărată picĭórului de munte.
În pólele'ĭ se 'ntinde câmpia strălucindă
De miĭ de briliante ce vérsă aurora
Pe géna'ĭ rourată. pe verḑile eĭ bucle.

El trece pe muscelele însmăltate cu florĭ suave; apoĭ păşésce tăcut pe sub bolta întunecată a fagilor şi a frasinilor, unde murmură isvorul şi unde cântă merla, grangorul şi sturḑul. De o dată ânsè vênătoriĭ se opresc̆ŭ:

„Atêrnaţĭ, fecĭorĭ, merindea
Sus pe ramure de arborĭ!
Ĭacă urma căprióreĭ
Próspĕtă, de astă nópte;
E culcată 'n faça cóstel
Séŭ în higĭul [2]) dintre plaĭurĭ.—
Bătăiéşĭ, pe fuga 'ndată!
Vêntul bate de minune!

1) *Virgilii* Eclog. VIII. v. 63: «Nu toţĭ putem tóte».
2) «Pădure junĕ şi fórte désă». N. R.

www.dacoromanica.ro

Lŭaţĭ bătaĭa sus din piscurĭ;
Veniţĭ trâmbă cam spre vale,
Drept la fagiĭ ceĭ înalţĭ;
Acolo ne ţinem noĭ.
De veţĭ auḑi copoiĭ
Peste voĭ trecênd în dosurĭ,
Să tăceţĭ, să nu daţĭ gură,
Cŏcĭ se 'ntorcŭ cu ea îndată;
Sciţĭ că trage tot în jos,
Şi atuncĭ să înteţiţĭ!

Ĭute la pândă, la ţiitorĭ!
Coprindeţĭ bine din muche 'n vale!
Şi curmătura să nu rĕmâĭe!
Şi treceţĭ unul peste pĕrĭŭ!"

Bataĭa' acum începe şi ĭarăşĭ încetĕză.
Abĭĕ s'audŭ copoiĭ pe vêrfurĭ depărtate;
Dar trecŭ, se lasă 'n scapĕt, şi pare că vênatul
Cu câniĭ împreună s'aŭ dus pe altă lume.
Tăcut acum e totul; munténul nicĭ nu mişcă;
In muta'ĭ aşteptare se uĭtă l'a sa umbră
Din ce în ce crescêndă, şi timpul el mĕsoră.
Şi ĭar s'audŭ copoiĭ. Ca fulgerul de ĭute
Sosescŭ din muche 'n vale, din vale ĭar în muche.
Bătaĭa reîncepe; mereŭ se înteţesce:
Chefnitul [1]) e aprŏpe; cât colo frunḑa sună,
Ş'aci c'o detunare, tot sgomotu 'ncetĕză.

---

1) «Lătratul copoĭuluĭ când este pe urma vênatuluĭ. Când vênatul adică ursul, *mistreţul* sĕŭ lupul vulnerat stă pe loc ca să facă resistenţă, atuncĭ numaĭ copoĭul latră, şi acĕsta, în limbagĭul vênătorieĭ, se ḑice: *bată câniĭ*. Tot astfel latră copoĭul şi tot astfel se ḑice când el a închis capra-negră în colţ sĕŭ aninătŏre». N. R.

www.dacoromanica.ro

Din fundul văi' adûnce, c'un pas mai rar, dar sigur,
Cu désa'i respirare, se vede vênătorul
Măreţ, alegru, sprinten, ce' aduce pe' ai sĕĭ umerĭ
Pe svelta căprióră şi pe pământ o 'ntinde.

Dupe aceste versurĭ, care pe lûngă orĭ ce alte merite, aŭ maĭ ales pe acela de a se presenta adesĕ sub forma limbagĭuluĭ vênătoresc al muntenilor noştri, dupe aceste versurĭ vine descrierea orelor de repaos: focul de bradĭ strălucind nóptea prin pădure, ghicitorile şi iresurile rostite pênĕ să se gătéscă cina, în sfêrşit somnul ce vine, când începŭ ochiĭ „a vedé cam sus găina".

Când apoĭ rĕsare din noŭ sórele, vênătórea reîncepe.

Alte duoĕ strofe, dispuse într'acelaş chip, împlinescŭ partea curat vênătoréscă şi negreşit cea maĭ interesantă a baladeĭ. Le vom maĭ transcrie numaĭ pe ele, însoçite cu notele lor filolologice şi patriotice, cŏcĭ urmarea, pênĕ la sfêrşit ne înstrăinéză cu totul de viaţa vênătorilor. Perdêndu-se, când în zadarnice doruri dupe timpiĭ patriarcalĭ şi eroicĭ aĭ Domniilor străbune, când în amarnice mâniĭ în contra influenţelor străine ce rĕsbatŭ în ţéră prin *căĭ ferate* şi prin *batele cu vapor*, balada ne face să simţim atuncĭ, în mod obositor, tóte neputinţele museĭ câmpulungene. Abĭé déca într'acel chaos de ideĭ străine subĭec-

www.dacoromanica.ro

tuluĭ şi de versurĭ anevoĭóse, ne maĭ deştéptă cât-va descrierea furtuneĭ care

Rèsbubuĭe p'în braḑiĭ ce şuĭeră ca şerpiĭ,

séŭ déca ne maĭ înviĭe amintirea mêndruţelor cărora vênătorul le destină câte o „cetină frumósă de brad verde, neuscat“, drept semn

că vênătorul
E ca bradul neschimbat [1]).

Să ne intórcem dar curênd şi cu plăcere către dînsul.

Curiósă idee a avut d[l] Rucărénu de a încurca pe bĭetul *Vênător al Carpaţilor* prin *Eisenbahn*ul luĭ Strussberg şi prin *Kaiserlich-Königlich-privilegirt*ul *Dampfschiff*! Ĭa maĭ bine să'l rugăm a ne fi domnialuĭ âncŏ o dată călăuză spre a ne duce prin *aninătorile*, prin *ĭudele*, prin *înfurcăturile* şi prin *colţaniĭ*, unde se ivesce, sfieţ séŭ îngrozitor, vênatul de la munte.

Vênătorul se opresce:
„Jos, copiĭ, pe brâncĭ cu toţiĭ!

---

1) Acest ultim pasagĭu 'l am creḑut necesariŭ aicĭ pentru duoĕ cuvinte: întâĭ ca să completez forma poesieĭ mele atât de variabilă, şi al duoilé ca să daŭ o mică desminţire acelor autorĭ séŭ *filosofĭ romantiarĭ*, cari aŭ ḑis că vênătorul nu póte ama». N. R.

www.dacoromanica.ro

Audirĕ'ţi şuĭeratul
Capreĭ-negre printre stânce?
Ne-aŭ ulmat; dar sunt aicĕ.
Drept l'aninătorĭ vĕ duceţĭ,
Şi vedeţĭ de le lŭaţĭ vêntul
Ca nicĭ una să ne scape!
Iar în ĭudele [1]) din faţă
Se ţinŭ cerbiĭ, staŭ şi urşiĭ:
Daţĭ la cânĭ îndată drumul!
Fuga sus la 'nfurciturĕ;

---

1) «O grămădire de arborĭ rĕsturnaţĭ a cărĭĭ numire de-«rivă de la un vênt fórte. furios ce bate maĭ în acelaş timp, din «maĭ multe părţĭ, şi pe care vênătorĭĭ muntenĭ l'aŭ numit *Judă*, «pentru că, ducênd mirosul de pe tot locul de la om la vênat, «acesta îl ulmă, fuge şi se depărtêză, astfel că tótă ostenêla vê-«nătoruluĭ rĕmâne în van. Cuvêntul dar este simplu şi natural; «acest vênt trădând pe vênător, a meritat fórte bine numirea de «*Iudă* seŭ trădĕtor.—Sublim resultat al religiunĭĭ ortodoxe în ţĕ-«rile române! Ţĕranul cel maĭ simplu, fără carte, fără instruc-«ţie, fără educaţie, necunoscênd decât necesităţile şi nevoile sale «scie prin limba părinţilor sĕĭ, ce a auḑit şi înţeles pe tótă ḑioa «în biserică, singura luĭ scólă; scie, ḑic, că Iuda a vêndut pe «Fiĭul luĭ Dumneḑeŭ, mântuitorul lumiĭ. — O Dómne! dĕcă aceĭ «bărbaţĭ ce ne aŭ format acêstă limbă, sancţionând'o maĭ întêĭ «prin biserica nóstră, sunt în imperiul tĕŭ, între sânţiĭ tĕĭ, pri-«mesce tu acêstă lacrimă de recunoscinţă, ce pică pe aceste rôn-«durĭ şi o transmite lor prin angelĭĭ tĕĭ! Fă, Dómne, ca în se-«colĭĭ secolilor să ḑicem: *Dómne, fĭĭ cu noĭ*! şi nu *Domine, esto «nobiscum*! Fă, Dómne, ca în tótă diminêţa, şi nu *demanetia*, să «lăudăm numele tĕŭ! Ţine-ne, Dómne, tarĭ în credinţa, şi nu «*credentia*, ta! Atuncĭ provedinţa ta ne va mântui!» N. R.

www.dacoromanica.ro

Alergaţĭ la creerĭ [1]) unul,
Unde ese 'ncornoratul [2]).
Altul rĕmâneţĭ la strungă
Unde trage, sciţĭ, desculţul [3]);
Dar vedeţĭ, coprindeţĭ bine
Ş'armele vĕ primeniţĭ!
Nĕmţul [4]) bate.... a 'nchis capra
In colţanul cel din vale;
Eŭ alerg pe fuga 'colo;
Fiţĭ deştepţĭ la ţiitorĭ!"

În ĭuglĭ gonescŭ copoiĭ, spre vêrf eĭ se 'ndreptĕză,
Din ce în ce chefnitul maĭ mult se înteţesce.
Un trăsnet se aude; un altul îl urmĕză
Şi tot se maĭ repetă. Apoĭ un rĕcnet mare
Cutremură pădurea şi sguduĭe şi munţiĭ,
Ĭar cânĭĭ batŭ într'una, ş'un sgomot formidabil
Din ce în ce tot cresce, şi detunărĭ teribilĭ
Din ţeve fulminante, rĕsună în ecourĭ
Din stâncă pênĕ 'n stâncă, din vale pênĕ 'ntr'alta;
Se perdŭ în depărtare.—Se face-apoĭ tăcere
Şi nu se maĭ aude decât murmura surdă
A rîuluĭ din vale, decât svolândul şuĭer
Al bradilor, ce trece, se perde peste golurĭ,
Dar ne'ncetat revine ca undele de mare.

---

1) «Pădurea cea maĭ înaintată spre vêrful munteluĭ, de unde apoĭ se începe golul culminante». N. R.

2) «Cerbul». N. R.

3) «Ursul». N. R.

4) «Nume ce se dă maĭ adesĕ de ţĕranĭ cânilor de vênat. Fac acéstă explicaţie ca să nu se confunde cu un alt nĕmţ ce vom întêlni meĭ încolo». N. R.

www.dacoromanica.ro

O pausă. . . . şi ĭată pe budur [1]) vênătorul
Descinde 'ncins cu capra; ĭar alţiĭ' ajungŭ acolo
Cu cerbul şi cu ursul şi cu colţat mistreţul.
E mare bucurie şi mêndru vênătorul! [2])

Negreşit că tabelul ce s'a presentat la ochiĭ scriitoruluĭ a fost măreţ; inima'ĭ a bătut cu tărie la acele splendide priveliştĭ, la acel sgomot formidabil, urmat de tăcerea, prin care se audea numaĭ surda murmură a rîuluĭ din vale şi şuĭerul braḑilor clătiţĭ ca undele măriĭ! Pĕcat ânsĕ că musele gelóse nu s'aŭ îndurat a'ĭ încorda lira pe un ton maĭ melodios!

Aş vré pe când mi se desfăşóră dinainté minţiĭ uĭmite priveliştĭ aşa de răpitóre, ca să aud, ca prin vis, o musică plină de farmec, bună-óră ca cea din opera Guilom Tell a luĭ Rossini, şi maĭ ales ca acel minunat cor de vênătorĭ, care, dupĕ ce a trômbiţat pe un ritm vioĭu şi alegru, fanfarele de chiămare, se perde apoĭ cu vuet armonios, prin taĭnica resonanţă a codrilor de braḑĭ!

VI.

Ce minunată interpretaţiune a vieţeĭ vênătorescĭ este, în adevĕr acéstă măiéstră melopee,

1) «Un fel de stâncă mare şi cu óre care vegetaţie neregulată, unde capra-négră se ţine maĭ adesă». N. R.

2) *N. Rucărénu,* Modeste încercărĭ poetice originale şi tra-

www.dacoromanica.ro

odă scrisă în acea limbă fără rost, ale cării sunete modulate prefiră în inima omuluĭ, maĭ lesne decât orĭ ce cuvinte, şi dorul şi veselia! Se pare că din înduoĭósa amintire a duoĕ cântice, culese póte chĭar prin munţiĭ Elveţieĭ, dintr'o arie comună din cele care ce cântă vesel pe trômbiţa de vênătóre, şi dintr'un melancolic *lied* nemţesc pe care ţĕraniĭ germanĭ îl gûlgâĭescŭ (*judeln*), adunaţĭ în cor, marele compositor italian a sciut să plămădéscă acest cap d'operă al musiceĭ de vênătorie.

Dar Rossini a intrat cel din urmă pe calea, în care alţĭ maĭ musicanţĭ îĭ apucase înainte.

Bĕtrânul Haydn, părintele acelor simfoniĭ germane pe care tu le urăscĭ aşa de tare, Haydn, la vêrsta de 68 de anĭ, puse capĕt sutimilor sale de compoşiţiunĭ musicale, prin oratoriul numit *Cele patru timpurĭ ale anuluĭ*, — die *Jahreszeiten*, — în care, recapitulând tóte amintirile vieţeĭ sale, simplă şi simţitóre, bĕtrânul maestro cântă pe rônd, cu instrumente şi cu glasurĭ omenescĭ, tóte bunurile şi tóte plăcerile de peste an. Când ajunse la timpul tômneĭ, unchĭaşul obosit nu se

---

ducţiunĭ. Bucurescĭ. 1873. pag. 56-70. — Titlul ce dl R. a dat cărţiĭ sale este de natură a desarma critica; dar noĭ aci, punêndu'l alăturĭ cu corifeĭ aĭ literatureĭ, ne am simţit siliţĭ a'Ĭ croi un locşor de care nicĭ cunoscuta d^sale modestie să nu se înspăimênte, nicĭ ilustra campanie în care se află să nu se pótă scandali.

www.dacoromanica.ro

sfii a îmbuca bărbătesce trômbița vênătorésca și tot sciu âncŏ să mlŏdieze prin simpatica și naiva dulcéță a geniuluĭ sĕŭ, stilul musical cam pipernicit și cam înțoponat al secoluluĭ din urmă, stil pe care l'aŭ denumit, în țĕrile occidentale, cu porecla comică de *stilul perucelor*, — Zopfenstil, — și care la noĭ s'ar ḑice: „de când cu Nemțiĭ cu cŏdă“.

Cam tot pe timpul când Haydn scria în Viena, oratoriul *Celor patru timpurĭ*, un compositor francez, carele a înzestrat scena lirică cu multe opere frumóse și care a compus imnurĭ și cantate patriotice pentru revoluțiunea de la 1793, Méhul a dat patrieĭ sale, în uvertura opereĭ *Junele Henric*, le Jeune Henri, o încântătóre simfonie vênătorésca.

Cele duoĕ națiunĭ musicante ale Europeĭ moderne, Italieniĭ și Germaniĭ, contestă neîncetat Francezilor geniul acesteĭ arte.

Asemené cestiunĭ nu se desbatŭ cu pușca în mână, și, fiind-că noĭ acuma ne aflăm la vênătóre, timpul nu ne ĭértă ca să apărăm aci pe Boieldieu, pe Auber, pe Halévy, pe Gounod, pe Félicien David, nicĭ chĭar pe acel sublim geniŭ cu totul francez al israelituluĭ german Meyerbeer. Tot ce putem spune de o cam dată, în materie de musică vênătorésca, este că Franceziĭ aŭ avut și aŭ păstrat din timpĭ străvechĭ, — de prin secoliĭ feodalității chĭar, precât se scie, — o mul-

www.dacoromanica.ro

ţime de cântice vênătorescĭ, pe care slujitorĭ specialĭ le sunaŭ pe cornurĭ, în petrecerile sgomotóse ale regilor şi ale castelanilor. Fie-care episod al vieţeĭ de vênătóre, fie-care soĭu de fĕră luată în gónă, fie-care moment al drameĭ cinegetice avea cânticul sĕŭ consacrat şi tradiţional, ca semnalele militărescĭ.

Ţiŭ minte că într'un timp când, departe de toţĭ aĭ meĭ şi cu sufletul adûnc întristat, trăiam într'un colţişor al Francieĭ, pe malul unuĭ rîŭ şi în vecinătatea uneĭ marĭ pădurĭ, în tóte serile, la ora când aburiĭ înălţându-se de pe apă începeaŭ a înegura orizontele amurgit, un sunet de corn rĕsuna de pe malul opus al rîuluĭ şi repeta câte va orĭ d'a rôndul una din acele fanfare vênătorescĭ, al căror ritmu ĭute şi chĭar glumeţ pare că se îngână cu vibraţiunile melancolice şi prelungite ale instrumentuluĭ ce le produce. Nu'mĭ place, amice, a'mĭ repurta mintea către momente aşa înorate ale trecutuluĭ; dar, din minutele pe care în singurătatea de atuncĭ le socoteam de o potrivă cu secoliĭ, numaĭ acelea îmĭ eraŭ mângâĭóse, când vocea cornuluĭ îmĭ legăna auḑul în sunetele cadenţate ale semnaluluĭ de vênătóre. Pe tonurile duĭóse şi întunecate ale trômbiţeĭ metalice, se juca cu o veselie săltărĕţă, melodia cânticuluĭ frances, şi atuncĭ, în mine, auḑul şoptea inimeĭ mâhnite, neaşteptate cuvinte de speranţă şi de bucurie. Cât voĭu trăi, nu voĭu uĭta ce

www.dacoromanica.ro

dulce îmĭ era acel balsam melodios; el şi acum îmĭ înmoĭe inima de câte orĭ se întêmplă să aud *Uvertura de vênătóre* a luĭ Méhul în care aceĭaş fanfară domnesce ca motiv de căpetenie şi rĕsare, sub felurite tonalităţĭ, printre diverse episode musicale pline de frumuseţĭ; aci, artistul a imitat tropotul cailor ce facŭ să resune pămêntul subt ale lor copite; aci ĭar, el amintesce lătratul vesel al cânilor, când li se dă drumul la gónă; aci, âncŏ, pare că, într'o dulce melodie, cerbul, în agonia sa plânge şi cere cu lacrimĭ ĭertare de la neîmblânditĭĭ sĕĭ duşmanĭ. Dar aceştia, spre a 'şĭ deştepta mereŭ în suflet o nouă ardóre, repeţescŭ din cornurĭ cunoscutul semnal, pe care tot francezul îl scie şi 'l cântă pe riturnela poporană: „Tonton, tonton, tontaine, tonton!“

Dar este óre vre o idee pe care spiritul glumeţ al francezuluĭ să n'o fi dat, — cum am ḑice noĭ, — pe pêrlitură? — „Cântă, vênătorule,“ — ḑice poetul popular al Francieĭ, — „cântă prin crânguri şi prin câmpiĭ, cântă mereŭ refrenul tĕŭ de vênătóre: *Tonton, tonton, tontaine, tonton!* — Pe când tu vênezĭ cerbul din pădure, altul maĭ isteţ vênézĕ în culcuşul tĕŭ; tu ţiĭ urma cĭuteĭ şi altul a gingaşeĭ tale neveste; tu daĭ chĭorîş în fĭĕră, şi altul face cu ochĭul tinereĭ tale soţióre, pe care tu aĭ părăsit'o, *tenercæ conjugis im-*

www.dacoromanica.ro

memor [1]), ca să baţĭ codriĭ. De aceĭa, când te veĭ întórce, mêndru, cu cornoratul a casă, unflând sunetul cornuluĭ tĕŭ, ĭa ascultă cum acel primejdios păcălitor de Béranger îţĭ va întórce pe françuzesce ḑicĕtórea românuluĭ: „ce scie satul nu scie bărbatul!“

Chasseur, tu rapportes la bête
Et de ton cor enfles le son.
Tonton, tonton, tontaine, tonton!
L'amant quitte alors sa conquête
Et le cerf entre à la maison.
Tonton, tontaine, tonton [2]).

Lăsăm pe francezĭ să rîḑă şi se gluméscă chĭar şi pe bĕtrânele, pe frumósele lor ariĭ de

---

1) *Horatii,* Carmin. I. I. v. 25.
. . . . . Manet sub Jove frigido
Venator teneræ conjugis immemor,
Seu visa est catulis cerva fidelibus,
Seu rupit teretes Marsus aper plagas. —
« . . . . . Stă sub cerul friguros
Vênătorul uĭtându'şĭ tênĕra soţie,
Séŭ că cânĭĭ luĭ credincĭoşĭ aŭ zărit o cĭută,
Séŭ că mistreţul marsic a năvălit în holdele roditóre».

2) Chansons de *Béranger:* La double chasse:
«Vênătorule, tu aducĭ dobitocul
Şi unfli sunetul cornuluĭ tĕŭ!
Tonton, tonton, tontaine, tonton!
Atuncĭ şi amantul plécă de la ĭubita sa
Şi încornoratul intră în casă la tine.
Tonton, tontaine, tonton!»

www.dacoromanica.ro

vênătóre, de care aŭ sciut aşa de bine să se foloséscă francezul Méhul, în uvertura sa şi pe care nu le a despreţuit, cu vre o tre-ḑecĭ de anĭ maĭ în urmă, nicĭ italianul Rossini, în Guilom Tellul sĕŭ, şi să ne oprim un minut, între aceste duoĕ modele de musică vênătoréscă, asupra uneĭ opere de aceĭaş natură, în care se resumă tot geniul naţional al Germanilor. *Freischütz*, séŭ Liberul Vênător, e titlul cap-d'opereĭ teatrale a luĭ Weber [1]). Fantasie întunecată de ridicole credinţe diavolescĭ, simplitatea cea maĭ naivă în viaţa reală, simţimêntalismul cel maĭ idealist în dorinţele inimeĭ: ĭată din ce este compus subĭectul opereĭ, şi simpatica muzică a luĭ Weber, aşa plină de suave melodiĭ, pare că neteḑesce cu o suflare lină, tŏte asprimile, tŏte nesăbuitele cĭudăţiĭ ale unor aşa discordante contraste.

Chorul din al treĭlea act din Freischutz, în

1) *Fran. Ioh. Haydn*, născut la Rohrau în Austria, la anul 1732, a murit la 1809; el are 527 compoşiţiunĭ instrumentale; oratoriul «Die Jahreszeiten» este din anul 1800.— *H. Méhul* s'a născut la Givet, în anul 1763 şi a murit la 1817. Opera «Le Jeune Henri» este compusă la 1796.— *C. M. Weber* născut la Eutin (Holstein) în anul 1786, a murit în Londra la 1826. Opera «Freischütz» este din 1822.— *Giachimo Rossini* s'a născut la Pesaro în Italia, la anul 1792 şi a murit în Paris la 1868: cea dupe urmă operă a luĭ, adică «Guilom Tell» s'a representat la anul 1829.

www.dacoromanica.ro

care vênătorii proclamă că nimic pre pământ nu se póte asemui cu plăcerile vênătorieĭ,

Was gleicht wohl auf Erden dem Jägervergnügen,

este compus pe un ritm maĭ puçin variat şi are o melopee maĭ puçin măréţă decât cânticul vênătorilor din Guilom Tell, dar nicĭ originalitatea, nicĭ graçia nu 'ĭ lipsescŭ şi caracteru'ĭ diferă cu totul de fanfarele vênătorescĭ ale francezilor. Pe sub candida veselie a melodieĭ, sbîrnîie un acompaniament surd care pórtă mintea în mistice regiunĭ. Este fără înduoĭală un cânt cu totul german. Dar să nu te temĭ! poţĭ să 'l asculţĭ fără frică; n'aĭ să găsescĭ într'însul nimic din acea lângedă şi sérbădă monotonie a unora din cânticele nemţescĭ, pe care românul a caracterisat'o cu porecla batjocoritóre de *tararaoa némţuluĭ*.

Déca fĭérele arŭ fi şi în çilele nóstre tot aşa de simţitóre la plăcerile delicate ale armonieĭ, precum eraŭ în timpiĭ bine-cuvêntaţĭ aĭ vestituluĭ *virtuoso* şi *tenore-sfogato* Orfeŭ, nègreşit că ele arŭ veni singure să se predé de bună-voĭe celor cari le arŭ executa, în rariştea uneĭ păduri rĕsunătóre, un concert simfonic compus din tóte cap-d'operile de musică vênătorésca despre care îţĭ vorbiĭu aci în trécĕt. Dar vaĭ! se vede că de când pe bĭetul Orfeŭ 'l a luat Offenbach în rĕspĕr, însăşĭ fĭérele, scârbite de a vedé scăpătarea gustuluĭ artistic la bipeçĭ, 'şĭ aŭ luat lumea în

www.dacoromanica.ro

cap, s'aŭ sĕlbăticit cu totul şi astăḑĭ este maĭ mult decât sigur că, déca s'ar ispiti cineva să cerce a instrumenta şi a vocalisa prin codrĭ, musică clasică, precum este uvertura luĭ Méhul, séŭ oratoriul luĭ Haydn, séŭ chĭar şi chorurile luĭ Weber şi luĭ Rossini, urşĭ, lupĭ, mistreţĭ, vulpĭ, cerbĭ, ḅa chĭar şi ĭepurĭĭ arŭ apuca o îndată la picĭor, împreună şi cu vênătorul lor, déca cum-va acel vênător s'ar întêmpla să fie amicul meŭ, autorul *Manualuluĭ* românesc *de vênătorie.*

Cu tóte aceste n'a fost în tot-d'a-una aşa! Mult maĭ încóce de timpiĭ fabuloşĭ aĭ păţituluĭ amant al Euridiceĭ, şi chĭar în regiunĭ lipsite de castelanĭ feodalĭ şi de sunătorĭ de fanfare, în ţĕrĭ depărtate, asiatice, pe care noĭ le socotim de păgâne şi de barbare, musica a fost preţuită ca o neapărată auxiliară a petrecerilor vênătorescĭ.

Primesce, te rog, pentru un moment, să ne întórcem cu vre o cincĭ-spre-ḑece sute de anĭ maĭ înapoĭ, pentru ca să ne încredinţăm cum că vênătorile cu acompaniament de orchestră nu sunt, precum s'ar puté crede, o deşértă închipuire a imaginaţiuniĭ mele puţin vênătorescĭ, ci că din contra, cele maĭ măreţe sĕrbărĭ cinegetice aŭ fost însoţite, chĭar din vechime, cu concerte instrumentale şi vocale. Consideră tot de o dată că acéstă nouă digresiune pe câmpul artelor din

www.dacoromanica.ro

antichitate, o fac şi pe dînsa numaĭ şi numaĭ întru cea maĭ mare laudă şi glorie a arteĭ vênătorescĭ, şi maĭ ales nu uĭta că pentru ca omul să facă un lucru bine, trebuĭe maĭ întêĭ de tóte să aĭbă multă, fórte multă răbdare; de aceĭa şi înţelepcĭunea poporuluĭ te învaţă ca să „prindĭ ţepurile cu carul“.

Negreşit că pentru orĭ care scie să ţină un condeĭu cu treĭ degite şi pentru orĭ care din aceĭ scriitorĭ ce nu s'aŭ pĕtruns că scrisul trebuĭe să fie numaĭ o urmare cugetată a gêndiriĭ şi a studiuluĭ, fórte lesne le vine de a scrie *currente calamo*, despre orĭ ce materie, sciută séŭ necunoscută lor. Îĭ vedĭ, nepriceputĭ plagiatorĭ aĭ atot-sciutoruluĭ Pic de la Mirandola, tratând cu uşurinţă *de omni re scibili et quibusdam aliis* [1]).

De va fi vorba de musică, apoĭ îţĭ opărescŭ tot într'o leşie pe Rossini çu Offenbach, pe Auber cu un óre care Souppé, fabricant de operete la Viena, pe Meyerbeer cu Lecocq, un alt imitatoraş parisian al caricaturistuluĭ opereĭ; şi apoĭ din acea căldare, îţĭ scotŭ la lumină învăţăturĭ şi po-

1) Nobilul italian Pic de la Mirandola, născut la 1463, învăţase la vêrsta de ḑece anĭ tot ce se putea sci pe atuncĭ şi la duoĕ-ḑecĭ şi treĭ, se lăuda în Roma că póte vorbi *de omni re scibili*, de tot ceĭa ce se póte sci; el muri la vêrsta de 31 de anĭ. Maĭ minunaţĭ în sciinţă decât minunatul italian, mulţĭ scriitorĭ de acum vorbescŭ nu numaĭ de tot ceĭa ce se póte sci, dar încŏ şi de câte-va altele, *de quibusdam aliis*.

www.dacoromanica.ro

veţe pentru formarea şi dirigerea unuĭ Conservator naţional de musică.

Dar cu atâta ar fi puçin! Gróznic orbesce ura pe ómenĭ şi maĭ ales pe supĕrăcĭosul ném al scriitorilor, *genus irritabile vatum* [1]).

Avem dinaintea ochilor o spăimêntătóre dovadă despre acésta. Sunt în ţéră la noĭ dóuĕ foĭ literare care 'şĭ aŭ jurat neîmpăcată ură şi mânie;

Duoĭ Jouĭ se întĕrîtă, şi fulgerul jos plumbă! [2])

Convorbirile literare de la Iaşĭ muşcă carne viĭe, când găsescŭ, în *Revista Contimporană* din Bucurescĭ; ĭar acésta,

Tantæne animis cœlestibus iræ! [3])

împinge urgia pênĕ 'ntr'atâta, încât, spre a defăĭma chĭar şi titlul rivaleĭ sale, tipăresce cu litere negre pe hârtie albă, subt acelaş nume duşmănit de *Convorbirĭ* [4]), felurite poveştĭ vrednice de vênătorul cel cu códa vulpiĭ, în care se ḑice, între altele, că la anul 1852 dⁱ Pantazi

1) *Horatii* Epist. II. n. v. 102.

2) *Heliade,* 20 decembrie 1843, în «Curierul de ambe sexe» Period. IV.

3) *Virgilii* Æneid. I. v 15: «Incape atâta ură în suflete cerescĭ!»

4) «Revista Contimporană», Anul II. No. 4. 1 aprilie 1874, pag. 324.

www.dacoromanica.ro

Ghica, deşertând într'o séră, prietenesce, pahare de Chably, de Chambertin, de Champanie şi de Xeres, într'un cabinet la *Caffé* (sic) *Anglais* din Paris, împreună cu Alexandru Dumas tatăl şi cu Alfred de Musset, — aŭ răposat, sĕrmaniĭ, amĕnduoĭ şi nu maĭ potŭ mărturisi, — după ce d^lui^ le a istorisit multe şi mĕrunte despre literatura, musica, instrucţiunea şi politica Românieĭ, dupe ce le a vorbit prelarg despre dascălul Lazăr, despre Alexandru Vodă Ghica, despre mitropolitul Dosofteiu, despre Tudor Vladimirescu, despre meşterul Manole, despre Ianache Văcărescu şi despre alţiĭ mulţĭ câţĭ în Christos s'aŭ botezat pe pămêntul românesc, în sfêrşit a bine-voit a le citi şi poema populară „*Inşiră-te Mărgărite* de V. Alecsandri". — „Să nu se uĭte că acéstă conversaţiune (între d^niĭ^ Pantazi Ghica, Alexandru Dumas tatăl şi Alfred de Musset) se petrecea la anul 1852", chĭar dupe cum spune nota autoruluĭ (pag. 335), şi că d^l^ Pantazi Ghica le a citit atuncĭ, precum ḑice „în limba franceză, dupe textul românesc", poema *Inşiră-te Mărgărite*, pe care ânsĕ d^l^ V. Alecsandri a compus'o la Mircescĭ tocmaĭ în anul 1856, adică cu patru anĭ în urma vestiteĭ eĭ citirĭ de către d^l^ Pantazi Ghica, şi apoĭ a dat'o la lumină, pentru ântêĭa óră, în *Revista Română* din anul 1862 (pag. 160—166).

Pe limba vênătorescă, în casul de faţă, s'ar ḑice că autorul articoluluĭ *Convorbirĭ* din Revista

www.dacoromanica.ro

Contimporană „a vêndut pelea ursuluĭ, pe când ursul juca âncŏ prin pădure“. Dar între scriitorĭ nu este ca între vênătorĭ. Loc de joc nu încape, şi, *horresco referens!* [1]) cât despre mine, ḑĕŭ, mĕ cutremur de o rĕsbunare literară ca acésta. D'aş fi măcar cunoscut cu redactorĭĭ *Convorbirilor* din Iaşĭ, le aş da de sigur povaţa ca să schimbe cât maĭ curênd titlul fóieĭ lor, pentru a căruĭ ruşinare s'a jertfit cu atâta lepădare de sine însuşĭ dl Pantazi Ghica.

Trăind ânsĕ cu totul înlăturat de asemenĕ crâncene lupte, eŭ, amice, când scriŭ câte ceva, scriŭ maĭ mult pentru a mea proprie plăcere, fără de a cugeta rĕŭ la alţiĭ, — afară póte numaĭ de astă dată, când m'am apucat a scrie pentru pĕcatele tale. Décă ânsĕ chĭar şi tu mĕ veĭ învinovăţi cu tot dinadinsul că m'am întins pré mult cu scrisul, şi că fac aci pré mare cheltuĭélă de citaţiunĭ de prin autorĭ străinĭ, apoĭ îţĭ voĭu rĕspunde că acelea, — maĭ tóte, nestemate culese din salbele bogaţilor, — le presar pe sărăcăcĭósa mea scriere ca s'o maĭ înţolez şi să 'ĭ daŭ şi eĭ ceva preç; ĭar déca nu scriŭ scurt şi coprinḑĕtor, se vede că, rĕŭ séŭ bine, nicĭ eŭ, ca mulţĭ alţiĭ, nu mĕ pricep a face într'altfel.

Aşa dar, supus blând la o nouă osûndă, ĭea-te binişor dupe mine şi vino să ne îndreptăm paşiĭ

1) *Virgilii* Æneid. II. v. 204.

www.dacoromanica.ro

rătăcitorĭ tocmaĭ subt pólele munţilor din Kurdistan, pe calea care duce de la Bagdad la Hamadan, acolo unde este stânca stérpă şi rîpósă ce se chĭamă B.sutun. Picĭorul despre apus al stânceĭ se numesce, în limba loculuĭ, *Takh-i-Bostan*, adică *bolta grădineĭ*. Grădina de o cam dată lipsesce, — şi uniĭ eruditĭ credŭ că aci vorŭ fi fost vestitele grădinĭ atêrnate în aer ale Semiramideĭ [1]), care chĭar déca odinióră aŭ fost aci, apoĭ acum aŭ sburat cu totul în aer; — dar bolta este în fiinţă şi pe zidurile eĭ se vĕdŭ nenumĕrate sculpturĭ săpate nu pré adûnc în pétră şi póte chĭar odinióră colorate. Să le descriem tóte, nu este

---

1) *Diodori Siculi* Bibliotheca histor. II. 33 : «Dupe ce săvêrşi aceste lucrărĭ, Semiramida, în capul uneĭ oştirĭ numeróse, întreprinse o expediţiune în contra Meḑilor. Sosind în faţa munteluĭ Bagistan, ea îşĭ aşéḑă acolo tabăra şi face o grădină care avea duoĕ-spre-ḑece stadiĭ (maĭ mult de duoĭ kilometri) în ocolul eĭ; era pe o câmpie şi coprindea o fôntână mare care da apă pentru plante. Muntele Bagistan, care este consacrat luĭ Joue, formĕză una din laturile acesteĭ grădinĭ, prin stâncile sale rîpóse, înalte de şépte-spre-ḑece stadiĭ (ca la 2850 metri) şi tăĭate drept. Semiramida puse să scobéscă picĭorul acestor stâncĭ şi să sculpteze pe dînsul chipul eĭ înconjurat de o sută de strejĭ. Ea puse să sape pe stâncĭ o inscripţiune cu litere siriace, în care se ḑicea că Semiramida, grămădind tot bagagĭul şi tóte uneltele oştirĭ sale într'un singur morman, făcuse dintr'însele o scară pe care s'a urcat pĕnĕ în vĕrful munteluĭ». — D'Anville şi de Sacy aŭ creḑut că aceste cuvinte se potŭ aplica stâncelor de la Bisutun.

www.dacoromanica.ro

trĕba nóstră; pe noĭ ne atinge numaĭ cele dóuĕ marĭ scene de pe părețiĭ laterallĭ. Intr'adevĕr, pe una se vede o vĕnătóre de mistrețĭ; pe cea-l-altă, maĭ ştérsă, este o vĕnătóre de cerbĭ.

Stilul sculptureĭ, óre care amĕnunte architectonice şi chĭar costumele şi usurile figurilor representate ne înlătură de la prepusul că vom fi avĕnd aci dinaintea ochilor, imaginea petrecerilor cinegetice ale vitezeĭ amazone asiriane, ale reginеĭ Semiramide,

di cui si legge
Che sugger dette a Nino, e fu sua sposa;
Tenne la terra, che 'l Soldan corregge.[1])

1) *Dante*, Divina Commedia. L'Inferno. Canto V. Pasagĭul întreg despre Semiramida ḑice: v. 52—60:

La prima di color, di cui novelle
Tu vuoi saper, mi disse quegli allotta,
Fu imperatrice di molte favelle.
A vizio di lussuria fu si rotta,
Che libito fe licito in sua legge,
Per torre il biasmo, in che era condotta.
Ell' è Semiramis, di cui si legge,
Che sugger dette a Nino, e fu sua sposa;
Tenne la terra, che 'l Soldan corregge.

«Cea d'ântĕĭ din acelea despre care tu vreĭ să aibĭ cunoscinţă, — 'mĭ ḑise el atuncĭ, — a fost împĕrătésă a multor limbĭ. La viţiul desfrĕnărĭĭ a fost aşa dedată încât neruşinarea fu ĭertată sub stăpânirea eĭ pĕnĕ 'ntr'atâta încât însăşĭ a cutezat să ĭea asupră'şĭ blestemul în care căḑuse. Ea este Semira-

www.dacoromanica.ro

Gêndul ni se repórtă maĭ bucuros asupra acelor puternicĭ despoţĭ aĭ Persieĭ, Şapuriĭ, Hormuziĭ, Khoşruiĭ, Firuziĭ, Iejghirdiĭ şi alţiĭ, cari, din vechĭa lor cetate a Ctesifonuluĭ, aprópe de Bagdadul de acum, supĕrară maĭ bine de treĭ sute de anĭ pe împĕraţĭ romanĭ de séma luĭ Aurelian, luĭ Teodosie, luĭ Justinian, luĭ Eraclie; asupra acelor mêndriĭ şi luxuoşĭ Sasaniḑĭ, cari se închinaŭ foculuĭ dupe legea luĭ Zoroastru, clădeaŭ palate gigantice acoperite cu sculpture şi cu poleielĭ şi înmuĭaŭ în fir şi în petre scumpe haĭnele de pe dînşiĭ şi hamuturile de pe caiĭ lor.

Vênătórea, luptă cu fĭérele, alergările cu caiĭ şi încordătura arculuĭ eraŭ visele de aur cu care se desfătaŭ eĭ, atât în fiinţă, cât şi în priveliştea armelor, vaselor, uneltelor şi podóbelor cu asemenea scene, pe care meşteriĭ şi artiştiĭ lor le reproduceaŭ mereŭ, în metaluriĭ şi în petre scumpe [1]). Subĭectele de vênătóre, înfăţişate cu

---

mida, despre care se citesce că a dat să sugă luĭ Ninu, şi apoĭ 'ĭ a fost şi soţie. Ea stăpânea ţéra pe care o cŏrmuĭesce acum Sultanul».

1) Arta persană din timpul Sasaniḑilor a fost fórte puţin studiată; ea meritá ânsĕ o atenţiune specială, avênd pe lângă aspectul imposant al producţiunilor antichităţiĭ asiatice, un caracter de energie şi de mişcare pe care l'a împrumutat de la operile Elenilor şi Romanilor. Multe musee şi tesaure eclesiastice din Europa posedă vase, monede şi petre scumpe gravate, de stil sasanid; dar maĭ cu sêmă în Museul Ermitagĭuluĭ

www.dacoromanica.ro

o vioiciune, cu o mişcare, cu un foc nespus potŭ fi privite ca una din însuşirile caracteristice ale arteĭ Sasanide pe care o admirăm aḑĭ în câte-va preţióse obiecte de lux ce aŭ rĕmas din acele epoce depărtate, prin colecţiunile de curiosităţĭ artistice ale Europeĭ, şi pe care o întêlnim în sculpturele de prin diferite ruine ale Persieĭ, ĭar maĭ ales pe stâncile de la Bisutun [1]).

Ambele vênătorĭ de care avem aci a vorbi, sunt coprinse în dóuĕ cadre pătrate, închipuind ţarcurĭ îngrădite cu taracĭ, de care staŭ atêrnate zăveze orĭ perdele, spre a încinge tot ocolul unde se petrece vênătórea. Proptele şi mănunchĭ de tufiş, legaţĭ cu fringhiĭ, sprijină şi întărescŭ taraciĭ.

Intr'unul din âmbele cadre, locul ales e o mlaştină cu stuf şi cu richită, în mijlocul căria a rĕmas o lumină de apă netedă, cu pescişorĭ şi

---

din Sanct-Petersburg sunt nenumerate plăcĭ şi ornamente de aur, representând lupte de animale şi vênătorĭ, care acestea tóte s'aŭ găsit prin movilele din Rusia asiatică meridională. — Veḑĭ în Annali dell' Instituto archeologico, vol. XV. 1843. pag. 98 et sq., articolul dluĭ *A. de Longpérier*, intitulat, «Explication d'une coupe sassanide», în care descrie un tas de argint al duceluĭ de Luynes (astăḑĭ la Cabinetul de medaliĭ din Paris) representând o vênătóre sasanidă şi reprodus în «Monumenti inediti», vol. III. pl. LI.

1) *Ker Porter*, Trayels in Georgia, Persia, Armenia, ancient Babylonia, etc. (London 1822). Vol. II. stamp. 63—64. — *E. Flandin et P. Coste*, Perse ancienne (Paris) Vol. I. stamp. 10—13.

www.dacoromanica.ro

cu păsĕrĭ plutitóre într'însa. Un şirég de elefanţĭ, mânaţĭ de cornacĭi ce 'ĭ încalecă şi 'ĭ îmboldescŭ, gonescŭ din dumbravă turme nenumĕrate de mistreţĭ cari, în fuga mare, cu rîturile întinse, cu colţiĭ ascuţiţĭ, cu spinarea încovoĭată şi cu codiţa sumésă, daŭ năvală prin lésă şi prin mocirlă. In două luntri marĭ şi adûncĭ staŭ în picĭóre, câte un vênător uriéş cu capul încoronat, cu veşminte bogat ornate şi cu arcul în mână; în préjmă-le cadŭ pe brâncĭ gliganiĭ şi vieriĭ săgetaţĭ. Dar atât în aceste două luntri principale, cât şi în alte duoĕ maĭ micĭ ce însoţescŭ pe ale regescilor vênătorĭ, şedŭ jos, cântând din nisce harpe în formă de dreptare şi cu ḑece córde fie-care, bande de femeĭ musicante; într'o a cincea luntre sunt cântăreţĭ cari suflă d'a 'n-picĭórele, în flaute. Tóte vasele sunt cârmuite de câte duoĭ vêslaşĭ cari, cu lopeţile spumegă faça apeĭ. Pe muchea cadruluĭ se vede cum mistreţiĭ ucişĭ sunt transportaţĭ pe spinarea elefanţilor, şi apoĭ cum slujitorĭĭ îĭ înjunghie şi 'ĭ despintecă.

A duoa vênătóre, cea de cerbĭ, este cu mult maĭ confusă; figurile pe alocuré parŭ a fi neisprăvite. Tot ânsĕ se vede pe icĭ şi pe colé o împrejmuire de zăbrele şi de stofe atêrnate, formând o arenă cu duoă porţĭ, păzite de câte duoĭ strejarĭ; cerbiĭ intră în alergătóre prin pórta din drépta şi sunt urmăriţĭ de venătorĭ; un călăreţ maĭ mare la trup, în góna caluluĭ, trage cu ar-

www.dacoromanica.ro

cul într'înşiĭ; alţiĭ mulţĭ, maĭ micĭ, se ţinŭ şi eĭ gonind, dupe vênătorul principal. Cerbiĭ se poticnescŭ şi cadŭ la pământ când ajungŭ la fundul ţarculuĭ; dar cĭutele, ferite de un alt călăreţ cu trup mare, scapă singure pe cea-l-altă pórtă, avênd la gûtul lor un arcan cu córdea falfăindă. Pe laturile cadruluĭ, se vede, de o parte cum se adună şi se păzescŭ cu elefanţĭ turmele de cerbĭ; de altă parte cum cerbiĭ ucişĭ prin munţĭ păduroşĭ se încarcă pe spinarea cămilelor.

Dar maĭ mare şi maĭ presus de toţĭ actoriĭ tabeluluĭ şi ca privitor liniştit al acestuĭ spectacol animat, stă călare regele, cu arcul atêrnat de gût şi adăpostit subt o umbreliă rotundă pe care 'ĭ o ţine d'asupra capuluĭ un slujitor. Imprejurul luĭ cântă o numerósă orchestră, aşedată de tóte părţile, care pe jos, care pe o estradă înălţată cu scară. Acolo sunt şi harpiste, ca la vênătórea de mistreţĭ, şi cântăreţĭ cu flautul, cari şedŭ turcesce cu picĭórele încrucişate sub dînşiĭ, şi trômbiţaşĭ, şi toboşarĭ, şi muscalagiĭ cu naĭul, cu daĭraoa, cu cimbalele, cu diblele şi cu surlele, póte chĭar şi cântăreţĭ din gură; într'un cuvênt, avem aci o bandă numerósă de lăutarĭ, representată cel puţin prin duoĕ-decĭ şi cincĭ de personagie cu instrumente variate, lucrând toţĭ din mânĭ şi din plămônĭ ca să încânte pe rĕsfăţatul Şah, în pomposul şi trufaşul sĕŭ repaos. Te las să 'ţĭ închipuĭescĭ ce kef şi ce mêndreţe!

www.dacoromanica.ro

Óre ce ḑicĭ? nu se pricepeaŭ bine regiĭ Sasaniḑĭ a vêna mistreţiĭ şi cerbiĭ?

A pluti lin pe apă şi din sigurul adăpost al luntriĭ, a săgeta mistreţĭ, pe când auḑul îţĭ este răpit de dulcele cântărĭ ale uneĭ armonióse pleĭade de ḑîne acuatice, ĭată o realitate sasanidă cu mult maĭ încântătóre decât basmul primejdióselor Sirene ale luĭ Omer şi decât visul amăgitóreĭ Loreley de pe ţĕrmurile neguróse ale Rinuluĭ!

A privi de subt umbră şi la sunetele unuĭ concert *à grande orchestre*, peripeţiile uneĭ góne şi unuĭ măcel de cerbĭ, ĭată âncŏ o petrecere sasanidă, care negreşit că nu este tocmaĭ de despreţuit.

Nu rĕmâne îndoială că regiĭ Sasaniḑĭ aŭ fost ómenĭ cu gusturĭ nobile şi delicate, de vreme ce le a plăcut şi de a vêna în sunetele musiceĭ şi de a vedé representate în sculptură şi cu colorĭ, asemenea petreceriĭ vênătorescĭ.

Rĕmâne numaĭ să ne batem capul spre a afla déca musicanţiĭ lor şi maĭ cu sémă déca vestitul cântăreţ Barbaud, carele rĕspândea în palatele mareluĭ Khoşru Anurşivan, *cel cu sufletul mărinimos*, „note maĭ dulcĭ decât privighetórea“, eraŭ în comparaţiune cu Haydn, cu Méhul, cu Weber şi cu Rossini, ceĭa ce sculptoriĭ de la Takh-i-Bostan sunt faţă cu artiştiĭ modernĭ cari aŭ înfăţişat pe pêndă scene de vênătóre, bună-

www.dacoromanica.ro

óră cu P. Rubens, Fr. Snyders, Filip Wouwerman, Fr. Desportes, J. B. Oudry, J. E. Ridinger, Horace Vernet, Edw. Landseer şi alţiĭ....

VII

Dar ĭată acum, fără veste, un noŭ orizont artistic ce mi se deschide, tot pe tĕrâmul vênătorieĭ! Dĕŭ! când plécă omul la vênătóre, nu scie de unde 'ĭ sare ĭepurile! Am ḑis pĕnĕ aci multe, — ba chĭar pré multe, — despre litere şi poesie, despre sculptură şi musică; am ḑis şi câte-va despre gravură, întru cât acestea tóte se atingŭ de arta cinegetică; dar nu sciŭ cum s'a întêmplat de a rĕmas pictura cu totul înlăturată din cărarea mult cotiteĭ mele colinde de vênătorhoĭnar. Cade-se óre să o lăsăm cu totul uĭtăriĭ?

N'ar fi o nedreptate, un afront ce am face de buna nóstră voĭe vênătorieĭ, când am nesocoti drepturile ce ea are la născarea a âncŏ unia din cele patru podóbe artistice ale geniuluĭ omenesc?

Am găsit prilej de a spune cum omul, înveselit séŭ jalnic la vênătóre, a simţit gustul de a cânta, în elegiĭ şi în ditirambe poetice, şi în fanfare melodióse, vitejiile şi neajunsurile sale, ba chĭar şi a'şĭ aduce aminte cu dor séŭ cu mêndrie de drăguţa de a-casă.

www.dacoromanica.ro

Am pomenit şi de aceĭ sĕlbaticĭ aĭ periódeĭ glaciare cari, în lungile lor rĕgazurĭ aŭ născocit arta sculptureĭ, sgâriind pe óse, pe petre şi pe córne, profile de dobitóce antediluviane.

Uĭta-vom acum a ḑice că, — dupe cât se póte bănui, — tot o aplecare de acelaş fel a făcut să se nască şi pictura?

Dar în casul de faţă, nu din doveḑĭ plastice vom puté culege o asemenea sciinţă. Filologia ne vine aci în ajutor şi ne arată că în limba Elenilor, a naţiuniĭ celeĭ maĭ artiste din antichitate, pictura se chĭama *ζωγραφια*, adică *scrierea γραφία, animalelor τῶν ζῶων.*

Acum, déca s'ar scula cine-va şi ar ḑice că aşa vorŭ fi tóte acestea, dar că *animal* nu vrea să ḑică *vênătóre*, şi că săpăturile din pescerile Acuitaneĭ, precum şi denumirea caracteristică a pictureĭ la Elenĭ aŭ raport numaĭ la *fiinţele însufleţite* în genere, şi nu, în particular, la luptele lor, care provinŭ din instinctul *vênătorieĭ*, atuncĭ ne am vedé siliţĭ să mutăm judicata la tribunalul luĭ Darwin, carele dupe teoriile sale fisiologice, ne va dovedi că lupta pentru existenţă, adică *Concurenţa vitală*, este unul din cele douĕ principiĭ fundamentale ale universuluĭ şi că orĭ ce fiinţă pre lume trăiesce şi se desvóltă numaĭ şi numaĭ fiind-că a biruit în acéstă luptă, adică a fost *vênător* şi nu *vênat*. El va adaoge póte, spre a 'şĭ completa teoria, că vênătoruluĭ norocit îĭ

www.dacoromanica.ro

rĕmâne şi dreptul exclusiv de *Selecţiune naturală* adică de a 'şĭ alege, dupe al sĕŭ plac, soţie séŭ soţiĭ (precum se şi simte) şi că, — scurt şi coprinzĕtor — viaţa întrégă a universuluĭ se resumă în aceste duoĕ cuvinte: *Vênătóre* şi *Amor!*

Pornind d'aci, cum să nu credem că tot ce e bun, mêndru şi frumos pre lume s'a născut din avênturĭ amoróse şi din porniri vênătorescĭ?

Ĭată-ne dar asiguraţĭ şi despre originea pictureĭ.

Ânsĕ spre a nu abusa peste mĕsură de dicala grecéscă a împĕratuluĭ August: *Σπεῦδε βραδέως*! [1]) să dăm îndată năvală în pictura cu subĭecte vênătorescĭ. Mi s'a urît mie scriind; dar ţie citind!!!

Când vine vorba despre vre una din frumósele-arte, şi maĭ cu sémă despre pictură, noĭ, în lumea modernă, ne gêndim numaĭ decât la Italia. Acolo pare că 'şĭ a găsit acéstă artă şi lumina cu care se împacă maĭ bine, şi formele în care se resfaţă maĭ bucuros, şi tiparele dupe care se mlĕdie maĭ cu înlesnire. Nu sciŭ pentru ce rĕsunetul numelor luĭ Rafael, luĭ Corregio, luĭ Tiţian, luĭ Paul Veronese pare că ajunge la auz cu vibraţiunĭ maĭ răpedĭ şi maĭ sonore decât ale luĭ

1) *Suetonii* Vita Octavii Augusti XXV. El spune că acest împĕrat avea obiceĭu a zice că este tot-d'a-una maĭ bine ca omul «să se grăbéscă încetinel» — Festina lente! —

www.dacoromanica.ro

Rubens, luĭ Rembrant, luĭ Poussin şi ale tuturor pictorilor de la Nord.

Fără înduoĭélă ânsĕ, acésta este o nedreptate a minţiĭ nóstre şi ceĭ din noĭ cari ĭubescŭ vênătórea şi artele ce aŭ sĕrbat'o, arŭ fi ceĭ d'ântêĭ cari s'arŭ căi şi s'arŭ vindeca de o aşa greşită aplecare, când arŭ cugeta că în tótă acea gămadă de artiştĭ ilustri, cari aŭ aşternut, treĭ secolĭ de a rôndul, toţĭ păreţiĭ Italieĭ cu nemuritórele lor picturĭ, nu s'a găsit măcar unul care să se fi dedat a zugrăvi maĭ cu plăcere scene de vênătóre.

Spre a găsi în Italia picturĭ vênătorescĭ de un merit óre care, în numĕr maĭ considerabil, trebuĭe să ne repurtăm în timpiĭ anticĭ, pe când se vede că artiştiĭ pompeĭanĭ şi romanĭ aflaŭ maĭ multă mulţumire de a decora zidurile cu subĭecte representând luptele ómenilor cu fĭérele şi cursele ce eĭ le întindeaŭ.

Printre picturile antice de acéstă natură ce s'aŭ păstrat pênĕ în timpiĭ moderniĭ, datorim o înduoită atenţiune acelora din sala mormêntală ce s'a descoperit la 1674, acum tocmaĭ duoĕ sute de anĭ, într'un mal de pe calea Flaminia, la o mică distanţă de Roma şi în care se aflaŭ sarcofagele luĭ Quintus Nasonius Ambrosius şi al femeiĭ sale, Nasonia Urbica, urmaşĭ, dupĕ cum se crede, aĭ nenorocituluĭ poet Ovidiŭ Nasone, carele a murit exilat pe ţĕrmurile sĕlbatice ale

www.dacoromanica.ro

Mării-Negre, fără ca mâna'ĭ, dibace pe córdele lirei latine, să se fi putuț deprinde a încorda arcul sarmatic,

> Moris an oblitus patrii, contendere discam
> Sarmaticos arcus, et trahar arte loci? [1])

Un interes înduoit se légă de picturile din

---

1) *Ovidii* Pontica I. v. v. 59—50:

«Uităndu obiceĭele patriei, învăța-voĭu să încordez
Arcurile sarmatice și trăi-voĭu dupe chipul loculuĭ?»

Poetul Ovidiŭ a petrecut aniĭ sĕĭ de exil și a murit în cetatea Tomi, pe Marea Nĕgră, care fără înduoĭală era la satul Anadolkĭoĭ, aprópe de Kĭustenge. Veḑĭ *A. Papadopulo Vretos*, La Bulgarie ancienne et moderne. (St. Pétersbourg, 1856) p. 119—146 și 186.—S'a făcut multă desbatere în trecut despre situațiunea cetățiĭ Tomi și despre mormêntul luĭ Ovidiŭ, pe care maĭ mulțĭ arŭ fi pretins a 'l fi descoperit în deosebite locurĭ ale Ungarieĭ, Podolieĭ și Rusieĭ meridionale. Veḑĭ pentru acéstă cestiune, vĭața luĭ Ovidiŭ, scrisă de *J. Masson* (Amsterdam, 1708) și de *Cavalerul Rosmini* (Milan, 1821); disertațiunile «De Ovidii exsilio et sepulchro» (de *Rabener* și de *Villenaye*) în ediținea completă și anotată a operilor poetuluĭ, publicată de N. E. Lemaire, (Paris, 1824) vol. VIII; și *A. Deville*, Essai sur l'exil d'Ovide. Paris, 1859). — In *Demetrii Cantemiri*, «Descriptio Moldaviæ (ediținea latină, tip. de Societ. Academ. Român. Bucurescĭ, 1872), sunt câte-va frase și maĭ multe note desvoltate ale ilustruluĭ autor asupra loculuĭ de exil al luĭ Ovidiŭ, pe care uniĭ l'aŭ creḑut a fi Akermanul sĕŭ Cetatea Albă, alțiĭ Chília, amĕnduoĕ în Bucĕgul Basarabieĭ. (Cap. III, pag. 9. — IV, pag. 19—21).

www.dacoromanica.ro

mormêntul Nasonilor[1]), fiind-că, pe de o parte ele sunt din cele mai bune printre puţinele rĕmăşiţe ale arteĭ picturale din antichitate şi pe de altă parte, fiind-că scenele vênătorescĭ representate în ele ne punŭ dinaintea ochilor curióse moduri de vênătóre.

Aceste picturĭ ocupaŭ patru compartimente pătrate pe tavanul bolteĭ şi corespundeaŭ fie-care cu câte o grupă de duoĕ figurĭ alegorice, simbolisând cele patru timpurĭ ale anuluĭ. Cu primăvéra se îmbina vênătórea de cerbĭ; cu véra cea de leĭ; cu tómna, cea de pantere şi'n fine compartimentul ĭerneĭ era ocupat de o vênătóre de mistreţĭ[2]).

Cele duoĕ d'ântêĭ, adică vênătórea de cerbĭ şi de leĭ, se petrecŭ în păduri îngrădite cu zăbrele. Un câne gonesce un cerb şi o cĭută, urmăriţi şi de un vênător pe jos, carele opresce. de sgarda numită *copula*, pe un al duoĭlea copoĭu. Alt vênă-

---

1) Picturile din bolta Nasonilor nu maĭ există în fiinţă; ele aŭ fost ânsĕ publicate de *Bellori*, Le pitture del sepolcro de' Nasoni, disegnate et incise da Pietro-Sante Bartoli e descritte. Roma. 1680. in folio stamp. XXVI-XXIX.—Veḑĭ şi «Oeuvres choisies des peintres de l'antiquité. Paris, 1846.» stamp. 101-104.

2) Acest al patrulea compartiment s'a dĭrămat îndată dupe deschiderea bolteĭ. Desemnul publicat de Bellori este dintr'o altă descoperire făcută la 1672 în Roma, în grădinele Sertoriane, sub muntele Celius.

www.dacoromanica.ro

tor cu suliţa, pândesce animalele la marginea ţarculuĭ.

Vênătoriĭ de leĭ sunt maĭ numeroşĭ; eĭ aŭ toţĭ paveze marĭ rotunde, din dosul cărora se ascundŭ, lipiţĭ unĭĭ de alţiĭ. Una din fiére se răpede întărîtată asupra acelor mişcătorĭ păreţĭ de metal; dar cea-l-altă a isbutit a doborî jos pe un vênător şi 'l strivesce sub propriul luĭ scut, pe care ea calcă cu o ferósă mêndrie.

Tot cu paveze şi cu ţĕpŏĭe, *venabula*, sunt înarmaţĭ şi vênătoriĭ de pantere, cari închidŭ şi rostogolescŭ pe animal într'un cerc de scuturĭ late şi solide; dar eĭ şi maĭ mult se bizuĭe, spre a prinde şi a ucide fiéra, pe o cursă în formă de ladă pătrată în fundul căria aŭ pus o oglindă. Pantera, turbată de mânie, îşĭ zăresce de o dată chipul resfrânt pe faţa lucĭósă a sticleĭ; ea stă şi se miră,

„. . . . . Ea tresare, decât soţul eĭ Zefirul maĭ răpede; mânia eĭ pe tŏte strălucitórele eĭ pete se resfiră şi, gata a înghiţi în adûnca eĭ gură pe vênător, ea se opresce dinaintea chipuluĭ eĭ resfrânt în oglindă“ [1]).

---

1) *Claudiani* de Raptu Proserpinæ, III. v. 262-268:

.remit illa marito
Mobilior Zephyro, totamque virentibus iram
Dispergit maculis, jamjamque hausura profundo
Ore virum, vitreæ tardatur imagineæ form;

www.dacoromanica.ro

apoĭ se asvêrlă răpede spre dînsul şi ĭat'o prinsă în capcană, unde o ajunge la sigur darda vênătoruluĭ, care sta pitit d'asupra oglindeĭ.

În timpiĭ noştri, oglindele slujescŭ vênătorilor françezĭ ca să prindă nevinovate cĭocârliĭ. Dovadă că în tot dauna şi pretutindenĭ, oglinda cu mincinósele'ĭ strălucirĭ, ameţesce şi pe vesela păsărică, şi pe fĭéra sĕlbatică, şi pe naiva Margareta a luĭ Faust,

Ah! je ris
De me voir si belle en ce miroir! [1])

şi pe bĕtrâna cochetă, care, în doru'ĭ plin de *parapon*, trăncănesce verdĭ şi uscate, bună óră ca versurĭ de acestea:

---

1) Aceste versurĭ franceze sunt din libretul opereĭ Faust pus pe musică de Gounod; în drama originală a luĭ *Goethe*, oglinda Margareteĭ este însemnată numaĭ ca un joc de scenă; apoĭ şi vecina Marta deştéptă cochetăria tinereĭ fete cu aceste cuvînte:

«Komm du nur oft zu mir, herüber,
Und leg'den Schmuck hier heimlich an;
Spazier ein Stündchen lang dem Spiegelglas vorüber,
Wir haben unsre Freude dran;» —

«Vino tu maĭ des pe la mine încóce
Şi pune aci pe ascuns podóbele pe tine.
Primblă-te ca o ori pe dinainté oglindeĭ,
Şi să veĭ ce mulţumire o să avem şi dintr'atâta».

www.dacoromanica.ro

Plângĭ, oglindă, plângĭ cu mine!
Nu găsim ce maĭ căt̆ăm!
Când mĕ vĕd̨ acum în tine,
Amĕnduoĕ ne'ntristăm.

Tu vĕd̨uşĭ, vĕd̨uşĭ, oglindă,
Frumuseţea 'mĭ rĕsărind,
Şi cu 'ncetul eclipsândă,
O veḑĭ ĭarăşĭ apuind!

În zadar colorĭ silite,
Frumuseţĭ de 'mprumutat;
În zadar sŭnt îngrijite
Nisce florĭ ce s'aŭ uscat![1]).

Dar ce stăm să ne bocim cu baba, în stihurĭ vrednice de ale eĭ „colorĭ silite, frumuseţĭ de 'mprumutat". Dĕca e vorba de oglindă şi de amăgirile eĭ, să ascultăm maĭ bine cum ciripesce musa „plină de *nurĭ* şi de dulcéţă" a clucerului Alecu Văcărescu, lucéfĕr trecĕtor din secolul din urmă, pe care s'aŭ grăbit a 'l stinge duşmaniĭ glorieĭ românescĭ, chĭar în ḑorile vieţeĭ sale şi în primul susur matutin al poesieĭ nóstre naţionale.

---

1) «Cocheta bĕtrână la oglindă», poesie pe care a publicat'o,—nu pré sciŭ de ce,—Lord Stanley, în eleganta sa carte: «Fleurs de la Roumanie, recueil de poésies anciennes et modernes. Hertford (Angleterre) 1856». — Se vede că filoromânul englez n'a voit să uĭte, printre florile Românieĭ, nicĭ chĭar

«Nisce florĭ ce s'aŭ uscat!»

www.dacoromanica.ro

Póte că strofele ce am să transcriŭ nu voră fi tocmaĭ la locul lor aci, în fumul de praf de puşcă cu care eŭ tĕmâĭez de-o-cam-dată cartea ta, dar în tot casul, fragedul archaism al acestuĭ „cântic de lume“ va fi ca o sorbitură de apă limpede şi rĕcorósă, dupe hapul de trudnică şi bă-bĕscă versificaţiune ce te făcuĭu să înghiţĭ:

Oglinda când 'ţĭ ar arăta
Întrégă frumuseţea ta,
Atuncĭ şi tu ca mine,
Te'aĭ închina la tine.

D'aceĭa nu da creḑĕmênt
Oglindeĭ, ce cu scăḑĕmênt
Îţĭ face 'nşelăcĭune
Şi tot mincĭunĭ îţĭ spune,

N'ar fi mijloc să te privescĭ
Asemenĕ dupĕ cum eştĭ,
Şi idololatrie
Să nu'ţĭ aducĭ tu ţie!

Ci câtă eştĭ să sciĭ de vreĭ,
Dă creḑĕmênt ochilor meĭ,
Fiind-că nu te 'nşélă,
Nicĭ facŭ vre o greşélă;

Ochiĭ în ea când 'ţi'ĭ aruncĭ,
De tot se 'ntunecă atuncĭ,
Şi de te şi arată,
Iar nu adevĕrată.

În eĭ te cătă să te veḑĭ
Întocmaĭ pe cât luminezĭ
Şi dintr'a lor vedere
Veḑĭ câtă aĭ putere!

Crede'ĭ, săracĭĭ, când îţĭ spunŭ
Că numaĭ ţie se supunŭ,
Şi că tu eştĭ din fire
A lor Dumneḑeire![1])

1) Poesiile luĭ *Alecu Văcărescu*, fiĭul banuluĭ Iănăchiţă şi tata luĭ Iancu Văcărescu, sunt cele maĭ multe inedite; abiĕ dĕca vre o câteva s'aŭ păstrat în memoria vechilor lăutarĭ. Ânsĕ fiĭul poetuluĭ le adunase şi, dĕca va vré Dumneḑeŭ, peste puçin voĭu isbuti a le publica. Viaţa acestuĭ poet, perdut, — omorît negreşit

www.dacoromanica.ro

Acum, déca lumina oglindeĭ, în nestatornicia reflectelor sale, ne a preschimbat priveliştile vênătorieĭ în imagine amoróse, noĭ să profităm fără zăbavă de învăţăturile luĭ Darwin şi, din sfera *Selecţiuniĭ naturale*, să ne înapoĭem ĭarăşĭ privirile asupra *Concurenţeĭ vitale*. Acésta ne va fi cu atât maĭ lesne, cu cât al patrulea tabel antic, cel care representă vênătórea de mistreţ, ne face să intrăm cu totul în focul acţiuniĭ vênătorescĭ, *in medias res*.

Un vier uriéş fuge urmărit de un călăreţ cu douĕ suliţe în mânĭ, de alţĭ patru vênătorĭ cu ţĕpóĭe şi cu săgeţĭ, de cânĭ, unul liber şi altul oprit de sgardă; în faça vênatuluĭ se presentă douĭ junĭ, unul cu arcul încordat, celă-l-alt cu suliţa îndreptată spre fĭéră. Toţĭ alérgă, toţĭ strigă, toţĭ sunt aprinşĭ de cea maĭ fĭerósă turbare [1]). De nu s'arŭ deosebi, pe subt acéstă miş-

---

în exil, — în vre o cetate de peste Dunăre, la vêrsta de 32 de anĭ, e un întreg romanţ, pe care am de gând să 'l povestesc când voĭu scóte la lumină poesiile ce aŭ maĭ rĕmas de la dînsul. Nu mĕ tem a ḑice că pênĕ acum nicĭ un poet român n'a avut maĭ mult foc şi maĭ multă graţie. Aceste cualităţĭ rĕsarŭ scînteĭetóre, prin limba învechită şi une orĭ aḑĭ chĭar ridiculisată a versurilor sale.

1) Tóte cualităţile acesteĭ picturĭ şi póte chĭar maĭ multă mişcare, maĭ mult foc, se găsescŭ într'un baso-reliev antic din Museul Capitolin, la Roma, (sala împĕraţilor), în care se vede un vier uriéş împresurat şi atacat de şése vênătorĭ şi de treĭ

www.dacoromanica.ro

care, sobrietatea de linĭĭ a artelor antice şi óre care imperfecţiunĭ de forme care denotă o epocă de scădere, s'ar puté crede că acest episod a fost schiţat de penelul energic al luĭ Rubens.

Cŏcĭ şi acest domn al pictorilor flamanḑĭ a zugrăvit scene de vênătorie, în care fĭérele sĕlbatice, mistreţĭ, tigri, leĭ, ba chĭar ipopotamĭ şi crocodilĭ, intră în luptă cu omul. Sunt ânsĕ maĭ ales scene fioróse, în care geniul semeţ al maĭestruluĭ a dat vênătórilĭ un caracter cu totul eroic sĕŭ tragic, deşteptând admiraţiunea atât prin spăimêntătórea încăierare a luptătorilor, cât şi prin energia poselor, prin vîrtoşia musculaturiĭ lor şi prin vioiciunea colorituluĭ [1]).

Un fior iţĭ trece prin vine când veḑĭ într'un

---

cânĭ. Un june, de la spate, a tras cu arcŭl într'însul; alţĭ douĭ, din care unul póte fi Meleagru, îşĭ înfigŭ lăncile lor în şélele luĭ; o femeĭe călare, — póte chĭar Atalanta, — îl isbesce şi ea cu suliţa; în faţă'ĭ un bĭrbat maĭ în vêrstă, — Telamon, se crede, — rădică baltagul ca să 'l lovéscă în creştet. Un servitor a căḑut sub dobitoc, oprind de sgardă un copoĭu; ceĭ-l-alţĭ douĭ cânĭ, din care unul molos, saltă ca să 'l apuce de rît. Acest frumos monument pórtă numirea mistreţuluĭ din Calidon.

1) *Petre Paul Rubens*, cel maĭ mare pictor al scóleĭ flamande, născut în Colonia la 1577 şi mort la 1640, a produs, printre sutimĭ de tabelurĭ de tot felul, câteva subiecte de vênătóre, care se află aḑĭ prin galeriile de la Munic, Dresda, Marsilia şi în câteva colecţiunĭ particulare din Englitera; apoĭ sunt de la dînsul şi o mulţime de desemne cu subiecte vênătorescĭ, chĭar şi în colecţiunea Luvruluĭ.

www.dacoromanica.ro

tabel al luĭ Rubens, pe un cavaler numid sfâşiat de creştet şi de umĕr, de către un leŭ puternic care 'ĭ a sărit în cârcă şi s'a stêrcit pe şoldul armăsaruluĭ negru ce se rădică îngrozit pe picĭórele'ĭ de dinderĕt. Fĭéra aurie muşcă din umĕrul călăreţuluĭ; un rĕcnet gróznic ese din buzele căscate ale acestuĭa; faça 'ĭ e învineţită de spaĭmă şi de durere; ochiĭ îĭ sunt holbaţĭ; din mână 'ĭ scapă lancea.

Dar aci artistul a trecut peste hotarele vênătorescĭ; cŏcĭ ne a pus subt ochĭ o dramă de cele care, şi déca aţîţă vitejia eroilor, ânsĕ înghĭaçă îndrăznéla simplilor vênătorĭ. Acestora le place ca cel puçin printre primejdiĭ, să se întrevédă isbênda lor. Numaĭ în asemenĕ cas, se póte aplica cualificaţiunea de *curat vênătoresc*, unuĭ tabel sĕŭ orĭ căruĭ alt obĭect de artă. Acolo unde fiéra remâne învingĕtóre şi vênătorul este sacrificat, se póte çice că artistul a eşit din sfera artelor vênătorescĭ şi opera luĭ inspiră un interes de gróză care sfâşie tótă armonia regulelor cinegetice; aceĭa este o notă discordantă în musica vênătorieĭ, o greşélă de ortografie în gramatica eĭ.

In secolul nostru, un pictor francez cu talent de frunte, Horace Vernet, a reînoit în pênçele pe care a zugrăvit vênătorile de leĭ şi de mistreţĭ din Algeria şi din Sahara, emoţiunile unor scene în care primejdia situaţiunilor jócă

www.dacoromanica.ro

un rol de căpetenie; dar fiind însuşĭ el vênător, s'a ferit de a comite incorecţiunĭ anti-vênătorescĭ ca Rubens, şi tabelurile luĭ, aşa vrednice de admirat, aŭ tŏte acel caracter care chezăşuĭesce în tot d'auna vênătorilor, o superioritate măgulitore asupra fĭerelor vênate [1]).

Un tabel de vênătóre africană al luĭ Horace Vernet e ca o povestire a vestituluĭ ofiçer francez Jules Gérard, carele în un-spre-ḑece anĭ petrecuţĭ în Algeria, a împuşcat douĕ-ḑecĭ şi cincĭ de leĭ şi a câştigat astfel meritata poreclă de „ucigĕtorul leilor“ [2]). Chĭar basme d'arŭ fi câte povestesce vênătorul şi câte zugrăvesce artistul, tot pare că te scuturĭ la idea că omul se jócă aşa lesne cu viaţa sa, pentru un simplu gust de vênător; dar când citescĭ séŭ privescĭ, mult nu trece şi afli séŭ cel puçin ghicescĭ că fĭéra cea

---

1) *Horace Vernet*, născut la 1789, mort la 1863. Dintre numerósele luĭ tabelurĭ de tot felul, alegem pe cele de vênătóre: el a expus în anul 1836, «Vênătórea în pustĭul Sahara din 28 maĭu 1833»; la 1839, «Vênătórea de leĭ în Metigĕ»; la 1855, «Vênătóree de muflonĭ (berbecĭ sĕlbaticĭ) de către Marocanĭ»; «Intórcerea de la vênătórea de leĭ»; «Vênătórea de mistreţĭ în Sahara». A maĭ făcut şi numeróse gravurĭ representând subĭecte de vênătorĭ europene.

2) *Jules Gérard*, născut în 1817, a descris vênătorile sale în douĕ volume fórte interesante: «La Chasse au lion», 1855 şi «Le tueur de Lion», 1858. Dl Alfred Poissonnier şi Vicomtele Adolf d'Houdetot aŭ scris biografia luĭ.

www.dacoromanica.ro

primejdiósă este maĭ în pericol decât omul, că ea are să pice învinsă de al eĭ prigonitor şi atuncĭ îndată, încrederea, bucuria, ba chĭar şi mêndria se deştéptă tóte de o dată în inima'ţĭ, acum liniştită şi mângâĭată. Atuncĭ ḑicĭ cu încredinţare: „Ĭată un frumos tabel vênătoresc!“

Aceste consideraţiunĭ potŭ să'ţĭ pară a fi ideĭ metafisice cam confuse, — adică, cum am ḑice, dupe un termin inventat şi pus la modă de un vesel şi spirituos invalid al vênătorieĭ, cam *filosofie absolută* [1]); — eŭ ânsĕ stăruĭesc a

---

1) «Filosofia absolută!» Acéstă minunată sciinţă nouă o cunoscŭ şi o preţuescŭ câţĭ aŭ petrecut şi aŭ rîs în vesela societate a dlui Iancu R....., nepot al rĕposatuluĭ Eliad Rădulescu; din feluritele darurĭ ale unchĭuluĭ, dînsul a moştenit pe acela néoş-românesc de a sci minunat să păcăléscă cu vorba pe ceĭ slăbĭ de ângerĭ. Dintre nenumĕratele anecdote glumeţe ale nepotuluĭ sĕŭ, Eliad, într'un articol din «Biblioteca portativă» (vol. II, Bucurescĭ, 1860, pag. 253 şi urm.), ne povestesce cum el a dat pe bete, într'o ḑi, pe unul din aceĭ lîngĕĭ, nătângĭ şi morocănoşĭ de Ardeleni, cari treaŭ une orĭ din cócĭ de munţĭ în cualtitate de profesorĭ, próspeţĭ scăpaţĭ din câte un pĕcătos de gimnasiŭ unguresc, lăudându-se că «li a fost succesu pe deplénu a absolvere prelectionile la filosofia, necum şi cursurile teologalĭ; ergo se recomândăluiescŭ că 'sŭ batĕr teologĭ şi filosofĭ absoluţĭ», numaĭ bunĭ ca să têmpéscă cu nesciinţa lor fumurată pe bĭeţiĭ copilaşĭ de pe aci. Cântărind numaĭ dintr'o clipă arama filosofuluĭ sĕŭ, păcălitorul nostru, viţă de têrgovişténbun de gură, îl luă la refec şi, lăudându-se că şi dînsul a studiat adînc filosofia, maĭ ales în limba engleză, începu, ca probă de sciinţa şi de sistema sa filosofică, să'ĭ tórne, cu o lim-

www.dacoromanica.ro

crede că, şi déca nu sciŭ eŭ bine să lămuresc aceste ideĭ, s'ar puté totuşĭ stabili în principiŭ că, precum arta vênătorieĭ consistă numaĭ din regulĭ care facŭ pe vênător să învingă pe vênat, şi nu vice-versa, tot aşa şi operile literarĭ sĕŭ plastice nu se potŭ cualifica cu titlul de *cinegetice*, decât atuncĭ numaĭ când ele prevĕdŭ neînduoĭósa victorie a vênătoruluĭ, chĭar şi déca une orĭ ele arŭ atrage un óre care interes de milă sĕŭ de admiraţiune asupra vênatuluĭ persecutat.

Admiţênd o asemenea definiţiune pentru tóte

---

buţie modulată pe intonărĭ de cele maĭ convingĕtóre, o vijelie de definiţiunĭ şi de formule cam de felul următóreĭ: — «Pentru mine, domnule filosof, simţirea este un fluid individual, care redus la cea maĭ simplă expresie, printr'o impulsie comunicativă, şi făcênd prin hipotenusă o tangentă prin fibrele simţitive, străbate prin tóte liniile paralele ce se unescŭ din natura lor într'un punt, şi prin simţibilitate producŭ tóte sensaţiunile, tóte simţimintele sentimentalismuluĭ celor cincĭ simţirĭ ce simţualmente funcţionă prin cele cincĭ simţurĭ şi cadŭ tóte în sintesa perpendiculareĭ spre a se manifesta spiritualuĭ uman printr'o fosforescenţă supranaturală a intelectuluĭ simţitor . . . . . »—

Dupe un val-vêrtej de felul acesta, bĭetul ungurĕn, zăpăcit şi uluit, rĕmase ânsĕ bine încredinţat «cum că onoratul şi mărítul domnu Iancu este apriĕt a fire cu mult maĭ profund şi maĭ absolut filosof decât dînsul, de bună samă că âncŏ sciuse mintenaş a subtşternere şi a respicare certe materie filosofice tare încălcite, întru a cărora esenţie perceperea inteligheneĭ sale nece-cum nu potuse bene a resbatere». — Judicaţĭ acum dvóstre, onoraţĭ cititorĭ, care din douĭ era maĭ tare în «filosofie absolută!»

www.dacoromanica.ro

ramurile de bele-arte care se ocupă cu ilustrarea vênătorieĭ, putem acum să trecem în revisuire pe toţĭ aceĭ pictorĭ din diferite scolĭ, cari se numescŭ maĭ special *pictorĭ de vênătóre.*

Déca Italia şi cu dînsa Spania, remânŭ mute la fanfarele de chiămare ale vênătorilor [1]), apoĭ

---

1) Ţicênd acestea nu voim a înţelege că nicĭ o dată, nicĭ un pictor italian séŭ spaniol n'a representat în vre un tabel al sĕŭ, scene de vênătóre. O asemenê aserţiune ar fi fórte lesne de rĕsturnat. Ţicem numaĭ că nicĭ Italia, nicĭ Spania n'aŭ avut vre un pictor ilustru care să se fi dat într'un mod cu totul special la pictura vênătorilor.

Nu se póte numi «pictor de vênătorĭ» boloniezul *Domenico Zampieri*, ce 'ĭ ţieŭ şi *Dominichino*, (1581—1641), fiind-că într'o ţi a avut graţiósa inspiraţiune care a produs frumosul tabel, de un aspect cu totul antic, ce se numesce «Vênătórea Dianeĭ» şi care se vede în galeria Borghese din Roma. La marginea unuĭ crâng şi pe malul uneĭ ape, în care se scaldă şi se jócă duoĕ fragede ţîne, şépte nimfe pădureţe se întrecŭ cu săgeţile care de care să nimerêscă maĭ bine o porumbiţă, pusă drept ţĕl pe vêrful uneĭ prăjinĭ. Diana stă în fund, la mijlocul pênzeĭ, şi le arată preţurile lupteĭ, care sunt un arc de aur şi o faretră de purpură. Din dosu'ĭ alte nimfe privescŭ curióse; una pe malul apeĭ, se descalţă; alta opresce în loc ogariĭ. În depărtare se vĕdŭ maĭ multe figurĭ luptându-se, sunând din bucĭum, alergând şi purtând, atêrnată de bêrnă, o căprióră ucisă. La o parte se zărescŭ capetele a duoĭ păstorĭ, pitiţĭ în tufiş ca să asiste nevĕduţĭ la jocul ţeiţilor. Opera Dominichinuluĭ e plină de graţie, de frăgeţime, de mişcare.

Nu se póte ĭar numi «pictor de vênătóre» nicĭ spaniolul *Don Diego Velasquez* (1599—1660) «pintor de camera», mareşal şi amic al regeluĭ Filip IV, fiind-că în peisagĭul numit «O ve-

www.dacoromanica.ro

scólele flamandă, olandeză, franceză, germană şi engleză respundŭ tóte la apel şi fie-care din ele se presentă cu unul séŭ maĭ mulţĭ artiştĭ însemnaţĭ, avênd acéstă specialitate. În Flandra, găsim pe Francis Snyders, amicul şi conlucrătorul luĭ Rubens; în Olanda pe Filip Wouwerman, pictorul de caĭ şi maĭ ales al caluluĭ bĕlan; în França, pe François Desportes şi pe J. B. Oudry, cari aŭ fost pictoriĭ oficialĭ aĭ vênătorilor date de regiĭ Ludovic al XIV[lé] şi al XV[lé]; în Germania, pe J. Elias Ridinger, portretarul vênatuluĭ înjunghĭat de prinçişoriĭ şi de grofiĭ nemţescĭ din secolul din urmă; în Englitera, trăiesce âncŏ Sir Edwin Henry Landseer, carele a înfipt cu penelul pe pênză, cele maĭ frumóse şi maĭ originale tipurĭ de cânĭ englezescĭ şi a poetisat mórtea tragică a cerbilor măreţĭ din poĭenile înorate şi din bălăriile fantastice ale Scoţieĭ.

---

dere la Prado», din Museo de Rey de la Madrid, a zugrăvit cu penelul séŭ energic şi realist o încăierătură înfuriată de ómenĭ, de caĭ şi de cânĭ, vênând mistreţul; nicĭ fiind-că într'un tabel din galeria naţională din Londra, unde figurézĕ regele călare cu tótă curtea sa, a schiţat asemenĭ o vênătóre de vieriĭ; nicĭ fiind-că în maĭ multe alte portrete ale luĭ Filip IV séŭ ale infantuluĭ Don Carlos Baltazar, 'l a presentat în costum de vênătóre, cu arme în mână şi cu cânĭ în prejma lor.

Acestea sunt florĭ gingaşe, resărite icĭ şi colĕ, pe câmpul năpustit în Spania şi în Italia al artelor vênătorescĭ; dar cu o flóre nu se face primăvĕra, nicĭ cu un tabel séŭ duoĕ, o scólă de pictură.

www.dacoromanica.ro

VIII

In acest şir de artiştĭ, care se destinde peste un spaţiŭ de treĭ sute de anĭ, avem ca şi o istorie întrégă a pictureĭ vênătorescĭ, a deosebitelor fase prin care ea a trecut ; se pare că destinele aŭ voit ca, în timpiĭ modernĭ, acéstă ramură a arteĭ, bogată şi variată în identitatea eĭ caracteristică, să încolţéscă pe rônd şi să pórte rod treptat în fie-care din ţĕrile culte ale norduluĭ Europeĭ, fără ca într'însa să se ivéscă vre un interval de amorţire. Ca ramura aurită a ḑeiţeĭ de sub pământ, abĭé un penel consacrat Dianeĭ începea a şovăi în mâna artistuluĭ îmbĕtrânit, şi altul rĕsărea subt o climă vecină, ca să intreţină tot viĭe, admiraţiunea pentru estetica vênătoréscă;

Primo avulso non deficit alter
Aureus, et simili frondescit virga metallo.[1])

Dupĕ ce, în timp de maĭ mulţĭ secolĭ, vênătoria n'a avut alţĭ interpreţĭ plasticĭ decât pe migăloşiĭ miniaturiştĭ, cari înluminaŭ cu poleĭele şi cu văpsele cleĭóse, mulţimea de manuscripte, dupe care castelaniĭ secoluluĭ de mijloc învăţaŭ, prin

1) *Virgilii* Æneid. VI v. 143-144 :

«Rupênd una, nu lipsea alta
tot de aur, şi ramura înfrundea de acelaş metal !».

www.dacoromanica.ro

citire şi prin exemple zugrăvite, regulele însemnate în cărţi vestite pe acele vremuri, precum „*De arte venandi cum avibus*“, scrisă de împăratul Germaniei Frideric al II^lea^, „*Le livre du roy Modus et de la royne Racio*“, „*El libro de la Monteria que mandò escriver el rey Don Alonso de Castilla y Leon*“, „*Les déduitz de la chasse des bestes sauvaiges*“ de Gaston Phœbus, pe care nu l'aĭ trecut nicĭ tu cu vederea, şi âncŏ altele[1]),

1) Cartea împĕratuluĭ Frederic al IIlea, fiĭul luĭ Frederic Barbăroşă (1191-1250), a fost maĭ întâĭ tipărită la 1596 de Velser (Augusta Vindelicorum, adică Augsburg), 1 vol. în 8⁰, şi maĭ completă de Jos. Gott. Schneider, la Lipsca, 1788-89, 2 vol. in 4. — «Le livre du roy Modus (et de la royne Racio),» tipărit maĭ întâĭ în Chambĕry, la 1486, în fol. got., a fost reprodus, cu o prefaţă de Dl Elzĕar Blaze. Paris, 1839, in 8⁰, cu 50 stampe. Am menţionat maĭ sus opera luĭ «Gaston Phœbus», comite de Foix. Cartea spaniolă «Libro de la Monteria», scrisă dupe ordinele regeluĭ Alfons al XIlea, învingĕtorul Maurilor la batalia del Salado, a fost tipărită de Gonz. Argote de Molina, la Sevilia, 1582, in fol. — Voĭu maĭ adaoge la acĕstă listă de bibliografie archeologică a vênătorieĭ âncŏ duoĕ cărţĭ curióse: una, fiind-că este opera unuĭ rege al Franciei şi vênător vestit, «La chasse royale par Charles IX, roi de France». Paris. 1625, in 8⁰, cu stampe; şi alta, fiind-că ne descrie vênătorile cu şoĭmiĭ, nu numaĭ în occident, dar şi la Greciĭ bizantinĭ şi la Turcĭ: «Falknerklee, bestehend in drey ungedrukcten Werken uber die Falknerey: nämlich: 1. Das Falkenbuch (türkisch).—2. Ἱεραχοσοφίον, das ist die Habischtslehre. — 3. Kaisers Maximilians Handschrift über die Falknerey... aus dem türkischen und giechischen verdeutscht und herausgegeben von Hammer-Purgstall». Wien. 1840, in 8⁰, cu stampe.

www.dacoromanica.ro

care aŭ constituit mult timp tótă literatura şi tótă arta vênătorilor, apoĭ tocmaĭ în secolul al XIV^lea, artiştĭ adevĕraţĭ începură a se inspira din subĭecte vênătorescĭ.

Am spus în ce mod, mistic séŭ dramatic, Albert Dürer şi P. Rubens aŭ conceput asemenea subĭecte. Eĭ aŭ fost fără îndoiélă bărbaţĭ de geniŭ, dar nu se potŭ numi curat *pictorĭ de vênătóre*. Altora, maĭ puçinĭ genialĭ, dar nu maĭ fără talent, li se cuvine un titlu aşa special.

Sunt aceĭa chĭar despre cari am ḑis adinéurĭ că, în rĕstimpul de treĭ secolĭ, din al XIV^lea şi pênĕ acum 'şĭ aŭ trecut din mână în mână fitilul învăpăiat al operilor de artă cinegetică,

Et, quasi cursores, vitai lampada tradunt [1]).

In fruntea lor timpul a pus pe flamandul Francis Snyders [2]), cel care a lucrat alăturĭ cu

---

1) *Lucretii* De rerum natura, II. v. 79: Şi ca alergătorĭĭ, îşĭ trecŭ facla vieţeĭ». Acésta vestită şi frumósă imagine o presentase maĭ nainte *Platon*, leg. VI: «καθάπερ λαμπάδα τὸν βιὸν παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων».

2) *Francis Snyders* (1579-1649) a fost pictor al regelŭĭ Spanieĭ Filip III şi al archiduceluĭ Albert din Ţĕrile-de-jos. El a făcut tabelurĭ de vênătóre, animale şi nature mórte; cele maĭ principale sunt în galeriile Belvedere din Viena, Luvru din Paris, Ermitagŭu din St. Petersburg, din Bruxela, Anvers, Amsterdam, Haga, Munic, Dresda şi Florenţa. Vênătorile luĭ de mistreţĭ sunt cele maĭ faĭmóse.

www.dacoromanica.ro

marele Rubens şi a împărţit cu dînsul meritul multor picturĭ în care Rubens făcea figurele omenescĭ, ĭar Snyders animalele, fără ca acestea să dea de ruşine productele eşite din mâna faĭmosuluĭ maĭestru. Viaţa care ferbe în ómeniĭ luĭ Rubens, mişcă cu aceĭaşĭ vigóre şi pe férele luĭ Snyders. Ochiĭ lor scînteĭézĕ, nările lor rĕsuflă, fălcile lor spumegă, botul lor căscat e jilav de sânge, şi când artistul ne arată cânĭ întĕrătaţĭ dând năvală asupra unuĭ mistreţ, rupêndu'ĭ şélele, muşcându'l de urechĭ, lăsând pe unĭĭ dintr'înşiĭ spintecaţĭ la pământ, pare că se şi aude rĕsunetul lătrăturеĭ lor, chiălălăitul lor de bucurie séŭ de durere, grohăitul fĭéreĭ şi sunetul cornuluĭ de vênătóre. Maĭ bine decât aşa nu se póte reproduce cu pinsula, impresiunea ce resimte câmpénul care, trecênd prin pădure, vede de o dată strecurându-se pe lûnga dînsul un dobitoc mare şi negru, cu haĭta luĭ de dulăĭ, urlând în urmă'ĭ cu turbare.

Aci se póte maĭ cu sémă pricepe deosebirea ce există între Snyders, pictor din scóla fiamandă, şi artiştiĭ din scóla olandeză, cari aŭ tratat asemenĕ subĭecte. Filip Wouwerman [1]), spre exemplu, în loc de a ne duce chĭar pe scena dra-

1) *Filip Wouwerman*, născut în Harlem (1620-1668), a făcut un numĕr considerabil de tabeluri de dimensiunĭ în genere micĭ, în care figurézĕ pretutindenĭ caĭ, şi neapărat un cal

www.dacoromanica.ro

melor vênătorescĭ, ne preumblă numaĭ în prejma lor, arătându-ne, când pregătirile de vênătóre în curtea castelului seniorial, când popasul în rarişte păduriĭ, când vesela întórcere a vênătorilor isbênditorĭ. El fórte rar ne face să fim față chĭar la întêmplările lupteĭ; acelea pentru noĭ rĕmânŭ afundate în zarea aburósă a peisagĭuluĭ. Din contra, Snyders ne mână mereŭ pe câmpul de bătaĭe, în mijlocul vênătórilĭ, în sênul codrilor. Cerbul şi cânĭĭ sunt actorĭĭ de căpetenie aĭ tabeluluĭ sĕŭ; minutul ce'ĭ place maĭ mult a alege este acela când animalul, zădărit de haĭta primenită, îşĭ ĭea inima în dinţĭ şi se apără cu desperare sĕŭ sare d'asupra cânilor sângeraţĭ, pe cari 'ĭ a spintecat cu córnele sale. Acela e şi momentul cel maĭ dramatic, cel maĭ interesant al vênătórilĭ; nesciind âncŏ bine cum are să se alégă urma, privitorul îşĭ închipuĭesce că dobitocul, sprinten, uşor, pe care 'l împodobescŭ chĭar armele sale, va isbuti póte să scape şi de dinţiĭ aprigĭ aĭ dulăilor şi de junghĭerul vênătoruluĭ care se apropie.

Wouverman a fost cel d'âncĕĭ pictor care a sciut să scótă la ivélă graçia călărieĭ şi carele,

---

alb. Maĭ tóte galeriile publice ale Europeĭ şi mulţĭ particularĭ posedă tabelurĭ de ale luĭ, care se vêndŭ acum, — când se găsescŭ, — pe preç de 10 pênĕ la 40 miĭ francĭ unul. Tabelurile falş atribuite luĭ Wouwerman sunt âncŏ şi maĭ numeróse.

www.dacoromanica.ro

representând mai adesé scene cu nobilĭ de la ţéră, cu cavalerĭ galanţi, cu vênătorĭ, a făcut ca în pênzele sale calul să fie în tot dauna figura de căpetenie; în mulţimea cea mare de producţiunĭ ale luĭ nu se găsesce o singură pictură în care să nu se zăréscă măcar un şold de cal, ĭar mai cu deosebire un cal bĕlan. Aşa de mult 'ĭ a plăcut a da cailor rolul principal, încât chĭar şi în *vênătorile* sale, pictorul măiestru, temêndu-se a rĕschira interesul, mai nicĭ o dată nu s'a ispitit a înfăţişa cerbul în lupta sa disperată cu cânĭi, precum aŭ făcut Snyders, Oudry şi chĭar marele Rubens; el a înţeles că atuncĭ când cerbul, în fuga sa minunată, se avêntă ca în sbor, d'asupra rovinilor, séŭ ese din crâng şi se ivesce un minut prin câmpie, cu capul uşor plecat pe umerĭ, cu trupul şuĭu şi elegant, cu pĕrul plăviţ, încântător de graţie şi de ĭuţélă, a înţeles că ar fi peste putinţă ca atuncĭ toţĭ ochiĭ să nu se ţintéscă asupră'ĭ şi ca el să nu sórbă la sine tot interesul priveliştelĭ. De aceĭa Wouwerman mai adesé lasă a se bănui vênătórea, séŭ o schiţéză în depărtare, chiămând vederea spectatorilor asupra pregătirilor şi urmărilor acestelĭ plăcerĭ; el ĭĭ poftesce să asiste la *Plecare*, la *Bĕutură*, la *Popas* séŭ la acea vesela gustare ce se chĭamă *Intórcerea de la vênat*. Vênătoriĭ, aci înghitŭ un pahar mai nainte de a se porni, aci se odihnescŭ pe ĭérbă verde, cu caiĭ lângă dînşiĭ, aci ĭar sosescŭ

www.dacoromanica.ro

voĭoşĭ, sunând fanfarele lor de isbêndă. Damele, graçios plecate pe şelele lor de catifea négră, se uĭtă cum şoĭmiĭ se răpedŭ în aer pe păsĕrelele spăimêntate; una din ele s'a depărtat în taĭnă spre pădure şi dupe dînsa alérgă, în fuga caluluĭ sĕŭ alb, un galant cavaler, ducêndu'ĭ vĕlul pe care ea 'l a uĭtat atêrnat de craca unuĭ copacĭu; tocmaĭ în fund, pe marginea păduriĭ, se zărescŭ, prin cĕţa umedeĭ Olande, câniĭ urmărind un cerb abĭé profilat.

Pictorul din Harlem, ca odinióră francezul Jean Goujon, sculptorul Dianeĭ de Poitiers, a privit vênătórea, nu ca Snyders, pasionatul ĭubitor al sĕlbaticeĭ naturĭ, ci oglindită prin raḑele maĭ line ale unuĭ prism de elegantă curtenie.

Tot astfel, învăţăturile mêndruluĭ amic al luĭ Rubens, trecênd peste o generaţiune în mintea unuĭ alt pictor de vênătóre, francezuluĭ François Desportes [1]), aŭ luat şi aci un caracter maĭ puçin sĕlbatic, maĭ potolit. Pornirile impetuóse ale luĭ Snyders se preschimbară în mişcare, sub

1) *François Desportes* (1661—1742) pictor francez, scolar al flamanduluĭ Nicasius, carele învăţase pictura de la Snyders. Tabelurile luĭ de vênătóre, portrete şi animale, sunt destul de numeróse (23) în galeria Luvruluĭ; apoĭ se maĭ găsescŭ şi în museele de la Lyon, Grenoble, Rouen, Valenciennes, Nancy. Veḑĭ *Clément de Ris*. «Les musées de Province». — Maĭ multe casteluri regale aŭ fost decorate, în parte, de Desportes: Fontainebleau, Versailles, Trianon etc.

www.dacoromanica.ro

penelul luĭ Desportes; furia ce întipări acela în chipurile de animale se prefăcu, la acesta, într'o vioiciune tot aşa de veridică, dar maĭ puçin întêrâtată. Ce era foc şi zor pe pênçele maĭestruluĭ flamand, deveni graçie naturală şi vióĭe pe ale discipoluluĭ francez. Snyders zugrăvise, alături cu amicul sĕŭ Rubens, vênătorĭ la care se cerea o inimă de vitéz. Desportes representă petrecerile vênătorescĭ ale curţiĭ şi ale domnilor ce o înconjuraŭ. Cu tóte acestea, în tabelurile luĭ, caracterul vênătoresc este cu mult maĭ bine marcat decât în ale luĭ Wouwerman; el nu se sfiesce a umple un cadru întreg cu chipul sbêrlit al unuĭ lup, apărându-se crâncen în contra uneĭ întrege dróĭe de câniĭ, cari îl înhaţă de gût, de urechĭ, de cóma, de pulpe, de pre unde 'l potŭ apuca. Botu'ĭ rînjit le arată colţĭ amenințătorĭ şi limba, de góna multă, îĭ ĭese uscată din gûtlej.

Negreşit, amice, că pe când te aflaĭ scolar în Paris, veĭ fi rătăcit une-orĭ duminica, — când ploua afóră séŭ maĭ ales când vêntul fluĭera în pungă — prin lungile sălĭ ale Luvruluĭ, căptuşite cu tabeluri din scóla franceză. Nu se póte atuncĭ ca tu, avênd fóră înduoiélă de copil instinctul vênătorieĭ, să nu te fi oprit câte o dată dinaintea vre uneĭ pênçe pe care se vêdŭ frumoşĭ câniĭ de vênătóre, prepelicarĭ, copoĭ şi alte soĭurĭ, *stând* cu îngrijare prin bălărĭĭ, un stol de potêrnichĭ, séŭ *sculând* răpede o părechĭe de fasanĭ cu pe-

www.dacoromanica.ro

nele aurii. Acela a fost un Desportes, déca nu cum-va va fi fost o operă a luĭ Oudry, cŏcĭ amêndouĭ aceştĭ pictorĭ 'şĭ aŭ împărţit, în lunga lor viaţă, favórele curţiĭ Franciei, zugrăvind tóte vênătorile regale şi portretând pe rônd toţĭ câniĭ ceĭ maĭ aleşĭ din haĭtele de la St. Germain, de la Fontainebleau, de la Rambouillet şi de la Compiègne. Se ḑice că Ludovic al XV[lé], ba şi strămoşul sĕŭ marele Ludovic al XIV[lé], se veseleaŭ fórte când li se aduceaŭ acele portrete şi le plăcea să recunóscă şi să 'şĭ aducă aminte numele fie-căruĭa din câniĭ lor de vênătóre: — „Acestea sunt Bonne, Nonne şi Ponne!“ — va fi ḑis cu gravitate Ludovic *cel mare*, vĕḑênd cele treĭ căţele negre şi albe, zugrăvite de Desportes. — „Aceştia sunt Mitte şi Turlu!“ — va fi strigat rîḑênd Ludovic *mult-ĭubitul*, recunoscênd copoiĭ sĕĭ, portretaţĭ de Oudry.

J. B. Oudry [1]), care luă hotărîrea de a deveni pictor de vênătóre, din momentul când într'o ḑi profesorul luĭ iĭ ḑise, vĕḑênd cum schiţase un câne: — „Tu n'aĭ să fiĭ alt ceva decât un zugrav de câniĭ!“, — Oudry, care a ilustrat cu aşa mult

1) *Jean Baptiste Oudry* (1686—1755), scolar al luĭ Largillières, a gravat însuşĭ multe desemne. Tabelurile luĭ sunt la Luvru precum şi în museele din Dijon, Toulouse, Montpellier, Nantes, Rouen, Caen etc. Veḑĭ *Clém. de Ris.* Les musées de Province.

www.dacoromanica.ro

spirit şi talent fabulele luĭ Lafontaine, Oudry fu contimporanul séŭ óre-cum urmaşul luĭ Desportes. Nu este tocmaĭ lesne a deosebi unul de altul, pe aceştĭ douĭ artiştĭ; modul de a vêna şi întêmplările vênătoriĭ, fiind pe timpul lor, maĭ tot mereŭ aceleaşĭ, subĭectele lor de tabeluri se repeţescŭ neîncetat; apoĭ amêndouĭ fusese maĭ la aceĭaşĭ scóla, adică învăţase de la elevĭ aĭ maĭestrilor flamandĭ. Cu tóte acestea, observându'ĭ bine, se vĕdŭ şi deosebirĭ în spiritul lor. Desportes are un talent lesnicĭos şi îmbilşugat; el vede, pricepe şi imită natura maĭ mult cu o graţie naivă decât cu sciinţă şi precugetare. Din contra, Oudry este cu mult maĭ priceput, maĭ dibacĭu în meşteşugurile arteĭ; el scie să împarţă maĭ bine lumina, să întocméscă maĭ frumos o grupă; el este într'un cuvênt maĭ academic; dar prin acésta chĭar, inspiraţiunile 'ĭ sunt maĭ puçin vióĭe şi coloritu'ĭ maĭ ofilit decât ale luĭ Desportes. Pentru dînsul natura e dominată de artă; tigrul, sub pinsula luĭ se îmblânçesce, pantera se înmóĭe, leul se domesnicesce; dar cerbul îşĭ păstrézză tótă a luĭ eleganţă, căprióra tótă gingăşia eĭ şi în genere, el scie să alégă minunat priveliştĭ plăcute pentru a grupa într'însele scene de vênătóre.

Amêndouĭ aceştĭ pictorĭ aŭ trăit fórte bĕtrânĭ şi se póte çice că eĭ aŭ fost analiştiĭ plasticĭ aĭ vênătorilor din secolul de mărire al rega-

www.dacoromanica.ro

litățiĭ franceze. Pe atuncĭ plăcerile cinegetice ale regilor costaŭ Statuluĭ milióne pe fie care an; slujitoriĭ vênătorieĭ, marĭ şi micĭ, formaŭ o întrégă armată; câniĭ eraŭ crescuţĭ şi hrăniţĭ cu miile; pădurile eraŭ păzite cu îngrijire ca să fie mereŭ pline de cerbĭ, de căprióre, de lupĭ şi de mistreţĭ. Tóte acestea se făceaŭ cu lux, cu pompă, cu o solemnă maĭestate. Aşa se cădea mareluĭ Rege!

Înţeleptul Lafontaine, pentru care Oudry a lucrat minunate gravurĭ, povestind despre brotocelul care

atât s'a umflat
încât a crapat,

a ḑis, sfêrşind acéstă jalnică dar nefolositóre istorie:

Le monde est plein de gens qui ne sont pas plus sages.
Tout bourgeois veut bâtir comme les grands seigneurs;
Tout petit prince a des ambassadeurs;
Tout marquis veut avoir des pages [1]).

---

1) *Lafontaine:* «La grenouille qui se veut faire aussi grosse que le boeuf»:

«Lumea este plină de ómenĭ cari sunt tot aşa de nebunĭ.
Fiesce negustoraş vrea să clădéscă ca boĭerĭĭ ceĭ marĭ;
Fiesce prinçişor are ambasadorĭ,
Fiesce marchiz vrea să aĭbă pagĭ».

Dl *G. Sion* a localisat acéstă fabulă în «101 fabule», Bucurescĭ, 1869, pag. 108. «Broscoĭul şi boul».

www.dacoromanica.ro

Potrivit cu acéstă slăbicĭune a omenirii, prinţişorii şi margrafii nemţescì, ceĭ despre cari fără înduioélă fabulistul ḑice că se umflaŭ cât puteaŭ ca să aĭbă ambasadorĭ şi pagĭ, voiră să ţină şi eĭ haĭte luxóse de vênătóre, ba şi un pictor ca să'ĭ ilustreze, ca Desportes şi Oudry pe regii de la Versalia.

Acesta se întêmplă să fie un om plin de talent în naivitatea luĭ, precum se găsescŭ adesé ómenĭ printre nemţi. Iohan Elias Ridinger [1]), născut la Ulm, printre Şvabĭ, lucră neobosit maĭ mult de o jumĕtate de secol, când cu pinsula pictoruluĭ, când cu plumbul desemnatoruluĭ, când cu dăltiţa gravoruluĭ, ca să represente cerbiĭ vênaţĭ de nobiliĭ luĭ patronĭ şi animale sĕlbatice

1) *Iohan Elias Ridinger*, (1695—1767). Pe lûngă tabelurile luĭ cu uleĭŭ care sunt în genere micĭ, el a făcut multe desemne; apoĭ a maĭ publicat în Augsburg şi o mare câtime de albumurĭ şi de foĭ gravate, printre care vom însemna ca maĭ remarcabile, pe cele următóre: (Cine n'a vĕḑut, fără ca să scie póte, d'ale luĭ Ridinger?) «Parfaite et exacte représentation des divertissements des grands seigneurs», 36 stamp. 1729. — «Représentation des plus remarquables cerfs et autres animaux destinés a être chassés par les grands seigneurs». 100 stamp. 1768. «Abbildung der jagtbahrem Thieren», 90 stamp. 1740. — «Entwurf einiger Thiere», 90 stamp. 1740. — «Fables morales tirées du royaume des animaux», 16 stamp. 1744.—«L'art de monter à cheval», 22 stamp. 1722.—«Chasseurs au tir et au vol.», 11 stamp. — Cele maĭ bune tabeluri ale luĭ Ridinger sunt la Londra, St. Petersburg, Lipsca şi Augsburg.

www.dacoromanica.ro

de prin menageriĭ, şi ilustraţiunĭ la fabule copilăresc compuse de dînsul, şi figurĭ de călărie şi de vênătóre cu cânii şi cu şoimiĭ. Călĕtorind din loc în loc, el făcea pretutindenĭ chipul animalelor ce întêlnea, însemnând cu scrupulositate proveninţa lor; astfel, nu uĭtă chĭar a scrie pe portretul uneĭ babiţe guşate: „Am împuşcat acéstă pasĕre pe Dunăre, între Peterwardin şi Belgrad". P'aci p'aci Ridinger era să vie şi pênĕ la noĭ!

Dar la nimic el nu fu maĭ meşter decât la representarea vênătorilor de cerbĭ, pe care le a înfăţişat cu o artă admirabilă în tóte peripeţiile lor varite. A trebuit ca în secolul nostru să apară pictorul englez Landseer [1]), cu măreţele sale figure de cerbĭ, dominând printr'o nespusă putere dramatică peisagele neguróse ale munţilor Scoţieĭ, pentru ca tabelurile şi gravurele în care Ridinger a scris epopea cerbuluĭ să aĭbă rivalĭ vrednicĭ de dînsele.

Dar Ridinger subt a căruĭ mână de meşter natura sĕlbatică a fĭérelor s'a destăĭnuit într'un chip aşa de măreţ, a fost tot de o dată şi arti-

---

1) *Sir Edwin Landseer* e născut în Londra la 1803. Pictor însemnat şi favorit al Engliterieĭ, el a fost numit asociat al Academieĭ la 1830 şi nobilit la 1850. Tabelurile luĭ de vênătóre şi de cânĭ, precum şi portretele, ĭ aŭ creat o reputaţiune meritată în tótă lumea.

www.dacoromanica.ro

stul carele, cu o deplină naivitate, a făcut, cum am ḑice, şi catagrafia de rĕposare a vênaturilor senioriale din continentul Europeĭ; numaĭ în stampele şi în albumurile luĭ, se maĭ vĕdŭ âncŏ astăḑĭ tipurile şi costumele acelor slujitorĭ, puşcaşĭ, hăĭtarĭ, bătăĭaşĭ, şoĭmarĭ, cari compuneaŭ personalul vênătorilor din secolul trecut. Când rĕsfoĭesce cine-va acele pagine, pe care staŭ figuraţĭ numaĭ ŏmenĭ în livrele galonate şi cu perucĭ pudrate, trubacĭ găităṅaţĭ cu cornul de vênătŏre încolăcit subt umere şi păsĕrarĭ înzorzonaţĭ cu şoĭmul pe mână, pare că şi aude fanfarele cântate pe ton piţigăĭat de chorul vênătorilor din oratoriul bĕtrânuluĭ Haydn.

In timpul de acum, cu tot talentul artistuluĭ ce le a gravat, acele imagine, a căror vreme a trecut, ne aducŭ aminte pe faĭmosul marchiz al luĭ Bĕranger carele, în secolul nostru egalitar, viseză scutirĭ şi drepturĭ ce aŭ fost de mult spulbĕrate de suflarea limpeḑitŏre a timpuluĭ.

Vivons donc en repos
Mais l'on m'ose parler d'impots!
A l'Etat pour son bien
Un gentilhomme ne doit rien!

Vous, pages et varlets,
Guerre aux vilains et rossez-les!
Et toi, peuple animal,
Porte encore le bat fĕodal.

www.dacoromanica.ro

Seuls nous chasserons
Et tous vos tendrons
Subiront l'honneur
Du droit du seigneur.

Chapeau bas! Chapeau bas!
Gloire au marquis de Carabas![1])

Décă în aceste pagine învălmăşate, am făcut o parte aşa de însemnată bătrânuluĭ Ridinger, pe care cele maĭ multe catalóge dé musee şi pinacotece îl trecŭ în tăcere, causa a fost că am găsit în capul biografieĭ luĭ, scrisă de neobo-

---

1) Chansons de *Béranger*, «Le marquis de Carabas» :

Să trăim dar în pace.
Dar ce! vine să'mĭ céră mie birurĭ?
Aflaţĭ că pentru averea sa
Un nobil nu datoresce nimic Statuluĭ.

Voĭ, poslușnicĭ şi scutelnicĭ,
Bateţĭ pe mojicĭ şi 'ĭ prăpădiţĭ!
Ĭar tu, popor dobitoc,
Vin de te plécă sub jugul boĭeresc.

Numaĭ noĭ vom avé dreptul a vêna,
Ĭar tóte codanele vóstre
Vorŭ avé marea onóre
A ne plăti dreptul (fecĭorieĭ datorit) stâpânuluĭ.

Jos căcĭula! jos căcĭula!
Faceţĭ cinste marchizuluĭ de Carabas!

www.dacoromanica.ro

situl istoric al pictorilor din tóte scólele, de Charles Blanc [1]), câte-va cuvinte care, — cu gêndul la tine, — mi l'aŭ semnalat într'un mod cu totul particular.

Dar maĭ nainte de a copia dupe Charles Blanc, să nu uĭt a mărturisi un pĕcat în care am picat, ḑĕŭ, numaĭ din dorinţa ce m'a pĕtruns ca să mĕ supun în sfêrşit şi eŭ preçióseĭ şi puçin urmateĭ poveţe a luĭ Oraţiŭ:

Semper ad eventum festina [2]).

Sciĭ frate, c'aŭ ajuns băĭeţiĭ să te dea de primejdie în ţĕră la noĭ! Nu poţĭ să maĭ scriĭ un rônd, fără ca să te descósă şi să 'ţĭ ĭea socotéla că adică, de unde aĭ furat cutare idee şi de unde aĭ tradus cutare pasagĭu? Ce plăcere maĭ póte gusta atuncĭ un bĭet român, care 'şĭ ar fi pus binişor numele sĕŭ pe o carte séŭ pe o cuvêntare, rumegate de altul şi scrise în vre o limbă străină, scrieri pe care el, mintosul, le ar fi scos frumuşel pe românesce, curate şi luminate şi numaĭ bune de deochĭu, ca apa nencepută?

S'aŭ deprins să stea mereŭ la pândă, drăco-

1) *Charles Blanc*, «Histoire des peintres de toutes les Ecoles»; — operă care se publică acum de vre o 25 de anĭ şi care a ajuns a avé peste 580 de fascicule.

2) *Horatii* «Ars poetica», v. 148: «Mereŭ grăbesce către sfêrşit»!

www.dacoromanica.ro

şiĭ, ca şi când altă trébă n'arŭ maĭ avé; caută, mirosŭ, se furişézĕ prin cărţĭ şi dibuĭescŭ, maĭ rĕŭ decât copoĭul când adurmecă dîra fiéreĭ prin ţĕrână, şi bine n'apucĭ să te bucurĭ de vre o nevinovată haĭducie ce te aĭ ispitit a face prin codriĭ literatureĭ, când fŏră veste, te şi pomenescĭ dovedit. Atuncĭ se facŭ Dunăre de mânie, d^nialor, pare că 'ĭ aĭ fi jăfuit chĭar pe dînşiĭ, de averea lor.

La noĭ în ţéră ânsĕ a dat Dumneḑeŭ că n'avem lege care să ne popréscă de a vĕna pe moşia altuĭa, şi pĕnĕ acum nu s'a întêmplat ca vre un proprietar să facă pretenţiune că l'aĭ despuĭat de vênatul sĕŭ. Dar némul scriitorilor, — tot-d'a-una şi pretutindeniĭ maĭ arţăgos, — nu numaĭ că 'şĭ apără morţiş tóte ale sale, dar âncŏ duce şi grija autorilor de peste şépte ţĕrĭ şi şépte mărĭ. Indată ce te a călcat focul ca să te dovedéscă vre un colţat din scóla nouă că aĭ făcut în carte'ţĭ, óre care împrumuturĭ tăĭnuite, adică, cum am ḑice, vre o cĭupélă, fericirea luĭ e să te scótă în vileg. Se grăbesce, păgânul, a da sfóră în ţéră că te a prins cu mâna în sac; te aşterne prin gazete, cu frasele originale ale hoţuluĭ de păgubaş de gût; te batjocoresce cum îĭ vine la gură şi la pénă; te pune la rônd cu pungaşiĭ, cu controbonḑiĭ, cu calpuzaniĭ . . . . . Vaĭ de lume!

Vĕḑ că tu, şiretule, te aĭ ferit de asemené

www.dacoromanica.ro

neajunsurĭ şi judicând dupe vorba românuluĭ, că „paza bună întrece primejdia rea“, aĭ înşirat o listă de toţĭ autorĭĭ cinegeticĭ pe cari 'ĭ aĭ consultat pentru *Manualul* tĕŭ. Ia să vedem şi eŭ déca se va găsi vre unul destul de priceput ca să ghicéscă cum că am tradus de pe Charles Blanc, rônđurĭ întregĭ din vieţele luĭ Snyders, Wouwerman, Desportes şi Oudry? Cât despre Ridinger, ĭată mĕ daŭ singur prins şi încep a traduce de unde 'ţĭ spuseĭu :

„Décă eştĭ vênător, trebuĭe să cunoscĭ pe Ridinger, cŏcĭ toţĭ vênătorĭĭ 'l cunoscŭ, prĕ puçin în adevĕr prin pênđele sale ce sunt rare, dar fórte mult prin numerósele stampe ce s'aŭ gravat de pe dînsul séŭ pe care le a gravat însuşĭ el, de pre desemnele sale. Numaĭ de le veĭ vedé, acele gravurĭ, te apucă gustul vênătorieĭ; cŏcĭ într'însele se simte miresmele rĕcoróse ale codrilor şi, ca să đic aşa, aburéla pĕtrunđĕtóre a fĭérelor sĕlbatice. Tóte cunoscinţele vênătoruluĭ staŭ coprinse în opera numerósă şi variată a luĭ Ridinger . . . .“

Negreşit că tu, ca şi mine, veĭ fi vĕđut adesé în trécĕt gravurĭ de ale luĭ Ridinger, precum aĭ vĕđut la Luvru, tabeluri vênătorescĭ de Oudry şi de Desportes, ba chĭar de Wouwerman şi de Snyders, precum âncŏ nu este prin putinţă ca să nu fi vĕđut şi să nu fi admirat cerbĭ şi cânĭ zugrăviţĭ de Landseer. Acest artist eminent, rĕs-

www.dacoromanica.ro

fățat acum de o jumĕtate de secol, de tótă acea spumă a societăţiĭ britanice care pórtă numele de *Highlife*, a avut meritul de a însinui gustul frumóselor arte printre petrecerile *sportuluĭ* englez şi a creat astfel o întrégă scólă de artiştĭ contimporanĭ, ce s'arŭ puté numi *faşionabilĭ* şi printre cari s'a deosebit maĭ cu sémă, pe continent, francezul Alfred Dedreux, pictorul elegant al cavalcadelor şi al vênătorilor *du beau-monde* parisian.

In urma acestora, furnică astădĭ prin capitalele Europeĭ apusene, o glótă de zugravĭ, cari pe tótă ḑioa, aşternŭ pe pênḑă şi pe carton, séŭ chipurĭ diafane de caĭ de alergătóre, *race-horse*, şi de *jokey* pestriţĭ, expuşĭ la vederea amatorilor pe înverḑitul *turf*, unde eĭ se întrecŭ la *steeple-chase*, séŭ portrete de duléĭ, de cânĭ şi de căţeĭ din tóte acele felurite rase, cu care Englezĭĭ şi imitatoriĭ lor petrecŭ séŭ se servŭ spre a goni şi a prinde tot soĭul de vênat, începênd de la mêndrul *foxhound*, care s'aţine nemiluit pe urma fĭérelor din codru, pênĕ la cĭuful de *pinch*, care sucesce gûtul chiţcanilor, şi de la vîrtosul *bulldog* cu botul cârn şi turtit, pênĕ la delicatul *king-Charles* cu pĕrul flocos şi móle ca mătasea.

Dar vênătórea, privită din punctul de vedere artistic al pasionaţilor *sportmen*, îşĭ are adĭ literatura eĭ, precum îşĭ are şi artele sale. Aş repeta nume de autorĭ coprinşĭ în lista întocmită

www.dacoromanica.ro

de tine, décă m'aş încerca să fac o ânalisă critică, demnă de a figura în gazeta numită *Sporting Magazine,* şi apoĭ vicomitele Adolf d'Houdetot şi dl Elzéar Blaze[1]) aŭ luat de mult asemenea sarcine, pe care sciĭ bine cu câtă sciinţă, talent şi spirit le aŭ îndeplinit. D'aş fi maĭ vênător, séŭ décă noĭ toţĭ am avé materie şi mijlóce, maĭ bine ar fi să facem, pentru ţéra nóstră un album séŭ un *keapsake* luxuos ca acela pe care o companie de nemeşĭ maghiarĭ, avênd în fruntea lor pe comitele Em. Andrasy, omul politic de astădĭ, l'aŭ publicat, sunt acum câţĭva anĭ, sub titlul : „Vênătórea şi Sportul în Ungaria“ [2]).

IX

Dar la ce să ne suim aşa de sus cu zădărniciile? La ce să călcăm orbesc pragul semeţ

---

1) *Vicomte Adolphe d'Houdetot.* «Chasses exceptionelles». Paris. 1849.—*Elzéar Blaze.* «Le chasseur conteur ou Chronique de la Chasse, contenant des histoires, des contes, des anecdotes, depuis Charlemagne jusqu'à nos jours». Paris. 1840.

2) «Les chasses et le sport en Hongrie, d'après l'original hongrois par Mrs les comtes *Emmanuel Andrasy, M. Sandor, B. Festetitz* et les barons *Orczy, F. Podmaniczky, B. Wenckheim* et *G. Szolheck,* trad. par J. B. Durringer et A Schwiedland». Pest. gr. fol. cu 25 stambe colorate.

www.dacoromanica.ro

al trufaşelor palate, unde o să ne întêlnim póte numaĭ cu neajunsurĭ şi cu umilinţe? Nu sûntem noĭ óre strănepoţĭ aĭ poetuluĭ carele a pus maĭ presus de tóte, *auream mediocritatem* [1]), viaţa simplă, modestă şi fericită, pe care tot omul 'şĭ o póte dobêndi, când scie să 'şĭ mărginéscă trebuinţele şi plăcerile dupe a sa putinţă?

Nu am învăţat noĭ minte din ḑisele vechĭuluĭ nostru *letopisiţ*, când el ne vorbesce despre desşănţatele pofte şi rîvnirĭ ale Domnilor celor lacomĭ şi necumpătaţĭ? „O nesăţiósă hirea omuluĭ, spre lăţire şi avuţie órbă; pre cât se maĭ adauge, pre atâta rîhnésce! Pohtele omuluĭ n'aŭ hotar; avênd mult, cum n'are avé nimica îĭ pare; pre cât îĭ dă Dumneḑeŭ nu se satură; avênd bun al sĕŭ, şi la al altuĭa bun a 'l cuprinde cască, şi aşa lăcomind la al altuĭa, sosesce de perde şi al sĕŭ!“ [2])

---

1) *Horatii* «Carmin». II. X. v. 5—8:

«Auream quisquis mediocritatem
Diligit, tutus caret obsoleti
Sordidus tecti, caret invidenda
Sobrius aula».

— «Cel ce se mulţumesce cu preţuita mediocritate, remâne şi ferit de ruşinea uneĭ locuinţe tichălose, şi apărat cu înţelepciune de a rîvni la palate».

1) Aceste cuvinte, *Miron Costin*, în «Letopisitul» sĕŭ, le aplică la Domnĭ şi la Împĕraţĭ. — «Cronicele Românieĭ» a doua ediţ. de *M. Kogălnicénu*. Bucurescĭ, 1872, vol. I, p. 304.

www.dacoromanica.ro

Şi apoĭ âncŏ n'am fost noĭ toţĭ legănaţĭ din pruncie cu acele strofe primăvĕróse, în care ni s'a spus cum omul póte să guste, sub pólele glorioşilor noştri Carpaţĭ, tóte bunătăţile vieţeĭ ticnite? Obosit, desgustat de deşertăcĭunile, de vicleşugurile, de zavistiile lumescĭ, care 'l aŭ făcut pentru un timp să 'şĭ oropéscă chĭar şi *citera* favorită, — scumpa moştenire de la glorioşiĭ sĕĭ părinţĭ, — poetul român îşĭ aduce cu drag aminte de dulcea viaţă de la ţĕră, de liniştitele priveliştĭ ale câmpuluĭ, de învietórele plăceri ale vênătorieĭ, şi atuncĭ, în versurĭ limpedĭ şi lin legănate el ne descrie traĭul pacĭnic şi fericit pe care noĭ, nesocotiţiĭ, îl jertfim pe tótă ḑioa sgomotóselor amăgirĭ ale vieţeĭ de oraş.

Ascultă'l şi acuma, amice, cât de dulce şoptesce, in vechĭa sa limbă:

Se întinde o câmpie
Pe sub pŏle de Carpaţĭ,
Câmp deschis de viteḑie
La Româniĭ lăudaţĭ.

Surpăturĭ sunt de o parte
D'un oraş ce a domnit;
O gârliţă 'ncŏcĭ desparte
Un câmp fŏrte 'nveselit.

Acolo am eŭ căscĭóra
Pe un vĕrf de delişor;
Curge 'n vale o apşóra
Murmurând încetişor.

www.dacoromanica.ro

Impotrivă smălţuite
Dĕlurĭ altele se vĕdŭ,
Şi 'n vălcele 'nflorite
Mĭeiĭ pascŭ, alergŭ şi şĕdŭ.

Lăsând ale lumeĭ mare
Cinstĭ, nădejdĭ şi fumurĭ secĭ,
Amagirĭ cu 'ncredinţare,
Vrăjmaşĭ calḑĭ, prietenĭ recĭ,

Acolo cu sanĕtate,
Cu odihna însoţit,
Tŏt' a vieţeĭ bunătate
Dobêndeam eŭ înmulţit;

Când la vĭe, la grădină,
Când la câmp, de multe orĭ,
Cu o muncă prĕ puţină,
Pildă dam la muncitorĭ;

Când cu mrejĭ amagitóre
Vĭĭ prindeam paserĭ în sbor,
Când prin ţevĭ fulgerătóre
Cu plumb le'asvĕrleam omor;

Când cu cânĭĭ prin pădure,
Vulpe, ĭepure fricos,
Lupul năravit să fure,
Îĭ raneam maĭ cu prisos [1]).

1) Colecţie din poesiile dluĭ mareluĭ logofĕt *I. Văcărescu*. Bucurescĭ, 1848. «O ḑi şi o nópte de Primăvĕră la Văcărescĭ, sĕŭ Primăvĕra Amoruluĭ», strofa 24 şi următórele.

www.dacoromanica.ro

Astfel cânta „citera împăcată“ a poetuluĭ nostru, la începutul acestuĭ secol, de pe malurile târgoviştene ale Dâmboviţeĭ, cătând şi el plăcerea luĭ acolo unde o arăţĭ astăţĭ tu, acolo unde o aflase un alt amabil filosof şi graţios versificator francez, nobil marchiz, d'asupra căruĭa furtunósa revoluţiune de la 1793 trecu ca prin minune fără ca să 'l atingă. Saint-Lambert[1]), în poema sa didactică asupra *Timpurilor-anuluĭ*, a descris, în cântul al treĭlea, consacrat tómneĭ, vênătórea falnică şi sgomotósă de cerbĭ, cu tot alaĭul eĭ de ogarĭ, de vênătorĭ călărĭ şi de sunătorĭ de fanfare ; dar el, ca ĭubitor al taĭnicelor şi liniştitelor plăcerĭ, 'şĭ a păstrat sieşĭ un rol în vênătórea cea singuratică cu prepelicarul, pe care o schiţéză în următórele câte-va versurĭ armonióse şi plăcute :

Tantôt dans le taillis je vais, au point du jour,
Du lièvre ou du chevreuil attendre le retour ;
Et tantôt, parcourant les buissons des campagnes,
Je cherche la perdrix qu'appellent ses compagnes.
Mon chien bondit, s'écarte et suit avec ardeur
L'oiseau dont les zéphyrs vont lui porter l'odeur :

1) *Marchizul de Saint-Lambert*, născut în Lorena la 1717, a murit în Paris la 1803 ; el a fost membru al Academieĭ franceze şi a trăit în tot timpul Revoluţiuneĭ la Eaubonnes lângă Montmorency ; a compus maĭ multe scrierĭ poetice şi filosofice. Poema luĭ, «Les Saisons», a părut în anul 1765.

www.dacoromanica.ro

Il l'approche, il le voit; transporté, mais docile,
Il me regarde alors et demeure immobile:
J'avance, l'oiseau part; le plomb que l'oeil conduit
Le frappe dans les airs au moment qu'il s'enfuit;
Il tourne, en expirant, sur ses ailes tremblantes,
Et le chaume est jonché de ses plumes sanglantes [1]).

Sper, amice, că acum cel puçin, dupe ce lăudaĭu, póte cu ceva prisos, alexandrinele curat ţesălate şi frumos dichisite ale unuĭ poet om de trébă, şi astfel mĕ rostiĭu chĭar şi în versurĭ, copiate de la dînsul, asupra plăcerilor vênătórii cu prepelicarul, acum, ḑic, sper că'ţĭ voĭu fi brodit gustul, îţĭ voĭu fi intrat cu totul în plac şi că de-o-cam-dată mĕ pot rĕsfăţa plutind pe deplin în apele tale.

Dar aci trebuie să mărturisesc că de când sunt eŭ n'am avut câne de vênătóre şi nicĭ n'am vênat cu vre un câne de împrumut; astfel încât de la mine însumĭ, adică din creerii şi din inima

---

1) «Câte o dată, la revĕrsatul ḑorilor, mĕ duc în pădure ca să aştept întórcerea ĭepureluĭ sĕŭ a căprióreĭ; şi alte dăţĭ, străbătênd bălăriile de pre câmpie, caut potêrnichea pe care o chĭamă soçiile eĭ. Câne le meŭ saltă, se dă în laturĭ, şi urmărresce cu înfocare pasĕrea al căruĭ miros i l'a adus vêntul. El se apropie de dînsa, o vede; aprins, dar ascultător, el atuncĭ se uĭtă la mine şi stă nemişcat. Eŭ înaintez, pasĕrea se scólă; plumbul, îndreptat de ochĭul meŭ, o lovesce prin aer în momentul când ea sbóră. Murind, ea se rĕstórnă pe aripele'ĭ tremurânde şi ĭĕrba îngălbenită se umple de penele eĭ sângerate».

www.dacoromanica.ro

mea n'aĭ să aştepţĭ nimic întru lauda acestuĭ fel de plăcere. — „Atâta pagubă!“ veĭ ḑice fără înduoĭélă, şi veĭ avé dreptate, cŏcĭ, în aşa prilejire, in loc de a spune de la mine, în loc de a îmbăĭera cu anevoinţă eŭ însumĭ descrierĭ rĕŭ nimerite şi cugetărĭ prost îndrugate, mĕ vĕḑ silit a cere de la alţiĭ să'mĭ arate şi mie cum se póte aprinde închipuirea omuluĭ din vênătórea ta favorită, şi cum condeĭul şi pinsula aŭ isbutit a ne destăĭnui farmecul eĭ.

În zadar ânsĕ caut în domeniul artelor, imagine de acest fel care să mĕ fi oprit în loc de mirare şi să 'mĭ fi strecurat în suflet acea plăcere, acel fior de mulţumire ce resimte cugetul şi inima când o idee séŭ o simţire adûnc încercată, le este transmisă printr'o operă de artă, concepută cu putere şi realisată cu talent. Nu tăgăduĭesc că asemenĕ opere trebuie să existe prin mulţimea de picturĭ, representând scene din vênătórea cu prepelicarul, care pe tot anul înavuţescŭ colecţiunile de tabeluri şi albumele amatorilor din Europa întrégă; dar mintea mea poznaşă nu mĕ lasă de-o-cam-dată să mĕ gêndesc la altele decât la păcăliturile prin care Philipon, Cham, Bertall, Daumier şi tot veselul taraf al spornicilor caricaturişti de la *Charivari*, de la *Journal pour rire*, de la *Monde illustré* şi de la alte atâtea foĭ glumeţe, ilustréză în fie-care tómnă, la deschiderea vênătóriĭ, pe bĭeţiĭ burghezĭ pa-

www.dacoromanica.ro

risianĭ, negustorĭ cinstiţĭ ca şi Burdă-Verde, Gură-Cască, Ton-patera şi alţĭ nevinovaţĭ *ipochimenĭ* de la noĭ.

Pare că vĕd colo, pe un bĭet vênător, bondoc şi pântecos, bălăcind ca vaĭ de dînsul, pe plóĭe şi pe slótă, într'o luncă noroĭósă, cu pămênt clisos de o schĭópă pe încălţăminte şi trecêndu'l miĭ de năduşelĭ ca să pórte în génta îmbăierată de gûtu'ĭ gheboşat, nu ĭepurĭ şi potêrnichĭ ucise cu grămada, ci chĭar pe odorul sĕŭ de prepelicar, căruĭa — ostenit, se vede, de atâtea umblete pe jos, — ce i s'a părut? că, decât a *sta* vênatul, maĭ bine 'ĭ ar veni să *stea* să se odihnéscă în mijlocul mocirleĭ, pare c'ar fi chĭar şi la vatra cuĭniĭ de a-casă.

Apoĭ maĭ uĭte şi altul, slab şi costeliv ca un cal de brac, cu ochelariĭ pe nas, cu gura căscată, descărcându'şĭ puşca, mérgă unde o merge! în cocheta becaţină ce se zărea pe malul bălţeĭ: — „Aport!“ strigă el cu îngônfare prepelicaruluĭ şi acesta se întórce, cam pe douĕ cărărĭ, cu o bróscă rĕscăcărată în bot, pe când pasĕrea fuge, leşinând de rîs în sboru'ĭ capriţios.

Tot fabula cea vechĭe:

Parturient montes, nascetur ridiculus mus [1]).

Spune într'adevĕr dĕcă nu sunt multĭ vênă-

1) *Horatii* Ars poetica. v. 139: «Munţiĭ în lĕuţie nascŭ un şoricel de rîs».

www.dacoromanica.ro

nătorĭ, marĭ şi mĕrunţĭ, cari arŭ puté cu tot dreptul să ĭea acéstă poetică antitesă ca devisă neminţită a vrednicieĭ lor vênătorescĭ?

Din norocire, tu nicĭ gros nu eştĭ, nicĭ ochelarĭ nu porţĭ; prin urmare n'aĭ să te sbûrlescĭ, bănuind că în vorbele mele jócă ursul prin vecinĭ. Dar nu se scie în ce mânĭ potŭ să pice aceste foĭ sburătóre, *habent sua fata libelli*[1]), şi ca să rĕmâĭu în bună pace cu toţĭ vênătoriĭ, chĭar şi cu aceĭa cărora le place numaĭ vênătórea singuratică prin crânguri şi pe miriştĭ, lasă-mĕ să 'ţĭ aduc aminte despre o carte pe care am citit'o şi o recitesc adesĕ, eŭ, carele nu sunt vênător, cu o nespusă plăcere.

Se vede că Ruşiĭ de când aŭ început a compune opere literariĭ, aŭ arătat un fel de predilecţiune pentru scrierile vênătorescĭ, maĭ ales când acestea le daŭ ocasiune de a desfăşura sub péna lor priveliştile naturieĭ, pe care tot vênătorul se învaţă a o ĭubi.

Cunosc numaĭ din spuse cartea luĭ Aksakof, care mi se pare că, sub titlul de Записки охотника, *Scrisele unuĭ vênător*, a împrospĕtat şi a desvoltat cu un talent admirabil şi de tot original în sĕlbăticia sa, acel tabel al stepeĭ din

1) *Terentianus Maurus*, De Litteris, Syllabis, Pedibus et Metris, poemă didactică coprinsă în «Grammaticæ latinæ auctores antiqui, edit H. Putsch. «Hanovræ 1605. p. 2383. et. sq. — «Aŭ şi cărţile sórtea lor».

www.dacoromanica.ro

Rusia meridională, pe care l'a schiţat mâna de maĭestru a luĭ Gogolĭ şi pe care eŭ am început, maĭ adinéurĭ să 'l jumulesc ca să 'mĭ dreg şi să 'mĭ împodobesc cu strălucitórele luĭ pene păunescĭ, ceĭa ce spusese despre Bărăganul nostru condeĭul meŭ cel smĕd, molatic, sérbĕd şi spălăcit [1]).

---

1) Am vorbit despre Aksakof dupe aprecierile dluĭ Hăsdeŭ. Póte că făceam maĭ bine a 'l trece cu vederea, precum aş fi făcut póte şi maĭ bine să nu maĭ fi pomenit, în acéstă epistolă, nicĭ despre Gogolĭ, nicĭ despre orĭ ce alt scriitor rus. La noĭ acum, când vorbesce cine-va despre slavonĭ, fie în materie de literatură, de filologie, de istorie şi maĭ ales de agricultură, apoĭ îl ĭea lumea la ochĭ, şi 'şĭ aprinde paĭe în cap. Se găsescŭ chĭar uniĭ maĭ radicalĭ, maĭ puriştĭ, maĭ românĭ decât totă «sementia romanesca», decât tótă «terrina romanesca», ba şi decât toţĭ «boi romanesci», cari 'l isbescŭ şi cu câte «una mostra de critica» de 'ĭ resună creeriĭ. Sper ânsĕ că eŭ unul am să rĕmâĭu nevătămat, deşi un amic, citind epistola mea în manuscris, m'a amenińţat că are să se supere pe mine autorul comedieĭ «Revisorul general», care s'a jucat ĭérna trecută pe teatrul naţional din Bucurescĭ. Acéstă amenińţare eŭ ânsĕ am privit'o ca un ce cu totul imposibil, cŏcĭ amabilul şi spirituosul autor scie bine câte am stăruit eŭ pentru ca comedia dsale să se jóce precum o scrisese şi apoĭ orĭ cine póte vedé în făşiórele «Re«visteĭ Contimporane» de estimp, unde acéstă comedie se tipăresce, cum că numele luĭ N. Gogolĭ figurézĕ în fruntea imitaţiuniĭ române. Nu aci dar 'şĭ ar avé locul vre o împutare de a se tăinui cum-va numele autoruluĭ original. Dar să închipuim că ar ajunge pricina la adică, óre atuncĭ l'ar tăia capul pe dl Petre Grădiştĕnu, dnialuĭ carele de când este n'a «manatu boi romanesci, înjugati cu jugu romanescu, la aratru romanescu,

www.dacoromanica.ro

Ca şi Aksakof, Ivan Turgheniĕf a scris un şir de istorióre séŭ povestirĭ vênătorescĭ, Расказы охотника, ale căror scene se petrecŭ când într'una din acele bĕtrâne păduri de mestécăni, de braḑĭ şi de aninĭ, ce crescŭ sub cerul înorat al Rusieĭ, pline de sitarĭ, de cocoşĭ sĕlbaticĭ şi de ĭeruncĭ, când într'un sohat fără marginĭ unde, printre copitele sglobiilor mînjĭ ce pascŭ în erghelĭi, se strecóră pitpalacul limbareţ, când pe un heleşteŭ cu zăgaz de taracĭ, din trestiile stufóse ale căruĭa se înalţă în aer plotóne colţurate de raţe sĕlbatice.

„Aĭdem la Lgov!“ — îĭ spune într'o ḑi tovarăşul sĕŭ de vênătóre, Iermalaĭ, curat tip de ţĕran крѣпостной muscal, plin de frica Ţaruluĭ, a Stăpânuluĭ şi a luĭ Dumneḑeŭ, dar priceput şi meşteşugariţ la vreme de nevoĭe: — „Aĭdem la Lgov; acolo o să împuscĭ, *batĭuşca*, raţe cât veĭ bine-voi să 'ţĭ placă“; şi cu tóte că raţa sĕlbatică n'are nicĭ un preç în ochiĭ unuĭ adevĕrat vênător. . . . . [1])

---

cu stremurare romanesca, etc., etc., etc.», s'ar pricepe óre dnĕluĭ ca să ne tórne «una mostra?...» Non licet omnibus adire Corinthum!

1) Aşa începe una din povestirile luĭ Turgheniĕf, care tóte coprindŭ câte o mică scenă de obiceĭurĭ ale câmpenilor Rusieĭ, fie boĭernaşĭ de ţĕră, «odnodvortzî», fie neguţătorĭ, «kupţî» fie robĭ ţĕranĭ, «krepostnîi», precum erau sătenĭĭ pênĕ acum

www.dacoromanica.ro

Acum înţeleg, amice, pentru ce tu n'aĭ vorbit în cartea ta despre aceste sburătóre care ânsĕ din punctul de vedere al ornitologieĭ naţionale nu sunt tot aşa vrednice de nesocotit, de vreme ce este un vĕnător din ceĭ de frunte de la noĭ pentru care Petrache, preparatorul de la museŭ, a împăiat peste treĭ-decĭ soĭurĭ felurite de raţe sĕlbatice, împuşcate tóte pe bălţile de la Gréca şi de la Căldăruşanĭ, pe Veleşteele de la Obilescĭ de la Coconĭ şi prin alte locurĭ tot vecine. Ar fi interesant de a culege numirile poporane ale acestor specĭĭ de raţe, chĭar déca une orĭ ele nu arŭ ţine séma de buna-cuviinţă a salónelor; apoĭ arŭ trebui confruntate cu cele despre care vorbescŭ naturaliştiĭ séŭ cel puţin cu cele zugrăgrăvite în cartea luĭ Chenu, *L'Ornithologie du chasseur*. Iată un suplement pentru a doua ediţiune a *Manualuluĭ* tĕŭ!

Póte că atuncĭ, vorbind cu osebită laudă despre adaosele ce veĭ fi făcut opereĭ tale, dupe ale mele povăţuirĭ, voĭu sfĕrşi eŭ istoria luĭ Iermalaĭ, carele p'aci p'aci era să se înece în balta de la Lgov, împuşcând raţe ca un pĕcătos; ĭar de-o-cam-dată mĕ mărginesc a spune, în treĭ cu-

---

vre o ḑece ani. Ruşiĭ, în limba lor, fórte ceremoniósă şi dulcĕgă, daŭ numirea de «tată, tătucă, (batĭuşca)», maĭ marilor, de la împĕrat pênĕ la pârcălab.

www.dacoromanica.ro

vinte, că descripţiunile luĭ Turgheniĕf sunt curate tabeluri eşite dintr'un penel de meşter:

Ut pictura poesis! [1])

De câte orĭ, citindu-le, mi s'a părut că 'mĭ trece pe dinaintea ochilor una din acele simple priveliştĭ ale natureĭ, în care pictorul olandez Ruysdael a sciut să respândéscă o umbră de melancolie care pĕtrunde aşa de adânc inima! Pe povêrnişul uneĭ păduriĭ a căreĭ verdéţă începe a se păli de suflările tómneĭ, se deschide un drum năsipos ce se pĭerde în zarea întunecată a depărtăriĭ, sub norĭ posomorîţĭ; vêntul bate şi aplécă crăcile pe jumĕtate góle; pământul e presărat cu frunde uscate, ce parŭ a se rostogoli fâşiind d'a lungul căiĭ. Un bĭet drumeţ cu o sarcină de nuĭele la spinare, suĭe cu greŭ délul, urmat de treĭ cânĭ. Atât şi nimic maĭ mulţ! [2]) Dar chĭar şi în umbletul apăsat al călĕtoruluĭ se simte taĭnica întristare a fireĭ; dintr'însul şi din

1) *Horatii* Ars poetica. v. 361: «Ca pictura şi poesia!»

2) *Iacob Ruysdael*, (1363—1681) născut în Harlem, a zugrăvit numaĭ peisage în care alţiĭ, şi maĭ cu sémă Wouwerman şi Berghem, aŭ adăogit une orĭ persóne şi animale. Tabelul de care vorbim se află la Luvru, (Le buisson, nº 471) unde 'l am admirat adesé, precum şi altele la Paris, la St. Petersburg, la Dresda. Aci e şi peisagĭul luĭ Ruysdael care pórtă numirea de «Vênătórea», cu figurĭ lucrate de Vander Velde.

www.dacoromanica.ro

tóte se resfiră preste tot tabelul acel farmec duĭos în care inima omenéscă cu plăcere se afundă, când une orĭ fugim obositĭ de lume şi remânem singuraticĭ şi neturburaţĭ în mijlocul nesimţitórĭĭ sĕlbăticimĭ.

Fi-va óre şi acésta, una din simţirile în care îşĭ găsescŭ a lor mulţumire vênătorĭĭ isolaţĭ? De este aşa, apoĭ a trăi câte-va ore cel puçin numaĭ cu sine şi departe de ochiĭ acelora cari în lume îţĭ urmărescŭ gêndurile şi mişcările, séŭ cu grijă séŭ cu ură; a se simţi singur, fiinţă cugetătóre, în faça uneĭ firĭ întregĭ fără de simţirĭ şi a'şĭ pune tóte silinţele spre a o supune la a sa voinţă; ĭată negreşit o nobilă ispită pentru mêndria omenéscă, şi déca dînsa ajunge a se însuşi în trudele singuraticeĭ vênătorĭ, apoĭ neapărat acea vênătóre este o mêndră, o nobilă patimă.

Aimer, boire et chasser, voilà la vie humaine
Chez les fils du Tyrol! — peuple héroïque et fier!
Montagnard comme l'aigle et libre comme l'air!
. . . . . .

Ce n'est pas son métier de trainer la charrue;
Il couche sur la neige, il soupe quand il tue;
Il vit dans l'air du ciel, qui n'appartient qu'à Dieu.
L'air du ciel! l'air de tous! vierge comme le feu!
. . . . . .

Tu n'as rien, toi, Tyrol, ni temples, ni richesse,
Ni poètes, ni dieux; — tu n'as rien, chasseresse!

www.dacoromanica.ro

Mais l'amour de ton cœur s'appelle d'un beau nom:
La liberté! [1])

Aşa cântă poetul viaţa unuĭ popor de vênătorĭ, care în singurătăţile muntóse ale Alpilor, trăiesce de secolĭ pândind vulturul şi căpriţa pe piscurĭ fără urme. Arta chĭar 'l a identificat cu idea vênătorieĭ şi cine póte spune că n'a vĕḑut adesé tabelurĭ în care, pe o pajişte înverḑită cu braḑĭ uriaşĭ, trecŭ Tirolesĭ cu pălăriile lor ţuguĭete şi împodobite cu pene de păun, purtând puşca pe aĭ lor umerĭ, ĭar pe stâncĭ albicĭóse ce se perdŭ în vĕsduh, s'arată sfiétă capra négră cu corniţele'ĭ crescute în formă de cârlig. Există maĭ ales în Germania meridională, în Bavaria şi în Austria, printre Şvabĭ şi Stirienĭ, o şcólă în-

1) *Alfred de Musset*, La coupe et les lèvres: Invocation:

A ĭubi, a bé şi a vêna, ĭată viaţa omuluĭ
La fiiĭ Tirolului! — popor eroic şi mêndru,
Muntenĭ ca acuila şi liberĭ ca aerul!

Nu e trĕba luĭ de a mâna plugul.
El dórme pe zăpadă; mănúncă dĕcă ucide;
El trăiesce în aerul ceruluĭ, care e numaĭ al luĭ D-ḑeŭ.
Aerul ceruluĭ? aerul tutulor! fecĭorelnic ca şi focul!

Tu, Tirol, tu n'aĭ nimic, nicĭ temple, nicĭ avuţiĭ,
Nicĭ poeţĭ, nicĭ ḑeĭ! — nu n'aĭ nimic, ţĕră de vênătorĭ!
Dar amorul inimeĭ tale pórtă un falnic nume:
Libertatea!

www.dacoromanica.ro

trégă de pictorĭ cari reproducŭ neîncetat asemenea scene; dar trebuĭe să ş spunem că magnetul lor pitoresc s'a cam trezit, chĭar prin spornica lor înmulţire. Vorba francezuluĭ:

Faut du Tyrol; mais pas trop n'en faut![1])

séŭ ca să fim maĭ clasicĭ ş să aplicăm artelor axiome de o natură maĭ filosofică, maĭ poetică, maĭ estetică, să amintim regula pe care s'a întemeĭat mult cumpătata cultură a poporuluĭ elen ş pe care Pindar, printre alţĭ mulţĭ poeţĭ ş prozatorĭ grecĭ, a exprimat'o într'astfel:

Χρὴ δε κάτ' αυτὸν ἀεὶ παντὸς ὁρᾶν μέτρον[2]).

Ce bine ar fi fost, — nu este aşa amice? — să 'mĭ fi adus eŭ maĭ de mult aminte de o aşa înţeleptă învăţătură! Aĭ fi scăpat maĭ ĭeftin ş 'ţĭ aş fi cruţat multe din rătăcirile netrebnice, din cărările înfundate, din cotiturile zadarnice, din urmele perdute, din *minciunile* vrednice de cel maĭ înděrătnic vulpoĭu, prin care te mân fără de milă, de când aĭ avut păcatul să ĭeĭ aceste foĭ în mână.

Să voĭu eŭ însumĭ a resuma acuma câte am

1) «Bun e şi Tirolul; dar ĭar pré mult nu trebuĭe».

2) *Pindari* Pythia. II, v. 34: «Trebuĭe ca în tóte şi în tot-d'a-una omul să caute drépta măsură».

www.dacoromanica.ro

spus pênĕ aci, ḑĕŭ, nu sciŭ de aş puté. Măcar în privinţa artelor vênătorescĭ s'ar cuveni ânsĕ să 'mĭ adun în mănuchĭu notiţele răsipite aci ca aşchiile şi ca surcelele ce se împraştie fără folos când, cu o teslă rĕŭ mănuită, o calfă de dulgher stângacĭu cĭopârtesce bêrna care eşise mêndră şi temeĭnică din pădurile, unde sub paza Domnuluĭ ea a crescut în largul eĭ.

Dar cum? Să maĭ vorbesc ĭarăşĭ despre plastica vênătoréscă a anticilor, cu idealul lor întrupat în statua Dianeĭ vênătoriţe, cu expresivele lor baso-relievurĭ cinegetice de pe arcul luĭ Constantin, cu picturile lor curióse din mormêntul Nasonilor? Să ne maĭ întórcem la vênătorile concertante ale Sasaniḑilor din muntele Bisutun? Ş'apoĭ d'acolo să răsărim tocmaĭ în fundul Europeĭ, ca să scotocim în pescerile Dordonieĭ siluete de fĭére antidiluviane sgâriate de Samoĭeḑiĭ Francieĭ? Şi aci să 'mĭ găsesc beléoa cu Galiĭ, vênătoriĭ ceĭ vestiţi, pe cari eŭ am uĭtat să 'ĭ pomenesc, şi pe dînşiĭ, şi pe cânĭĭ lor aşa mult lăudaţi de tótă antichitatea, şi maĭ ales pe ḑeul lor *Cernunos*, a căruĭ căpĕţînă, frumos împodobită cu o minunată părechĭe de năprasnice córne de cerb, s'a descoperit la 1711, chĭar în temeliile catedraleĭ din Paris şi şéde acum în rônd cu ḑeiĭ pe un altar păgânesc, expusă la privirile şi la rĕsgêndirile tutulor oneştilor consorţi parisianĭ

www.dacoromanica.ro

cari se preumblă curioşĭ prin instructiva grădină a Muzeuluĭ de la ospelul Cluny ? [1])

Să trecem, să trecem înainte, uĭtând miniaturile scălîmbate şi ticluite de prin cărţile didactice ale secoluluĭ de mijloc ; să nu ne oprim nicĭ la gravorul Albert Dürer, nicĭ la sculptorul Jean Goujon, cari fie-care a creat în trécĕt câte o splendidă emblemă a vênătorieĭ, unul în spiritul mistic al Germanieĭ, cel-l-alt dupe ideile elegante şi rĕsfăţate ale Francezilor.

Ajunşĭ la timpul Renascereĭ, să maĭ salutăm âncŏ o dată, dar de departe, pe marele Rubens, care a zugrăvit lupte dramatice între fĭére şi ómenĭ, ĭar nu vênătorĭ dupe cum le cerem noĭ. Amicul sĕŭ ânsĕ, Snyders, îndată ne va împăca presentându-ne pe dobitócele codrilor turbate şi

1) Catalogul Muzeuluĭ, No. 3. «Un altar cu patru feţe, sculptate cu câte un bust de ḑeitate fie-care». Acéstă figură este gravată în *P. Lacroix*, «Les arts au Moyen âge et à l'epoque de la Renaissance» (Paris, 1869) pag. 353. — Déca Galo-Romanĭ aveaŭ pe ḑeul cornorat «Cernunos», Daco-Romanĭ aŭ avut şi eĭ un «Joue Cernénu» (Jovis Cerneni), despre care se face vorbă într'una din tablele cerate, descoperite la 1790 în Abrudul Transilvanieĭ, şi publicate maĭ ântĕĭ de *Massmann*, «Libelus aurarus» (Lipsca 1840) şi maĭ de curênd de *R. P. Tim. Çiparĭu*, în «Archivul pentru Fililogie şi Istorie» (Blaj, 1867) p. 72 et sq. Nu putem sci déca Jouele dacic avea şi el córne ca cel galic, dar e probabil că numele luĭ provenea de la colonia Zernes sĕŭ Cerneţiĭ de pe malul Dunărĭĭ. (*Massmann*, op. cit. p. 116—119).

www.dacoromanica.ro

îngrozite de gôna vênătorilor. Wouwerman ne va abate un moment de la trudele vênătorieĭ spre a ne desfăta cu plăcerile eĭ câmpenescĭ şi galante. Dar apoĭ pictoriĭ francezĭ din gloriosul secol al Ludovicilor, Desportes şi Oudry, artiştĭ pĕtrunzĕtorĭ şi dibacĭ în studĭul natureĭ, ânsĕ cumpătaţĭ în pornirile eĭ ca tot aparatul pompos al regescilor petrecerĭ, ne vorŭ strămuta din noŭ în pădurile cu vênat şi în mijlocul haĭtelor de cânĭ. La dînşiĭ maĭ ântêĭ încolţesce sub penel figura corectă şi deştéptă a prepelicaruluĭ.

Némţul Ridinger, păstrând şi inventoriând pe de o parte tradiţiunile oficiale ale arteĭ din secoliĭ trecuţĭ, se alătură pe de alta şi maĭ mult, în naivitatea sa germanică, de selbăticia natureĭ.

Cu secolul nostru aparŭ Sir Landseer şi Horace Vernet. Inzestraţĭ amênduoĭ cu talente de frunte, unul deschide orizontul dramatic al vênătorilor de cerbĭ din munţiĭ negurosĭ aĭ Scoţieĭ; cel-l-alt rechĭamă, cu maĭ mult instinct vênătoresc decât Rubens, priveliştea animată a periculóselor vênătorĭ din pustiile prigorite ale Africeĭ.

Operile acestuĭa daŭ nascere la o scólă de pictorĭ modernĭ, cari îşĭ alegŭ subĭectele de tabeluri în vênătorile de prin tot felul de ţĕrĭ străine şi depărtate de continentul nostru. Acea scólă noĭ am numi o *Scólă de pictură vênătorésc ă exotică.*

www.dacoromanica.ro

Dupe Landseer, carele pe lûngă cerbĭ a maĭ zugrăvit şi cânĭ, caĭ, *lorḑĭ* şi *ladies* engleze, — imitat în Franţia de Alfred Dedreux, — a rĕsărit o *Scŏlă de pictură vênătorĕscă a sportuluĭ.*

Apoĭ, pe o trĕptă maĭ modestă a societăţiĭ, în Englitera, în Francia şi chĭar în Germania, s'aŭ ivit pictorĭ cari aŭ representat serios vênătórea cea mică, cea cu prepelicarul şi aŭ creat astfel, — în laturĭ de toţĭ caricaturiştiĭ din aceleaşĭ ţĕrĭ, ce neîncetat se légă de biétă brasla vênătorilor mĕrunţĭ, — ceĭa ce am puté numi *Scŏla de pictură vênătorĕscă burgheză.*

In fine Elveţia şi Tirolul, piscurile şi căprţele, aŭ inspirat pe numeroşiĭ artiştĭ cari constituĭescŭ romantica odraslă a *Scŏleĭ de pictură vênătorĕscă alpestră.*

Dupe acéstă nomenclatură substanţială şi dupe acéstă clasificaţiune sistematică a artelor vênătorescĭ, cel ce va cuteza să ḑică că eŭ n'am cunoscinţe speciale în arte, nicĭ metod în scrierile mele, îl rog să poftéscă domnia-luĭ la întrecere cu mine şi să'mĭ spuĭe, drept probă, cărĭ scóle de pictură vênătorĕscă atribuĭe d^lui^ tabla zugrăvită de sub umbrarul cârcĭumeĭ luĭ Kir Ioniţă Buzdrună, de la morile Cĭureluluĭ, unde trecŭ Nemţiĭ la vênătóre, în care tablă figurézĕ, pe un fund portocaliŭ, un vênător albastru trăgênd cu puşca într'un ĭepure roşu, care ţine vesel în labe o ploscă cu vin, şi tóte acestea înconjurate cu ur-

www.dacoromanica.ro

mătórea devisă, plină de dulcĭ şi iscusite adimeniri pentru orĭ ce vĕnător:

Дѣка те двчї ла кѣнат,
Кин'о'нкоа съ зичї Кікат!
Дѣкъ креї съ дивиї тви,
Іа похтеціе ла гинѣ кви! (Sic!)

Amice autorule, 'mĭ aş lua acum ḑioa bună de la tine şi m'aş inchina ţie cu plecăciune, mulţumindu'ţĭ pentru momentele plăcute ce m'aĭ făcut să petrec, maĭ întâĭ citindu'ţĭ cartea şi apoĭ gĕndindu-mĕ la dînsa, ca să îndrug tóte aceste nevoĭaşe glume, *difficiles nugæ* [1]). Dar şi aci 'mĭ e témă că o să te superĭ, socotind că am vrut să te las singur singurel, tocmaĭ subt umbrarul luĭ Kir Ioniţă.

Să căutăm dar, pentru acest *ite missum est* al tovărăşieĭ nóstre vĕnătorescĭ, un aer maĭ curat, maĭ învietor, în care vechĭa nóstră prietenie să se simtă maĭ la locul eĭ, unde să putem repeţi împreună versurile luĭ Musset pe care ni le ḑiceam şi acum vre o cincĭ-spre-ḑece anĭ:

---

1) *Martialis* «Epigram.» II. 86:

«Trupe est ḑifficiles habere nugas
Et stultus labor est ineptiarum».

«Prost lucru este când se ţine omul de glume nevoĭaşe
Şi neroḑéscă trébă sunt flécurile».

www.dacoromanica.ro

Oui, la vie est un bien, la joie est une ivresse.
Il est doux d'en user sans crainte et sans souci,
Il est doux de fêter les Dieux de la jeunesse, (?)
. . . . . .
D'avoir vécu trente ans comme Dieu l'a permis
Et... si jeunes encore, (!?) d'être de vieux amis [1]).

Dar ca să căutăm şi să găsim acel loc dorit trebuie, amice, să te maĭ îngrijescĭ despre un mertic de răbdare, trebuĭe să facĭ din noŭ inimă vitézĕ. Haĭdĭ!

Macte, nova virtute, puer; sic itur ad astra! [2])

De a te duce drept la stele, nu pré am speranţă; dar vino cu mine pênĕ colé, în munţiĭ Buzĕuluĭ, şi póte că veĭ petrece pe acolo şi tu câte-va minute plăcute, cum am petrecut eŭ, sunt

---

1) *Alfred de Musset.* «Poésies nouvelles». Sonnet à Alı. T. 1838.

«Da! viaţa e un bine, şı veselia e o beţie.
E dulce lucru de a se bucura de dînsa fără temere şi fără grijă;
E dulce lucru de a sĕrba tot ḑeiĭ din tinereţe,
. . . . . .
De a fi trăit treĭ-ḑecĭ de anĭ dupe cum a voit Dumneḑeŭ
Şi.... încŏ aşa de tinerĭ, a fi prietenĭ vechĭ».
Prietenĭ, da; dar tinerĭ . . . .!? nu pré tocmaĭ. Ce ḑicĭ? séŭ vorba românuluĭ: «Vrabia puĭu!»

2) *Virgilii* Æneid. IX. v. 641: «Deştéptă în tine o nouă vîrtute, băiete; astfel vom ajunge pênĕ la stele».

www.dacoromanica.ro

acum câți va ani, rătăcind cu ochii pe plaiuri încântătóre, iar cu audul și cu gêndul prin fantasticele regiuni ale basmelor vênătorești.

X

Pe o frumósă di de vêră mĕ odihnisem câte-va ore la schitul Găvanul, — o minunată înfundătură călugărésca din munți, câte-va colibe și o bisericuță de bêrne, semănate printr'o pajiște smălțuită cu flori, pe care o încinge un semi-cerc de nalte stânci pestrițe, ce pórtă numirea fórte nimerită de Curcubéta. De acolo plecaĭu călare ca să merg la Bisoca, sat în douĕ chipuri interesant: maĭ întêĭ fiind-că de sub délul pe care el șede, isvorésce Pecenéga, un pêrîŭ cu nume preçios pentru etnografiĭ țĕreĭ; al douĭlea pentru că într'însul trăiescŭ și se prăsescŭ din nĕm în nĕm, ceĭ maĭ frumoși bărbați din tot plaĭul împrejmuitor. Ca probă despre acéstă din urmă particularitate a satuluĭ Bisoca, — particularitate pe care am putut maĭ târdiŭ să o constat în tótă întinderea eĭ, — aveam cu mine, drept călăuză de la Găvanul pĕnĕ acolo, un voĭnic Bisocén, un fel de ócheș Apolon muntenesc, carele cunoscea ca în palmă tóte *cotiturile* munților și se maĭ pricepea și la multe altele, cŏcĭ era și vênător, și cĭoban, și cosaș, și cântăreț la bise-

www.dacoromanica.ro

rică, şi cântăreţ cu cavalul, — Dómne ĭértă! pare-mi-se că maĭ meşter era la fluĭer decât în stranĭă, — ba ânkŏ scia să spună şi basme de 'ţĭ era drag să 'l asculţĭ.

Cât a ţinut calea, — vre o şése ore, — guriţa nu 'ĭ a tăcut. D'apoĭ nicĭ eŭ nu 'ĭ dam vreme să rĕsufle: „Bădiţă, ce livede e asta?“ — îl întrebam, trecênd prin nişte guşĭ de văĭ care mĕ îmbătaŭ cu dulcele lor miros de fĕn próspĕt cosit. — „Cum se chiamă ĭerbile celea care parŭ împletite şi la vêrf găitănite?“ — Şi el îmĭ spunea numirile tutulor florilor, ĭerbelor şi burienilor, arătându'mĭ chĭar şi pe acelea care sunt bune de léc: — „Ceĭa este dobrişor şi cea-l-altă ghisdeĭu; asta e laptele-stânceĭ şi astă-l-altă, zîrnă-miţósă; icĭ ĭată brânduşe şi colé dedeţeĭ; apoĭ lobodă şi drob, vĕzdrógă şi siminoc, ĭĕrba-cĭuteĭ şi piperig, pojarniţă şi sefterea“ şi altele multe... Dar cine le maĭ ţine minte! D'aş fi stat să le însemnez pe tóte, póte că îmĭ da şi mie Societatea Academică să lucrez, — nu, vaĭ de mine, la *Dicţionariulu* cel cu vorbe numaĭ plivite, alese şi maĭ cu sémă croite de pe curata lătinie, — ci la păgubaşul de *Glosariu*, unde pricopsiţiĭ noştri lexicografĭ şi scornitorĭ de graĭu noŭ şi pocit asvêrlă ca borhot, maĭ bine de jumĕtate bĭétă frumósa nóstră limbă românéscă.

Din norocire, Bisocénul meŭ nu scia nimic despre chipul cum ne batem noĭ joc în oraşe de

www.dacoromanica.ro

ce avem maĭ scump rĕmas de la părinţĭ, şi el, în limba sa pe care aş da anĭ din viaţă'mĭ ca s'o pot scrie întocmaĭ dupe cum el o rostea, în acea limbă spornică, vîrtósa şi limpede a ţĕranilor noştri, îmĭ povestea păsurile şi plăcerile ómenilor de la munte.

Când ajunserăm pe muchea plaĭuluĭ ce desparte văile despre Buzĕŭ de cele despre Rômnic, priveliştea, din veselă şi plăcută ce era, se făcu da o dată mărĕţă.

In spate aveam culmea întinsă a Penteleuluĭ, starostele munţilor din Buzĕŭ, şi pe sub dînsul se rônduĭaŭ, ca trepte ale uneĭ scărĭ de uriéşĭ, plaĭul Răboĭuluĭ, munţiĭ Neharniţa, âmbele Muşe, Macieşul, Brezeul, Pĭétra-peneĭ, Carâmbul şi multe altele maĭ aşedate; dar drept în faţa nóstră, adăpostite sub piscurile semeţe ale Furuluĭ şi ale Steşiculuĭ, se înălţaŭ, ca nisce păreţĭ surĭ şi măcinaţĭ d'alungul uneĭ perdele de brădet, stâncele Năculelor la pólele cărora se aşternea, întocmaĭ ca un lăicer verde şi înflorat, o poiană largă şi desfătată.

Intr'adevĕr aĭ fi ḑis, ca balada păstorésca, că acel picĭor de plaĭu este întocmaĭ o gură de raĭu.

Stam şi mĕ uĭtam cu acea uĭmire produsă adesé în noĭ de priveliştile neaşteptate ce ne isbescŭ vederile pe unele culmĭ despărţitóre de văĭ. Călĕuzul meŭ carele, cum am spus, avea sĕmênţă

www.dacoromanica.ro

multă de vorbă, mĕ deşteptă din acea mirare mută: — „Aşa'ĭ, Domnule, că'sŭ mêndre *Petrele feteĭ* de la Năcule? Vĕd c'aĭ rĕmas cu ochiĭ la ele; dar mi-te, când a'ĭ sci şi povestea lor?“ — „Apoĭ ce maĭ staĭ, voĭnice?“ — îĭ respunseŭu cu grabă; — „spune'o, dĕcă o sciĭ. O să'mĭ ţină de urît pe drum“. Şi Bisocénul meŭ, carele atâta aştepta, începu a'mĭ spune următorul basmu, povestindu'l în al sĕŭ graĭu poetic şi armonios, pe care în deşert mĕ voĭu sili eŭ a'l rechiăma în amintirile mele:

„Basmul meŭ, boĭerĭ domnia-vóstră (aveam cu mine pe un Némţ care nu înţelegea românesce) „basmul meŭ e cam copilăros: dar pare mi-se că nu e tocmaĭ fără de folos!“

Aşa fu precuvêntarea luĭ şi, precum ţice bĕtrânul Omer:

Dupe a luĭ limbă decât mĭerea maĭ dulce curgea vĭersul [1]).

„In vremea de demult, pe când ómeniĭ de pe lumea asta, sciaŭ şi puteaŭ maĭ mult decât ce potŭ şi sciŭ ceĭ de acum, pe când pruncul de treĭ ţile îţĭ numĕra numaĭ într'o clipă tóte stelele de pre cer, şi vedea cu ochişoriĭ cum cresce ĭérba câmpuluĭ şi auţea cu urechile cum sfărîie fusele când tórce păiajinul..... pe vremea de

1) *Homeri* Iliad. I, v. 249:

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλαύσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.

www.dacoromanica.ro

atuncĭ trăia în plaĭurile Buzĕuluĭ, o împĕrătésă tare şi mare, pe care o chiăma Dómna Néga [1]). Ea îşĭ avea palatele eĭ tocmaĭ colo, în codriĭ Cisl̆ĕuluĭ, unde se vĕdŭ şi astăd̨ĭ, pe o măgură mare ocolită cu pĕraĭe, temeliile de zid ale cetăţiĭ eĭ, ĭar grădinile şi livedile în care ea se preumbla când i se făcea urît a casă, 'şi le avea pe colnicele Lapoşuluĭ, unde stă şi acum puţul eĭ cu colac de pĭétră, sàpat cu slove pe care, d̨ĕŭ, nicĭ ceĭ maĭ cărturarĭ din d̨ioa de astăd̨ĭ nu le maĭ potŭ ghici.

„Din toţĭ copiĭ câţĭ Dumneḍeŭ îĭ dase şi 'ĭ luase înapoĭ la sine, Dómna Néga rĕmăsese în văduvie numaĭ cu un fecĭor pe care 'l ĭubea ca lumina ochilor. Era şi drăgălaş, — bată'l fericea — puĭul de împĕrat! Mêndru ca strălucitul só-

1) Póte că tu séŭ altul îmĭ veţĭ spune că Dómna Néga, cea de la Cisl̆ĕŭ, de la Lapoş şi de la Tisĕŭ, n'a fost tocmaĭ pe când cu Por-Împĕrat, de vreme ce dînsa trăĭa în al XVI^lé secol, şi a dăruit chĭar mŏnăstirĭĭ Bratskiĭ din Kiev, la anul 7107 (1600), o cruce ferecată care s'a şi reprodus în publicaţiunea ruséscă Воскресное Чтеніе, anul 4^lé (1840), pag. 436 et sq. Acestea le sciŭ şi eŭ, ba am şi a-casă o cărămidă luată din ruinele cetăţiĭ Dómneĭ Négăĭ, din pădurea Cisl̆ĕuluĭ, care de sigur nu denotă o maĭ mare vechime. Dar, de unde să aşteptĭ de la un bĭet muntén din Bisoca, atâta erudiţiune în istorie şi archeologie? — Notă *ad laudes gratesque B. P. Hasdeo*, căruĭa datorez cunoscinţa şi desemnul crucĭĭ de la Kiev a Dómneĭ Négăĭ.

www.dacoromanica.ro

reluĭ la amĭédĭ, bland ca radele line şi mângâĭóse ale luneĭ, sprinten ca lucéfĕrul sclipitor al dimineţeĭ şi înţelept ca şi întréga tăria cerurilor. Nu scia maĭcă-sa nicĭ lumea tótă cu ce să 'l maĭ desmĭerde, atât era tuturor de drag şi de plăcut.

„De micuţ îl dase Dómna la carte şi când abĭé începuse tuleĭele bărbeĭ să 'ĭ umbréscă peliţa copilăréscă, el vorbea pe de rost tóte limbile de pe lume, ba âncŏ înţelegea şi graĭurile tăinuite ale paserilor şi ale fĭérelor.

„Atuncĭ Dómna, cu inima îngânată între dor şi bucurie, ĭĭ vorbi aşa: — „Fĕtul meŭ, carteа câtă a fost, aĭ învăţat'o tótă din scórţă pênĕ 'n scórţă; acum, ca să te facĭ om pe deplin şi voĭnic cu temeĭu, precum se cade unuĭ bărbat şi maĭ ales unuĭ fecĭor de împĕrat, toţĭ de tóte părţile îmĭ spunŭ că trebuĭe să te ducĭ lumea să o colinḑĭ, ca să încercĭ şi să ispitescĭ viaţa prin tine însuţĭ şi să afli multe şi mĕrunte ale lumeĭ, care se vede că în carte nu se potŭ scrie. Du-te, copilul meŭ; mergĭ de vedĭ şi de învaţă; dar cată a nu te pré depărta de pe aci; aduţĭ aminte, voĭnicelul meŭ, că pre câtă vreme nu te va simţi mama colé în préjma eĭ, grija, chinul şi mîhnirea din sînu'ĭ nu vorŭ lipsi".

„A doua ḑi, dînḑĭ de diminéţă, fecĭorul de împĕrat, maĭ mult vesel decât duĭos, îşĭ luă ḑioa bună de la Dómna maĭcă-sa, care se silea, sĕrmana, pe cât putea, ca să'şĭ stăpânéscă plânsul

www.dacoromanica.ro

şi obida ce o 'necaŭ. Era vesel voĭnicelul, fiind-că în curţile palatuluĭ îl aşteptaŭ ca să 'l însoţéscă în cale o sumă de

boĭerĭ marĭ aĭ oştilor,
puterea domniĭlor
şi grôza duşmanilor,
toţĭ călărĭ şi înarmaţĭ
cu săgeţĭ, cu buzdugane
şi la brâĭe cu arcane;
gata-a merge dupe sôre
să încépă 'o vênătôre
dupe urşĭ şi căprióre,
dupe paserĭ gălbióre,
ce sunt bune la mâncare
şi plăcute la cântare.

„Apucară în spre mĭédă-nópte şi trecênd pe Scărişóră, unde 'ĭ lesne cuĭ scobóră, luară apa Buzĕuluĭ în sus tot cântând şi veselind. Rĕsunaŭ délurile şi văile şi apele rîuluĭ pe unde trecea mêndra cétă de voĭnicĭ. Dar când sosiră la înfurcitura Bîsceĭ, acolo unde se aşterne o poĭeniţă verde umbrită de plopĭ, de stejarĭ şi de fagĭ, fecĭorul de împĕrat de o dată îşĭ opri armăsarul în loc şi în gura mare strigă aşa către soţiĭ sĕĭ: — „Mĕĭ fraţĭ! vedeţĭ colo drept în sus muchea „naltă şi pleşuvă a Penteleuluĭ; acolo am să mĕ „duc, tot în fuga caluluĭ. Cine póte, ţie-se dupe „mine!“ — Şi dând pintenĭ sprintenuluĭ sĕŭ fugar, ca un fulger se răpeḑi prin valea îngustă a

www.dacoromanica.ro

pêrîuluĭ. Sub copita pintenoguluĭ, petrele scăpărau, apele colcoteaŭ, pulberea în sus se înălţa, cu nuoriĭ s'amesteca, ş'apoĭ în jos ĭar cădea, vălcéoa înegura şi pe voĭnic 'mĭ 'l ascundea cu totul din vederile boĭerilor, cari rĕmăsese departe, departe în urma luĭ.

„Trecu el ca în sbor, cu fugarul spumegat, prin valea Rosilor, pe sub muchea Paltinuluĭ, pe la gura Teghi; sări ca un zmeŭ pe d'asupra Curselor de pĭétră; îşĭ zări ca prin vis chipul oglindit în apele cătrănite ale Ghenuneĭ Draculuĭ, şi printre braḑĭ, printre molifḑĭ, printre aŭnĭ şi ĭenuperĭ, sui mlaca Cernatuluĭ pênĕ în vêrful munteluĭ. Sbura calul nebun cu cóma şi cu nara în vênt; ĭar călăreţul, cu minţile răpite de mulţumire, sorbind cu desfătare în pĭept mirosul rĕcoros al braḑilor şi al florilor, dor' că se simţea dus ca vêntul şi ca gêndul, peste stâncĭ, peste verdéţă, peste gol şi érbă créţă.

„Când fu la amĭéḑul mare, fugarul stătu loculuĭ şi fecĭorul de împĕrat se trezi singur singurel chĭar d'asupra Penteleuluĭ. Jur împrejur, cât cuprindea ochĭul, zări numaĭ creste de munţĭ, cari maĭ marĭ, cari maĭ mĕrunţĭ. Dar maĭ presus de toţĭ se ridica creştetul gol, de pe care el privea şi vedea, jos pământul cu verdeţile, cufundându-se în tóte părţile, ĭar sus, cerul limpede şi senin, scăldat numaĭ în raḑe de lumină. Sórele dogorea drept d'asupra şi în arşiţa amĭéḑuluĭ,

www.dacoromanica.ro

pare că contenise orĭ-ce adiere; nicĭ o suflare nu se simţea, nicĭ un sunet, nicĭ o mişcare.

„Sta mărmurit voĭnicul; — nicĭ că maĭ pomenise el aşa tăcere, aşa pustiŭ, aşa mêndreţe! — când de odată, pe sub róta aurită a sóreluĭ, se ivi o pasĕre măréţă, un vultur negru cu aripile falnic întinse. De grab puse voĭnicul mâna pe arc, îl încordă şi gata era să răpédă săgéta, când pe sus audi vulturul croncănind în limba sa cea păsĕréscă:

„Împĕrate luminate,
nu'mĭ lua ḑilele tóte;
ĭea-mi-le pe jumĕtate;
că'ţĭ voĭu da eŭ nestemate,
chĭar pĭétra zamfiruluĭ,
limpeḑimea ceruluĭ!“

„Fecĭorul de împĕrat destrună arcul, minunat de aşa cuvinte; ĭar paserea, drept mulţămită că o ĭertase cu viaţă, lăsă să 'ĭ pice din cĭoc pe oblâncul şeleĭ voĭniceluluĭ, o pĭétră de zamfir mare şi frumósă, limpede şi albastră întocmaĭ ca seninul ceruluĭ.

„Din césul când căpătă acéstă nestemată şi o puse în sîn, nu maĭ rĕmase pasĕre pe cer care să nu fie robită la voinţa luĭ. Pentru dînsul, tóte sburătórele, mêndri păunaşĭ, sĕlbăticoşĭ cocorĭ, bufniţe cobitóre, şoĭmĭ dĕrjĭ, găinuşe moţate, dumbrăvence cu aripĭ verḑĭ, pupăze cu creste

www.dacoromanica.ro

bălţate, graurĭ pestriţĭ, sitarĭ, dropiĭ şi ĭeruncĭ, tóte picaŭ ca fermecate, când eşea el la vênătóre; ĭar de se preumbla numaĭ prin codri şi prin livedĭ, mĭerlile şi privighĭetorile, pitulicele şi sticleţiĭ, presurele şi sfrancĭociĭ, petroşeiĭ şi sfredeluşiĭ, botgroşiĭ şi scatii, ţoiĭ, çintezoiĭ şi piţigoiĭ, toţĭ îl întêmpinaŭ peste tot locul cu dulcele lor cântărĭ; cucul îĭ vestea la tot césul mulţĭ anĭ cu noroc, şi prigoriĭ cu pene albastre, îl însoçeaŭ pretutindenĭ, chiuind şi sburând vesel d'asupra capuluĭ sĕŭ.

„Trecu o ḑi, trecură douĕ, ba maĭ trecură şi alte nouĕ şi voĭnicelul nu se îndura ca să se înstrăineze de la mêndrele plaĭurĭ ale Buzĕuluĭ, în care el domnea acum cu voĭe bună peste tótă firea sburătóre câtă fălfaĭe sub sóre. Nóptea pe la cântătorĭ, pênĕ a nu se revĕrsa bine de ḑorĭ, el era purces la vênătóre, şi maĭ adesé séra îl apuca prin păduri, ucigênd şi stêrpind alde pasĕrĭ cobitóre ce se arăta numaĭ prin întuneric.

„Rătăcea într'o ḑi pe culmea pădurósă a Istriţeĭ,—tocmaĭ colo jos, la curmătura délurilor, sub care începŭ a se aşterne câmpiile,—când de o dată, fără veste, pe la sfinţitul sóreluĭ, se rîdică din vale un vênt mare şi turbat, care îndoĭa fagiĭ, frângea plopiĭ, smulgea ulmiĭ şi cletena cu urlet tot codrul şi tot muntele. Într'o clipă noriĭ de pretutindenĭ la un loc se adunară, negurele

www.dacoromanica.ro

se îndesară, şi preste tot cerul se destinse un pod întunecat de fer şi de aramă, peste care trecea şi se învêrtea sfântul Ilie, încurându'şĭ armăsariĭ cu tunete şi cu plesnete, şi scăpărând numaĭ fulgere şi trăsnete, de sub rótele caruluĭ sĕŭ. Apoĭ dintr'o năprasnică detunătură, se sparse de o dată podul, brăzdat de miĭ de săgeţĭ luminóse şi începu a curge pre pământ, o plóĭe gróznică,

plóĭe cu şiróĭe
de făcea pêraie:
plóĭe cu băşicĭ
de strica poticĭ;
plóĭe spumegată
'neca lumea tótă;
plóĭe dé potop
făcea lumea snop.

„Când se maĭ potoli furtuna, fecĭorul de împĕrat cătă a se urni din scorbura unde stătuse pitulat; dar el nu maĭ scia încotro s'apuce, aşa de tare era, în codru, şi frunda désă, şi nóptea întunecósă, şi calea pĭetrósă; pe unde căta urma umblată, urma era ştérsă; pe subt atâtea tulpine surpate şi în lapoviţă înecate, pe subt atâtea frundare căḑute, tóte cărările se făcuse nevĕḑute. Nu vedea, nu auḑea, nicĭ în greul pământuluĭ, nicĭ în uşurelul vêntuluĭ; numaĭ când trăgea bine cu urechĭa, îĭ venea din depărtare la auḑ, chiotul ghionóeĭ ce 'şĭ ascuţea nóptea cĭocul de cója copaci-

www.dacoromanica.ro

lor, şi mĭorlăitul cucuvăilor care se chiămaŭ jalnic una pe alta prin mijlocul besneĭ; apoĭ uneorĭ ĭĭ trecea răpede pe dinaintea ochilor şi câte o umbră négră de lăstun rătăcit, care cădea din vĕsduh, cu lungele'ĭ aripe îngreuiate de plóĭe.

„Tótă nóptea ar fi umblat el fără spor; dar noroc că avea cu sine pe coteĭul luĭ cel maĭ bărbat, cel maĭ priceput, cel maĭ credincĭos,

Miclăuş, câne 'nvăţat
scia sĕma la vênat;
el apucă spre colnic,
uşor, sprinten şi voĭnic;
tot spre vale se lăsa,
şi cărarea căuta,
botul prin érbă vĕrînd,
urmele tot mirosind.
Urma 'ĭ icĭ, urma 'ĭ colea!
Miclăuş n'o maĭ perdea,
pr'intuneric o simţea,
nóptea 'ntocmaĭ ca ḑioa.

„Astfel, cu cânele căléuză bună, voĭnicul apucă d'alungul în jos, valea Orgóeĭ. Prin volbura apelor eĭ se rostogoleaŭ acum cu vuiet, rădĕcinile de copacĭ şi bolovanĭĭ de pĭétră, surpaţĭ de la munte. Şi cânele şi stăpânul umblaŭ încet şi cu sfială pe costişul lunecos; dar când ajunseră tocmaĭ d'asupra priporuluĭ de unde se vĕdŭ, în pólă, urmele uneĭ cetăţĭ de Uriéşĭ şi brasda vladnică a Troianuluĭ, Miclăuş stătu în loc mîrîind

www.dacoromanica.ro

ca în prejmă de vênat. Voĭnicelul sticli ochiĭ. Flăcăraĭe alburiĭ eşeaŭ pe acolo din pământ şi sburaŭ d'asupra taĭniţeĭ unde stătură ascunse, atâta mare de vreme, comorile de la Petrósa, cloşca cea vestită cu puiĭ eĭ de aur ; dar la lumina sclipitóre a văpaĭelor, vênătorul zări printre erburĭ şi petróĭe, căpeţîna lungăréţă a unuĭ dihor carele, cu ochiĭ răsleţĭ căta drept la dînsul. Trupul şi códa, dobitocul 'şi le încolăcise, le făcuse ghem în faça coteĭuluĭ, cum facŭ dihoriĭ când n'aŭ loc de scăpare în vizuinele lor de sub pământ. Voĭnicul nostru era gata să asvêrle într'însul ghĭóga luĭ cu ţinte poleite ca să'l prăpădéscă, când dihorul începu a chiţăi în limba luĭ de lighióna şi a ḑice :

„Împĕrate luminate,
nu'mĭ lua ḑilele tóte;
ĭea-mi-le pe jumĕtate;
că'ţĭ voĭu da eŭ nestemate,
chĭar pĭétra smaranduluĭ,
verdéţa pământuluĭ!"

„Feclorul de împĕrat, aducêndu'şĭ aminte cât de bun augur îĭ fusese asemenea vorbe din graĭul vulturuluĭ, lăsă ghĭóga jos şi goni cânele în laturĭ ; ĭar lighióna, bucurósă pe a se simţi scăpată, începu să rîcâĭe ţĕrîna cu labele şi scóse dinaintea voĭniculuĭ o pĭétră de smarand, mare şi frumósă, de strălucea verde şi rămu-

www.dacoromanica.ro

rată ca spicul crud al grâuluĭ, ca rodul pământuluĭ.

„Atâta fu voĭniculuĭ pênĕ ce ridică de jos smarandul fermecat şi'l bägă în sîn; ş'apoĭ de atuncĭ înainte tóte jivinile câte se târâscŭ prin ţĕrînă şi câte se ascundŭ pe sub pământ, tóte îl cunoscură pe dînsul de stăpân. Viezurĭĭ cu perĭĭ surĭ, lungĭ şi drepţĭ ca ţepele, şi bursucĭĭ somnoroşĭ, cari ĭesŭ numaĭ nóptea din vizuinĭ; şderĭĭ pădureţĭ cu blana ruginie, désă, móle şi frumos neteđită, şi vidrele colţate de pe malul bălţilor; nevĕstuĭcele cu trup prelung şi mlŏdios şi cu guşe albe, care se furişéză printre rĕzóre, vênând cuĭburĭ de păsĕrele, şi veveriţele şugubeţe cu códa vâlvoĭu, care sarŭ sglobiĭ pe crăcile copacilor ronţăind alune, ghindă şi scoruşe; pinţele cu labe scurticele la pept, ĭar la spate cu picĭorónge, care când umblă se saltă ca locustele, şi căţeiĭ pământuluĭ,—de le đice şi şuiţe,—cari scotŭ capul la amĭéđĭ din găurĭ, ca să latre la sóre; apoĭ mişunĭĭ ceĭ cu gropanele pline de grâne, şi şobolanĭĭ din smêrcurĭ; tóte lighiónele, pênĕ şi cârtiţele orbeţe şi aricĭĭ ghimpoşĭ, ba chĭar şerpiĭ, guşterĭĭ şi şopêrlele, tóte i se arătaŭ luĭ în cale, séŭ ca să'l slujéscă la vre o trebuinţă, séŭ ca să pĭéră de mâna luĭ, când avea plăcere de vênat. Cu dînsul vulpile îşĭ cheltuĭaŭ de pomană şi viclenia minţeĭ şi ĭuţéla picĭoruluĭ, cócĭ de fiecare mincĭună a vulpeĭ, el afla pré lesne mijlóce

www.dacoromanica.ro

o miĭe ca să'ĭ vină de hac. Apoĭ şi cu ursul cel maĭ sĕlbatic, el îşĭ făcea jucărie; fără secure, fără cuţit el intra semeţ în vizuina luĭ, se lua cu dînsul la luptă dreptă şi în tot-dauna ursul cădea mort la pămînt.

„Astfel prin vĕsduh, astfel pe sub pămînt, el era maĭ tare, el era maĭ mare; de aceĭa şi traĭul luĭ era acum şi maĭ mult pornit pe vênătóre.

„Cînd fecĭorul de împĕrat trecea pe dĕlul Balauruluĭ, d'a stânga Slăniculuĭ, lighióna cea înfricoşată, cu o falcă în cer şi cu alta în pămînt,

Şerpóĭca cu solḑiĭ verḑĭ,
—să n'o veḑĭ, să n'o visezĭ!—

de grabă se svêrcolea, se pitula şi se afunda pênĕ la gurile ĭaduluĭ, ca să nu o vĕḑă vitézul vênător, să nu'ĭ reteze cu paloşul şépte capete şi să nu'ĭ stingă şépte suflete. Orĭ cât de mult se silea dînsul ca să'ĭ apuce înainte, iazma ĭaduluĭ prididea cu fuga şi voĭnicul remânea mereŭ să'şĭ scótă necazul pe paserile ceruluĭ şi pe lighiónele pămîntuluĭ. Da ḑi peste ḑi şi nu putea nimeri.

„Aşa maĭ păţi într'o nópte; şi a doua ḑi, de cĭudă şi de mânie, se porni de pe dĕlul Balauruluĭ în jos, cînd abĭé se miji de ḑioă şi ajunse de odată cu ḑorile, cînd se deschideaŭ florile, la valea stérpă şi pustie a Pîclelor de glod.

„Dĕcă nu sciţĭ şi n'aţĭ vĕḑut, să vĕ spuĭu

www.dacoromanica.ro

eŭ că acolo 'şĭ a aşedat Necuratul cazanele cu catran şi cu smólă colcotită: pe sub pămênt gâlgâĭe şi ferbe glodul noroĭos, maĭ rece decât ghiaça, maĭ negru decât cĕţa; apoĭ, pe gurĭ căscate prin tot ocolul aceleĭ văĭ fără de scursóre, ţîşnesce tina în sus, când de o schiópă, când de o palmă, când dé un stânjen şi maĭ mult; la fie care gură împrejur s'a durat muşuroĭu, şi balele cătrănite pe care Ucigă-l-tóca le scuĭpă din văgăune, se scurgŭ năclăite d'a lungul movilitelor, se adună în nomol, se usucă de vênt, se crapă de sóre şi aşternŭ tot fundul văĭ cu o humă sură şi jilavă, pe care nu se prinde, Dómne feresce! nicĭ troscot, nicĭ cĭulinĭ.

„Când, de pe culmea vecină, fecĭorul de împĕrat făcu ochiĭ rótă d'asupra văĭ urgisite, el vĕdu o bĭétă căprióră rătăcită, călcând cu sfială prin nomolul uricĭos al mocirleĭ; maĭ departe, o fĭéră sĕlbatică, un rîs sta stêrcit la pândă; pĕrul de pe dînsul, lung şi subţire, alb şi cu pete negre, se sbêrlise în sus; urechile'ĭ ţuguĭete cu pămătufurĭ de perĭ negri la vêrf, se rădicase drepte, şi ochiĭ luĭ, viĭ şi pĕtrundĕtorĭ ca ochiĭ de femeĭe, scăpărau schînteĭ. Numaĭ în douĕ treĭ sărituri de pisică, el ajunse căprióra, se acăţă cu ghĭarele de pĭeptul eĭ, îşĭ înfipse dinţiĭ în beregată şi se gătea să 'ĭ sugă cu desfătare sângele din vine, când voĭnicelul învêrti răpede praştia ca să o isbéscă în fĭéră. Dar ochiĭ rîsuluĭ, care

www.dacoromanica.ro

vĕdŭ şi în mĭedŭl pĭetrelor, zăriră ce i se gătea; el se smulse de la pĭeptul căprióreĭ şi începu să latre în limba luĭ de fĭéră :

„Împĕrate luminate,
nu 'mĭ lua ḑilele tóte;
ĭea-mi-le pe jumĕtate,
că 'ţĭ voĭu da eŭ nestemate,
chĭar pĭétra rubinuluĭ,
colcotirea sângeluĭ!“

„Ş'acum, pentru a treĭa óră, fecĭorul de împĕrat ĭertă viaţa rîsuluĭ, precum ĭertase pe a vulturuluĭ, precum ĭertase pe a dihoruluĭ; el strînse praştia pe mână, ĭar fĭéra, veselă şi mulţumitóre că scăpase cu ḑile, scăpără din ochiĭ eĭ o pĭétră de rubin, mare şi frumósă, roşie şi viĭe, maĭ roşie decât fraga munteluĭ, maĭ viĭe decât para foculuĭ şi întocmaĭ ca sângele voĭniculuĭ.

„Când o luă voĭnicul în mână şi o băgă în sîn, pare că ĭĭ maĭ crescu de o schĭópă inima într'însul. De aci înainte tótă firea cu suflare era prada luĭ. Tóte fĭérele pre care ĭuţéla sângeluĭ le împinge în fuga lor, a se aşterne pămêntuluĭ ca érba câmpuluĭ la suflarea vêntuluĭ, tóte cele care trăiescŭ din vĕrsarea sângeluĭ, tóte câte din sânge îşĭ ĭeaŭ puterea şi prin sânge o şi pĭerdŭ, tóte se supuseră şi ele la voinţele voĭniculuĭ, ca pasĕrile ceruluĭ, ca lighiónele pămêntuluĭ.

„Dinaintea unuĭ aşa minunat vênător,

www.dacoromanica.ro

cerbiĭ de la munte
plecaŭ a lor frunte,
mistreţiĭ colţaţĭ
căḑeaŭ împroşcaţĭ,
capra săltărĕţă
nu scăpa cu viaţă,
lupiĭ din pădure
picaŭ sub secure,
ĭepuriĭ fricoşĭ . . . "

Cam pre aci ajunsese cu povestea Bisocénul meŭ, când de o dată auḑirăm la spatele nostru, o ḑetunătură de puşcă urmată de un *Donner-Wetter-Saperment!* exprimat cu o energie de adevĕrat granadir kesaro-krăiesc. Ne întorserăm ĭute ochiĭ înḑĕrĕt; dar nu maĭ era nimenĭ; tovarăşul meŭ némţul se făcuse nevĕḑut.

— „Sărăcuţ de maĭca mea!" — strigă din băĭerile inimeĭ Bisocénul, — s'a rĕpus domnul *Ininger.* — (Acest fel găsise el cu cale ca să localiseze titlul de inginer al tovarăşuluĭ meŭ).

Alergarăm de grabă la locul de unde venise sgomotul şi, subt o tufă găsirăm pe némţ rĕsturnat pe spate, dând din mânĭ şi din picĭóre ca să se scóle; alăturĭ era puşca luĭ din a cărĭĭ ţévă eşea încŏ fum; puçin maĭ departe se tăvălea o păsĕrică printre fulgiĭ eĭ răsipiţĭ pe érbă. Calul, de pe care căḑuse inginerul, se zărea departe în vale; cu şéŭa pe dînsul, el apucase vesel şi în góna mare, drumul caseĭ, lăsând călĕreţuluĭ libera facultate, séŭ de a rĕmâné unde căḑuse,

www.dacoromanica.ro

séŭ de a 'şĭ urma calea cu orĭ-ce alt mijloc de locomoţiune.

— „Bine, prietene, — ḑiseĭu în sfêrşit eŭ păţituluĭ, dupe ce constatarăm că nu se află în nicĭ o primeḑie, — „fă·mĕ să înţeleg maĭântêĭ, cum aĭ căḑut dupe cal?... Apoĭ pentru ce aĭ tras cu puşca?... In sfêrşit pentru ce te aĭ depărtat de noĭ?“ — La tóte aceste întrebărĭ, el nu avea alt rĕspuns decât: „Asta, ḑĕŭ, nu sciŭ!“ .

Călĕuzul nostru nu era maĭ puţin curios decât mine ca să afle cum se petrecuse lucrurile, dar el cel puţin găsea însuşĭ pentru tóte, câte un cuvênt de rĕspuns şi de mângâĭere.

— „Lasă, domnule; nu e nimica, că aĭ căḑut pe spate şi te aĭ rĕzimat în cóte. Rĕŭ era déca căḑeaĭ pe brâncĭ, că puteaĭ nasul să 'ţi 'l frângĭ.“

Căutând apoĭ prin érbă, el dete peste păsĕrica rănită şi jumulită, care, sĕrmana, se svêrcolea ca vaĭ de ea; era o bĭétă cĭocârlie. Bisocénul luând'o în mână, cunoscu îndată că era ucisă, nu de alice, ci de cĭocul gaiţeĭ:—„Cu bună sémă, domnule, dumniata aĭ vrut să tragĭ în pasĕrea răpitóre şi nu veĭ fi nemerit'o; dar lasă că nu e nicĭ o pagubă; vênatul cel bun tot al 'domnieĭ tale a rĕmas. Vorba românuluĭ: „nu e peṇtru cine se gătesce, ci pentru cine se nimerésce“.

Dar némţul se apără că el n'a tras de fel cu puşca, că puşca s'a tras singură şi că, din

www.dacoromanica.ro

aceĭa, calul speriindu-se a sărit şi 'l a trântit jos, unde 'l a şi lăsat fără ruşine nicĭ păcat.

— „Lasă, domnule, că şi aşa e bine!“ — ḑicea Bisocénul. — „Dumniata tot nu rĕmâĭ păgubaş, că, şi déca n'aĭ dat în vênat, vênatul 'ţĭ a picat din cer jumulit gata. Ş'apoĭ despre căḑătură, să n'aĭbĭ vre o mâhnicĭune, că pământul nostru românesc e bun de obrântélă;

Cine cade pe el jos
Se scólă maĭ sănĕtos“.

Şi într'adevĕr, domnul *ininger* se rădicase téfĕr şi fără vătămare. Se vede că somnul îl podidise pe când Bisocénul îmĭ povestea basmul, pe care el nu 'l putea pricepe, şi astfel pe nesimţite rĕmăsese în urmă de noĭ. Pe când dar némţul moţăia călare şi calul îşĭ urma calea în ticnă, o veselă cĭocârlie se legăna prin aer, ciripind la sóre, întocmaĭ ca şi cĭocârlia cea din graţiósele strofe ale *glumeĭ* vechĭuluĭ poet francez Ronsard, cel de viţă românéscă: [1])

1) *P. de Ronsard*, «l'Aloüette», printre poesiile numite «Gaietés ou Gaillardises»:

Hé Dieu, que je porte d'envie
Aux plaisirs de ta douce vie,
Aloüette, qui de l'amour
Degoizes dès le poinct du jour,
Secoüant en l'air la rosée
Dont ta plume est toute arrousée!

www.dacoromanica.ro

Heĭ! Dómne mult îmĭ sunt dragĭ
plăcerile dulceĭ tale vieţĭ,
cĭocârlia, care despre amor
cânţĭ dinḑĭ de diminéţă,
scuturând în aer roúa
cu care e stropită péna ta!
Maĭ nainte ca sórele să rĕsară
tu înalţi trupu'ţĭ spălat
spre a 'l ştérge de nuorĭ,
cletinându'ţĭ aripele mĕrunte
şi săltându-te în micĭ săriturĭ.
Tu spuĭ în aer aşa dulcĭ cântărĭ
în a ta veselă ciripire,
încât orĭ-ce amant ar dori,
când te aude cântând primăvéra,
ca tine să fie păsĕrică.

S'a întêmplat ânsĕ ca, în loc de poeticĭ amanţĭ, ciócârlia nóstră să fie auḑită numaĭ de o gaiţă flămêndă şi, în casul de façă, urmaşul banuluĭ Mărăcine se vede silit să trécă lira în mâna

---

Devant que Phœbus soit levé
Tu enleves ton corps lavé
Pour l'essuyer près de la nüe,
Tremoussant d'une aile menue
Et te sourdant à petits bons,
Tu dis en l'air de si doux sons
Composez de ta tirelire,
Qu'il n'est amant qui ne désire
T' oyant chanter au Renouveau,
Comme toy devenir oiseau.

www.dacoromanica.ro

strămoşuluĭ sĕŭ Virgiliŭ, ca să sfêrşéscă acéstă istorióră [1]).

Pasĕrea vrăjmaşă se răpeḑi, sbĭerând prin aer, ca să prindă pe cântăréţa, şi acésta, mititica, în zadar cercă să 'ĭ scape prin fugă. „Pretutindenĭ unde dînsa, fugind uşurică, tăia vĕsduhul cu aripile eĭ, ĭată şi duşmana, cruda gaiţă o urmărea cu chiote marĭ prin aer".

La ţipetele de bucurie ale gaiţeĭ, la văietările sĕrmaneĭ cĭocârliĭ, somnorosul, plecat pe oblâncul şeleĭ, tresări şi, în mişcarea'ĭ zăpăcită, ĭĭ căḑu puşca de pe umerĭ; cocoşul se lovi de scară; împlutura se descărcă cu sgomot; gaiţa şi calul se speriară amênduoĭ de o dată; una lăsă prada să 'ĭ pice din cĭoc; cel-alt trânti jos pe călăreţ, şi astfel vênătorul fără voĭe şi vênatul neaşteptat se întêlniră alăturĭ, pe érba verde a plaĭuluĭ.

Dar calul, ca şi gaiţa, îşĭ vĕḑu de calea sa şi tovarăşul meŭ rĕmase pe jos. De aceĭa şi Bisocénul, carele era cam atins în amorul sĕŭ propriŭ de povestitor, prin somnul ingineruluĭ, ĭĭ spunea drept mângâĭere: — „Veḑĭ, domnule *inginer*, décă dumnĭa-ta sciaĭ românesce şi ascultaĭ la basmul meŭ, nu eraĭ să paţĭ atâtea nevoĭ!

1) *Virgilii* Georgic. I, v. 405—408:

Quacumque illa levem fugiens secat æthera pennis,
Ecce inimicus atrox, magno stridore per auras
Insequitur Nisus.

www.dacoromanica.ro

Dar fie! când este vorba de vênătóre, apoĭ poţĭ să mi te laudĭ că eştĭ născut cu tichia în cap, şi

Vênătorul norocos
umblă bucuros
pe jos".

Astfel ne urmarăm calea spre Bisoca.

XI

Eram acum tocmaĭ pe culmea délurilor sub care se adăpostesce, ca într'o copaĭe, satul Bisoca. Gata a côrmi la drépta ca să coborîm în sat, aruncaĭ împrejurul meŭ o lungă şi mulţumitóre privire, voind să 'mĭ ĭeaŭ astfel ḑioa bună de la întinsele priveliştĭ ale plaĭuluĭ, maĭ nainte de a le pĭerde cu totul din vedere.

Sórele apunea drept dinaintea nóstră; cercul luĭ roşatic scăpătase pênĕ pe zarea orizontuluĭ şi raḑele'ĭ, calde şi senine, pare că se aşternuse preste tot şesul răsăritén al ţĕreĭ, care ni se destindea acum subt ochĭ. De pe acest tăpşan culminant de unde munţiĭ Săcuĭenĭ cotescŭ spre ţéra Vranceĭ, tot Bărăganul, tot câmpul Brăileĭ, tot şesul Galaţilor, cu matca Rômniculuĭ, cu valea Buzĕuluĭ, cu lunca Siretuluĭ, tótă acea lată şi óblă câmpie se arăta scăldată într'o lumină gălbuĭe şi lucĭósă, ca faça uneĭ uriéşe siniĭ de

www.dacoromanica.ro

aur; printr'însa, liniile şerpuite ale rîurilor se desprindeaŭ ca fire creţe de betélă argintie, ĭar suprafaça netedă a apelor sărate din Balta-Albă şi din Balta-Amară oglindeaŭ ca nisce ochĭurĭ de sticlă, ferecate în mijlocul dauriteĭ table. În depărtarea cea maĭ afundată, délurile dobrogene, tivite cu aburósa cordé a Dunăreĭ, încingeaŭ, ca cu un cerc plumburiŭ, acest curios tabel, al căruĭ aspect devenea cu totul fantastic, prin neobicĭnuite şi metalice reflecse.

Maĭ aprópe de noĭ ânsĕ, sub forme şi cu colorĭ maĭ reale, se vedeaŭ pe vêrful Bisoceĭ şi pe al Ulmuşoruluĭ, marĭ petróĭe sure şi murgĭ, unele grămădite la un loc ca turme de vite adunate la repaos, altele răsipite prin liveḑĭ ca vacile când pascŭ pribege. Apoĭ, subt aceste muchiĭ, la stânga pământul se lăsa la vale în costişe şi pripóre gradate, pênĕ se cufunda în jghĭaburile mult umbrite ale Rômniculuĭ şi Rômniceluluĭ; tot pe acolo, la locul ce se ḑice între Rômnice, se zăreaŭ âncŏ poĭenile fragede şi vêrḑĭ ale Năculelor, adăpostite sub stâncile roşcate, care se numescŭ Petrele-Feteĭ; şi în fund de tot, înălţându-se în albăstréla înegurată a ceruluĭ, se perdeaŭ culmile păduróse ale Steşiculuĭ, învelite în umbre viorĭĭ, civite şi negre.

Preumblându'mĭ ochiĭ, când preste şesul cu strălucirĭ şi schînteĭe, când prin munţiĭ cu taĭnice şi răcoróse raḑe, mĕ aşeḑasem pe un bolovan de

www.dacoromanica.ro

pĭétră şi aşteptând să dispară cu totul sórele, nu mĕ puteam sătura de asemenea priveliştĭ, ce noĕ, orăşenilor, ne este dat arare-orĭ a le vedé; dar căl̆ĕuzul nostru scia că nóptea are să vină l̆ute şi că scoborîşul pênĕ la sat ne va cere, prin întuneric, póte o oră şi maĭ bine; de aceĭa el ne îndemnă să ne pornim îndată, şi drept mângâĭere, îmĭ spuse că are tocmaĭ vreme ca să isprăvéscă şi basmul cel cu Fecĭorul de împĕrat, norocos la vênat, pênĕ vom sosi de vale.

— „Bine ḑicĭ, bădiţă; — îĭ respunseĭu; — negreşit că trebuĭe să mi 'l spuĭ tot, dĕcă maĭ este. Dar stăĭ! unde remăseseşĭ?... pare că începuseşĭ a îndruga o şiretenie de lighióne ca cea din hora desgoveleĭ:

Ursul cu cerceĭ
umblă dupe mieĭ,
Lupul cu cimpoĭu
umblă dupe oĭ,
Vulpea în papucĭ
umblă dupe curcĭ,
Ş'un ĭepure şchĭop,
într'un vĕrf de plop,
treĭeră la bob.

„Aşa este?

— „Cam aşa, dar ĭar nu pré,—îmĭ rĕspunse munténul pĭerḑêndu'şĭ óre-cum sărita, în urma glumeĭ mele de care mĕ şi căiam, şi scărpinându-se la căfă ca omul care stă la înduoĭélă.—„Pe

www.dacoromanica.ro

semne, boĭerule“, – adăogi el, – „ţi s'a făcut urît unde am tot spus anume tóte soĭurile de paseri şi de jivine care trăiescŭ pe la noĭ, la munte. Dar de! ce să'ĭ fac eŭ, décă aşa e basmul? Va să 'l spuĭu şi eŭ dupe cum este şartul şi datina luĭ. D'acum înainte ânsĕ nu maĭ avem nimic a face cu lighiónele cele cu patru picĭóre, nicĭ cu cele multe sburătóre; destul numaĭ să vĕ fie în scire că Fecĭorul de împĕrat nu avea séměnul sĕŭ pe lume la ale vênătórieĭ. Când d'abĭé da cu gêndul să facă vre-o isbêndă la vênat, voinţa pe dată i se şi împlinea; d'aceĭa şi lumea întrégă când pomenea despre dînsul, nu'ĭ ḑicea într'altfel pe nume, ca: Fecĭorul de Împĕrat, cel cu noroc la vênat.

„De va fi stat o lună, séŭ un an séŭ douĭ, petrecêndu'şĭ viaţa fără alte nevoĭ decât numaĭ cu plăcerea şi cu mângâĭerea de a prinde şi de a ucide fĭére pădureţe şi păsĕrĭ cântăreţe, cine va sci, spună-o. Pe noĭ ceştia, plăiaşĭ şi vênătorĭ de munte, atâta ne taĭe capul că omul la vênătóre, fie pe ger şi ninsóre, fie pe năduf de sóre, nicĭ nu prinde veste ca ce timp maĭ este, nicĭ nu vrea să scie cum are să'ĭ fie, nicĭ nu bagă 'n sémă la muncă de 'l chĭamă, nicĭ că ĭea minte de orĭ ce cuvinte, ci vesel omóră vremea care sbóră, fără grijĭ trăiesce, pe pământ domnesce, şi e la vênat ca şi împĕrat.

„Acum, daţĭ şi dvóstră cu socotéla, décă chĭar noĕ, – nisce bĭeţĭ pĕcătoşĭ plinĭ de trude şi de

www.dacoromanica.ro

nevoĭ, — vênătórea ne oţelesce sufletele şi ne răpesce minţile, apoĭ ce încântic de fală şi de vitejie trebuĭe să fi fost pe voĭnicul fecĭor al Dómneĭ Négăĭ! Vesel şi voĭos la inimă, ager şi vêrtos la trup, el zîmbind eşea diminéţa din palatele părintescĭ, zîmbind se înturna séra la maĭcă-sa înapoĭ. Aşa viaţă, lină şi neturburată, dor'că în raĭu póte să maĭ fi gustat cine-va.

„Dar grijele şi mâhnicĭunea lăsat'aŭ vre odată multă vreme pe om fără ca să se lege de capul luĭ? Firea omenéscă aşa este ea de la Dumneḑeŭ osûndită, ca să nu plutéscă neîncetat uşor ca fulgul pe apă, şi să nu calce mereŭ tot pe căĭ desfătate. Cŏcĭ, acolo unde este poĭana maĭ înflorită şi cu fruṇḑarĭ acoperită, acolo e şi cursa priponită. Daĭ într'însa fără ca s'o veḑĭ; te apucă, te glodesce şi une-orĭ chĭar de rea nu vreĭ să o creḑĭ.

„Ia să vedeţĭ acum în ce fel păsul avea să'l ajungă pe voĭnicelul nostru, şi cu ce gingaşe amăgirĭ avea să'ĭ secе puterile şi să'ĭ stingă fericirile.

„Intr'o séră ca cea de astăḑĭ, pe la apus de sóre ca acum, el şeḑuse să se odihnéscă pe unul din pĭetróĭele măcinate de pe délul Ulmuşoruluĭ, tocmaĭ d'asupra gârlicĭuluĭ de pétră, căruĭa ĭĭ ḑicem noĭ grajdul Zmeilor, fiind-că acolo se adăposteaŭ odinióră, în vremea de demult, fĭérele cele aripate. Şedea el şi privea în jos cum negu-

www.dacoromanica.ro

rele întunecaŭ treptat văile şi culmile, când vĕḑu trecênd încetinel pe d'asupra capuluĭ sĕŭ, o porumbiţă, uşóră şi albă ca spuma lapteluĭ la mulsóre, ca florile crinuluĭ la raḑa de sóre. I se făcu dor de acea păsĕrică şi ca s'o prindă de viĭe, puse mâna în sîn, la zamfirul cel fermecat; dar ea, uĭtându-se la dînsul cu ochĭ dulcĭ, fermecătorĭ, gunguni galeş în limba eĭ cea păsĕréscă, şi'ĭ ḑise:

„Ah, voĭnice, voĭnicele,
nu opri căile mele;
ci te ĭea dupe' al meŭ sbor;
cŏcĭ, cu sînul plin de dor,
te chĭamă să'ţĭ facă dar
un scump, alb mărgăritar
mêndra Fată' a Pĭetrelor
din valea Năculelor".

„Aceste cuvinte, aşa dulce şoptite, deşteptară în inima voĭniculuĭ un frémĕt necunoscut; în sînul luĭ se aprinseră dorinţe nedesluşite, pe care pênĕ în cĭasul acela nicĭ în vis nu le încercase. Fără de a maĭ sta să cugete, el se rădică ĭute în picĭóre; sângele i se încinsese ca focul prin vine; pĭeptul îĭ svêcnea; în tot trupul simţea un avênt neînstrunat ce 'l pornea să mérgă supus şi ascultător la chiămarea porumbiţeĭ. Urmărind cu picĭorul pe uscat sborul eĭ lin, cumpĕtat, el scobora văĭ, suĭa déluri, străbătea păduri, trecea luncĭ şi pêraĭe, şi de ce umbla, pare

www.dacoromanica.ro

că mai uşor păşea. Când raţa cea mai târdie a sóreluĭ se prelungea sfiéţă pe foiţele erbeĭ înflorite din poĭana de sub stâncele Năculelor, păsărica se opri pe o rĕsură îmbobocită şi cu graĭu dulce cântător, strigă aşa:

„Tu ce plângĭ în stâncă
la umbră adûncă,
eşĭ acum din pĭétră,
albă, dalbă fată,
viie şi frumósă,
blândă, rĕcorósă,
cu chip luminos,
cu trup mlŏdios,
cu pĕr aurit,
pe umerĭ leit;
eşĭ fată din pĭétră
să te véḑă'o dată,
scumpul tĕŭ ursit;
cŏcĭ ĭată'l sosit!"

„Ca un vis, ca o părere, se coborî de pe stâncă, mêndra albă fată, naltă, mlŏdiósă ca o trestióră, cu pĕrul de aur, cu ochĭ de balaur, ruptă din sóre întocmaĭ ca Ilêna Cosînzéna. De frumósă ce era, de albă ce s'arăta, la sóre puteaĭ căta, ĭar la dînsa ba! Cine 'ĭ vedea mersul, cine 'ĭ zărea chipul, cine 'ĭ audea glasul, nu putea să o privéscă şi să nu o îndrăgéscă, nu putea să o auḑă şi să nu i se încréḑă.

„Cu zîmbet gingaş pe guriţă, cu ochĭ galeşĭ şi pĕtrunḑĕtorĭ, venea mêndra cam descinsă, pă-

www.dacoromanica.ro

şind uşor şi legănat prin érba móle şi désă a pajişteĭ. Ea se opri dinaintea voĭniculuĭ şi, arătându'ĭ între degeţele, un bob mĕrunţel de mărgăritar alb, curat şi luminat ca laptele la mulsóre, ca flórea crinuluĭ la sóre ca dragostile de fată mare, ea, cu vĭers dulce femeĭesc, care maĭ lesne decât săgéta străpunge inima voĭniculuĭ, îĭ grăi, rîdĕnd, aşa:

„Daţi-l'aş şi nu l'aş da,
că mĕ tem îl veĭ uĭta
când la vénat te tot plimbĭ! —
Ba l'aş da, de vreĭ să'l schimbĭ
cu pĭétra zamfiruluĭ,
limpeḑimea ceruluĭ,
cu pĭétra zmaranduluĭ,
verdéţa pământuluĭ,
cu pĭétra rubinuluĭ,
colcotirea sângeluĭ".

„Fecĭorul de împĕrat rĕmăsese uĭmit ca dinaintea uneĭ năluciri încântătóre. Nu scia bine déca este deştept séu déca viséză. Nu 'ĭ venea să dea credĕmênt nicĭ vederilor, nicĭ auḑuluĭ; şi cu tóte acestea, ḑîna ce 'ĭ sta în faţă îl privea cu ochĭ fermecătorĭ, aruncând prin tot trupu'ĭ, când aburĭ fĭerbinţi, când fiorĭ de ghĭaţă; vorba eĭ îĭ rĕsuna pênĕ în suflet, dulce şi înduplecătóre. Pe când ea căta la dînsul şi zîmbea, luĭ i se nălucea pare că câmpul înflorise şi cerul se luminase, ĭar când ea deschise gura ca să 'ĭ vorbéscă,

www.dacoromanica.ro

pentru dînsul, munţiĭ rĕsunară, apele se turburară, bradiĭ se scuturară, codriĭ se treziră, frundile şoptiră, stelele sclipiră şi în loc se oprirĕ. Atunci viaţa, să 'ĭ o fi cerut dînsa, gata şi bucuros era el să 'ĭ o dea, numaĭ ca mereŭ să pótă privi la ea, numaĭ ca în vecĭ să o pótă audi.

„De grabă scóse din sîn câte'şi trele nestematele fermecate, care pĕnĕ atuncĭ fusese şi tótă puterea şi tótă bucuria luĭ, şi, fără să se maĭ gêndéscă, fără să se înduoïască, le aruncă cu mulţumire în póla drăgălaşeĭ copile. Buzele eĭ fragede şi rumeĭóre se rĕsfoiră într'un rîs de nebunatică bucurie, şi apucând mărgăritarul între dinţiĭ eĭ albĭ şi mĕrunţĭ ca şi bobul nestemat, îl puse binişor pe buzele voïniculuĭ, într'un dulce şi lung sărutat.

„Atuncĭ umbrele călduróse şi bălsămite ale nopţiĭ de vĕră ascunseră în negură şi în tăcere pe fericiţiĭ miriĭ; singură porumbiţa cea albă îĭ desmĭerda prin întuneric, când cu vesele cântărĭ, când cu blânde văietărĭ; dar când rĕsăriră ḑorile, de o dată cu florile, porumbiţa amăgitóre şi la dragostĭ îndemnătóre, peste ţĕrĭ şi peste mărĭ sburase, prin vĕsduh se depărtase, fugind ca să nu maĭ vie, şi luând cu sine în vecie, scumpul, fecĭorescul dar, bobul alb de mărgăritar.

„Ḑile şi nopţĭ, lunĭ şi sĕptĕmânĭ trecură. Fecĭorul de împĕrat şi Fata din pĭétră trăiaŭ înstrăinaţĭ de lume, singurĭ singureĭ, el numaĭ cu

www.dacoromanica.ro

dînsa, ea numaĭ cu el, şi altă grijă nu purtaŭ, altă plăcere nu gustaŭ decât ale dragostelor lor. Cercuind lumea întrégă în poĭenița înflorită şi cu frunḑarĭ acoperită de sub Pĭetrele feteĭ, voĭnicul năpustise codriĭ, urîse isbêndile vĭeţeĭ sale de maĭ nainte. Vênătórea era uĭtată; inima luĭ se scălda acum tótă în desmĭerdărĭ noue şi necumpătate. Pasĕrĭ, fĭére şi lighióne trăiaŭ de el oropsite; tóte se înstrăinase şi se lepădase de al lor sburdalnic stăpân; nicĭ una nu'l maĭ cunoscea, nicĭ una nu'l maĭ asculta; dar nicĭ luĭ, nesocotitul, de ele nu 'ĭ maĭ păsa. Arcul şi săgeţile, ghióga şi praştia staŭ aruncate la pământ; rugina şi putregaĭul se lipise de ele şi le rodeaŭ puterea. Aşa fecĭorul de împĕrat, uĭtând vitejia vênătorésc㠹 uĭtând şi casa părintésc㠹 şedea ḑioa şi nóptea lungit móle pe covóre şi cu capul în póla copileĭ, se uĭta cu ochiĭ în ochiĭ eĭ, îĭ sorbea suflarea dupe guriță şi 'ĭ cerea mereŭ să 'l desmĭerde cu cânticele eĭ.

„Cântă'ţĭ, mêndro, cânticul,
că 'mĭ e drag da sufletul.
Cântă, scumpul meŭ odor!
Icĭ cu tine aş vrea să mor!"

Dar muĭerea tot muĭere! Dăĭ ce 'ţĭ cere că o să te certe de ce i l'aĭ dat. Cu încetul cu încetul, începu fata a lua séma că sufletul voĭniculuĭ se înmuĭase la dogorél㠹 dragostelor feme-

www.dacoromanica.ro

ĭescĭ; acum îĭ părea rĕŭ şi 'ĭ venea cĭudă că ĭubitul eĭ nu maĭ era ca maĭ nainte, vitejelul plaĭurilor, căruĭa lumea îĭ ḑicea cu laudă: Fecĭorul de Împĕrat, cel cu noroc la vênat! În zadar îĭ cânta ea, cu vĭers dulce femeĭesc, mêndru cântic haĭducesc; în zadar îl ruga să se trezéscă din traĭul lânged şi trândav în care îl cufundase viaţa de ĭubire; în zadar îl tot îndemna ca să ésă cu dînsa din pustietate, ca s'o ducă să véḑă lumea. El în braçe o strîngea, dulce mi'şĭ o desmĭerda, şi aşa îĭ tot vorbea:

„Facă lumea ce va face,
noĭ trăim aci în pace,
cum n'e drag şi cum ne place!
„Ḑică lumea ce va ḑice;
fericirea de aice
tot nu póte să ne'o strice!
„Spună lumea ce-o voi,
noĭ aci cât vom trăi
fără grijĭ ne vom ĭubi".

„Dar urîtul, urîtul cel pocit, bóla cea fără de creḑĕmênt, care din plăceri trezite încolţesce, sufletul îl amăresce, cu doruri se hrănesce şi la nouĭ plăceri rîvnesce, urîtul cel urgisit, care usucă şi topesce, mereŭ şi necurmat în inima copileĭ se prefira şi pe fie-ce ḑi maĭ adûnc o pĕtrundea, în ea zilnic se 'ncuĭba, maĭ amarnic o rodea. Fecĭorul de împĕrat vedea şi simţea tóte; dar léc sie'şĭ nu 'şĭ scia găsi. Fata umbla maĭ

www.dacoromanica.ro

adesé razna prin păduri şi prin livedĭ cu fruntea înorată, cu faça lăcrimată şi când se întorcea la soçul eĭ şi 'l găsea văitându'şĭ tristea, lungit sub tulpina braḑilor, ea ĭi ḑicea plângênd şi suspinând:

— „Scólă, dragă; scólă frate!
nu maĭ tot zăcea pe spate,
că 'mĭ am urît ḑilele,
mutând căpĕtiĭele,
când la cap, când la picióre,
când la umbră, când la sóre.

— „Of! dragă, ĭubita mea!
nu pot, nu pot, chĭar d'aş vrea;
bóla mea nicĭ că s'o duce,
pên'ce tu nu'mi 'ĭ aduce
mură' albastră şi amară,
sloĭu de ghĭaçă 'n mĭeḑ de véră

— „Of! dragă, ĭubitul meŭ!
ajuta'ţĭ-ar Dumneḑeu!
eŭ toţĭ munţiĭ 'ĭ am călcat,
mură' albastră n'am aflat,
sloĭŭ de ghĭaçă n'am găsit,
că păméntu'ĭ încălçit.

— „Fetişóră din Buzeŭ,
mură' albastră 'ĭ ochĭul tĕŭ
care mĕ ucide rĕu;
sloĭu de ghĭaçă netopită
e chĭar inima'ţĭ răcită
şi de mine deslipită".

www.dacoromanica.ro

„Când ajunge inima să fie sleită de dragoste, apoĭ curênd pĭere şi mila. Fata din pétră, sătulă şi de pustiul munţilor şi de ĭubirea singuratică, visa acum nóptea şi se gêndea ḑiuliţa întrégă, la locurĭ desfătate şi pline de lume, la oraşe cu sgomot, cu petrecerĭ şi cu veseliĭ, la cetăţĭ unde toţĭ să cate la dînsa cu dor şi cu drag, şi dînsa cu mêndrie la toţĭ să se arate frumósă şi împodobită în haĭne trufaşe şi în pĭetre nestemate. Destul, destul îşĭ închisese ea tinereţele în depărtărĭ, de lume înstrăinată; destul gustate plăcerea ĭubirilor tăinuite. Acum inima'ĭ sbura ca fluturele, dupe lumină; sufletul eĭ cerea sgomotul veseliilor, strălucirea averilor, vôlva trufiilor. Astfel de dorinţe ĭĭ frămêntaŭ mereŭ minţile, şi scim cu toţiĭ că ce se nasce în cap de muĭere, într'însul neistovit nu pĭere.

„Intr'o diminéţă, când Fecĭorul de împĕrat se trezi din somn, îngreuiat de lângóre şi de inimă-rea, Fata din pétră perise de lûngă dînsul. O aşteptă să vie la amĭédĭ, o aşteptă să vie séră; dar umbra molifḑilor se aşternu încetinel d'a lungul pajişteĭ, scăḑu şi crescu ĭarăşĭ, dovedind scurgerea vremiĭ, şi nimenĭ, nimenĭ nu veni...

„Atuncĭ pricepu dînsul că copila a fugit şi în păduri l'a năpustit; atuncĭ vĕḑu bine că puĭca a sburat, s'a dus şi pe dînsul l'a rĕpus. Atuncĭ în lă-untrul luĭ se făcu adûnc întuneric; în pĭept inima'ĭ sdrobită se încolăcea ca crâmpeĭe trun-

www.dacoromanica.ro

chĭéte de şérpe veninos. Ḑioa la sóre, el se frămênta în durere ; nóptea la stele, din ochĭ ĭĭ picura isvor de plânsóre, şi la tot césul, nóptea ca şi ḑioa, ḑioa ca şi nóptea, glasul luĭ duĭos rĕsuna prin codrĭĭ : — „Dómnă a inimeĭ mele, stăpână a „acestor locurĭ ! de ce m'aĭ părăsit? Unde te aĭ „dus ? Ah, unde?...[1])

„Işĭ aducea aminte d'ale eĭ dalbe frumuseţĭ, d'ale eĭ dulcĭ cântărĭ, de ḑilele fericite pe când glasul munţilor şi al apelor respundea cu vesel susur la glasul copileĭ, pe când ea umbla legânându-se, gingaşă şi uşóră, pe verdéţa liveḑilor, pe când ea tremurând, scutura de pe cosiţele'ĭ bĕlaĭe, zăpada maĭ puçin albă decât peliţa eĭ. Atuncĭ inima luĭ, cu suspine, întreba în zadar pe codrĭĭ şi pe stâncĭ : „Unde şi în ce ţară va maĭ „fi acea mêndră flóre, acea drăgăstósă româncă, „cu faça albă ca crinul, cu glas încântător de „ḑînă ?... Numaĭ rîul acuma, numaĭ apele, când „se clătescŭ, respundŭ cu vuĭet la gemetele mele... „Ah ! unde maĭ sunt, stăpâna mea dorită, ah !

1) Tesoro de los Romanceros y Cancioneros espanoles, recogidos y ordenados por d. *Eugenio de Ochoa,* (Paris, 1838) p. 137 : Romances del Cid Campeodor :

«Rey de mi alma, y desta tierra conde,
«Porque me dejas? dónde vas? adónde?»

www.dacoromanica.ro

„unde mai sunt chiar şi viscolile de odini-„óră !“ [1]).

„Dar tótă jalea luĭ era în deşert; ce a fost verde s'a uscat; ce a 'nflorit s'a scuturat. Intr'acele plaĭurĭ, în care el găsise maĭ întêĭ mulţumirea, vênând şi prinḑênd cu nepăsare păserĭ de pre cer şi fiére de pre pământ, în acele dumbrăvĭ unde apoĭ îşĭ aflase fericirea la sînul drăgălaşeĭ fecĭóre, acum totul era veşted, totul era ofilit, totul se îmbrăcase într'un gĭulgĭu de ger şi de întristare. El cercă să rădice de la pământ arcul şi săgeţile, ghióga şi praştia; dar armele eraŭ ruginite, puterele'ĭ eraŭ slăbite, ochĭul vedea turbure la ţintă, braçu'ĭ nu maĭ scia să nimeréscă ţĕlul. De odată cu nestematele perduse şi farmecul lor puternic; Fata din pétră le luase cu dînsa ca să facă cu ele cerceĭ şi ghĭordane; ĭar el, sĕrmanul, el îşĭ aducea atuncĭ aminte, cu dor şi cu

---

2) *François Villon* (1431), Ballade des dames du temps jadis :

«Dictes moy, où, n'en quel pays
Est Flora, la belle Romaine,
La royne blanche comme ung lys
Qui chantoit à voix de sereine.
Echo, parlant, quand bruyt on maine
Dessus rivière ou sus estan.
Où sont ilz, vierge souveraine ?
Mais où sont les neiges d'antan ?».

www.dacoromanica.ro

jale, despre locul unde născuse, despre căminul unde crescuse, despre măĭcuça dulce care pe sînul eĭ îl legănase, despre tŏte bunurile, tŏte averile şi tŏte mulţumirile pe care le perduse. El se îngrozea vĕdĕndu-se ajuns a rătăci, ca un suflet călĕtor şi fără tărie, prin locaşele sĕlbatice ale fĭĕrelor, a cerca prin codrĭĭ şi prin pustiĭ năluca fericirilor, şi inima'ĭ sângera, răsipită în târdiĭ şi zadarnice căinţe [2]).

. . . . . .

---

1) *C. V. Catulli*, Carmen LXIII, de Aty, v. 50—73;

«Patria, o mea creatrix; patria, o mea genitrix,
Ego quam miser relinquens, dominos ut herifugæ
Famuli solent, ad Idæ tetuli nemora pedem,
Ut apud nivem et ferarum gelida stabula forem,
Et earum omnia adirem, furibunda, latibula:
Ubinam, aut quibus locis te positam, patria, rear?
Cupit ifsa pupula ad te sibi dirigere aciem,
Rabie fera carens dum breve tempus animus est.
Egone a mea remota hæc ferar in nemora domo?
Patria, bonis, amicis, genitoribus abero?
Abero foro, palæstra, stadio et gymnasiis?
Miser, ah miser, querendum est etiam atque etiam, anime!
Quod enim genus figuræ est, ego non quod obierim?
Ego puber, ego adolescens, ego ephebus, ego puer,
Ego gymnasii fui flos, ego eram decus olei.
. . . . . .
Ego vitam agam sub aliis Phrygiæ columinibus,
Ubi cerva silvicultrix, ubi aper nemorivagus?
Jam jam dolet, quod egi, jam jam que pœnitet!»

www.dacoromanica.ro

„Càţĭ alţiĭ pe lume îşĭ vĕdŭ ca dînsul, vîrtutea şi norocul spulberate prin nesocotinţa lor! Când e omul tênĕr, el nu scie, bĭet, să preçuiéscă bunurile cu care pronia ceréscă, mumă darnică şi ĭubitóre, 'l a înzestrat. Se îmbată de veselia juneţeĭ, de farmecul frumuseţilor, de plăceriĭ trecĕtóre, de sburdăriĭ amăgitóre, şi, déca într'acea beţie îşĭ pĭerde séŭ îşĭ răsipesce nestematele odóre cu care îl împărtăşise sórta, curênd, curênd în urmă, îl ajunge şi cĭasul amarnic al căinţeĭ; ş'apoĭ, dupe dînsul, se cască, întunecos şi rece, tăcutul, pustiĭul mormênt!

. . . . . .

„Aşa! vĕ veştejiţĭ voĭ tóte, plăpânde florĭ ale vĭeţeĭ, tinereţĭ, ĭubire, plăceriĭ, trecĕtóre frumuseţĭ, — frumuseţe, dar din cer pe care cerul pismaş îndată ni'l răpesce, — în grabă vĕ ofiliţĭ şi periţĭ tóte, déca printre voĭ dóră nu se prefiră vre un fulger cu arsură, vre un fior de nemurire!

„Cată cu un ochĭu de milă la cea tinerime de rônd care, în toĭul frumuseţelor trăĭesce în desmĭerdăriĭ şi 'n desfătăriĭ se îmbată.... Când va goli pênĕ la fund paharul cu 'ncântările, ce o să se maĭ alégă dintr'însa? Cine o să maĭ scie de ea?... Grópa, care o aştéptă, o va 'nghiţi întrégă.

www.dacoromanica.ro

Tăcerea de veci o să stingă dupe lume, cu a ei ființă, ș'ale ei sterpe iubiri!“ [1])

. . . . . .

Lacrămile de căință și duiósele cugetări ale fecioruluĭ de împĕrat, cel ce fusese odinióră norocos la vĕnat, mĕ pornise și pe mine pe triste gânduri; îmĭ veneaŭ acum unul dupe altul aminte atâtea falnice visuri ale juneței mele, care, împreună cu aniĭ ceĭ răpeḑĭ, s'aŭ nimicit în zadarnicul deșert... cŏcĭ răpeḑĭ, vaĭ! răpeḑĭ se strecóră aniĭ!...

Eheu, fugaces, Postume, Postume,
Labuntur anni . . . . . [2])
. . . . . .
. . . . . .

Dar era nópte în tótă puterea când începură să ne salute lătrătoriĭ din satul Bisoca. In bătă-

1) *Lamartine*, Méditations poétiques: A Elvire:
«Vous tomberez ainsi, courtes fleurs de la vie!
Jeunesse, amour, plaisir, fugitive beauté,
Beauté, présent d'un jour que le ciel nous envie,
Ainsi vous tomberez, si la main du génie
Ne vous rend l'immortalité.
Vois d'un oeuil de pitié la vulgaire jeunesse,
Brillante de beauté, s'énivrant de plaisir;
Quand elle aura tari sa coupe enchanteresse,
Que restera-t-il d'elle? A peine un souvenir;
Le tombeau qui l'attend l'engloutit tout entière.
Un silence éternel succède a ses amours....»

2) *Horatii* Carmin. II, XIV.

www.dacoromanica.ro

tura caseĭ arendăşescĭ ardea un foc mare; descălecaĭu la flăcăraĭa trosnitóre a brăḑilor, şi domnul Sterie arendaşul ne eşi cu plin înainte. Intr'o mână ţinea o botă cu pĕstrovĭ viĭ, prŏspeţĭ şi sglobiĭ, pescuiţĭ în pĕrîul spumegos de sub póla umbrită a Pĭetrelor Feteĭ; în cea-l-altă purta o cuşcă cu ĭepuraşĭ de casă, plocóne trămise de stariţul unuĭ schit vecin, carele hrănesce şi prăsesce în curtea mŏnăstiriĭ d'alde aşa arḑoĭu şi spornic vênat, rar în ţĕră la noĭ şi botezat în Codicele civil, art. 468, cu numele poznaş de *Lapiniĭ ţinuţĭ pe lângă casă*, ĭar în *Dictionariulu limbei Romane, elaboratu ca proiectu dupo insarcinarea data de Societatea Academica Romana*, pagina 981, cu aceĭa, tot aşa diochĭată şi puçin românéscă, de: „*Cunicule* séu *cunicle*, specia de animali, d'in genulu *iepurelui*, forte assemine cu *iepurele*, şi de acea-a numitu pre a locurea si *iepure de casa*, francesce *lapin*".

Aş dori să aflu care sunt locurile unde, vorbindu-se néoş românesce, se maĭ ḑice şi altfel, bună-óră, — cine'l, cine'l, pus'aĭ degetul pe el? — *Cuniclu* şi *Lapin*.

D'aşa lătimie dobitocéscă,
d'aşa păcălitóre françuzéscă
unul Domnul să ferésca
limba nóstră părintéscă!

Dar domnul Sterie, din tindă, ne poftesce la mâncare. Drumul, basmul şi gĕndurile melanco-

www.dacoromanica.ro

lice m'aŭ secat la stomac; mĕ grăbesc dar a intra în casă, unde ne aştéptă masa, care de mult stă întinsă.

Fiind-că, tu ânsĕ n'aĭ fost poftit împreună cu mine, te las afară şi drept mângâĭere, îţĭ trămit de departe, ca hrană intelectuală, bună de rumegat, acéstă poveste încurcată, însoçind'o cu o prietenéscă salutare.... cam slabă şi sérbĕdă mâncare!...

Dar să fie cu ĭertare.
Cŏcĭ suntem la vĕnătóre!

Post-scriptum. — Nu mĕ ĭértă consciinţa ca să nu îndreptez o erére ce s'a strecurat în paginele de maĭ sus. Am ḑis că la noĭ guvernul nu s'a ocupat nicĭ odată de a regula vĕnătórea. M'am înşelat. Rĕposatul C. Negruzzi, carele nu a fost numaĭ un scriitor plin de talent, de spirit şi de inimă, ci a maĭ fost şi directore al Oficiuluĭ de Statistică din Moldova, ne dă în scrierile sale următórea notă plină de interes şi sprijinită pe calcule nediscutabile:

„De la 26 ianuarie 1841 pĕnĕ la sfârşitul luĭ decemvrie 1845, s'aŭ ucis, dupe catalógele Vistieriei, aceştĭ lupĭ:

www.dacoromanica.ro

In anul 1841 . . . 113 lupĭ marĭ
„ „ 1842 . . . 198 idem
„ „ 1843 . . . 318 idem . . . 59 puĭ
„ „ 1844 . . . 340 idem . . . 111 idem
„ „ 1845 . . . 261 idem . . . 101 idem
1240 lupĭ marĭ, 271 puĭ
Total 1501,

şi s'a plătit din Vistierie 18,450 leĭ pentru 1230 lupĭ marĭ şi 2032½ leĭ pentru 271 puĭ. In total 20,482½ leĭ.

„Să vedem acum folosul acesteĭ legĭuirĭ.

„Să închipuim că fie-care lup era să mănânce pe an câte 12 oĭ. Pare-mi-se că sunt destul de moderat. Care e lupul ce s'ar mulţumi cu o oĭe pe lună? In cincĭ anĭ vine de lup 60 oĭ, care pentru 1501 lupĭ face 90,060 oĭ. Socotind acum oĭea câte 20 leĭ, face 1,801,200 leĭ, din care scăzând 20,482½ leĭ, preţul capetelor a 1501 lupĭ, remâne folos 1,780,717½ leĭ."

Tot cu acestă ocasiune, autorul *Păcatelor tinereţilor* maĭ povestesce şi o istorióră pe care am socotit că nu va strica să o transcriŭ aci, căcĭ ea va fi ca păhăruşul de *Fine Champagne*, dupe un prânz îndesat şi anevoie de mistuit, — *rudis indigestaque moles!*

Iată ce scria Negruzzi în luna fevruarie 1846 :

www.dacoromanica.ro

„Viŭ de la vênătóre, prietene, unde am împuşcat un lup. Dă'mĭ voĭe decĭ să'ţĭ vorbesc despre el.

„Tótă lumea cunósce lupul, fiéra asta carnivoră şi nesăţiósă, duşmanul păstorilor şi gróza oilor. Din vremea regeluĭ Edgard, la anul 966, lupiĭ n'aŭ maĭ vĕ̆ut pământul Engliteréĭ; şi când, din tóte staturile Europeĭ eraŭ proscrişĭ, numaĭ în Moldova, — sunt acum cincĭ anĭ, — vĭeţuĭaŭ ca în sînul uneĭ republice, încât era o *blagoslovenie* cum lupiĭ şi jidaniĭ cresceaŭ şi se înmulţeaŭ! Ânsĕ la 1841, ministerul trebilor din lă-untru făcu o legĭuire prin care se puse preţ capuluĭ de lup. Ţĕraniĭ începură a'ĭ ucide, păstoriĭ a fi maĭ liniştiţĭ, şi oile a dormi maĭ fără grijă.

„Spunŭ — nu sciŭ de e aşa, — că lupiĭ vĕ̆dênd osânda ce li se pregătesce, aŭ ales o deputaţie dintre eĭ, care viind în capitală, 'şĭ a tocmit un vechil ca să le apere dreptul ce 'şĭ închipuĭaŭ că aŭ. Acesta le a făcut o jalbă lungă şi lată, în care dovedea tetragonicesce că, de la descălicarea luĭ Dragoş lupiĭ aŭ trăit în bună pace în ţéră, că n'a maĭ făcut nimenĭ *sprafcă* ca să védă câte oĭ s'aŭ mâncat; că de vreme ce lupiĭ sunt lăsaţĭ ca să mănânce oĭ şi oile ca să fie mâncate de lupĭ, apoĭ dupe tóte formele, legile şi obiceĭul pământuluĭ, lupiĭ se cuvine a fi volnicĭ să mănânce oĭ, ş.c.l., ş.c.l.

„Ministrul Lupu Balş le întórse jalba cu

www.dacoromanica.ro

nadpis ḑicênd că obiceĭul pământuluĭ póte sluji de lege, când nu este vătămător legeĭ, şi numaĭ atuncĭ li se va lua în băgare de sémà reclamaţia, când vorŭ da înscris şi chĭezăşie că nu vorŭ maĭ mânca carne, ci vorŭ pasce troscot, ca nisce dobitóce ce sunt.

„Deputaţiĭ eşirà cu códa între vine, gêndind la nedreptăţile ómenilor. Viind la gazdă şi simţind apetit, se puserà la masă. Ospĕtarul le dete borş cu mĭel, cotelete de mĭel şi friptură de mĭel.

— „E bine! strigă unul din eĭ, — maĭ ḑi'mĭ că este dreptate în lumea asta. Ómeniĭ mănúncă oĭ, şi noĭ să nu mancăm?

— „Ba să ‚mâncaţĭ, domniĭ meĭ; — le ḑise un june supleant de profesor, — omul şi lupul sunt lăsaţĭ ca să mănúnce carne; dinţiĭ lor ceĭ cânescĭ o dovedescŭ. Eŭ când nu mănúnc carne, nu pot pronunça nicĭ cel d'ântêĭ vers din Eneida,

Arma virumque cano, etc.

„Din vorbă în vorbă, lupiĭ spuseră viitoruluĭ filosof scopul solieĭ lor şi neisprava cu care aŭ eşit de la Ministru.

— „Advocatul care 'l aţĭ avut era un ignorant, le ḑise acesta. Sunt sigur că nicĭ rudimentele limbeĭ latine, ale limbeĭ mume, nu le cunoscea. Sunt sigur că petiţia ce v'a făcut era plină de barbarisme şi de solecisme şi scrisă cu slove ci-

www.dacoromanica.ro

riliane. Să vĕ fac eŭ o suplică cu litere latine şi veţĭ vedé cum voĭu face capot pre ministrul cu tot departamentul sĕŭ.“

„Indată le scrise o jalbă cu litere latine, care se mântuĭa prin acest calambur :

Lup te chĭamă şi lup eştĭ,
Lupiĭ dar ce prigonescĭ?

„Omonimul lor ministru le rupse jalba, ḑicênd că nu'ĭ placŭ poeţiĭ şi că, cu tótă cuscrenia ce eĭ arată că arŭ avé cu dînsul, nu póte călca datoria postuluĭ sĕŭ ; prin urmare porunci unuĭ comisar de poliţie să'ĭ întiréscă din oraş.

„Ajungênd la barieră, nenorocitele fĭére îşĭ scuturară praful de pe copite, şi lăcrimând, tinseră labele spre cer, cuvêntând acest blestem . . . . . “

Aci autorul îşĭ precurmă povestea, necunoscênd, dupe cum se vede, coprinsul blestemuluĭ bĭetelor fĭére nedreptăţite. Décă pe lûngă tot spiritul şi talentul ce el avea, rĕposatul C. Negruzzi ar fi posedat şi darul proorocieĭ, el negreşit ar fi pus în gura lupilor un blestem de felul acesta :

„Fă, Dómne, ca toţĭ aceĭa cari aŭ gênduri rele asupra nóstră să fie osûndiţĭ, spre pedépsa lor, a citi dintr'un capĕt pênĕ'ntr'altul, tótă Precuvêntarea la *Manualul Vênătoruluĭ* românesc; dar

www.dacoromanica.ro

tot de odată opresce'ĭ, Dómne, de a se folosi câtuşĭ de puçin de învăţăturile coprinse chĭar în corpul Manualuluĭ, cŏcĭ fără de acéstă a ta părintéscă ocrotire, va fi de acum înainte vaĭ şi amar de némul lupesc, în ţéra bine-cuvêntată a Românilor, unde, de la descălicătóre, blajina *locálnică* stăpânire ne a îngăduit să trăim ca în sînul luĭ Avram, fără de a ne maĭ *sastisi* cu statistice iscodirĭ!

„Amin!“

XII

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

www.dacoromanica.ro

SFÉRŞIT

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro

VIII.

FRAGMENTE

DE

LITERATURĂ POPORANĂ

1874—1879

CREDINȚE, DATINE ȘI MORAVURĬ ALE POPORULUĬ ROMÂN. — JUPÂN RĂNICĂ-VULPOĬUL. — TIGRUL PĂCĂLIT. — VECHIĬ POEȚĬ AĬ ROMÂNILOR. — ȚECE BASME MITOLOGICE. — POVESTILE UNCHĬAȘULUĬ SFĂTOS.

---

www.dacoromanica.ro

CREDINŢE, DATINE ŞI MORAVURI

ALE

POPORULUĬ ROMÂN

Precuventare la cartea dlui G. D. Teodorescu, cu acest titlu.

„Să nu părăsim ânsĕ cu totul cercul tradiţiunilor şi al cânticelor ce se repórtă la vechĭul cult al natureĭ, fără a pomeni despre un obiceĭŭ poporan al antichităţiĭ, cu care se légă şi un cântic copilăresc ce, în parte, s'a păstrat ca o amintire depărtată, în cetăţile nóstre.

„Ateneŭ ne spune că *a cânta rôndunica*, *χελιδονίζειν*, se chĭamă la Rodieni o óre-care colindă, despre care Teognis, în a doua din scrierile sale asupra sĕrbărilor din Rodos, vorbesce astfel: Rodieniĭ numescŭ *a cânta rôndurica* un fel de colindare ce se face în luna luĭ Boedromion, (septemvrie al nostru). Numele acesta vine din cu-

www.dacoromanica.ro

vintele ce se cântă atuncĭ şi care sunt cele următóre:

„Venit-a, venit rôndunica;
cu dînsa şi vremea frumósă,
cu dînsa şi timpul cel bun.
E albă curată pe guşă
şi négră cu totul pe spate.
Asvêrlă-ne 'ncóce smochine
din casa ta plină, bogată,
şi dă-ne şi vin în ulcică
ş'o coşniţă plină cu brînză;
dar fie şi pâne de risçă
şi turtă cu ouĕ, tot ado:
priĭmesce orĭ-ce rôndunica...
Luăm ceva, orĭ să ne ducem?
Dar dă-ne, cócĭ altfel nu mergem,
ba âncŏ luăm cu noĭ uşa,
orĭ poliţa cea de d'asupra
orĭ chĭar pe nevastă'ţĭ ce şéde
în casă colo tocmaĭ sus.
Mĕruntă'ĭ şi lesne o ducem!
Dar dă-ne cevaşîlé maĭ bine,
şi cată vr'un lucru maĭ mare!
Deschideţĭ, deschideţĭ toţĭ uşa,
cócĭ ĭat' a venit rôndunica.
Şi noĭ, ĭa! nu sŭntem unchĭaşĭ,
ci suntem copiĭ, copilaşĭ!“

„Acéstă colindă, „adauge Ateneŭ“, a arătat'o maĭ întêĭ Cleobul Lindianul, când începu a face prin Lindos strîngere de banĭ“.

„Să o fi compus frumosul Cleobul, unul din

www.dacoromanica.ro

ceĭ șépte înțelepțĭ aĭ Grecieĭ, séŭ fiică-sa Cleobula, cum ḑicŭ alțiĭ, acéstă cântare coprinde, negreșit, un înțeles maĭ adûnc decât al uneĭ colecte de banĭ séŭ de merinde. Într'însa vedem că se vestesce sosirea vremeĭ frumóse și a timpuluĭ celuĭ bun, cŏcĭ în tómnă arșița sóreluĭ s'a potolit și casele s'aŭ umplut de avuțiĭ: rôndunica prevestitóre de bunurĭ, revine sprintenă și veselă. Deschideți, deschideți'ĭ ușa! Bogatule, împarte'ți cu săracĭĭ comorile! Asfel vĕ grăiesce glasul nevinovat al copiilor.

„Astădĭ âncŏ, pe tóte țĕrmurile Grecieĭ, și chĭar în Atena, pe la începutul primăvereĭ, copii, adunațĭ în cete și ținênd în mână o morișcă cu aripe de șiță ce, învêrtindu-se, închipuĭesce o rôndunică, alérgă din casă în casă, cântând un cântic de felul acesta:

„Rŏndunica vine de pe alba mare; ea trece marea și 'șĭ face un fuișor și șéde într'însul să resufle, și ḑice:

„Martie, Martie noros, și Fevruarie ploios, ĭacă dulcele Aprilie se vestesce că 'ĭ aprŏpe.

„Pașĕrile ciripescŭ, pomișoriĭ înverḑescŭ, găinele cloncănescŭ și începŭ să clocéscă.

„Turmele purcedŭ la munte, ieḑiĭ sarŭ și pascŭ mugurul cel noŭ.

„Animale, pașĕrĭ, ómenĭ, toți se veselescŭ din suflet; ghĭața, zăpada și crivĕțul aŭ încetat.

„Martie, Martie noros, și Fevruarie ploios, ĭată vine Aprilie cel frumos!

„Eșĭ afară, Fevruarie, și tu, Martie, du-te, cară-te!...“

www.dacoromanica.ro

ș'apoĭ sfîrșescŭ cu sunetul ce 'l facem noĭ din buze ca să gonim o pisică.

„Cine póte tăgădui că acest cântic este o variantă modernă a vechĭuluĭ *Chelidoniasmos* rodian? Cine nu va zări în amênduoĕ idea comună și firéscă de a vesti lumiĭ, prin gura copiilor, o scire înveselitóre: sosirea timpuluĭ plăcut, a călduriĭ cumpĕtate, a zefiruluĭ primăvĕratic, a vegetațiunii înflorite?

„O altă veste bună, de o natură maĭ mistică, maĭ puçin pipăită simțurilor, dar și maĭ mângâĭetóre pentru inimĭ, deștéptă nóptea din somn pe copiĭ, în clima maĭ aspră, în țéra maĭ creștină a Românilor. Pe când zăpada acopere pămêntul, pe când gerul sleĭesce chĭar apele, o *Stea*, icónă a celeĭ ce s'a înălțat odinióră pe cer ca să călĕuzéscă pe ceĭ treĭ *Crаĭ de la Rĕsărit*, mână cete de copiĭ prin întunericul ulițelor viforóse, în ajunul Crăcĭunuluĭ, și le îndémnă a vesti cu glasurĭ nevinovate creștinilor adormițĭ, că peste puçin are să vină césul solemn și dorit al mântuiriĭ! Eĭ nu 'ĭ amenință, ca copiii din antichitate, cu furtișaguri, dar le e frig, le e fóme bĭeților copilașĭ, și, dupe ce aŭ strigat:

Bună diminéța la Moș-Ajun!

eĭ cerŭ să le dea măcar „un covrig, că morŭ de frig“, măcar „o nucă, că se daŭ cu capul

www.dacoromanica.ro

de ulucă“, măcar „un mĕr, ca să te tragŭ de pĕr!“

. . . . . .

„O! vechĭ datine şi vechĭ cântice ale poporuluĭ! ce dulce farmec coprindeţĭ voĭ în naivele vóstre expresiunĭ! Aspra critică se sfarmă dinaintea vóstră, cŏcĭ mintea omuluĭ, deprinsă cu voĭ din pruncie, pare că se scaldă, la auḑul vostru, în nevinovăţia'ĭ primitivă. Voĭ sunteţĭ pentru noĭ amintirĭ suave, ce înviĭézĕ junia în suflete! Pentru popor, sunteţĭ flórea neuĭtărĭĭ!“

Aceste rônḑurĭ le scriam acum vr'o treĭspre-ḑece anĭ, aruncând într'un articol despre cânticele nóstre poporane câte-va ideĭ culese în studiul antichităţiĭ şi puse în comparaţiune cu ceĭa ce fie-care din noĭ a vĕḑut séŭ a învăţat din copilărie în căminul părintesc. Şi pe când le scriam, ţiŭ minte că gêndul îmĭ era a cerne prin sita studielor clasice, cele maĭ multe din acele datine bĕtrânescĭ, pe care noĭ ceĭ de astăḑĭ le am apucat âncŏ, dar pe care strănepoţiĭ noştri nu le vorŭ maĭ cunósce póte decât din scrisele nóstre.

Aveam de gênd a întreba în cărţĭ pe vechiĭ plugarĭ aĭ Laţiuluĭ déca nu cum-va dînşiĭ, séŭ cel puçin flăcăiĭ lor, cari âncŏ nu îmbrăcase gravitatea togeĭ virile, n'aŭ inventat óre eĭ acea urare veselă şi glumétă cu care tinerimea din

15*

www.dacoromanica.ro

satele nóstre întêmpină sosirea anuluĭ noŭ şi, mâind séră cu sgomot, cu plesnete şi cu clopoţeĭ, *Pluguşorul*, strigă la casa fie căruĭa pe rônd:

Să vină cu isbêndă
anul cu mare dobêndă!
Să pĭéră vicleşugul
şi să soséscă bilşugul!
Hăĭ, hăĭ!
Pluguşor cu doĭ-spre-ce boĭ,
Plesniţĭ mĕĭ
Hăĭ, hăĭ!

Aveam de gênd a cerceta prin ce curióză analogie de fapte, de ideĭ şi de imagine, vechĭul ḑeŭ latin al pluoilor, *Jupiter Pluvius*, representat pe columna Antonină din Roma, sub chipul unuĭ unchiaş cu straie lăţóse, se aduce aşa de mult cu lăieţele nóstre de *Paparude*, carele, acoperite cu frunḑe de bozĭĭ şi muiate lĭórcă de doniţa vecinelor, uréză săltând şi chiuind:

Ca să cadă pluoile
Cu găleţile,
Să sporéscă grânele
Să umple pătulele
. . . . . .
. . . . . !

Aveam de gênd..... Dar ce folos a vorbi despre câte are omul de gênd? Timpul a trecut. Alte multe lucrărĭ, şi alte maĭ multe nelucrărĭ,

www.dacoromanica.ro

m'aŭ făcut să daŭ uĭtărĭĭ aceste scumpe şi plăcute studiĭ.

Datinele nóstre românescĭ, din marea nóstră nepăsare, arŭ fi rĕmas póte reduse pentru viitorime la puçinele ce spune despre dînsele nemuritorul Dimitrie Cantemir, care, într'o cărticică de nicĭ duoĕ sute de pagine a spus despre Românĭ şi despre ţéra lor maĭ mult şi maĭ bine decât toţĭ cari, dupe dînsul, aŭ scris pênĕ astădĭ.

Cu tóte acestea, eŭ cred că puçine sunt cercetările care arŭ avé pentru Românĭ maĭ multe adimeniriĭ decât descrierea, lămurirea, explicarea şi compararea aceluĭ şir de ieresurĭ şi de idolĭ, *antiquum Daciæ cultum redolentia numina*, pe care domnescul descriitor al Moldoveĭ ni le dă, în răpejunea peneĭ sale, tóte ca rĕmăşiţe ale cultuluĭ vechilor Dacĭ.

N'ar fi óre a face o istorie a cugetărilor intime, a credinţelor, a plăcerilor şi a suferinţelor poporuluĭ român, când cine-va ar despica cu deaměruntul origina şi înţelesul tuturor cugetărilor poporane ce se ascundŭ în acea grămadă de numirĭ misterióse, pe care Cantemir le a cules din gura poporuluĭ?

Óre numaĭ despre Dacĭ — şi nu despre tóte credinţele care s'aŭ întipărit treptat şi d'alungul secolilor în mintea locuitorilor Românieĭ — ne arŭ aminti cuvintele şi datinele de *Lado* şi *Mano*, *Ḑina* şi *Drăgaĭca*, *Doĭna* şi *Stafia*, ş'apoĭ şi *Dra-*

www.dacoromanica.ro

cul-în-vale, *Ursitele* şi *Frumósele*, *Sânzenele* şi *Joumăriţele*, *Paparuda* şi *Chiraleisa*, *Colinda* şi *Turca*, *Sburătorul* şi *Miédа-nópte*, *Srica* şi *Tricolicĭi*, *Legătura* şi *Deslegătura*, *Farmecul* şi *Descântecul*, *Vergelatul* şi altele de acelaş fel?

Aceste multe şi straniĭ numirĭ, pe care ni le a păstrat Cantemir, precum şi altele, cu care un cercetător diligent ar puté s'adaoge cu mult lista ieresurilor poporane ale Românilor, constituĭescŭ o comóră din care şi poesia şi istoria potŭ âncŏ culege preţióse odóre.

Câţi-va din poeţiĭ nostriĭ aŭ sciut pênĕ acum să smulgă câte o nestemată din acel tesaur, şi maĭ ales musa rĕsfăţată a dluĭ V. Alecsandri — care adesé scie să 'şĭ îmbrobodéscă, cu aşa multă graţie şugubéţa şi gingaşa'ĭ faţă în marama ţĕrănéscă — ne a cântat, cu mult farmec, şi *Doĭna*, şi *Ursiţiĭ*, şi *Sburătorul*, şi pe *Crăĭu-noŭ*.

Rĕmâne ca şi istoriciĭ să'şĭ îndeplinéscă datoria, să 'şĭ ĭea partea lor de sarcină, parte maĭ grea şi maĭ spinósă, în care subtilităţile obositóre ale criticeĭ înlöcuĭescŭ avênturile sprintene şi mlădióse ale poesieĭ.

Cât despre mine abié mĕ ispitisem, acum câţĭ-va anĭ, să ĭeaŭ asupră'mĭ o asemenea sarcină, şi 'ndată am lăsat'o jos. Dar astăţĭ junele autor al paginelor ce urméză ĭată'l că vine, plin de ardórea tinereţeĭ, plin de o pietósă veneraţiune

www.dacoromanica.ro

către datinile vechĭ ale poporuluĭ român, plin de dorința de a cunósce trecutul și credințele națiunilor antice și străine, și ne presentă, în cartea de față, câte-va *„Încercărĭ critice“*, în care ne dovedesce lămurit nu numaĭ că ĭubesce cu predilecțiune, dar chĭar că și cunósce adânc subĭectele pe care s'a însărcinat a le trata.

Am citit eŭ unul — și toțĭ aceĭa cari la noĭ pórtă interes studielor naționale, făcute cu seriositate, voră citi, ca și mine — cu o vĭe plăcere descrierile unor obiceĭurĭ tradiționale, care, fără îndoĭélă, potŭ, când sunt bine descrise și bine analisate, se constituĭe titlurĭ istorice patrieĭ nóstre și să deslege enigme ale vĭeței morale a poporuluĭ român.

Autorul acestor *Încercărĭ critice* a dat dovadă, pare-mi-se, în studiele sale asupra credințelor, datinelor și moravurilor poporuluĭ român — studiĭ făcute, am puté ḑice, pe băncile scóleĭ — că este înzestrat cu o adevĕrată intuițiune în materiĭ de așa anevoĭósă critică. Déca n'am avé să constatăm și alte materiĭ, probate prin cercetările de erudițiune clasică ce conținŭ aceste pagine, ne am puté mărgini a recunósce că acea facultate intuitivă este darul cel maĭ prețios pentru omul care 'și propune să verse lumina asupra amurguluĭ din trecut.

Avem ânsĕ tarea credință că *Încercările* de față nu voră fi pentru autorul lor culmea stu-

www.dacoromanica.ro

dielor de acéstă natură; de aceĭa închiăiem, atât prin mulțumirĭ, cât și prin urărĭ, aceste neînsemnate rônduri pe care le am aruncat pe hârtie ca o dovadă de viĭa plăcere ce am resimțit, vĕdĕnd vechile nóstre aspirațiunĭ așa de bine, așa de spornic vlăstărite sub péna altuĭa.

Nu rideți, cititorĭ, décă și eŭ, om în tótă firea, mĕ voĭu atinge, sfĕrșind, de ramura de laur care o-dinióră se depunea la fie-care capĕt de an pe altarul anticeĭ ḑeițe latine Anna Perenna, și care la noĭ s'a prefăut în *Sorcova veselă* a copiilor românĭ; și maĭ ales nu rîdeți décă, tot cu atâta naivitate, ânsĕ cu mult maĭ puçină graçie decât dînșiĭ, voĭu ura și eŭ celor ce se ocupă cu ardóre de preçiósele datine străbune:

„Să 'nfloriți, Ca un fir
Să mărgărițĭ, De trandafir;
Peste vĕră, Tare ca pĭétra.
Primăvĕră, Ĭute ca săgĕta;
Ca un pĕr, Tare ca fierul,
Ca un mĕr, Ĭute ca oçelul.
La anul,
Și la mulțĭ anĭ!“

Bucurescĭ, 1874. Precuvêntare la volumul: *Încercări critice asupra unor Credințe, Datine și Moravurĭ ale poporului român*, de G. Dem. Teodorescu.

www.dacoromanica.ro

JUPÂN RĂNICĂ VULPOIUL

Basmu pentru copiĭ, localisat.

A fost o dată
Ca nicĭ o dată;
Déca n'ar fi,
Nu s'ar povesti

pe vremea când chĭar şi dobitócele ajungeaŭ să se facă domnĭ şi boĭerĭ aci pe pământ,... a fost un puĭu de leu, mêndru şi frumos, carele, fiind el din viţă de domnĭ, fĭérele şi lighiónele îl aleseră pe dînsul ca să fie peste ele maĭ mare, şi de aceĭa îĭ şi ḑiseră Leonilă împĕrat.

Aflând ânsĕ Leonilă împĕrat că dobitócele nu trăiescŭ în bună pace unele cu altele şi că cele maĭ tarĭ jefuiescŭ pe cele maĭ slabe, fără măcar să cĕră voĭe de la dînsul, el hotărî într'o ḑi să adune la sfat pe toţĭ supuşiĭ sĕĭ, ca să le dea de scire cum că voĭesce cu tot dinadinsul ca lucrurile să mĕrgă într'altfel pe viitor. De aceĭa, în-

www.dacoromanica.ro

dată trămise preste tot locul porunci strașnice ca toți de acum înainte să aibă a trăi în cea mai bună înțelegere și ca să nu mai fie voie a se face cui-va vre o nedreptate, fără de scirea și de învoirea împărăției. Tot-de-o-dată, porunci să se chiăme la curtea domnéscă tot némul dobitocesc. Atunci veniră din tóte părțile, păsări, lighióne și fiére, animale de tot felul, care mai mari, care mai mici, și tóte se închinară împăratului și îi mulțumiră din băierile inimei pentru porunca înțeléptă ce dedese. Dar pe când tóte căpeteniile dobitocesci se adunase la curtea împărătéscă ca să ție sfat, de odată se lăți vestea cum că unul numai dintre fruntași lipsea și că acela cu nici un preț nu voiesce să vină. Acesta era chiar jupân Rănică Vulpoiul, lighióna viclénă și pricepută. Lesne înțeleseră toți pentru ce nu cuteza să'și arate fața dinaintea împăratului; căci pretutindeni erau cunoscute multele mișelii ce el făcuse, călcând și puind pe tot minutul la uitare poruncile date de stăpânire. Și adevĕrul era că tóte dobitócele veniseră cu câte o plângere împotriva lui, afară numai de buna lui rudă, vătaful Bursucel.

Mai întêi eși cu jalbă, vornicul Lupu Falcă-Lată, cerênd să i se facă dreptate pentru tóte necuviințele cu care jupân Rănică Vulpoiul îndrăznise a se purta către soția și către copii d^{sale}. Apoi se arătă cu plângere tot împotriva

www.dacoromanica.ro

luĭ, aprodul Potaie Duleu şi medelnicerul Urechilă Iepuraş; dar cel care din toţĭ sbiera maĭ tare şi maĭ fără de şir era chĭar Măgărilă vechilul, pe care îl alesese de advocat dobitócele cele maĭ puçine la minte. Indată ânsĕ ce toţĭ aceştia îşĭ sfêrşiră pîrile şi jeluirile lor, vătaful Bursucel, ca o rudă bună, începu să apere cu vorba pe verişorul sĕŭ Vulpoiul şi p'aci p'aci era să'l scape de orĭ ce osûndă, când de o dată se răpedi în mijlocul adunărĭĭ, cu penile şi cu crésta sbêrlite, vestitul logofĕt Cucurigu Cocoş, carele, în gura mare, declară tutulor că jupânul Rănică 'ĭ a fost ucis pe pruncĭĭ şi pe pruncele d^sale: —„Impĕrate!—striga bietul Cucurigu— „fă dreptate celuĭ maĭ nefericit dintre Cocoşĭ. Co„cóna Cloşcă, soçia mea, scosese o spuză, o mên„dreţe de puişorĭ, şi cu toţiĭ împreună trăiam „noĭ norociţĭ, sub paza câtor-va duleĭ din ceĭ maĭ „voînicĭ. Dar într'o di, mişelul acela de Rănică „veni în bătătură la noĭ, îmbrăcat cu o rasă că„lugĕréscă şi prefăcêndu-se că învaţă pe dinafară „porunca Mărieĭ-Tale, ca s'o aĭbă în vecĭ aminte. „Noĭ, bĭet, amăgindu-ne de haĭna luĭ cea minci„nósă, nu ne am temut de dînsul, ci am urmat „a colinda răsipiţĭ d'a lungul garduluĭ, ba chĭar „şi de a rătăci prin bălărĭĭ, departe de paznicĭĭ „noştri. Atuncĭ, vaĭ! viclénul, îndată ce ne simţi „fără de apărare, dete năvală printre sĕrmanĭĭ „puişorĭĭ meĭ şi pe câţĭ dintr'ınşiĭ apucă, pe toţĭ

www.dacoromanica.ro

„îĭ sugrumă. Ĭată, privesce: puĭca mea cea maĭ
„iubită zace aci mórtă dinaintea Mărieĭ-Tale şi eŭ,
„mărite împĕrate, cu lacrimile în ochĭ cer să mi
„se facă dreptate!“

Leonilă Împĕrat se supĕră fórte şi se întristă adûnc de acestea; decĭ nu voi să maĭ dea creḑĕmênt spuselor şi apesărilor vătafuluĭ Bursucel. Îndată porni pe banul Martin Ursul, unul din ceĭ maĭ de frunte boĭerĭ aĭ curţiĭ, pentru ca, cu voĭe fără voĭe, să'ĭ aducă pe vinovatul Rănică. Acesta ânsĕ, ocolind primejdia, făcu bună priimire banuluĭ Ursul şi'ĭ făgădui că va merge cu dînsul; dar maĭ nainte de plecare, îl pofti ca să'ĭ arate un loc unde el ḑicea că se potŭ găsi multe faguri de mĭere, de cele ce placŭ aşa de mult urşilor. Când ajunseră ânsĕ la un loc cunoscut de Rănică, el dete brâncĭ Ursuluĭ, şi acesta căḑu, bĭet, cu picĭorul prins într'o cursă; ĭar Vulpoiul fugi p'aci 'ţĭ e drumul, rîḑênd cu hohote şi strigênd mereŭ:

— Jócă bine, moş Martine!
Să 'ţĭ daŭ mĭere de albine.

Abĭĕ scăpă sĕrmanul Urs din cursă, lăsând în mânile sătenilor vecinĭ, cari umblaŭ să 'l ucidă de bătaĭ, jumĕtate blana de pe dînsul şi maĭ ales códa întrégă. Veḑĭ de aceĭa nicĭ nu maĭ are ursul códă! Aşa jumulit, betég şi ruşinat, el se întórse înapoĭ la curtea luĭ Leonilă.

Împĕratul, mânios tare, trămise atuncĭ pe

www.dacoromanica.ro

postelnicul Motan Cotoĭul, carele era vestit prin iscusinţa luĭ, cu poruncă să aducă cu orĭ ce preţ pe Rănică; dar nicĭ p'acesta nu 'l lăsă Vulpoĭul nepăcălit. El îl tot mână cu vorba, îl lăudă că e vênătorul cel maĭ minunat şi puindu'ĭ mêndria în joc, îl îndemnă în sfêrşit să se cerce a vêna şóreclĭ şi chiţcanĭ într'un ambar întunecos, unde scia bine că sunt întinse laçurĭ pentru ca să se prindă într'însele dihorĭĭ şi alte lighióne stricăcĭóse. Bĭetul Motan, picênd şi el în capcană, miorlăia de durere şi de frică din lă-untru; ĭar Rănică, bătênd cu laba în părepĭĭ ambaruluĭ, îĭ striga de afară rîdênd:

— Tprruţ, pisică! Tprruţ, motan!
Prins'aĭ şórec or chiţcan?

Postelnicul Cotoĭu mâncă şi el o bătaĭe bună ca vĕru-sĕu banul Ursul şi se întórse la curte, plouat ca vaĭ de dînsul şi cu códa între picĭóre. Atuncĭ, totĭ într'o unire, osûndiră la mórte pe jupân Rănică Vulpoĭul, pentru că nu ţinuse în sémă poruncile împĕrătescĭ şi îşĭ bătuse joc de trămişiĭ stăpâniriĭ.

Cu tóte acestea, vătaful Bursucel tot se maĭ rugă să se facă rudeĭ sale şi o a treĭa chiămare şi se însărcină chĭar dînsul a 'l aduce. Când Vulpoĭul vĕdu viind pe credincĭosul sĕu prietin Bursucel şi înţelese de la dînsul că nu maĭ este loc de joc, se gêndi şi el că ar fi maĭ bine să se ducă

www.dacoromanica.ro

însuşĭ la împĕrăţie. Dar cu cât maĭ mult se apropia de curte, cu atât i se făcea maĭ multă grijă, vĕdĕnd maĭ ales cum se grămădea glóta ca să 'l vĕdă trecĕnd. Cu tóte acestea, Rănică merse de se închină smĕrit şi cu supunere la împĕratul, carele nicĭ gĕnd n'avea să 'ĭ dea ĭertare. El povesti fórte lămurit neajunsurile ce păţise la dînsul banul Martin şi postelnicul Motan şi se arătă gata a răbda orĭ ce asprime a sórteĭ. Atuncĭ pîrîtoriĭ luĭ eşiră la lumină, avĕnd în capul lor tot pe vestitul vechil Măgărilă; dar eĭ eraŭ aşa de numeroşĭ, avocatul sbiera aşa de urît şi Rănică se apăra cu aşa multă iscusinţă, încât mulţĭ din adunare începură a dori să 'l vĕdă scăpat. Ânsĕ tocmaĭ atuncĭ se deteră pe faţă cele maĭ grŏznice miseliĭ ale luĭ, şi judicătoriĭ, toţĭ într'o unire, îl osŭndiră ca vinovat bun de spĕnzurătóre. Îndată atuncĭ, rudele luĭ tóte părăsiră curtea, şi împĕratuluĭ nu 'ĭ păru bine de acésta, cŏcĭ acele rude şi rebedeniĭ eraŭ multe la numĕr şi tot dobitóce cu putere şi cu dare de mână. Boĭeriĭ Lupu Falcă-Lată, Martin Ursul şi Motan Cotoĭul, dĕu, nu pré sciaŭ cum o vorŭ scóte la căpĕtîĭu cu îndeplinirea pedepseĭ; ĭar Rănică, simţind tóte aceste greutăţĭ, îşĭ bătea joc pe ascuns de dînşiĭ şi începuse a se chibzuĭ cum să facă ca să scape nevătămat. Când i se puse ştrĕngul de gât ca să 'l spĕndure, el se rugă să fie îngăduit a 'şĭ mărturisi în faţa lumii păca-

www.dacoromanica.ro

tele, maĭ nainte de a muri. I se dete voĭe; şi el, numaĭ atâta aştepta. Dupe ce povesti nemerniciile tinereţelor sale, prin cuvinte meşteşugite, dete să înţelégă că, în viaţa luĭ, furase o mare comóră de banĭ şi de scule, cu scop de a opri şi de a nimici un complot ce se urdise împotriva luĭ Leonilă Împĕrat. Audind aceste cuvinte, împĕrătésa prinse mare dorinţă de a sci cum şi ce fel se petrecuse lucrurile şi ea înduplecă pe soçul sĕŭ ca să dea voĭe luĭ Rănică să spuĭe tóte maĭ pre larg. Acesta, prefăcêndu-se că ar fi adûnc pĕtruns de mustrare şi de grijă, istorisi îndată o lungă poveste despre un complot care s'ar fi urdit maĭ de demult între banul Martin Ursul, vornicul Lupu Falcă-Lată şi postelnicul Motan Cotoĭul ca să dea jos de pe tron pe Leonilă Împĕrat şi se rădice pre Martin Ursul la scaunul domnieĭ. Ca să nu lase nicĭ o bănuĭală asupra adevĕruluĭ scornirilor sale, el amestecă în acel închipuit complot pe rĕposatul tatăl sĕŭ, care murise de mult, şi chĭar pe prietenul şi ruda luĭ, vătaful Bursucel. De pre spusele luĭ, tótă acea urdélă era întemeĭată pe o bogată comóră de banĭ, cu care rĕsvrătitoriĭ aveaŭ de gênd să cumpere pe ostaşiĭ, pe paznicĭ şi pe slujitoriĭ împĕratuluĭ; ĭar el, Rănică, furând acea comóră şi ascunsênd'o, scăpase dilele luĭ Leonilă Împĕrat.

Aflând acum maĭ întêĭ despre tóte acestea,

www.dacoromanica.ro

împĕratul şi împĕrătésa începură a cam dori să capete pe séma lor acea vestită comóră şi cercetară pe Rănică despre locul unde ea se află ascunsă; dar Vulpoĭul şiret găsi atunci vremea numaĭ bună ca să intre la tocmélă asupra ĭertării sale. Împĕratul cam sta la îndoiélă; dar împĕrătésa ceru cu tot dinadinsul ca jupân Rănică să fie ĭertat. Acesta spuse atunci că comóra se află pitită în prejma uneĭ fôntâni, în mijlocul uneĭ păduri, departe, fórte departe; ĭar, fiind-că împĕratul nu prè voĭa să dea credĕmênt la o istorie aşa de neaudĭtă, Vulpoĭul chiămă drept dovadă, pe bĭetul medelnicerul Urechilă Iepuraş, carele tremura de frică, spre a mărturisi şi èl déca nu e adevĕrat că se află departe, fórte departe, o pădure, întocmaĭ astfel dupe cum el dișese.

Cĭudat lucru se pare, dar împĕratul se mulțumi cu acéstă mărturie. El bucuros ar fi mers însuşĭ cu Rănică pênĕ la acea pădure, dar Vulpoĭul, rumegând în mintea luĭ alte nesdrăvĕnĭĭ, îl rugă să 'ĭ dea voĭe a se duce maĭ întêĭ la o mŏnăstire, de precum se legase cu sufletul, ca să se róge pentru ĭertarea pĕcatelor sale. Împĕratul nu făcu nicĭ o împotrivire. Pe banul Martin şi pe vornicul Falcă-Lată ĭĭ băgă la închisóre; ĭar kir Behehe Berbecilă, care era şi țîrcovnicul palatuluĭ, citi luĭ Rănică o molitvă ca să 'ĭ fie drumul norocos. Se luă tot atunci hotă-

www.dacoromanica.ro

rîre ca tótă curtea împĕrătéscă să 'l aştepte în cale, nu departe de locul unde avea să mérgă şi astfel el se porni. Dar ca să nu 'ĭ fie urît singur la drum, el rugă pe Behehe Berbecilă şi pe medelnicerul Iepuraş ca să 'l însoţéscă amênduoĭ măcar o bucată.

Când se vĕḑu aprópe de casă, făcu ce făcu şi despărţi pe tovarăşiĭ luĭ, unul de altul şi îndată înghesui pe bĭetul Iepuraş la o strîmtóre şi 'ĭ suci gâtul. Apucase, el şi aĭ luĭ, de şi mâncase carnea sĕrmanuluĭ dobitoc, când sosi Berbecilă ca să caute pe soţul sĕŭ de drum. Rănică 'ĭ spuse că medelnicerul Urechilă, simţindu-se cam ostenit, se închisese într'un cuptor ca să dórmă maĭ liniştit, dar tot de-o-dată el adăogi: — „Sciĭ, frate Berbecilă, că trebuĭe îndată să plecĭ înapoĭ ca să ducĭ împĕratuluĭ o scrisóre fórte însemnată, din care negreşit că şi d^nieĭ tale ţi se vorŭ trage marĭ folóse şi veĭ căpĕta multă trecere pe lângă împĕratul, déca 'ĭ veĭ duce cât maĭ curênd darurile care sunt în acéstă desagă.“

Cum auḑi una ca asta, gugumanul de Behehe începu a sălta şi a se gudura de bucurie, pe când Vulpoĭul cu Vulpóĭca şi cu Vulpişoriĭ lor şedeaŭ lungiţĭ pe pat şi se uĭtaŭ cu mirare la dînsul cât de poznaş juca el de veselie. Rănică îĭ atêrnă atuncĭ de gât o desagă, în care el ghĭemuise pielea Iepuraşuluĭ jupuit şi mâncat, şi îĭ făcu vênt să plece.

www.dacoromanica.ro

Puteţĭ să vĕ închipuiţĭ ce supĕrare coprinse pe împĕrat când deschiḑênd desaga cea cu scirile şi cu darurile, în loc de acestea, pică dintr'însa pielea sĕrmanuluĭ Urechilă! Atuncĭ pricepu că chĭar şi pe dînsul îl înşelase mişelul de Rănică. Banuluĭ Martin şi vorniculuĭ Falcă-Lată le dete drumul de la închisóre, ĭar pe kir Behehe, împĕratul, ne maĭ voind să 'l vĕḑă în ochĭ, îl lăsă pe séma Lupuluĭ ca dînsul să 'l procopséscă cum va sci şi să 'ĭ găséscă léc la tóte neajunsurile câte suferise. De atuncĭ s'a şi făcut ruptóre ca berbeciĭ şi oile să fie jăfuite de lupĭ. Dar nicĭ cu atâta nu se mulţumi împĕratul, ci dete şi o sĕrbare mare, numaĭ pentru ca să aducă mângâĭere luĭ Falcă-Lată şi luĭ Martin Ursul, pe cari îĭ nedreptăţise. Tocmaĭ în mijlocul veseliilor aceleĭ sĕrbătorĭ, sosiră şi alte scirĭ despre mişeliĭ maĭ próspete ale jupânuluĭ Rănică Vulpoĭul. Mâniindu-se atuncĭ împĕratul peste mĕsură hotărî să trămiţă tótă ordia sa ca să prăpădéscă cu totul pe acel îndrăzneţ înşelător. Dar vătaful Bursucel, tot mereŭ credincĭos verişoruluĭ sĕŭ, se grăbi a 'ĭ da de scire şi 'l îndemnă ca să vie cât maĭ neîntârḑiat la curte şi să rĕspunḑă însuşĭ la învinovăţirile ce i se aduceaŭ. El se înduplecă şi veni.

Bursucel se duse la împĕrat ca să 'l róge să priĭméscă pe ruda sa, jupânul Rănică; ĭar acesta, când se vĕḑu dinaintea luĭ Leonilă, se a-

www.dacoromanica.ro

propie cu îndrăznélă de tron şi dete în genuchĭ, în faça tuturor lighiónelor adunate. Împĕratul, cu glas aspru, ĭĭ impută că ar fi ucis mişelesce pe sluga luĭ cea credincĭósă medelnicerul Iepuraş, şi că el a pricinuit mórtea ţîrcovniculuĭ sĕŭ kir Behehe, carele cânta aşa frumos în strană. La acestea, Rănică cu făţarnice cuvinte, se prefăcu pare că ar fi adûnc mîhnit de cele ce s'aŭ întêmplat; dar tot de-o-dată, el arătă o mare mirare de câte audea şi stărui fără de ruşine a ḑice că Berbecilă, ĭar nu el, a ucis pe epuraş ca să ĭea de la dînsul nisce bogate daruri pe care chĭar el, Rănică, le dase credincĭosuluĭ medelnicer ca să le ducă maĭ ĭute Mărieĭ Sale. Dar împĕratuluĭ i se făcu acru cu atâtea încurcăturĭ, nesciind ce să maĭ alégă din aşa multe minciunĭ, şi de multă supĕrare se sculă şi plecă la vênătóre, lăsând pe boĭerĭĭ sĕĭ să facă cum vorŭ sci.

Rănică ânsĕ nu 'şĭ pĭerdu cumpĕtul şi pe loc ĭĭ dete în gênd să céră ajutor de la o vechĭe prietină a luĭ, bĕtrâna jupânésă Albina, care era de casă la împĕrătésa, ĭĭ făcea dulceţurĭ şi ĭĭ descânta de deochĭu. Dînsa puse pe fie-care ḑi la împĕrătésă câte o vorbă bună pentru Rănică, astfel încât nu i se făcu nicĭ un rĕŭ. Maĭ pe urmă ea se ispiti a aduce aminte despre sculele pe care Vulpoĭul ḑicea că le ascunsese, le lăudă precum se pricepu maĭ bine şi încredinţă pe stăpână-sa că Rănică singur ar fi în stare să le găséscă şi

www.dacoromanica.ro

să i le aducă, déca i s'ar da drumul de la închisóre. Pe de altă parte, jupân Vulpoĭul mijloci ca să se şoptéscă la urechĭa împĕratuluĭ despre multele slujbe pe care le făcuse Statuluĭ rĕposatul tată-sĕŭ, pe când trăia; maĭ pe urmă el ceru ca ceĭ ce 'l aŭ pîrît să dea cel puçin doveḑĭ şi în sfêrşit, ca să curme maĭ ĭute tóte greutăţile, propuse ca neînţelegerea între dînsul şi duşmaniĭ luĭ, să se stingă printr'o luptă dréptă. Pe vremea de atuncĭ era obiceĭu şi lege ca orĭce sfadă, orĭ-ce cértă şi orĭ-ce judicată să se spargă cu bătaĭe; părţile protivnice se apucaŭ la trânţă şi care din douĭ biruĭa, aceluĭa îĭ rĕmâneaŭ tóte dreptăţile.

Propunerea luĭ jupân Rănică se ţinu în sémă şi vornicul Falcă-Lată ceru numaĭ decât ca el, şi nu altul, să intre în luptă cu Vulpoĭul. Acesta ânsĕ, sciind bine că Lupul e maĭ vîrtos la vînă decât dînsul, se cam codea şi căuta prilej să scape; dar tóte fură de prisos, cŏcĭ Lupul era fórte îndêrjit din pricina tutulor rĕutăţilor pe care Rănică cu drept şi cu nedrept le aruncase asupra luĭ. Se hotărî dar lupta fără de cruţare şi se alese ca loc de bătaie ţarcul rôtund al tîrleĭ împĕrătescĭ.

A doua ḑi, dupe ce trase un somn bun tótă nóptea şi mâncă ca un voĭnic diminéţa, Rănică intră în cercul lupteĭ cu pĕrul de pre dînsul lins şi prelins, cu trupul uns peste tot cu uleĭu. Aşa

www.dacoromanica.ro

îl învățase jupânésa Albina, care se pricepea la tot felul de farmece bâbescĭ; ba ea îĭ făcuse și descântece ca să pótă birui pe dușmanul sĕŭ. Lupul și Vulpoĭul se puseră drept în față unul cu altul; ĭar tóte cele-l-alte dobitóce, de la împĕrat pênĕ la pûrcălab, și de la vlădică pênĕ la opincă, staŭ rônduite jur împrejurul țarculuĭ și priveaŭ cu ochiĭ sticliți la lupta voĭnicilor. Vulpoĭul începu îndată să 'și învêrtéscă códa cea stufósă, ca o apărătóre, și prefăcêndu-se că vrea să fugă, aruncă cu țĕrînă în ochiĭ Lupuluĭ, de 'ĭ luă vederile; îndată sări ĭute pe dînsul și se cercă din tóte rĕsputerile ca să 'l sfâșie și să 'l sugrume. Dar vornicul Falcă-Lată, opintindu-se și dînsul, printr'o sucélă puternică, culcă jos pe Rănică, îl propti sub picióre și 'și înfipse colții în laba luĭ. Vulpoĭul ânsĕ nu 'și pĭerdu sărita într'o primejdie așa de mare, ci întorcêndu'și pe furiș ochiĭ în partea staululuĭ, unde se închisese pentru acea ți, turma de oĭ a împĕratuluĭ, începu să strige: — „Saĭ, jupân vornice, c'aŭ scăpat mĭeiĭ din staul și 'ĭ mănâncă câniĭ!“ — Lupul lacom și prost se răpeți să apuce și el un cârlan; dar în vremea acésta, Vulpoĭul sprinten îĭ sări în chică și 'l doborî jos. 'L ar fi ucis pe loc déca însuși Leonilă împĕrat nu 'ĭ ar fi țis să 'l ĭerte cu țile.

Din minutul acela jupân Rănică Vulpoĭul rĕmase tare și mare, și fără de vătămare. Impĕ-

www.dacoromanica.ro

ratul puse de 'l îmbrăcă cu caftan de catifea roşie îmblănit şi îl făcu mare vistier. Toţi de tóte părţile veniră de se închinară la dînsul cu smerenie şi supunere, ba ancŏ şi la cocóna vulpóĭca şi la coconaşiĭ vulpişorĭ, care sosiră îndată la curtea împĕrătéscă.

Trecu astfel cât trecu; dar fiind-că năravul din fire nu are lecuire, jupân Rănică Vulpoĭul nu se lăsă de mâncătoriĭ şi de vicleşuguriĭ, nicĭ când ajunse om de frunte. Mişeliile luĭ se deteră din noŭ pe faţă; dar în rôndul acesta, nu 'l maĭ ajută nicĭ un meşteşug, ci fu silit să fugă şi de la curtea împĕrătéscă şi de la casa luĭ; hoĭnar şi pribég, el de atuncĭ înainte îşĭ petrecu viaţa furişindu-se prin tufe şi prin vizuinĭ, huĭduit şi batjocorit de toţĭ, pênĕ ce într'o ḑi, umblând, dupe năravul sĕŭ cel vechĭu, să se vîre într'un coteţ cu găinĭ, copoiĭ din bătătură îl ulmară, îl zăriră, îl luară în gónă prin pădure, îl prinseră şi 'l făcură micĭ-fĕrămicĭ. Să 'ĭ fie ţĕrîna uşóră!

Încălecaĭ p'o cóḑă de vulpe
şi spuseĭ cuĭ vru s'asculte
basmul luĭ Rănică Vulpoĭul
pe care 'l a rĕpus copoĭul.

Bucurescĭ, 1875.

Din *Biblioteca ilustrată pentru copiĭ*, editată de dl Socecŭ & Comp.

www.dacoromanica.ro

TIGRUL PĂCĂLIT

Poveste pentru copiĭ, localisată.

Maĭ deunădĭ eram la Galaţĭ şi pentru ca să 'mĭ trécă de urît şi să maĭ aflu şi câte ce-va, am eşit să mĕ primblu la port. Norocul a voit ca să întêlnesc îndată pe un vechĭu amic al meŭ, pe care de mult nu'l vĕdusem şi să petrec cu dînsul câte-va ore fórte plăcute. Amicul meŭ este un neguçător din partea loculuĭ, om fórte considerat şi fórte ĭubit de tótă lumea, fiind-că el, prin munca sa, 'şĭ a câştigat o avere însemnată, de care se bucură, făcênd bine cuĭ póte; ĭar firea luĭ este aşa de veselă şi de glumétă încât cu dînsul nu póte cuĭ-va să i se urască. Scie să spună şi să descrie o mulţime de lucruri pe care însuşĭ le a vĕdut şi le a învăţat în numerósele

www.dacoromanica.ro

sale călĕtoriĭ; cŏcĭ, fiind de părinţĭ din Galaţĭ, el, de tĕnĕr s'a înrolat ca matroz pe o corabie englezéscă şi, cutreĕrând tóte ţĕrile şi tóte mările lumiĭ, s'a ales pĕnĕ în sfĕrşit cu multă minte, sănĕtate, avere şi voĭe bună. Astfel este amicul meŭ domnul Stancu Poloboc, cu care mĕ primblam maĭ deună-dĭ pe portul Galaţilor.

Vorbind cu dînsul când de una, când de alta, ne oprirăm în faça uneĭ mĕndre corăbiĭ englezescĭ, care plutea falnic d'asupra apelor Dunăriĭ, lănçuită în ancorile eĭ; dintr'însa se descărca felurită marfă şi maĭ ales butóĭe cu căpĕţînĭ şi cu bulgărĭ de zahăr. Amicul meŭ, aducêndu'şĭ aminte cu plăcere de timpul tinereţiĭ, pe când şi el n'avea altă locuinţă decât o astfel de scoĭcă uriéşe de lemn, îmĭ arăta şi 'mĭ explica folosul şi întrebuinţarea diferitelor părţĭ ale corăbieĭ, precum catarturĭ, pênçe, fringhiĭ, côrme, palimarĭ şi altele.

În timpul acesta, matroziĭ corăbieĭ şi cărătoriĭ séŭ hamaliĭ portuluĭ umblaŭ în sus şi în jos, ca furnicele, scoţênd din magaziele adûncĭ ale pântecosuluĭ vas plutitor, baloturĭ şi butóĭe cu marfă, încărcându-le pe róbe (séŭ, cum se çice la Galaţĭ, pe tarabónţe), şi aducêndu-le, pe un podişor de bêrne, pênĕ la mal, unde le aşeçaŭ în tĕncurĭ. Tóte acestea se făceaŭ cu o iuţélă, cu o aprindere, cu un zgomot care mĕ asurçeaŭ şi mĕ ameţeaŭ; dar totuşĭ îmĭ plăcea fórte a

www.dacoromanica.ro

mĕ uĭta, cŏcĭ toţĭ eraŭ veselĭ, sprintenĭ şi lucraŭ cu inimă şi cu mulţumire.

Pe când în acea învălmăşélă tarabónţele încărcate cu marfă trepădaŭ în tóte părţile, purtate în fuga mare de matrozĭ, se întêmplă ca douĕ din ele să se cĭocnéscă şi butóĭele de zahăr se rĕsturnară pe jos, rostogolindu-se care în cotro apucă. Unul din butóĭe se şi desfundă în acea cădere şi zahărul în bulgărĭ, ce era în el, se rirăsipi pe pământ. Indată câniĭ, cari nu lipsescŭ în portul Galaţilor, se răpeḑiră să îmbuce din el, socotind, bĭetele javre flămênde, că aŭ dat peste vre o mană; dar matrozii, ca să 'ĭ depărteze, deteră brâncĭ butoĭuluĭ crăpat, carele sucindu-se de o dată, acoperi, ca într'o cuşcă, pe unul din câĭniĭ ceĭ lacomĭ.

Tótă lumea se puse pe rîs; dar maĭ mult şi maĭ tare decât toţĭ rîdea amicul meŭ Stancu Poloboc; îĭ dase lacrimile în ochĭ şi se ţinea la pĭept şi la pântece, bĭetul om, de hohotele ce îl podidise. Mie unuĭa îmĭ era témă să nu se înece cu atâta rîs.

Când se maĭ potoli acéstă veselie, abĭé putu să 'mĭ vorbéscă, stăpânindu-se cu anevoinţă.

„Frate, — îmĭ spuse, — când am vĕḑut întêmplarea cu cânele şi cu butoĭul, 'mĭ am adus aminte de o istorie ce am păţit eŭ, sunt acum mulţĭ anĭ, tocmaĭ prin insulile Africeĭ; şi trebuĭe să sciĭ că de câte orĭ îmĭ vine în gênd istoria ti-

www.dacoromanica.ro

gruluĭ, pe care 'l am păcălit aşa de frumos, ḑĕŭ, nu mĕ pot opri de a rîde ore întregĭ".

Şi spuind astfel, Stancu meŭ se porni din noŭ pe rîs. Eram fórte curios să cunosc istoria tigruluĭ păcălit; dar abĭé maĭ târḑiŭ o putuĭ afla de la amicul meŭ, carele 'mĭ o povesti într'astfel:

„Pe când eram matroz, lucrând şi câştigându'mĭ pânea pe o corabie englezéscă, se întêmpla adesé ca să călĕtorim pentru negoţul nostru pênĕ prin ţĕrĭ fórte depărtate, şi treceaŭ une-orĭ lunĭ întregĭ fără ca să vedem pământul cu ochiĭ, ci numaĭ valurile măreĭ jur împrejurul nostru, ĭar d'asupra capuluĭ, cerul, când albastru şi senin, când întunecos şi posomorît.

„Dar când, atuncĭ, dupe o lungă plutire soseam la vre un ţĕrm, mare plăcere era pentru noĭ de a ne coborî din corabie şi de a călca pământul ţépĕn sub picĭóre. Era pentru noĭ corăbieriĭ, ca o ḑi de sĕrbătóre când puteam să gustăm un prânḑ liniştit, întinşĭ la umbră, pe érbă verde. Ânsĕ ocasiunile de acest fel eraŭ aşa de rare încât une-orĭ ne coboram chĭar pe ţĕrmurĭ pustiĭ şi necunoscute, fără de a purta cea maĭ mică grijă de primejdiile ce ni se puteaŭ întêmpla.

„Intr'o ḑi dar, trăgênd cu vasul la cósta uneĭ insule nelocuite din mările Africeĭ, mi se făcu tare dor de a vedé de aprópe şi de a pipăi cu picĭorul érba câmpuluĭ. Ceruĭu atuncĭ voĭe de

www.dacoromanica.ro

la căpitanul corăbieĭ ca să mĕ daŭ jos la mal şi să petrec câte-va ore pe uscat. Matrozíĭ, tovarăşíĭ meĭ, nu pré aveaŭ încredere în acele locurĭ necunoscute, şi abĭé găsíĭ unul dintr'înşiĭ, un american 'nalt şi uscat, cu barbă dar fără mustăţĭ, carele primi să mĕ însoţéscă în călĕtoria mea pedestră. Luarăm cu noĭ o spată grasă de rîmător afumat, o butilcă cu vin de cel maĭ bun, un urcĭor cu apă próspĕtă şi cu aceste merinde, ne pornirăm veselĭ către mal.

„Când mĕ simţíĭu, eŭ unul, pe uscat, trăseĭu de bucurie şi chiuind un puĭu de danţ românesc, o corăbĭască vêrtósă de Galaţĭ; ĭar tovarăşul meŭ americanul, vĕḑênd aşa începu şi el să tropote în faça mea, jucând fórte serios şi pe ţăcănélă, un danţ englezesc ce se chĭamă „*Gig*“. Danţul ânsĕ ne făcu gol la inimă şi îndată ne veni în gênd să găsim un adăpost de sóre ca să ne aşternem masa. Eŭ căutam cu ochíĭ în drépta şi în stânga; mi se pornise, bĭet, minţile cu dor către răcorósele dumbrăvĭ din lunca Seretuluĭ; acolo, în insula cea pustie şi prigorită de sórele african, abĭé se zăreaŭ câţĭ-va copacĭ din aceĭa cu ramurile 'nalte şi şuĭe, care se chĭamă *palmĭ*, şi nisce tufiş sĕlbatic, pe unde maĭ tot-d'a-una cuĭbézä şerpiĭ ceĭ veninoşĭ cu plesnitorĭ la códă şi alte fĭére urîcĭóse.

„Pe câmpia şésă, vĕḑurăm ânsĕ un ce negru şi rôtund, despre care nu ne prĕ puteam da séma.

www.dacoromanica.ro

Stăturăm cât-va la înduoĭală déca ne vom îndrepta séŭ ba către acel punct necunoscut, care, dreptul luĭ Dumneḑeŭ, ne cam punea la îngrijare; dar americanul meŭ scóse un ochĭan din buzunar şi, îndreptându'l către acel punct, vĕḑurăm curat şi lămurit că obĭectul bănuit nu era alt-ceva decât un butoĭu de lemn aşeḑat în mijlocul câmpieĭ.

— „E un poloboc!“ — strigaĭu eŭ cu bucurie, vorbind moldovenesce, pare c'aş fi fost chĭar în în portul Galaţilor.

— „O! o! Poloboc!“ — repetă americanul de maĭ multe orĭ cu mirare şi din minutul acela, el nu mĕ maĭ chiamă altfel pe nume decât Poloboc. In urmă, matrozĭĭ ceĭ-l-alţĭ făcură toţĭ ca dînsul, şi ĭată cum, ĭubite amice, 'mĭ a rĕmas numele de Stancu Poloboc, de care nu mĕ plâng câtuşĭ de puçin.

„Fie dar Poloboc! noĭ alergarăm îndată pênĕ la butoĭul cel minunat şi acolo, la umbra luĭ ne şi aşeḑarăm ca să ne facem prânḑul. Rezimaţĭ amênduoĭ de dógele luĭ cercuite, deşertarăm veselĭ butelca de vin, îmbucând şi din spata afumată. Lumea ni se părea tótă a nóstră, şi creḑ că în palate de marmură şi pe covóre de mătase, n'am fi trăit maĭ fără grije decât la umbra butoĭuluĭ, pe érba cea verde.

„Dar pe când noĭ gustam aşa dulcĭ şi liniştite plăcerĭ, un mare pericol ni se pregătea. Se

www.dacoromanica.ro

vede că mirosul mâncărilor şi rĕsunetul veselelor nóstre cântărĭ deşteptară pe un tigru, mare şi flămênd, care dormea ascuns sub un tufiş învecinat. Fĭéra cea sĕlbatică, semĕnând la trup ca o pisică uriéşă, la pĕr galbenă şi vĕrgată cu negru, se sculă binişor din locul unde era pitită, se furişă printre bălărĭĭ şi pe tăcute se apropie de butoĭul nostru. Ajunsese fórte aprópe când noĭ auḑirăm fâşiind în dosul butoĭuluĭ. Ne sculărăm de o dată în picĭóre, trântind jos talere şi pahare, şi când deterăm cu ochiĭ de acea grózncă dihanie care sticlea privirea eĭ încruntată asupra nóstră, inima în noĭ se făcu cât o gămălie de ac; tot sângele ne peri din faţă; pĕrul ni se rădică vŭlvoĭu şi ne creḑurăm maĭ mult morţĭ decât viĭ. Cu noĭ, armă n'aveam. Fĭéra răcnea cu turbare, rînjea şi 'şĭ arăta colţiĭ. Butoĭul singur ne despărţea de dînsa.

„Ce să facem? În cotro s'o apucăm?

„Tigrul lungi pasul ca să ne ajungă; noĭ ne strecurarăm împrejurul butoĭuluĭ. El începu şă ĭuţéscă, dând ocol poloboculuĭ; noĭ alergarăm maĭ tare în jurul luĭ. Şi astfel, noĭ înainte şi tigrul dupe noĭ, ocolirăm de miĭ de orĭ butoĭul. Nicĭ dînsul nu ne putea prinde; dar nicĭ noĭ nu puteam scăpa. Începusem a crede că sórta ne a osŭndit la grózncă pedépsă de a ne petrece de aci înainte tótă viaţa dând mereŭ raite şi tĕrcóle în jurul butoĭuluĭ, cu tigrul dupe noĭ.

www.dacoromanica.ro

„Vaĭ! ce viitor de spaĭmă! — ḑiceam noĭ în minţile nóstre, turbate de frică şi de ostenélă.

„Dar se vede că şi tigruluĭ i se urîse cu acéstă gónă rotocolită, în tocmaĭ ca alergătura caĭlor când treĭeră la arie. El de o dată se opri în loc, şi cugetând un minut, se răpeḑi să sară drept d'asupra butoĭul ca să ne ajungă îndată pe partea cea-l-altă. Dar, cum drese cum făcu, că sărind, i se acăţară labele de dinainte de buza butoĭuluĭ, care era desfundat. Greutatea fĭéreĭ îl făcu să se cletene şi să se povêrnéscă în partea eĭ. Noĭ atuncĭ, (pare că cerul ne a luminat) răsturnarăm polobocul cu fundul în sus, tocmaĭ d'asupra tigruluĭ ce sta acăţat de buza luĭ, şi fĭéra rămase sub butoĭu, ca un şórece prins în cursă. Atuncĭ amênduoĭ sărirăm pe fundul vasuluĭ şi ne proptirăm din tóte rĕsputerile d'asupra luĭ, ca nu cum-va lighióna înfuriată să 'l rîdice de o dată în sus şi să scape de la închisóre.

„Tigrul răcnea cu turbare şi se svêrcolea amarnic între dógele poloboculuĭ, isbind într'însele cu capul, cu labele, cu códa, cu ce putea. Noĭ apăsam d'asupra cât ne sta prin putinţă, gêndindu-ne acum că ne a ajuns altă nevoĭe; cŏcĭ într'adevĕr, ceĭa-ce câştigasem era numaĭ o schimbare de osûndă. În loc să dăm vecĭnice ocóle butoĭuluĭ, acum ne vedeam siliţĭ să stăm tótă vĭaţa d'asupra luĭ, proptindu'l ca să nu se misce.

www.dacoromanica.ro

„Dar norocul ne mai ajută şi în rôndul acesta!

„Din multele sucelĭ şi învêrtelĭ ale tigruluĭ de dedesubtul poloboculuĭ, códa luĭ cea lungă şi stufósă, scăpă de o dată pe gaura cepuluĭ ce era dat la fund, şi eşi ca un pămătuf la ivélă. Cât vĕdurăm noĭ aşa, tovarăşul meŭ se prinse cu amêndouĕ mânele de dînsa, şi eŭ de el, şi cu multele nóstre silinţe, cu multă nevoĭe, o trăserăm tótă afară pe gaura cepuluĭ.

„Ce maĭ códă! pare că era un şérpe flocos, cu dungĭ galbene şi negre, ş'apoĭ lungă, să te fi încins de douĕ orĭ cu dînsa! D'aş fi putut atuncĭ să o retez de la curmătura eĭ, negreşit că aş fi păstrat'o şi pênĕ acuma.

„Americanul ânsĕ şi eŭ, ne gêndirăm atuncĭ într'altfel. Şi să vedĭ că rĕŭ nu ne am gêndit. Ce nu 'ĭ dă omuluĭ în cap la vreme de nevoĭe!

„Vĕdênd aşa lungime de códă, ne apucarăm s'o înodăm de vre o duoĕ treĭ orĭ şi, făcênd astfel dintr'însa un câtă-maĭ ghemul, mult maĭ gros decât vrana prin care ea eşise, isbutirăm de a lega pe tigru în butoĭu.

— „Urra!!!“ — strigarăm atuncĭ amênduoĭ cu o nespusă veselie, şi sărind jos de pre butoĭu, p'aci ne fu drumul! O luarăm la fugă cât ne ţineaŭ picĭórele şi apucarăm drept către corabia nóstră.

„Tigrul smunci atuncĭ butoĭul şi îşĭ scóse ca-

www.dacoromanica.ro

pul la lumină; dar trupul luĭ rĕmase jumĕtate în fundul vasuluĭ, încât abĭé putea să se misce din loc. Scăpând la sănĕtósa, noĭ ne întorceam ochiĭ din când în când spre dînsul ca să rîdem de turbarea luĭ, cŏcĭ de câte orĭ voĭa să facă o mişcare, el simţea şi audea polobocul rostogolindu-se şi hodorogind în urma luĭ.

„Când în sfîrşit ne vĕdurăm, noĭ pe corabie şi tigrul urlând la mal, eŭ simţindu-mĕ atuncĭ la largul meŭ, rîdeam din băierile inimeĭ şi pisând pumnĭĭ, dupe obiceĭul nostru românesc, strigam în gura mare :

— „Sîc, tigrule, sîc! Sîc, că te am păcălit!“

„Iar americanul meŭ, şi toţĭ matrozĭĭ dupe dînsul, înşiraţĭ d'a rondul pe coverta corabieĭ, repeţeaŭ cu hohote de rîs : — Poloboc! Poloboc!

„Atuncĭ şi eŭ, vĕdând că cu meşteşug am scăpat de primejdie, ḑiceam românesce :

Poloboc nu 'ĭ dobitoc!
Poloboc e cu noroc!“

Ĭată istoria tigruluĭ păcălit pe care 'mĭ a povestit'o rîdând amicul meŭ de la Galaţĭ.

Rîdeţĭ şi domnia-vóstră, dĕcă vĕ este pe plac!

Bucurescĭ, 1875.

Din *Biblioteca ilustrată pentru copiĭ*, editată de dl Socecŭ & Comp.

www.dacoromanica.ro

VECHIĬ POEŢĬ AĬ ROMÂNILOR

Precuvêntare la *Colecţiunea de poesiĭ vechĭ.*

Déca acum de aprópe opt-spre-ḑece sutimĭ de anĭ, poporul românesc îşĭ păstréză âncŏ fiinţa sa nestrămutată, printre atâtea némurĭ străine şi inimice ce'l încunjóră, îl împresóră şi 'l strivescŭ de tóte părţile, nu maĭ rĕmâne înduoĭélă că el acéstă tărie o datoresce maĭ cu sémă *limbeĭ* sale.

Romaniĭ, pe cari abié un secol dupe Cristos, Traian 'ĭ a strămutat pe văile de sub pólele Carpaţilor şi pe şesurile de-a-stânga Dunăriĭ, aceĭa, orĭ cât de mult 'ĭ aŭ copleşit séu 'ĭ aŭ adimenit străiniĭ, eĭ tot aŭ păstrat din graĭul lor cel părintesc atât, încât nimenuĭ să nu'ĭ pótă fi ĭertat a spune, cu buna credinţă, că Româniĭ de astăḑĭ nu sunt drepţĭ moştenitorĭ aĭ colonilor aduşĭ aicĭ de preste Alpĭ.

Dar aŭ venit timpurĭ grele, când eĭ s'aŭ vĕḑut siliţĭ să facă loc pe câmpiile lor, năvălirilor

www.dacoromanica.ro

pustietóre a tot felul de némurĭ păgâne şi sĕlbatice. Eĭ atuncĭ, s'aŭ strîns la olaltă şi s'aŭ pitulat în văile munţilor, ĭar când vre unĭĭ dintr'înşiĭ, maĭ îndrăzneţĭ şi maĭ nesocotiţĭ încercaŭ fără de spor să se răpédă şi să respingă pe cotropitorĭ, alţiĭ, maĭ miloşĭ, maĭ înţelepţĭ şi maĭ prevĕdĕtorĭ, le strigaŭ pe a lor limbă, — óre cum schimbată de cum fusese maĭ nainte, dar rĕmasă tot latinéscă în sunetele şi în cuvintele eĭ — : „*Torna ! Torna ! Fratre !*“

Maĭ apoĭ, străiniĭ umblară să nimicéscă pe Românĭ, prin alte mijlóce maĭ puçin grosolane. Eĭ se încercară să le stingă sângele lor latinesc şi firea lor naţională, citindu-le mereŭ *Cĭaslovul* slavonesce în biserică şi dându-le *Urice* şi *Zapise* slavonescĭ la mână pentru stăpânirea orĭ cărĭĭ sforicele de moşie, orĭ căruĭ drept cetăţenesc.

Astfel socoteaŭ póte că poporul Român se va amăgi a crede că limbă a celor sfinte şi limbă de folos şi de omenie, nu póte fi decât o limbă străină, bună-óră cea slavonéscă, dincóce de Carpaţĭ şi cea unguréscă dincolo. Dar pe când vlădica în biserică, ĭar domnul şi boĭerĭĭ în divan, bolboroseaŭ graĭurĭ străine, poporul de rônd stăruia a vorbi în căminul sĕŭ tot românesce, a se închina luĭ Dumneḑeŭ tot românesce, a cânta tot românesce doĭna de jale şi de vitejie a trecutuluĭ.

Aşa încât, de câte orĭ se întêmpla ca, dintre ómenĭĭ de la noĭ, cu sciinţă de carte străină,

www.dacoromanica.ro

să se ivéscă vre-unul cu minte mai deschisă, cu inimă mai generósă, el pe dată, folosindu-se de sciinţa sa, cerceta coliba ţăranuluĭ, a celuĭ care, numaĭ dînsul, pe atuncĭ maĭ cuteza a se numi *Român*, şi recunoscênd din graiul luĭ că dînsul e viţă de Roman, ḑicea şi el îndată cu mirare şi cu mêndrie, despre poporul acesteĭ ţĕrĭ:

„Când aŭ adus într'însa rumânéscă limbă
De bun ném şi ferită de calea strîmbă,
Se trage din sânge rudă împĕrătéscă.
Dumneḑeŭ l'aŭ sporitu'l nainte să créscă!"

Ş'intr'adevĕr ca *să sporéscă acest popor de bun ném, care se trage de rudă împĕrătéscă*, şi ca să *créscă ferit de calea strîmbă*, 'ĭ a trebuit să'şĭ păstreze şi 'ĭ trebuĭe âncŏ să 'şĭ cultive *românésca luĭ limbă*.

De vre o douĕ treĭ sute de anĭ în cŏce, noĭ putem urmări pas cu pas mersul treptat al naţiuniĭ române. Ea sta lângedă şi trudită, se mişca fără spor, atuncĭ când âncŏ nu cutezase a vorbi, în tŏte ramurile vieţeĭ eĭ sociale, *limba* sa proprie, *limba* sa originară.

Dar din minutul când pĭedicile limbelor străine n'o maĭ încurcară nicĭ în biserică, nicĭ în viaţa publică, nicĭ în producţiunile literatureĭ, din minutul acela avêntul eĭ fu neměsurat. De atuncĭ încŏce ea sporesce într'un an maĭ mult decât o-

www.dacoromanica.ro

dinióră în ḑece, maĭ mult decât într'o sută din seculiĭ trecuțĭ.

Și 'ntr'adevĕr nu este nicĭ un secol deplin de când toțĭ Româniĭ s'aŭ decis a scrie numaĭ limba lor, în tótă a lor viață publică; și în aceste câte-va ḑecimĭ de anĭ, putem ḑice că rĕsunetele limbeĭ românescĭ, rostită fără sfială, aŭ deșteptat tótă națiunea din adormirea eĭ, și s'aŭ auḑit cu tărie de către tóte cele-l-alte popóre ale Europeĭ.

Limbeĭ dar, *limbeĭ nóstre*, maĭ mult decât orĭ căruĭ alt dar moștenesc al poporuluĭ nostru, suntem datorĭ acéstă minunată reînviere.

Decĭ, tot de la stăruitórea cultivare a *limbeĭ* nóstre trebuĭe să așteptăm și înaintarea și întărirea naționalităților nóstre pe viitor. Cu *limba nóstră* vom învinge pênĕ 'ntru sfêrșit tóte limbile dușmane din jurul nostru!

Dintr'o asemenĕ convingere a născut în sînul uneĭ Societăți ĭubitóre a progresuluĭ Românieĭ, idea de a găsi un mijloc pentru ca toțĭ Româniĭ să pótă pĕtrunde cu înlesnire în cunoscința culturеĭ limbeĭ românescĭ. Acea Societate a decis dar a consacra mult puținul capital de care ea dispune, spre a tipări o *Bibliotecă a poporuluĭ român*, prin care, cu costul cel maĭ redus, să pótă căpăta toțĭ Româniĭ în mânele lor, scrierile cele maĭ bune ale limbeĭ românescĭ, de când

www.dacoromanica.ro

ea a început a fi scrisă și tipărită, pênĕ în ḑioa de astădĭ.

A început prin a tipări acest mic volum, în care s'aŭ adunat cele maĭ frumóse dintre **Cânticile bĕtrânescĭ** ale poporuluĭ român, dintre acele compuneri poetice ale norodului, care s'aŭ păstrat pe la cântătoriĭ din sate, fără de nume de autorĭ, dar pe care ilustrul nostru poet d[1] Vasile Alecsandri a sciut așa de frumos a le aduna și a le reconstitui, dupe adevĕrata lor fire poporană.

Apoĭ ĭar, tot în cercul compunerilor poetice, s'aŭ adunat aci scrierĭ de ale celor maĭ vechĭ poeți românĭ, de ale acelor ómenĭ de merit cari, pe când maĭ nimenĭ nu scria românesce, aŭ avut patriotică pornire spre cultivarea limbeĭ naționale, și, — precum a putut fie-care, — aŭ îndrugat, cu maĭ mult séŭ maĭ puțin talent, *stihurĭ* séŭ *vĭerșurĭ* românescĭ.

In fruntea lor stă vestitul mitropolit al Moldoveĭ, **Dosofteĭ**, carele de la anĭ 1668 pênĕ la 1690, cântă în versurĭ românescĭ lauda țĕreĭ, din care am transcris maĭ sus patru *stihurĭ*, și lauda luĭ Dumneḑeŭ, în Psaltirea luĭ David, tradusă tótă de dînsul în versurĭ românescĭ.

Apoĭ s'aŭ ales câte-va din cele maĭ plăcute poesiĭ ale acelor boĭerĭ din Țéra Românéscă și din Moldova, cari, între anĭ 1770 și 1830, se încumĕtară a dovedi dascălilor grecĭ ce domneaŭ atuncĭ în cercurile literare din țĕrile nóstre, cum

www.dacoromanica.ro

că se póte scrie, şi dulce şi frumos, chĭar şi în despreţuitul graĭu al *Vlahilor*.

Aceĭ boĭerĭ sunt, pentru Ţéra Românéscă, familia **Văcărescilor**, cu **banul Iănăchiţă** în capul eĭ, avênd el douĭ feciorĭ, amêndouĭ poeţĭ, adică **clucerul Alecu** şi **logofĕtul Niculae**, şi în fine cu vestitul poet **Ioan Văcărescu**, fiŭ al clucerului Alecu.

Toţĭ aceştĭ treĭ din urmă aŭ îndeplinit cu sfinţenie îndatorirea ce le lăsase cu limbă de mórte, tatăl şi moşul lor, banul Iănăchiţă, prin testamentul sĕŭ literar, unde el ḑice:

Urmaşilor meĭ Văcărescĭ
Las voĕ moştenire
Crescerea limbeĭ românescĭ
Ş'a patrieĭ cinstire!

Aŭ maĭ fost, pe aceleaşĭ timpurĭ, şi alţĭ Românĭ cu ĭubire de ţéra şi de limba lor, ĭar printre aceştia vom numĕra maĭ cu laudă pe **Paris Momulénu**, carele a scris numeróse versurĭ în Bucurescĭ, pênĕ pe la anĭĭ 1828.

Din Moldova avem de asemenĭ a pune alăturĭ cu boĭerĭĭ Văcărescĭ ceĭ din Ţéra Românéscă, pe **logofĕtul Constantin Conaki** şi pe **vornicul Alecu Beldiman**, cari şi unul şi altul, pe la începutul secoluluĭ nostru, îşĭ aveaŭ de onóre de a scrie în versurĭ românescĭ, cugetările lor şi fapte din istoria ţĕrĭĭ.

www.dacoromanica.ro

In fine, pentru ca din culegerea coprinsă în acest mic volum să nu rĕmână cu totul înstrăinată o bună jumĕtate a românimeĭ, şi anume aceĭa care trăiesce dincolo de Carpaţĭ, s'a pus tot aci şi istoria în versurĭ a luĭ *Arghir*, compusă acum vre o 50 de anĭ, de un bĕtrân poet poporan al Ardĕluluĭ, de **Ioan Barac**.

S'ar fi putut face şi maĭ mult! Dar, ca un început, fie bine priimit de cătră publicul românesc, acest mic volum de vechĭ poesiĭ naţionale şi Societatea, care 'şĭ a pus în gĕnd să urmărĕscă fără preget publicarea *Bibliotecheĭ poporuluĭ român*, va scóte treptat din întunericul uĭtăriĭ séu din îngrădirile grele de rĕsbătut ale scumpeteĭ, tóte acele scrierĭ românescĭ în versurĭ şi în prosă care, dintr'o privinţă óre-care, potŭ place la citire, şi care, arătând treptat propăşirea limbeĭ nóstre, vorŭ îndemna negreşit pe mulţĭ a adaoge literatura naţională cu alte opere, âncŏ şi maĭ perfecte.

Adăpostiţĭ sub modestul umbrar al anonimuluĭ, editoriĭ acestor cărticele vorŭ fi rĕsplătiţĭ cu prisos, când vorŭ vedé că tipăririle lor aducŭ poporuluĭ român folosul ce eĭ aştéptă de la dînsele.

Bucurescĭ, 1878.

Precuvêntare la *Colecţiunea de poesiĭ vechĭ*, din *Biblioteca poporuluĭ român*.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro

ȚECE BASME MITOLOGICE

(INEDITE)

Prelucrate dupe G. W. Cox, *Tales of ancient Greece.*

I.

EPIMETEŬ ŞI PANDORA

O cértă mare se scornise între Zevs şi ómenĭ. Titanul Prometeŭ, cel cu minte multă, ţinea cu aceştia şi 'ĭ învăţa să nu facă pe placul nouluĭ ₫eŭ ce coprinsese cu sila stăpânirea tatăluĭ sĕŭ Cronos.

El le ₫ise: — „Mĕĭ ómenilor! acest Zevs e lacom de avuţiĭ şi de darurĭ; ₫écă voĭ, când înjunghĭaţĭ vite în onórea luĭ, i le veţĭ închina cu totul, apoĭ să sciţĭ că veţĭ ajunge curênd să daţĭ de capĕt tuturor turmelor vóstre, orĭ cât de numeróse arŭ fi. Aĭde maĭ bine să facem cu Zevs

www.dacoromanica.ro

o tocmélă pentru-ca şi voĭ ómeniĭ şi el, să vĕ bucuraţĭ de câte o parte din vitele jertfite în *ecatombe*, adică cu sutile pe altarele ḑeilor.“

Atuncĭ el alese din ciredĭ un boŭ mare şi frumos, îl înjunghĭe şi făcu dintr'însul duoĕ părţĭ. Într'una puse vintrele şi carnea, şi le înveli în pelea bouluĭ; în cea-l-altă aşeḑă numaĭ ósele, bine înfăşurate în grăsime. Apoĭ ḑise luĭ Zevs aşa: — „Alege'ţĭ partea ce veĭ voi, cu hotărîre că cea pe care veĭ pune acum mâna, să rĕmână în tot-d'a-una pe sémă'ţĭ.“

Zevs se lăcomi şi întinse pe loc mâna la partea unde lucea grăsimea; dar când vĕḑu că sub dînsa eraŭ numaĭ óse, fórte tare în sine se mânie. Cu ţóte ânsĕ, din acea ḑi înainte se făcu datină ca, în sacrificiĭ, ómeniĭ să închine ḑeilor nemuritorĭ numaĭ ósele şi grăsimea de la victime.

Ca să 'şĭ rĕsbune de seminţia muritóre a ómenilor, Zevs hotărî să nu le maĭ trămită jos pre pămĕnt, focul cu care el îĭ dăruĭa mereŭ maĭ nainte, şi astfel îĭ lăsă în mare lipsă, sufefórte de ger, de întuneric şi de fóme. Dar Prometeŭ se răpeḑi în cer, răpi de acolo foc, îl ascunse în ţéva uneĭ trestiĭ, şi îl aduse ómenilor înapoĭ.

Când Zevs află una ca acésta, el se înfurie aşa de tare încât asvêrli cu trĕsnetul în Prometeŭ şi trămise pre credincĭosul sĕŭ vestitor Er-

www.dacoromanica.ro

mes ca să 'l prindă, să 'l ducă tocmaĭ pe piscurile sterpe ale munteluĭ Caucas, şi acolo să 'l ferece de stâncă cu cătuşe ţepene de fer, punându'ĭ stréjă un vultur care să 'ĭ sfâşie mereŭ inima cu clonţul sĕŭ ascuţit.

Dar nicĭ cu atât nu se împăcă Zevs; el maĭ scorni şi un mijloc de a munci pe bĭeţiĭ ómenĭ muritorĭ. Îşĭ aduse a-minte că Prometeŭ îĭ povăţuise şi 'ĭ îndemnase să nu priiméscă nicĭ un dar de la ḑeĭ şi că lăsase cu dînşiĭ pe frate-sĕŭ Epimeteŭ, ca să le pórte de grijă şi să 'ĭ feréscă de vicleniile fiĭuluĭ luĭ Cronos.

Atuncĭ Zevs se gîndi într'astfel : „Seminţia omenéscă nu scie pênĕ acum ce este nicĭ bóla, nicĭ durerea, nicĭ certurile, nicĭ răsboĭul, nicĭ furtişagurile, nicĭ trădarea; cĕcĭ tóte aceste rele le ţine închise Epimeteŭ într'o cutie pusă sub bună pază. O să fac ce voĭu face ca ele să scape de acolo şi să umple pământul de mişeliĭ şi de nevoĭ.“

Îndată chiămă pe Efestu, meşterul foculuĭ, şi 'ĭ vorbi aşa : — „Să 'mĭ gătescĭ un ce minunat, cu care ḑeiĭ aŭ să dăruiéscă pe ómenĭ. Să ĭeĭ ţĕrînă şi să plămădescĭ cu dînsa un chip de femeĭe. S'o facĭ cât maĭ frumósă la vedere; dar să bagĭ într'însa o fire rea, pentru ca dînsa să 'mĭ rĕsbune de câte rele 'mĭ aŭ făcut mie ómeniĭ.“

Efestu luă ţĕrînă şi plămădi, de pre cum i se spusese, un chip frumos de femeĭe. Ḑeiţa

www.dacoromanica.ro

Atena o îmbrăcă cu o rochie minunată şi pe cap îĭ puse o cunună, de unde atêrna o maramă ca pênda păiajinuluĭ, de abĭé îĭ ascundea umeriĭ şi peptul, albĭ ca zăpada. Ermes o învăţă un graĭu plin de farmec şi suflă într'însa un cuget nesăţios şi neastêmpĕrat, pentru ca să scie a îndupleca şi a aţiţa pe nĕmul omenesc. Apoĭ Efestu o duse în adunarea ḑeilor, şi toţĭ rĕmaseră încântaţĭ de frumuseţile eĭ.

Atuncĭ Zevs luând'o de mână, o dete luĭ Epimeteŭ, şi 'ĭ ḑise aşa:—„Sciĭ ceva? M'am gêndit că voĭ ómenii sunteţĭ, bĭet, împovăraţĭ de muncă multă pre pămênt, şi că vĕ lipsesce o finţă care, prin dulcele eĭ desmĭerdărĭ, să vĕ pună inima la lòc dupe atâtea grele ostenelĭ. De aceĭa noĭ ḑeiĭ nemuritorĭ ne am îndurat de sórta vóstră, şi, spre a vĕ aduce o blândă alinare, ĭată vĕ dăruim acéstă mângâĭósă fiinţă a femeĭeĭ, pe care am şi numit'o *Pandora*, fiind-că este înzestrată cu tóte darurile."

Epimeteŭ, cel cu mintea târḑie, uĭmit de frumuseţile Pandoreĭ, uĭtă poveţile frateluĭ sĕŭ, şi împreună cu dînsul tótă seminţia muritorilor se amăgi de cuvintele luĭ Zevs şi priimi darul, care îĭ fermeca pe toţĭ îndată ce daŭ cu ochiĭ de dînsul. Dar, vaĭ! bucuria nu le ţinu mult.

Pandora, nesăţiósă de a ispiti tóte, vĕḑuse o cutie mare, pitită maĭ cu îngrijire decât orĭ-ce alte avuţiĭ, în başca cu comorile luĭ Epimeteŭ.

www.dacoromanica.ro

Îĭ ardea inima să scie ce va fi într'însa. Decĭ, într'o ḑi se furişă de soçul eĭ cel pré lesne încreḑĕtor, şi ridică capacul cutieĭ.

De-o-dată scăpară dintr'însa cu grămada, ca nisce iesme pocite, certurile şi bătăile, nevoile şi bólele, hoţiile şi turbările, grijile şi necazurile tóte.

Coprinsă de spaĭmă, abĭé apucă ea să ḷase răpide capacul în jos. Pe fundul cutieĭ rĕmăsese, pitită, dóră numaĭ speranţa. De aceĭa, abĭé déca cu dînsa se maĭ póte mângâia une-orĭ sĕrmana omenire de câte rele a rĕspândit pre pămênt nesocotita Pandoră.

II.

BRIAREŬ

Mare nemulţumire era în palatele Olimpuluĭ, locaş al ḑeilor nemuritorĭ, de când Zevs biruise pe ḑeiĭ ceĭ bĕtrânĭ şi se aşeḑase cu sila pe scaunul împĕrătesc al tatăluĭ sĕŭ Cronos.

El ţinea acum în mânele sale trăsnetul; sub picĭórele luĭ zăceaŭ grămădite tunetele şi fulgerile, şi toţĭ ḑeiĭ rônduiţĭ împrejuru'ĭ, tremuraŭ de frică dinaintea puterĭĭ şi măririĭ luĭ.

El le impunea însărcinărĭ grele şi le vorbea tot aspru, voind prin astfel de purtărĭ straşnice,

www.dacoromanica.ro

să întemeieze domnia luĭ fără cumpĕt peste toţĭ ḑeiĭ dupe uscat şi dupe mare.

Tótă ḑiulica, agerul luĭ vestitor Ermes trepăda în sus şi în jos, ca să ducă în tóte părţile poruncile sale; cŏcĭ Zevs voĭa ca tótă firea să 'ĭ fie de o potrivă supusă, şi nu 'şĭ maĭ aducea cătuşĭ de puţin aminte de timpul pe când şi dînsul era slab şi fără putere.

Atuncĭ se auḑiră din partea ḑeilor pămêntuluĭ şi aĭ mariĭ, suspine şi şopte înfundate de nemulţumire, şi eĭ toţĭ se adunară la un loc ca să se sfătuiéscă.

Posidon, împĕtatul valurilor întunecate, înălţă maĭ întêĭ glasul şi vorbi aşa: — „Ascultaţi-mĕ pe mine, voĭ, Ero şi Ateno; haĭ să ne rĕsculăm împotriva luĭ Zevs şi să 'ĭ arătăm că el n'are nicĭ un drept de a ne străşnici pe noĭ! Vedeţĭ bine cât de rĕŭ se pórtă de când 'ĭ a încăput puterea în mânĭ. Nu 'şĭ maĭ aduce de loc a-minte că tot noĭ 'l am ajutat în răsboĭul ce a avut cu tatăl sĕŭ Cronos; ĭar dupe ce 'l am făcut să învingă, el, tocmaĭ pe soţiĭ luĭ ceĭ maĭ puternicĭ ĭĭ nedreptăţesce maĭ tare. Pe Promoteŭ, titanul binefăcĕtor carele a dat focul înapoĭ muritorilor şi 'ĭ a scăpat de gróznicele urgiĭ ale geruluĭ şi ale fómeĭ, ĭată că a pus să 'l ferece pe piscurile sterpe ale Caucasuluĭ. De óre ce nu 'ĭ a fost témă să lănçuĭască într'astfel tocmaĭ pe un Titan, bagă bine de sémă, Ero, să nu 'ĭ abată în-

www.dacoromanica.ro

tr'o ḑi de mânie, ca să te nenorocéscă maĭ réŭ şi pe tine!"

Atena vorbi atuncĭ într'astfel: — „Înţelepcĭunea luĭ Zevs 'ĭ a părăsit minţile; tóte faptele sale sunt acum numaĭ vicleniĭ şi trădărĭ. Ce maĭ aşteptăm? Haĭ să 'l prindem şi să 'l ferecăm ţépăn ca nu dóră să ajungă cerul şi pământul a fi cu totul prada luptelor şi a bătăilor".

Decĭ se jurară cu toţiĭ ca să nu maĭ rabde asupririle luĭ Zevs, şi dupe ordinul lor, Efestu făuri nisce cătuşe uriéşe, cu care să 'l ferece îndată ce somnul greŭ i se va lăsa pe pleópe.

Dar ḑeiţa Tetis, ascunsă în pescerea eĭ de mărgénurĭ din fundul mărilor, audise cuvintele luĭ Posidon şi ale Ateneĭ. Ea se înălţă de pe mare ca o céţă alburie şi se aşternu în genuchĭ dinaintea tronuluĭ luĭ Zevs. Îĭ îmbrăţişă picĭórele şi 'ĭ vorbi aşa: — „Ascultă-mĕ şi pe mine, o Zevs! Ḑeiĭ nemuritorĭ tremură de frică dinaintea puterĭĭ tale; dar eĭ sunt amărîţĭ de vorbele'ţĭ aspre şi de straşnica'ţĭ purtare; eĭ ḑicŭ că înţelepcĭunea a părăsit minţile tale, şi că faptele'ţĭ sunt acum numaĭ vicleniĭ şi trădărĭ. Maĭ ascultă-mĕ âncŏ, o Zevs! Efestu a făurit cătuşe uriéşe; ĭar Era şi Posidon, împĕratul mărilor şi fecĭóra Atena s'aŭ jurat că te vorŭ fereca în dată ce somnul greŭ se va lăsa pe pleópele tale. Dă'mĭ voĭe să 'ţĭ aduc aci pe Briareŭ, uriéşul cu o sută de mânĭ, ca să te apere la nevoĭe. Cât va fi el lângă tine,

www.dacoromanica.ro

n'aĭ să te temĭ nicĭ de mânia Ereĭ, nicĭ de a luĭ Posidon. Dar, în dată ce va trece primejdia, ado'ţĭ aminte o Zevs, ca să stăpânescĭ cu blândeţe şi cu dreptate, cŏcĭ cel ce voĭesce a domni nesocotind binele şi ĭubirea supuşilor sĕĭ, acela ḑile lungĭ de domnie nu are. Apoĭ ĭar nu uĭta că acelora care 'ţ' aŭ dat ajutor, nu se cade să le facĭ parte ca luĭ Promoteŭ pe care 'l aĭ ferecat pe stâncile Caucasuluĭ. Va veni póte o ḑi când îţĭ voĭu cere şi eŭ cevaş pentru fiĭul meŭ Achileŭ, care acum trăiesce în casele tatăluĭ sĕŭ Peleŭ. Atuncĭ, ado'ţĭ a-minte că eŭ te-am scăpat de cătuşele luĭ Efestu".

Zevs răspunse cu omenie, şi vorbi aşa: — „O Tetis, grăbesce şi ado'mĭ încŏce pe puternicul Briareŭ, ca să mĕ apere cu suta luĭ de braţe; ĭar pentru cele ce 'mĭ aĭ spus, să nu aĭbĭ nicĭ o témă, cŏcĭ Zevs nu va nesocoti povaţa ta cea bună, şi ceĭ-l-alţĭ ḑeĭ nu vorŭ maĭ avé cuvênt de aci înainte a se plînge de străşnicia mea şi de vorbele mele aspre".

Atuncĭ Tetis chiămă pe Briareŭ ca să ésă din băierile adûncĭ ale pământuluĭ şi să vină întru apărerea luĭ Zevs. Uriéşul se arătă în palatele Olimpuluĭ şi îndată toţĭ ḑeiĭ începură a tremura, când îl vĕḑură alăturĭ cu Zevs, carele acum se rĕsfăţa în puterea sa.

Cu tŏte acestea, el le vorbi într'astfel: — „Ascultaţi-mĕ bine, voĭ, Ero, Posidon şi Ateno!

www.dacoromanica.ro

Eŭ, ale vóstre planurĭ le cunosc; sciŭ că aveaţĭ de gênd să mĕ puneţĭ în lanţurĭ, ca să scăpaţĭ de relele mele purtărĭ. Dar să nu maĭ aveţĭ nicĭ o temere. Fiţĭ de aci înainte tot-d'a-una cu voïe bună la îndeplinirea înţeleptelor mele voinţe şi vĕ jur că nu veţĭ maĭ avé cuvênt a vĕ plânge că Zevs este un domn crunt şi viclén."

Aşa se făcu ĭar pace în cer, pre mărĭ şi pre pământ.

III

DEUCALION

De pre scaunul sĕŭ, înălţat pe muchĭa înnorată a Olimpuluĭ, Zevs privi la fiiĭ ómenilor şi 'ĭ vĕḑu pretutindenĭ dedaţĭ cu patimile, fără de a purta câtuşĭ de puţin grija dreptăţiĭ. În inimile lor rĕutatea crescuse mereŭ; ĭar, spre a îmbuna pe ḑeĭ, eĭ închipuise un soĭu noŭ de înjunghierĭ şi de sacrificiĭ, care mohorîse pământul cu sânge.

Departe în văile adûncĭ ale Arcadieĭ, fiiĭ luĭ Licaon îşĭ petreceaŭ viaţa numaĭ în ospeţe şi, în necumpĕtata lor rătăcire, vorbeaŭ vorbe nesocotite şi nelegĭuite chĭar şi despre Zevs. De aceĭa, Zevs se coborî însuşĭ de pre scaunul sĕŭ şi se duse să véḑă de maĭ aprópe faptele şi traĭul lor.

www.dacoromanica.ro

Sórele era pe scapĕt, când un bĭet unchĭaş bĕtrân se apropie încetinel de porţile cetăţiĭ Licosura. Pletele luĭ cărunte îĭ atêrnaŭ pe umerĭ, şi barba luĭ, albă şi désă, ascundea trenţele de pe dînsul. Sosea greŭ şi anevoĭe unchĭaşul, cu toĭagul în mână, trăgênd cu urechĭa la chiotele de veselie ce se auḑeaŭ din depărtare.

El ajunse însfêrşit pênĕ în piaça cea mare a cetăţiĭ; acolo, fiĭ luĭ Licaon se grămădiră îndată împrejurul luĭ, vorbindu'ĭ aşa: —„Eĭ! bine aĭ sosit, unchĭaş bĕtrân! Tu trebuĭe să sciĭ multe. Eĭ! ĭa să vedem! Ce aĭ să ne maĭ spuĭ? Nu cum-va aĭ să ne povestescĭ de pe când a rĕsărit pămêntul din băierile luĭ Haos? Cŏcĭ de bĕtrân ce eştĭ, tu trebuĭe să fi şi fost atuncĭ de façă!....."

Şi, bătêndu'şĭ joc într'astfel de unchĭaş, eĭ îl puseră să şéḑă pe jos, lûngă masa lor cea mare. Apoĭ îĭ ḑiseră: —„Aḑĭ noĭ am înjunghĭat o mulţime de victime, luĭ Zevs. Te aĭ nimerit tocmaĭ bine, ca să capeţĭ şi tu o părticică din ospĕţul nostru."

Atuncĭ umplură cu vêrf o strachină cu cărnurĭ de om şi 'ĭ o întinseră; cŏcĭ, vĕrsând sânge omenesc eĭ socoteaŭ că vorŭ face maĭ pe placul ḑeilor.

Dar unchĭaşul asvêrli cât colo strachina mohorîtă şi de-o-dată se ridică voĭnic în picĭóre. Semnele bĕtrâneţiĭ periră de pre fâça luĭ aprinsă, ĭar focul care scăpăra dintr'însa, încinse şi mis-

www.dacoromanica.ro

tui într'o clipă pe fiiĭ luĭ Licaon. Cŏcĭ acela ce se arătase lor, era însuşĭ Zevs şi trăsnetele luĭ îĭ făcuse praf şi cenuşă.

Dupe aceĭa, Zevs se întórse în Olimpul sĕŭ şi, de mânios ce era, făcu semn apelor ca să se reverse pe d'asupra pământuluĭ şi să înnece pe fiiĭ ómenilor, ca să 'ĭ pedepséscă de multele lor nelegĭuirĭ.

Austrul suflă atuncĭ cu turbare; norĭ întunecoşĭ şi îndesaţĭ cu ploĭe, veniră mereŭ de se aşternură în voĭa lor preste tot cerul, cŏcĭ vênturile de la miédă-nópte, care răsipescŭ céţa şi aburéla pământuluĭ, sta strîns ferecate în fundul temniţelor. Decĭ, începu cerul a turna şirŏie încât şi văĭ şi déluri, totul pre pământ era înnecat; rîurile, covêrşind matca lor, se revĕrsară preste câmpiĭ, şi apele lor se ridicară mereŭ pênĕ pe cóstele munţilor.

Dar pe o culme de munte din ţéra Ftieĭ, îşĭ avea casa luĭ, Deucalion, fiĭul luĭ Prometeŭ. El, de acolo de sus, se uĭta cum cresceaŭ mereŭ apele împrejuru'ĭ; când ânsĕ, ele ajunseră să acopere văile de la pólele munteluĭ, Deucalion chiamă pe soţia sa, pe Pira, fata luĭ Epimeteŭ, şi 'ĭ vorbi aşa: — „Iată că ne aŭ sosit ţilele prevestite odinióră de tatăl meŭ, de înţeleptul Prometeŭ. Gătesce tu chivotul lucrat de mine, şi pune într'însul merinde îndestule pentru cât timp va ţine potopul pre pământ. Colo în depărtare,

www.dacoromanica.ro

tocmaĭ pe stâncele Caucasuluĭ, Prometeŭ stă ferecat cu cătuşe de oţel şi un vultur îĭ sfâşie mereŭ inima; dar, pe nedrept; căci ĭată, cuvintele luĭ s'aŭ împlinit. El de demult spusese că rĕutatea ómenilor are să aducă pre pământ o gróznică revĕrsare de ape. Orĭ-ce ar fi, nicĭ însuşĭ Zevs nu póte face alta decât ceĭa ce este ursit de către unul, şi maĭ mare decât dînsul, şi pe carele el, vrênd nevrênd, trebuĭe să 'l asculte."

Pira făcu îndată precum îĭ spusese Deucalion, şi umplu chivotul cu de tóte. Eĭ aşteptară pênĕ ce apele, suindu-se aprópe de culmea munţilor Ftieĭ, scăldară pólele vasuluĭ pregătit de Deucalion. Atuncĭ, pescĭi se strecuraŭ în not printre vêrfurile bĕtrânilor ulmĭ din codri şi pluteaŭ alăturĭ cu buşteniĭ noduroşĭ de stejarĭ, ĭar leşurile de ómenĭ înecaţĭ se clăteaŭ şi se rostogoleaŭ pe faça apelor. Deucalion, din corabia sa, vedea cu gróză cum acele chipurĭ învineţite de voĭnicĭ, de copile şi de pruncĭ, eşeaŭ une-orĭ la ivĕlă pe d'asupra valurilor ce spumegaŭ în colcote, şi apoĭ îndată se afundaŭ în sînul lor.

Opt ḑile d'a-rôndul chivotul fu purtat pe ape d'asupra celor maĭ înalte plaĭurĭ, şi toţĭ fiiĭ ómenilor periră, afară numaĭ de câţĭ-va, fórte puçinĭ, cari 'şĭ găsise adăpost pe câtę un pisc maĭ semeţ de munte. A noua ḑi, corabia se opri pe muchea Parnasuluĭ, şi Deucalion, împreună cu so-

www.dacoromanica.ro

ţia sa Pira, puseră din nou picĭorul pe pământul, carele acum era cu totul pustiit.

Cu 'ncetul şi treptat, valurile se scurseră prin văĭ, ĭar pesciĭ şi lighiónele de mare rĕmaseră atêrnate de crăcile copacilor. Pe cât putea coprinde ochĭul, nu se maĭ zărea împrejur nicĭ o viaţă, osebit numaĭ de vulturiĭ cari da rótă pe cer, pênĕ ce se răpeḑeaŭ la stêrvurĭ.

Atuncĭ Deucalion se uită lung la Pira, şi pe amênduoĭ îĭ coprinse o jale adûncă. El spuse atuncĭ soţieĭ sale: — „Cine scie, soro, de vorŭ maĭ fi rĕmas şi alţĭ fiĭ de ómenĭ decât noĭ pe pământul acesta? Ş'apoĭ ĭar, cine scie când ne va sosi şi cĭasul nostru! Atâta numaĭ putem sci că cel a-tot-puternic, carele a năpustit potopul asupra ómenilor, s'a îndurat de ne a scăpat ḑilele nóstre. Haĭ! să 'ĭ clădim un altar şi să ne închinăm la dînsul, în semn de mulţumită!“

Indată clădiră altarul şi Zevs ascultă cu plăcere rugăcĭunea luĭ Deucalion. De aceĭa, se pomeni de-o-dată dînsul, în faţa luĭ, cu trămisul luĭ Zevs, cu Ermes carele îĭ vorbi aşa: — „Cere tu acum ce veĭ voi, şi cererea ta va fi împlinită, fiind-că numaĭ la tine, dintre toţĭ fiiĭ ómenilor a dovedit Zevs o mână curată şi o inimă fără de pată“.

Deucalion se închină dinaintea luĭ Ermes şi îĭ spuse aşa: — „Pământul acesta a rĕmas tot pustiŭ.

www.dacoromanica.ro

E păcat de dînsul! Noĭ nu 'ţĭ cerem alt-ceva decât să se ivéscă din noŭ ómenĭ pe dînsul".

Ermes îĭ rĕspunse într'astfel: — „Fie-vĕ pe plac! dar să vĕ acoperiţĭ feţele cu veşmintele vóstre şi, umblând tot mereŭ înainte, să asvêrliţĭ în urmă, ósele mumeĭ vóstre!"

Dupe acésta, Ermes sbură către locuinţa luĭ Zevs, şi Deucalion rĕmase pe gênduri, cugetând la cuvintele ḑeuluĭ; dar, înţelept fiind ca şi tatăl sĕŭ Prometeŭ, el pricepu că mumă-sa trebuïe să fie însăşĭ ţĕrâna pământuluĭ, şi că, coborând de pe Parnas, n'aveaŭ alta de făcut decât a arunca pĭetre în urma lor.

Aşa şi făcură; ĭar pĭetrele pe care le asvêrlea Deucalion se făceaŭ îndată bărbaţĭ, şi cele pe care le asvêrlea Pira, se făceaŭ femeĭ, şi astfel rĕsări pe lume o seminţie nouă de ómenĭ, cari nu cunosceaŭ pe părinţiĭ lor.

Sórele eşi ĭarăşĭ pe cer şi cu căldura sa dogori şi înţeleni huma cea jilavă; de atuncĭ înainte, ómeniĭ avură a se lupta cu munca cea anevoïósă, care nicĭ pênĕ acum nu s'a maĭ uşurat pe pământ. De aceïa, traĭul omuluĭ a rĕmas a fi greŭ şi silnic, ca şi pĭétra din care dînsul se născuse.

Dupe ce maĭ trecură anĭ la mijloc, Deucalion şi Pira făcură copiĭ, al căror ném a stat cu locuinţa în munţiĭ din Ftia. Din fiĭul lor, din Elen s'a prăsit poporul vitéz al Elenilor, ĭar din fata

www.dacoromanica.ro

lor, Protogenia, s'a născut Aetliu carele în viaţa luĭ a făcut multe fapte minunate şi al căruĭ feciŏr, frumosul Endimion, dórme dus pe colnicul din Latmos.

IV

PATIMELE DEMETREĬ

Persefona cea frumósă se juca cu alte fete, sóçe ale eĭ, pe câmpia Enei din fericita ţéră a Sicilieĭ. Ea era fata mult-ĭubită a mameĭ Demetre, pe care tótă lumea o cinstea; căcĭ mama Demetra era către toţĭ bună şi darnică; ĭar decât fiică-sa Persefona nicĭ o fată nu era maĭ veselă şi maĭ voĭósă.

Aşa dar, ea se juca cu veselele eĭ sóçe culegênd florĭ de pre câmpie şi împletind cu ele cununе ca să împodobéscă lungile lor cosiţe. Adunase ele o mulţime de rose, de şofrăneĭ, de viorele, de crinĭ şi de zambile de pre pajiştea cea smălţuită, când Persefona zări în depărtare un stuf îndesat de ghioceĭ înfloriţĭ ca prin minune; eraŭ o sută pe aceĭaş tulpină şi răspândeaŭ un miros îmbătător prin cer, pre mare şi pre pământ.

Ea se răpeḑi în grabă ca să culégă minunatele florĭ; dar, de o dată se crăpă şi se deschise

www.dacoromanica.ro

ţĕrîna dinaintea eĭ, şi dintr'însa eşi un car poleit cu patru telegarĭ negri ca tăcĭunile. În car era un bărbat cu chip mêndru dar posomorît, pare că faça luĭ nu scia ce e zîmbetul, nicĭ inima luĭ ce e bucuria.

Într'o clipă el sări jos din car, prinse în braçe pe Persefona, o sui alăturĭ cu dînsul, şi, dând bicĭu cailor, se făcu cu totul nevedut în adûncul pămêntuluĭ.

Când sosiră fetele la acel loc, stuful cu ghiocĕĭ era în fiinţă, dar sóça lor Persefona perise; ele o căutară în tóte părţile, pe câmpia Enei, cu gêndul că se va fi pitit unde-va; dar, nu o putură găsi nicăierĭ pênĕ târdiŭ înserat; atuncĭ întorcêndu-se, de voie de nevoie, spre casă, ele trecură maĭântêĭ pe la mama Demetra ca să 'ĭ spună că nu potŭ sci ce se va fi făcut fiĭcă-sa, care a perit fără veste dintre ele.

Mare jale coprinse pe mama Demetra, când află una ca acésta. Ea îndată se îmbrăcă cu veşminte de lână négră, luă în mânĭ făcliĭ aprinse şi se duse să caute pretutindenĭ pe fiĭcă-sa Persefona, alergând pe câmpĭ şi preste ape, din ochĭ lăcrimând şi pe toţĭ întrebând déca nu cum-va o a vĕdut cine-va. Dar nimenĭ nu scia să 'ĭ răspundă ce se făcuse fata eĭ.

Tocmaĭ dupe şése dile ea se întêlni cu Ecata, dómna luneĭ şi, cercetându-o şi pe dînsa, Ecata ĭĭ dise: — „Glasul i l'am audit, strigând pare c'ar

www.dacoromanica.ro

fi răpind'o cine-va; dar cu ochiĭ nu am vĕḑut'o şi nu sciŭ unde va fi dusă."

Mama Demetra îşĭ urmă calea înainte. Merse cât merse şi se întêlni cu Elios, domnul sŏreluĭ, şi 'ĭ vorbi aşa: — „Elios, fĕtul meŭ, tu carele cu făclia sŏreluĭ le veḑĭ tŏte pre pămênt, nu cumva veĭ fi vĕḑut tu pe fiĭcă-mea Persefona? Spune'mĭ adevĕrat, Elios, fĕtul meŭ!"

Luĭ Elios i se făcu milă de multa eĭ durere, şi 'ĭ rĕspunse aşa: — „Ba am vĕḑut'o, mamă Demetro. Ades, împĕratul Iaduluĭ, a răpit pe fiĭcăta Persefona, ca să o ĭea de soţie şi s'o facă împĕrătĕsă preste ţĕra cea adûncă şi întunecată din fundul pămêntuluĭ".

Cât era de întristată bĭĕtă mama Demetra, ea ânsĕ nu 'şĭ putu stăpâni mânia, când află una ca acĕsta; de atuncĭ înainte hotărî să nu 'ĭ maĭ calce picĭorul în palatele de pre culmea Olimpuluĭ pe care Zevs, împĕratul ceruluĭ, 'şi le înălţase în norĭ d'asupra ţĕreĭ Tesalieĭ, fiind-că ea pricepuse îndată că numaĭ cu voia luĭ Zevs îndrăznise domnul Iaduluĭ să fure pe fiĭcă-sa Persefona.

Se coborî dar la vale de pre muntele Olimp şi apucă rătăcind o cale lungă. Tocmaĭ către sĕră, pe când sŏrele începe a se ascunde în tasul sĕŭ de aur din dosul dĕlurilor civite, ea ajunse la porţile cetăţiĭ Eleŭsis. Acolo şedu jos lângă o fôntână a căriĭ apă prefirându-se prin ĕrba dĕsă,

www.dacoromanica.ro

se scurge într'un ĭaz limpede, umbrit de un măslin cu frunḑiş stufos.

Tocmaĭ atuncĭ veneaŭ dupe apă, voĭóse şi cu urcĭórele pe creştet, fetele luĭ Keleŭ, domnul din Eleŭsis. Ele vĕḑură la fôntână pe mama Demetra şi, cu tóte că nu o cunosceaŭ, înţeleseră de pre portul şi de pre faça eĭ, cât de tare era amărîtă bĭéta bĕtrână.

O întrebară cu blândeţe déca nu potŭ cum-va să 'ĭ fie de vre un ajutor. Mama Demetra le mulţumi şi le povesti că a perdut o fată, pe care a căutat'o preste tot locul şi nu a putut'o âncŏ găsi. Atuncĭ fetele deteră curênd fuga a casă ca să céră de la părinţĭ voie să le aducă ca óspe pe bĭéta babă străină şi se întórseră îndată, sprintene şi vesele, înderĕt şi 'ĭ vorbiră aşa: — „Haĭ! vino cu noĭ a-casă. Tata, mama şi noĭ tóte îţĭ vom da ce 'ţĭ va trebui şi vom face ce ne va sta prin putinţă ca să 'ţĭ uşurăm durerea“.

Mama Demetra se înduplecă de mângâĭósele lor cuvinte. Keleŭ şi soţia luĭ o priimiră cu voie bună în casa lor. Dar şi dînsa le fu întru tóte de aşa mare ajutor, încât nu numaĭ némul luĭ Keleŭ, ci întrégă cetatea se bucura şi se lăuda mereŭ de bunătatea şi de înţelepcĭunea mameĭ Demetre. De aceĭa, se hotărîră cetăţeniĭ să 'ĭ înalţe, cu cheltuiala lor şi numaĭ pe séma eĭ, un mêndru locaş, pe o măgură înaltă, chĭar în mijlocul cetăţiĭ.

www.dacoromanica.ro

Acolo trăi, timp de un an, Demetra preçuită şi lăudată de toţĭ, dar ascunçênd maĭ adesé în taĭna singurătăţiĭ, mîhnirea şi dorurile inimeĭ sale. Ea luase la dînsa, ca să 'l créscă şi să 'l înveţe, pe Triptolem, unicul fecĭor al luĭ Keleŭ.

Ânsĕ copilul, de bine ce 'l îngrijea noua sa dădacă, ajunse a o ĭubi maĭ mult pe dînsa decât pe mama luĭ cea adevĕrată. Dintr'acésta, soçia luĭ Keleŭ prinse pică asupra mameĭ Demetre şi ceru să ĭea înapoĭ de la străină pe copilul de suflet, carele numaĭ dînsul mângâia ceva pe Demetra de perderea fiiceĭ sale.

Scornindu-se atuncĭ o cértă între amêndouĕ muĭerile, mama Demetra se supără fórte şi se porni cu mare urgie asupra luĭ Keleŭ şi asupra tuturor ómenilor cari nu sciuse să preçuiéscă îndestul bunătăţile eĭ.

Din minutul acela, tóte rodurile pămêntuluĭ purtară blăstemul mameĭ Demetre; pomiĭ nu maĭ daŭ rod; holdele nu se maĭ împodobeaŭ cu spicurĭ; érba şi florile nu maĭ rĕsăreaŭ pe câmpiĭ. Ţĕrinile eraŭ sterpe şi înţelenite. Ómeniĭ şi vitele pĭereaŭ de fómete şi de lângóre. Nicĭ ţeilor nu maĭ avea cine şi ce să le închine.

Atuncĭ Zevs, îngrijat, dupe culmea munteluĭ sĕŭ din Tesalia îşĭ aruncă ochiĭ pe pămênt şi vĕḑu că totul avea să pĭĕră dupe faça luĭ, de nu va găsi curênd un mijloc ca să împace mânia şi durerea mami Demetre.

www.dacoromanica.ro

În dată trămise pe vestitorul sĕŭ, pe Ermes, în Iad, la împĕratul cel aspru şi posomorît ca să ’ĭ facă cunoscut că trebuĭe neapărat să lase pe Persefona a se întórce la muma-sa. Ades nu cuteză a se împotrivi, dar Persefona ĭĭ era şi luĭ dragă, şi el nu voĭa să o pĭérdă cu totul; de aceĭa, ĭĭ dete să mănúnce câte-va bóle dintr’o rodie minunată, sciind bine că, déca dînsa va gusta măcar o bóbă din acea pómă descântată, i se va face dor de dînsul şi se va întórce bucuros la el.

Dupe aceĭa, puse să înhame telegarĭĭ ceĭ negri ca tăcĭunele la carul cel poleit. Ermes se sui într’însul, alăturĭ cu Persefona, dete bicĭ cailor şi, ĭute ca vêntul şi ca gêndul, ajunseră la Eleŭsis.

Când sosiră la porţile cetăţiĭ, Ermes dete drumul telegarilor ca să se întórcă la Iad, şi pe la apusul sóreluĭ plecă şi dînsul către Olimp.

Persefona, remânênd atuncĭ singură, se îndreptă spre fŏntâna cea limpede unde zări şedênd sub măslin, o femeĭe bĕtrână cu veşmênt de lână négră. Ea pricepu că aceĭa trebuĭe să fie muma eĭ, care o dorea şi o jălea neîncetat. Când sosi aprópe de dînsa, mama Demetra audi o şoptă în prejmă’ĭ, ridică ochiĭ în sus şi vĕdu pe însăşĭ Persefona dinaintea eĭ.

Cine póte să spună cu ce bucurie o strînse la pept şi o sărută? Fericirea mumeĭ era póte

www.dacoromanica.ro

acum şi maĭ mare de cum iĭ fusese maĭ nainte mîhnirea. O mângâĭa, o desmĭerda, o cerceta despre tóte ce i se întêmplase, şi simţea că o viaţă nouă i se deştéptă în inimă.

Pe când o săruta şi o mângâĭa, ea iĭ ḑise aşa: — „Acum, fata mea, copila mea dorită, tu eştĭ ĭarăşĭ a mea, şi cu mine voĭu să rĕmâĭ pentru tot-d'auna. De acum înainte voĭu sci să te feresc de răpitorĭ şi urgisitul acela de Ades nu te va maĭ prinde în întunecósa luĭ împĕrăţie".

Dar Persefona iĭ rĕspunse: — „Ah! mamă, tacĭ; nu maĭ vorbi aşa. Eŭ nu pot să rĕmân pentru tot-d'a-una cu tine, cŏcĭ pênĕ nu m'a ridicat Ermes din Iad, soçul meŭ 'mĭ a dat să gust nisce bóbe dulcĭ de rodie şi m'a legat cu acest farmec ca să mĕ întorc la dînsul peste nouĕ lunĭ de ḑile. Şi drept să'ţĭ spun, mamă, nu'mĭ pare rĕŭ, cŏcĭ, deşi el nu rîde nicĭ zîmbesce, deşi totul e întunecos în locaşul luĭ, dar cu mine e bun şi blând, şi numaĭ când sunt cu dînsul se simte îmblânḑit. Să nu'ţĭ pară rĕŭ, mamă; el s'a făgăduit că în toţĭ aniĭ mĕ va lăsa să şed cu tine aci pe pămênt nouĕ lunĭ de ḑile; ĭar treĭ le voĭu petrece cu dînsul în negrul luĭ locaş de sub pămênt".

Printr'aceste făgăduinţe mama Demetra se simţi şi dînsa mângâĭată; ĭar pămêntul şi rodurile luĭ se bucurară îndată de îmblânḑirea eĭ. Pomiĭ se umplură ĭarăş de rod; érba şi florile

www.dacoromanica.ro

împodobiră câmpiĭ, şi spicurile aurite începură ĭarăş a se îndesa pe holde, legănate de adierea căldurósă a vereĭ.

Nouĕ lunĭ de mulţumire şi de îmbilşugare trecură pe pământ, şi dupe aceĭa, vestitorul Ermes veni cu carul cel poleit şi cu telegariĭ negri ca tăcĭunele, ca să ĭea pe Persefona şi să o ducă în ţinuturile întunereculuĭ. Atuncĭ, ea îşĭ luă ḑioa bună de la muma sa, ḑicêndu'ĭ: — „Nu plânge, mamă, şi nu fiĭ îngrijată de mine; în locaşul soçuluĭ meŭ sunt la adăpost şi la căldură; el mĕ ĭubesce şi caută bine de mine. E bun, şi peste treĭ lunĭ îmĭ va da voĭe să mĕ întorc tot veselă aci pe pământ".

Mama Demetra îşĭ stăpâni inima rea şi se hotărî să aştepte cu răbdare timpul dorit al înapoieriĭ.

Totuşĭ, gêndul eĭ adesé se repurta cu dor la ḑilele fericite când Persefona, copilă voĭósă, se juca cu sóçele sale şi culegeaŭ fiorĭ pe veselele câmpiĭ ale Enei.

În rĕgazurile aşteptăriĭ, retrasă în locuinţa eĭ din Eleŭsis, ea îşĭ afla mângâĭerea învăţând cu mare taĭnă şi înţelepcĭune pe Triptolem, copilul eĭ de suflet, cum se sădéscă, cum se créscă şi cum se îngrijéscă rodurile folositóre ale pământuluĭ, daruri nepreçuite ale ḑeiţeĭ Demetre.

Acele măreţe şi spornice învăţăturĭ, pe care ḑeĭésca dădacă le împărtăşise învăţăceluluĭ eĭ,

www.dacoromanica.ro

în templul de la Eleŭsis, chĭar şi în întunerecul nopţeĭ, la flacăra făcliilor, rĕmaseră printre popóre ca o datină sfinţită, şi fură numite *Taĭnele Eleŭsine.*

V

POSIDON ŞI ATENA

Un óre-care Erechteŭ începuse să clădéscă o cetate pe un loc sterp şi pĭetros d'a lungul apelor Kefisuluĭ. El era părintele şi căpetenia unuĭ popor de mêndri voĭnicĭ şi, cu tóte că cetatea luĭ era âncŏ mică şi puçin arătósă, dar, în înţelepcĭunea sa Zevs prevĕduse că ea are să fie într'o ḑi cea maĭ vestită din câte cetăţĭ s'aŭ înălţat aĭevé pre pămênt.

De aceĭa, un ḑeŭ şi o ḑeiţă, adică Posidon, împĕratul mărilor, şi fecĭóra Atena, fiĭca pré-ĭubită a luĭ Zevs, se certaŭ amênduoĭ care din eĭ să dea numele sĕŭ cetăţiĭ luĭ Erechteŭ. Ca să curme cérta, Zevs hotărî o ḑi, pentru ca în faça adunăriĭ tutulor ḑeilor celor marĭ cari locuiaŭ pe culmea Olimpuluĭ, să li se alégă dreptatea.

Când veni acea ḑi, toţĭ ḑeiĭ se aşeḑară pe scaunele lor de aur, rônduite în cerc pe malul Kefisuluĭ. Maĭ presus de tóte se înălţa tronul luĭ

www.dacoromanica.ro

Zevs, părintele ḑeilor şi al ómenilor, şi alăturĭ cu dînsul şedea ḑeiţa Era, soţia luĭ.

Fiiĭ ómenilor aveaŭ voie să ridice ochiĭ asupra lor de óre-ce Zevs îşĭ lăsase la o parte fulgerile sale, ĭar ceĭ-l-alţĭ ḑeĭ venise şi dînşiĭ acolo lipsiţĭ de strălucirile lor, care ĭaŭ vederile, ca să fie de faţă la judicata dintre Posidon şi Atena.

Acolo era Febus Apolon, cu lira sa de aur în mână şi cu chipul sĕŭ bland şi luminos ; dar ochiĭ luĭ nu scăpăraŭ schînteĭe ca în cĭasurile de mânie şi sulița luĭ, de care nu se potŭ feri sufletele înşelătóre şi limbile mincinóse, sta rezimată de scaun. Alăturĭ cu dînsul, şedea soru-sa Artemis, feciora care 'şĭ petrece ḑilele vênând pe uscat fĭérele sĕlbatice şi jucându-se cu ḑînele Nimfe prin stuful de pe malul rîuluĭ Erotas.

Lûngă Zevs se afla Ermes, craĭnicul carele în adunărĭ înalţă glasul în numele ḑeilor; tot tênĕr, tot sprinten şi tot frumos, el ţinea în mână caduceul sĕŭ toĭagul sĕŭ cu aripĭ, prin care îndeplinea poruncile tatăluĭ sĕŭ. Apoĭ, de-a-rôndul venirĕ să se aşeḑe Efestu, meşterul foculuĭ, şi Estia ḑeiţa casnică care pórtă grija vetreĭ, şi Ares ḑeĭescul răsboĭnic turbat dupe lupte, şi Dionisiŭ cel mult dedulcit cu ospeţele şi cu cupele de vin, însfĕrşit Afrodita, gingaşa ḑeiţă, rĕsărită din spuma mărilor, care când se ivesce umple lumea de zîmbete şi de lacrimĭ.

În faţa acestora sta amĕnduoĭ măreţiĭ pro-

www.dacoromanica.ro

tivnicĭ, aşteptând judecata luĭ Zevs. Atena ţinea tare în mâna stângă suliţa eĭ cea nebiruită, şi la mijlocul pavezeĭ sale de pĭele de capră, ascuns vederiĭ muritorilor, era acel îngrozitor chip al Meduseĭ, pe care nicĭ un om nu'l póte privi fără ca să pice îndată mort.

Aprópe de ea sta şi Posidon, încredĕtor în marea luĭ putere şi adăstând cu o trufaşă nepăsare urmele judecăţiĭ. In mâna drĕptă ţinea cu mêndrie furca luĭ cu treĭ dinţi, care sguduie pământul şi despică apele măriĭ.

Ermes, vestitorul ḑeilor, se sculă de pe scaunu'ĭ de aur şi cu glas resunător, vorbi într'astfel către adunarea măréţă a ḑeilor: — „Ascultaţĭ voinţa luĭ Zevs, care va alege între Posidon şi Atena. Cetatea luĭ Erechteŭ va purta numele aceluĭa dintre acestĭ duoĭ ḑeĭ, carele va face să rĕsară din pământ, darul celuĭ maĭ folositor pentru fiiĭ ómenilor. Déca acel dar va veni de la Posidon, cetatea se va chiăma Posidonia; ĭar de va veni de la Atena, se va numi pururé Atena!"

Impĕratul Posidon se scóla atuncĭ cu tótă fala măririĭ sale şi isbesce jos pământul cu tridintele sĕŭ. Se cutremură muntele pênĕ în băierile luĭ; pământul se deschide, şi, din adûncul sĕŭ, se răpede un cal, precum âncŏ nu s'a maĭ vĕḑut, ager şi încordat. Maĭ alb decât fulgiĭ de zăpadă îĭ era pĕrul, şi cóma luĭ rĕsfirată fólfâi mêndru în vênt, când bătu cu copita în ţĕrînă

www.dacoromanica.ro

şi se porni în vesele desghinurĭ prin vâlcelé şi pe costişe.

Posidon ḑise: — „Acesta este darul meŭ. Priviţi'l şi nu maĭ staţĭ la îndoĭélă; daţĭ numele meŭ cetăţiĭ; cŏcĭ cine va putĕ óre să dea fiilor ómenilor un dar maĭ nepreçuit decât calul?“

Atena liniştită, cu ochiĭ sĕĭ albastriĭ ca cerul se uĭtă drept la ḑeĭ; ea se plecă binişor şi înfipse în pământ un sîmbure mĕrunt pe care 'l ţinea în mâna dréptă. Nicĭ o vorbă nu spuse, ci se uĭta mereŭ la adunare, fără de nicĭ o grijă. Atuncĭ, se zări încolţind din pământ un lăstăraş, carele răpede crescu mare, dete ramurĭ şi se acoperi cu frunḑe. El se înalţă din ce în ce maĭ mult pênĕ ce se arătă pom mare împodobit cu frunḑiş verde şi stufos, şi încărcat cu rod îmbilşugat.

Atuncĭ Atena ḑise: — „Veḑĭ, o Zevs! nu preçuĭescĭ óre maĭ mult darul meŭ decât al luĭ Posidon? Calul, pe care el l'a dăruit fiilor ómenilor, va aduce printre dînşiĭ bătăliĭ, lupte şi grijĭ; ĭar pomul meŭ, măslinul, e chĭar un semn de pace şi de bilşug, o dovadă de tărie şi de sănĕtate, un chezaş al fericirĭĭ şi al libertăţiĭ. Óre, spune, nu se cuvine maĭ bine ca cetatea luĭ Erechteŭ să pórte numele meŭ?“

Atuncĭ, într'o unire, se auḑiră rĕsunând din glasul tuturor ḑeilor, aceste cuvinte: — „Darul Ateneĭ este, fără îndoĭélă, cel maĭ bun ce s'ar

www.dacoromanica.ro

puté face fiilor ómenilor. El vestesce că cetatea luĭ Erechteŭ va fi maĭ mare în pace decât în răsbóĭe, şi că într'însa libertatea va preţui maĭ mult decât puterea. Remână dar cetăţiĭ numele Ateneĭ".

Zevs, fecĭorul luĭ Cronos, făcu semn din sprîcénă că priimesce de bun sfatul ḑeilor; pletele nemuritóre ale păruluĭ sĕŭ, fólfăiră pe a sa frunte, ĭar păméntul se cutremură sub picĭórele luĭ, când se sculă de pe tronu'ĭ de aur ca să se întórcă în palatele sale din Olimp.

Ḑeiţa Atena, rĕmase maĭ în urmă şi cătă lung şi cu dor la păméntul care de aci înainte era al eĭ. Ea îşĭ întinse sulița ocrotitóre pe d'asupra cetăţiĭ luĭ Erechteŭ şi vorbi aşa:

—„A mea a fost isbênda şi aci îmĭ voĭu aşeḑa cu locuinţa. Copiĭ meĭ vorŭ cresce aci liberĭ şi fericiţĭ, şi fiiĭ ómenilor de pre aiuré vorŭ veni aci ca să înveţe legile dreptăţiĭ şi ale cumpĕtuluĭ. Vorŭ vedé eĭ atuncĭ câte minunĭ potŭ să facă mânile muritorilor, când sunt ajutaţĭ de ḑeiĭ Olimpuluĭ. Când ânsĕ făclia libertăţiĭ se va stinge pentru Atena, ea de aci va fi purtată pe aĭuré spre luminarea altor popóre. Omeniĭ vorŭ cunósce că darurile mele sunt cele maĭ bune şi vorŭ ḑice pururé că preţuirea legilor şi dorul neatêrnăriĭ în cugete şi în fapte, le vinŭ din cetatea luĭ Erechteŭ, care va purta în vecĭ numele Ateneĭ!"

www.dacoromanica.ro

VI.

APOLON ÎN DELOS

Din ţéră în ţéră rătăcea bîétă ḑînă Leto séŭ Latona, plină de temerĭ şi de durere, pentru-că nicĭ o ţéră şi nicĭ o cetate nu voĭa să'ĭ dea un locşor, unde să trăiască în pace. Tóte locurile, dăruite de ḑeĭ cu bilşug, aveaŭ fricĭ de urgia ḑeiţeĭ Era, care era duşmană neîmpăcată a bîeteĭ ḑîne Latona.

Din insula Creteĭ, ea trecuse la Atena, din Atena la Egina, din Egina pe plaĭurile Pinduluĭ şi ale Atoŋuluĭ, de acolo prin insulile întinseĭ şi albeĭ mărĭ a luĭ Egeŭ, de-a-rôndul, prin Skyros, şi Imbros, şi Lemnos, şi Chios cea maĭ frumósă din tóte, cerênd pretutindenĭ un adăpost. Dar îndeşert se rugase ea de tóte aceste pămênturĭ ca să o priiméscă a se aşeḑa în sînul lor. Nicăieri nu cutezase a o priimi.

În sfêrşit ea ajunse şi pênĕ la mica insulă pustie din Delos şi 'ĭ făgădui că dînsa va dobêndi în viitor o neasemuită mărire, décă va voi să o adăpostéscă pe ţĕrmurile eĭ. Ea ĭĭ vorbi într'astfel, înălţând glasul din depărtare: — „Ascultă-mĕ cel puţin tu, insulă din marea adûncă! De veĭ îngădui tu ca Latona să se aşeḑe cu locuinţa pe pămêntul tĕŭ, va veni un timp când tóte popórele lumeĭ vorŭ pluti cu drag spre tine şi vorŭ

www.dacoromanica.ro

aduce în sînul tĕŭ tot felul de avuţiĭ. Cŏcĭ pre pămêntul tĕŭ voĭu nasce pe Febus Apolon, domnul lumineĭ şi al vieţeĭ; ĭar atuncĭ, ómeniĭ toţĭ vorŭ veni aci ca să afle voinţele luĭ şi să câştige prin darurĭ a luĭ bună priinţă".

Insula Delos rĕspunse: — „Dînă Latono, tu făgăduïescĭ lucrurĭ marĭ; dar se aude ḑicêndu-se că puterea luĭ Febus Apolon are să fie aşa de mare încât lumea întrégă abĭé o să 'l încapă, şi că nimic pe lume nu 'ĭ va puté sta împotrivă şi că abĭé déca lumea întrégă îĭ va fi de ajuns. Apoĭ, uïte-te şi veḑĭ cât e de ângust şi de sterp coprinsul meŭ. La mine, vaĭ! n'aĭ pe ce să punĭ ochĭul. Decĭ, 'mĭ e témă că luĭ Apolon îĭ va fi urît pămêntul meŭ pĭetros şi sterp. El, de aci se va duce în vre o altă ţéră maĭ plăcută, unde i se vorŭ înălţa templurĭ măreţe, şi atuncĭ avuţiile pe cari tu mi le făgăduïescĭ, el le va hărăzi altor popóre; ĭar eŭ, bĭet, voĭu rĕmâné tot părăsită şi pustie!"

Dar ḑîna Latona se jură pe cerurile fără marginĭ de pre capul eĭ, pe pămêntul neměsurat ce o împresóră, ĭar maĭ cu sémă pe negrele ape ale rîuluĭ Stixul care scaldă pólele Ĭaduluĭ, se jură că în Delos va fi negreşit adăpostul sfinţit al luĭ Febus Apolon, şi că d'alungul anilor scumpe miresme vorŭ arde pe altarele luĭ.

Astfel se întêmplă ca Latona să 'şĭ afle rĕ-

www.dacoromanica.ro

paosul în mica insulă Delos, unde se şi născu, curênd dupe aceĭa, ḑeul strălucit Febus Apolon.

Mare fu atuncĭ bucuria printre ḑeiĭ nemuritorĭ, cari locuĭaŭ în Olimp şi tot aşa de mare printre ómenĭi de pre pământ, când toţĭ din tóte părţile vĕḑură faça luĭ zîmbitóre rĕsărind din apele măriĭ pe cerul înveselit.

Templul cel de căpetenie al ḑeuluĭ lumineĭ fu înălţat în Delos, şi mereŭ, de prin tóte ţĕrile, veniră acolo popórele ca să céră de la dînsul prevestirĭ séŭ oracole, şi să închine la altarele luĭ victime numeróse şi daruri bogate.

VII.

APOLON PITIANUL

Febus Apolon şeḑu cât şeḑu la locul sĕŭ de nascere, în insula Delos din mijlocul mărilor. Pe tot anul se adunaŭ acolo strănepoţiĭ bĕtrânuluĭ Ion, ca să 'ĭ facă jocurĭ şi sĕrbărĭ dinainte templuluĭ sĕŭ. Dar când crescu maĭ mare şi se întări, tênĕrul ḑeŭ cu pĕrul de fir se simţi pornit a străbate lumea şi a o limpeḑi de iesmele întunericuluĭ.

Luând cu sine lira luĭ de aur, pe care îĭ plăcea a cânta, el maĭ întêĭ sosi la pragul Olimpuluĭ, unde sta Zevs în mărirea luĭ, înconjurat de ceĭ-l-alţĭ ḑeĭ nemuritorĭ; acolo se puse a cânta,

www.dacoromanica.ro

şi toţi îl ascultară, uimiţi de plăcere. Nouĕ fete ale luĭ Zevs, tóte meştere cântăreţe, Musele, se apucară şi ele a cânta cu viers dulce, fericirile fără de sémĕn ale ḑeilor nemuritorĭ, şi apoĭ nevoile şi necazurile bĭeţilor ómenĭ muritorĭ, cari cu nicĭ un chip nu potŭ scăpa nicĭ de bĕtrâneţe nicĭ de mórte.

Atuncĭ cele-l-alte ḑîne şi ḑeiţe ale Olimpuluĭ, Orele blajine, Haritele pline de darurĭ, Ebe şi Armonia, desmĭerdătórea Afrodită şi voĭnica Artemis, sora luĭ Apolon, se prinseră în horă, şi printre ele se amestecară ḑeĭescii flăcăĭ, Ares cel vitéz şi Ermes carele ucise pe negrul balaur Argos, cel cu o sută de ochĭ. Astfel se petrecea timpul în Olimp, cu jocurĭ frumos rônduite, cu cântărĭ frumos mĕsurate; ĭar Zevs, în a luĭ mărire, se bucura din suflet de aşa mêndre sĕrbărĭ.

Luĭ Apolon ânsĕ îĭ ardea maĭ cu sémă de a folosi pe muritorĭ cu virtutea sa şi de a 'şĭ alege pe uscat un lŏcaş statornic, de unde să rĕspândéscă printre ómenĭ lumina prevestitóre a oracolelor sale.

El se coborî de pre Olimp în ţéra Pierieĭ la cetatea Iolcos şi pre câmpia Lelanteĭ din insula Eubei; dar nicăierĭ, pe acolo, nu găsi loc potrivit pentru templul sĕŭ. Apoĭ străbătu apele sărate ale Euripuluĭ şi, trecênd prin Micalesa şi prin grasele păşunĭ ale Teumeseĭ, ajunse pe locul unde avea să fie Teba cetatea cea sfinţită; dar nicĭ

www.dacoromanica.ro

aci nu voi să se oprescă, fiind-că oamenii nu pătrunsese încă în aceste locuri; nu erau nici căi, nici poteci, ci numai codri sălbatici.

El își urmă calea tot înainte; află pe drum dumbrava Onchesteĭ unde păsceau ergheliile de cai ale lui Posidon; trecu pârîul limpede al Kefisului, și, lăsând în urmă'i mândra cetate Ocalea, se opri în câmpiile Aliarteĭ, tocmai lângă fântâna Telfuseĭ. Acolo îi veni gândul a 'și clădi un templu, căci locul era plăcut și înzestrat cu de toate; deci el vorbi într'astfel către fântână: — „O, Telfuso, în văicoa ta cea plăcută îmi vine să 'mi aleg șezătore; aci voru veni oamenii de pretutindeni să ĭea poveațe din oracolele mele și să 'mi céră ajutor la vreme de nevoie; ĭar tu veĭ fi vestită preste tot pământul, când mă veĭ avé pe mine de stăpân și de óspe".

Dar Telfuseĭ nu 'ĭ plăcea de fel să véḑă pe Apolon luând în stăpânire văicoaa eĭ și așternând într'însa temeliile templului său. Ea îi vorbi atunci cu meșteșug și 'i spuse așa: — „Ia, ascultă-mă și pe mine, o Febus Apolone. Tu umbli să 'ți faci aci lăcuință, și nu te gândesci că într'acest loc nu veĭ afla nici o dată răpaos. Câmpia mea e largă; deci oamenii toți aci au să 'și pórte luptele lor, și, cu strigătele lor, cu sgomotósele lor caruri, încurcându'și armăsarii și mulariĭ, au să tulbure liniștea templului tău sfințit. Apoi chiar și în timpii de pace, turmele și cire-

www.dacoromanica.ro

ḑile vorŭ veni mereŭ să se adape în apele mele, şi mugetele lor sĕlbatice vorŭ strica armonia dulcelor tale cântărĭ. Du-te maĭ bine pênĕ la Crisa, şi alege'ţĭ şeḑĕtóre în vre una din văile adûncĭ ale Parnasuluĭ; acolo ómenĭĭ vorŭ merge maĭ bucuros să 'ţĭ aducă darurĭ, din tóte colţurile lumiĭ."

Apolon se încreḑu Telfuseĭ; trecu dincolo de ţéra Flegeilor şi, suind răpede stâncile Parnasuluĭ, se opri la Crisa. Acolo, într'o vale adûncă, umbrită de piscurĭ prăpăstióse, el aşeḑă temeliile templuluĭ sĕŭ. Fecĭoriĭ luĭ Ergin, meşteriĭ Trofoniŭ şi Agamede, aducênd de aĭuré lucrătorĭ mulţĭ, înălţară păreţiĭ tot cu lespeḑĭ lucióse de pĭétră.

Dar împrejmuirile acestuĭ loc eraŭ pustiĭ, cŏcĭ aprópe de acolo, la gura uneĭ fôntânĭ, trăiĭa o ĭasmă sĕlbatică, un balaur uriéş care prăda şi bântuĭa jur împrejur, pe ómenĭ şi pe vitele lor.

Fiĭul pocit al Ereĭ, cruntul uriéş Tifaon crescuse la sînul sĕŭ cel plin de cugete rele, pe acel şérpe veninat şi îĭ dase domnia preste acele aspre locurĭ.

Febus Apolon înfipse o săgétă în inima balauruluĭ, carele căḑu la pământ urlând şi svêrcolindu-se; sângele luĭ, scurgêndu-se pe năsip, făcu o mlaştină în care pênĕ în sfêrşit se nămoli şi trupul luĭ puroĭos. Atuncĭ Apolon îĭ stri-

www.dacoromanica.ro

gă: — „Pieĭ aci, fiéră turbată; putrédi-ți'ar trupul în acéstă țérînă, pe care stêrvul tĕŭ o va îngrășa! De acum înainte tu nu veĭ maĭ chinui pe bieții muritorĭ. Dilele ți s'aŭ împlinit, și nicĭ Tifeŭ cel cu suflarea veninósă, nicĭ urgisita Chimeră cu treĭ capete de fiéră, nicĭ alte ĭesme nu te vorŭ maĭ scăpa; ci numaĭ muceda țérînă și dogoréla sóreluĭ vorŭ putrédi aci rĕmășițele stêrvuluĭ tĕŭ!“

Astfel peri balaurul, și într'adevĕr el putrédi chĭar pe acel loc, carele, de pre limba ómenilor de acolo, se numi de atuncĭ înainte Pito, adică *putrejune*; de aceĭa se dete și mântuitoruluĭ Febus Apolon, la care ómenĭĭ se închinaŭ în templul vestit din Parnas, numele de Apolon Pitianul.

De pre aceste fapte ânsĕ, deul Febus înțelese că Telfusa îl amăgise, cĕcĭ ea nu 'ĭ spusese nimic nicĭ despre balaur, nicĭ despre firea aspră a loculuĭ. El se întórse atuncĭ către dînsa, plin de mânie și 'ĭ vorbi așa: — „Telfuso, nu ți se cădea ție să mĕ înșelĭ prin cuvinte prefăcute. Aĭ voit să aĭbĭ, singură, parte de aceste frumóse locurĭ. Să sciĭ ânsĕ că nu va fi pre gêndul tĕŭ; voĭu curma isvorul apelor tale, și numaĭ eŭ voĭu rĕmâné mare și tare aci!“

Îndată rostogoli de pre munții, câte-va stâncĭ d'asupra isvoruluĭ, și apele încetară de a maĭ curge, ĭar vălcéoa stêrpită a Telfuseĭ rĕmase pu-

www.dacoromanica.ro

stie şi părăsită, pe când, din potrivă, tóte popórele sĕrbaŭ mărirea luĭ Apolon Pitianul, în templul sĕŭ strălucit de la Crisa.

VIII.

NIOBE ŞI LATONA

Odinióră, pe vremea de demult, era într'o cetate grecéscă, numită Teba, o femeĭe de viţă domnéscă, pe care o chiăma Niobe. Ea avea mulţĭ feciorĭ şi multe fete, şi aşa tare se mêndrea cu frumuseţea lor, încât i se părea că în tótă ţéra, ba nicĭ chĭar în tótă lumea, nu se maĭ află alţĭ copiĭ frumoşĭ ca aĭ eĭ.

Drept este că, de câte orĭ pământeniĭ loculuĭ vedeaŭ pe fecioriĭ şi pe fetele Niobeĭ, alergând şi jucându-se prin văĭ şi prin livedĭ, împreună cu copiĭ lor, toţĭ se uneaŭ a ḑice că cu aceĭa nicĭ uniĭ nu se puteaŭ potrivi. Ĭar Niobe, décă auḑea aşa, ĭĭ crescea inima în pĭept, şi din ce în ce maĭ tare se îngômfa şi se ameţea de trufie, lăudând către toţĭ puterea neasemuită şi virtutea şi mêndreţea copiilor sĕĭ.

Pe atuncĭ ânsĕ veni acolo, din mica insulă Delos, o altă femeĭe de ném ḑeĭesc căria ĭĭ ḑicea Leto séŭ Latona. Acésta avea numaĭ duoĭ copiĭ, o fată a-nume Artemis şi un fecĭor numit Fe-

www.dacoromanica.ro

bus Apolon; dar, fără înduoĭélă, amênduoĭ eraŭ minune de frumoşĭ, de sprintenĭ şi de vîrtoşĭ, încât la sóre şi la lună nu putea nimenĭ să cate maĭ cu drag decât la dînşiĭ. Cu tóte acestea, Niobeĭ tot i se părea că copii eĭ, ceĭ mulţĭ şi gingaşĭ, sûnt şi maĭ frumoşĭ decât aĭ dómneĭ străine.

Într'o ḑi şedeaŭ de vorbă amêndouĕ femeile Niobe şi Latona, privind la copii lor, cum se jucaŭ toţĭ împreună pe o pajiste de verdéţă. Febus Apolon, sunând minunat din strunele lireĭ sale, lăsă jos instrumentul, şi, luând de pe umĕr arcul sĕŭ de aur, începu să asvêrle cu dînsul săgeţĭ care tóte nemereaŭ fără greş la ţintă.

Niobe nu pré băgă de sémă nicĭ la arcul, nicĭ la săgeţile luĭ Apolon, ci, cătând maĭ cu drag la pruncii eĭ, spuse aşa către Latona: — „Veḑĭ, surată, cât sûnt de mêndri şi de vêrtoşĭ şése feciorĭ şi şése fete ale mele! N'am ce ḑice, urîţĭ nu sûnt nicĭ Artemis, nicĭ Apolon aĭ tĕĭ. Dar, ce aŭ a face pe lûngă aĭ meĭ? Departe sunt de dînşiĭ! Şi apoĭ, tu aĭ numaĭ duoĭ, şi eŭ am tocmaĭ şése feciorĭ şi şése fete, tot unul şi una.“

Pe când Niobe vorbea cu aşa nesocotită trufie ea nicĭ se gêndea cât de tare aţîţa mânia Latoneĭ. Acésta tăcu înfundat; dar îndată ce plecă de lûngă dînsa Niobe cu copii eĭ, ea chiămă pe Apolon şi îĭ vorbi aşa: — „Nu pot să sufer pe acéstă Niobe; ea se laudă cu copii eĭ şi cutéză

www.dacoromanica.ro

a ḑice că dînşiĭ sunt maĭ frumoşĭ decât tine şi decât soră-ta. Aş vrea să o învăţ minte, să 'ĭ arăt cât este de próstă şi cu cât voĭ sûnteţi maĭ presus de odrasla eĭ."

Auḑind acestea, de o dată Febus Apolon se aprinse; faça luĭ, tênĕră şi luminósă se înegură; fruntea i se posomorî şi din ochĭ îĭ sclipiră fulgere de mânie. El nu ḑise nimic; dar, luând cu sine arcul de aur şi atêrnând pe umerĭ tolba cu săgeţĭ arḑĕtóre, el apucă în urma Niobeĭ şi a copiilor eĭ, şi îĭ ajunse tocmaĭ când se coboraŭ într'o vale adûncă.

Se opri pe muchea unuĭ pisc de unde îĭ putea ochi, luă din tolbă o săgétă, o puse d'a curmeḑiş pe arc, întinse cu mâna córda către sine, pênĕ ce vêrful săgeţi ajunse la marginea arculuĭ, şi îĭ dete drumul să sbóre în jos. Córda înstrunată sbîrnîi cu vuet şi, ca raḑa luminósă de ĭute, săgéta ajunse la ţĕl, ĭar unul din feciorií Niobeĭ căḑu mort la pământ. Îndată dupe aceĭa, altă săgétă sbură de pre arc şi alt fecĭor al Niobeĭ căḑu, şi apoĭ âncŏ unul, şi âncŏ unul, şi âncŏ unul, pênĕ ce toţĭ fecĭorií şi tóte fetele bieteĭ Niobe căḑură morţĭ în prelargul văiĭ.

Atuncĭ Apolon, încins de o turbată arşiţă, strigă în gura mare Niobeĭ: — „Ia! maĭ laudă-te şi acum cu mêndreţea copiilor tĕĭ!"

Dar tóte acestea se petrecuse aşa de răpede

www.dacoromanica.ro

încât Niobeĭ i se părea că visézǎ: nu 'ĭ venea sǎ crédă cǎ, colé în préjmă'ĭ, zacŭ morţĭ copiĭ eĭ, pe cari adineurĭ âncŏ îĭ vĕduse plinĭ de viaţă şi de tărie. Acum eĭ eraŭ culcaţĭ pe verdéţă, recĭ şi fără de mişcare. Ochiĭ le eraŭ închişĭ ca şi când arŭ fi dormind; pe faţă le rĕmăsese tipărit un zîmbet dulce, ce 'ĭ arăta maĭ frumoşĭ decât aĭevé.

Niobe umbla de la unul pênĕ la altul, pipăind mânele lor înghiăţate, sărutând feţele lor albite. Abié din răcéla şi din pălirea lor se putu ea domiri în sfêrşit că eraŭ toţĭ ucişĭ de săgeţile dogoritóre ale luĭ Apolon.

Atuncĭ şedu jos şi dînsa pe un pĭetroĭu, în mijlocul lor, şi o podidiră lacrimile curgênd şiróie din ochiĭ eĭ. Cu faţa scăldată de plânsorĭ, rĕmase ea acolo, ḑile, săptĕmânĭ şi lunĭ, tot aşa de neclintită ca şi copiiĭ eĭ, căḑuţĭ morţĭ împrejuru'ĭ. Ea nu 'şĭ maĭ ridică capul în sus, nicĭ voi să maĭ privéscă la seninul ceruluĭ. Încremenită acolo pe pétră, din ochiĭ eĭ se scurse mereŭ un isvor nesecat de lacrimĭ, pênĕ ce însăşĭ fu coprinsă de răcéla pĭetreĭ. Plânsórea îĭ era tăcută; în trupul eĭ, se slei treptat căldura vieţeĭ, şi inima 'ĭ încetă de a maĭ bate. Niobe era mórtă; dar şi mórtă, plânsul eĭ picura lin d'a lungul lespedeĭ, cŏcĭ nesecata eĭ durere o prefăcuse în stană de pétră şi plânsórea eĭ, în limpede isvor.

Toţĭ ómeniĭ câţĭ, de atuncĭ încóce se în-

www.dacoromanica.ro

întêmplă să trécă prin acea vale părăsită, vĕdênd albele pĭetrŏĭe răsipite prin érba şi maĭ ales stânca cea cu isvor, ḑicŭ: — „Acesta este Niobe care s'a prefăcut în stană de pĭétră, dupe ce Febus Apolon 'ĭ a ucis toţĭ copii, fiind că se lăudase cu trufie că eĭ arŭ fi maĭ frumoşĭ decât dînsul".

Mult timp în urmă, dupe ce pĭétra se învechi şi se acoperi cu muşchĭu, tot ăncŏ părea că se vede într'însa chipul Niobeĭ; de aprópe nu se maĭ deosebeaŭ trăsurile uneĭ femeĭ; dar din depărtare se cunoscea bĭétă Niobe, şeḑênd jos şi jălind pe mêndri eĭ copiĭ, doborîţĭ toţĭ la pămênt de înfricoşatele săgeţĭ ale luĭ Febus Apolon.

IX.

ADMET

Masă mare era întinsă în palatele din Feres, cŏcĭ domnitorul de acolo îşĭ adusese a-casă ca mirésă, pe frumósa Alcésta, cea maĭ gingaşă dintre fetele luĭ Pelias. Cântăreţiĭ sĕrbaŭ măririle caseĭ domnescĭ din Feres, şi, povestind isbêndile luĭ Admet, spuneaŭ cum, prin ajutorul luĭ Apolon cel cu mêndre plete, acest voĭnic înhămase alăturĭ, la carul sĕŭ, un leŭ şi un mistreţ, şi cu astfel de telegarĭ intrase în cetatea Iolcos, ca să

www.dacoromanica.ro

îndeplinéscă dorinţa luĭ Pelias, carele dase pretutindenĭ de scire că va mărita pe fiĭcă-sa, numaĭ dupe acela ce într'astfel se va arăta dinainte luĭ.

Strigătele de veselie umpleaŭ tótă casa. Luĭ Zevs, maĭântêĭ, şi apoĭ şi celor-l-alţĭ ḑeĭ, se închinară pe rônd cupe cu vin; dar, dintre tóte numele ḑeĭescĭ, numaĭ acela al Artemideĭ fu uĭtat; şi acéstă nĕpăstuire aprinse în inima ḑeiţeĭ o gróznică mânie împotriva caseĭ luĭ Admet.

Ca să'l apere ânsĕ de rele, Admet avea un ocrotitor maĭ puternic decât însăşĭ ḑeiţa Artemis; cĕcĭ fiĭul Latoneĭ, Apolon se afla chĭar atuncĭ băgat ca argat în curţile domnescĭ din Feres, şi, printr'acéstă osûndă, el se rescumpĕră de pĕcatul ce făcuse, ucigênd pe ciclopiĭ, meşteriĭ vestiţĭ cari făurise trăsnetele luĭ Zevs.

Nu era sânge de muritor, sângele ce curgea prin vinele luĭ Apolon; dar, deşi era scutit de mórte şi de bĕtrâneţe, el îşĭ îndeplinea pedépsa cu blândeţe şi cu răbdare; şi de óre-ce nicĭ unul dintre muritorĭ nu era în stare să'ĭ pricinuĭască vre un rĕŭ, toţĭ îl preţuĭaŭ şi îl ĭubeaŭ, de bun şi de milos ce era. Din ḑioa când el intrase în casa luĭ Admit, tóte sporeaŭ, tóte mergeaŭ spre bine în întregul ţinut.

Indată ce se sfêrşiră sĕrbările şi veseliile nunţeĭ, el chiămă la o parte pe Admet şi'ĭ vorbi într'astfel: — „Să sciĭ că soră-mea Artemis e tare mâniată pe tine, şi póte să se întêmple ca să

www.dacoromanica.ro

te ajungă vre o săgétă de ale eĭ, care nicĭ o dată nu lovescŭ cu greş. Tu 'mĭ aĭ fost stăpân bun, şi cu tóte că 'ţĭ sûnt argat, dar tot maĭ am şi acum ceva trecere la tată-meŭ, la Zevs, carele póte tot ce vrea. Decĭ, am cerut şi am dobêndit de la dînsul ca, de cum-va te va atinge săgéta Artemideĭ, tu să nu morĭ, déca se va găsi atuncĭ cine-va care să voĭască a se coborî pentru tine în împĕrăţia întunecată a Iaduluĭ."

Trecură de atuncĭ ḑile multe la mijloc, şi sórele se suĭa diminéţa pe cer şi séra se afunda spre apus în apele de la marginile pămêntuluĭ, ĭar d'a-lungul atâtor multe şi liniştite ḑile, timpul se scurgea numaĭ în fericirĭ pentru Admet şi pentru tênĕra sa soţie Alcesta; cŏcĭ inimile lor eraŭ unite în cea maĭ senină ĭubire, şi nicĭ un nor, nicĭ o umbră de neînţelegere nu întuneca sufletele lor.

Numaĭ într'un rônd, Admet deschise vorbă Alcesteĭ despre tristele prevestirĭ ale luĭ Apolon, şi atuncĭ Alcesta îĭ rĕspunse zîmbind: — „Şi ce ne pasă noĕ? Este óre mórtea o suferinţă pentru aceĭ ce se ĭubescŭ? Fără de tine, scumpul meŭ soţior, n'aş voi să trăiesc nicĭ o clipă pe lume; dar să mor în locul tĕŭ, ar fi o fericire pentru mine".

Peste cât-va timp se maĭ dete o masă mare în casa luĭ Admet, spre a ospĕta pe Eracle, vestitul fiŭ al Alcmeneĭ, carele pe atuncĭ cutriera

www.dacoromanica.ro

pământul îndeplinind pretutindenĭ voinţele vicléнuluĭ Euristeŭ. Pe când ânsĕ cântăreţiĭ spuneaŭ isbêndile căpeteniilor din Feres, de o dată periră dupe faça luĭ Admet, semnele vieţiĭ; minutul prevestit de Apolon îl ajunse. Dar curênd dupe acésta, sângele i se prefiră din noŭ prin vine, cŏcĭ îşĭ aduse a-minte că somnul morţiĭ putea să fie alungat de la dînsul, de va găsi pe cine-va carele să voĭască a 'ĭ lua locul.

Ce n'ar face, bĭet, omul ca să 'şĭ păstreze viaţa? Şi cum maĭ ales nu s'ar îndupleca el s'o scape, când glasul ĭubiriĭ îl îndémnă?

Alçesta, cătând la dînsul cu ochiĭ plinĭ de o neměsurată dragoste, ĭĭ ḑise: — „Pentru mine, locaşele Iaduluĭ nu vorŭ fi întunecate, de aş muri acum eŭ, în locul tĕŭ".

Abié apucase să rostéscă aceste cuvinte şi, ca printr'un descântec, Admet se trezi din amorţélă, ĭar fiica luĭ Pelios îşĭ simţi puterile sleindu-se treptat.

Într'o clipă tótă veselia se stinse; tăcere adûncă se făcu în sălile ospĕţuluĭ, şi lirele cântăreţilor stătură mute; abié de cuteza câte unul să şoptéscă cu frică vre o cuviósă rugăcĭune; cŏcĭ se aştepta să soséscă înfricoşatele Mire, ḑeiţele morţiĭ, ca să ridice pe Alcesta şi s'o ducă în împĕrăţia umbrelor. Ea era întinsă pe al eĭ aşternut, maĭ albă decât albul nufĕr care plutesce pe lucĭul apeĭ, şi frumósă ca blânda Eos, ḑîna ḑĭorilor, când, în

www.dacoromanica.ro

amurgul serei, lumina'i începe a se stinge dupe ceruri.

Un minut mai lipsea încŏ şi lupta vieţei avea să se sfîrşéscă; ĭar bĭetul Admet, plin de dor şi de căinţă, rĕmânea pentru tot d'auna vĕduv de a sa mult ĭubită soţie.

În aşa gróznică prilejire, nobilul suflet al luĭ Eracle fu pĕtruns de îndurare; el se jură că nu va ĭerta ca negrele Mire să 'şĭ împlinéscă crunta lor dorinţă. Atuncĭ îndată se şi porni în lungă cale şi, ajungênd colo departe, departe, în locaşele nevĕdute, se luă la luptă cu dómnele morţiĭ, şi astfel scăpă pe Alcesta din ghĭarele prădătóre şi nesăţióse ale cruduluĭ Iad.

Atuncĭ ea se întórse la viaţă şi se arătă luĭ Admet, mai frumósă de cum aĭevé fusese.

Strigătele de veselie rĕsunară ĭarăşĭ în palatele din Feres; dar cântăreţiĭ serbaŭ acuma faptele vitejescĭ ale bunuluĭ şi nobiluluĭ Eracle; ĭar dînsul, lăsând pe toţĭ cu sănĕtate şi cu bucurie în curţile luĭ Admet, plecă departe, în alte locurĭ, ca să îndeplinéscă, cu o stăruinţă fără de preget, voinţele mĕrşavuluĭ Euristeŭ.

X.

NARCIS

Pe malul Kefisuluĭ, dîna.Echo vĕdu pe frumosul Narcis şi îndată se prinse a 'l ĭubi. Dar

www.dacoromanica.ro

luĭ Narcis puçin îĭ păsa de ĭubirea fecĭóreĭ de la munte; cŏcĭ el ducea numaĭ dorul surorei sale, pe care 'ĭ o răpise Ermes, şi o dusese în negrul pământ, decindé de tristele ape ale Stixuluĭ.

Cât era ḑioa de mare, el şedea pe malul rîuluĭ, cu gêndul la gingaşa fiinţă a cărĭĭ viaţă era legată de a luĭ, fiind-că ţot într'o ḑi şi tot într'o clipă, eĭ amênduoĭ vĕḑuse lumina sóreluĭ.

Bĭéta Echo se apropia de dînsul, se aşeḑa pe érbă alăturĭ cu el şi în tot felul se cerca, sĕrmana, să 'şĭ facă un locşor, cât de mic, în inima luĭ cea rece: — „Uĭtă-te şi la mine!“ — îĭ ḑicea ea cu glasul înecat de lacrimĭ; — „veḑi-mĕ, eŭ póte nu voĭu fi maĭ urîtă decât surora pe care tu o jălescĭ!“

Dar Narcis nu rĕspundea nimic, temêndu-se póte, ca nu cum-va galeşa fetiţă să afle vre un mijloc de a 'l îndupleca. El sta tăcut, cu ochiĭ ţintiţĭ în lucĭul limpeḑiŭ al apelor. Şi apele oglindind a luĭ façă, îĭ aduceaŭ aminte pe surióra a căruĭ perdere îl lăsase nemângâiat.

Pare că i se maĭ alina durerea, când, în adûncul rîuluĭ, zărea duoĭ ochĭ albaştri ca aĭ luĭ, privind la el cu drag, şi uneorĭ i se arăta pare că şi din buzele eĭ rumene, năluca apelor îĭ şoptea dulcĭ cuvinte.

O jale ca a luĭ Narcis nu se putea potoli cu lacrimĭ; ea cu încetul îĭ seca şi isvórele vieţuiriĭ.

www.dacoromanica.ro

În deşert îĭ resunaŭ la urechĭ blândele rugăminte, mereŭ îngânate de Echo:

— „Narcise, Narcise!“ — îĭ şoptea dînsa cu glas prelungit, scoborîndu-se a-lene din văile vecine, — „Narcise, dorul tĕŭ cată o fiinţă care nu pŏte să 'ţĭ audă tăcuta chiămare; şi tu nesocotescĭ pe aceĭa care te cată şi te doresce, care din adûncul sufletuluĭ, rĕspunde duĭos la fie-care suspin al tĕŭ!“

Dar Narcis, fără de a o asculta, fără de a o ţine în sémă, nu 'şĭ maĭ lua ochiĭ de la chipul gemeneĭ sale, resfrânt în apele Kefisuluĭ; şi astfel, sorbind mereŭ cu vederea acea scumpă nălucă, el adormi pe malul lunecos al rîuluĭ şi, furat binişor de valurĭ, se 'necă şi peri în sînul lor rĕcoros.

De atuncĭ îşĭ stinse şi Echo rĕsunetele glasuluĭ eĭ tânguĭos; ea se aşternu cu durere pe verdele mal, de unde perise frumosul Narcis. Alăturĭ cu dînsa rĕsări o dalbă flóre, un ghiocel cu buze rumeióre şi cu dulce miros, care şi dînsul, plecat d'asupra valurilor, se oglindesce mereŭ în lucĭul lor limpediŭ. Ômeniĭ loculuĭ ḑiseră, pe limba lor, aceluĭ mêndru ghiocel, flórea luĭ *Narcis*.

Bucurescĭ, 1887. Inedite.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro

POVESTILE UNCHIAŞULUI SFĂTOS

BASME PĂGÂNESCI.

Precuvêntare la I[a] parte din *Povestile Unchiaşului sfătos. Basme păgânesci* întocmite de P. Ispirescu.

Cel ce a scris acéstă cărticică, şi al căruĭ nume s'a tot pitit pênĕ acuma sub modestul titlu de *Culegĕtorul-tipograf*, pênĕ când în sfêrşit meritele sale literarii, de toţĭ recunoscute, ne aŭ făcut să 'l silim acum pentruântêĭaş dată a se da în vilégul publicităţiĭ, — cel ce a scris ácéstă cărticică, ḑic, 'mĭ a făcut onórea şi plăcerea de a mĕ consulta adesé asupra alegereĭ faptelor, pe care voĭa să le povestéscă într'însa.

'I a dat în minte dluĭ P. Ispirescu bunul gênd de a lămuri pe ceĭ din cititoriĭ românĭ cari nu sunt tocmaĭ cărturarĭ adûncĭ. asupra uneĭ mulţimĭ de nume, de cuvinte şi de ḑicĕtorĭ străine, pe care în timpul de acum le întrebuinţézĕ me-

www.dacoromanica.ro

reŭ scriitoriĭ noştri, prin gazete şi prin feluri-te cărţi.

„Ce va să ḑică *un Ercule*, *un Prometeŭ*, *un Anfitrion?* Ce fel de pómă va fi *Mĕrul discordieĭ?* Ce fel de lighióńă să fie *Chimera?* Ce croială maĭ osebită să fi avut *Urechile luĭ Midas?* şi multe altele de felul acesta.“

Iată ceĭa ce vorŭ fi ḑicênd în sineşĭ mulţĭ din ceĭ ce citescŭ pe tótă ḑioa, prin ḑiare şi cărţi, nume şi cuvinte de acestea, care de sigur trebuĭe să aĭbă şi ele vre un înţeles.

Apoĭ cum să 'ĭ facĭ pe aceştia să pĕtrunḑă secretul ce stă ascuns subt aşa nalte, subt aşa late şi cĭudate vorbe ale *procopsiţilor?*

Să'ĭ trămiţĭ la scólă? Le a trecut, bĭet, timpul de a trepăda pe cărarea dăscălieĭ, şi maĭ bine se lipsescŭ de orĭ-ce sciinţă, decât să mérgă a o căpĕta, la vreme de bĕtrâneţe, pe băncile claselor, d'a rôndul cu copiĭ.

La acésta s'a gêndit, prin însăşĭ a sa încercare, fostul nostru *Culegĕtor-tipograf*, şi, ca om priceput care nu se împĭedică de greutăţile munceĭ, dluĭ s'a apucat cu mare răbdare să citéscă, séra acasă, cărţile învăţaţilor, câte nu avusese prilej a le rĕsfoi în copilărie; apoĭ dintr'însele trase, scóse şi stórse cu meşteşug tot ce trebuĭa ca să desluşéscă pe ceĭ neînvăţaţĭ, asupra multor enigme mitologice şi istorice, cu care cărturariĭ înpĕnézĕ scrierile lor.

www.dacoromanica.ro

Dar atâta ar fi fost puçin lucru şi meritul celuĭ ce a făcut cărticica de façă s'ar fi mărginit numaĭ întru răbdarea cu care d^lui^ a sciut să culégă de prin autoriĭ mitologicĭ şi istoricĭ, faptele desluşitóre ale acelor enigme.

Pentru acéstă parte a lucrăreĭ d^sale^, a creḑut de cuviinţă a se povăţui adesé cu mine şi de aceĭa a şi pretins cu tot dinadinsul ca să vin eŭ să spuĭu acésta cititorilor, chĭar aci în capul cărticeleĭ sale.

E! drept că aşa este! M'am silit, precât m'am priceput şi eŭ, să 'ĭ arăt isvórele de unde póte căpĕta informaţiunile cele maĭ bune şi cele maĭ aměnunţite. Ca să nu maĭ fie vorbă între noĭ, m'am învoit a mărturisi aci că cu acésta,—dar, să fie bine înţeles, *numaĭ cu acésta*, — mĕ pot lăuda şi eŭ în întocmirea acesteĭ lucrărĭ.

Trebuĭe ânsĕ să mărturisesc tot-de-o-dată că, déca am luat acéstă puçinică parte la lucrarea măiestruluĭ nostru *Culegĕtor*, apoĭ am făcut'o cu o viĭe plăcere, fiind-că sciam bine că indicaţiunile mele vorŭ fi folosite aşa cum fórte puçinĭ la noĭ arŭ fi sciut să le întrebuinţeze.

Sciam că tot aşa mare meşter este *tipograful* nostru spre a culege din *caştiele* minţiĭ sale, spre a aşeḑa drept la locul cuvenit, şi spre a scóte la ivélă cuvintele şi frasele curat românescĭ, precum este şi meşter spre a *jeţui* pe *vingalac*, spre a face *şpalturĭ* şi a pune sub *tésc* literile

www.dacoromanica.ro

din *caştiele* tipografieĭ sale; şi astfel eram de maĭ nainte încredinţat că el va sci, — precum a şi sciut, — să dea poveştilor sale, împrumutate de la străinĭ, acel farmec neasemuit de limbă néoş românéscă, ce abĭé se maĭ păstréză astă-dĭ în gura sătenilor, şi prin vechile basne şi dicĕtorĭ bĕtrânescĭ ale poporuluĭ nostru.

Sciam că înfăţişate subt acéstă formă nouă şi adimenitóre, *miturile* religiuniĭ anticilor Elenĭ vorŭ deveni pentru poporul nostru o învăţătură, folositóre şi înlesnită, pe care cărturariĭ o dobêndescŭ cu anevoinţă numaĭ, prin studiĭ îndelungate şi greóĭe.

Maĭ sciam în sfêrşit că, din péna celuĭ ce a suflat astă-dĭ viaţă românescă asupra acelor poveştĭ îmbĕtrânite, acestea aŭ să ésă fragede, sprintene şi sglobiĭ, aşa încât ele vorŭ da cititorilor românĭ de orĭ-ce tréptă, o petrecere literară din cele maĭ plăcute, prin stilul viŭ, simplu şi popular, în care plinul de merite autor al acestor foiţe va sci maĭ bine decât orĭ-cine a le înbăiera.

Judice acum cititoriĭ décă eŭ m'am fost înşelat!

Adevĕrul este că asupra mitologieĭ celor vechĭ s'aŭ scris multe şi felurite cărţĭ în tóte limbile lumiĭ civilisate; sunt chĭar şi capete de operă în poesie şi în prosă care tratéză asemené subiecte.

Totuşĭ mi se pare că nimenĭ nu s'a cercat

www.dacoromanica.ro

pênĕ acum să împrospăteze anticele poveştĭ păgânescĭ ale Elenilor, sub forma populară a *Povestilor Unchiaşuluĭ sfătos*; şi astfel ânsĕ ele aŭ de sigur să devină de aci înainte adevĕrate *basme românescĭ*.

Aşa dar, prin folositórea petrecere a uneĭ plăcute citirĭ şi fără de a 'şĭ bate cât de puçin capul, orĭ-ce cititor din poporul românesc, care va rĕsfoi acéstă cărticică, va căpĕta dintr'însa şi din cele cu acelaş titlu ce o vorŭ urma, — întru aceĭa ce privesce mitologia antică, — tótă sciinţa, ba póte şi maĭ multă decât aceĭa cu care se fălescŭ îngômfaţiĭ cărturarĭ, când presară scrierile lor cu erudite numirĭ şi cu alusiunĭ adúncĭ la miturile vechimiĭ elinescĭ.

Apoĭ, pentru un aşa bun serviciŭ, nu se cade óre să mulţumim dlui P. Ispirescu, culegĕtorul şi scriitorul atâtor *Basme*, *Snóve şi Ḑicĕtorĭ* românescĭ, consciinţiosul şi meritosul lor editor? — Ba, dĕŭ, fórte mult, şi eŭ unul mĕ simt, acum fericit că 'mĭ a dat însuşĭ prilejul de a 'ĭ aduce, prin aceste rônduri, cel d'âncĕĭ prinos de mulţumire.

Sunt încredinţat că în urmă'mĭ are să se adune glótă mare.

Bucurescĭ, 15 Octomvrie 1879.

Precuvêntare la Ia parte din *Povestile Unchiaşuluĭ sfătos. Basme păgânescĭ* întocmite de P. Ispirescu.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro

IX.

ISTORIE CONTIMPORANĂ

1876—1878

CÂTE-VA ARTICOLE DE POLITICĂ DIN ȚIARUL „*ROMÂNUL*". —
N. BĂLCESCU. — MOȚII ȘI CURCANII. —
REGATUL ROMÂNIEI ȘI REPUBLICA FRANCEZĂ. —
PIA DESIDERIA.

www.dacoromanica.ro

CÂTE-VA ARTICOLE DE POLITICĂ

DIN

ȚIARUL „ROMÂNUL“

I.

E PUR SI MUOVE

E pur si muove! Când ilustrul Galileŭ, omul de geniŭ, care prin ajutorul sciinței a dovedit maĭ ântêĭ că tótă urdéla lumiĭ este întemeĭată pe o neîntreruptă mișcare, când Galileŭ, gârbovit de bětrâneță și înfrânt prin chinurile temnițeĭ, fu scos în fine la lumină cu gênd că se va lepăda de sublimele sale descoperirĭ, el totuși revěḑênd cum raḑele sóreluĭ treptat străpungŭ și răsipescŭ umbra, cuprins de tăria adevěruluĭ, izbi cu picĭorul pământul pe care călca, și din adûncul puterniceĭ sale credințe, strigă: — „Faceți cu mine ce veți voi! dar eŭ pururé voĭu ḑice că lumea e în mișcare. *E pur si muove!*“

www.dacoromanica.ro

Sunt acum ca şi treĭ sute de anĭ de când un fruntaş al sciinţeĭ moderne a rostit, în patru cuvinte, axioma pe care se bizuĭe tótă existenţa natureĭ, tótă vieţuirea omeniriĭ, şi pare că rostirea acestor magice cuvinte ar fi avut farmecul de a ĭuţi viaţa omenirieĭ, de treĭ sute de anĭ încóce ea a călcat cu paşĭ maĭ întinşĭ decât în orĭ-ce timp, pe calea mult agitată a progresuluĭ.

Este óre adĭ, vre o ramură a desvoltăriĭ intelectuale séü sociale a popórelor globuluĭ, pênĕ la care să fi rĕsbătut cuvintele sublime ale luĭ Galileü şi despre care să nu se pótă ḑice: *E pur si muove?*

Precând străbuniĭ noştri, sfioşĭ şi mereü îngrijaţĭ, abĭé cunosceaü şi cercaü hotarele împrejmuitóre ale moşieĭ, în sînul căria aveaü a se lupta cu miĭ de nevoĭ, adĭ pământul întreg e încins cu córde şi cu reţele de fer, care prin vîrtuţile de curênd aflate ale aburuluĭ şi ale trăsnetuluĭ, pórtă pretutindenĭ sciriĭ şi încumetririĭ înfrăţitóre. Şi astfel, pe când în spaţiele nemĕsurate ale universuluĭ, pământul îşĭ urméză eterna sa mişcare, pe faça pământuluĭ, pe apele luĭ, în adûncul sînuluĭ séü şi 'n atmosfera ce 'l înconjóră, omenirea viĭe veghĭată şi neobosită se mişcă în tot sensul, dovenind pe fiecare ḑi câte un noü folos, câte o nouă sporire, câte o nouă mişcare spre bine. *E pur si muove!*

. . . . . .

www.dacoromanica.ro

Dĕcă în cele ce spuserăm pênĕ aci ne-am aruncat ochiĭ aşa departe de timpul şi de locul care pe cititoriĭ noştri şi pe noĭ înşine ne ocupă aşa de mult în momentul de façă, causa a fost că, în nemuritórele cuvinte ale luĭ Galileŭ, noĭ am găsit balsamul cel maĭ mângâĭetor pentru neajunsurile trecutuluĭ nostru şi tot de o dată sprijinul cel maĭ puternic, boldul cel maĭ înviĭetor pentru activitatea, pentru mişcarea, ce cu toţiĭ suntem datorĭ să o impunem ţĕreĭ nóstre maĭ cu sémă în ḑioa de astăḑĭ.

O fórte răpede ochire asupra faselor prin care a trecut România numaĭ într'aceştĭ câţĭ-va din urmă anĭ, ne va arăta că nicăieriĭ póte decât la noĭ, nu s'a dovedit maĭ adevĕrată axioma de progres care conduce lumea modernă: *E pur si muove!*

Ceĭ dintre noĭ, cari aŭ copilărit în anĭ de urgie pe cand îşĭ daŭ sufletul pĕcătos ultimele domniĭ fanariote, îşĭ aducŭ negreşit aminte în ce stare eraŭ, pe la 1820, ţĕrile române. Décă uniĭ din aceĭ bĕtrânĭ cari aŭ apucat cu mintea cóptă primul pătrar al secoluluĭ 'şĭ arŭ da ostenéla să pună façă în façă starea materială a ţĕreĭ de pe atuncĭ cu ceĭa ce este ea acum, décă maĭ ales eĭ arŭ ţine sémă de mişcarea ce s'a făcut în cugetul moral al poporuluĭ, în desvoltarea luĭ intelectuală, în simţul sĕŭ de demnitate naţională, în preçuirea drepturilor sale sociale, negreşit că

www.dacoromanica.ro

luând drept punturĭ de ochire, semĕnate în viaţa politică a Românieĭ, epocele luĭ Tudor Vladimirescu la 1821, aceĭa a Regulamentuluĭ organic la 1832, a Revoluţiuniĭ entusiaste de la 1848, a declaraţiuniĭ de principiĭ făcută prin Divanurile *ad hoc* la 1857, a pacĭniceĭ mişcărĭ de la 1866 prin care s'aŭ realisat pe deplin acele dorinţe; şi cântărind astădĭ valórea şi efectele fie-căria din acele mişcărĭ, negreşit că acel om, care în realitate va fi trăit de vre-o şése séŭ şépte orĭ dece anĭ, va fi în drept a crede că a petrecut în sînul Românieĭ tot atâţea secolĭ.

Fie-care din aceste epoce memorabile, pre care le am enumerat aci dupe şirul lor cronologic, o putem asemui cu brazda cea împrospĕtată, pe care 'şĭ o trage plugarul când scie că e timpul să semene din noŭ ogorul înţelenit. Fiecare a dat rodul sĕŭ la timp, şi rod în tot d'auna spornic şi îmbilşugat; ĭar décă în urma fiecărĭĭ rodirĭ a venit şi un timp de oboséla, de lângedire, de amorţire, un timp în care ţérina rĕmâne păragină ĭar viaţa socială şi cea politică a naţiuniĭ stă adormită, apoĭ noĭ Românĭĭ să ne mângâiem, să ne mêndrim cu aceĭa că nu cu sutele, nicĭ măcar cu ḑecimile de anĭ s'aŭ numĕrat la noĭ acele perióde de slăbiciune, de umilire, ci abĭé cu scurte soróce de şépte, mult de ḑece anĭ.

Pe pămênturĭ străine, trebuie să trécă câte

www.dacoromanica.ro

cinci şi şése ĭerne peste o ţĕrină, pentru ca să se semene grâŭ unde a maĭ fost semĕnat; la noĭ sĕmînţa bună rĕsare la anul în mirişte.

Iată acum dar, chĭar din învăţăturile istorieĭ nóstre, ale istorieĭ pe care de câţĭ-va anĭ am trăit'o aci cu toţiĭ în sînul ţĕriĭ, ĭată aflăm că sunt epoce predestinate şi epoce des prenouite, în care trebuie cu toţiĭ să punem mânele la córnele pluguluĭ, ca să spargem ogorul de câte orĭ nepăsarea nóstră l'a lăsat să se înţelenéscă.

Décă rĕsmiriţa luĭ Tudor Vladimirescu ne a înapoiat Domniele dupe alegerea ţĕriĭ şi a pregătit liberarea ţĕrmurilor Dunăriĭ de la Turcĭ; décă Regulamentul organic ne a făcut să întrevedem şi să dorim folósele unuĭ guvern controlat de naţiune; décă Revoluţiunea naţională de la 1848, cu un avênt plin de sublimul entusiasm al juneţeĭ, a aruncat în poporul român sĕmênţa tuturor libertăţilor; décă Divanurile *ad hoc* de la 1857 aŭ manifestat în mod spontaneŭ dorinţele naţiuniĭ şi aŭ stabilit basele pe care Principatele române aŭ creḑut a 'şĭ puté întemeia o existenţă politică şi socială maĭ temeĭnică; décă în fine la 1866 alegerea maĭ liniştită a uneĭ dinastiĭ stabile a pus capĕt la realisarea tuturor aspiraţiunilor, care la 1848 fusese asvêrlite în vêntul revoluţiunilor, şi care la 1857 fusese confirmate cu o stăruinţă demnă de o naţiune ce 'şĭ simte viitorul; décă, în câteva cuvinte fie-care

www.dacoromanica.ro

'şĭ a îndeplinit la noĭ în fórte scurt timp scopul pentru care ea s'a manifestat în sînul naţiunĭĭ, apoĭ e învederat că fie-care din ele a fost imperios cerută de împrejurările momentuluĭ. De câte orĭ asemenea evenimente s'aŭ produs, trebuinţa uneĭ noue mişcărĭ se simţise în viaţa pripită şi spornică în secolul nostru, a naţiunĭĭ române. Venise pentru dînsa timpul de a face ogor noŭ spre a semëna într'însul sĕmênţă próspĕtă.

Óre ne întrebăm acum: astăḑĭ, când în urma ultimeĭ mişcărĭ de viaţă, manifestată cu atâta demnitate şi energie la 1866, fatalul moment de lângeḑélă, de trândăvie, de amorţire, la care slăbiciunea fireĭ omenescĭ îl condamnă ca pe tot ce vieţuĭesce, a treţut din norocire peste poporul român; astăḑĭ, când s'a reîntors timpul de a se manifesta energia periodică a activităţiĭ româneścĭ şi când totul ne spune că putem ḑice cu deplină credinţă despre dînsul: *E pur si muove*, nu trebue óre maĭ întêĭ de tóte să ne dăm séma despre modul şi natura aceleĭ activităţĭ, care în rôndul de faţă nu s'a manifestat prin nicĭ o înfĭerbênţélă momentană, prin nicĭ una din acele mişcărĭ maĭ mult séŭ maĭ puţin desordinate, cărora li se ḑice revoluţiunĭ?

In acéstă împrejurare chĭar ni se pare a recunósce calea ce se deschide pentru moment activităţiĭ Românilor.

Ierte-ni-se, spre a o caracterisa în mod maĭ

www.dacoromanica.ro

explicit, — de a lua ânc͡ŏ un exemplu din viaţa ordinară a orĭ căruĭ om înţelept, care trăiesce în lume dupe legile naturale ale societăţiĭ. Când printr'o stăruinţă nepregetată, printr'o muncă continuă a ajuns omul a 'şĭ clădi casă pe séma sa, datoria şi grija luĭ este de a o diretica în lă-untru cum e maĭ bine, de a o înzestra cu tóte cele de folos, de a o împodobi chĭar şi de a 'şĭ rôndui viaţa subt acoperemêntu'ĭ ocrotitor, astfel ca dóră cu timpul îl va ajuta cerul şi propria sa stăruinţă de a dărui cu binefacerile sale tot cuprinsul moşieĭ părintescĭ.

Cele din dorinţele sale a căror împlinire naţiunea română a cerut'o prin ultima eĭ mişcare, putem afirma că le am vĕdut tóte împlinite; casa, adăpostul naţiuniĭ, e ca şi zidită din temeliĭ, pênĕ în strĕşină. Din doue Principate tributare şi de protectorat sătule, România a devenit ca şi un Stat de sineşĭ stătător, căruĭa puçin îĭ maĭ lipsesce ca să se asemene cu cele maĭ multe ţĕrĭ independinte ale Europeĭ.....

Dar ce e óre acel puçin?

S'o spunem? E o viaţă socială bine întemeiată pe legĭ potrivite cu trebuinţele şi dorinţele poporuluĭ. E o crescere morală şi intelectuală care să chezăşuiéscă onesta şi sincera aplicare şi observare a acelor legĭ. E o mişcare regulată în activitatea naţională, tinzênd a stabili în ţĕră la noĭ adevĕratul progres, adică progresul sta-

www.dacoromanica.ro

tornic, continuŭ, care să înlocuiéscă acele intermitenţe de revoluţiuni şi de amorţiri, acele friguri pe care cu nici un preţ nu trebuie să le lăsăm a deveni o bólă cronică a naţiunii române.

Iată, credem, scopul pe care naţiunea nóstră se cade să 'şi'l propună în noul period de activitate în care intrăm, dupe mai mulţi ani de înděrětnicie. Atingênd acest scop, ţéra nóstră va dobêndi acel puţin ce 'i lipsesce, spre a fi pe deplin un Stat cu valóre în concertul european. Încercarea timpilor culésă din analele contimporane ale poporului român ne face să afirmăm cu stăruinţă că în acest sens, acum e timpul cu totul nimerit spre a ţice din adâncul puterniceĭ nóstre credinţe, despre naţiunea română pentru present şi pentru viitor: *E pur si muove!*

Mercuri, $^{8}/_{20}$ iulie, 1876.

II.

PATRIOTISMUL ÎN SCÓLE

Peste două-trei săptămâni, scólele nóstre secundare, gimnasiĭ şi licee, se vorŭ redeschide; cursurile în care tinerimea oraşelor primesce învăţătura ce o pregătesce pentru tóte carierile, vorŭ începe şi nu ne putem înduoi că corpul pro-

www.dacoromanica.ro

fesoral pe care naţiunea română 'l a găsit pururé gata a păşi cu demnitate pe calea orĭ-cărĭi mişcărĭ naţionale, şi carele cât se va simţi subt un regim ce 'ĭ permite a rĕsufla aerul învietor al libertăţiĭ, îşĭ va depune cu atât maĭ mult silinţele spre a desvolta prin lecţiunĭ bine cumpănite intelegenţa ageră a junimeĭ nóstre, încordând tot de o dată în inimile tinerilor nobilul simţimênt al patriotismuluĭ.

E un fapt netăgăduit că nicăierĭ acest simţimênt nu póte nasce maĭ lesne şi a se hrăni cu maĭ multă tărie decât în scólă şi maĭ ales în scólele publice, unde tinerĭi din tóte stările societăţiĭ, trăind o viaţă intelectuală comună, nu cunoscŭ alt stimulent de rivalitate decât laudabila emulaţiune la studiŭ.

Când atmosfera morală a instrucţiunĭĭ nu este viţiată de ideĭ migălóse sĕŭ perverse, când profesorĭĭ sciŭ să dirigă cu prudenţă şi cu tact avênturile impetuóse ale sufletelor tinere, scóla este pentru viitorĭĭ cetăţenĭ maĭ mult deçât un izvor de cunoscinţe folositóre în viaţă; ea devine atunci Iordanul în care eĭ primescŭ adevĕratul botez al patriotismuluĭ.

Ceĭ din noĭ cari aŭ ajuns în vêrsta în care omul póte să 'şĭ dea séma de tóte impresiunile trecutuluĭ, şi cătând înapoĭ, să judice cu minte drĕptă, unde şi în ce fel aŭ dobêndit simţimintele care 'ĭ aŭ îndemnat la faptele vieţiĭ lor, se

www.dacoromanica.ro

spună cu cuget curat déca scóla românéscă din nainte de 1848, déca acel colegiŭ al sfîntuluĭ Sava din Bucurescĭ, acea academie Mihăilénă din Iaşĭ şi chĭar şi scólele maĭ modeste de prin judeţe n'aŭ fost adevĕratele vetre de patriotism la care s'aŭ încălḑit inimile lor.

Era puçină sciinţa, câtă se învăţa în acele şcóle; eraŭ mărginite şi modeste programele lor şi nimenĭ n'a putut eşi un erudit, un doct dupe băncile lor; dar spiritul ce domnea într'însele era curat românesc; junele inteligenţe zăreaŭ orĭ-ce lucire a sciinţeĭ printr'un prism de naţionalitate şi inimele tuturor elevilor vechĭelor şcóle românescĭ eraŭ p'atuncĭ tóte înflăcărate de dorul ţĕrĭĭ. Déca timpul şi neajunsurile vieţeĭ aŭ maĭ rĕcit câte unele din ele, apoĭ din norocire pentru România şi spre eterna laudă a vechĭelor şcóle, sunt âncö mulţĭ bărbaţĭ din junĭĭ, din copiiĭ de la 1848, cari aŭ păstrat pĕnĕ cum cu sfinţenie pe fruntea şi în sufletul lor preçiosul maslu de patriotism, cu care aŭ fost miruiţĭ în scólele romanescĭ de acum duoĕ-ḑecĭ şi cincĭ séŭ treĭ-ḑecĭ de anĭ.

Ĭerte-ni-se de ceĭ tinerĭ acéstă dulce amintire a trecutuluĭ. Scopul nostru, când rememorăm acest fapt neînduoĭos, nu este de a pune la înduoĭală nicĭ bunele intenţiunĭ de care se află astăḑĭ inimat corpul nostru profesoral, nicĭ dispositiunile

www.dacoromanica.ro

favorabile cu care este înzestrată junimea de acum.

Credem ânsĕ că în timpul de façă ideile patriotice, avênd mijlocul de a se manifesta în tóte cercurile societăţiĭ române, cu maĭ multă libertate decât în vremile trecute la care ne repurtăm, ochiĭ patrioţilor sunt maĭ puçin aţintiţĭ asupra şcóleĭ, ca asupra uniculuĭ focar unde schînteïa naţionalităţiĭ sta odinióră concentrată. „Când sórele lucesce, — îşĭ ḑicŭ mulţĭ, — n'avem trebuinţă de focul de la vétră spre a ne încălḑi".

Aci ânsĕ ni se pare că este o greşélă capitală în raţionamentul ómenilor de Stat, cari ḑicŭ într'astfel.

Patriotismul difus, — permită-ni-se acest termen de fisică spre a califica acel patriotism care stă respândit peste tot locul, şi care nu se învaţă nicăiriĭ, — patriotismul difus, preçios pentru mănţinerea activităţiĭ în clasele virile ale societăţiĭ, n'are destulă tărie asupra junimiĭ din scóle, şi aceĭ junĭ cari n'aŭ supt ĭubirea de ţéră din măduva instrucţiuniĭ de la scólă, aceïa, în viaţa lor de maĭ apoĭ rĕspândescŭ împrejurul lor aşa de puçin patriotism încât, numaĭ cu astfel de ómenĭ, în curênd spiritul de naţionalitate pĭere, cum pĭere curênd lumina când sórele, producĕtorul eĭ, apune subt orizont.

Aşa dar ânc̆ŏ odată este un mare bine, e singura sĕmênţă spornică pentru viitorul ţĕreĭ,

www.dacoromanica.ro

ca spiritul patriotic să domnéscă viŭ şi veghiét în scóle. Este o nobilă misiune a corpuluĭ profesoral aceĭa de a 'l semĕna cu inteligenţă în inimile junimeĭ studióse. Este o datorie imperiósă a ómenilor de Stat care presidă la instruirea poporuluĭ, de a regula învăţăturile într'astfel de mod ca ele să înlesnéscă sarcina profesorilor şi de a dispune în programe şi metóde studiile aşa încât ele în maĭ marĭ séŭ maĭ micĭ proporţiunĭ să graviteze tóte în jurul simţimêntuluĭ de patrie.

Décă cumva ni s'ar imputa că aceste consideraţiunĭ sunt pré mult abstracte şi ni s'ar cere ca, de la apreçuirĭ generale, să ne lăsăm pe terămurĭ maĭ practice, fără ca să pretindem a da aci soluţiunĭ cu totul precise, vom exprima de-o-cam dată numaĭ dorinţa ca să se dea o maĭ mare extensiune şi o maĭ viĭe îngrijire unor studiĭ, care dupe programele urmate pênĕ acum în scóle, şi maĭ ales în scólele secundare de băieţĭ, sunt cu totul lăsate pe un plan inferior.

Dorim, spre exemplu, ca studiul limbeĭ române în special şi despărţit de al limbeĭ latine, să ocupe un rol de căpetenie în gimnasiĭ şi licee.

Nu este aci locul de a trata din puntul de vedere curat literar, marele folos al dispositiunii pe care o reclamăm; ne ajunge a constata că, dupe primul period de înflorire, care pênĕ pe la anul 1848 promitea fórte mult, literatura română se află acum într'o stare maĭ de com-

www.dacoromanica.ro

pletă stagnaţiune. Ni se va ḑice că reformele nóstre politice aŭ înlăturat spiritul de la producţiunile literare. S'o admitem şi acésta. Dar şi atuncĭ vom rĕspunde că pentru reformele nóstre chĭar, ne trebuĭesce o limbă corectă, limpede, clară şi plăcută tuturor. In desbaterile improvisate ale tribuneĭ, în pripita redactare a ḑiarelor se cuvine ca să vorbim şi să scriem curat şi frumos românesce. Astfel ne vom înţelege maĭ bine. Adesĕ o expresiune precisă, lămurită şi bine caracrerisată, feresce de marĭ neînţelegerĭ în afacerile Statuluĭ.

Fără înduoĭélă dar, nu numaĭ spre a fi literaţĭ şi eruditĭ, dar chĭar spre a fi bunĭ cetăţenĭ românĭ, trebuĭe să scim a vorbi şi a scrie bine limba nóstră.

Datoria cea d'ântêĭ a scóleĭ nostre este dar de a învăţa bine limba ţĕreĭ, copiilor noştrĭĭ, d'a 'ĭ face s'o cunóscă, s'o iubéscă, s'o preçuiéscă.

Iacă cum, maĭ cu sémă, scóla va întipări simţimêntul patriotismuluĭ în sînul tinerimeĭ.

Limba nóstră a fost acum de şépte-spre-ḑece secolĭ, paladiul naţionalităţiĭ române; fără dînsa noĭ astăḑĭ n'am fi. Décă voim să maĭ fim şi mâne şi poimâne şi maĭ apoĭ, să nu nesocotim limba nóstră; să 'ĭ redăm pretutindenĭ şi maĭ ales în scólă, locul ce i se cuvine, locul de frunte.

Chĭar legea nóstră de instrucţiune (art. 116), îndată în urma religiuniĭ, printre obiectele de

www.dacoromanica.ro

studiŭ ale liceelor, prevede maĭ ântêĭ limba română.

A fost o eróre de a confunda prin programe acest studiŭ cu acela al limbeĭ latine. Nicĭ sub raportul cultureĭ limbistice, nicĭ subt acela al desvoltăriĭ simţimêntuluĭ naţional, acéstă confusiune nu s'a dovedit a fi fost nimerită şi folositóre. Invităm şi rugăm pe ministeriul instrucţiuniĭ publice a lua mĕsurĭ serióse şi radicale spre a desfiinţa o anomalie aşa de prejudiciósă tinerimeĭ şi prin urmare viitoruluĭ patrieĭ nóstre.

Dar, cele ce am ḑis despre studiul limbeĭ române în scólele nóstre secundare, am trebui să le întindem şi la alte duoĕ ramurĭ de studiĭ atingĕtóre de patrie.

Geografia Românieĭ şi istoria Românilor ocupă ele óre locul ce li se cuvine în scólele Românieĭ?

Am avut maĭ de multe orĭ ocasiune d'a constata cât de puţin cunoscĕtorĭ de trecutul şi chĭar de starea actuală a ţĕreĭ lor, esŭ din scóle elevĭ de ceĭ buniĭ aĭ învăţământuluĭ secundar.

E urgent ca să se descopere causele şi să se îndrepteze efectele acesteĭ grave lacune în cultura noueĭ generaţiunĭ. Nu ne vine a crede că profesorilor, cari în genere sunt inimaţĭ de cel maĭ mare zel patriotic, să le lipséscă dorinţa de a instrui pe elevĭ tocmaĭ despre ale patrieĭ. Apoĭ nicĭ e probabil că eleviĭ românĭ de astăḑĭ vorŭ fi

www.dacoromanica.ro

avênd maĭ puçină aptitudine pentru studiile naţionale decât pentru cele străine. De unde dar să vină rĕul?

Óre nu vorŭ fi lipsind textele, cărţile dupe care aceste studiĭ s'arŭ face cu maĭ bun succes, cărţí de acele care, subt o formă precisă şi într'o limbă citéţă, să ofere junelor inteligenţe un adevĕrat interes instructiv şi tot-de-o-dată să deştepte în inimile tinerilor acea nepreçuită şi temeinică ĭubire pe care adevĕratul patriot nu o póte da uneĭ abstracţiunĭ, unuĭ ideal de patrie universală şi de gintă originarie, ci o concentréză numaĭ şi numaĭ asupra ţĕreĭ care 'l a născut şi asupra poporuluĭ din care face parte?

Acéstă cestiune de mare importanţă o propunem, sfêrşind, la examenul ministeriuluĭ şi al consilielor de instrucţiune publică, atrăgêndu-le tot-de-o-dată atenţiunea asupra comorilor de tot felul ce staŭ închise în unĭĭ din cronicariĭ noştri, şi nu sunt cunoscute junimeĭ din scólele naţionale.

Marţĭ, $^{11}/_{23}$ august, 1876.

www.dacoromanica.ro

III.

REGIMUL CONSTITUȚIONAL

S'a ḑis ş̧i s'a repeţ̧it adesé că guvernul constituţ̧ional este un compromis între regimul autocratic ş̧i cel republican, adică între ideile autoritare ale unuĭ trecut care nu maĭ póte fi, ş̧i aspiraţ̧iunile către o stare socială cu totul egalitară, pentru care cele maĭ multe din popórele contimporane nu sunt âncŏ pregătite.

Din asemenea consideraţ̧iunĭ, sistema bazată pe un `echilibru maĭ mult séŭ maĭ puçin statornic între prerogativele unuĭ suveran ş̧i libertăţ̧ile supuş̧ilor sĕĭ, a fost adoptată în secolul nostru de maĭ tóte popórele civilisaţe, ca cea maĭ conformă cu starea societăţ̧ilor.

Acestea sunt adevĕruri pe care le aŭ recunoscut ş̧i le aŭ demonstrat ómenĭ politicĭ din ceĭ maĭ de frunte ş̧i maĭ practicĭ din timpiĭ moderni.

Nu vom lua dar sarcina a călca în urma acestora; ci avênd în vedere ideile generale pe care stă întemeĭat dreptul constituţ̧ional, ne propunem aci a cerceta pentru ce, în sînul patrieĭ nóstre, regimul cunoscut ca cel maĭ apropriat la cerinţ̧ele popórelor moderne, încércă acum de vr'o cinci-spre-ḑece anĭ aş̧a marĭ anevoinţ̧e spre a da Statuluĭ român consistenţa ş̧i prosperitatea

www.dacoromanica.ro

ce noĭ toți am sperat că le vom dobêndi, îndată ce marile puterĭ ale Europeĭ ne aŭ pus în poziţiune de a ne constitui dupe placul şi priceperea nóstră.

Voim să aflăm din ce causă dupe atâţĭ anĭ trăiţĭ acum sub firma regimuluĭ constituţional, Statul nostru să clătesce âncŏ nestatornic, întocmaĭ ca picătura de argint viŭ, ce nu 'şĭ a găsit âncŏ echilibrul sub ţéva de sticlă a uneĭ nivele.

Voim să cercetăm pentru ce o necesitate imperiósă ne împinge maĭ pe tótă ḑioa a rĕsturna legile şi dispoziţiunile administrative, care în ajun le priimisem de bune; de ce guvernele se succedă la noĭ cu pripă, resturnând maĭ mult decât ce aŭ edificat; de ce toţĭ cu totul ne svêrcolim cu greŭ şi amar visând şi încercând mereŭ la reforme, care tóte se schimbă, afară de néastêmpĕrul şi de nevoile întreguluĭ popor; de ce într'un cuvênt ne lipsesce acea cumpĕnă drĕptă, care e singurul temeĭu al constituţionalismuluĭ?

Adevĕrul e că prin însăşĭ natura sa, nimic nu este maĭ supus la scrântelĭ, la deviaţiunĭ, la falşificărĭ, ca regimul constituţional. De vreme ce el este tot bazat pe un perfect echilibru al cumpeneĭ, puçin să apese maĭ tare mobilul dintr'una din balanţe şi ĭată echilibrul rĕsturnat.

Tereziele îşĭ începŭ danţul cel destrămat, care în sus, care în jos; de o parte guvernul să îndésă şi să priponesce ca să apese maĭ greŭ şi

www.dacoromanica.ro

prin presiunea sa, să svênte în sus pe popor, ca să 'l lase cât mai uşurel; pe de altă parte ĭar poporul, simțindu-se primejduit în sborul fantastic ce 'ĭ impune ambițiosul sĕŭ antagonist, se saltă din ce în ce mai mult şi se sbucĭumă în desperare; dar dînsul avênd în realitate mai tot-d'auna mai multă greutate şi mai mult temeĭu decât ceĭ din balanța rivală, vine un moment când, printr'o opintire adese orĭ brutală dar fórte logică, asvêrlă în vênt şi spulberă pe ceĭ cari, în nesocotința lor, se ispitiseră a strica echilibrul cumpeneĭ constituționale.

Mişcările politice pe care le caracterisăm aci printr'acest joc al balanțeĭ, s'aŭ presentat aşa des în statele moderne, ba şi chĭar la noĭ în țĕră, încât este o datorie din cele mai importante ale ómenilor ce se ocupă cu cestiunile sociale, ca să studieze pentru fie-care popor în parte, care sunt mijlócele de a înlătura causele uneĭ aşa vĕtămătóre nestabilităț.

Credința nóstră este că, în țĕră la noĭ în particular, vindecarea nu este anevoĭe de găsit. Şi chĭar de aceĭa ne întemeiem a ḑice că sistema constituțională ar fi cu totul priincĭósă şi plăcută poporuluĭ român, când i s'ar aplica pe deplin mijlocul de vindecare, care este singurul chezaş al echilibruluĭ perfect între guvern şi națiune şi anume când i s'ar da prin liberarea deplină a comunelor, o organisațiune administra-

www.dacoromanica.ro

tivă, care să lase poporuluĭ cea maĭ mare parte din acțiune și din respundere în afacerile publice.

Ni se va ḑice póte că descentralisarea cea multă, însoțită cu cea maĭ întinsă libertate a a sistemeĭ representative, transformă un Stat într'un regim republican.

La acéstă întêmpinare n'avem alta a rĕspunde decât că numaĭ denumirea speciósă de republică nu este astăḑĭ pentru noĭ garanția stăriĭ sociale celeĭ maĭ fericite, că în acésta ca în tóte nu ne ocupăm de eticheta uneĭ sticle cu doctoriĭ, ci de eficacitatea doctorieĭ, ca ceĭa ce voim cu dinadinsul este să suprimăm revoluțiunile și că, în starea de astăḑĭ a Europeĭ, regimul constituțional stabilit dupe cumpăna cea drĕptă pe care o reclamă atât ideile cultureĭ moderne, cât și trebuințele poporuluĭ român, ni se arată ca organisațiunea cea maĭ nimerită și cea maĭ profitabilă pentru patria nóstră.

Ânsĕ, s'o maĭ repețim: cerem constituționalismul franc, cerem libera acțiune a poporuluĭ în tóte ramurile speciale de interese ale luĭ, cerem ca, printr'o combinare bine nimerită a sistemeĭ representative, guvernul central să pórte asupră'șĭ numaĭ sarcina și rĕspunderea acelor mĕsurĭ de interes general și național, pe care poporul i le va fi a-nume încredințat.

Numaĭ într'un Stat întemeĭat pre asemenea principiĭ, valórea personală a indiviților și dem-

www.dacoromanica.ro

nitatea națională se potŭ ridica la o astfel de înălțime, încât capul Statuluĭ n'ar avé să se témă că nu va găsi cine să 'l secundeze, de câte orĭ va cere de la poporul sĕŭ să 'ĭ dea sprijin pentru realisarea uneĭ marĭ ideĭ civilisatóre sĕŭ naționale. Dupe părerea nóstră, numaĭ într'o asemenea situațiune mărétă capul Statuluĭ póte să simță o adevĕrată mêndrie și să se dică mare, glorios și puternic, prin însăși măria, gloria și puterea poporuluĭ sĕŭ, adică prin tăria și demnitatea de caracter, prin cultura intelectuală, prin devotamentul patriotic și chĭar prin avuția materială a fie-căruĭa din supușiĭ sĕĭ.

A fi în fruntea unuĭ popor liber este cu adevĕr a personifica în sine tóte calitățile cele marĭ pe care libertatea singură le póte da unuĭ popor. Lingușitoriĭ nepriceputĭ aĭ puteriĭ vorŭ dice póte că acolo unde poporul se bucură de tóte libertățile, suveranul devine sclav al capricielor vulguluĭ și 'șĭ perde orĭ-ce inițiativă.

Acésta este o adúncă eróre. Din naintea suveranuluĭ unuĭ popor liber se deschide o carieră mărétă, pe care el o póte îndeplini cu atâta maĭ multă onóre și înlesnire, cu cât la tóte ideile și faptele sale cele marĭ, el va găsi de tóte părțile împrejuru'ĭ sprijin puternic și devotament inteligent. El ține în mână drapelul național și 'ĭ este dat a 'l înălța din ce în ce maĭ sus. El póte deschide porțĭ tuturor reformelor celor marĭ de

www.dacoromanica.ro

interes comun, el dă tărie legilor, el confirmă actele de justiție și singur dispune, ca de o prerogativă providențială, de mărinimosul drept de iertare; el póte respândi printre popor folósele sciințelor, bine-facerile umanității; el póte să înlesnéscă națiunii sale lăudabilul lux al artelor.

Astfel dar, ținênd de sus cŏrma morală și intelectuală a poporului, suveranului îi este dată nobila misiune de a 'l îndemna prin mii de mijlóce a se străluci într'o glorie care să se resfrângă asupră'i.

Am voit prin aceste câte-va cuvinte să schițăm care ar fi rolul măreț al suveranului în Statul constituțional, organisat astfel încât să se mănțină pururé într'un bun echilibru.

Hotărîți a urma acest studiŭ, și a 'l pune în cea mai liberă desbatere publică, vom intra în óre-care amĕnunte asupra organisațiunii unui Stat în adevĕr echilibrat, dupe opiniunea nóstră, începênd de la temelia lui, care, precum am mai spus'o și altă dată, este legea comunală.

Plecând ânsĕ de la acéstă lege, de la temelie, — printr'o gradațiune simplă și suprimând cât să va putĕ mai multe din acele rotagii administrative, care împiedică fără folos mersul natural al afacerilor publice și încarcă Statul cu chĭeltuieli vătămătóre și națiunea cu imposite vexatorii, — vom cerca să arătăm cum se póte înlătura séŭ nimici acea luptă permanentă, care

www.dacoromanica.ro

există între guvern și popor, în tóte acele State constituționale care n'aŭ reușit âncŏ a 'și întemeĭa echilibrul, nu pe antagonismul între administratorĭ și administrațĭ, ci pe o repărțire cât se pote maĭ largă și maĭ egală a sarcinelor și a rĕspunderilor în Stat.

Décă în cele ce am spus pênĕ aci ne am vĕdut siliți a expune maĭ cu sémă ideĭ generale, să nu se crédă că acésta am făcut'o cu gêndul de a preîntêmpina óre-care încriminărĭ, ce ni s'ar puté arunca dinainté publiculuĭ, de către ceĭ cari sunt învățațĭ a specula cu regimul constituțional și a face dintr'însul o unéltă de minciunĭ, de corupțiune și de falsificare a libertăților publice. Unĭĭ ca aceĭa arŭ puté să se ridice în contra ideilor ce enunțăm și vom enunța în favórea descentralisărĭĭ comunale și a lărgirĭĭ sistemeĭ representative, cu acusațiune că prin acele ideĭ combatem chĭar regimul constituțional.

Âncŏ o dată ne socotim datorĭ a repeți că acest regim noĭ îl susținem, și 'l susținem tocmaĭ fiind-că credem fórte realisabilă sincera luĭ aplicare, astfel încât el să nu maĭ fie, precum a fost pênĕ acum în maĭ multe țĕrĭ, — și maĭ cu osebire la noĭ, din nenorocire, — o exploatare mincinósă a libertăților publice în folosul asupririĭ guvernamentale, o cumpănă nedréptă care clătesce și amețesce, séŭ, — ierte-ni-se acest termin cam de rônd — dă în dulap pe poporul român.

Duminecă, 15 august, 1876.

www.dacoromanica.ro

IV.

PROGRESUL PRIN SCÓLE

Fabulistul francez Lafontaine, într'unul din ale sale micĭ cap-d'opere de poesie şi de morală, arată cât de dulce şi plăcută datorie este a omuluĭ de a pregăti un viitor fericit urmaşilor sĕĭ; el povestesce cum treĭ junĭ, vĕdĕnd pe un unchiaş de opt-decĭ de anĭ, că sădesce pomĭ roditorĭ, îl ĭea în rîs şi 'í dicŭ :— „Ce te maĭ îngrijescĭ, moşule, de un viitor care nu este pentru tine?“ Ĭar bĕtrânul le respunde : — „Strănepoţiĭ meĭ îmĭ vorŭ datori acéstă umbră. Óre nu e sarcina înţeleptuluĭ de a purta grija de mulţumirile celor maĭ de apoĭ?“

In acest apolog este rostită cu glasul îmblândit şi profetic al bĕtrâneĭ experienţe, maxima cea maĭ de frunte a prosperităţiĭ uneĭ naţiunĭ, simţimĕntul care trebuie să domnéscă în faptele fie-căria din generaţiunile unuĭ popor ce voiesce să 'şĭ păstreze şi să 'şĭ îmbunătăţéscă existenţa.

Să sădim astădĭ, chĭar décă n'avem noĭ înşine să culegem rodul, dar să sădim pentru fiiĭ şi strănepoţiĭ noştri.

Cum ânsĕ şi ce să sădim? Care e sĕmĕnţa ce asigură mărirea naţiunilor şi care e modul de a o seména?

Modul este instrucţiunea practică şi solidă,

www.dacoromanica.ro

respândită cu profusiune în popor; sĕmênţa este sciinţa, dar, precum ḑiceam şi maĭ deunăḑĭ, sciinţa întărită cu ĭubirea de patrie.

Noĭ susţinem că chĭar şi în desele descepţiunĭ pe care le încércă patriotul în ḑilnica sa activitate politică, de un singur lucru nu 'ĭ este permis a despera vre o dată, şi acel lucru este: viitorul ce prin instrucţiune el póte pregăti ţĕreĭ sale.

Sdrobit sub povara greutăţilor momentane, ca unchiaşul luĭ Lafontaine, gârbovit sub sarcina anilor, el póte neîncetat să 'şĭ ḑică cu încredere: „Sădind aḑĭ sĕmênţa bineluĭ, generaţiunea viitóre va culege rodul muncíĭ mele. Ea va îndeplini faptele marĭ, dinainté cărora se înfrângŭ slabele nóstre puterĭ. Să cultivăm, să instruim junimea şi viitorul va fi al nostru!“

Aşa dar din tóte preocupaţiunile omuluĭ de Stat, instrucţiunea publică s'ar cădé să fie cea maĭ de frunte. Imprejurările voiescŭ ânsĕ ca politica ḑileĭ, îngrijirile şi preocupaţiunile grabnice ale situaţiunĭĭ presente să absórbă maĭ adesé şi cugetările şi activitatea ómenilor ce ţinŭ cŏrma Statuluĭ.

Din acéstă causă, cu mare pagubă pentru viitorul naţiunĭĭ, învăţătura publică s'a aflat mereŭ la noĭ respinsă pe un plan secundar.

Rarele momente ce autorităţile legĭuitóre ale ţĕrĭĭ aŭ consacrat la organisarea eĭ, aŭ fost

www.dacoromanica.ro

răpite în trécĕt altor preocupaţiunĭ, nu maĭ grave, ci maĭ urgente; astfel încât în pripă s'a întocmit ultima lege de instrucţiune a ţĕrĭĭ, în pripă tot-d'auna s'aŭ votat budgetele scólelor şi tot în pripă şi cam fără şir s'aŭ luat dispositiunĭ relative la organisarea întregeĭ administraţiunĭ scolare.

Din miniştrĭĭ respectivĭ, cari 'şĭ aŭ trecut d'a rôndul acest portofoliŭ, unĭĭ, nepricepêndu-se câtuşĭ de puçin la o asemenea organisare, aŭ lăsat în nelucrare multe din dispositiunile legiĭ, altĭĭ, maĭ ageri dar şi maĭ rĕŭ intenţionaţĭ, aŭ falsificat şi aŭ călcat în picĭóre tot ce nu corespundea cu tendenţele lor.

Astfel instrucţiunea publică la noĭ, putem ḑice că a trăit în curs de maĭ aprópe douĭ-spre-ḑece anĭ o viaţă lângedă şi precarie, dând însutit maĭ puçine resultate decât cele ce se puteaŭ aştepta chĭar de la legea actuală şi de la sumele ce pênĕ acum i s'aŭ consacrat.

Cum că ânsĕ acea lege promulgată la 1864 în virtutea Statutuluĭ şi întru cât-va modificată în anul următor, are trebuinţă de o revisuire seriósă care să o facă a fi maĭ conformă cu trebuinţele şi cu putinţele naţiunĭĭ, acésta nu suferă înduoĭală.

Ne propunem a desvolta maĭ pe larg mare parte din importantele cestiunĭ ale instrucţiunĭĭ publice. Fórte apropiata întrunire a Consiliuluĭ general de instrucţiune, care est-timp, dupe pre-

www.dacoromanica.ro

scripţiunile legeĭ, se va deschide la 1 septemvrie, aduce aceste cestiunĭ la ordinea ḑileĭ; suntem încredinţaţĭ că actualul minister al instrucţiunĭĭ publice va semnala reînturnarea guvernuluĭ la respectul legilor, consultând, în virtutea articoluluĭ 28 din lege pe Consiliul general „asupra tuturor cestiunilor, care aŭ raport la întinderea şi îmbunătăţirea instrucţiunĭĭ“.

Experienţa a dovedit că în acea lege există, şi lacune importante, şi lipsă de o sistemă bine lănçuită a elementelor ce potŭ da poporuluĭ o cultură regulată, practică şi temeĭnică; în fine ea, în unele privinţe, emiţênd principiĭ negreşit fórte bune şi fórte folositóre, nu dă tot de o dată o sancţiune posibilă aplicaţiunĭĭ lor, astfel încât, dupe un obiceĭu devenit din nenorocire fórte frecuent în tóte administraţiunile nóstre, legea ḑice una, şi fapta dovedesce cu totul alta.

Printre dispositiunile legiĭ, care cadŭ subt acéstă ultimă osŭndă, avem, din nenerocire, a semnala chĭar pe aceĭa care se póte considera ca fundamentul instrucţiunĭĭ publice, ca basa edificiuluĭ.

În adevĕr legea ḑice la art. 31: „Instrucţiunea elementară este obligatorie pentru toţĭ copii de amênduoĕ sexele, începênd de la opt pênĕ la duoĭ-spre-ḑece anĭ împliniţĭ aĭ etăţiĭ.

„Acéstă îndatorire este impusă sub penalităţile aicĭ maĭ jos prescrise părinţilor, tutorilor,

www.dacoromanica.ro

stăpânilor, măiestrilor şi orĭ-căreĭ persóne ce ar avé subt îngrijire un copil".

Şi maĭ jos, subt articoliĭ 34 pênĕ la 39, stabilesce dispoziţiunĭ dupe care părinţiĭ, stăpâniĭ etc. arŭ avé să plătéscă diferite amende, décă nu vorŭ trămite pe copii lor la scólele primare, dând consilielor comunalĭ sarcina de a impune şi de a percepe aceste amende.

Óre, întrebăm, este pênĕ astădĭ în ţéră altă maĭ ilusorie prescripţiune legală decât aceĭa care se referă la articoliĭ de maĭ sus? Aplicatu-s'aŭ eĭ vre o dată şi vre undeva? Dar,—ce e şi maĭ mult, — află-se óre posibilitate la noĭ de a se aplica legea, observându-se dispositivul eĭ?

Orĭ ce om practic, care s'a ocupat de cestiunile de învăţătură publică, şi care cunósce atât felul de viaţă şi nevoile poporaţiunĭĭ nóstre rurale şi chĭar urbane, ĭar pe de altă parte şi mijlócele de care dispunŭ acum scólele nóstre primare, va declara cu sinceritate că legea astfel cum e formulată nu este aplicabilă de o cam dată şi că 'ĭ trebuĭe modificaţiunĭ notabile, care să o pună în conformitate cu usurile şi cu putinţele nóstre.

Un amic, care s'a ocupat cu activitate de aceste cestiunĭ, ne spunea că, îndată dupe promulgarea actualeĭ legĭ de instrucţiune, avênd ocasiune la Paris de a vedé pe d[1] Duruy, eminentul profesor şi ministru de atuncĭ al instruc-

www.dacoromanica.ro

ţiuniĭ publice în França, — bărbat, care tot-de-auna s'a interesat de patria nóstră şi chiar a visitat'o, — dînsul 'ĭ ḑicea cu un zîmbet cam înduoĭos pe buze: — „Am aflat, că la dvóstră aţĭ declarat instrucţiunea primară ca strict obligatorie pentru amênduoé sexele. Vĕ felicit din tot sufletul pentru acest mare pas ce faceţĭ pe calea progresuluĭ. Cât despre noĭ, în França, mărturisesc cu tótă umilinţa că âncŏ pênĕ acum nu ne simţim în stare de a aşterne în mod absolut acest mare principiŭ în legĭuirile nóstre, temêndu-ne că ne vorŭ lipsi mijlócele practice de a 'l putĕ aplica şi voim ca legea să fie faptă, ĭar nu vorbă scrisă pe hârtie. In materie de instrucţiune, maĭ mult decât orĭ unde, este lucru fórte periculos de a se lua cuvintele drept valóre a lucrurilor: „Il ne faut pas se payer de mots!“

Amicul nostru, (mărturisesc astăḑĭ că acela eram eŭ însumĭ) care cunoscea bine puterile Françeĭ în materie de instrucţiune şi âncŏ şi maĭ bine, care sunt ale nóstre, s'a grăbit a schimba vorba priimind în sine, ca o înţelépţă povaţă, felicitarea cam ironică a bine-voitoruluĭ ministru francez.

Déca memorăm aci opiniunea unuĭ om fórte experimentat în cestiunile de administraţiune a scólelor, nu dóră că pretindem a se şterge din legĭuirea nóstră principiul cu totul liberal şi pro-

www.dacoromanica.ro

gresist al obligativităţiĭ învăţământuluĭ primar, precum nicĭ acela al gratuităţiĭ luĭ.

Am lipsi tuturor credinţelor nóstre, cerênd o asemenea mĕsură. Ceĭa ce vrem din contra este confirmarea, întărirea, sancţionarea principiuluĭ, prin regularea nimerită a unor mĕsurĭ practice, care să facă astfel încât el, cât maĭ curênd, să devină la noĭ o realitate.

Astfel şi maĭ 'nainte de tóte, plecând din idea că trebuĭe să ne deprindem a păzi cu sfinţenie legile ce dăm ţĕreĭ nóstre şi să ne lepădăm de rĕul învăţ de a dice şi de a crede că legea e una şi fapta e alta, noĭ opinăm că este bine să declarăm, nu în mod afirmativ că instrucţiunea elementară *este* obligatorie pretutindenĭ în ţéră, ci că legea prescrie a se lua tóte mĕsurile putincĭóse spre a face ca instrucţiunea primară *să devină* obligatorie pretutindenĭ în România. Astfel vom fi cel puçin în marginele posibiluluĭ şi ale adevĕruluĭ.

Mărturisim că ne mustră cugetul de câte orĭ ne întêmpină câte o dispositiune legală, pe care o forţă majoră, o neputinţă materială ne impune absoluta necesitate d'a o ocoli. Una din condiţiunile principale ale uneĭ bune legĭuirĭ este d'a nu pune pe cetăţenĭ şi pe guvern în obligaţiunea neapărată de a călca, vrênd nevrênd, dispositiunile eĭ, cŏcĭ cu asemenea practice din ḑi în ḑi, séŭ consciinţa celor de la putere maĭ mult să

www.dacoromanica.ro

tocesce, séŭ respectul datorit legiĭ de către popor pĭere; şi atuncĭ abusul séŭ anarchia devinŭ o stare normală în cercul aceleĭ legĭ.

Suntem destul de păţiţĭ în felul acesta spre a lua bine sémă de acum înainte pentru ca schimbările ce vom face în legĭuirile nóstre să fie conforme cu adevěratele trebuinţe şi cu adevěratele putinţe ale naţiunii.

Dar spre a ne mărgini acum întru cele ce se atingŭ de învăţătura primară, trebuĭe să luăm în consideraţiune duoĕ lucrurĭ: de o parte mijlócele de care dispunem în momentul de façă spre a o rĕspândi în mod profitabil printre poporul nostru; ĭar pe de altă parte, mĕsurile ce sunt de luat spre a ajunge ca să putem satisface cu totul cerinţelor uneĭ depline şi sincere obligarivităţĭ a eĭ.

Reducênd o scólă primară la elementele reale, prin care ea există şi 'şĭ póte îndeplini sarcina de a instrui pe scolarĭ, vom recunósce că 'ĭ trebuĭescŭ în ordinul obĭectelor materiale: *local*, *învăţător* şi *cărţĭ*, séŭ maĭ bine instrumente de studiŭ; ĭar în ordinul abstract: *timp*, *programă* séŭ obiecte de studiŭ şi *metod* spre a le preda.

Aşa stând lucrurile, să aruncăm o răpede privire în jurul nostru şi să vedem pênĕ la ce punt ţéra nóstră posedă adĭ acele şése elemente neapărate orĭ căreĭ scóle primare şi iarăşĭ să căutăm cum şi când i s'ar putĕ îndeplini lipsele,

www.dacoromanica.ro

spre a întemeia în sînul eĭ cu deplin succes obligativitatea instrucţiuniĭ primare.

Óre posede, nu tóte cătunele singuratice, dar cel puţin cele maĭ principale comune rurale câte un local de scólă? Oraşele chĭar, capitala Romănieĭ aŭ ele destule scóle primare spre a încăpea într'însele toţĭ copiĭ între 8 şi 12 anĭ câţĭ trăiescŭ în ele? Datele statisticeĭ sunt de faţă spre a dovedi că, în ḑioa de aḑĭ sub raportul localelor, învăţământul primar este cu câte-va ḑecimĭ de orĭ maĭ prejos de prescripţiunile legiĭ obligativităţiĭ.

Ne întrebărăm décă este prin putinţă ca Statul, luând chĭar mĕsurile cele maĭ energice, să facă a se înfiinţa îndată tóte localele de scóle ce lipsescŭ prin oraşe şi prin sate?

Să cercetăm budgetele comunelor şi să vedem câte din ele se află în stare a clădi séŭ măcar a înmulţi chiriile pentru atâtea locale câte le lipsescŭ.

Lucrul se va puté face numaĭ treptat, dar la acea înfiinţare treptată a localelor cuviincĭóse pentru scólele primare, trebuĭe neîncetat să veghieze de aprópe autorităţile.

Sunt, scim fórte bine, ómenĭ, cari în dispreţul lor pentru viaţa materială, pretindŭ că învăţătura n'are trebuinţă de a fi predată în locale de o structură specială şi de o îngrijire particulară: „Sciinţa, ḑicŭ eĭ, se póte căpĕta tot aşa de bine într'un şopru, ca şi într'un palat".

www.dacoromanica.ro

Negreşit că privind lucrul în mod absolut, acest fapt e netăgăduit; dar să nu uităm iarăşĭ, că de la locul în care copii staŭ adunaţĭ ore întregĭ depinde sănĕtatea lor, prosperarea corporală a generaţiuniĭ viitóre, şi apoĭ âncŏ să amintim că, orĭ care ar fi felul lor de traĭu în familie, scóla trebuĭe să fie pentru elevĭ un model de ordine, de curăţenie, de bunăcuviinţă, care să le insufle asemenĕ usurĭ pentru tótă viaţa lor de maĭ apoĭ.

Într'un local de scólă bine ţinut, un învăţător bun găsesce înlesnirĭ maĭ marĭ spre a face educaţiunea morală şi fisică a scolarilor.

Din câte am spus rĕsare, credem, faptul că trebuĭescŭ luate mĕsurĭ pentru ca să se pótă înfiinţa la noĭ locale bune de scóle pretutindenĭ, unde lipsescŭ, ... adică pretutindenĭ.

La 1867, unul din profesoriĭ noştri ceĭ maĭ distinşĭ şi care 'şĭ consacră mereŭ timpul şi mijlócele la înaintarea în mod practic a instrucţiuniĭ în ţĕră; — fie-care a recunoscut în ţisele nóstre pe d[l] V. A. Urechĭe, — la 1867, d[sa] ca directore al ministeriuluĭ instrucţiuniĭ publice, luase óre care mĕsurĭ fórte nimerite spre a înlesni înfiinţarea de locale bine apropriate pentru scólele primare. Se făcuse planurĭ şi modele cu devise economice, care puteaŭ lesne a se realisa din cele maĭ modeste budgete comunale. Se dispusese ca asemenea locale să fie treptat clădite

www.dacoromanica.ro

prin comune. Se regulase în mod practic şi puçin costător chĭar şi mobilierul neapărat al localelor. Dar de atunci, făcutu-s'a vre un pas în sensul indicat de acel bărbat luminat, activ şi practic?

Cerceteze orĭ cine, pe unde óre s'aŭ maĭ înfiinţat de acele scóle modele şi vaḑă în ce stare se află marea majoritate a celor existente.

E un ce întristător! E o ruşine! Nu voim a ne pune în comparaţiune cu ţările avute prin întinderea şi industria lor; nu pomenim nicĭ despre França şi Germania, nicĭ despre Elveţia şi Belgia; dar când un om a vĕḑut şi a citit cum şi ce fel sunt clădite, instalate şi îngrijite simplele şcóle sătescĭ în unele ţărĭ maĭ tot aşa de puçin populate şi nu maĭ bogate decât a nóstră, precum sunt ţările scandinave, Danemarca, Suedia şi Norvegia, el nu se póte opri de a striga cu indignaţiune:—„Vina e a nóstră şi numaĭ a nóstră déca nu avem şi noĭ ceĭa ce aŭ acele poporaţiunĭ aşa puçin favorisate de o natură aspră şi sărăcăcĭósă. Ceĭ cari la noĭ 'şĭ aŭ luat pênĕ acum sarcina de a organisa şi de a conduce învăţământul public, sunt séŭ incapabilĭ, séŭ rĕŭ-voitorĭ, şi datoria orĭ căruĭ om ce 'şĭ ĭubesce patria este de a deştepta pe cetăţenĭ şi de a soma pe guvern ca să se facă cât maĭ curûnd şi la noĭ pentru cultura poporaţiuniĭ şi pentru scólele elementare în special, ceĭa ce alte popóre şi alte

www.dacoromanica.ro

guverne,—maĭ rĕŭ înzestrate decât noĭ, — aŭ făcut şi facŭ neîncetat la dînsele".

Românul ḑice că dupe biserică se cunósce popa; apoĭ uĭte-se lumea la scólele nóstre, maĭ ales la cele primare, compare-le numaĭ cu cele din Statele maĭ sus numite, şi apoĭ va pricepe ce puçină grijă, ce culpabilă nepăsare aŭ avut la noĭ ómeniĭ de la putere pentru înfiinţarea şi buna întreţinere a templelor, în care generaţiunea nouă are să 'şĭ formeze mintea şi inima.

Spaçiul nu ne ĭértă astăḑĭ să intrăm în examinarea celor-l-alte elemente constitutive ale uneĭ scóle primare, spre a vedé cum staŭ şi acelea aḑĭ la noĭ, ce folos ne potŭ da ele imediat şi ce fel trebuĭescŭ modificate séŭ desvoltate spre a corespunde pe deplin cu trebuinţele poporuluĭ.

Le vom cerceta treptat, precum şi alte cestiunĭ relative la învăţământul secundar, profesional şi superior.

Fie-ne permis ânsĕ pentru astăḑĭ, — deşi se va păré póte o procedere pré mult positivistă de a vorbi maĭ înainte de tóte în materie de instrucţiune, despre locale, — fie-ne, ḑicem, permis de a ne mărgini de o cam dată aci, atrăgênd asupra localelor de scóle primare atenţiunea, atât a ministeruluĭ şi a autorităţilor scolare superióre, cât şi a tuturor cetăţenilor şi a consilierilor comunale de oraşe şi de sate.

Gêndéscă-se fie-care cetăţén la câte pericole

www.dacoromanica.ro

sunt expuşĭ copii în frageda lor vêrstă, când se află îndesaţĭ în camere rĕŭ construite, umede, lipsite de aer curat, rĕŭ întreţinute. Interesul cel maĭ scump inimeĭ părintescĭ le impune datoria de a reclama de la autorităţile loculuĭ, ca ele cât maĭ curênd să înfiinţeze locale bune şi bine apropriate trebuinţelor scóleĭ.

Gêndéscă-se apoĭ şi bărbaţiĭ puşĭ la côrma instrucţiuniĭ publice câtă influenţă asupra viitoruluĭ potŭ avé cele maĭ neînsemnate îngrijirĭ în materie de educaţiune. Prin buna regulă, prin mĕsurile de salubritate, prin aspectul de curăţenie şi de ordine, pe care eĭ vorŭ îngriji a se da şi a se observa în scóle, vorŭ face ca efectele uneĭ bune şi sănĕtóse cresceri materiale să se întipăréscă în noua generaţiune şi astfel îĭ vorŭ însufla pe lângă altele şi acele preţióse calităţĭ fisice şi morale, care nu sunt fără de importanţă în viaţa unuĭ popor.

Peste puţin vom relua cuvêntul spre a vorbi despre învăţătorĭ, despre cărţĭ, despre programe şi cele-l-alte, şi ne vom simţi fericiţĭ décă cele spuse de noĭ vorŭ puté să deştepte, séŭ cel puţin să stimuleze activitatea tuturor acelora cari cugetă şi potŭ lucra la reorganisarea instrucţiuniĭ poporuluĭ.

Sâmbătă, 28 august, 1876.

---

www.dacoromanica.ro

V.

SCÓLE ŞI BĂNCĬ RURALE

Clasa din poporul român care are maĭ puçine mijlóce şi ocasiunĭ de a 'şĭ arăta păsurile şi d'a provoca îndreptărĭ gentru dînsele, este fără contestaţiune aceĭa a ţĕranilor plugarĭ.

Deşi legile nóstre constituţionale s'arătă că 'ĭ punŭ într'un rang de perfectă egalitate cu toţĭ ceĭ-l alţĭ cetăţenĭ, nu putem ânsĕ tăgădui că lor pên'acum le lipsescŭ organe directe prin care să 'şĭ pótă exprima d'a dreptul trebuinţele şi cerinţele lor.

Pentru ca membriĭ din acéstă clasă — şi să observăm că ea este cea maĭ numerósă într'o ţéră agricolă ca a nóstră — să pótă participa d'a dreptul la mânuirea afacerilor publice şi să pótă respândi şi impune ideilor publiculuĭ o direcţiune favorabilă înaintăriĭ eĭ şi prin urmare şi a adevĕrateĭ prosperităţĭ publice, ar trebui ca instrucţiunea cea practică să fie mult maĭ rĕspândită prin comunele rurale şi ca starea socială a ţĕranilor să fie cu mult maĭ bine întemeĭată decât cum este astădĭ la noĭ.

Ĭată duoĕ resultate care trebuĭe să ne preocupe fórte tare, déca nu voim să perpetuăm şi să întărim şi maĭ mult acea divisiune a poporuluĭ nostru în duoĕ porţiunĭ cu ideĭ, cu cultură,

www.dacoromanica.ro

cu interese şi póte chĭar, la o ḑi de pericol, cu tendenţe diferite.

D'o parte, am avé atuncĭ pe cetăţenĭ, ómenĭ cu cultură intelectuală şi cu activitate politică; de cea-l-altă pe sătenĭ, glóte nenorocite, lăsate în prada ignoranţeĭ şi ajunse la desperare din causa grelelor sarcine ce li s'ar fi impus.

Fie-care din aceste duoĕ divisiunĭ ale poporuluĭ, trăind o viaţă cu totul osebită, s'ar simţi isolată de cea-l-altă; póte adesé chĭar interesele şi ideile lor vorŭ ajunge a fi aşa de diverginte, încât neînţelegerea şi ura arŭ puté să nască între orăşenĭ şi clasele rurale.

Casul nu este tocmaĭ rar, deşi se presentă maĭ mult în sensul invers. In unele localităţĭ fórte industriale, spre exemplu, proletariatul urban, glóta lucrătorilor din fabrice despreçuĭesce şi invidiéză pe proprietarĭĭ fonciarĭ ruralĭ, orĭ-cât de micĭ arŭ fi proprietăţile lor.

Suntem negreşit fórte departe de o asemené stare de lucrurĭ; ânsĕ nu putem ĭarăşĭ tăgădui că progresele ce s'aŭ introdus la noĭ cu răpeḑicĭune în clasele urbane, de la un timp încóce, n'aŭ pĕtruns în proporţiunĭ egale în poporaţiunea rurală.

Poporul de la sate trăiesce cu mult maĭ înstrăinat de activitatea politică a orăşenilor. Chĭar şi reformele sociale îĭ vinŭ în mare parte fără ca el să fi fost consultat în mod real şi multe

www.dacoromanica.ro

chĭar fără ca el să fi fost pregătit pentru dînsele.

Astfel, când sătenilor, lipsiţĭ de luminele instrucţiunĭi şi sărăciţĭ prin grele sarcine, li se impunŭ mĕsurĭ administrative a căror garanţie stă numaĭ într'o stare de cultură înaintată şi pentru a căror susţinere se cerŭ mijlóce de care sătĕnul, în trista luĭ posiţiune, nu póte să dispună, atuncĭ învederat se comitŭ acte greşite şi culpabile, se compromite starea naţiunĭĭ.

Trebuĭesce ca poporuluĭ să i se lase putinţa d'a susţine sarcinele ce i se impunŭ, séŭ, şi maĭ bìne, să nu i se impună decât acele sarcine pe care însuşĭ el simte că le póte purta.

Din aceste consideraţiunĭ, noĭ tragem drept consecinţă că duoĕ punturĭ sunt maĭ ales care trebuĭescŭ să preocupe pe ómenĭĭ de Stat întru ceĭa-ce privesce clasa rurală din ţĕra nóstră. Când datoriele ce aceste duoĕ punturĭ implică vorŭ fi îndeplinite de legĭuĭtorĭĭ şi de administratorĭĭ ţĕreĭ, atuncĭ credem că poporul nostru rural va fi asigurat de prosperarea luĭ şi printr'însul Statul român va puté fi cu adevĕrat tare şi avut.

Aceste duoĕ punturĭ sunt :

Pe d'o parte, instrucţiunea cea bună şi practică, respândită prin sate;

Pe d'alta, înlesnirĭ bănescĭ făcute ţĕranuluĭ, ca să 'şĭ pótă activa şi perfecţiona munca agri-

www.dacoromanica.ro

colă şi tot-d'o-dată să 'l deprindă cu un traĭu adevĕrat economic.

Numerósele sarcine şi neînsemnatele folóse ce are aḑĭ la noĭ plugarul, facŭ ca viaţa luĭ să fie o existenţă fără prevederĭ economice, un traĭu *de aḑĭ pênĕ mâne.*

In ce privesce instrucţiunea claselor rurale, ni s'a părut tot-d'a-una că nimic nu este maĭ eronat decât a crede că e de ajuns ca sătĕnul să înveţe a scri şi a citi, fără ca să i se maĭ dea alte noţiunĭ sciinţifice şi morale, maĭ aplicabile la viaţa sa de agricultor şi de cetăţén.

Din scólele rurale întocmite cu simplul scop de a da noţiunĭ de citire şi de scriere estŭ, pentru tóte comunele din ţĕră, un numĕr — care din nenorocire se înmulţesce din ḑi în ḑi — de aspiranţĭ la posturile salariate ale comunelor, notarĭ şi scriitorĭ, ḑişĭ prin sate *haĭnă albastră*, şi dispuşĭ maĭ tot-d'a-una a se folosi de mărginitele lor cunoscinţe ca de un mijloc de mârşavă exploatare aplicată la nesciinţa de carte a bieţilor sătenĭ şi a tuturor nevoilor ce 'ĭ apasă.

Cu astfel de sistemă de instrucţiune, nicĭ odată clasa rurală nu va ajunge la o adevĕrată cultură, dar nicĭ măcar la o preţuire justă a instrucţiunĭĭ. Sciinţa de carte i se va face din ḑi în ḑi maĭ odiósă, ca un mijloc de corupţiune ce atacă pe ceĭ ce se atingŭ de ea.

Sătenilor le trebuĭesce o învăţătură practică

www.dacoromanica.ro

aplicată, cum am ḑis, la lucrările lor usuale şi la viaţa socială, o învăţătură în care scrierea şi citirea arŭ fi considerate numaĭ ca mijlóce accesoriĭ, şi nu de loc ca scop al învăţământuluĭ.

Aşa dar, nu numaĭ ă învăţa pe sătenĭ să *citéscă* şi să *scrie* trebuĭe să fie scopul scólelor rurale, ci a 'ĭ învăţa să 'şĭ îndeplinéscă cu succes şi progres profesiunea lor de cultivatorĭ aĭ pământuluĭ şi rolul lor de cetăţenĭ aĭ patrieĭ.

D'o potrivă cu *scóla* este ânsĕ, dupe părerea nóstră, folositóre şi instituirea de *bănci rurale*, pèntru deşteptarea şi rădicarea poporaţiunii sătescĭ.

Nicĭ că maĭ vorbim despre mijlócele de existenţă materială ale sătenuluĭ român, adică de condiţiunea locuinţeĭ, veşmintelor şi hraneĭ luĭ, cŏcĭ ele aŭ ajuns a fi reduse la cel maĭ înalt grad de sobrietate şi de simplitate. Dar greutatea de a 'şĭ procura mijlócele de exploatare face ca plugarul să trăiéscă o viaţă cu totul precarie, copleşit pururé sub datoriĭ pe la arendaşĭ şi pe la hangiĭ, cămătariĭ şi lipitorile satelor, robiţĭ cu munca la alţiĭ, pe când propriele lor culture sunt cele maĭ rĕŭ căutate şi maĭ puçin productive.

Toţĭ vorŭ recunósce rĕul acesta ca existând; puçin să fi trăit cine-va la ţĕră, în orĭ-ce parte a judeţelor nóstre, şi va fi pe deplin încredinţat despre acéstă tristă situaţiune a ţĕranilor.

www.dacoromanica.ro

Dar care e mijlocul de vindecare? — ḑiceni-se va.

Noĭ credem că el există. El există în alte ţĕrĭ, unde tot el a scăpat poporaţiunea rurală dintr'o posiţiune tot aşa de pericolósă.

N'avem decât a căuta ca să 'l întroducem şi la noĭ.

Ţéra despre care am vorbit este Scoţia. Acolo, de maĭ multe ḑecimĭ de anĭ, funcţionézĕ o sistemă de băncĭ rurale, care înlesnescŭ plugarilor mijlócele de exploatare şi cărora plugarĭĭ încredinţézĕ economiile lor, spre a trage chĭar şi folos din ele.

Organismul acestor băncĭ este din cele maĭ simple; daraverile ce ele facŭ, deşi bazate pe sume fórte micĭ, sunt ânsĕ colosale prin multiplicitatea şi frecuenţa lor.

Ele daŭ prosperitatea cea maĭ înfloritóre comunelor rurale; ele aŭ introdus spiritul de ordine şi de economie în clasa micilor proprietarĭ sătenĭ; ele aŭ înavuţit ţéra şi aŭ moralisat poporul.

Ar fi o fericire pentru noĭ, ḑéca ómenĭ. specialĭ arŭ întreprinde să studieze modul prin care o asemené instituţiune s'ar puté împământenĭ şi la noĭ.

Credem ânsĕ că înşişĭ proprietarĭĭ ceĭ marĭ arŭ avé un imens interes creând pentru fie-care judeţ o bancă rurală de acest fel; eĭ arŭ puté forma asociaţiunĭ, depunênd drept garanţie pro-

www.dacoromanica.ro

prietățile lor cele mari spre a atrage capitaluri din țéră și din străinătate, prin care s'ar puté inaugura acéstă spornică și patriotică instituțiune a *bancelor rurale,* dupe modelul scoțez.

Am dori ca publicul, ba chiar și guvernul, să pună cel mai curênd în studiŭ aceste duoĕ mari cestiuni întăritóre pentru patrie, de óre-ce ele voru reda viață și avênt celei mai numeróse porțiuni a poporului român, și adică :

1. Organisațiunea, programa și metódele *scólelor rurale.*

2. Instituirea de *bănci rurale* pentru înlesnirea exploatărilor la sătenĭ, dupe sistema scoțeză.

Vineri, $^{10}/_{21}$ septemvrie, 1876.

VI.

SIMPATIELE UNGURILOR PENTRU TURCIA

Manifestațiunile națiunii maghiare se arată din ce în ce mai ostile popórelor creștine din Orient. Am publicat mai de-unăḑĭ apelul pe care junimea universitară din Pesta l'a făcut spre a arăta simpatiile sale cele vii către Turcĭ, și prin urmare spre a respinge orĭ ce solidaritate de ideĭ cu tóte cele-l-alte națiuni vecine. Acest fapt este așa de puțin logic încât socotim ca o datorie a

www.dacoromanica.ro

publicităţiĭ de a 'l combate cu speranţa (puçin întemeĭată, trebuie să mărturisim) că argumentele produse de foĭ devotate cu sinceritate interesuluĭ comun, vorŭ provoca rĕsgêndirĭ în sînul naţiuniĭ unguriescĭ.

Am ḑis că speranţa ne este puçină, cŏcĭ din nenorocire veciniĭ noştri de peste Tisa aŭ dovedit în cele maĭ multe rônduri o încăpĕţînare în rătăcirile lor politice, care a fost maĭ tot-dauna fatală atât intereselor generale ale popórelor orientale, cât şi lor înşişĭ.

Este dar greŭ lucru a strecura adevĕrul în minţile celuĭ care nu vede, n'aude séŭ nu voiesce să vĕḑă şi să auḑă. Cu tŏte aceste din minutul ce ne am luat sarcina de a veghĭa ca stréjă neadormită pe valul de apărare al intereselor orientale şi de vesti pre toţĭ de verĭ ce pericol ne ar ameninţa, nu putem astăḑĭ să nesocotim datoria ce ne este impusă şi să nu deşteptăm mereŭ atenţiunea asupra uneĭ manevre greşite pe care o execută, din rătăcire póte maĭ mult decât din rea voinţă, un aliat firesc, un frate de cruce, carele trece la inimic, compromiţêndu'şĭ sórta sa proprie maĭ mult âncŏ decât pe a celor-l-alţĭ părtaşĭ aĭ luĭ.

In adevĕr, cum îşĭ potŭ închipui Unguriĭ că eĭ, cari sunt nimic maĭ mult decât una din numerósele naţionalităţĭ ale Europeĭ resăritene şi chiar nu una din cele maĭ numeróse, arŭ avé in-

www.dacoromanica.ro

terese diferite de ale celor-l-alţi, precum Slavii meridionali, Românii şi Grecii?

Dacă nu ne amăgim, casul lor să presentă în modul următor:

Naţiunea maghiară se vede în alternativă de a'şi alege aliaţi, séu în câmpul nedreptăţiţilor, séu în acela al nedreptăţitorilor; ea, neputênd să stea mórtă şi nepăsătóre în colcotirea presentă a Europei rĕsăritene, se vede silită a se pronunţa în favórea unia din cele două partide care 'şi dispută domeniul viitor al peninsulei Balcanice. Nu póte într'altfel decât a fi séu cu Turcii, séu cu creştinii, fie aceştia de orĭ ce origină arŭ fi, latină, slavonă orĭ elenică.

Intr'acéstă imperiósă alternativă, pe de o parte se presentă aspiraţiunile la libertatea naţională, la progresul social întemeiat pe ideile luminóse ale lumei culte; pe de altă, têmpirea absolutismului, tirania cea mai órbă, bazată pe cuceririle străvechi ale sabiei.

Obligaţi să alégă, ce facŭ Ungurii?

Despreţuind legămintele care le aŭ asigurat existenţa lor europeană, uitând că ei s'aŭ mânţinut în mijlocul nostru, ca sprijinitorĭ aĭ civilisaţiunii occidentale, şi prin urmare nesocotind adevĕratele lor interese pentru viitor, ei vinŭ astădi a îmbrăţişa causa asupritorilor în contra celor asupriţi, a barbariei asiatice în contra popó-

www.dacoromanica.ro

relor europene, care nu ceiŭ alt-ceva decât a trăi viaţa de libertate şi de lumină a lumiĭ civilisate.

Unde e aci dreptatea? Unde e logica? Unde e chĭar interesul practic?

Dice-ni-se-va că s'a deşteptat acum în sînul naţiuniĭ maghiare căldura sângeluĭ omogen, şi că ea alérgă printr'un avênt firesc al inimeĭ, în ajutorul fraţilor sĕĭ de aceĭaşĭ origină?

Dar acésta nu póte fi decât o glumă. Acea atracţiune a sângeluĭ a stat amorţită în timpĭ maĭ puţinĭ luminaţĭ decât al nostru, în epoce pe când interesul real al Maghiarilor ar fi fost de a se asocia frăţeşte cu ordiele puternice ale Osmanlîilor, spre a purta împreună cu ele semi-luna triumfătóre peste tótă Europa.

Pe atuncĭ ânsĕ Ungurii, fiĭ de adopţiune aĭ societăţilor occidentale, sciaŭ să se lupte vitejesce în contra Turcilor şi n'aveaŭ alţĭ maĭ neînpăcaţĭ inimicĭ decât pe închipuiţiĭ lor fraţĭ de astădĭ.

Nu cumva óre se simtŭ eĭ adĭ pĕtrunşĭ de mustrare şi visézĕ în căinţa-le frăţéscă, de a îndeplini mâne, poimâne, ceĭa-ce n'aŭ voit să facă în timpiĭ de isbêndă aĭ Mahmudilor şi aĭ Solimanilor? Nu cumva îşĭ facŭ nălucă despre întórcerea pre lume a luĭ Attila secundat de Omar? Culmea extravaganţeĭ ar fi negreşit de a vedé rĕsărind în sînul Ungurimeĭ pretenţiunea de a cuprinde în tovărăşie cu Turciĭ, tótă domnirea Orientuluĭ şi póte chĭar de a se întinde cu timpul peste alte

www.dacoromanica.ro

ţĕrĭ ale Europeĭ. Décă cumva ânsĕ o asemenea fantasmagorie va fi existând în imaginaţiunea vre unor fanaticĭ aĭ despotismuluĭ asiatic, fie în Turcia, fie în Ungaria, aceia nu cutézĕ a o rosti, şi bine facŭ cŏcĭ n'arŭ puté provoca decât rîsul.

Argumentele şi apreciaţiunile pe care se bazézĕ astădĭ manifestaţiunile turcofile ale Ungurilor sunt de-o-cam-dată de altă natură. Eĭ, în schimbarea ce s'a produs acum în politica lor tradiţională, aŭ păstrat óre-care bun simţ. Nu vorŭ să învedereze că, pe când în sînul tuturor pòpórelor din Europa civilisaţiunea modernă a desvoltat idei liberale, numaĭ la dînşiĭ le a produs efecte cu totul contrariĭ, şi nu 'ĭ a întors cu dosul către barbaria şi tirania asiatică.

Acest fapt monstruos stă ânsĕ ascuns în fundul consciinţeĭ maghiare; în faça lumeĭ eĭ îşĭ facŭ acum spaimă de colosul moscovit, pe care îl vĕdŭ sprijinind pe asupriţiĭ Porţiĭ şi pe temeĭul ajutórelor morale şi chĭar materiale ce Rusia dă şi póte âncŏ va maĭ da Sĕrbilor şi Bulgarilor, Maghiariĭ vorŭ să dea şi eĭ ajutor şi sprijin Turcilor.

Rusia e în drept a face ceĭa ce face. Chĭar principiile simpleĭ morale arŭ puté-o îndemna pe dînsa, putere mare şi influentă, a stărui cu tot dinadinsul ca să nu se comită nedreptăţĭ, cruḑimĭ şi nelegiuirĭ în contra omenirĭĭ. Apoĭ învederatele legăturĭ de sânge, de religiune şi de

www.dacoromanica.ro

limbă, care există între Ruşĭ, Sêrbĭ şi Bulgarĭ, daŭ temeĭurĭ şi maĭ nerecusabile uneĭ astfel de intervenţiunĭ. De n'ar exercita-o, póte că cu drept cuvênt Rusia ar fi criticată; ea face dar ceĭa ce trebuĭe şi se cuvine să facă. Dovadă despre acésta este că însăşĭ Anglia, care pênĕ acum a fost stêlpul şi scăparea Turcilor, a recunoscut că nu există aḑĭ altă linie de purtare onorabilă în Orient.

Aşa dar nicĭ un om cu mintea sănĕtósă n'ar putĕ să formeze cel maĭ mĕrunt raţionament, prin care să dovedéscă lumiĭ că, de óre-ce Rusia apărând pe Slaviĭ din imperiul turcesc, susţine causa dreptăţiĭ şi a umanităţiĭ, resultă dintr'acésta că Unguriĭ trebuĭe să vină cu sufletul şi póte mâne cu armele în ajutorul Turcilor, cari aŭ acum în faça lumiĭ întregĭ rolul de asupritorĭ cruḑĭ şi nedrepţi.

Maghiariĭ ânsĕ, făcênd astfel, se credŭ maĭ adâncĭ politicĭ decât lumea întrégă; li se pare că vĕdŭ maĭ bine şi maĭ departe decât ţoţĭ. Şi ĭată cum.

In interveniţiunea energică a Rusieĭ, eĭ simtŭ un mare pericol, care ameninţă tot Orientul. Colosul moscovit, ḑicŭ eĭ, întinde aḑĭ mână de ajutor, cu care maĭ apoĭ el are de gênd să sugrume tóte popórele rĕsăritene. Primejdia cea iminentă astăḑĭ este pentru dînşiĭ întinderea împĕrăţieĭ

www.dacoromanica.ro

Ţaruluĭ asupra întregeĭ peninsule Balcanice şi póte ânkŏ şi maĭ departe.

Să admitem kă purtarea de astădĭ a Rusieĭ, logică şi morală în împrejurările actuale, ascunde scopurĭ interesate. Lucrul e în sine destul de firesc şi nu trebuĭe să fie cine-va tocmaĭ isteţ şi priceput, ca să înţelégă acésta.

Dar ne întrebăm, care ar fi obstacolul cel maĭ firesc şi cel maĭ puternic ce s'ar puté opune unor asemenea intenţiunĭ cuceritóre din partea imperiuluĭ rusesc?

Fi-va óre de a lua partea Turcilor, cari respingŭ orĭ ce idee de progres social, cari asuprescŭ popórele, cari susţinŭ în Europa un guvern de absolutism tempit şi de rea credinţă?

Nu este ânsĕ cu mult maĭ demn şi maĭ logic ca tóte naţionalităţile creştine ale orientuluĭ, Românĭ, Sêrbĭ, Bulgarĭ, Grecĭ şi Ungurĭ, uniţĭ cu toţiĭ în aceleaşĭ interese, în aceleaşĭ aspiraţiunĭ kătre libertate şi civilisaţiune, să dea lumeĭ întregĭ dovedĭ pipăite kă prin înfrăţirea lor, eĭ constituïescŭ o putere din cele maĭ respectabile, kăria se póte lăsa cu deplină încredere paza şi prosperarea Europeĭ orientale, de óre-ce ea nu voïesce a fi nicĭ a Turcilor, nicĭ a Ruşilor, nicĭ a nimenuĭ.

Deplinul acord al tuturor poporaţiunilor orientale asupra uneĭ asemene ideĭ, ar fi fără în-

www.dacoromanica.ro

duoĭală stavila cea maĭ neînvinsă la orĭ-ce lăcomie politică.

Ar trebui ca Ungurĭĭ să pricépă şi dînşiĭ acéstă idee, precum o pricepŭ toţĭ vecinĭĭ lor; să fie bine încredinţaţĭ, că déca eĭ n'aŭ dorinţă de a fi cuceriţĭ de Ruşĭ, acéstă dorinţă n'o aŭ nicĭ Românĭĭ, nicĭ Grecĭĭ, nicĭ Sêrbiĭ, nicĭ Bulgarĭĭ. Fie-care din aceştia vorŭ să trăiéscă cu sine şi prin sine; dar toţĭ împreună arŭ fi maĭ siguri de independenţa, de prosperitatea şi de viitorul lor, când n'ar exista printre dînşiĭ pretensiunĭ absurde şi aspiraţiunĭ avide ca ale Maghiarilor, care nu sunt alt-ceva decât variante ale acelor fapte pe care le vedem toţĭ la Turcĭ şi ale acelor dorinţe, pe care eĭ le bănuĭescŭ la Ruşĭ.

Miercurĭ, 20 octomvrie (1 noemvrie) 1876.

VII.

SPIRITUL DE CUCERIRĬ

Dispositiunile pacifice sub care s'aŭ deschis conferenţele de la Constantinopole înlătură órecum pentru moment îngrijarea în care se afla tótă lumea, maĭ ales în ultimele treĭ sĕptĕmânĭ.

De patru cincĭ lunĭ, publicul este legănat în-

www.dacoromanica.ro

tre speranţele de pace şi grijile răsboĭuluĭ, şi toţĭ publiciştiĭ din Europa aŭ desvoltat, cu maĭ multă séŭ maĭ puçină perspicacitate, dar tot-d'auna fără de temeĭurĭ positive, probabilităţile ce existaŭ pentru soluţiunea pacĭnică séŭ belicósă a cestiuniĭ orientale.

Fiind-că ânsĕ, de o cam dată, orizontul se află maĭ mult înseninat de lumina plăcută a buneĭ înţelegerĭ între puterĭ, socotim că publicul nostru va apreçui óre-care consideraţiunĭ, emise nu de mult de un judicios sciitor francez, care şi dînsul a susţinut mereŭ, ca maĭ siguri, sorţiĭ păceĭ, basându-se pe raţionamentele originale şi instructive pe care le vom presenta în prescurt.

Pentru ce, întrébă dînsul, regiĭ şi împĕraţiĭ arŭ face răsboĭu în momentul de façă?

În genere, răsboĭul se face pentru a se dobêndi un adaus de teritoriŭ, o pradă materială, séŭ cel puçin, spre a câştiga glorie şi laudă.

Apoĭ de adaose de teritoriŭ are acum trebuinţă împĕratul Rusieĭ, care abĭé îşĭ cunósce întinderea coprinsuluĭ în Europa şi în Asia?

S'aŭ ḑis fórte multe despre înduoĭosul testament al luĭ Petru cel mare; dar ĭată aci un document cu mult maĭ curios, ce l'am aflat din întêmplare. E vorba despre principele Dimitrie Cantemir, fost Domn al Moldoveĭ, care trecu în alianţa şi în serviciul Ţaruluĭ rusesc.

www.dacoromanica.ro

Cantemir, care vorbea un-spre-ḑece limbĭ, era dragomanul luĭ Petru, în timpul războĭuluĭ ce acesta întreprinse în Persia; el avea sarcina a redacta manifesturile în limba persană. Într'o vorbire ce avu cu Ţarul în privinţa biruinţelor luĭ, principele îl felicita pentru nouele sale cuceriri şi îĭ ura ca în curênd să adauge, pe lângă celel-alte ale sale titluri, şi pe acela de Şah al Persieĭ.

La acestea Petru rĕspunse: — „Vĕḑ că fórte puçin aĭ pĕtruns cugetele mele şi fórte rĕŭ 'mĭ aĭ înţeles interesele. Eŭ nu caut a cuceri nouĭ pămênturĭ; am maĭ multe decât îmĭ trebuĭe. Numaĭ pentru apărarea şi asigurarea mea, am întreprins atâtea războĭe. Să nu credĭ că am lăcomia cuceririlor; din contra, printr'însele garnizónele militare se răsipescŭ; linia de circonferenţă se destinde nemĕsurat şi puterea internă a Statuluĭ slăbesce şi se compromite".

Acum ne întrebăm: este óre cu putinţă ca actualul împĕrat al Rusielor să aĭbă un alt punt de vedere decât al gloriosuluĭ sĕŭ strămoş, el maĭ cu sémă care 'şĭ a legat numele de fapta cea maĭ mărĕţă, cea maĭ nobilă şi cea maĭ drĕptă din istoria patrieĭ sale, desrobirea ţĕranilor?

Adausul de glorie ce ar puté câştiga dînsul dintr'un războĭu, fie chĭar şi pe deplin victorios, este mult pré neînsemnat, pentru ca el să se decidă cu uşurinţă a trămite la măcel pe óme-

www.dacoromanica.ro

niĭ cărora însuşĭ le a dăruit libertatea. Ar fi, pênĕ la óre-care punt, a 'şĭ desminţi, a 'şĭ despreţui propria sa operă.

Chĭar dĕcă, precum se ḑice, el s'ar simţi împins la răsboĭu prin nebunia belicósă ce se pretinde că domnesce acum în Rusia, apoĭ părăsi-va el tradiţiunea înţeléptă şi gloriósă a luĭ Petru cel mare, spre a da dreptate aceluĭ şef de bandă, lipsit de caracter şi de convicţiune, care ḑicea: „Le sunt căpetenie; trebuie să'ĭ *urmez?*“

Trecênd apoĭ la alt suveran, nu este óre evident că astăḑĭ împĕratul Wilhelm scie fórte bine că răsboĭul cel maĭ norocos, cel maĭ triumfal, este o gróznică nenorocire, chĭar şi pentru învingĕtor?

Germania nu ĕste astăḑĭ nicĭ maĭ avută, nicĭ maĭ fericită decât înaintea răsboĭuluĭ francez.

Din contra, s'ar puté ḑice că dînsa a suferit maĭ mult dintr'însul.

Învingĕtoriĭ aŭ învăţat a cunósce nevoĭ pe care nu le simţeaŭ âncŏ; ĭar învinşiĭ aŭ primit numaĭ o lecţiune, de care vorŭ sci a se folosi, şi astăḑĭ a ajuns ca aceĭa să ducă dorul acestora.

Învingĕtoriĭ aŭ avut în adevĕr curiósa plăcere de a pustii holdele învinşilor; dar, când s'aŭ întors a-casă, aŭ găsit câmpiele lor înţelenite şi s'aŭ putut convinge că nu cu braţe frânte şi cu capete sparte se cultivă ţĕrinele, precum ĭar s'aŭ

www.dacoromanica.ro

încredinţat că cel ce se duce departe să taĭe... frunḑă de dafinĭ, nu maĭ află în ogorul sĕŭ grâŭ de secerat.

Din acestea a resultat pentru tótă Germania, de la împĕrat pênĕ la pûrcălab, simplul calcul următor: că adică o prăjină de pământ bine arată şi bine semĕnată, în prejma caseĭ, este o cucerire mult maĭ mare, maĭ folositóre ba şi maĭ gloriósă, decât ḑecimĭ de miĭ de pogóne luate cu pustiire de la străinĭ.

Şi în adevĕr, la ce maĭ potŭ servi acum cuceririle?

O-dinióră, în timpiĭ de barbarie, răsboĭul îşĭ avea negreşit folósele sale ca meserie. Când se cucerea o ţéră străină, biruitorĭĭ îşĭ împărţeaŭ între dinşiĭ pământurile, avuţiele, femeile; eĭ robeaŭ pe bărbaţĭ şi 'ĭ sileaŭ să 'ĭ hrănéscă prin munca lor.

Osebit de acésta, ceĭ cari pe atuncĭ mergeaŭ la răsboĭu, adică ostaşiĭ de meserie, eraŭ puçinĭ la numĕr; pe când dinşiĭ se băteaŭ, alţiĭ lucraŭ a-casă pământul şi pregăteaŭ pentru toţĭ hrana.

Astăḑĭ nu maĭ este aşa. Deşi răsboĭul deştéptă âncŏ instinctele cele rele ale omenirĭĭ, omorul, jafurile, incendiele şi pustiirile, dar năravurile moderne punŭ la tóte acestea o margine. Cucerirea nu maĭ este o *plaşcă*, precum

www.dacoromanica.ro

se ḑicea pe atunceĭ; ea s'a prefăcut acum în *anexiune.*

Negreşit că astăḑĭ âncŏ se potŭ dobêndi provinciĭ şi cedărĭ de teritoriŭ, printr'o bătălie câştigată, tot aşa de bine ca şi printr'o simplă proclamaţiune, însoţită de óreşĭ-care terorism.

Nimic maĭ lesne de făcut, când norocul ajută; dar ĭarăşĭ nimic maĭ lesne de desfăcut. Câţĭ-va anĭ dupe cuceririle luĭ Frederic cel mare, Francezĭĭ eraŭ în Berlin; şi câţĭ-va anĭ dupe ale luĭ Napoleon cel mare, Prusianiĭ eraŭ în Paris.

Un lucru cu mult maĭ anevoĭos acuma pentru un Stat óre care, este de a 'şĭ *întrupa* o provincie în mod durabil. O astfel de operaţiune nu se póte executa decât în timpĭ de secolĭ, prin amestecul locuitorilor cari, în orĭ ce cas, trebuĭe luaţĭ cu încetul, cu binişorul, respectându-le maĭântêĭ ideile, năravurile, obiceĭurile şi prejudicăţile, ca să se înduplece şi să se preschimbe cu timpul.

Alt-mintrelé învingĕtorul nu face alt-ceva decât a ţine cât-va timp în sclavie un numĕr maĭ mult séŭ maĭ puçin însemnat de învinşĭ, cari la orĭ-ce moment favorabil sunt gata a se desrobi şi a se deslipi de corpul Statuluĭ cuceritor.

Socotéscă dar orĭ şi cine câtă bătaĭe de cap, câte chĭeltuĭelĭ şi câtă stăruinţă cere astăḑĭ cea maĭ mĕruntă cucerire; pună într'o cumpănă

www.dacoromanica.ro

ómeniĭ şi banĭĭ ce trebuĭescŭ sacrificaţĭ cu răsboĭul, spre a obţine un aşa anevoios şi nestatornic resultat; ĭar în cea-l-altă cumpănă grămădéscă folósele ce ar aduce aceĭaşĭ ómenĭ, aceĭaşĭ banĭ, aceĭaşĭ bătaĭe de cap şi aceĭaşĭ stăruinţă, dĕcă arŭ fi depuse la perfecţionarea industrieĭ şi a agricultureĭ Statuluĭ.'

Nu avem nicĭ o îndoiélă că dintr'o astfel de cumpănire va resulta pentru toţĭ convingerea că regiĭ şi împĕraţiĭ cari se află astădĭ în capul Statelor europene nu sunt ómenĭ aşa lipsiţĭ de calcul, de omenie, de prudenţă, de înţelepcĭune şi de amor propriŭ, spre a întreprinde de la sine un răsboĭu fără de scop, séŭ a se îndupleca la avênturile neraţionate ale uneĭ părţĭ minime dintre supuşiĭ lor.

Sâmbătă, $^{4}/_{16}$ dechemvrie, 1876.

VIII.

MARELE BOLNAV AL ORIENTULUI

Fiind-că tótă Europa de Turcia numaĭ se ocupă, suntem datori să ne ocupăm şi noĭ de dînsa.

Anul care expiră a arătat că acest Stat se află în opositĭunea cea maĭ vĕdită cu spiritul şi

www.dacoromanica.ro

cu esenţa tuturor Statelor marĭ şi micĭ ale Europeĭ.

In acest an, Turcia a debutat printr'un fel de bancrută, care a produs mare emoţiune pe pĭeţele cele maĭ puternice ale Occidentuluĭ, în Englitera şi în Franţa.

Dupe aceĭa a venit o succesiune de detronărĭ şi de măceluri în conacele sultanilor şi vizirilor. In acelaş timp, ucişiĭ şi ucigaşiĭ din Constantinopol sĕvĕrşaŭ pe rônd alte şi maĭ culpabile măceluri printre nisce poporaţiunĭ laborióse ale imperiuluĭ şi tot-de-o-dată căutaŭ a masca Europeĭ crimele comise.

Avem apoĭ să înregistrăm un răsboĭu de şése lunĭ, susţinut cu puterĭ îndecite, în contra a douĕ micĭ poporaţiunĭ cari se luptară pentru drepturile omenirĭĭ în contra celeĭ maĭ órbe sĕlbătecĭĭ. Tóte puterile Europeĭ civilisate privirĭ aceste acte spăimêntătóre cu acea mirare, plină de nehotărîre, ce arŭ încerca membriĭ uneĭ adunărĭ de ómenĭ de omenie, cari arŭ vedé de-o-dată pe unul dintre dinşiĭ comiţênd acte mişelescĭ.

Toţĭ arŭ sta atuncĭ la îndoĭală şi s'arŭ întreba: — „Óre a înebunit cutare? Séŭ că noĭ ne făceam ilusiune asupra onestităţiĭ luĭ?“

Ceĭ cari pênĕ atuncĭ îĭ fusese maĭ favorabilĭ, maĭ amicĭ, n'arŭ cuteza de-o-dată a se lepăda de dînsul; dar 'l arŭ cam ocoli.

Ceĭ cari de maĭ nainte aveaŭ asupră'ĭ óre-

www.dacoromanica.ro

care bănuielĭ, totuşĭ, din consideraţiune către vechĭul amic, n'arŭ cuteza âncŏ să 'l mustre şi să 'l străşnicéscă precum i s'ar cădé.

Ĭată cum ni se presentă situaţiunea Imperiuluĭ otoman în cursul anuluĭ 1876.

Maĭ nainte, în curs de anĭ îndelungĭ, Pórta însăşĭ a avut pudórea séŭ bunul simţ a 'şĭ acoperi, pe cât putu, slăbiciunile şi defectele. Stând umilită la glasul puterilor creştine, şi cunoscênd şi temerile ce inspira distrugerea eĭ, ea sciu să 'şĭ câştige bună-voinţa şi protecţiunea statornică a unora din ele.

Când Turcia a fost amenințată în integritatea eĭ, porţiunea cea maĭ civilisată a Europeĭ apusene, Englitera, França şi Italia, aŭ alergat în ajutorul eĭ, aŭ luat semi-luna subt ocrotirea lor, şi 'şĭ aŭ vĕrsat nobilul lor sânge pentru apărarea stéguluĭ luĭ Mohamet!

Fost-a óre acea generósă urmare un învăţ profitabil, un îndemn spre bine pentru guvernul turcesc?

Din contra. De atunci în cŏce, de câte orĭ el n'a stat cu totul adormit în lenevirea'ĭ obicĭnuită, momentele'ĭ de trezvie le a întrebuinţat numaĭ spre a inventa mijloce indirecte, *tertipurĭ*, pentru a scamota şi buna credinţă a Europenilor şi făgăduinţele de îndreptare ce dase protectorilor sĕĭ.

Treĭ-deci de anĭ trecură de la ultima pace,

www.dacoromanica.ro

plină de făgăduinţe de dreptate, şi totul în Turcia se află âncŏ în starea cea durerósă, cunoscută acum de tótă lumea, şi dată de gol în anul 1876 de însuşĭ guvernul turcesc. El arătă Europeĭ, limpede şi curat bancrută, detronărĭ în harem, uciderĭ de ministrĭĭ şi de agenţĭ consularĭ, măceluri şi pustiirĭ prin provinciele creştine cele maĭ îmbilşugate, lipsă totală de autoritate morală, crudimĭ, barbarie şi făţărnicie pretutindenĭ.

Spectatoriĭ uneĭ aşa triste şi sângeróse drame aŭ avut timp îndestul ca să judice, să încerce şi să pipăie pe actorul, pe făptuitorul eĭ.

Şi cu tóte aceste el cuteză să presente Europeĭ, în ultima scenă a oribileĭ sale representaţiunĭ, *Constituţiunea otomană*, care nu este decât o naivitate odiósă, prin care culpabilul, dovedit din tóte părţile, speră să maĭ amăgéscă pe judicătoriĭ sĕĭ.

Opri-se-va şi acum Europa dinainté temeriĭ necunoscutuluĭ, în resolvarea cestiuniĭ orientale?

Şi ce póte fi acel necunoscut aşa de spăimêntător?

Tóte puterile vecine cu Turcia aŭ declarat acum că cerŭ, nu măriri de teritoriŭ, ci numaĭ garanţiĭ positive spre a nu maĭ avé spectacolul barbarieĭ în coprinsul continenteluĭ european.

La acéstă declarare, prin ce le rĕspunde Turcia? Prin *Constituţiunea imperiuluĭ otoman*, de

www.dacoromanica.ro

care nimenĭ în Europa n'a putut'o citi fără a zîmbi şi a da din umerĭ.

Decĭ, pe o astfel de garanţie, nimenĭ, cu drept cuvînt, nu pune nicĭ cel maĭ mic temeĭu.

Dar, pe de altă parte, Pórta declară că nu póte şi nu voĭesce să dea altă chezăşie.

Întru acest unic punt făgăduinţa'ĭ este sigură.

Constituţiunea eĭ este, pentru dînsa ca şi pentru tótă lumea, o amăgire, o spoĭală fără temeĭu. Dar ea spune curat puterilor europene că, décă ele nu se potŭ mulţămi cu acéstă amăgire, apoĭ ea, Pórta, nu se simte în stare morală şi materială a face maĭ mult decât atâta.

Din acésta resultă că orĭ-ce combinaţiune ar găsi puterile Europeĭ, în care ar intra ca un factor guvernul otoman, este o ilusiune care se va disolve chĭar prin natura elementuluĭ corupt şi corosiv al factoruluĭ principal.

Noĭ credem că aceste ideĭ aŭ pĕtruns astădĭ în tóte cercurile diplomatice ale Europeĭ şi că nouele prelungirĭ care se facŭ pentru a se da o soluţiune cestiunĭĭ, sunt termene luate, în parte cu óre-care speranţă, că se vorŭ înţelege asupra uneĭ combinaţiunĭ maĭ raţionale, maĭ temeĭnice decât aceĭa în care imperiul turcesc s'ar amesteca ca un disolvent.

Dar, fi-va anul 1877 acela în care vorŭ ajunge de îndată puterile a se înţelege asupra acesteĭ noue combinaţiunĭ?

www.dacoromanica.ro

Ĭată ceĭa ce, din nenorocire, nu ne este permis a afirma; cŏcĭ, deşi în realitate, puterile europene unite arŭ puté realisa îndată o constituire a peninsuleĭ Balcanice, pe baza naţionalităţilor, totuşĭ vedem că pênĕ acum fie-care din ele se simte slabă, în sînul forţeĭ sale, din causa lipseĭ de înţelegere asupra acesteĭ întocmirĭ.

O situaţiune ca acésta explică neîncetatele prelungirĭ de pênĕ acum şi ne insuflă temerea că, şi de rôndul acesta, imperiul otoman îşĭ va datori prelungirea existenţiĭ sale în Europa aceleĭ neîntemeiate sfieli reciproce ce 'şĭ arată puterile creştine în relaţiunile lor politice, pe când, în consciinţă, toţĭ capiĭ de Staturĭ şi toţĭ consilieriĭ cabinetelor sunt uniţĭ în credinţa că prelungirea domnirĭ Turcieĭ în orientul Europeĭ este o rană fără vindecare, în mijlocul căria va trebui neapĕrat să se înfigă scalpelul.

Atâta maĭ adaogem. Mediciĭ cari din compătimire, din lene séŭ din gelosie de meserie între sine, daŭ ţi dupe ţi spre a face o imputaţiune ce nu se póte delătura, sunt ómenĭ fără milă către însuşĭ bolnavul, fără pricepere de al lor propriŭ interes; cŏcĭ tot-d'auna corpul curăţit de rănĭ şi însănĕtoşit este pentru fie-care de folos, ĭar cel bolnav cade mereŭ ca o năpaste asupra tuturor.

Mercurĭ, 29 dechemvrie 1876 (10 ianuarie 1877).

www.dacoromanica.ro

IX.

„O CUGETARE POLITICĂ"

1⁰

Ingrijarea firéscă ce a coprins mințile tuturor în gravele împrejurări ale situațiunii actuale a provocat la noĭ, ca și aiuré, păreri diferite asupra soluțiunii ce s'ar cuveni cestiunii orientale, și, în parte, asupra purtării ce are a păzi România în eventualitatea unei întețiri a conflictului politic din peninsula balcanică.

Pênĕ iu ḑioa de aḑĭ, în curs de vre o ḑece luni, petrecute sub dogoréla primejdiósă a focului ce ardea la vecini, nimeni n'a putut să afle vre un defect, vre o incorecțiune în linia de conducere ce aŭ păstrat poporul și guvernul român.

Cea mai deplină neutralitate, cea mai strictă nepărtinire arătate către luptătorii de peste Dunăre, fie dînșii martiri séŭ călîi, aŭ dat țipăite dovedi despre statornicia cu care Românii sciŭ a se ține sub scutul politic ce puterile europene aŭ întins asupra lor, de la tratatul din Paris încóce.

Cât de mult eĭ preçuĭescŭ acéstă positiune neutrală, pe care noĭ toți am dori s'o vedem confirmată printr'un act diplomatic definitiv, acésta Românii aŭ manifestat'o și mai deună-ḑi, în mo-

www.dacoromanica.ro

mentul când, pe nĕaşteptate şi 'n urma uneĭ neîntrerupte pasivităţĭ care fusese aşa de favorabilă Porţeĭ, Românii s'aŭ trezit dinaintĕ uneĭ violente cercărĭ din partea guvernuluĭ otoman d'a le rădica drepturĭ chezăşuite lor de secolĭ.

Indignaţĭ d'o aşa necalificabilă lipsă de simţul moral al recunoscinţeĭ şi de tactul politic cel maĭ rudimentar din partea Turcieĭ, Românii s'aŭ mărginit a protesta cu tărie şi demnitate în contra ataculuĭ, şi ânc ŏ o dată, cu însutită insistenţă, aŭ invocat scutul tutelar al neutralităţiĭ lor şi al inviolabilităţiĭ dreptuluĭ lor politic.

Pĕnĕ la acest punt, suntem încredinţaţĭ că toţĭ bărbaţiĭ de Stat aĭ Românieĭ staŭ într'un perfect acord, şi că numaĭ inamicĭ aĭ naţionalităţiĭ române arŭ fi putut sfătui o purtare maĭ puţin prudentă, sĕŭ maĭ puţin demnă.

Aşa dar ce s'a făcut pĕn'acum, bine s'a făcut.

Cestiunea se complică ânsĕ fŏte tare, — maĭ ales în urma ultimelor apucăturĭ agresive ale guvernuluĭ otoman, — décă cumva, în loc d'a se resolve printr'o împăcĭuire generală, conflictul oriental ar ajunge în curĕnd să'şĭ caute o soluţiune în sorţiĭ armelor.

In asemenea cas, ce cale are să urmeze România ?

Ca teritoriul eĭ să fie respectat de către puterile înconjurătŏre ce arŭ intra în răsboĭu, nu pŏte

www.dacoromanica.ro

fi speranță. Pământurile României sunt din nefericire trecătórea firéscă a celor ce apără séu atacă pe uscat peninsula balcanică.

Odinióră, pe când împeraţiĭ din Roma disperase de a puté păstra o provincie romană pe malul stâng al Dunărĭi de jos şi a ţine plept, pe şesurile meridionale ale României, ordelor de barbarĭ cari năvăleaŭ despre nord, acele late şi mănóse câmpiĭ rămăsese pustiite de locuitoriĭ lor. Imperaţiĭ işĭ trăsese legiónele de ostaşĭ dincolo de Dunăre, şi bieţiĭ coloni, cari nu se îndurau să părăséscă cu totul noua lor patrie, se pitise prin ascunderile Carpaţilor.

Să notăm acest fapt, pe care s'ar puté baza teoriile uneĭ politice ḑisă „tradiţională a Latinilor de la Dunăre".

Să distingem ânsă bine şi să recunóscem că numaĭ lipsiţi de *apărătoriĭ lor armaţi*, pe cari temerile egoiste ale împeraţilor îĭ strămutase *dincolo de Dunăre*, *coloniĭ séŭ plugariĭ romani* se retraseră *spre Carpaţi*, lăsând şesurile pustiĭ în préda barbarilor.

De câte orĭ, maĭ târḑiŭ, aceĭ coloni, reîntorşĭ pe şesurĭ, aŭ avut în mână o armă, séŭ o armată cu care să se pótă apăra în contra cotrotropitorilor veniţĭ de peste Dunăre, de peste Nistru, séŭ de peste Carpaţĭ, istoria ne dovedesce că eĭ s'aŭ luptat voĭniceşte, singurĭ când aŭ pu-

www.dacoromanica.ro

tut, alături cu aliaţi mai puternici, când mijlócele le erau mai slabe.

Numai atunci, când colonii latini din ori-ce timp n'au mai avut printre sine ostaşi romani, numai atunci au fugit să se ascundă *cu mânele góle*, în munţi, de câte ori, la câmp se vesteau năvăliri de duşmani.

Acésta este tradiţiunea politică a colonieï romane de la Dunăre, demnă şi gloriósă une-ori, tristă şi umilită în alte rônduri.

Cestiunea este de a sci, în care din aceste doue fase ale existenţii sale se află astădi naţiunea română.

Ne am înălţat în cursul timpilor, pênă la originile naţionalităţii nóstre, cu scopul d'a pune pe public în posiţiune d'a preçui, în mod mai complet, linia de conducere tradiţională a Statelor române şi mijlócele de acţiune de care ele au dispus la diferite epoce.

Déca cine-va, voind să'şi dea séma despre rolul politic al Românilor, şi să tragă dintr'însul învăţături pentru present, s'ar mărgini într'o analisă amĕnunţită a purtării voivodilor fanarioţi, a boïerilor munteni şi moldoveni din secolul al XVIII, când Principatele erau ajunse la cel mai trist grad de slăbiciune, declarăm că acela nu póte ajunge decât la soluţiuni conforme cu starea timpilor de care s'a ocupat.

www.dacoromanica.ro

El va perde cu totul din vedere timpiĭ anteriorĭ, secoliĭ îndelungĭ şi adesĕ glorioşĭ în care statele române se aflaŭ într'o posiţiune mult maĭ analogă cu aceĭa a Românieĭ de astădĭ ; am putĕ ḑice chĭar că nu tot-d'auna străbuniĭ noştri aŭ dispus, spre a lor demnă apărare, de mijlŏce ca cele ce ne staŭ a-mână în present.

Şi cu tŏte acestea, prudenţĭ pĕnĕ unde se cade, eĭ n'aŭ împins prudenţa pĕnĕ la umilire, de câte orĭ aŭ simţit că binele viitor al ţĕriĭ le impunea datoria de a se înfige în luptă şi a nu sta tupilaţĭ, fugind cu inimă codace din ochiĭ străinilor ce călcase în ţĕră.

Aceste consideraţiunĭ asupra secolareĭ acţiunĭ politice a Românilor le am culeş din istoria naţională, ca să întêmpinăm cu dînsele argumentele pe care, tot din istoria naţională, le produce autorul uneĭ broşure întitulată *O cugetare politică, 1877*, spre a întemeia pe ele, óre-care povăţuirĭ ce dă naţiuniĭ române, în casul uneĭ călcărĭ a teritoriuluĭ nostru de către armate străine, pornite în răsboĭul oriental.

Dupe ce autorul aceleĭ broşure cercetéză diferitele căĭ ce s'arŭ deschide atuncĭ dinainte nóstră, şi dupe ce desvóltă, cu un netăgăduit talent de expunere, tŏte nevoiele ce aŭ avut a suferi ţĕrile române de la politca şi de la oştirile Rusieĭ, precum şi tŏte pericolele la care ambiţiósele planurĭ ale imperiuluĭ slavon de la Nord expunŭ

www.dacoromanica.ro

pe naţiunea română, dupe ce a presentat acestea sub colorile cele mai spăimêntătóre, apoĭ de-odată, îşĭ curmă cugetarea politică, prin câte-va frase în care mintea cititoruluĭ cată în deşert o soluţiune practică şi demnă, un mod de acţiune conform cu putinţa reală şi cu tradiţiunea seculară a politiceĭ românescĭ.

Deşi ne propunem a reveni asupra câtor-va alte ideĭ din acéstă însemnată broşură, care ideĭ sunt atingĕtóre de starea generală a peninsuleĭ balcanice, am socotit că maĭ mult importă pentru noĭ Româniĭ ca să răfuim maĭ întêĭ cu dînsa semile politiceĭ naţionale.

Ĭacă, dupe cât putem înţelege, sfatul ce 'l dă autorul, Statuluĭ român cel cu cincĭ milióne de locuitorĭ, cu 60 pênĕ la 100 miĭ de ostaşĭ, cu un budget de 18 şi de 14 milióne consacrat pe tot anul oştiriĭ. El se resumă în următórele cuvinte:

„Idea care ni s'ar părĕ maĭ nemerită ar fi de a nu încuragĭa prin atitudinea şi prin cuvintele nóstre nicĭ pe Turcĭ, nicĭ pe Ruşĭ; a nu arăta nicĭ unuĭa, nicĭ altuĭa, nicĭ simpatie, nicĭ antipatie; a păstra, cum s'aŭ rostit corpurile legĭuitóre, neutralitatĕa nóstră, o neutralitate adevĕrată, ĭar nu o neutralitate cu meşteşuguri; a nu înlesni nicĭ împĭedeca trecerea; ĭar în cas de trecere, fie a unuĭa, fie a celuĭ-l alt, să protestăm sus şi tare dinaintea Europeĭ în contra violăriĭ teritoriuluĭ nostru şi să ne reservăm acţiunea pe viitor, *retrăgênd armata nóstră din ochiĭ trupelor străine* . . . . .; să ne manifestăm do-

www.dacoromanica.ro

rinţele şi speranţele, ca să obligăm pe Europa să ne garanteze pe viitor acea neutralitate de care avem atâta trebuinţă, şi care îi este chiar şi ei atât de necesară".

Nimeni nu tăgăduĭesce folósele neutralisăriĭ absolute a teritoriuluĭ Românieĭ, la care cu toţiĭ aspirăm; dar unicul mijloc de a o dobêndi este óre acela pe care 'l laudă róndurile de maĭ sus?

Neutralisarea politică a unuĭ Stat este ca un fel de inviolabilitate, de adăpostire consacrată, ce se acordă de alte Staturĭ maĭ puternice unuĭ element vital al societăţiĭ, a căruĭ existenţă, întemeĭată maĭ mult pe vigórea luĭ morală decât pe forţele'ĭ materiale, merită a fi respectată de toţĭ ca folositóre tuturor.

Nu unuĭ corp sterp şi degradat, nu uneĭ naţiunĭ ce se condamnă de sineşĭ la o umilitóre inacţiune, va veni cuĭ-va gêndul să'ĭ acorde prerogativa neutralisăriĭ.

Orĭ ce ar ḑice autorul broşureĭ, alta e stima ce câştigă în opiniunea tuturor Statul a cărui armată a fost bătută în luptă de una maĭ puternică séu chĭar a fost silită să'şĭ depună armele dinaintea unuĭ inamic norocos, şi alta e părerea ce'şĭ facŭ ómeniĭ şi cabinetele despre o ţéră care, dupe ce a cheltuit milióne în timp de 20 de anĭ cu formarea uneĭ armate, 'ş'o ascunde în munţĭ la vreme de pericol şi o retrage dinaintea inamiculuĭ cu care nu cutézĕ a se mĕsura.

Autorul broşureĭ, căruia îĭ place aşa mult

www.dacoromanica.ro

a'şĭ aduce aminte de unele din evenimentele istorice, să ne spună décă cum-va adĭ România datoresce propăşirea eĭ politică fugilor periodice la Braşov ale boĭerilor, séü décă o datoresce acelor câte-va picăturĭ de sânge românesc, pe care l'aŭ vĕrsat cu vitejie pandurĭĭ luĭ Tudor şi pompierĭĭ din Délul Spireĭ?

Nu fugind la Braşov şi adresând când arzmahzarurĭ Porţeĭ, când plecate jălbĭ la împĕraţiĭ din Petersburg şi din Viena, s'a deşteptat simţul naţional al românimiĭ şi s'a ridicat poporul român la stima şi la încrederea ce 'ĭ aŭ arătat'o puterile europene în timpul nostru.

Ele s'aŭ încredut în noĭ, fiind-că aŭ vĕdut că noĭ scim âncŏ să udăm cu sângele nostru pământul strămoşesc, când este trebuinţă de a 'l apăra.

Ele aŭ simţit că timpiĭ de umilinţă aĭ secoluluĭ al XVIII-le aŭ trecut pentru Românĭ, şi că eĭ sunt gata a relua firul tradiţiunilor din secoliĭ anterioriĭ, şi a redeveni un bulevard al culturei europene în Orient.

Acestea pare a le fi uĭtat autorul broşureĭ. *Cugetarea 'ĭ politică* pune în cumpăna politiceĭ românescĭ numaĭ rolul Domnilor fanarioţĭ şi boĭerilor de sub domnirea lor. Noĭ îl rugăm să 'şĭ înalţe privirile maĭ sus, — şi cu atât maĭ mult, cu cât ne arătă că póte 's'o facă, — şi negreşit

www.dacoromanica.ro

va vedé mai limpede că nu ni se mai cade aḑi a fugi la Braşov.

Să fugim la Braşov? . . . Autorul ḑice numai *să ne ascundem în munţi*; dar să ne ascundem *cu armata nóstră întrégă.*

Lăsând acum la o parte consideraţiunile de demnitate naţională pe care le am expus pênĕ aci, îl mai întrebăm âncŏ dacă s'a gêndit serios la la putinţa d'a realisa idea sa.

Să presupunem că intră în ţéră o armată străină, cu care nu voim nicĭ a ne lupta, nicĭ a ne înfrăţi; atuncĭ ni se ḑice: — „Ascundeţĭ curênd armata vóstră în munţi!"

Dar străinĭi sciŭ bine că avem şi noĭ o fĕrâmă de vre 60 miĭ ostaşi; credeţĭ că eĭ, luând în stăpânirea lor ţéra părăsită de firescĭi eĭ apărătorĭ, se vorŭ mulţumi a trăi într'însa, la câmp, lăsând în dosul lor, la munţi, pe ostaşiĭ noştri românĭ?

Nimenĭ n'ar putĕ fi atât de naiv încât să nu bănuéscă în ce pericol s'ar afla, când, printr'o schimbare a politiceĭ, acea armată română ar crede de cuviinţă a eşi din vizuinele sale muntóse, spre a conlucra cu antagoniştiĭ puteriĭ care ar fi ocupat şesurile părăsite ale Românieĭ.

Spre a înlătura o asemenea primejdie, străiniĭ cotropitorĭ vorŭ prigoni dar îndată prin munţiĭ Românieĭ pe ostaşiĭ noştri ceĭ furişaţĭ şi aceştĭ ostaşĭ, avênd statornica hotărîre a nu se

www.dacoromanica.ro

bate, ca să satisfacă *Cugetarea politică* din broşură, se vorŭ tot trage înapoĭ pênĕ ce într'o ḑi vorŭ ajunge la hotarele Românieĭ.

Aci, venim şi noĭ a întreba pe autor: — Ce aŭ să facă atuncĭ ceĭ 60 miĭ de ostaşĭ românĭ?

Să fugă la Braşov ca boĭeriĭ din timpiĭ Fanarioţilor?

Şi acolo la Braşov, ce vorŭ găsi eĭ? Amicĭ séŭ inamicĭ? In orĭ ce cas, ómenĭ cari îĭ vorŭ desarma şi 'ĭ vorŭ despreţui!

Ĭată unde se înfundă, dupe noĭ, *Cugetarea politică.*

Arată-ne ea vizuina unde să se pótă ascunde, fără d'a fi dibuită, o oştire formată cu marĭ cheltuĭelĭ în timp de 20 de anĭ; arate-ne pescerea fantasmagorică unde, ca în basmele orientale, s'ar puté face nevĕḑut tot poporul nostru, în timpul lupteĭ; arate-ne maĭ cu sémă regiunea misteriósă în care naţiunea română s'ar puté strecura neîntinată de umilirea fugeĭ şi din care ar puté reveni dînsa dupe luptă, cu tóte drepturile eĭ din trecut; arate-ne tóte acestea, şi atuncĭ ne vom pleca capul dinaintea prudenteĭ înţelepcĭuniĭ a *Cugetărit politice* din 1877.

Altmintrelea, noĭ vom susţine că tipograful a greşit data cu un secol pe coperta aceleĭ broşurĭ. Ea de sigur se aplică la anul 1777. Vom reveni în curênd asupra altor ideĭ, care şi acelea tindŭ dupe noĭ, a dovedi anachronisme, atât în

www.dacoromanica.ro

privinţa situaţiunii Statului român, cât şi în a stării actuale a popórelor de peste Dunăre.

In orĭ ce cas, d'o-cam-dată, întorcênd frasa luĭ Macauley, cu care se începe aşa de frumos broşura în cestiune, vom ḑice că déca „s'aŭ vĕḑut timpĭ când hotarele naturale ale ţĕrilor aŭ fost înlocuite prin hotare morale", apoĭ de sigur, urmând poveţile politice ale autoruluĭ broşureĭ, armata şi naţiunea română, împinse fiind, în fuga lor ruşinósă, a trece peste hotarele naturale ale ţĕreĭ lor, s'arŭ expune a călca tot în acel moment şi peste hotarele morale ale stimeĭ ce ele pênĕ aḑĭ aŭ isbutit a'şĭ atrage în lume.

Să căutăm maĭ bine a ne ţine cu tărie, sub tóte privirile, în adevĕratele nóstre hotare.

Joĭ, $^{9}/_{21}$ fevruarie, 1877.

X.

„*O CUGETARE POLITICĂ, 1877*"

2⁰.

Luăm ĭarăşĭ în mână broşura anonimă întitulată *O cugetare politică, 1877;* şi o luăm de astă-dată cu scop de a cerceta déca nu cum-va, în privinţa stării generale a Orientuluĭ, autorulĭ eĭ nu se amăgesce tot atâta cât asupra linieĭ de

www.dacoromanica.ro

purtare, în care el voĭesce să împingă în viitor pe naţiunea română.

Este de mirare a vedé cum un preçuitor aşa fin al faptelor politice şi al intrigelor diplomatice din secoliĭ şi din deceniile trecute, a putut ajunge cu gêndul la o soluţiune aşa de puçin practică ca aceĭa pe care ne o recomandă.

Acéstă constatare o vom puté face analisând apreçuirile sale asupra spirituluĭ care domnesce printre locuitoriĭ de peste Dunăre, şi vom vedé atuncĭ cum, dintr'o abatere de la realitatea faptelor în acéstă privinţă, decurge o întrégă sistemă de politică înapoĭată şi eronată a peninsuleĭ balcanice, care vine de se înfundă într'o povaţă, pe care noĭ am dovedit'o ca nerealisabilă, adică aceĭa de a fugi cu oştirea nóstră la munţĭ, în casul când Ruşiĭ şi Turcii arŭ pĕtrunde la noĭ în ţéră, spre a se bate unĭĭ cu alţiĭ.

Scopul acesteĭ fricóse manevre ar fi, dupe părerea autoruluĭ, de a sili pe puterile Europeĭ să ne acorde neautralitatea nóstră.

Causele eĭ arŭ fi intenţiunile ambiţióse şi cuceritóre pe care le hrănesce de secolĭ marea naţiune slavonă de la Nord, şi care facŭ ca existenţa imperiuluĭ otoman să fie o necesitate, pe cât timp poporaţiunile creştine ale acestuĭ imperiŭ slăbănogit nu vorŭ fi în stare *a se aparţine lor însele.*

Acest drept, de a se aparţine lor însele, autorul concede că puterile Europeĭ 'l a recunoscut

www.dacoromanica.ro

numaĭ Grecilor şi Românilor, şi acésta aŭ făcut'o pentru că aceştia „aŭ deşteptat în cabinetele oc-„cidentale simpatiĭ maĭ viĭ, pentru că eĭ pe de o „parte aŭ dat dovedĭ (între aniĭ 1821 şi 1856) „de o aptitudine maĭ mare pentru civilisaţiune, „şi pe de alta, *fiind-că sunt de gintă diferită de „familia slavă.* Europa a fost bucurósă să'ĭ védă „luând o desvoltare maĭ răpede ca să devină „representanţiĭ ideilor occidentale în Orient, să „devină baza pe care să se pótă întemeĭa edifi-„ciul politic cel noŭ în Orient, să fie chiagul „*uneĭ confederaţiunĭ;* politică justă şi salutară, „atât pentru tóte popórele Oriintuluĭ cât şi pen-„tru echilibrul european".

Observăm maĭ întêĭ, într'un mod incidental, că autorul pune pe naţiunea română, pênă la anul 1821, pe aceĭaşĭ linie cu Bulgariĭ, cu Bosniaciĭ, cu Herzegovineniĭ, ţicênd şi despre dînsa că Europa 'ĭ a recunoscut dreptul de a se aparţine, ca şi când nainte de anul 1821 Româniĭ arŭ fi fost simple raiale turcescĭ şi ţéra lor paşalîk, ca şi când eĭ nu 'şĭ arŭ fi aparţinut tot-d'auna şi ţéra lor nu 'şĭ ar fi avut chĭar în timpiĭ ceĭ maĭ nenorociţĭ, Domniĭ şi administraţiunea eĭ separată. La ce óre trebuĭe să atribuim acéstă uĭtare a posiţiuniĭ pe care tot-d'auna a ocupat'o România? Să lăsăm ânsă aceste amĕnunte ce ne descoperă o premisă cu desĕvêrşire eronată—şi se scie la ce conclusiunĭ ducŭ premi-

www.dacoromanica.ro

sele greşite — spre a ne ocupa numaĭ de politica generală a peninsuleĭ, astfel cum o tratézĕ autorul.

Este evident, dupe liniile reproduse maĭ sus, că autorul vede unica scăpare a Orientuluĭ european într'o *confederaţiune* care singură póte reda un echilibru statornic Europeĭ.

Şi noĭ am fost şi suntem pentru confederaţiunea orientală. Întrebarea ce provócă ânsĕ autorul broşureĭ este de a se sci care a-nume popóre vorŭ forma acea confederaţiune, al căruĭ *chiag* aŭ să fie Greciĭ şi Româniĭ, aleşĭ de puterile europene spre a pune basa edificiuluĭ celuĭ noŭ în Orient?

Cu câte-va rônduri maĭ sus, autorul pare a spune că cabinetele occidentale n'aŭ destulă simpatie pentru *gintele de familie slavă*, spre a le chiăma şi pe ele în acest concert; decĭ, urmând tot mereŭ a le ţine depărtate de simpatia lor, acele cabinete lasă câmp liber Rusieĭ de a conduce, prin idea *slavismuluĭ*, pe acele popóre, în sînul cărora tot autorul nostru recunósce că „a „pĕtruns acum adûnc spiritul de naţionalitate şi „de patriotism, ce înlocuĭesce la ele, în momentul „de faţă, vechĭul legămênt religios al creştină„tăţiĭ, al ortodoxieĭ, singurul drapel în jurul că„ruĭa se strîngeaŭ odinióră popórele creştine din „Orient".

Aşa dar, idea de naţionalitate, de patrie, a

www.dacoromanica.ro

rĕsărit şi s'a încuĭbat astădĭ, în mod puternic printre popórele slavone de peste Dunăre. Autorul recunósce acest fapt, chĭar de la începutul scrierĭĭ sale. Ş'apoĭ el ne arată că de aceste ideĭ, Rusia singură, urmându'şĭ gróznicul eĭ plan de cotropire a Orientuluĭ, profită stimulând patriotismul Iugo-Slavilor, pe când puterile occidentale se sfiescŭ de acest noŭ spirit patriotic al poporaţiunilor slavone din Turcia şi aştéptă cu răbdare ca el să dispară de sineşĭ, şi ca acele popóre să ajungă în stare a se aparţine lor însele, pentru ca în urmă să participe şi ele la confederaţiunea orientală.

Dar óre nu ne isbim aci de un cerc vicios, pe care însuşĭ autorul 'l a încins în jurul politiceĭ sale oriintale?

Ĭată cum se exprimă asupra roluluĭ în care voĭesce a perpetua existenţa imperiuluĭ otoman, façă cu tendenţele Slavilor de sub jugul turcesc:

„Pe cât timp va exista idea că disoluţiunea imperiuluĭ otoman ar avé drept resultat a mări şi maĭ mult puterea Rusieĭ şi că poporaţiunile slave dintr'acest imperiŭ nu sunt ăncŏ în stare a se aparţine lor însele, ómeniĭ de Stat aĭ Europeĭ vorŭ fi unanimĭ a căuta să găséscă mijlóce de a prelungi ţilele imperiuluĭ otoman, şi, de va fi necesar, puterile occidentale nu se vorŭ da înapoĭ nicĭ chĭar dinaintea uneĭ acţiunĭ ca cea de la 1851 (??); rivalităţile şi geloziele vorŭ tăcea tot-d'auna dinaintea temerilor ce inspiră ambiţiunea de predomnire a uneĭ puterĭ cu exclusiunea celor-l-alte.

www.dacoromanica.ro

„Acéstă stare va dura pênĕ ce poporaţiunile slave ale Turcieĭ, maĭ bine inspirate şi maĭ luminate asupră adevĕratelor lor interese, vorŭ putĕ presenta o soluţiune care să pótă fi realisată fără pericol pentru echilibrul politic".

Citind aceste rôndurĭ şi confrontându-le cu cele ḑise maĭ sus în privinţa deşteptăriĭ conscinţeĭ naţionale la Bosniacĭ, Muntenegreni, Croaţĭ, Sêrbĭ şi Bulgarĭ, ne întrebăm, cum óre se va putĕ descurca vre o dată politica Orientuluĭ? Care potŭ fi óre, dupe părerea autoruluĭ, mijlócele de a inspira maĭ bine şi de a lumina asupra adevĕratelor lor interese pe poporaţiunile slave ale Turcieĭ?

Dupe chipul nostru de a vedé lucrurile, un popor, care, dupe un jug secular, a recâştigat consciinţa sa naţională, acela este de sineşĭ bine inspirat; el se luminéză însuşĭ asupra adevĕratelor sale interese; el este în stare a se aparţine sie însuşĭ.

Tot cam astfel aŭ cugetat şi cabinetele europene când aŭ acordat simpatia şi ajutorul lor Grecilor spre a 'şĭ recăpăta independenţa.

De ce óre arŭ mĕsura ele dreptatea cu alt cântar poporaţiunilor slavone ḑe peste Dunăre?

Şi comiţênd ele o asemenea nedreptate, nu este óre evident că n'arŭ face alt-ceva decât a lucra în folosul ambiţiunilor panslaviste ale imperiuluĭ rusesc, cu maĭ multă energie decât însăşĭ

www.dacoromanica.ro

diplomaţia cabinetuluĭ din Petersburg şi decât propaganda comitetelor panslaviste din Kiev şi din Moscva?

Despreţuind şi reprimând dreptele aspiraţiunĭ de independenţă ale popórelor iugo-slave, nu le arŭ răpedi ele d'a dreptul în braţele Rusieĭ, care li se deschidŭ pururé cu blânde promisiunĭ?

Diplomaţia puterilor occidentale a preţuit de mult acéstă córdă simţitóre a politiceĭ orientale. În răsboĭul de la 1853, ea a lucrat şi a izbutit a înstrăina pe Sêrbĭ şi pe Muntenegrenĭ de la alianţa Rusieĭ.

De atuncĭ în cóce, ea nu a perdut din vedere mişcarea neîncetat propăşitóre a supuşilor slavonĭ aĭ Sultanuluĭ; şi doveḑĭ despre acésta sunt chĭar faptele pe care autorul broşureĭ le trece cu vederea, adică adûncul interes ce opiniunea publică în ţĕrile apusane, în França şi în Englitera, ĭar în urmă chĭar şi ómenii de Stat aŭ arătat în anul trecut Slavonilor, cu drept răsculaţĭ în contra barbareĭ şi nesocotiteĭ asupririĭ a guvernuluĭ turcesc.

Pe ce dar să maĭ bazéză speranţa autoruluĭ cum că puterile occidentale „nu se vorŭ da aḑĭ „înapoĭ nicĭ chĭar dinaintea uneĭ acţiunĭ ca cea de „la 1854?“

Ierte-ne autorul a 'ĭ spune că şi aci, ca întru ceĭa ce privesce mijlócele de acţiune actuale şi îndatoririle politice impuse aḑĭ poporuluĭ ro-

www.dacoromanica.ro

mân, el se află rĕmas în urma curentuluĭ general.

Pe când bĕtrâniĭ diplomaţĭ aĭ Englitereĭ, apărătorĭĭ tradiţionalĭ aĭ autorităţiĭ otomane în peninsula balcanică, aŭ ajuns a declara că guvernul Sultanuluĭ nu maĭ póte da chezăşiĭ solide pentru drépta administrare a poporaţiunilor creştine, singur autorul *Cugetărĭĭ politice* a rĕmas visând *regenerarea Orientuluĭ prin Turcĭ.*

Mergem póte cam departe. Broşura pare a ḑice numaĭ că Turcia este âncŏ *necesară spre a face educaţiunea politică* a poporaţiunelor slavone de sub jugul eĭ.

Cĭudată sistemă de pedagogie politică este aceĭa pe care nĕ aŭ descris'o, în vĕra trecută, ḑiarele engleze, franceze şi germane.

Acea sistemă a înspăimântat chĭar şi pe diplomaţiĭ englezĭ. Fi-vom noĭ Românĭ maĭ tarĭ la fire, şi lucra-vom ca să întemeĭem prin purtarea nóstră actele nesocotite ale Turcieĭ?

Déca acésta este ceĭa ce ni cere de către autorul *Cugetărĭĭ politice*, apoĭ noĭ vom rĕspunde că nicĭ interesul nostru propriŭ, nicĭ al Europeĭ ccidentale nu este ca noĭ să urmăm într'astfel.

Stabilirea nouluĭ echilibru în Orient devine din ḑi în ḑi maĭ contradictorie cu perpetuarea putereĭ otomane.

Nu luăm parte activă cu popórele răsculate, dar nu suntem nicĭ aceĭa cari vom aduce nouĕ pedicĭ aceluĭ dorit echilibru.

www.dacoromanica.ro

Să nu ni se céră dar ca, cu sacrificiul demnităţiĭ şi putinţelor, póte chĭar şi cu al vieţeĭ nóstre naţionale, să facem, mâne poĭmâne, treburile guvernuluĭ otoman şi ale aliatuluĭ sĕŭ, adică al naţiuniĭ maghĭare, care amênduoĭ aspiră a 'şĭ da mâna pe d'asupra apelor Dunăriĭ.

Sâmbătă, $^{11}/_{23}$ fevruarie, 1877.

XI.

„O CUGETARE POLITICĂ, 1877".

3⁰.

Scirile tóte sunt spre pace. Serbia 'şĭ a trămis soliĭ la Constantinopol; de bună sémă deciḑndu-se a trata chĭar la Constantinopol, este fórte hotărîtă a închiăia pacea. Aceĭaşĭ hotărîre avênd'o şi Turcia, póte âncŏ maĭ mult decât Serbia, nu încape înduoĭală că numaĭ o complicare extraordinară şi neprevĕḑută ar puté rupe d'odată tratativele pacĭnice. Ceĭa ce confirmă şi maĭ mult asigurările de pace, este că nouiĭ aleşĭ pentru Scupcină, — care a împins pe Serbia la răsboĭu — sunt în mare majoritate partisanĭ aĭ păciĭ.

Muntenegrul din parte'ĭ, dupe ce maĭântêĭ s'a cam împotrivit de a trămite solĭ la Constan-

www.dacoromanica.ro

tinopol şi a cerut să trateze la Viena, apoĭ la Cattaro, a trecut în cele din urmă şi peste acest scrupul de amor propriŭ naţional, şi a trămis douĭ representanţĭ la Constantinopol.

Pentru ca Muntenegrul să ĭea o asemenea decisiune, trebuĭe în adevĕr să fie fórte doritor de a închiăia pacea. Şi odată făcut pasul atât de neplăcut de a reveni asupra primuluĭ sĕŭ refus, este anevoĭe de admis că soliĭ muntenegrenĭ vorŭ pleca de la Constantinopol fără a duce la Çettinĭe tratatul de pace.

Se va ḑice ânsĕ: — Bine, Serbia şi Muntenegrul închiăie pacea, dar Rusia?

Ântĕĭ, pacea odată închiăiată între Turcia, Serbia şi Muntenegru, care ar maĭ fi raţiunea pentru ca Rusia să declare răsboĭu Turcieĭ? Era de presupus că Rusia va alerga în ajutorul consângenilor şi coreligionarilor sĕĭ în luptă cu Turcia; când ânsĕ aceştia închiăie pace cu Turcia şi lupta încetéză, în al cuĭ ajutor ar maĭ avé să alerge marea naţiune slavonă de la Nord?

Apoĭ déca însăşĭ Rusia n'ar dori pacea, nu numaĭ dupe cum o arată în actele sale oficiale, dar chĭar în cea maĭ deplină şi intimă sinceritate, óre Serbia şi maĭ cu osebire Muntenegrul arŭ merge la Constantinopol să trateze cu Pórta?

Nu ḑicem de loc prin acésta că cele douĕ principate slavone din peninsula balcanică urméză într'un mod servil impulsiunea ce le dă Rusia;

www.dacoromanica.ro

din contra, suntem convinşĭ de spiritul lor de independenţă şi de demnitate naţională. Dar care este Statul, fie şi mult maĭ puternic decât Serbia şi Muntenegrul, care să se expună sorţilor răsboĭuluĭ cu un inamic superior luĭ în numĕr şi în mijlóce, fără să scie de cine va fi susţinut şi cine 'l va scăpa de peire la cas de neisbêndă?

Serbia şi Muntenegrul aŭ început răsboĭul în vederea a nouĕ şi marĭ avantagie şi în speranţă negreşit că Rusia, intervenind cu imensele sale mijlóce militare, le va asigura acele avantagie. Eĭ bine, cum óre astădĭ Serbia şi Muntenegrul arŭ renunţa la frumósele speranţe cu care aŭ început răsboĭul, când arŭ fi sigure că Rusia tot va alerga în ajutorul lor? Cum óre mêndrul Muntenegru ar priimi să se conforme dorinţelor Porţeĭ şi să trateze despre pace la Stambul, déca n'ar sci că Rusia doresce pacea cu sinceritate?

Purtarea Serbieĭ şi a Muntenegruluĭ ni se pare a fi indiciul cel maĭ sigur că declaraţiunile pacĭnice ale diplomaţieĭ rusescĭ sunt expresiunea adevĕrată a simţimintelor guvernuluĭ şi împĕratuluĭ Rusieĭ.

Am spus'o de maĭ multe lunĭ, Rusia n'are a trage în nicĭ un cas un folos direct din acest răsboĭu; el ar fi pentru dînsa o luptă de mare şi pur sacrificiŭ, şi este în natura lucrurilor ca un Stat, orĭ-cât de puternic, să se gêndéscă şi să cumpănéscă de o miĭe de orĭ tóte eventuali-

www.dacoromanica.ro

tăţile, maĭ nainte de a se arunca într'o asemenea luptă. Déca dela început Rusia ar fi fost pe deplin hotărîtă a face răsboĭu, de mult timp ea 'l ar fi început.

Déca dar pe de o parte Rusia nu este de loc nerăbdătóre de a se încăiera într'un răsboĭu; déca pe de alta închiĭarea păcĭĭ între Turcia, Serbia şi Muntenegru ar înlătura cu totul pretextul uneĭ interveniri armate din afară, ce raţiune ar maĭ avé răsboĭul? Ce raţiune ar maĭ avé o agresiune din partea Rusieĭ, când ea a declarat de la început că nu voĭesce decât să vină în ajutorul consângenilor şi coreligionarilor sĕĭ în luptă cu imperiul otoman?

Discursul rostit de împĕratul Germanieĭ la deschiderea Reichstaguluĭ confirmă în totul aceste conclusiuni. Împĕratul Wilhelm, care mereŭ a tăcut pênĕ acum în acéstă mare cestiune, ridică astădĭ de o dată vocea şi de la înălţimea posiţiuniĭ de arbitru al politiceĭ Europeĭ, unde 'l aŭ urcat marele isbênde realisate de Germania sub domnirea luĭ, dă asigurarea că *„pacea va fi mănţinută,* chĭar déca Turcia n'ar executa din *propria'ĭ iniţiativă*, reformele privitóre la tratarea supuşilor creştinĭ".

Aceste cuvinte conţinŭ o îndouită prevestire; cea adresată Turcieĭ pare a fi unită cu o amenin̦are: „chĭar déca Turcia n'ar executa reformele *din propria'ĭ iniţiativă*", ḑice împĕratul, ca şi când

www.dacoromanica.ro

în acest cas, ar fi lucru decis de a executa reformele „din inițiativa“ puterilor.

Cea-l-altă prevestire pare a fi adresată orĭ-cuĭ ar voi să turbure pacea; afirmarea împĕratuluĭ e atât de energică încât ea este echivalentă cu decisiunea puterniculuĭ imperiŭ de a se opune de a dreptul la orĭ-ce veleitate de declarare de răsboĭu.

Este mult timp de când s'a scris în columnele acestuĭ diar că Germania, prin poziţiunea eĭ faţă, atât cu Rusia cât şi cu Austria, póte să decidă despre pace şi despre răsboĭu.

Astădĭ decisiunea s'a arătat în mod solemn, şi de către însuşĭ împĕratul; ea este pentru pace.

Constatarăm astfel îmbucurătórea situaţiune ce pare a fi înlăturat de asupra Românieĭ amenințările ce le vedeaŭ mulţĭ în isbucnirea unuĭ răsboĭu, şi acum putem trece, într'un interes curat teoretic, la discutarea uneĭ ideĭ din importanta broşură „O cugetare politică“, despre care am maĭ scris.

Astădĭ nu maĭ este vorba de o amenințare iminentă, ci pur şi simplu de a opune „o cugetare“ alteĭ „cugetărĭ“, de a discuta pe una, pentru a putĕ legitima şi întemeĭa pe cea-l-altă, discuţiune lipsită de orĭ-ce pasiune, de orĭ-ce idee preconcepută, deşi avênd cel maĭ mare interes pentru viitor, în partea sa practică.

Sunt subiecte atât de bogate prin natura

www.dacoromanica.ro

lor, încât orĭ în ce mod le ar întórce şi le ar desbate cine-va, pe tóte feţele şi din tóte puntele de vedere ele rĕmânŭ âncŏ pline de interes şi nu obosescŭ nicĭ pe ceĭ cari le discută, nicĭ pe cititorĭ.

Astfel este subĭectul dat de „O cugetare politică“ prin povaţa de „*a retrage* (în cas de invasiune) *oştirea nostră din ochiĭ trupelor străine*, protestând sus şi tare înaintea Europeĭ, în contra violăriĭ teritoriuluĭ nostru“.

Pentru a pune cestiunea fără îngânare pe adevĕratul eĭ tĕrâm, să stabilim că, dupe însuşĭ autorul „Cugetăriĭ politice“, nu este vorba de intrarea altor trupe străine decât de cele rusescĭ. Despre Turcĭ autorul ne dă asigurarea că nu eĭ s'arŭ gêndi să trécă Dunărea; cât despre Austro-Ungurĭ, déca eĭ arŭ trece Carpaţiĭ, atuncĭ ca „să retragem oştirea nóstră din ochiĭ lor“ ar trebui negreşit şéŭ s'o aruncăm în Dunăre, séŭ s'o trecem peste Prut, ceĭa ce de bună sémă nu ne povăţuĭesce autorul să facem.

Servindu-ne de expresiunile'ĭ proprie, vom formula dar astfel povaţa dată de „O cugetare politică“:

In cas de a voi Ruşiĭ să trécă Prutul, spre a merge să facă răsboĭu cu Turciĭ, noĭ nicĭ să ne învoim a 'ĭ lăsa să trécă, nicĭ să ne opunem cu puterea, ci să protestăm sus şi tare înaintea Europeĭ în contra violăriĭ teritoriuluĭ nostru şi să

www.dacoromanica.ro

retragem armata nóstră din ochiĭ trupelor rusescĭ, adică s'o retragem la munţĭ.

Este pĕcat că într'o lucrare atât de îngrijită cum e „O cugetare politică", autorul s'a oprit tocmaĭ acolo de unde abĭĕ începea cestiunea principală. Vine numaĭ pênĕ la primul fapt ce ar fi să se îndeplinéscă de către Statul român, protestarea şi retragerea la munţĭ, şi apoĭ nu discută de loc eventualităţile ce arŭ putĕ nasce din acest fapt, nu arată ce ar trebui să facă Statul român în faţa acelor eventualităţĭ. Pentru a convinge pe naţiunea română despre înţelepcĭunea poveţeĭ sale şi despre efectele eĭ bine-făcĕtóre pentru ţéră, era neapărat să discute tóte eventualităţile posibile şi să tragă dintr'însele conclusiunĭ în favórea aceleĭ poveţe.

Ceĭa ce n'a făcut autorul, s'o facem noĭ pe scurt, pentru propria nóstră edificare, precum şi pentru edificarea cititorilor.

Ne retragem armata la munţĭ şi lăsăm tot restul ţĕreĭ în prada orĭ-cuĭ ar voi s'o calce.

Prima eventualitate ce trebuĭe să ne o înfăţişăm în urma acestuĭ fapt, este că Turcĭĭ cu trupe neregulate, Cerchezĭ, Başibuzucĭ, vĕdênd fruntaria cu totul nepăzită, vorŭ trece îndată în România ca într'o ţéră părăsită de apărătorĭĭ eĭ; pentru a ridica pĭedicĭ în calea armateĭ rusescĭ, eĭ vorŭ distruge căile nóstre de comunicaţiune, vorŭ arunca în aer podurile, vorŭ nimici

www.dacoromanica.ro

căile nóstre ferate, vorŭ face golul în jurul armatelor inamice, luând cu dînşiĭ tóte provisiunile, ridicând séŭ incendiând grâŭ, porumb, fên, etc., răpind vitele, boĭ, caĭ, oĭ, şi ducêndu-le peste Dunăre pentru aprovisionarea armatelor turcescĭ; apoĭ setea de pradă şi de barbare devastărĭ, unindu-se cu trebuinţele răsboĭuluĭ, casarmele, edificiele nóstre vorŭ fi incendiate, sub pretext de a nu se lăsa adăpost trupelor inamice; însăşĭ oraşele vorŭ fi prădate şi incendiate de acele turme barbare ale căror monstruóse neomeniĭ aŭ ridicat indigaţiunea Europeĭ întregĭ; câmpiele nóstre nu vorŭ maĭ fi decât un pustiŭ desolat, pe care vorŭ geme sute de miĭ de familiĭ perind de fóme, bântuite de tóte ororile ce le arŭ aduce cu dînsele bandele sĕlbatice armate de Turcia şi deslănçuite, în formă încontra trupelor inamice, ânsĕ în realitate maĭ mult încontra nenorocitelor poporaţiunĭ române.

Admitem, dupe cum cu drept cuvênt se asigură, că este o absurditate strategică de a ḑice că trupele turcescĭ vorŭ trece în România spre a opri pe cele rusescĭ; din contra ele se vorŭ mărgini a păzi trecerea Dunăriĭ, trecere la care s'aŭ sfĕrâmat atâtea formidabile armate. Este ânsĕ necontestabil că Turciĭ vorŭ avé interesul cel maĭ direct a distruge, înainte de sosirea armatelor rusescĭ, căile nóstre de comunicaţiune şi a lua provisiunile pe care armatele rusescĭ le ar găsi la noĭ.

www.dacoromanica.ro

Credem a puté afirma că acésta intră chiar în planul de apărare al Turcieĭ.

Pentru a 'l realisa, îndată ce armata nóstră va fi ascunsă în munți, nu vorŭ avé trebuință de a expune armata lor regulată dincóce de Dunăre; vorŭ răpedi bande neregulate care să 'și îndeplinéscă sarcina de distrugere și de prédă; apoĭ când drumul va fi făcut, acele bande nicĭ că vorŭ maĭ aștepta ordine; vorŭ trece dupe bunul lor plac. Déca astădĭ când armata română face pază pe fruntarie, acele bande se încércă a trece, și când potŭ, prédă și ucidŭ, dar mi-te atuncĭ când vorŭ sci că oștirea română nu maĭ păzesce malul stâng al Dunăriĭ!

Chiar déca am admite că comandanții superiorĭ turcescĭ vorŭ trămite trupe regulate spre a distruge căile nóstre și a ne lua provisiunile — ceĭa ce nu este asemené nicĭ o binefacere pentru țéră, — óre Cerchezii și Bașibuzucii vorŭ avé trebuință să céră voie spre a trece și dînșiĭ cu tóte crudimele lor?

Cât despre Rușĭ, din momentul ce noĭ vom fi protestat și vom fi părăsit noĭ înși-ne țéra la tóte ororile răsboĭuluĭ, negreșit că nu eĭ se vorŭ simți îndemnați séŭ datorĭ a face poliția, în locul nostru, ci 'și vorŭ căuta de mișcările lor strategice, și cât pentru restul țĕreĭ, îl vorŭ lăsa în voĭa orĭ-cuĭ ar puté să'l prade.

Ĭacă prima eventualitate, pe atât de puțin

www.dacoromanica.ro

zîmbitóre pentru sĕrmana ţĕră pre cât şi de fatală, ce ne o înfăçişézĕ „Cugetarea“, produnêndune de a ne retrage cu oştirea nóstră la munţi.

Ĭată cum chĭar cugetarea cea maĭ patriotică póte să ajungă, prin fatalitatea împrejurărilor, a realisa visul de aur, atât al marilor comandanţĭ turcĭ, cât şi al bandelor sĕlbatice de peste Dunăre; unĭĭ pentru a puté cu înlesnire nimici dinaintea Ruşilor căĭ de comunicare şi mijlóce de aprovisionare, alţiĭ pentru a 'şĭ puté satisface în bună voĭe setea lor de prédă şi măcel.

Idea de patrie şi de datorie către dînsa dispare dinaintea acestor efecte ale *cugetăriĭ* de care ne ocupăm; nu maĭ rĕmâne decât, de o parte un numĕr óre-care de ómenĭ a căror posiţiune le permite să scape peste munţĭ de tóte urgiile răsboĭuluĭ, ĭar de altă parte un popor întreg de maĭ multe milióne părăsit de cîrmaciĭ luĭ în préda tutoror suferinţelor imaginabile, dupe ce aceĭaşĭ cîrmacĭ 'ĭ aŭ răpit şi toţĭ apărătoriĭ şi tóte mijlócele luĭ de apărare.

Astfel s'ar împrospĕta, dupe douĕ-ḑecĭ de anĭ de existenţă independintă şi de sacrificie pentru a ne constitui, cânticul séŭ maĭ exact blestemul cu care poporul român urmărea pe aceĭa cari odinióră treceaŭ peste munţĭ şi 'l lăsaŭ în préda incursiunilor turcescĭ:

www.dacoromanica.ro

„Dă-le, Dómne, baní maĭ mulțĭ,
Ca să trécă peste munțĭ,
Săracíĭ de eĭ!
Să mérgă 'n țéra nemțéscă
Și toțĭ să se prăpădéscă,
Săracíĭ de eĭ!

In alt numĕr vom examina cele-l-alte eventualităț ale retragerii armateĭ nóstre la munț.

Sâmbătă, $^{12}/_{24}$ fevruarie, 1877.

XII.

„O CUGETARE POLITICĂ, 1877."

4⁰.

Sunt ideĭ care din momentul ce se dau publicităț, nu maĭ potŭ rĕmâne întunecate de negura înduoĭeleĭ; ele cerŭ să fie desbătute, analisate și cernute prin sita discuțiunilor publice, pênĕ când, despărțite și vênturate de orĭ-ce tĕrîțe, va rĕmâné numaĭ grăuntele curat, astfel încât orĭ-cine să 'ĭ pótă preçui cu siguranță calitatea și valórea. Când o idee de acelea este aruncată în public, datoria orĭ-cuĭ ține o pénă este de a intra în lucrarea de limpedire și rafinare.

Acéstă datorie ne am împlinit'o și ne vom maĭ împlini'o și astăd în privința idei că, la cas de a voi Ruși să trécă prin România spre

www.dacoromanica.ro

a face războiu cu Turcia, noĭ să nu ne înpotrivim, nicĭ să consimţim, ci să protestăm sus şi tare şi „să retragem armata nóstră din ochiĭ trupelor străine“, adică să ne retragem cu dînsa la munţĭ, lăsând tot restul ţĕreĭ la discreţiunea orĭ-cuĭ ar voi să dispună de dînsul.

Acéstă idee este la cel maĭ înalt grad, de natura celor despre care vorbirăm; este o adevĕrată fericire cà ea póte să fie discutată în linişte, cu sânge rece, fără întĕrîtarea uneĭ amenințărĭ iminente de războiu; astfel orĭ-cine o póte lua dupe cum ea este în realitate, adică inspirată de cele maĭ patriotice îngrijirĭ, şi să ĭ opună alt mod de a vedé, inspirat de aceleaşĭ simţiminte; în scurt, să presente faţă în faţă duoĕ opiniunĭ de o potrivă respectabile, rĕmânênd ca publicul român să judice între dînsele.

Am spus, în numĕrul nostru de duminecă, cà atuncĭ când ḑice cine-va „să protestăm şi să ne retragem“, cestiunea abĭé este desemnată; acesta este primul eĭ cuvênt; rĕmâne ca de aci înainte să ne înfăţişăm tóte eventualităţile de care ar putĕ să fie urmată o asemenea decisiune, pentru ca să putem judica în cunoscinţă de causă despre utilitatea şi bunătatea eĭ, din puntul de vedere al interesuluĭ naţional.

Am arătat, ca primă şi cea maĭ imediată dintre eventualităţĭ, ţĕra maĭ întrégă lăsată jaf şi măcel Başibuzucilor şi Cerchezilor, deslănçuiţĭ

www.dacoromanica.ro

pentru a distruge căile nóstre de comunicaţiune dinaintea armatelor rusescĭ, pentru a face golul în jurul trupelor inamice, răpind tot ce s'ar maĭ puté găsi ca cereale şi vite. Scim îndestul ce sunt Başibuzuciĭ, Cerchezii şi ostaşiĭ turcĭ în genere, pentru a nu maĭ avé niciŏ îndoiélă că aceste acte arŭ fi însoţite de cele maĭ monstruóse brutalităţĭ şi cruḑimĭ asupra nenorocitelor nóstre poporaţiunĭ, care ar urmări cu un etern blestem pe cŏrmuitoriĭ ce 'ĭ arŭ fi părăsit astfel în préda unor neměsurate suferinţe, răpindu-le şi apărătoriĭ şi mijlócele lor de apărare.

Să discutăm astăḑĭ şi cele-l-alte eventualităţĭ.

Ce am face protestând contra păşiriĭ Ruşilor pe teritoriul nostru, spre a se răsboi cu Turciĭ?

Negreşit un act de ostilitate contra Rusieĭ.

Ce am face adunând armata şi materialul nostru de răsboĭu şi retrăgându-ne la munţĭ, în faça trupelor rusescĭ?

Neapărat o demonstraţiune militară în contra armateĭ rusescĭ, echivalentă cu o declarare de răsboĭu.

Orĭ-cât am voi să întortochĭem lucrurile, acésta este purul şi exactul adevĕr.

Dând dar faptelor adevĕratul lor nume, fără a ne juca asupra cuvintelor, este vorba de a face un act de ostilitate, şi pe lângă acesta, o demonstraţiune militară în contra Rusieĭ.

www.dacoromanica.ro

Pe ce ne am întemeĭa întru acésta? Care ne arŭ fi aliaţiĭ siguri şi puternicĭ, ce ne arŭ veni imediat în ajutor? Autorul „Cugetăriĭ politice“ nu ne o spune.

Să ḑicem că l'am ascultat; fără de a ne fi asigurat de nicĭ o alianţă, fără de a fi vĕḑut că contra Rusieĭ se ridică cu armele vre o putere Europeană, noĭ am protestat, ne am luat tunurile, puscele, muniţiunile, soldaţiĭ şi ne am retras la munţi. Ce se întêmplă în asemenea cas?

Ore Ruşilor le ar da mâna să lase în spatele lor o armată ostilă, gata la orĭ-ce moment, la orĭ-ce prefacere politică, la orĭ-ce neisbêndă răsboĭnică, să le cadă în spinare, să 'ĭ desorganiseze, să le taĭe comunicaţiunile cu Rusia, să le causeze în fine un cumplit desastru? Cea maĭ elementară prudenţă militară nu 'ĭ ar lăsa să comită o asemenea nesocotinţă.

Armata ruséscă s'ar vedé astfel nevoită să se iea în gôna armateĭ române; acésta n'ar maĭ avé atunci decât duoĕ lucrurĭ de făcut : séŭ să se încaĭere în bătaie — şi însuşĭ autorul „Cugetăriĭ politice“, ḑice că acésta ar fi un zadarnic olocaust —, séŭ să se retragă cu precipitare, lăsând cu voie fără voie, parte din material, luat imediat de Ruşĭ ca prédă legitimă de răsboĭu, şi trecênd în Austria, unde ar fi desarmată şi dispreţuită.

Ce se face cu ţéra în âmbele aceste casurĭ?

www.dacoromanica.ro

Este séü nu luată de Ruşĭ prin dreptul de cucerire?

Trebuĭe séü nu ca puterile europeane să sară tóte ca să ne o redé?

Şi suntem noĭ asiguraţĭ formal de maĭ nainte că ele vorŭ sări ca să interdică Ruşilor de a o păstra, şi ne vorŭ reda-o?

Nu este óre maĭ probabil că, în faţa desertţiuniĭ guvernuluĭ şi a întregeĭ armate române de la postul lor, spre a fugi peste hotare, acele puterĭ vorŭ veni să facă împărţirea uneĭ ţĕrĭ ce s'ar fi arătat incapabilă de a 'şĭ aparţine sieşĭ.

Acésta este una din alternative; vine acum alta.

Să ţicem că autorul „Cugetăriĭ politice“ se întemeĭază în calculele sale politice pe o alianţă, bună óră pe alianţa Austro-Ungarieĭ şi că prin urmare ne povăţuĭesce să protestăm şi să ne retragem la munţĭ, pentru ca, de acolo, unindune cu armata austro-ungarésc㠕 să cădem de odată asupra armateĭ rusescĭ.

Bine-voim noĭ a admite acésta, pentru a atribui maĭ multă seriositate „Cugetării“ în povaţa sa de protestare şi de retragere; autorul nu vorbesce ânsĕ de nicĭ o asemenea alianţă, ci spune că ar trebui să facem dupe cum ne povăţuĭesce, oricarĭ arŭ fi împrejurările.

Să admitem dar că noĭ protestăm, ne re-

www.dacoromanica.ro

tragem cu armata la munţĭ şi imediat trece în ajutorul nostru armata austro-ungurésckă. Ce se întêmplă atuncĭ?

Séŭ Austro-Ungurii, împreună cu noĭ, suntem învinşĭ de Ruşĭ, respinşĭ peste Carpaţĭ şi atuncĭ perdută este ţéra nóstră, fără ca nimenĭ să o maĭ pótă scăpa, de óre-ce Austro-Ungaria, braç al puterilor europeane într'o asemenea cestiune, ar fi redusă la neputinţă.

Séŭ armata austro-ungurésckă este învingĕtóre, respinge trupele rusescĭ peste Prut, şi atuncĭ ĭarăşĭ perdută este ţéra, cócĭ cine óre ar maĭ puté să dispute Austro-Ungarieĭ o dominaţiune de atâta timp rîvnită?

In âmbele casurĭ România va fi perdută, séŭ cel maĭ puçin cĭuntită, redusă la jumĕtate.

Interesul nostru naţional este, pênĕ se vorŭ stabili alte raporturĭ între naţiunĭ, ca nicĭ Austria să învingă pe Rusia, nicĭ Rusia să învingă pe Austria; în âmbele casurĭ, în starea actuală a lucrurilor, am fi perduţĭ. Aceste duoĕ marĭ puterĭ trebuĭe să 'şĭ facă echilibru una altia. Noĭ ne aflăm adăpostiţĭ chĭar sub tavele balanţeĭ; orĭ din ce parte s'ar distruge echilibrul, am fi striviţĭ.

Apoĭ înfăçişându-ne consecinţele fatale ale protestării şi retragerii nóstre la munţĭ, să nu uĭtăm că, dicênd Rusia şi Austro-Ungaria, nu dicem tot. Maĭ este Germania, care e maĭ mult

www.dacoromanica.ro

ancŏ decât dînsele, în acéstă cestiune; e Germania care, prin posiţiunea eĭ între Austria şi Rusia, devine arbitrul natural al conflictelor din Orient. Ea face victoriósă pe Rusia, ţinênd în frêŭ pe Austria séŭ face pe Rusia să se retragă, lăsând mâna liberă Austrieĭ. Ea face pe Austria victoriósă dându'ĭ ajutor în contra Rusieĭ, séŭ perde pe Austria lăsând'o să se aventureze contra Rusieĭ şi căḑênd pe la spate asupra eĭ. Într'un cuvênt, atitudinea Germanieĭ decide tot în complicările din Orient.

Prin urmare déca armata ruséscă pornesce contra armateĭ nóstre la munţĭ, şi Germania ţine în frêŭ pe Austro-Ungaria, suntem perduţĭ; ţéra nóstră e luată prin drept de cucerire, şi incalculabile nenorociriĭ sunt causate în acelaşĭ timp, la câmp, de Başibuzucĭ şi de Cerchezĭ.

La câmp Turciĭ, la munţĭ Ruşiĭ: prédă şi măcel preste tótă ţéra.

Décă Austro-Ungaria este lăsată a se încăĭera în răsboĭu, şi apoĭ Germania dă, séŭ ajutor Ruşilor în contra Austriacilor, séŭ Austriacilor în contra Ruşilor, ce se întêmplă?

In primul cas Austro-Ungaria, atacată din duoĕ părţĭ, e sfĕrâmată; Ruşiĭ ajungŭ triumfătorĭ în culmea Carpaţilor, isgonind 'nainte-le rĕmăşiţele armateĭ austriace şi române; ţéra e cucerită, şi nimenĭ nu maĭ póte disputa Rusieĭ acéstă cucerire, Austro-Ungaria fiind redusă la neputinţă, de nu chĭar nimicită.

www.dacoromanica.ro

In al duoilea cas, Rusia cedéză naintea puterilor Austro-Ungarieĭ ajutate de Germania; armatele rusescĭ sunt aruncate peste Prut și armatele austriace ocupă țéra. „Frumósa Dunăre albastră germană“ să realisă atuncĭ ca și „Rhinul german,“ și Ungurii îșĭ daŭ de-a-dreptul mâna cu Turcii peste Dunăre, dupe aspirațiunea exprimată în alegorie chĭar pe sabia oferită luĭ Abd-ul-Kerim, unde un magnat ungur îșĭ dă mâna peste Dunăre cu un pașă turc. Cine va maĭ opri realisarea acesteĭ aspirațiunĭ, când Rusia, care face echilibru Austrieĭ, va fi învinsă și slăbită.

Ĭată perspectivele ce ni le deschide „Cugetarea politică“ de care ne ocupăm; în orĭ-ce cas și orĭ-cum s'ar întórce lucrurile, prédă, incendiŭ și măcel din partea Turcilor, cucerire din partea Rușilor séŭ din partea Austriacilor.

Joĭ, $^{16}/_{28}$ fevruarie, 1877.

XIII.

ALIANȚA CU RUSIA LA CAS DE RĂSBOIU

Sciĭ de pace începŭ a veni din tóte părțile; prin urmare, pericolele urgente la care ne expunea întețirea răsboĭuluĭ în Orient parŭ a se fi răsipit séŭ, maĭ bine ḑicênd, a se împuçina de-o-

www.dacoromanica.ro

cam-dată pentru noĭ din ce în ce maĭ mult. Să profităm de securitatea nóstră relativă de astădĭ, spre a maĭ provoca óre-care cugetărĭ, fără pretensiune de a da rĕspunsul cel maĭ nimerit.

E firesc lucru ca, dupe o agitaţiune aşa de mult prelungită, dupe atâtea grijĭ mereŭ preînoite, tot omul, începênd acum maĭ mult séŭ maĭ puçin a se linişti, să voĭască a 'şĭ da séma déca cu drept cuvênt a fost îngrijat şi déca din evenimentele cele petrecute nu rĕsarŭ ce-va bune raţiunĭ d'a se preocupa despre viitor.

Fost'a numaĭ foc de paĭe acea vôlvóre care se aprinsese aşa de tare în vecinătăţile nóstre?

Revolta surdă şi uneorĭ chĭar făçişă, a Bulgarilor, urmată de gróznicele măceluri şi devastărĭ ale sĕlbaticilor Başi-buzucĭ şi Cerkezĭ mahometanĭ; eroicul răsboĭu susţinut de Sêrbĭ şi de Muntenegrenĭ, în timp de opt lunĭ, în contra uneĭ armate îndecit de puternică; înfierbêntarea răsboĭnică a Rusieĭ şi dispoziţiunile arătate însuşĭ de Ţarul în favórea poporaţiunilor creştine de peste Dunăre; mişcarea opiniunĭĭ publice şi apoĭ şi a diplomaţieĭ, în tótă Europa apusană; congresul puterilor adunat în conferenţă şi tratând despre sórtea supuşilor Porţiĭ; în fine revoluţiunĭ peste revoluţiunĭ, uciderĭ şi maziliĭ în cele maĭ 'nalte regiunĭ ale guvernuluĭ otoman; ĭată o succesiune de evenimente care, fiind âncŏ şi grămădite într'un spaţĭu fórte restrîns de timp,

www.dacoromanica.ro

anunțaŭ o conflagrațiune generală a Orientuluĭ.

Și de-o-dată totul pare acum a se pornì cu binișorul pe o cale lin așternută. De unde ne așteptam la hopurĭ maĭ marĭ și maĭ primejdióse, s'ar ḑice că fie-care îșĭ face acum o datorie de a limpedi calea politiceĭ Orientuluĭ, dând cu îngrijire în laturĭ orĭ-ce pĭedică ar puté nasce din aspirațiunĭ și din susceptibilităţĭ, proprie unora și altora.

S'a ḑis că Rusia a instigat răscóla Slavilor din imperiul otoman, că prin intrigile eĭ s'a deșteptat în sînul poporațiunilor iugo-slavone spiritul de panslavism.

Rusia într'adevĕr a strigat maĭ tare că trebuĭescŭ scăpațĭ Bulgarĭĭ, Sêrbiĭ și ceĭ-l'alțĭ creștinĭ de-a drépta Dunărĭĭ de nedreptățile asupritóre ale guvernuluĭ otoman.

Dar ĭată aceiașĭ Rusie s'a potolit și fără să fi obținut nicĭ un resultat positiv și direct la cererile sale.

Care va fi óre causa acesteĭ subite rĕcelĭ din parte'ĭ?

Nu cum-va să fi recunoscut și dînsa că, nu pentru presupusele interese panslaviste ale Țaruluĭ a lucrat Omladina Iugo-Slavilor, ci că Bosniacĭ, Herzegovinenĭ, Bulgarĭ și toțĭ cei-l-alțĭ Slavonĭ de la Dunăre n'aŭ avut și n'aŭ alt cuget decât acela de a se libera pe séma lor proprie și a fi dînșiĭ în Orient popóre de sineșĭ stătătóre,

www.dacoromanica.ro

ca Grecii, ca Românii, bucurându-se de drepturi și de libertăți naționale?

Acele drepturi, acele libertăți, ei le cerù nu numai de la Rusia, ci de la puterile tóte ale Europei creștine. Sêrmanii! aù avut chiar cutezarea a le cere de la propria lor virtute, sperând că cei mai tari nu 'i vorù lăsa să 'și verse sângele în deșert!

Și ïată că Rusia, cea bănuită de a fi răsculat pe Slavii Turciei în propriul sêù interes, nu le acordă acum mai mult interes decât cele-l-alte puteri, care nu potù fi acusate de panslavism.

Multe cugetări vorù provoca și trebuïe să provóce aceste dureróse și ciudate evenimente. Datori fiind cu toții să le studiem bine, credem că pentru moment putem dice că ele ne învață două lucruri.

Unul: că nu idea *panslavismului*, care este o ilusiune abstractă și fără de folos practic pentru nici una din părțile căria ea este atribuită, mână cugetul și aprinde dorințele popórelor slavone de la mïédă-di. Sêrbii, Croații și Bulgarii nu aspiră d'a fi întrupați în marele imperiù al Norduluï, nici chiar d'a fi supuși patronagiuluï sêù exclusiv. In ei se mișcă spiritul unuï patriotism cu totul local, idea unor naționalități speciale, care nu ținù câtuși de puțin la încorporarea lor în sînul unei vaste puteri slavone; tot așa de

www.dacoromanica.ro

puçin aŭ voit Italienii şi Spaniolii să facă parte din imperiul latin, pe care îl improvisase Napoleon I pe la începutul secoluluĭ nostru.

Rusia nu póte să nu fi simţit care sunt dorinţele şi intenţiunile coreligionarilor eĭ, — fie şi consângenĭ — de la Dunăre. Chĭar să fi avut odinióră dînsa intenţiunea d'a 'şĭ atrage şi a'şĭ incorpora treptat pe ortodoxiĭ de la mĭédă-di, experienţa îĭ va fi deschis ochiĭ asupra curentuluĭ firesc ce se produce în sînul acestor poporaţiunĭ, şi suntem în drept să credem că dînsa nu va fi tocmaĭ aşa de naivă, spre a reîncepe mereŭ acelaş joc, în care tot-d'auna dînsa rĕmâne păgubaşă.

Care ar fi dar interesul Rusieĭ, — ni se va ḑice atuncĭ, — d'a susţine mereŭ pe creştinĭ în contra Otomanilor? Ĭată al douilea punt.

Permită-ni-se aci a desvolta puçin idea care, dupe părerea nóstră, rĕsare ca un învăţămĕnt folositor noĕ Românilor ca şi tuturor popórelor din Orient, maĭ ales din diversele şi curiósele evenimente ce s'aŭ petrecut în anul trecut.

Purtarea Rusieĭ, care de astă dată a fost în relaţiunile sale cu Pórta cu totul diferită de ceĭa ce ea era în trecut, pare a se fi desvĕluit subt o nouă fasă, în care a intrat acum politica acesteĭ puterĭ façă cu Orientul.

Nu se va putĕ tăgădui că o ambiţióssă sete

www.dacoromanica.ro

de cuceriri s'a fost amestecat, încŏ din secolul trecut, în cruciata pe care Petru cel mare şi urmaşii lui aŭ întreprins'o în contra Turcilor, spre uşurarea nevoilor de care sufereaŭ popórele ortodoxe sub jugul Mahometanilor.

Ceĭa ce a rĕmas ânsĕ maĭ evident şi maĭ statornic din acele lupte ale Rusieĭ cu Pórta, a fost liberarea succesivă a unor porţiuni din acele popóre.

Liberarea a fost parţială, mică, strînsă, sugrumată ca să dicem astfel, dar totuşi ea a fost, şi a tăgădui că Rusia a făcut mult în acest sens, ar fi o neiertată falsificare a istorieĭ.

Dar ceĭa ce trebuĭe să adăogim pentru întregirea istorieĭ este că, pe lîngă răsboĭul de devotament religios, pe lîngă lupta meritorie în favórea mântuinţeĭ şi a civilisaţiuniĭ, pe care Rusia le susţinea în contra Mahometanilor, s'aŭ strecurat, tot-d'auna în trecut, probe pré mult învederate de acel amor propriŭ greşit fórte al diplomaţieĭ, care nu se îndură a concede folóse altora, fără d'a opri şi ceva din ele pe sémă'ĭ.

Astfel, Napoleon III, care aşa de mult a contribuit la liberarea şi la unificarea Italieĭ, a perdut mare parte din simpatia Italienilor, din momentul când a pretins o rĕsplată teritoriale fie ea cât de neînsemnată, când a despuĭat pe Italia de douĕ părticele ale eĭ, Nizza şi Savoia.

A cere de la o naţiune cesiunea uneĭ părţi

www.dacoromanica.ro

cât de mică din coprinsul eĭ național, este tot atât cât a cere omuluĭ drept resplată pentru cel maĭ mare serviciŭ, ca să 'țĭ dea un ochĭu sĕŭ o mână din corpul sĕŭ. Este tocméla jidovuluĭ Schylok, un ce care revoltă instinctul național în cel maĭ nalt grad și transformă recunoscința chĭar în ură.

Rusia, la 1854, ca și Francia la 1870, aŭ resimțit cu amar efectele unor asemenea tocmelĭ. Ea va sci, credem, să profite de un așa mare învățământ.

Astfel credem că ne putem explica urmările eĭ în conflictul actuale din Orient.

Deși maĭ mult decât orĭ care altă putere, este lucru firesc ca ea să se intereseze de sórta coreligionarilor și consângenilor eĭ de peste Dunăre; vedem totuși că ea a învățat a fi acum tot așa de cumpătată și de prudentă ca Englitera.

De óre-ce nu maĭ năzuĭesce a face concuiste teritoriale în imperiul turcesc, ea 'și a mărginit acțiunea în favórea creștinilor de peste Dunăre, în manifestațiunĭ și acte diplomatice cu o nuanță fórte puçin maĭ accentuată decât ale celor-l-alte puterĭ europeane.

Așa dar ne întrebăm acum:

Ajunsă la acéstă stare de drépță cumpănire a intereselor sale orientale, Rusia maĭ póte ea óre presenta acele pericule cu care dînsa ne amenința făçiș la 1853 și maĭ înainte?

www.dacoromanica.ro

Când ea, în Orient, s'a pus pe o cale înlesnitóre adevěratuluĭ progres, adică pe calea urmată de puterile occidentale, cu singura diferenţă, póte, că ea ar dori să înainteze pe dînsa maĭ răpede; când politica Rusieĭ este aceĭa a Europeĭ civilisate, al căruĭ stég ea se grăbesce maĭ mult póte decât alţiĭ a'l împlânta în părţile orientale; când se vede presenţa şi acţiunea Rusieĭ în aceĭeaşĭ tabără unde sunt puterile cele maĭ progresiste ale Occidentuluĭ, maĭ este óre casul d'a stărui în cea maĭ absolută neîncredere?[1])

Cere-ni-se-va óre să ne lepădăm astădĭ de toţĭ protectoriĭ noştri europenĭ, cari de la tratatul din Paris ne aŭ luat subt ocrotirea lor; şi când eĭ toţĭ sunt acum uniţĭ asupra intereselor Orientuluĭ, noĭ să le strigăm: „Noĕ Românilor ne este témă de voĭ, fiind că aveţĭ pe Rusia printre voĭ! Maĭ bine rĕmânem cu Turciĭ, maĭ ales că eĭ 'şĭ aŭ dat mâna peste Dunăre cu Unguriĭ, cari atât de mult ne ĭubescŭ şi ne vorŭ binele!“

Ĭată la ce confusiune de ideĭ póte să ne

---

1) Ĭată ce ḑise în Cameră lordul Salisbury:

«Conferența avea două obĭecte în vedere; dĕca n'a reușit să dea maĭ mult simț comun Turcilor, a reușit cel puçin, cum sper, să înlăture neînțelegerile și să stabilĕscă un acord permanent între marile puterĭ, care nu fusese separate decât momentan prin bănuielĭ și neîncrederĭ.»

www.dacoromanica.ro

aducă o rea preçuire a evenimentelor politice, importante şi instructive, ce se petrecŭ astădĭ în Europa.

Să cugetăm la ele; dar să cugetăm drept; căci décă este pericol a lucra fără a cugeta bine şi fără a veghĭa cu agerime, pericol tot aşa de mare este şi în rătăcirea cugetărilor şi în greşita apreçuire a faptelor.

Joĭ, 17 fevruarie (1 martie), 1877.

XIV.

CONVENȚIUNEA DE RĂSBOIU CU RUSIA

Din obiecțiunile câte, în corpurile legĭuitóre, s'aŭ rădicat în contra actuluĭ închiăiat de guvernul nostru cu acela al împĕrăției rusescĭ, s'a putut observa că nimenĭ n'a găsit şi n'a dat o soluțiune practică, alta decât aceĭa la care am ajuns prin tăria evenimentelor, tărie cumpănită în tot timpul cu prudență şi cu patriotism de guvernul nostru.

Spus'a óre cine-va, în desbaterile din Cameră şi din Senat, ce trebuĭa şi ce putea să facă guvernul român, ca să preîntêmpine ceĭa ce s'a întêmplat? séŭ cel puçin ca să asigure posițiunea

www.dacoromanica.ro

țĕriĭ, în asemenea eventualităţĭ, în mod maĭ temeĭnic?

Noĭ n'am auḍit alt ceva decât unele *recriminărĭ* neîntemeiate şi neraţionate, unele *declamaţiunĭ* al căror rĕsunet deşert a dovedit tocmaĭ contrariul de ceĭa ce ele se cercaŭ a dovedi, adică cum că ne sunt glasurile amuţite, sub presiunea uneĭ armate cotropitóre; în fine, unele *subtile amandamente*, care, admiţênd în realitate ca bune faptele guvernuluĭ, păreaŭ a fi făcute cu unicul scop de a'ĭ tăgădui, prin vot, meritul uneĭ purtărĭ înţelepte şi patriotice.

Am maĭ putea adauge aci că tóte aceste obiecţiunĭ de diferite soĭurĭ ajungeaŭ la duoĕ conclusiunĭ:

Una d'o nesocotinţă pe care numaĭ orbirea pasiunilor o póte explica, dar nu câtuşĭ de puţin a o scuza în momente aşa de grave.

Alta care era un frumos joc de dibăcie, décă cum-va propunătoriĭ eĭ arŭ fi isbutit a o face să prevaleze.

Nesocotinţă nescusabilă ar fi fost în adevĕr respingerea conventiuniĭ făcute cu imperiul rusesc, nu numaĭ pentru că acel act devenise un fapt împlinit şi pênĕ la un óre-care punt obligatoriŭ prin intrarea oştirilor în Principat; dar maĭ cu sémă fiind-că respingerea luĭ ne făcea să scăpăm din mână singurul sprijin, singura armă

www.dacoromanica.ro

de apărare, pe care ţéra nóstră a putut'o afla în aceste momente de pericol.

„Rezemaţi-vĕ, ni se ḑicea, de tratatul din Paris“.—Şi apoĭ tot aceia cari ne daŭ acéstă povaţă veneaŭ a spune că nimic din acel tratat nu maĭ stă în picĭóre. Aşa dar, de ceĭa ce li se pare a fi numaĭ o umbră, cum puteaŭ óre cu sinceritate să céră a rezema existenţa patrieĭ nóstre?

Apoĭ ĭar s'a ḑis: „Nu credem că puterile occidentale să ne fi refusat sprijinul lor. Aduceţi-ne doveḑĭ“.

Guvernul a presentat cu grămada doveḑĭ că s'a adresat către tóte, şi fără curmare, şi pênĕ la ora din urmă, şi nicĭ una din puterĭ n'a voit, séŭ n'a putut să ne apere, nicĭ chĭar printr'o simplă protestare. Tóte aŭ stat şi staŭ âncŏ într'o încurcată nemişcare.

Astfel, pericolul devenind iminent, guvernul l'a prevenit, făcênd, *numaĭ* în ajunul isbucnirĭĭ răsboĭuluĭ, un act de prudenţă, pe care s'a ferit fórte a 'l face maĭ de timpurĭŭ, fiind-că atunc ĭ i s'ar fi putut atribui caracterul aventuros, pe care unĭĭ voiescŭ să i'l atribuie şi astăḑĭ.

În contra unor aşa slabe obĭecţiunĭ, ţéra, prin delegaţiunile eĭ, s'a pronunţat şi nu se póte ḑice că voturile s'aŭ dat sub presiunea vre unuĭ simţimênt de teróre.

Déca cum-va a existat în corpurile legĭuitóre séŭ afară din ele, un asemenea simţimênt,

www.dacoromanica.ro

acela de sigur nu provenea din actele la care a cooperat guvernul nostru ; din contra, terôre inspiră la noĭ numaĭ liniile de purtare pe care aŭ voit a le preconisa uniĭ oratorĭ aĭ opositiunii : adică, nepăsarea care ar fi lăsat țéra în prêda orĭ-căreĭ năvăliri, și resistența în contra orĭ-căriĭ treceri de oștiri prin teritoriul nostru.

Între aceste duoĕ extreme, între umilire d'o parte, și între benevola și sigura nóstră sdrobire și sacrificare de altă parte, guvernul a menținut națiunea română pe vechĭa eĭ cale tradițională, păstrându'ĭ chĭar și atât prestigiŭ pe cât Statul nostru a putut să câștige prin tratatul de la Paris și prin propriele silințe ale Românilor, din cursul acestor ultimĭ duoĕ-ₔecĭ de anĭ.

Tratând cu marele și puternicul imperiŭ rusesc, în momentul când el își înalță spada în apărarea popórelor asuprite din Orient, concedându'ĭ favórea uneĭ libere treceri prin teritoriul nostru, în schimbul uneĭ garantări a tuturor drepturilor nóstre, perdut'a óre Statul român ceva din prerogativele sale? Perdut'a ceva din prestigiul sĕŭ?

Noĭ credem că *nu*. Ba póte chĭar că faptul este cu totul contrariŭ. Și tot așa aŭ creₔut și majoritățile în Cameră și în Senat când aŭ votat ratificarea conveniiunii cu împĕratul Rusieĭ.

S'a vorbit cu acéstă ocasiune de tratatele înînchiăiate de Petru-cel-mare cu Constantin-Vodă

www.dacoromanica.ro

Brâncovénu și cu Cantemir. Dar oratorii le aŭ dat fie-care o interpretațiune diferită.

Acelea sunt fapte vechi, pe care istoria nu le a elucidat âncŏ bine.

Ceĭa ce scim maĭ bine și maĭ lămurit, cŏci ne aŭ spus'o părinții noștri, ba am vĕdut'o chĭar și noĭ, este că de un secol încóce armatele rusescĭ aŭ trecut adesé pe tĕrâmul românesc, ca să facă răsboĭu cu Turcia.

Nicĭ odată ânsĕ, pênĕ la anul 1877, împĕrăția ruséscă n'a priimit a trata cu guvernul român, prin acte oficiale, despre asemenea treceri. Nicĭ odată ea n'a chezășuit drepturile Românieĭ ca *Stat de sineși stătător*.

Adesé ânsĕ, în trecut, la închiăierea păciĭ, Rusia a stipulat pentru principatele române órecare avantagie, pe care ea nicĭ nu le promisese.

Este óre de credut că astădĭ împĕratul Alexandru se va arăta maĭ puțin scrupulos în păzirea îngagĭamentelor sale, decât predecesoriĭ luĭ s'aŭ arătat binevoitorĭ către creștiniĭ din imperiul turcesc?

Nicĭ caracterul personal al Țaruluĭ actual, nicĭ interesele pe care le susține acum Rusia în Orient, nu potŭ întemeĭa o astfel de temere.

Și unul și altele sunt astădĭ pentru noĭ garanțiĭ morale, care se adauge pe lŭngă cele obținute prin convențiunea închiăiată, pe lŭngă cele pe care ni le a însemnat tratatul de Paris.

www.dacoromanica.ro

Déca puterile occidentale aŭ socotit de cuviință, în împrejurările actuale, a nu face nicĭ o mișcare eficace în favórea acelor garanțiĭ; déca din contra Pórta s'a silit în tot modul a le slăbi, Rusia singură a venit să ne declare că ea privesce interesele eĭ în Orient legate d'acele garanțiĭ ale Statuluĭ român, și acésta a dovedit'o făcênd cu noĭ o convențiune asigurătóre.

Întru ce dar aŭ putut vedé oratoriĭ opositiuniĭ că convențiunea cu Rusia dobóră drepturile ce ni s'aŭ confirmat prin tratatul din Paris?

Credŭ eĭ óre că, lăsând să ne calce și să ne jăfuiéscă Bașibuzuciĭ, d'o parte; séŭ să ne fie țéra ocupată pe de altă parte de armele ruseseĭ, dupe modul usitat în timpiĭ trecuțĭ, adică fără ca ele să țină întru nimic sémă de consimțimêntul țĕrĭĭ; séŭ în fine, credŭ eĭ că sacrificând cu nesocotință tóte puterile țĕrĭĭ într'o apărare desperată a fruntarielor nóstre, în contra orĭ-cărĭĭ încălcărĭ, credŭ eĭ că astfel am fi pus subt o maĭ sigură pază drepturile ce ni s'aŭ întărit la 1856?

Nimic în cele spuse la Cameră și în Senat n'a putut să convingă pe cine-va că se putea face maĭ bine decât ceĭa ce guvernul nostru a făcut.

Nimenĭ n'a putut dovedi că, urmând într'alt

www.dacoromanica.ro

fel, pericolele în care ne aflăm ar fi fost micșorate.

Totul dovedesce din contra.

S'a spus numaĭ — și aci se vĕdŭ încolțind subtilitățile celor dibacĭ, — s'a spus că, déca cum-va guvernul le va puté asigura că, în orĭ ce împrejurare, tóte puterile subsemnătóre ale tratatuluĭ de Paris, *printre care negreșit și Turcia*, vorŭ privi acel tratat ca întru nimic vătămat prin convențiunea ce s'a făcut acum cu Rusia, atuncĭ toțĭ vorŭ vota ratificarea aceleĭ convențiunĭ.

Int'alte cuvinte, acésta vrea să dică: „Bine aț făcut d'a face convențiunea. Ea e așa de folositóre țĕreĭ, încât am voi *noĭ* să ne folosim de dînsa. Pĕcat dar că aț făcut'o voĭ, și nu noĭ; de aceĭa, ca să vĕ dăm un bil de indemnitate, vĕ cerem să ne asigurați un lucru, care nu atêrnă câtușĭ de puțin de la voĭ și pe care, — întru ceĭa ce privesce maĭ ales Turcia — suntem siguri că nu'l veți puté obține cu nicĭ un preț, de vreme ce ea a respins chĭar cererile tuturor puterilor celor marĭ. Decĭ déca vom isbuti a face să se adopte frumosul dar ilusoriul nostru amandament, într'însul vom afla îndată mijlocul de a vĕ rĕsturna de la putere și a ne pune noĭ în locul vostru, unde vom sci să profităm cu o dibace măiestrie de poziținea pe care a creat'o, cu neinteresare, patriotismul vostru cel naiv".

Din fericire, n'avem să ne maĭ temem de

www.dacoromanica.ro

pĭedicele pe care s'aŭ cercat a le pune opositiunea în calea guvernuluĭ actual.

Printre pericole, el a călcat pênĕ acum cu prudenţă, ferind naţiunea, pe cât fu putinţă, de prăpastiele cele marĭ.

Ea l'a aprobat.

Intărit prin acéstă aprobaţiune, el va păşi înainte, fără d'a se deslipi un moment de dînsa.

Aşa, ne va conduce la mântuire bunul geniŭ al Romániĭ!

Mĭercurĭ, 20 aprilie (2 maĭ), 1877.

XV.

SUZERANITATEA TURCIEĬ

Recitim ultima circulară a Porţeĭ în privinţa declaraţiuniĭ de răsboĭu a Rusieĭ, şi tot-d'o-dată ne repurtăm cu mintea la cele ce s'aŭ spus de oratoriĭ opositiuniĭ, în memorabilele şedinţe ale Cameriĭ şi Senatuluĭ, asupra roluluĭ ce trebuĭe reservat ţĕreĭ nóstre în acest conflict.

Dintr'o asemenĕ alăturare resultă maĭ ânteĭ, pentru noĭ, o tristă impresiune; dar, luând lucrurile maĭ de aprópe, chĭar în ceĭa ce póte un moment să întristeze, noĭ recunóscem elemente de întărire şi speranţe legitime pentru viitor.

www.dacoromanica.ro

Âncŏ şi pênĕ astădĭ, cu aceĭaşĭ îndĕrĕtnică obstinaţiune care a caracterisat purtarea Porţiĭ către Statul român de la închiăierea tratatuluĭ din Paris pênĕ acum, cu acelaş ton de despreţuitóre autoritate, ministerul turcesc vine să spună Europeĭ că „Rusia, declarând răsboĭu imperiuluĭ otoman, a şi început ostilităţile prin *invasiunea* unuĭ Principat, *care face parte integrantă din Staturile Sultanuluĭ.*“

Şi pe când manifestul Turcieĭ venea să ne asvêrle în faça lumiĭ, acéstă nuoă, nemeritată şi maĭ ales imprudentă insultă, s'aŭ găsit la noĭ ómenĭ, cari să ne spună că locul Statuluĭ român trebuĭe să fie astădĭ la edecul, la remorca politiceĭ turcescĭ!

Într'adevĕr, este aci motiv de întristare. Sĕmênţa de umilire âncŏ cu totul nu s'a stêrpit din holdele românescĭ.

Dar a rĕmas puçină, a rĕmas răsipită; deşi încolţesce p'alocuré, apoĭ din norocire, flórea învóltă şi vîrtósă a geniuluĭ românesc isbutesce pretutindeni a înăbuşi acea buriană.

Scim bine că ni se va çice: „Noĭ n'am cerut ca ţéra să se închine cu umilinţă şi fără restricţiune Porţeĭ. Am cerut numaĭ ca să fie ferită de pericolele cu care o ameninţă ambiţiunile panslaviste ale Rusieĭ. Acolo noĭ am vĕçut pericolul maĭ mare.“

www.dacoromanica.ro

Dar ce însemnéză óre acest fel de cuvinte, rostite în ḑioa de aḑĭ?

Tuturor s'a arătat, s'a dovedit cu acte patente, cu fapte netăgăduite, că puterile apusane ale Europeĭ, la care guvernul nostru a recurs mereŭ, n'aŭ voit séŭ n'aŭ putut să ne pună sub scutul lor apărător, pe timpul cât Rusia şi Turcia vorŭ fi încăierate în lupta lor particulară.

Noĭ stăm la mijloc, între cĭocan şi nicovală, gata a fi sdrobiţĭ fără cruţare, de n'am afla cumva noĭ înşine o cale spre a ne pune la adăpost. Trebuĭe să găsim calea.

Dar ne mână ea óre, acea calea de scăpare, maĭ mult în partea Turcilor, decât într'a Rusieĭ?

Acéstă soluţiune resultă neapărat din raţionamentele celor cari, maĭ presus de tóte, voĭaŭ a ne face spaĭmă de Rusia.

Ca şi manifestul Porţiĭ, partisaniĭ politiceĭ de umilire aŭ căutat a dovedi că, în conflictul actual, suferinţele creştinilor de peste Dunăre sunt tóte uneltirĭ ale Rusieĭ, că poporaţiunile din imperiul otoman arŭ fi fericite, în slăbiciŭnea lor, de a se supune jugulŭĭ turcesc, arŭ fi chĭar mêndre a face parte integrantă din domeniul Sultanuluĭ, décă ambiţiunea cotropitóre a Rusieĭ nu le ar aţîţa în contra legitimilor lor stăpânĭ.

Ĭată puntul de vedere turcesc, pe care diplomaţia otomană îl proclamă.

Ne întrebăm ânsĕ: „Pentru ce am luptat noĭ

www.dacoromanica.ro

de secolĭ? Pentru ce am cerut cu glas tare şi am dobêndit în fine de la congresul puterilor europeane întărirea dreptuluĭ nostru de a fi o *naţiune*, un *Stat* în Orientul Europeĭ?

„Óre susţinut-am noĭ tóte aceste lupte, pentru ca chĭar în ḑioa de pericol pentru dînsa, Pórta, în vecĭ pentru noĭ viclénă şi trufaşă, să ne spună: — Nu sunteţĭ nimic! Nu sunteţĭ măcar ce a vrut să facă din voĭ puterile Europeĭ! Cu neplăcere am fost silită să îngăduĭ a vi se da drepturiĭ. Mereŭ am căutat să vi le restrîng, să vĕ umilesc. Acum âncŏ vĕ declar în ajunul unuĭ răsboĭu decisiv póte pentru Orient, că de la noĭ, de la puterea otomană să nu aşteptaţĭ nimic maĭ mult decât înjosire, decât umilire! Sunteţĭ parte integrantă a moşteniriĭ semiluneĭ.“

Şi pe când un asemenea limbagĭu rĕsare limpede şi învederat din tóte actele şi din tóte faptele Porţiĭ, noĭ Româniĭ să priimim benevol posiţiunea miseléscă ce ni se promite de Turcĭ?

Într'adevĕr, ar fi ruşine, ar fi nebunie, chĭar şi décă, în câmpul opus, nu ni s'ar fi deschis un orizont maĭ luminos, o posiţiune maĭ clară, maĭ sigură, maĭ demnă, maĭ bine întemeĭată pe tot ce logica politică, pe tot ce garanţiile oficiale aŭ în sine maĭ positiv.

www.dacoromanica.ro

Noĭ vedem că de aprópe 400 de anĭ, de când ne aflăm în contact politic cu puterea otomană, ea ne a făcut pênĕ acum şi tot *binele* şi tot *rĕul* cât ne putea face.

Binele e un ce problematic, déca nu cu totul negativ.

S'a ḑis că în timpiĭ trecuţĭ, recunóscerea Sultanilor drept suzeranĭ, séŭ aliaţĭ protectorĭ aĭ Domnielor românescĭ, ne a scăpat de încorporare în regatele polon şi maghiar, în imperiele austriac şi rusesc.

Va fi; dar noĭ Românĭĭ, dupe ce, în timp de 300 de anĭ, am luptat mereŭ în contra sângeróseĭ barbariĭ a Otomanilor, protectoriĭ nostriĭ, apoĭ, ḑĕu, nu scim, déca n'am fi isbutit şi maĭ bine a ne strecura maĭ întăriţĭ şi maĭ înaintaţĭ în tóte, de sub jugul unor sceptre creştinescĭ?

Ĭată dar la ce s'ar reduce *binele* ce ne a făcut pênĕ aḑĭ Turcia.

Cât despre *rĕŭ*, nu este óre destul a ḑice că, în curs de secolĭ, ne am tocit mereŭ puterile în luptele ce am fost siliţĭ să susţinem în contra înşişĭ protectorilor noştriĭ?

Pênĕ şi astăḑĭ, nimic nu s'a schimbat în aceste straniĭ relaţiunĭ ale suzeranuluĭ cu vasalul séŭ.

Dar ceĭa ce s'a schimbat cu totul, şi ceĭa ce trebuĭe neapărat să provóce o schimbare decisivă

www.dacoromanica.ro

a acesteĭ false situaţiunĭ, este starea morală şi politică a vasaluluĭ, cum ḑicŭ Turciĭ.

Tributarĭ, cel maĭ mult, aŭ devenit, de voĭa lor, Domniĭ Românĭ, atuncĭ când aŭ vĕḑut că numaĭ plecând capul lor vorŭ puté să scape ţéra de sabia şi de pustiirea Otomanilor.

Era o *raţiune de Stat*, şi trebuĭe să preţuim cu respect acea înţeléptă şi patriotică sfâşiare de inimă pe care 'şĭ aŭ impus'o mariĭ noştrĭĭ Domnĭ din trecut, Mircea şi Stefau.

Dar, când aceĭaş *raţiune de Stat* nu maĭ există, când nicĭ temerea, nicĭ vre un folos practic nu maĭ potŭ legitima vechĭele relaţiunĭ, păstrase-vorŭ ele în etern, fără de nicĭ o logică politică, fără de nicĭ un alt efect practic, decât acela de a fi vasalul necontenit expus la insulte şi la umiliriĭ, din partea rĕŭ-voitoruluĭ sĕŭ suzeran?

Îndată ce un popor simte că este în stare, chĭar cu sacrificiĭ din parte'ĭ, a trăi într'o posiţiune maĭ înaltă, maĭ respectată, decât aceĭa în care l'aŭ ţinut neputinţele trecutuluĭ, el este culpabil déca nu face însuşĭ un pas înainte.

Aşa, puiĭ de vultur, din minutul când simtŭ că tuleĭele aripelor aŭ devenit la dînşiĭ pene, eĭ nu staŭ trândavĭ în cuĭb, ci se avêntă în sbor, şi din sbor nu s'a pomenit ca vre o-dată puiĭ de vultur să cadă jos.

Acésta este legea naturiĭ, pe care trebuĭe

www.dacoromanica.ro

să fim orbĭ ca să nu o vedem domnind în politică, precum şi aĭuré.

Apreçierile de felul celor pe care ni le inspiră dispoşiţiunile false şi nejustificabile ce Pórta le manifestă pe tot momentul în privinţa Statuluĭ român, sunt fără înduoiélă în contradicţiune veghiată cu politica pe care a recomandat'o ţĕreĭ nóstre oratoriĭ opoşiţiuniĭ.

Dar, — precum am maĭ spus'o, — acea politică n'a fost şi nu póte fi aprobată de naţiunea română în ḑioa de aḑĭ.

Naţiunea simte că póte face astăḑĭ de la sine maĭ mult decât ceĭa ce se vedeaŭ siliţĭ a face părinţiĭ nostriĭ.

Nu în deşert s'a bucurat dînsa, în timp de duoĕ-ḑeçĭ de anĭ, de beneficiile tratatuluĭ de la Paris.

Ar fi fost o dovadă că ea n'a sciut să preçuiéscă folósele aceluĭ tratat, déca, în împreJurările de astăḑĭ, ea nu s'ar fi simţit capabilă d'a lua de la sine-şĭ o resoluţiune maĭ conformă cu interesele şi cu demnitatea eĭ, decât aceĭa pe care 'ĭ a povăţuit-o opoşiţiunea şi la care a chiămat'o, cu o aşa nesocotită trufie, guvernul turcesc.

Respectând tratatul de la Paris, naţiunea română s'a arătat pênĕ acum deplin adăpată de spiritul şi de tendenţele aceluĭ tratat, care avea

www.dacoromanica.ro

drept scop, întru ceĭa ce o privesce pe dînsa, să pună la noĭ bazele unuĭ adevĕrat *Stat* român.

Dar progresul e legea conducĕtóre a naţiunilor, şi celeĭ române, pornită pe calea luĭ, nu'ĭ este ĭertat a sta mult pe loc, când ca puĭul de vultur îşĭ simte pene crescute la aripĭ.

Marţĭ, 26 aprilie (8 maĭu), 1877.

XVI.

CE NE ESTE ACUM MAĬ PROFITABIL?

Precum tóte puterile şi precum tóte naţiunile din Europa, România a sperat, în curs de aprópe un an de ḑile, că se va pune stavilă curentuluĭ răsboĭnic care începuse a se manifesta în Orient.

Cabinetele cu óre-care sfiélă, aŭ lucrat în acest sens.

La noĭ, cu bărbăţie şi cu stăruinţă, s'a manifestat dorinţa viĭe de a nu aţiţa câtuşĭ de puţin animosităţile, de a deveni un lanç de unire, şi nu de loc o causă de învrăjbire, între ceĭ cari cereaŭ dreptatea pentru popórele creştine din imperiul turcesc şi ceĭ cari o refuzaŭ séŭ voiaŭ s'o scamoteze.

Am putut spera mult timp că puterile eu-

www.dacoromanica.ro

ropene care, de douĕ-ḑecĭ de anĭ acum ne aŭ făgăduit să ne menţină într'o stare care să ne permită desvoltarea nóstră progresivă fără sguduĭelĭ violente, că acele puterĭ, ḑicem, vorŭ profita acum de acéstă posiţiune excepţională, pe care ne o lăsase să o întrevedem, ca să ne scótă cu totul afară din jocul primejdios al luptelor armate între puterĭ, şi póte chĭar ca să facă din noĭ o stavilă la desfrênările aceluĭ joc.

Speranţa ne a fost cu totul amăgită.

França ne a dat tot ce ea póte astăḑĭ să maĭ dea în concentrata reservă ce 'ĭ impunŭ próspetele eĭ nenorocirĭ; adică ne a insinuit povaţa de a ne cormui dupe propriele nóstre interese şi nevoĭ.

Nu altfel ne a învăţat a face şi puternica Germanie, care, în luptele eĭ cu França, a dovedit că póte mult acela care scie ce voĭesce şi care lucréză cu stăruinţă şi cu energie la un scop determinat prin înseşĭ evenimentele ḑileĭ.

A fi cu spiritul deştept şi a nu şovăi când se presentă prilejul, ĭată ce constituĭe astăḑĭ adevĕrata mărire a guvernuluĭ prusian.

Un asemenĕ învăţămênt este de o valóre nepreţuită, şi a nu profita de dînsul, ar fi să ne dăm înşine osŭnda de mórte, séŭ cel puţin de incapacitate.

Când dar, aceĭaşĭ povaţă: „*Fă ceĭa ce poţĭ face, şi ceĭa ce 'ţĭ este* **maĭ profitabil!**“ ne vine

www.dacoromanica.ro

din două părți, adică și de la puterea de unde am vĕdut numaĭ bine și de la acea putere care, cu așa mult tact, a sciut să profite de ocasiunile priincióse ce evenimentele ĭĭ presentaŭ; când, dicem, biruitorul norocos și biruitul experimentat ne aŭ dis séŭ ne aŭ șoptit: *„Faceți ceĭa ce vĕ povățuĭesce trebuința și putința!“* óre trebuĭe noĭ să rĕmânem surdĭ la acéstă înțeleptă povață și să dăm ascultare la recomandațiunile părțeĭ opuse?

Ce ne venea ânsĕ de acolo?

Ni se dicea: „Sunteți slabĭ, nu numaĭ din puntul de vedere material; dar maĭ cu sémă din cel moral. Din avantagiele pe care vi le a creat tratatul din Paris, voĭ nu ați sciut trage nicĭ un folos. Ați rĕmas, astădĭ la 1877, ceĭa ce eratĭ la 1854. Aceĭașĭ cale umilită este dar scăparea vóstră.

„Supuneți-vĕ cu respect Turcieĭ; sărutați mâna sângerată, care schinguĭesce pe creștiniĭ de peste Dunăre, și mulțumiți Domnuluĭ décă, grație puterilor europeane, vĕ aflați într'o stare puțin maĭ ticălósă decât aceĭ creștinĭ. De dînșiĭ ne e milă. Ne vom cerca să obținem de la Pórtă ceva ușurărĭ pentru dînșiĭ. Ĭar pentru voĭ Românĭ, nu putem, nu voim să facem *nimic*. Interesele nóstre ne ducŭ aĭuré. Așa dar, să se înțelégă Domnul vostru cu Serdar-Ecremul turcesc, pașă cu pașă!“

www.dacoromanica.ro

Nu se alegŭ óre aceste cuvinte din faptele şi din spusele Englitereĭ?

Şi noĭ între douĕ vênturĭ, care ne şuĭeră fiecare pe alt ton, din care unul ne avêntă pe calea demnităţiĭ naţionale şi a speranţelor viitóre, ĭar cel-l-alt ne aşterne cu umilinţă pe câmpul veştejit al trecutuluĭ, noĭ ce avem să facem?

Toţĭ, Domnitor, guvern şi naţiune, nu am stat mult la îndouĭélă ca să apucăm calea înainte, ĭar nu să ne întórcem înapoĭ, precum ne aŭ povăţuit puçiniĭ de la noĭ, cari s'aŭ făcut ecoul acelor puterĭ ce în tot timpul aŭ susţinut pe Turcĭ în detrimentul nostru.

Puteam face altfel?

Noĭ rĕspundem âncŏ o dată cu tărie:

Nu! şi chĭar déca ar fi fost pentru noĭ calea umilinţeĭ semĕnată cu maĭ puçine pericole, — ceĭa ce este cu totul contrariŭ realităţiĭ, — chĭar atuncĭ nu ni se cuvenea a ne prăvăli într'însa.

Naţiunea a fost şi este pĕtrunsă de acest simţimênt.

El o va menţine de sicur la înălţimea sacrificielor ce 'ĭ impune.

Moleşită de frică şi înecată de ruşine, ar fi stat ea, déca oştirea nóstră, desfiinţată şi răsipită, s'ar fi ascuns în munţĭ, precum ni se spunea, séŭ chĭar déca s'ar fi pus subt ordinile luĭ Abdul-Kerim.

www.dacoromanica.ro

Astădĭ, când soldaţiĭ noştri rĕspundŭ la focurile ce, în contra orĭ căruĭ drept, Turcĭĭ asvêrlă în oraşele nóstre dunărene, astădĭ grija pe care tot Românul o simte în inima sa, este o grijă nobilă şi întăritóre.

În faça orĭ căruĭ pericol, adĭ Românĭĭ îşĭ potŭ ḑice cu încredere:

„Nicĭ patria, nicĭ lumea nu vorŭ avé întru ce să ne învinovăţéscă. Deşteptaţĭ din letargia nóstră de aprópe douĭ secolĭ, ĭată-ne întorşĭ la vechia tradiţiune de *bărbăţie românéscă*. Ânseşĭ puterile europeane care aŭ înlesnit, de voïe de nevoïe, acum douĕ-ḑecĭ de anĭ acéstă deşteptare, nu vorŭ putĕ face altfel decât a ne aproba, atuncĭ când noĭ, cu energică voinţă şi cu inimoşie strămoşéscă, vom câştiga şi vom sprijini drepturile nóstre la o viaţă politică şi maĭ liberă şi maĭ desvoltată!

„Le vom respunde cu mêndrie: Ceïa ce aţĭ aşteptat de la noĭ, ĭată, noĭ vĕ dovedim că l'am câştigat. Suntem în stare de a ocupa cu onóre în Orient cel puçin o porţiune din acea suveranitate pe care aţĭ socotit că Turciĭ vorŭ sci vre o dată să o exercite în folosul luminelor şi al cultureĭ Europeĭ."

In orĭ ce cas, pe pragul pe care noĭ am păşit, ni se deschide o pórtă mare, ce duce spre bine.

Să nu şovăim câtuşĭ de puçin. Avem sta-

www.dacoromanica.ro

tornica credință că nimeni nu ne va puté scóte afară de unde vom fi intrat, în virtutea drepturilor pe care Europa ni le a confirmat sunt câți-va ani și pe care adĭ noĭ înși-ne și *numaĭ noĭ*, le putem întări în mod neperitor prin statornicia și bărbăția nóstră.

Joĭ, 28 aprilie (10 maĭu), 1877.

XVII.

ÎNDEMNĂRI LA INDEPENDENȚĂ

1°.

Este o logică a evenimentelor care înfruntă și întrece tóte slăbicĭunile și tóte șovăirile firiĭ omenescĭ.

Când omul, deșteptat de primele luciriĭ ale zorilor, nu voĭesce să créḑă că îndată are să se facă ḑioă și, în fața lumineĭ, tot se maĭ cĕrcă a dormi, atuncĭ chĭar sórele ĭea în curênd sarcina de a'l orbi cu raḑele sale. Neînvinsa luĭ arșiță ridică pe trândav în picĭóre, și 'l mână, cu voĭe fără voĭe, la munca întăritóre de la care el se codea.

Încreḑătoriĭ în acéstă lege de mântuire a naturiĭ, noĭ ne mîhnim, dar nu despĕrăm, când în calea desvoltăriĭ nóstre naționale întêmpinăm una

www.dacoromanica.ro

din acele slăbiciuni, una din acele șovăiri, ascunsă sub vĕlul zadarnic al prudenței politice.

Din norocire, puçine de aceste codiri avem a semnala în istoria contimporană a Statului român. Națiunea nóstră, cu o minunată tărie, 'și a croit calea sa, sunt acum vre o trei-dечi de ani; și de atunci, cu o stăruință care 'i asigură viitorul, a pășit cu salturi răpedi tot pe acea cale înainte.

Déca une ori s'a putut crede că ea 'și a uĭtat țĕlul și c'a aromit în nepăsare, lăsând frêul destinelor eĭ în mâni slabe și nehotărîte, apoĭ n'a trecut nici o dată timp mult, și dînsa, cu un nou și spornic avênt, s'a împins înainte și a străbătut într'o oră tot drumul în care rĕsgêndiri nesocotite o oprise cât-va înapoĭ.

Să nu uĭtăm că astfel 'i a fost mereu mersul, de la tratatul din Paris încóci, și, mulțămită Domnuluĭ, trebuĭe să constatăm că nici una din rătăcirile momentane la care a fost supusă sórta interióră a Românieĭ n'a împedecat pe națiunea română de a ajunge treptat tóte scopurile pe care ea 'și le însemnase în programa națională a Divanuluĭ *ad-hoc* din 1857.

Rumegând în silă zăbalele în care *Convențiunea* întocmită la Paris voise să înstruneze dorințele exprimate de națiune, dînsa n'a stat pe pace pênĕ ce, una câte una, nu le a sdrobit pe tóte, și pênĕ ce n'a obligat pe puterile Europeĭ să re-

www.dacoromanica.ro

cunóscă că însăşĭ ea scie maĭ bine să 'şĭ deschidă calea progresuluĭ, decât precum 'ĭ o aşternuse ele.

În timp de două-decĭ de anĭ, acésta a fost lucrarea nepregetată a Românilor. Rônd, una dupe alta, eĭ aŭ adus la îndeplinire tóte dorinţele exprimate în Divanurile *ad-hoc*.

Tratatul din Paris învedera tendenţa de a se forma pe malul stâng al Dunărĭĭ un Stat cu viitor politic.

Silinţele şi activitatea Românilor n'aŭ desmințit eficacitatea acesteĭ ideĭ.

Din contra, eĭ aŭ dat mereŭ dovedĭ că, lăsaţĭ în voĭa lor, potŭ merge şi maĭ răpede decât se spera de la dînşiĭ.

La acéstă vîrtósă a lor propăşire, maĭ tóte puterile garante aŭ aplaudat. Ele aŭ aprobat şi aŭ confirmat, fără mare obstacol, tóte avênturile prin care pupilul da mereŭ dovedĭ de bărbăţie, şi 'şĭ câştiga însuşĭ drepturĭ, pentru care tutoriĭ nu 'l socotise încŏ matur.

România făcea de la sine, şi fără de a şovăi, tóte pasurile înainte pe calea ce 'ĭ o deschisese tratatul din Paris.

Cine putea dar să n'o aprobe, afară numaĭ de acele puterĭ, care, încŏ de la 1856, voĭaŭ să 'ĭ refuse chĭar şi ceĭa ce de pe atuncĭ i s'a acordat?

Admiţêndu-se că dispositiunile aceluĭ tratat relative la Statul român, formaŭ ca un stadiŭ,

www.dacoromanica.ro

în care noĭ — maĭ ĭute decât se credea, — am câștigat treptat tóte gradele ce se puteaŭ căpĕta într'însul, ĭată-ne acum ajunșĭ acolo, unde nu maĭ avem ce să maĭ cerem, în marginile tratatuluĭ din 1856.

Este óre ânsĕ acésta și ultima limită a dorințelor și a putințelor nóstre?

Dĕcă o asemenea cestiune va fi făcută noĕ Românilor, puçinĭ sunt la noĭ aceĭa, — și chĭar de aceĭ puçinĭ, ruşine să ne fie! — cari vorŭ dice că posițiunea ce ne a creat-o tratatul din Paris este ceva maĭ mult decât o stare provisorie, intermediară, în timpul căria ni s'a cerut ca să dăm lumiĭ dovedĭ că putem să fim maĭ mult decât ceĭa ce am fost în cursul ultimuluĭ secol.

Asemenea dovedĭ, noĭ le am dat mereŭ.

La fie-care din ele, puterile garante, — unele cu sinceră satisfacțiune, altele prin forța evenimentelor — aŭ dat aprobarea lor.

Negreșit că nicĭ ele nu potŭ avé cuvinte ca să ne opréscă în loc pe calea ce înseșĭ ele ne aŭ deschis'o. Din contra, celor maĭ multe din ele noĭ le înlesnim acțiunea, când, profitând de ocasiunĭ, facem câte un pas înainte.

Cade-se dar noĕ să maĭ avem slăbiciunĭ și șovăirĭ?

Nu este lucru învederat că pe cât vom înainta maĭ apăsat și maĭ statornic către țĕlul existenței nóstre politice, pe care Europa întrégă

www.dacoromanica.ro

l'a aprobat în mod implicit, prin confirmarea drepturilor nóstre în areopagul eĭ, nu este óre învederat că pe cât ne vom afirma maĭ tare ființa nóstră viĭe printre Staturile Oriențuluĭ, nimenĭ nu ne va puté sta împotrivă?

Și în adevĕr, ceĭ cari aŭ lucrat în favórea nóstră cu gênd că vom deveni un Stat european, ne vorŭ susținé, de óre-ce le am îndeplinit voința, — maĭ curênd póte și decât credeaŭ, — și asfel le am înlesnit soluțiunea așa mult dorită și căutată a cestiunii orientale.

Ceĭ, din contra, cari ne aŭ combătut acum douĕ-decĭ de anĭ și cari ne combatŭ âncŏ și astădĭ, vorŭ fi siliți să plece și de astă dată capul dinaintĕ uneĭ puternice voințe care covêrșesce și intrigele și deșértele lor opintirĭ.

Ĭată, dupe părerea nóstră, rațiunile de logică rece, care arŭ trebui în dioa de astădĭ să stêrpéscă din inimele tuturor și slăbiciunea și șovăirile.

A ne opri în cale, pe când ea ne stă deschisă, și a ne svêrcoli în loc cu temerea închipuită că ceĭ ce ne aŭ deschis'o arŭ puté să 'șĭ ĭea pe viitor séma și să ne o taĭe, fiind-că mergem pré ĭute de dînsa, acésta este un raționament așa de puçin logic, încât nu este nicĭ de cum de ómenĭ politicĭ, cu mintea deștéptă.

Dar se întêmplă ca adesé precipitarea evenimentelor să surprindă pe mulțĭ, nu îndestul de

www.dacoromanica.ro

bine pregătiți spre a le puté judica sănětos îndată. Cum ḑiceam, începênd, lucirea zorilor nu le dă âncŏ acelora o idee lămurită despre apropierea ḑileĭ. Eĭ staŭ âncŏ ameţiţĭ de somn.

Curênd ânsĕ sórele cel mare va apără şi le va lua ochiĭ.

Aşa de tare credem în statornica propăşire a naţiuniĭ, încât aşteptăm dintr'un moment într'altul ca sórele nostru politic să rĕsară.

In faça puterilor apusane, care ne aŭ confirmat drepturile, numaĭ pentru că scim să ne întărim din ce în ce maĭ tare în ele; în faça împĕrăţieĭ rusescĭ, în care ne am încreḑut cu o demnă sinceritate şi căria trebuĭe să dovedim că suntem demnĭ de mâna frăţéscă ce ne a întins; în faça Porţeĭ, care s'a arătat, acum maĭ mult decât orĭ când, despreţuitóre, vicléně şi sĕlbatică, în raporturile sale cu noĭ; în faça trecutuluĭ şi a viitoruluĭ nostru, nu ne maĭ stă prin putinţă a şovăi maĭ îndelung.

Pĭĕră acum dintre noĭ inimele codace! Să lăsăm în laturĭ potecile pĭeḑişe, şi, călcând drept înainte către ţĕlul spre care am înaintat treptat în curs de douĕ-ḑecĭ de anĭ, să nu maĭ pregetăm aḑĭ când totul ne îmboldesce a afirma cu vorba şi cu fapta că *voim* şi că *putem* să fim un *Stat român independent*, stréjă a civilisaţiuniĭ europeane la capĕtul rĕsăritén al Dunăriĭ.

Tênĕra nóstră armată, strînsă cu bărbăţie

www.dacoromanica.ro

sub stégul naţional, a şi pregătit prin glasul tunuluĭ acéstă scire în lume.

Junele nostru Domnitor, în ale căruĭ vine curge un sânge de viteji cari, de opt sute de anĭ, ţinŭ sceptrul într'aceĭaşĭ mână cu sabia, junele nostru Domnitor, când s'a făcut Domn român, n'a voit să priiméscă decât moştenirea domnéscă a acelor luptătorĭ, cari cu mêndrie aŭ lepădat, în viaţa lor, jugul vasalităţiĭ.

Să stăm dar cu toţiĭ astăḑĭ la aceĭaşĭ înălţime, şi, scuturând de pe noĭ ultimele ţôle ale umilinţeĭ fanariote, să ne întărim sufletele în strămoşésca mêndrie şi virtute a adevĕratuluĭ nĕm românesc.

Luniĭ, $^{2}/_{14}$ maĭu, 1877.

XVIII.

INDEMNĂRĬ LA INDEPENDENŢĂ.

2⁰.

Un moment de repaos, de aşteptare, care de bună sémă mult timp nu se va prelungi, pare că desparte acum decisiunile Corpurilor nóstre legĭuitóre, de alte acte, póte cu mult maĭ importante şi maĭ decisive ale vieţeĭ nóstre politice.

Am spus aci părerea nóstră, şi o vom repeţi neîncetat pênĕ ce evenimentele ne vorŭ în-

www.dacoromanica.ro

sărcina însele a ne confirma opiniunea, am spus că exagerată ni s'a părut prudența care a dictat decisiunile Corpurilor legiuitóre.

Și ceĭa ce este curios, neașteptat și încŏ puțin explicabil pentru noĭ, este că, în casul de față, judicând în proporțiune cu numĕrul representanților națiunĭĭ și cu sistema de argumentare a oratorilor opositiunĭĭ, Senatul s'a arătat cu mult maĭ bine pĕtruns de putința și de datoriele națiunĭĭ în momentul de față, decât maĭ juna eĭ sóță, decât Camera deputaților.

Diserăm că acest fapt ni se pare greŭ de explicat și în numĕrul din urmă ne deterăm judicata asupră'ĭ, fără reservă și fără cruțare.

Căutând astădĭ a ne da séma despre temerile, despre îndouințele, despre îngăimelele unuĭ mare, mult pré mare numĕr dintre deputațiĭ din orĭ ce partit, nu putem vedé în acéstă curiósă stare de lucruri, decât un efect al deprinderilor trecutuluĭ.

Insultele Porțeĭ mormâiaŭ de mult în jurul nostru. Positiunea ce aveam pênĕ maĭ de-unădĭ ne impunea datoria de a le răbda, ca și când nu le am fi audit.

Dar, prin prelungirea în timp de decimĭ, ba și de sutimĭ de anĭ, a acesteĭ stărĭ de umilință silită — trebuĭe să o mărturisim — pelița ni s'a cam îngroșat; ne am dedat cu insulta și chĭar când proporțiunile eĭ aŭ ajuns a cresce în mod

www.dacoromanica.ro

necumpĕtat, când în urma cuvêntuluĭ, a venit şi fapta, când palma a dat năvală peste ocară, când tunul luĭ Abdul-Kerim a urlat în contra nóstră, dupe notele despreţuitóre ale luĭ Savfet-paşa; atuncĭ indignaţiunea celor cari se aflaŭ expuşĭ a priimi maĭ de-a dreptul, ceĭa ce inamicĭĭ adresaŭ naţiunĭĭ, indignaţiunea în Cameră n'a putut covêrşi pe deplin limitele *prudenteĭ reserve*, cu care maĭ mulţĭ din ómenĭĭ noştri de Stat sunt de mult dedaţĭ.

Ceĭ dintr'înşiĭ cari aŭ avut a încerca primul foc s'aŭ arătat şi maĭ puçin hotărîţĭ decât aŭ fost a doua-çi următorĭĭ judicătorĭ aĭ conflictuluĭ nostru cu Pórta.

În Senat s'aŭ spus cuvinte maĭ demne şi maĭ bine raţionate decât cele pe care ni le aŭ auçit urechile în sînul Camereĭ, de la ómenĭ pe cari poziţiunea şi caracterul lor ne îndémnă a'ĭ vedé ţinênd sus şi tare drapelul demnităţiĭ naţionale.

În orĭ ce cas, şi cu tóte că progresul pe calea adevĕrateĭ nóstre deşteptărĭ la lumina politică s'a simţit învederat de la discuţiunile Camereĭ pênĕ la acelea ale Senatuluĭ, nicĭ unul din aceste douĕ Corpurĭ n'a dat lumeĭ o dréptă idee de acel fior, care se strecóră prin arterele naţiuniĭ române.

Representanţiĭ eĭ aŭ creçut că li se cuvine a fi maĭ prudenţĭ şi maĭ înţelepţĭ decât evenimentele, aŭ socotit că li se cuvine a împĭedica

www.dacoromanica.ro

róta la carul propășiriĭ naționale, tocmaĭ când un puternic avênt îl suia maĭ sus decât eĭ se așteptaŭ; într'un cuvênt, s'aŭ arătat maĭ slabĭ decât li se impunea prin forța naturală a lucrurilor.

Efectele acesteĭ slăbiciuniĭ ni se parŭ a nu fi, pênĕ la óre care punt, amenințătóre pentru noĭ, dar totuși sunt destul de triste.

Nu este puçin lucru ca să se dică în tótă Europa că, pe când prin înseși țĕrile apusane cele puternice, se vorbea în regiunile oficiale despre declarațiunea de independență a Românieĭ ca despre un fapt neînduoios și produs prin logica evenimentelor, Camerile române n'aŭ avut curagĭul a admite cu o unanimă conglăsuire acest resultat firesc al logiceĭ politice, acest strigăt care înéca glasul națiunii, pe care toți se așteptaŭ să 'l audă rostit cu tărie de representațiunea națională.

Décă în Englitera se vorŭ mira de prudenta nóstră îngăimare, apoĭ ne întrebăm: Ce se va dice despre dînsa la Constantinopol? Ce se va dice la St-Petersburg?

Ar fi trebuit ca aceste douĕ întrebăriĭ să fi fost puse în faça fie căruĭ deputat, fie căruĭ senator, în minutul când eĭ se rĕsgêndeaŭ cum să împace, séŭ maĭ bine *cum să încurce* soluțiunea curagĭósă pe care o reclamă momentul de façă, cu vechile obiceĭuriĭ de șerpuită codélă.

www.dacoromanica.ro

Atunci fie care nu 'şi ar mai fi ḑis: „Să căutăm mai presus de tóte a cruța pe puterile apusane şi a ne menține către dînsele în vechile posiţiuni reciproce, ca nu dóră, întremêndu-ne noi aḑi mai tare ca naţiune şi ca Stat, ele să ne lipséscă de ocrotirea prin care ne aŭ împins la acéstă desvoltare“.

Nu 'şi ar mai fi ḑis aşa, cŏci ar fi simţit câtă contradicţiune şi câte poticneli sunt în acest raţionament olog, care pare a fi fost raţiunea supremă a decisiunilor Corpurilor nóstre legĭuitóre.

Ar fi vĕḑut de sigur, cugetând la impresiunea ce atâta nedomirire are să producă la Pórtă, că noi înşine ne mărturisim a nu fi âncŏ sătuĭ îndestul cu paharul de umilinţă, cu care Turcia ne a adăpat pên'acum, ba nicĭ chĭar decişĭ a ne lepăda cu totul de dînsul spre a sórbe cu o nobilă decisiune din isvorul limpede al independenţeĭ absolute.

Apoĭ âncŏ, ar fi vĕḑut că, mai mult decât orĭ când, este acum momentul de a arăta puterniculuĭ imperiŭ, cu care am intrat în înţelegerĭ mai speciale asupra viitoruluĭ nostru, că noi posedăm o programă bine determinată pentru ulterióra nóstră acţiune politică şi că, dupe acea programă şi *numaĭ dupe dînsa*, vom înainta cu tărie, pe cât timp puternicul nostru aliat ne va ajuta cu sprijinul sĕŭ, ba âncŏ şi în orĭ ce cas diferit de acesta.

www.dacoromanica.ro

Era timpul oportun spre a se face o afirmațiune energică a acestor principiĭ. Ca un singur om, ca o adevĕrată personificațiune a poporuluĭ român s'ar fi cădut ca Senat și Cameră, să fi spus adĭ puterilor apusane, Rusieĭ și Porțeĭ:

„M'aț̆ĭ pus în poziț̆iune de a *fi*. **Voĭu fi!**

„Îndestule, maĭ mult decât îndestule sunt temeĭurile vóstre spre a ne lepăda de acum, de orĭ ce vechĭ legăminte cu făçarnică și barbara putere turcéscă.

„Cred în sincerul și lealul ajutor ce mi se dă astădĭ de imperiul rusesc și 'mĭ însemnez de îndată mie și lumeĭ întregĭ la ce anume scop are să'mĭ serve acest ajutor".

În modul acesta, rolul fie căruĭa va fi clar și nesupus la nicĭ o contestațiune pe viitor.

În fine, puterilor apusane, care aŭ voit să pună în mâna Românieĭ o armă cu care să stea strójă a civilisațiuniĭ europeane în Orient, ĭată le arătăm că așteptările lor nu aŭ fost desmințite de noĭ: „Ne aț̆ĭ pregătit ca să devenim ceva. Ĭată-ne gata".

Acestea sunt, dupe părerea nóstră, afirmațiunile ce arŭ fi rĕsărit clare, veghiate și puternice din nisce decisiunĭ maĭ virile, maĭ positive decât cele pe care le aŭ pronunțat Corpurile nóstre legĭuitóre.

Dar omul vechĭu, omul trecutuluĭ, *raiaoa* secoluluĭ trecut, sofistul fanariotisat, póte chĭar

www.dacoromanica.ro

și tipicarul plin de arguții, a luat'o și în rôndul acesta pe dinainte, în clasa cea cultă de la noĭ, în *haĭna-albastră*.

Ultimul cuvênt nu este ânsĕ rostit în acéstă cestiune.

Maĭ sunt âncŏ milónele de Românĭ cu opincă, pe cari aḑĭ îĭ vedem, cu arma la urmĕr, păşind apăsat către malurile Dunărĭĭ, din tóte înfundăturile Carpaţilor şi de pe tóte şesurile românescĭ; maĭ sunt aceĭ oşteni şi aceĭ ţĕrani români, cari n'aŭ stat în viaţa lor să îndruge sofisme cu cărturariĭ din Stambul; maĭ sunt aceĭa cari mâne poĭmâne, când vorŭ înfrânge, ca odinióră, ordiile turcescĭ, vorŭ sci să proclame în gura mare şi în faça tuturor, că ţéra lor, România, apărată cu pĭeptul lor, este şi va rĕmâné pururé un Stat de sineşĭ stătător, pe care Turcĭĭ—de vorŭ maĭ fi —aŭ să'l témă şi să'l onoreze, pe care tóte puterile vecine şi depărtate aŭ să'l pună sub scumpa şi drépta lor ocrotire, ca o stréjă vitéză a civilisaţiuniĭ în Orient, ca un chiezaş temeĭnic al păciĭ europeane, bazată pe o maĭ echitabilă distribuire a puteriĭ în părţile rĕsăritene ale continentuluĭ nostru.

Încrederea ce avem în luptătorul care, prin votul sĕŭ, va şterge şi va limpeḑi în curênd, îngânările voturilor de maĭ de-unăḑĭ, ne face a spera că va rĕmâné în umbra sóreluĭ nostru de mâne, acéstă ultimă cătuşă ce ne amintesce urmele înjosiriĭ nóstre.

Mĭercurĭ, $^{4}/_{16}$ maĭu, 1877.

www.dacoromanica.ro

XIX.

BULEVARDUL CIVILISAȚIUNIĬ ÎN ORIENT

O posițiune nouă impune unuĭ Statŭ, ca și unuĭ individ, noue obligațiunĭ.

Când Româniĭ aŭ făcut pasul la care 'ĭ a împins, în ḑioa de astăḑĭ, aspirațiunile lor seculare și împrejurările momentóse ale epoceĭ în care trăim; când eĭ aŭ declarat că priĭmescŭ bucuros a privi ca rupte pentru vecie legămintele ce străbunĭĭ lor se vĕḑuse siliță a închiăia cu Pórta, și pe care însăși Pórta le a călcat neîncetat; când în fine aŭ ḑis în faça lumiĭ: *Voim a forma de acum înainte un Stat independent!* de sigur nicĭ unul dintr'înșiĭ nu 'și a putut închipui că acéstă declarațiune este un simplu cuvênt; că nimic din starea interióră a țĕreĭ nu are să fie schimbat; că nu avem a face nicĭ o mișcare maĭ mult decât cele cu care ne am dedat în trecut; că într'un cuvênt, nu avem sarcine și îndatoriĭ noue, pe care ni le impune noua nóstră posițiune.

Maĭ ântêĭ de tóte, avem acea sarcină și acea îndatorire de a dovedi lumiĭ că dreptul politic pe care ni 'l a restituit, nu este pentru noĭ un simplu cuvênt, — cum pare că s'a și șoptit pe alocuré, — ci că ne aflăm în stare de a ne im-

www.dacoromanica.ro

pune tóte sacrificiele trebuitóre, spre a întări faptul ce decurge din declarațiunile nóstre.

De óre ce este învederat că pênĕ acum, independența nóstră absolută nu este admisă de toți cu bună voïe, ba chïar că ea ne va fi contestată cel maï pucin de Turcia, noï trebuïe să stăm pregătiți a întêmpina orï ce împotrivire cu felul de argumente ce ea va reclama.

De douĕ-decï de anï ne am deprins a face pe puterile garante ca să priiméscă, fără marï împotriviri, preschimbările ce voința nestrămutată a națiunii române a introdus gradat în dispositiunile internaționale din 1856.

Tot ce am cerut, tot ce am făcut în acest curs de timp decurgea, în mod așa de logic, din rolul la care puterile europeane voise a ne predestina, încât nicï nu s'aŭ putut lua în sémă considerațiunile de ordin strict legal, pe care Turcia maï ales le a înălțat în contra călcărilor nóstre afară din textul tratatuluï de la Paris.

Maï presus de textul scris, era spiritul în care acel tratat fusese conceput; și noï, prin acțiunea nóstră stăruitóre, realisam mereŭ pe neașteptate, tóte cele ce diplomația nu cutezase a le așterne curat, negru pe alb.

Întru ceïa ce ne privea, noï am urmărit fără preget și am îndeplinit cu o inteligentă activitate, tot stadiul intermediar al desvoltării nóstre politice.

www.dacoromanica.ro

Acésta se cerea de la noĭ; acésta am făcut'o. Şi toţĭ aŭ fost nevoiţĭ a ne aproba mereŭ.

Dar, ajunşĭ la culmea aceluĭ stadiŭ, ĭată că în Orient începŭ a se produce noue clătinărĭ politice.

Puterile apusane staŭ de le privescŭ, pline de îndoiențe şi de neresoluțiunĭ. Ele nu potŭ încŏ să pricépă bine ce va produce acea furtună care 'şĭ grămădesce noriĭ la orizont.

Amenințațĭ de bătaĭa apropiată a fulgerelor, noĭ alergăm la ele ca să ne adăpostéscă, să ne călăuzéscă.

Dar tóte sunt însele aşa de încurcate încât ne lasă în deplină voĭa nóstră.

„Faceţĭ, — pare ele a ne ḑice, — dupe cum vĕ va lumina înţelepcĭunea vóstră.

„De doue-ḑecĭ de anĭ, ne aţĭ dovedit mereŭ că sciţĭ fórte binişor a vĕ aşterne culcuşul cum este maĭ bine.

„De ce astădĭ maĭ puçin decât ĭerĭ şi decât alaltă-ĭerĭ, când eraţĭ încŏ nu atât de întrematĭ, nu veţĭ sci să vĕ deschideţĭ înşivĕ o cale nouă?“

Şi acea cale, ĭată ne am deschis'o.

Acum va numaĭ să păşim temeĭnic pe dînsa.

Ceĭ cari, în trecut, nu aŭ fost nicĭ o dată ostilĭ logiceĭ propăşirĭ a naţiunĭĭ române, se vorŭ scutura, credem, lesne de dificultăţile de formă pe care le vorŭ suscita noul nostru avênt.

Puterea logică a fapteĭ nóstre li se va im-

www.dacoromanica.ro

pune, ca și în trecut, spre a 'ĭ face să reteze și ultima verigă care înstruna libera desvoltare a Statuluĭ român.

Pentru acele puterĭ, care în tot-d'a-una ne aŭ fost favorabile, orĭ ce pas vom face noĭ înainte, el nu póte decât a ne înălța maĭ sus în stima și în favórea lor.

Déca nu îndată, — de óre ce, în sînul complicațiunilor actuale, orĭ căria din puterile neutre ĭĭ va place, credem, a se folosi de înlesnirea ce are de a nu se declara pré ĭute, — déca nu astădĭ, ḑicem, dar negreșit la primul moment decisiv, cele maĭ multe din puterile apusane ne vorŭ felicita că am sciut să ajungem așa de ĭute, acolo unde ele ne aŭ împins a merge, prin pactul lor internațional de acum douĕ-ḑecĭ și unu de anĭ.

Ne vorŭ felicita cu atât maĭ mult, cu cât modul dupe care avem să susținem faptul nostru din naintea puterilor ce ne sunt de façă séŭ pe ascuns ostile, va fi maĭ demn și maĭ energic.

Aci dar stă tótă chiĭaia situațiunĭ.

Ne am declarat independența completă façă cu Turcia. Ne am pus astfel dinainte'ĭ pe un picĭor care nu ne maĭ permite a răbda nicĭ umbra uneĭ umiliriĭ din parte'ĭ, care ne îndatorește, în mod imperios, de a preîntêmpina chĭar și amenințările eĭ.

Pe de altă parte, să nu uĭtăm că în timpiĭ

www.dacoromanica.ro

de odinióră pe când, ca și de ĭerĭ încóce, Românii formaŭ Staturĭ nimenuĭ închinate, eĭ eraŭ apărătoriĭ dreptuluĭ european, campioniĭ legiĭ creștine în contra barbarieĭ mahometane.

Eĭ eraŭ sentinelele Europeĭ, veghiând la valul mărginașŭ, la țĕrmul Dunăriĭ.

Apoĭ ni s'a spus și acum douĕ-ₒecĭ de anĭ: „Voĭ aveți să fiți pe viitor bulevardul civilisațiuniĭ la rĕsărit!“

Cată să împlinim aₒĭ cu sfințenie sarcina ce ni s'a pregătit de atuncĭ, și spre a o îndeplini nu avem decât a împrospĕta virtuțile nóstre naționale din ceĭ treĭ secolĭ maĭ înainte.

Redobêndind tóte drepturile unuĭ Stat, ni se cuvine a lua și noĭ locul nostru printre apărătoriĭ civilisațiuniĭ. Nu maĭ póte fi acum vorba de a ne scăpa capul de sub satîrul turcesc, precum am fost nevoiți a face în timpiĭ de supunere; ci trebuĭe neapărat să luăm și noĭ de aci înainte parte la acea cruciată seculară în contra barbarieĭ orientale, cruciată în care puterile europeane 'și aŭ trecut din mână în mână sabia apărătóre, precum în vechime vestitoriĭ uneĭ isbênde își treceaŭ, în fugă, unul altuĭa făclia aprinsă, spre a respândi pretutindeniĭ scirea veselitóre.

Nu ne maĭ putem codi astăₒĭ de a susține cu Turciĭ un răsboĭu în care vom uza de orĭ ce mijlóce necesariĭ spre a 'ĭ pune în neputință de a ne vătăma în viitor.

www.dacoromanica.ro

Noĭ nu am priimit şi nu ni se maĭ cădea a priimi ca să stăm trândavĭ, ruşinaţĭ şi umiliţĭ, lăsând ţéra nóstră în préda pustiirilor Başi-buzucilor.

A trebuit să ne punem în stare de a scuti ţéra nóstră de un asemené jaf, şi naţiunea de o asemenea umilire.

Făcênd noĭ acest act demn şi înţelept, instinctele răpitóre ale Turcilor 'şĭ aŭ dat un curs şi maĭ liber.

Neapărat, prin acésta, situaţiunea nóstră s'a limpedit de sineşĭ. Ne am lepădat de orĭ ce legămênt cu Pórta şi juna nóstră armată, cu care de doue-decĭ de anĭ acum naţiunea întrégă împarte îmbucătura sa din tóte dilele, juna şi vitéza nóstră armată va sci de sicur să pórte cu demnitate sarcina onóreĭ nóstre naţionale.

Décă urmam povaţa ce ni se da de a desarma în faça năvălirilor ce ne amenințaŭ, noĭ lăsam ţéra întrégă în jaful a duoĭ inimicĭ, cari ne arŭ fi strivit care de care maĭ rĕŭ sub picióre.

Adĭ noĭ am pus arma în mâna soldatuluĭ nostru, şi 'ĭ am dis: „Aĭ cu ce te apăra; fă'ţĭ datoria către patrie!“

De la dînsul dar, de la armată, atêrnă acum cea maĭ mare parte din destinele nóstre.

La dioa de răfuiélă a semilor cu însişĭ puter-

www.dacoromanica.ro

niciĭ noştri aliaţĭ, trebuĭe să avem ce să arătăm şi noĭ în bilanţul nostru special.

Trebuĭe să nu ni se pótă ḑice, cu dispreţ şi nesocotinţă, că numaĭ dînşiĭ, şi nu şi noĭ, aŭ vĕrsat sânge şi comoriĭ spre liberarea Orientuluĭ.

Fie-care, vină atuncĭ cu partea sa de sacrificiĭ!

Cu cât a nóstră va fi maĭ mare, cu atât ne vorŭ fi drepturile maĭ tare întemeĭate.

Astfel şi *numaĭ astfel* putem să avem siguranţa că vom obţine de la puterile europeane şi de la imperiul rusesc, întărirea solidă a prerogativelor nóstre de Stat independent.

În faça inamicilor, ca şi în faça amicilor, trebuĭe să scim a câştiga drepturile unuĭ Stat independent, arătându-le tuturor că simţim în noĭ tótă acea tărie care animéză pe o naţiune adevĕrat demnă de o deplină libertate în acţiunile sale!

Joĭ, $^{12}/_{24}$ maĭu, 1877.

XX.

UNGURII ŞI ROMÂNII.

Orĭ-cât de mult dorim noĭ Românii din România liberă să dăm maĭ puçină pricină de neînţelegere vecinilor noştriĭ Unguri; orĭ-cât de mult

www.dacoromanica.ro

ne cercăm prin purtarea nóstră a 'i atrage pe calea amicală care, noĕ şi lor, ar fi de o potrivă folositóre, eĭ neîncetat ne punŭ în posiţiune d'a recunósce într'înşiĭ pe inimiciĭ nostriĭ ceĭ maĭ neîmpăcaţi.

Acéstă inimiciţie este aşa de puçin logică, aşa de contrarie adevĕratelor interese ale tuturor popórelor orientale, — şi chĭar ale înşişĭ Ungurilor, — încât noĭ pururé, ca şi acum âncŏ, ne am silit să deschidem ochiĭ naţiuniĭ maghĭare şi s'o invităm prin tóte mijlócele raţionale, la o coînţelegere cu veciniĭ eĭ.

Ungurii fiind un popor creştin, maĭ mult séŭ maĭ puçin adăpat la cultura europeană, noĭ ca şi Europa în genere, n'am putut socoti că îndĕrĕtnicia ungurésca va merge pênĕ într'acolo încât eĭ să 'şĭ închipuĭésca cum că aŭ destine diferite de acelea ale altor popóre maĭ marĭ la numĕr şi maĭ bine întemeĭate, care conlocuĭescŭ cu dînşiĭ în părţile orientale ale Europeĭ.

Décă Ungaria n'ar fi cooperat óre-cùm în trecut la lupta ce Occidentul susţine de secolĭ cu mahometanismul oriental, negreşit că în secolul nostru nimenĭ n'ar maĭ fi aşteptat de la Maghiarĭ ceva maĭ mult decât ceĭa ce se aştéptă de la Turcĭ.

Cestiunea pentru aceştia este regulată în cugetul tuturor popórelor europeane.

Déca maĭ există ceva neînţelegerĭ, acelea se

www.dacoromanica.ro

repórtă numaĭ la deciderea momentuluĭ oportun când din stăpânĭ aĭ peninsuleĭ Balcanice aŭ să fie reduşĭ la starea de popor tolerat în acéstă parte a Europeĭ.

O osûndă de felul acesta n'a fost âncŏ pronunçată asupra Ungurilor, fiind-că toţĭ aŭ aşteptat de la dînşiĭ o purtare maĭ conformă cu tradiţiunea lor de Stat creştin.

Eĭ, din contră, vinŭ astădĭ, cu o nepricepută încăpĕţînare, a se lepăda de tot trecutul lor, maĭ mult séŭ maĭ puçin civilisat, şi se acaţă de legenda asiatică, visând o dominare a Orientuluĭ în înfrăţire cu Turcĭĭ.

Noĭ, cari trăim alăturĭ cu Turcĭĭ şi alăturĭ cu Ungurĭĭ, ne întrebăm mereŭ şi cu mirare óre adevĕrată, reală să fie o absurditate ca acésta?

Cum! Un popor, care a făcut ce a putut spre a fi admis în concertul civilisat al popórelor europeane, o naţiune venetică, căria i s'a făcut loc la ospĕţul cultureĭ europeane şi care s'a silit, în timp de câţĭ-va secolĭ, a nu fi dată afară de masă, vine astădĭ fără de nicĭ un cuvênt explicabil, şi lepădându-se de usurile europeane, bagă degetile în pilaf?

Faptul este aşa de neexplicabil, încât ne este greŭ a 'l înţelege, deşi Maghiarĭĭ facŭ tot ce potŭ spre a ne orbi cu dînsul.

Drept este că, printre dînşiĭ, aŭ maĭ rĕmas ómenĭ de înţeles, cari aŭ păstrat o dosă sufici-

www.dacoromanica.ro

entă de raţiune şi de pudóre, spre a recunósce şi a declara lumiĭ că calea adoptată de compatrioţiĭ lor în campania actuală, este contrarie intereselor naţionale ale Ungarieĭ, ba şi ale Orientuluĭ în genere.

Noĭ ne mângâĭem cu aceste excepţiunĭ, şi sperăm că ómeniĭ cu merite şi cu influenţă care susţinŭ acum în Austro-Ungaria aseménea ideĭ vorŭ isbuti a trage în partea lor mulţimea care s'a năpustit într'o politică sĕlbatică, nelogică şi prăpăstiósă pentru însăşĭ naţiunea maghiară.

A 'şĭ lega sórta de a Turcieĭ, *nu* este negreşit astădĭ alt ceva decât a reclama şi pentru sine, o parte din ştréngul care, maĭ curênd séŭ maĭ târdiŭ, o va sugruma.

Acéstă ambiţiune, n'o putem pricepe!

Cu tóte acestea, Ungurii nu numaĭ prin limbagĭul necumpĕtat şi extravagant al ḑiarelor lor, dar chĭar şi prin fapte ale autorităţilor ţinŭ a arăta că simpatiséză numaĭ cu Turcii şi combatŭ pe mórte orĭ-ce se împotrivesce elementuluĭ turcesc.

Am reprodus aci maĭ deună-ḑi o corespondenţă din Braşov, în care se relata despre persecuţiunile la care sunt expuşĭ tinerii românĭ din ţinuturile Transilvanieĭ, sub bănuĭéla că vorŭ să se înroleze în armata română.

S'a vĕḑut că dincolo de Carpaţĭ autorităţile maghiare exercită o adevĕrată terorisare. Ele

www.dacoromanica.ro

aŭ mers mai departe decât îşi póte închipui cine-va în ḑioa de aḑi, oprind pe damele române din Ardél a forma comitete pentru ajutorarea răniţilor din armata română.

Un fapt ca acesta dovedesce o aşa completă lipsă de cel mai rudimentar bun simţ omenesc încât trebuie să admitem că naţiunea maghiară se află d'o-cam-dată subt un fel de ameţélă bolnăviciósă, care déca ar ţine mult, ar reduce pe poporul unguresc într'o stare de descompunere socială ca aceía a Turcilor.

Ne mărginim ânsĕ cu speranţa că bóla la dînşii va fi trecĕtóre; şi acéstă speranţă ne o confirmă existenţa unor elemente âncŏ sănĕtóse ce se află printre dînşii.

De aceía, suferind din adâncul inimeí din causa persecuţiunilor la care, cu nedrept, sunt expuşi fraţii noştrii de peste Carpaţi, noi şi acum âncŏ nu socotim că este cas a se întinde asupra Ungurilor sentinţa ce s'a pronunçat, veghíată séŭ ascunsă, asupra sórteí Turcilor în Europa.

Ungurii vorŭ reveni, de sigur, la simţiminte mai raţionale. D'o-cam-dată nu putem face alta decât a deplânge rătăcirea lor momentană, şi inimaţi de simţimintele de nemărginită îngăduinţă, care distingŭ caracterul generos al Românuluí, să ḑicem pentru moment: „Ĭértă'ĭ, Dómne, că nu sciŭ ce facŭ!“

www.dacoromanica.ro

Când vorŭ vedé că provinciile de peste Dunăre aŭ scăpat de sub têmpita asuprire a Turcilor, când se vorŭ simţi înconjuraţi de popóre pline d'o tărie reală, trăind viaţa civilisaţiuniĭ, atunci ochiĭ li se vorŭ deschide. Vorŭ înţelege că spre a 'şĭ păstra existenţa, — pe care nimenĭ nu le o va disputa, pe cât vorŭ colabora la opera comună — nu ca Turciĭ trebuïe să se pórte, ci ca naţiunile care aŭ lucrat spre a distruge din Europa sĕlbăticia turcéscă.

În ḑioa aceĭa, Ungurii nu vorŭ maĭ fi inamicĭ aĭ Românilor. Eĭ ne vorŭ întinde o mână frăţéscă, pe care le o vom da cu mulţămire, şi toţĭ împreună, toţĭ noĭ câţĭ locuim Dunărea-de-jos, Carpaţiĭ şi Balcaniĭ, vom lucra într'o unire la prosperarea acesteĭ frumóse părţi a Europeĭ.

Aşteptând acea ḑi, — care póte nu este aşa depărtată, — noĭ privim cu maĭ multă compătimire decât ură, la purtarea neraţională a Ungurilor; noĭ urmăm povaţa aceluĭ înţelept din antichitate care ḑicea: „Pórtă-te către duşmanul tĕŭ astfel, ca el într'o ḑi, să pótă deveni cel maĭ devotat al tĕŭ amic!“

Sâmbătă, $^{11}/_{23}$ iunie, 1877.

---

www.dacoromanica.ro

XXI.

ÎMPĂMÂNTENIREA ISRAELIŢILOR

1⁰

Istoria nóstră contimporană e maĭ bogată în fapte marĭ decât a orĭ căruĭ alt popor. Ea va înregistra, în scurtul interval de abíe o jumétate de véc, progrese pe care alte popóre nu le aŭ realisat decât în timp de maĭ multe vécurĭ şi chĭar atuncĭ cu cele maĭ dureróse sacrificiĭ.

Astăḑĭ, când ne aflăm în momente hotărîtóre pentru viitorul naţionalităţiĭ nóstre, când se deschide înainte-ne o eră nouă, care póte fi o eră de noue şi necurmate progrese, dar póte tot de o dată deveni şi o eră de turburare politică şi maĭ cu osebire economică, e trebuincĭos să ne aducem aminte de trecut, să 'l studiem; cŏcĭ trecutul e lumina presentuluĭ şi a viitoruluĭ; şi să căutăm în acest studiŭ puterea şi învăţămêntul pentru a eşi cu bine din dificultăţile actuale şi de a ne asigura viitorul.

Faptele marĭ ce înregistréză istoria contimporană înfăçişéză douĕ caractere neseparabile, care, completându-se unul pe altul, aŭ asigurat succesul, chĭar în împrejurările când dificultăţile de înlăturat eraŭ atât de marĭ încât credinţa că s'ar puté înlătura părea o temeritate.

www.dacoromanica.ro

Aceste două caractere aŭ fost: ântêĭ înfrățirea, séŭ cel puçin apropierea între ómenĭ cu ideĭ, cu credinţe, cu aspiraţiunĭ, ba chĭar cu tendenţe cu totul opuse, şi al duoĭlea predomnirea ideilor liberale şi naţionale în tóte reformele întreprinse, în tóte faptele realisate.

Aceste două caractere rĕsarŭ limpede din tóte faptele săvêrşite de la 1856 încóce, ca să nu vorbim decât de lucrurĭ cunoscute de generaţiunea actuală. In tóte acele împrejurărĭ marĭ, bărbaţiĭ patrioţĭ din tóte partidele 'şĭ aŭ dat mâna, s'aŭ asociat cu poporul, puterea cea mare, şi astfel am putut păşi înainte fără sguduirĭ, fără să plătim progresele cu scumpele şi durerósele sacrificiĭ ce ele aŭ costat pe alte popóre.

Necurmat în fruntea ideilor naţionale de la 1848, partida liberală a avut fericirea de a vedé chĭar pe vrăjmaşiĭ ideilor eĭ trecênd pe tĕrâmul naţional, în împrejurările grele, şi putênd astfel realisa progresele de care ne bucurăm.

Ea a întins tot-d'auna chĭar adversarilor sĕĭ puntea de trecere pe tĕrâmul naţional şi, când nu a isbutit de a'ĭ trage, 'ĭ a redus cel puçin la tăcere, la neputinţă; cŏcĭ — rezemată pe popor, ale căruĭ ideĭ voia tot-d'auna să le aplice şi ale căruĭ aspiraţiunĭ căuta necurmat să le realiseze — partea liberală a avut cu ea şi pentru ea puterea poporuluĭ.

Astfel, la 1857, la 1859, la 1866, chĭar ómenĭ

www.dacoromanica.ro

din cei direct interesați la menținerea regimului vechiu cu privilegiele și nedreptățile lui, fură țeriți de curentul ideilor democratice, representate de partida națională liberală, și se uniră, séu cel puțin nu combătură pentru moment acele idei; își înfrênară resimțimintele, remaseră marturi nepésători séu cel puțin amânară pentru epoce mai puțin agitate, mai puțin primejdióse, mulțămirea patimelor lor personale și de partidă.

Astfel, vědurăm făcêndu-se subt ochii noștri unirea fără vĕrsare de sânge și cu bucurie generală, deși unii din cei ce atunci aveaŭ puterea, și o caută necontenit și acum, dedese ordine ca să curgă trei dile șiróie de sânge pe stradele Bucurescilor, pentru ca unirea să nu se facă.

Astfel, puturăm alege un principe străin; astfel, ne puturăm da o Constituțiune; astfel, ajunserăm a realisa tóte cele patru punte ale programei Divanurilor *ad-hoc*, programa nóstră cea cu totul națională.

In tóte aceste epoce, poporul român urmă cu iubire și cu credință pe vechii lui conducĕtori și ajunse a'și realisa mai tóte aspirațiunile.

O singură dată curentul simpatic ce se stabilise între poporul român și capii partidei naționale-liberale, printr'o luptă și o suferință comună de mai multe decenie pentru aceleași idei, păru a se întrerupe, din causa unor intrige care exploataŭ o cestiune arzĕtóre.

www.dacoromanica.ro

Acésta fu la 1866, când pacînica și liberala poporațiune bucurescénă, acea poporațiune care pururé a fost puterea și susținerea partideĭ liberale în contra regimuluĭ agonisant ce s'a rĕsturnat la 1866, comise un regretabil act care putu să fie arătat ca o probă de intoleranță religiósă.

Atuncĭ pentru ântĕĭa dată națiunea, séŭ o parte din ea, comise greșéla de a urma pe protivniciĭ partideĭ liberale și urmările aceleĭ greșelĭ se expiază astădĭ. Treĭ-spre-dece anĭ ni s'a aruncat necontenit acusarea nedréptă de persecuțiune religiósă; treĭ-spre-dece anĭ am fost denunțațĭ Europeĭ ca nisce barbarĭ și aceste denunțărĭ ne aŭ încătușat întru atât încât nu ne am maĭ putut apăra, nicĭ pe tĕrâmul economic, în contra uneĭ concurențe ucigĕtóre.

În presupunerea existenței uneĭ persecuțiunĭ religióse, Europa, întrunită la Berlin, a consacrat din noŭ printr'un act internațional libertatea religiósă și pentru Statele orientale, între care a înscris și țĕra nóstră, și ne a obligat a face să dispară deosebirile întemeĭate pe religiunĭ.

Persecuțiunea religiósă n'a întinat nicĭ o dată ospĕtosul pământ al Românieĭ; prin urmare, dĕcă cestiunea ar avé acest caracter, n'ar fi nimic pentru noĭ de a'ĭ da o soluțiune care 'ĭ e și dată; cĕcĭ nimenuĭ nu 'ĭ este oprit de a crede

www.dacoromanica.ro

în România ce şi cum voïesce. Dar cestiunea e maï gravă; e o cestiune de naţionalitate, o cestiune de viitor.

In faţa eï, suntem datorï să ne punem întrebarea: „Sci-vorŭ Românii să se urce şi de astă dată la abnegaţiunea din epocele când s'aŭ săvêrşit cele maï marï fapte din istoria nóstră contimporană? Sci-vorŭ să 'şï înfrêneze patimele, să 'şï potoléscă urele, să se adune, să se sfătuïéscă cu gêndul de a ocroti interesele naţionale de orïce atingere? Sci-vorŭ să pună interesele generale ale naţiunïï maï pre sus de cele de partidă séŭ personale?“

Faptele la care asistăm — o mărturisim cu durere — nu ne autorisă să credem acésta; totuşï, sperăm că, pênĕ în cele din urmă, ïubirea de ţéră va covêrşi cele-l-alte simţiminte, le va impune tăcere, şi că partida liberală, care are cu ea majoritatea ţĕreï, va avea alăturï, în cesiunea Israeliţilor, şi minoritatea, pentru ca astfel acea mare şi gravă cestiune să se resolve prin concursul cugetărïï, luminelor şi experienţeï tuturor, subt inspiraţiunea unanimităţïï patriotice a Românilor.

Încercarea e grea; dar — pentru onórea naţiunïï — sperăm că acésta va eşi şi din acéstă încercare cu noue drepturï la simpatia şi la ïubirea lumiï civilisate, drepturï pe care va sci să le

www.dacoromanica.ro

câştige prin unire întru apărarea intereselor naţionale şi prin înţelepciunea cu care va resolve cestiunea ce 'ĭ este supusă.

Mĭercurĭ, 30 maĭu (11 iunie), 1879.

XXII.

ÎMPĂMÂNTENIREA ISRAELIŢILOR

2⁰

Pe când, în lă-untru, Statul român se frămîntă ca să ajungă la o soluţiune legală a conflictuluĭ aşa de mare, şi cu tóte acestea aşa de noŭ, ce a creat în sînul nostru cestiunea Israeliţilor, pe când Camerile constituante preludéză la resolverea uneĭ cestiunĭ întru care ar trebui ca toţĭ representanţiĭ naţiunĭĭ să se întăréscă prin înfrăţire, dinaintea unuĭ aşa mare pericol naţional şi economic, avem cel puçin mângâĭerea de a constata că presa din străinătate susţine drepturile Românilor, întru acéstă cestiune, tot cu atâta energie şi negreşit cu maĭ multă logică şi veracitate decât ceĭ cari le atacă şi le încurcă.

De curênd aŭ apărut duoĕ broşure în limba franceză, din care una pórtă ca loc de tipărire oraşul Geneva „*La Question Israélite en Rouma-*

www.dacoromanica.ro

nie, par un ancien député; ĭar cea-l'altă e tipărită şi subscrisă la Paris de *generalul G. Adrian*: *Quelques mots sur la Question Israélite en Roumanie.*

Într'amêndouĕ aceste scrierĭ, cestiunea se află desvoltată cu destulă sinceritate şi claritate spre a lumina pe toţĭ aceĭ străinĭ ce ne credŭ persecutorĭ aĭ Israeliţilor, şi să 'ĭ facă să aprecieze cât sunt de nedrepte acusaţiunile de intoleranţă care ni se aruncă în faţă, şi cât este de umilitor şi de penibil pentru noĭ, Româniĭ, de a vedé că ómeniĭ politicĭ aĭ Françeĭ aŭ dat maĭ mult credĕmênt unor intrige ale inamicilor Românieĭ, decât înşişĭ Românilor, celor în tot-d'auna devotaţĭ ideilor liberale şi în tot-d'auna sprijinitorĭ aĭ latinismuluĭ în Europa.

In mijlocul confusiuniĭ ce calomniele semĕnate în contra Românieĭ aŭ produs în minţile multor ómenĭ luminaţĭ din Occident, asemenea publicaţiunĭ sunt de un efect folositor. Ele aŭ şi acel avantagĭu de a pregăti publicul european a priimi cu o consciinţiósă nepărtinire tóte restricţiunile ce viitórea lege română va trebui neapărat să pună împămênteniriĭ atâtor speciĭ de Israeliţĭ, cari locuĭescŭ astădĭ printre noĭ, diferiţĭ uniĭ de alţiĭ, prin originea, prin năravurile şi prin tendenţele lor.

Atât este de adevĕrat că e de mare importanţă a accentua cu putere asupra unor aseme-

www.dacoromanica.ro

nea distincțiuni, încât propaganda israelită, simțind că argumentul cel mai tare în favórea reclamațiunilor Evreilor din România ar fi de a răspândi în lume credința că ei sunt *autoctoni* în România și *asimilați* cu Românii, a amăgit până și pe învățatul profesor Bluntschli, carele a scos la lumină o altă broșură (tradusă acum și românesce), unde, sub scutul unei eruditiuni lipsită de ori-ce critică seriósă, autorul merge până întru a închipui o poporațiune *daco-israelită*, contimporană cu primele colonisațiuni romane din Dacia.

Curióse amețeli produce une-ori sciința nerumegată!

Aŭ fost eruditi, cari, citind în vechii istorici elini că pe malul drept al Dunării arŭ fi locuit când-va în vechime o poporațiune numită *Sigini*, 'și aŭ închipuit că acela trebuie să fi fost *Ciganii*; și iată, din acéstă întêmplătóre asemênare de numiri, o fantastică teorie, care face din România o străvechie țéră a Țiganilor și constituie bandelor de vagabonzi indiani, veniți aci abiê de patru séŭ cinci sute de ani, drepturi de autoctonie asupra țêrei nóstre.

Acum, o rĕstălmăcire de acelaș fel a unor nume ebraice, aflate pe o placă de bronz din timpul Romanilor, face pe eruditii ceĭ ușuratici a închipui o întrégă colonisare de Israeliți adusă pe țĕrmul drept al Dunării de însuși împĕratul Traian.

www.dacoromanica.ro

De ar fi așa, cum óre s'ar puté să refusăm noĭ drepturĭ egale cu ale nóstre, fraților noștri de acum una mĭie șépte sute de anĭ?

Dar unde sunt dovedile? Déca într'adevĕr aŭ fost unul séŭ douĭ séŭ ḑece Israeliți printre coloniĭ luĭ Traian, aceĭa de sigur de mult timp s'aŭ contopit printre Romanĭi, tovarășii lor; aceĭa n'aŭ păstrat nicĭ portul israelit, nicĭ limba luĭ Moise, nicĭ religiunea luĭ. Desfidem pe profesorul Bluntschli și pe tótă Alianța Israelită d'a maĭ distinge pe aceĭa, dintre curații Românĭ creștinĭ de astăḑĭ. Aceĭa sunt într'adevĕr așa de asimilați, încât nu sunt eĭ aceĭa cari astăḑĭ cerŭ dreptul de împământenire.

Dar tot de o dată desfidem pe toți eruditiĭ, partisanĭ aĭ împământeniriĭ Evreilor în România, de a ne dovedi că Israeliții veniți de ĭerĭ-alaltăĭerĭ din Galiția și din Rusia, cu portul lor jidovesc, cu dialectul lor nemțesc — ba chĭar și ceĭ veniți de maĭ nainte din Orient, cu limba spaniolă — sunt urmașĭ aĭ colonilor aduși de Traian în Dacia.

Toți aceștia, adică tot ce este astăḑĭ Israelit în România, nu sunt de sigur *autoctonĭ* și nicĭ *asimilați* cu Româniĭ.

Dar ceĭa ce este necontestabil și ceĭa ce se póte proba cu doveḑĭ mult maĭ temeĭnice decât cele invocate de profesorul Bluntschli în favórea autoctonieĭ și asimilațiuniĭ Evreilor din România,

www.dacoromanica.ro

aceĭa este spiritul de toleranță care a domnit în tot timpul în România față cu Evreiĭ.

Pe când eĭ, din causă de religiune, eraŭ persecutați, împilați, torturați și goniți pretutindeni, România cea mult ospětósă se arăta, în favórea Evreuluĭ străin de sînul eĭ, nu maĭ puțin blândă în dreptatea sa, decât pentru orĭ-care din fiiĭ eĭ ceĭ creștinĭ.

Exemple din vechime s'arŭ puté da atâtea încât printr'însele să fie confundată tótă trufia de toleranță, cu care se landă popórele culte ale timpuluĭ present.

Care, înt'adevěr, din țěrile Occidentuluĭ ar puté să scótă la ivélă un singur act ca chrisovul în care, la anul 1553, Pětrașcu Vodă, tatăl luĭ Michaĭu Vitézul, ne spune că pe timpul unuĭ predecesor al luĭ, Mircea Vodă, *„s'a găsit un E-„vreŭ ucis în satul Vianul de peste Olt, și aŭ ve-„nit maĭca și soția Evreuluĭ de aŭ apucat pe a-„cest sat Vianul, și s'aŭ fost și pîrît dinaintea luĭ „Mircea Vodă. Ĭar Domnia luĭ a căutat (pricina) „și a judicat și a dat (a osîndit) satul Vianul cum „că să plătéscă sângele Evreuluĭ cu 40,000 aspri „(banĭ de argint) și astfel numaĭ să fie judicĭ „(liberĭ)“.*

Satul Vianul ne-avênd de unde plăti atâțĭ banĭ, sătenii *„nu s'aŭ suferit ca să 'și spargă ca-„sele și curțile, ci aĭ căḑut înaintea luĭ Mircea „Vodă și s'aŭ jăluit cum că n'are alt loc să ședă,*

www.dacoromanica.ro

„déca îĭ va scóte pre eĭ din sat. Ĭar întru aceĭa,
„Mircea Vodă s'a milostivit şi a dat de la sine
„acele 40,000 de aspri, din mâna Domnieĭ luĭ
„maicíĭ şi muierĭĭ Evreuluĭ, de 'i aŭ plătit sângele".

Ĭată un fapt istoric care s'a petrecut în România acum vre o patru sute de anĭ. El ne dovedesce cât de mare a fost, în orĭ-ce timp, dreptatea Românilor către Israeliţĭ. El ne arată cum autoritatea supremă a ţĕreĭ de pe atuncĭ, Domnul, condamna cu asprime pre Românĭ a plăti sângele unuĭ Evreŭ, ucis pe nedreptate.

Dar el tot de o dată ne arată că aceĭaşĭ autoritate supremă, aşa de aspră în sentenţele sale, scia să afle mângâĭerĭ şi uşurărĭ prin care, fără de a desmoşteni pe Românĭ de bunurile lor, da şi Evreuluĭ ceĭa ce se socotea, dupe legile de atuncĭ, ca drept al luĭ.

Tot astfel să facem şi noĭ acum.

Judicata luĭ Mircea Vodă, cea care afla îmblânzirĭ pentru pământenĭ, chĭar în rigórea cu care ea apăra de asuprire pe Evreĭ, acea dreptate, de o potrivă ocrotitóre pentru toţĭ lŏcuitorĭĭ ţĕreĭ, să inspire şi aḑĭ pe legĭuitorĭĭ noştri.

Este de a nóstră onóre ca să arătăm lumiĭ întregĭ cum că *dreptatea românéscă* a luĭ Mircea Vodă covĕrşesce însăşĭ, prin înţelepcĭunea şi toleranţa eĭ, vestita judicată jidovéscă a luĭ Solomon!

Sâmbătă, $^{9}/_{21}$ ĭunie, 1879.

www.dacoromanica.ro

XXIII.

ÎMPĂMÂNTENIREA ISRAELIŢILOR

3⁰.

In marea cestiune ce se desbate, noĭ ne am împlinit datoria, fără de nicĭ un moment de şovăire.

Am căutat să luminăm pe publicul nostru, din tóte punturile de privire, asupra originiĭ, asupra natureĭ şi asupra consecinţelor uneĭ cestiunĭ de o importanţă capitală pentru noĭ.

Vĕdênd confusiunea ce, prin efectele nesciinţeĭ şi maĭ mult âncŏ ale intrigilor viclene, domnesce în mintea celor maĭ mulţĭ dintre noĭ, ne am depus tóte silinţele ca să combatem un curent fatal determinat de exploatarea cestiuniĭ Evreilor în luptele de partidă; ne am silit să potolim spaĭma ce s'a răspândit prin acest curent de dincolo de Milcov pênĕ dincóce, în cugetele turburate ale ómenilor din orĭ ce clasă; am căutat să desvelim în fine şi uneltirile care tindŭ a exploata în lă-untrul ţĕreĭ acéstă stare anormală a spiritelor.

Am arătat că la noĭ nu s'ar fi născut o cestiune israelită décă, în curs de un pătrar de secol şi maĭ bine, clasa dominantă din Moldova nu nu 'şĭ ar fi făcut din introducerea Evreilor în ţinuturile de peste Milcov un isvor de folóse ili-

www.dacoromanica.ro

cite; déca adversariĭ învĭerşunaţĭ aĭ partideĭ liberale, cari în mare parte sunt din aceĭaşĭ clasă odinióră dominantă în âmbele Principate, n'ar fi suscitat, la 1866, în interiorul ţĕreĭ o mişcare în contra Evreilor, ĭar în străinătate o altă mişcare spre apărarea lor, astfel încât să pună pe ministerul liberal de atuncĭ între cĭocan şi nicovală.

De atuncĭ în cóce, grăuntele de discordie semĕnat de dînşiĭ 'şĭ a dat ródele amare.

Astădĭ ânsĕ, când a venit timpul de a le culege, tot eĭ, tot aceĭa, se daŭ în laturĭ şi cerŭ în gura mare ca guvernul liberal să se înece, de buna luĭ voíe, cu veninul ce eĭ aŭ prăsit în ţéră la noĭ.

Fie ! eĭ ânsĕ nu vorŭ puté face ca guvernul liberal să fie acela care va revĕrsa cu mânele sale veninul asupra poporul român.

Déca astfel va fi sórta nenorocită a patrieĭ nóstre ca ea să nu fi aflat acum în sine destulă cumpănire şi destulă energie spre a desjuca intrigele mârşave care întunecă minţile, apoĭ cel puçin partida liberală va avé acea mângâĭere de a puté declara, în faça ţĕreĭ şi a lumiĭ, că dînsa a susţinut mereŭ causa mărétă a apărăriĭ patrieĭ, a demnităţiĭ naţionale şi a echilibruluĭ împăcĭuitor în politica externă.

Ea s'a adresat la simţimintele cele maĭ înalte ale inimeĭ omenescĭ; ea n'a speculat cu interesele meschine, spre a produce în sînul naţiunĭĭ

www.dacoromanica.ro

o turburare, de care numaĭ ceĭ cu gênduriĭ rele potŭ profita.

Partida liberală a căutat să înalțe naționea maĭ presus de unele micĭ vexațiuniĭ actuale; ea a făcut tot ce 'ĭ a stat prin putință spre a dovedi că, orĭ cât este de grea pentru țéră cestiunea împământeniriĭ Israeliților, ea nu este o pĭedică nerĕsbătută a desvoltăriĭ nóstre naționale ca Stat independent și ca popor cultivat, déca va fi regulată cu prudență și dreptate.

Noĭ înșine am ḑis și am repețit că nu se cade ca Româniĭ să fie stĕpâniți ca de o spaĭmă în acéstă cestiune; am ḑis că cu nedrept eĭ *'și aŭ făcut năluc*ă din ea; ceĭa ce negreșit, pentru cine pricepe românesce, nu vrea să ḑică, precum aŭ pretins uniĭ adversariĭ aĭ noștri, că am fi susținut că cestiunea israelită este o simplă *năluc*ă.

Nu! Ea este o realitate, și chĭar o tristă și împovărătóre realitate; maĭ cu sémă fiind că ea stă în faça nóstră învĕluită într'o negură întunecósă și posomorîtă.

Puçinĭ sunt aceĭa dintre noĭ cari cutează a lua facla în mână, spre a scruta la lumină ceĭa ce conține acea négră fantasmă.

Dar mulțimea e speriată; nu îndrăznesce a păși cu încredere în urma luminătorilor. Alțiĭ, rĕĭ la cuget, staŭ de'ĭ șoptescŭ basme de îngrozire; o ținŭ în loc și 'ĭ inspiră planuriĭ deșérte spre a îngrădi negura și a opri lumina.

www.dacoromanica.ro

Aceĭ povățuitorĭ vicleni, este învederat că nu lucrézā fără un plan bine precugetat. Sfioșĭ de lumină, lor le convine a întreține întunericul în orĭ. ce privință; eĭ se bucură de idea că vorŭ reuși în curênd a'l lăți așa de tare și așa de îndesat preste întregul popor român, încât acesta va remâné din noŭ în discrețiunea lor.

Atuncĭ cestiunea istraelită își va afla prin impunere o soluțiune cu atât maĭ lesnicĭósă, cu cât ea va oferi avantagie maĭ marĭ celor cari punŭ adĭ stavile la resolvarea eĭ echitabile și demnă prin însuși consimțimêntul națiunii.

Déca astădĭ camerele alese sub regimul libertățiĭ se vorŭ refusa, subt influențe fatale, a cumpăni demnitatea națională și interesele țĕrĭi cu legile echității și cu exigențele politiceĭ, apoĭ mâne, partida care în tot modul se silesce a dovedi lumiĭ că națiunea română nu scie să useze și nu merită să se bucure de libertățĭ, acea partidă, care adĭ *tace și face*, va lua de la străinĭ arma autoritară în mânĭ și, cu voĭe cu nevoĭe, ne va impune, nu ceĭa ce este just, demn și politic a acorda Israeliților, ci tot ceĭa ce va fi spre folosul partideĭ conservatóre a se face.

Atuncĭ va reîncepe, în proporțiunĭ colosale, și preste tótă România, ceĭa ce se făcea odinióră în Moldova cu Evreiĭ, în marginĭ mult maĭ restrînse.

www.dacoromanica.ro

Ĭată perspectiva viitoruluĭ, care cu paşĭ de gigant se apropie de noĭ.

Negreşit că, considerată din acest punt de vedere, cestiunea israelită este îngrozitóre · ɔa este lovitura de mórte pentru naţionalitatea, pentru instituţiunile şi pentru independenţa nóstră.

De acest pericol am luptat să ferim ţéra.

Şi mijlócele nóstre aŭ fost cele pe care pururé le am întrebuinţat, adică de a rĕspândi cât maĭ mult lumină asupra cestiunilor privitóre la ţéra nóstră.

O parte din adversariĭ noştri din contra aŭ observat o tactică cu totul opusă; eĭ nu aŭ spus nicĭ un cuvênt despre soluţiunea cestiunĭĭ în desbatere. În faça lumiĭ, s'aŭ menţinut în tăcere, în reservă, într'un mister enigmatic. Pe dedesubt ânsĕ, eĭ aŭ lucrat şi lucréză numaĭ a întuneca minţile, a irita interesele meschine, a încredinţa pe toţĭ că puterile occidentale nu aŭ să se maĭ amestesce în trebile nóstre interne, a promite póte chĭar ajutor, la vreme de nevoĭe, din partea altor puterĭ nu tocmaĭ aşa tare inimate de generóse simţiminte în favórea Evreilor.

Acéstă manoperă asigură cestiunĭĭ israelite soluţiunea violentă cea maĭ derăpănătóre pentru naţionalitatea şi pentru Statul român.

Sâmbătă, 28 iunie (5 iulie), 1879.

---

www.dacoromanica.ro

XXIV

ÎNPĂMÊNTENIREA ISRAELIȚILOR

4⁰.

O vorbă vechĭe ḑice că nimenĭ nu este maĭ îndrăzneţ şi maĭ nesocotit în cutezările sale, decât fricosul când l'a prididit gróza, în culmea eĭ.

Este de ajuns ca un câne de pripas să 'l latre şi să rânjéscă la el colţiĭ, pentru ca dînsul, cuprins de o nedomirită spaĭmă, să se asvêrle nebuneşte în prăpastie, fără de a maĭ socoti că cu un codruleţ de pâne séü cu o neînsemnată îmbunare 'şĭ ar face din acel câne rătăcit un tovarăş folositor şi credincĭos.

Când ne gêndim la ceĭa ce se petrece aḑĭ în ţéră la noĭ, ne ar veni a rîde de spaĭma necumpătată ce o încércă mulţĭ Românĭ despre partea Jidovilor pripăşiţĭ printre noĭ; ne ar veni a rîde, déca nu am vedé pe ceĭ cuprinşĭ de o aşa spaĭmă gata a prăvăli Statul în periculóse făgaşe.

Ne place a crede că ceĭ maĭ mulţĭ din câţĭ facŭ aḑĭ o aşa nesocotită faptă, numaĭ dintr'o frică orbéscă o facŭ; cŏcĭ altminteré ar trebui, nu să deplângem rătăcirea lor momentană, ci să roşim de dînşiĭ.

Acésta pênĕ astăḑĭ nu ni s'a întêmplat. In

www.dacoromanica.ro

momentul când ne ar atinge o așa durerósă simțire, glasul nostru ar remâne cu totul mut.

Noĭ ânsĕ tot vorbim, cŏcĭ tot avem speranță că încetul cu încetul se vorŭ desmetici ceĭ cuprinșĭ de temerĭ și vorŭ vedé pênĕ la sfêrșit în ce parte este astădĭ adevĕratul pericol.

Credem că Româniĭ, cari de marĭ de anĭ îșĭ facŭ rîs de frica proverbială a Evreilor, vorŭ înțelege că nu li se cuvine tocmaĭ acum a schimba rolurile; de aceĭa, ca veghĭe în vecĭ deștepte spre paza bineluĭ public, noĭ le strigăm mereŭ:

„Veniți-vĕ, ómenĭ bunĭ, în fire; fiți de astădată Românĭ cu inimă și cu minte, și nu vĕ asvêrliți nebunește în prăpastie, ca să scăpați de lătratul câneluĭ de pripas, pe care 'l puteți fórte lesne înbuna.“

Să admitem un moment că suntem cu câteva dile maĭ târdiŭ în cursul acesteĭ lunĭ, și că — dupe cum este și trista probabilitate, — Camera și Senatul aŭ votat că Israeliții nu potŭ dobêndi naturalisarea în România decât fie-care personal și subt fórte grele condițiunĭ, pe care majoritatea legĭuitorilor nostri vorŭ să le lățéscă și asupra străinilor de rituri creștine.

Este un ce copilăresc de a crede că lucrurile vorŭ rĕmâne dupe cum se încumetéză majoritatea corpurilor nóstre legislative a le regula.

Cine 'șĭ dă ostenéla a citi tot ceĭa ce se ti-

www.dacoromanica.ro

păresce în ḑiarele străine asupra stranieĭ fase în care a intrat cestiunea israelită la noĭ, cată să 'şĭ dea bine séma că acele articole, în care Românii sunt aşa de aspru criticaţĭ de opiniunea publică a Europeĭ culte, nu sunt decât un slab rĕsunet al indignaţiuniĭ şi al întĕrîtărieĭ în contra nóstră, de care sunt coprinse cabinetele marilor puterĭ, din momentul când aŭ simţit că noĭ voim să ocolim decisiunile lor.

Aşa dar, autoritatea materială a marilor puterĭ europeane este aḑĭ în deplin acord cu forţa morală a opiniuniĭ publice, spre a reproba purtarea nóstră.

Pas' atuncĭ de maĭ speră vre-un ajutor de unde-va, pentru ca să rĕmână resolvată dupe placul majorităţiĭ o cestiune în care şi raţiunea omenéscă şi raţiunea de Stat sunt în contra stranieĭ încăpĕţînărĭ a celor maĭ mulţĭ dintre noĭ.

Este dar evident că ne punem în pericolul de a aduce evenimente în care cestiunea să fie resolvată dupe voinţe străine, în mod cu totul vătĕmător naţiuniĭ române.

Óre ce arŭ câştiga, în asemenĕ cas, ceĭ cari se obstină a face cu totul contrariul de ceĭa ce ar trebui să facem ca să ne recâştigăm bunavoinţa puterilor şi simpatia opiniuniĭ publice din străinătate?

Fi-vorŭ valabile, séŭ măcar numaĭ recoman-

www.dacoromanica.ro

dabile pentru noĭ, voturile negative ce, dupe tótă aparența, aŭ să se dea la noĭ în curênd?

Remâné-vorŭ, din causa lor, toți Evreiĭ lipsiți de drepturile ce întréga Europă reclamă de la noĭ pentru dînșiĭ?

Nu, de sigur! Nu; ci, în acéstă cestiune, ni se va lua mâne de nevoïe un *boŭ*, fiind-că n'am voitŭ să dăm astădĭ cu voïe un *oŭ*.

Ĭată singurul resultat la care vom ajunge cu înděrětniciile nóstre.

Îl supunem din noŭ, în tótă a luĭ spăimêntătóre claritate, representanților naționiĭ și facem âncŏ o-dată apel la patriotismul lor.

Celor cărora le este așa tare frică de năpădirea Evreilor în Statul nostru, le spunem verde și curat că a lor nesocotită frică este cu mult maĭ prejudițiabilă țĕreĭ decât priimirea printre noĭ a câtor-va Evreĭ, cari arŭ fi dovedit, pênĕ la óre-care punt, simțiminte românescĭ.

Este maĭ vătĕmătóre, cŏcĭ ea atrage fatal dupe sine, nu împământenirea cu bună înțelegere a câtor-va Israeliți, ci chĭar acea năpădire în glótă de care ne este așa témă și care, efectuându-se cu sila va fi o adevĕrată daună a naționalității nóstre și a echilibruluĭ nostru economic.

Cĭudat patriotism este acela ce făptuĭesce într'astfel; și, déca într'adevĕr sunt, dintre Românii cari lucréză astădĭ în acest sens, unii care

www.dacoromanica.ro

o facŭ de bună credință și cu cuget curat, apoĭ nicĭ o-dată n'a fost cine-va maĭ în drept decât cum este acum națiunea română de a dice, făcênd alusiune la așa nepriceputĭ amicĭ aĭ eĭ:

„Feresce-mĕ, Dómne, de prietenĭ, cŏcĭ de dușmanĭ mĕ feresc eŭ însu-mĭ!“

Bĕtrânul nostru Cantemir, a cărui viață s'a petrecut în intrigele politice ale țĕreĭ nóstre—pe care puțin le aŭ schimbat secoliĭ — ne povestesce într'un loc o fabulă, prin care el descrie, sub numirĭ alegorice, resultatele unor evenimente sociale ale țĕrilor române, cam de felul celuĭ ce ne frămêntă astădĭ.

El spune că pasĕrile sburătóre, formând odată o nouă împĕrăție, aŭ refusat să priiméscă printre dînsele pe musce, pe albine, pe viespĭ, pe țînțarĭ și alte micĭ soĭurĭ de muscuțe și de mușițe, care tóte voĭaŭ și ele să se bucure de drepturile sburătórelor, de óre-ce și ele purtaŭ aripe la spate.

Aceste micĭ lighióne, îndemnate de sfatul ursuluĭ, al lupuluĭ și al vulpeĭ, care sunt din firea lor vênătorĭ și prigonitorĭ de pasĕrĭ, cădură cu grămada drept în bucatele sburătórelor celor marĭ, adunate la ospĕț ca să serbeze cu veselie noua lor împĕrăție.

„Acésta, toțĭ sfetniciĭ și senatoriĭ vĕdênd, în „mirare din cap, din umerĭ și din ochĭ semne fă-

www.dacoromanica.ro

„cêndu'șĭ, muțesce întreba, și cel ce să rĕspundă „nu era!“

Dar pasĕrile indignate de cutezarea pretențióselor muscuțe, începură a respinge cu sila pe lighiónele cele micĭ și supĕrătóre. Ce folos! de micĭ, de ĭuțĭ și de dibace ce eraŭ, acestea scăpaŭ printre labele și pe subt aripele pasĕrilor și 'șĭ băteaŭ joc de ele, cĭupindu-le și mușcându-le astfel încât sburătórele cele marĭ, obosite de o luptă deșértă, fură silite să dea pace și să facă loc pretutindenĭ micilor jigănĭĭ.

Ĭar încercatul autor sfĕrșesce povestea sa cu aceste înțelepte povețe, care merită să fie meditate de către *sfetnicĭĭ* și *senatorĭĭ* noștri de astă-dĭ:

„Pedépsă și ocară ca acésta le zămisli ne-„buna mêndrie. Că de multe orĭ părerea înaltă și „și tocmaĭ peste nuorĭ rădicată, în fundul besnĭĭ „necunoscințeĭ povêrnindu-se, cade; și cu cât maĭ „cu mărire se slăvesce, cu atâta maĭ în prăpastie „prăvălindu-se, se ocăresce; așijderé adesé s'aŭ „vĕdut, că lucrurile pré putincĭóse și pré vîrtóse, „pré lesne a se sdruncina și a se fĕrâma, âncŏ și „de cel maĭ slab și móle, precum diamantul cu „plumb se lucrézĕ și cu praful sĕŭ și cu curma „fieruluĭ tăindu-se, se despică, se rujdesce și se „julesce; mórtea și perirea Filuluĭ (Elefantuluĭ), „șórecele este; picătura ploiĭ pétra găurésce, și „funia de teĭu cu vremea marmurile despică; că

www.dacoromanica.ro

„lucru așa de putincĭos și de vîrtos subt sóre nu „este, căruĭa biruință și înfrângere să nu se dea, „ânc0 de unde nicĭ gêndesce, nicĭ nădĕjduĭesce.

„Așa dar, jalnicele și trufașele dihaniĭ, duhu- „rile cele înalte și umflate ce purta, și sprîncé- „nele cele preste frunte rădicate ce înălța, cu o- „cara a tótă lumea, de tot jos le lăsară și gêndul „într'altă socotélă îșĭ mutară.“

Fie ca *gêndul, într'altă socotélă să și 'l mute* aĭ noștri, maĭ nainte ca eĭ, învinșĭ de muscuțe, să fie siliți a 'șĭ *lăsa de tot în jos duhurile cele înalte și umflate ce pórtă și sprîncénele cele preste frunte rădicate ce eĭ acum înalță*, fără socotință, în semn de neînduplecat refus!

Marțĭ, $^{3}/_{15}$ iulie, 1879.

www.dacoromanica.ro

NICOLAE BĂLCESCU

ŞI SCRIERILE SALE

Precuvêntare la *Istoria Românilor sub Michaĭu Vodă Vitézul*, publicată la 1877.

Îndeplinesc astăḑĭ una din cele maĭ viĭ şi maĭ stăruitóre ale mele dorinţe: aceĭa de a scóte la lumină *Istoria Românilor sub Michaĭu Vodă Vitézul*, lucrarea de căpetenie a eminentuluĭ şi mult deplânsuluĭ nostru istoric Nicolae Bălcescu, care tot-de-o-dată este şi o scriere de frunte în literele românescĭ.

De douĕ-ḑecĭ şi cincĭ de anĭ, de când *Nicolae Bălcescu* a murit, înstrăinat de pré-iubita şi pré-dorita sa ţéră, eŭ unul n'am pregetat un moment

www.dacoromanica.ro

de a căuta mijloc spre a face cunoscută publiculuĭ românesc acéstă frumósă operă, în care işĭ pironise mintea şi puterile sale un om de un rar talent, un om ce de copil âncŏ, eŭ mĕ deprinsesem a'l respecta, a'l ĭubi, a'l admira.

Cincĭ spre-ḑece anĭ din aceştia, am păstrat cu sfinţenie la mine manuscriptele luĭ, cercându-mĕ, de câte orĭ 'mĭ a stat în putere, a da publicităţeĭ cel puçin o parte din ele. Dar, spre ruşinarea nóstră de pĕnĕ acum, a trecut un pătrar de secol de la mórtea Bălcesculuĭ maĭ nainte ca să pótă fi pus subt ochiĭ naţiuniĭ române, tot ceĭa ce dînsul lucrase întru cea maĭ mare a eĭ onóre.

A trebuit ca o raḑă din acel foc de vitejie strămoşéscă, care ardea cu dor inima luĭ Nicolae Bălcescu, să străbată în sfîrşit în vinele tuturor Românilor, pentru ca să afle timpul priincĭos de a eşi la ivélă patrioticele pagine scrise de péna luĭ, muĭată şi oçelită în sângele atâtor eroĭ aĭ Românilor din trecut!

Aḑĭ într'adevĕr e timp ca naţiunea română să audă şi tot-de-o-dată să simtă adûnc cugetele înviĭetóre şi spornicele cuvinte ale aceluĭ nobil suflet, ale aceleĭ intinse inteligenţe românescĭ, care odată se numea *Nicolae Bălcescu*!... Nicolae Bălcescu, despre carele ne spune dl V. Alecsandri că „coprins de entusiasm la privirea flăcăilor românĭ ce dănţuĭaŭ cu pletele în vênt, ḑicea:

www.dacoromanica.ro

O! mêndră óste va avé România, când îĭ va veni şi eĭ rôndul pe lume!“ [1])

Şi negreşit la virtuţile ostăşescĭ ale poporuluĭ român se gêndea fără preget Nicolae Bălcescu, de óre-ce el, abĭé în vêrstă de 19 anĭ (era născut în Bucurescĭ la 29 iunie 1819), intră în oştire şi, numaĭ cu rangul de cadet (ĭunkĕr), doritor să împărtăşéscă soţilor sĕĭ de arme cunoscinţele ce mintea'ĭ ageră şi studiósă dobêndise âncŏ din junéţe, cerù să institue în casarmă o scólă pentru soldaţĭ, unde însuşĭ fu învăţător. Apoĭ, dupe ce fu prigonit şi închis cât-va timp la mŏnăstirea Mărgineniĭ pentru ideile sale liberale, tot către oştire îşĭ îndreptă el gêndurile, când spre a intra în cariera literară, el tipări în Iaşĭ la 1844, începutul unuĭ studĭu asupra *Puterĕĭ armate la Românĭ.* [2])

Pênĕ la anul 1848, petrecêndu'şĭ timpul în studiĭ istorice, când la Paris, când în ţĕră, el scrise diferite lucrărĭ de un mare interes pentru

---

1) *Nicolae Bălcescu,* Suvenire de V. Alecsandri. Un fragment în *Revista Română pentru sciinţe, litere şi arte.* Bucurescĭ, tom. II. 1862, p. 312.

2) Acest studiŭ, publicat în *Fóia sciinţifică şi literară* din Iaşĭ, şi apoĭ şi în fáşĭóră separată, pórtă titlul: *Puterea armată şi arta militară de la întemeierea principatuluĭ Valachieĭ pênĕ acum.* — El se completéză printr'un asemenea studiŭ asupra principatuluĭ Moldoveĭ, tipărit în *Magazinul istoric pentru Dacia,* din Bucurescĭ.

www.dacoromanica.ro

istoria națională, și le publică în *Magazinul istoric pentru Dacia*, pe care îl redacta în unire cu d[l] A. Treb. Laurian. [1])

La anul 1848, el luă parte activă la mișcarea națională, atât în țéra Românéscă, cât și, mai apoĭ, în Ardél. Însuși el, în scrierile luĭ pe care le dăm aci la lumină, ne descrie adesé simțirile înduĭoșate ce a încercat inima luĭ în mijlocul acelor aspirărĭ confuse ale deșteptării spiritului național, pe care el, singur póte pe atunci, scia să le măsóre, în mintea sa erudită și patriotică, cu măsura uriéșă a gloriilor trecutului.

Fără ânsĕ de a perde curagiul în aceste sterpe lupte, tocmaĭ când vĕdu de tóte părțile avênturile generóse ale poporului român înfrânte sub juguri străine și asupritóre, tocmaĭ în tómna anului 1849, el se întórse în França și se con-

1) Scrierile luĭ Bălcescu, care aŭ apărut în *Magazinul istoric* sunt cele următóre: Tomul I. (1845): *Cuvênt preliminariŭ despre isvórele istorieĭ Românilor. — Româniĭ și Fanarioțiĭ. — Ioan Vĕtutul, mare logofĕt al Moldoveĭ. — Logofĕtul Miron Costin, istoricul Moldoveĭ. — Spătarul Ioan Cantacuzino. — Postelnicul Constantin Cantacuzino.*

Tom. II. (1846): *Puterea armată și arta militară la Moldovenĭ în timpul mărireĭ lor. — Despre starea socială a muncitorilor plugarĭ în principatele Române în deosebite timpurĭ.*

Tom. IV. (1847): *Campania Românilor în contra Turcilor de la anul 1595. — Buletin despre portretele principilor țĕreĭ Românescĭ și aĭ Moldavieĭ, ce se află în cabinetul de stampe de la biblioteca regală din Paris.*

www.dacoromanica.ro

sacră mai cu totul la lucrarea capitală a vieții sale, la povestirea marilor fapte răsboinice ale Românilor din al XVI-lea secol.[1])

---

1) N. Bălcescu, în timpul revoluțiuniĭ de la 1848 din Bucuresci, a scris în ziarul lui Bolintineanu, *Poporul Suveran*, câte-va articole, din care extragem liniile următóre:

«Părinții noștri aŭ vĕrsat prețiosul lor sânge pentru a ne lăsa de moștenire drepturile nóstre politice, și datoria nóstră este a le păstra cu aceĭașĭ putere pentru fiiĭ noștri. Timpul n'a venit ca să dobêndim o independență absolută. Posiția nóstră politică, de pe tractate, este bună; numaĭ trebuĭe ca ele să fie păzite de înalta Pórtă, și sprijinite cu statornicie de noĭ. Să nu uĭtăm că suntem datorĭ a apăra naționalitatea și drepturile nóstre, de vom fi nevoiți, chĭar vĕrsând sângele. De vom cădé în acéstă luptă sfântă, să cădem încaĭ bărbățește, astfel cum aŭ trăit părinții noștri, și ca dînșiĭ să strigăm: *Maĭ bine țéra nóstră să se prefacă într'un întins mormênt, numaĭ să rĕmână tot țéra Românilor!*»

Mergênd apoĭ la Paris, pe când se ocupa de marea lui operă istorică și, osebit de o întinsă corespondență și de redactarea unor acte atingĕtóre de faptele emigrațiuniĭ revoluționarilor românĭ, el publică în *Journal des Economistes* din Paris, 1850, o importantă lucrare în limba franceză, sub titlul *Question économique des Principautés danubiennes*. Printre manuscriptele rĕmase de la dînsul se află și o parte din textul român al acestuĭ memoriŭ. Tot acolo găsim și un însemnat fragment dintr'o lucrare încŏ inedită, purtând titlul: *Manuulul bunuluĭ Român, dialog între un sătén și un comisar de propagandă.* Fiind la Paris, *Bălcescu* maĭ compuse cuvêntul sĕŭ asupra *Mișcăriĭ Românilor din Ardél la 1848*, pe care îl tipări într'un ziar român de acolo, *Junimea Română* din 1851; apoĭ conlucră sĕŭ traduse poema în prosă ce pórtă numirea de *Cântarea Românieĭ*

www.dacoromanica.ro

Dar să'l lăsăm să 'şĭ descrie însuşĭ starea luĭ fisică şi sufletéscă, şi să ne mărginim a decopia aci o notă pe care am aflat'o printre hârtiile luĭ, scrisă cu o mână slăbită, când se afla la *Hyères*, *dechemvrie în 17*, *anul 1850 :*

„Minutele în care scriŭ sunt pline de amar „şi întristare. Pe când Europa întrégă se pregătea „a saluta triumful libertăţiĭ, eroica Franţă, de la „care ca tot-d'a-una se aştepta semnalul, França, „prin fatalitate şi prin neunirea fiilor sĕĭ, cade „gemênd în neputinţă subt un jug umilitor. Fiiĭ „fără-de-legiĭ triumféză în tóte părţile şi întemeiéză spurcata lor tiranie. Sufletele generóse, sdro„bite şi rănite de mórte, vĕdŭ apuind din vederea „lor ţioa mântuiriĭ. Însu'mĭ eŭ, cu o inimă sfâşiată de durere, mĕ lupt cu o bólă crudă şi ne„îmblândită, caut a câştiga timp asupră'ĭ şi a o „întrece în ĭuţélă, ca să pot lăsa fraţilor meĭ a„ceste pagine din viaţa părinţilor noştri, şi cad „sleit de puterĭ, mistuit prin silinţele ce fac. Cu „tóte aceste temeĭurĭ de descuragĭare, sufletu'mĭ „te slăvesce âncŏ, îndeită libertate, şi deşi ómeniĭ

şi care fu maĭ întêĭ tipărită la Paris în broşura *România viitóre* din 1851, şi apoĭ reprodusă de dl V. Alecsandri în *România literară* din Iaşĭ, 1855, unde s'a tipărit şi un fragment din cartea IIIa a *Istorieĭ Românilor subŭ Michaĭ Vodă Vitézul*, sub titlul : *Răzvan Vodă*.

Acestea sunt, pare-mi-se, tóte scrierile Bălcesculuĭ de la 1848 pênĕ la mórtea luĭ.

www.dacoromanica.ro

„sângĭurilor aŭ învelit cu maramă négră dulce „faça ta, crede că va veni ḑioa fericită, ḑioa is- „bêndiriĭ, când omenirea întrégă se va scula spre „a sfâşia acest vĕl şi duşmaniĭ tĕĭ se vorŭ împe- „tri la vederea sóreluĭ sĕŭ de lumină; atuncĭ nu „va maĭ fi nicĭ un om rob, nicĭ naţie róbă, nicĭ „om stăpân pe altul, nicĭ popor stăpân pe altul, „ci domnirea *Dreptăţiĭ* şi *Frăţieĭ!* Aceste cuvinte, „ce o-dată am dat de devisă naţieĭ mele, vorŭ „domni lumea; atuncĭ aşteptarea, visarea vieţeĭ „mele se va împlini; atuncĭ toţĭ Româniĭ vorŭ fi „una, liberĭ şi fraţĭ! Vaĭ! nu voĭu avé noroc a „vedé acéstă ḑi, deşi eŭ asemenĭ am muncit şi „am pătimit pentru dreptate, şi cel din urmă al „meŭ cuvênt va fi âncŏ un imn ţie, ţéra mea „mult dragă!“

Acea lucrare despre care el vorbesce cu un aşa dureros entusiasm, este *Istoria Românilor sub Michaĭu-Vodă Vitézul*, la care lucra de maĭ mult timp şi din care scrise o mare parte în a- niĭ din urmă aĭ vieţiĭ sale. Iată, de pre o altă însemnare manuscrisă ce s'a găsit printre hâr- tiile luĭ, împărţirea ce el voĭa să dea opereĭ sale:

„Tomul I: *Introducerea.* — Cartea I. *Liber- tatea Naţională.* (1593—aprilie 1595).— Cartea II. *Călugĕrenĭ* (aprilie 1595 — dechemvrie 1595.) — Cartea III. *Robirea Ţĕranuluĭ* (dechemvrie 1595 —aprilie 1599). — Acte adaose.

Tomul II: Cartea IV. *Unitatea Naţională*

www.dacoromanica.ro

(aprilie 1599 — iulie 1600). — Cartea V. *Mirisleŭ* (august 1600 — ianuarie 1601). — Cartea VI. *Gurusleŭ* (ianuarie 1601 — septemvrie 1601). — Acte adaose. — Lista isvórelor acesteĭ istoriĭ."

Cartea ântêĭ, de pre cum însu'şĭ însemnéză pe acéstă ultimă notă, a fost scrisă la Paris în iérna anuluĭ 1851 (ianuarie şi fevruarie); a doua, iarăşĭ la Paris, 1851 (martie şi aprilie), cu tóte că o mare parte fusese publicată la 1847, în *Magazinul istoric*, sub titlul *Campania Românilor în contra Turcilor, de la anul 1595;*" a treĭa carte a scris'o în satul Ville d'Avray, lúngă Paris, la 1851 (maĭu pênĕ la august); a patra la Hyères, în França meridională, la 1852 (maĭu şi aprilie), în sfêrşit o parte din a cincea e scrisă la Constantinopol, tot la 1852, dar ea nu este sfêrşită [1]). Se vede că pe a şésea nicĭ că o începuse

1) Manuscrisul acesteĭ a V^a cărţĭ, scris în mare parte de însăşĭ mâna cu totul slăbită a Bălcesculuĭ, se opresce la pagina 138 cu însemnarea numĕruluĭ capitoluluĭ «XXXIII» cu care avea să urmeze textul sĕŭ. Dl Greg. Tocilescu, în interesanta monografie ce a publicat asupra luĭ: *Nicolae Bălcescu; viaţa, timpul şi operile sale, 1819—1852.* (tipărit în *Columna luĭ Traian* a dluĭ B. P. Hasdeŭ, Bucurescĭ, 1876, No. 5, şi apoĭ în tăscióră separată) face următórea curiósă observaţiune:

«Aci se opresce pêna luĭ Nicolae Bălcescu.

«Era capitolul 33 al scrieriĭ sale, care corespunde la capitolul 33 al vieţiĭ sale, vêrsta în care a murit l... Este o întêmplare curiósă, analogă cu aceĭa a luĭ Napoleon cel mare, în manuscriptele căruĭa s'a găsit un manual de geografie, scris în

www.dacoromanica.ro

ânc͡ŏ, c͡ŏc͡ĭ nu există nic͡ĭ un manuscris. Actele adaose sunt adunate în mare parte deşi nu aŭ fost ânc͡ŏ puse în orônduĭală de autor; cât despre lista isvórelor, aflăm în notele luĭ, titlurile a maĭ mult de 225 scrierĭ vechĭ şi moderne în felurite limbĭ, pe care le a consultat d'a-dreptul séŭ în traduceriĭ, ce el punea să i le facă. Din *Introducere*, se vede, dupe sumarul ce ne a lăsat, că voĭa să facă un tabel al vieţeĭ sociale a Românilor din trecut; dar ast-fel cum o avem, ea este maĭ mult un schelet al lucrăriĭ precugetate.

Nicolae Bălcescu nu avu dar timpul să 'şĭ aducă pênĕ la capĕt întreprinderea sa. Muncit de dorul ţĕreĭ, luptându-se cu o răpede bólă de pĭept şi maĭ adesé şi cu neavearea şi izolarea în ţĕră străină, el se decise a se porni la Constantinopol ca să obţină voĭa de a se reîntórce la căminul părintesc; acolo ânsĕ i se refuză favórea de a vedé pământul séŭ de nascere, şi atunc͡ĭ, cu sufletul întristat, cu puterile slăbite, singur şi lipsit maĭ de tóte, se întórse tot pe mare către apus, purtând mereŭ cu sine scumpul séŭ avut, manuscriptele luĭ. La 5 octomvrie 1852 el ajunse în Palermo, unde spera să afle, sub clima căldu-

---

juneţea sa, neterminat şi care se oprea tocmaĭ la insula Sta Elena, unde, 30 anĭ maĭ în urmă, marele împĕrat avea să 'şĭ sfêrşéscă cariera».

www.dacoromanica.ro

rósă a Sicilieĭ, alinare pentru suferinţele pĭeptuluĭ sĕŭ atacat; dar dupe şése sĕptĕmânĭ de viaţă tristă şi isolată, la 16 noemvrie, el îşĭ dete sufletul departe de orĭ ce inimă amică, năpustit pe patul uneĭ ospĕtărĭĭ şi lăsând numaĭ cu limbă de mórte tóte scrierile luĭ, unuĭa din prietenĭĭ sĕĭ, dlui Ion Ghica.

El nu avea la sine maĭ mult decât o sumă de 30 francĭ; nu era nimenĭ acolo ca să 'ĭ cumpere măcar un loc la cimitir. Cĭocliĭ ridicară cadavrul străinuluĭ din ospĕtăria „alla Trinacria" şi 'l afundară în grópa de obşte a săracilor din mŏnăstirea Capucinilor de la Palermo.

Când la 1863, am cerut şi am obţinut de la Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, carele ĭubise şi scia să preţuĭască pe Bălcescu, autorisaţiunea de a trămite din partea guvernuluĭ român ca să ridice dupe ţĕrmul străin şi să aducă în patrie, ósele aceluĭ bărbat cu care naţiunea română se póte mêndri, trămisul nostru dl Nicolae Ionescu, a putut numaĭ să constate la faça loculuĭ că trupul luĭ Nicolae Bălcescu era pentru vecie amestecat printre osemintele sărăcimiĭ din Palermo. Dlui ne aduse de acolo numaĭ ultimele voinţe ale ilustruluĭ nostru rĕposat [1]).

---

1) Testamentul luĭ N. Bălcescu, pe care l'a adus dl N. Ionescu de la Palermo, şi care se păstréză la ministerul instrucţiuniĭ publice al Românieĭ, împreună cu raportul trămisuluĭ

www.dacoromanica.ro

Abiĕ astădĭ ânsĕ, duoĕ-ₒecĭ şi cincĭ de anĭ dupe a luĭ mórte, ele se îndeplinescŭ în parte [1]). Dl Ion Ghica a oferit Societăţiĭ Academice Române, preţiósele manuscripte ale luĭ Bălcescu, care de la anul 1861 aŭ stat în păstrarea mea, încredinţate fiindu'mĭ de fratele rĕposatuluĭ, de dl Costache Bălcescu.

---

nostru, fusese încredinţat de însuşĭ rĕposatul, consululuĭ turcesc din acea localitate. Simţind sfârşitul sĕŭ, el puse să i se facă o listă amĕnunţită de tot ce poseda cu sine, în care arătă că voinţa sa este ca manuscrisele luĭ să se dea dluĭ Ion Ghica, carele se afla pe atuncĭ în Turcia. Un preot grec din vecinătate priimi, de pre cererea sa, cea dupe urmă a luĭ mărturisire şi cel dupe urmă al luĭ suspin. Lădiţa cu obiectele rĕmase de la Bălcescu a fost de mult trămisă familieĭ sale de către proprietarul ospĕtărieĭ «alla Trinacria». Astfel s'a întêmplat ca dl C. Bălcescu, carele avea manuscriptele la sine, să mi le încredinţeze ânco de la 1861 spre a le tipări în *Revista Română*. De atuncĭ ele aŭ stat pênĕ estimp la mine.

Pe de altă parte, testamentul adus în ţĕră de dl N. Ionescu la 1863, rĕmăsese şi el uĭtat în dosarul ministeruluĭ.

In fine, abiĕ acum, prin concursul dlor Ion Ghica, C. Bălcescu şi al meŭ, voinţele ilustruluĭ rĕposat începŭ a 'şĭ căpăta a lor realisare.

1) Bălcescu, într'o adresă către *patroniĭ Asociaţieĭ literare române*, arăta că scrierea sa asupra *Epocеĭ luĭ Michaĭu Vitézul*, fiind aprópe terminată şi avênd numaĭ câte-va lunĭ de lucru spre a o sfârşi, el doresce ca ea să fie tipărită în duoĕ frumóse volume in 8°, de pre împărţirea expusă maĭ sus, şi tot-de-o-dată să fie ornată cu un portret al luĭ Michaĭ Vitézul, gravat pe oţel, de pre a luĭ Sadeler făcut în Viena la 1601, precum şi alte patru executate în xilografie. Doresce asemenĕ să se trămită

www.dacoromanica.ro

Âncŏ de atuncĭ am început a tipări în *Revista Română*, o parte din *Istoria Românilor sub Michaĭu Vodă Vitézul*[1]); dar nu am putut merge maĭ departe decât pênĕ pe la mijlocul cărţiĭ a III[a]. Sfârşitul acesteĭ cărţĭ, a IV[a] întrégă şi tot ce maĭ posedam din a V[a] vĕdŭ acum maĭ întâĭ lumina tiparuluĭ.

Societatea Academică Română, fericindu-se de preţiosul dar ce a priimit şi doritóre de a se pune la înălţimea misiuniĭ sale, rĕspândind printre Românĭ, maĭ cu sémă producţiunile literare şi sciinţifice ale geniuluĭ naţional, nu a voit să întârdie câtuşĭ de puţin spre a da publicitate mărețeĭ opere a nemuritoruluĭ N. Bălcescu.

'Mĭ a acordat mie dorita onóre de a dirige acéstă grabnică tipărire, în care s'a socotit maĭ

---

un june inginer român în ţĕră ca să ridice planurile deosebitelor localităţĭ maĭ importante, citate în cursul opereĭ. Aceste cheltuĭelĭ cere de la *Asociaţie* ca să le facă; ĭar pentru ostenelile sale propriĭ şi pentru tóte cheltuĭelile ce făcuse cu cumpĕrătorĭ de cărţĭ rare şi cu traducţiunĭ, el nu reclamă nicĭ o indemnisare, nicĭ măcar cele 400 exemplare din opera sa, pe care i le acordă statutele *Asociaţieĭ*. El se întemeĭază ânsĕ a crede că, décă nu meritele opereĭ, dar negreşit faptele ce ea coprinde sunt de natură a deştepta în inimile Românilor simţiminte sporniçe pentru realţarea şi întemeĭarea naţionalităţiĭ nóstre.

1) *Revista Română pentru sciinţe, litere şi arte* coprinde în volumul I. (1861) *Introducerea*, *Cartea I* şi parte din *Cartea II*; în vol. II (1862) urmare din *Cartea II* pênĕ la sfârşitul eĭ; în vol. III (1863) o parte din *Cartea III*.

www.dacoromanica.ro

oportun de a înlătura de o cam dată tóte notele indicătóre de autorii consultaţi de Bălcescu în erudita şi consciinţiósa sa lucrare, şi de a tipări scrierea originală în aşa chip ca ea să fie maĭ lesne de citit pentru orĭ ce clasă de cititorĭ [1]).

Cu timpul Societatea Academică Română îşĭ propune de a publica o ediţiune critică şi maĭ luxósă a operelor complete ale luĭ N. Bălcescu. Aceĭa va fi póte maĭ bine priimită de ómenii de sciinţă.

Acum ânsĕ, noĭ sperăm şi credem că acéstă carte, aşa cum este, va aduce, în împrejurările de faţă, folos şi întărire cugetuluĭ naţional al întregeĭ Românimĭ!

Bucurescĭ, 16 noemvrie, 1877.

---

1) Pentru acésta, am adoptat un format maĭ mic şi maĭ purtăreţ decât cum dorea Bălcescu, şi ne am servit de o ortografie română care, fără de a exclude caracterele etimologice ale cuvintelor, întrebuinţéză ânsĕ accentele şi codiţele (cedile), depărtate din scrierea românéscă dincolo de Carpaţĭ. Acésta este şi felul de ortografie cu care se servea Bălcescu, când scria cu litere latine. Tot manuscrisul *Istorieĭ Românilor sub Michaĭu Vodă Vitézul* este de mâna luĭ, scris cam într'astfel.

www.dacoromanica.ro

NOTE.

I. DESPRE PLANURILE BĂTĂLIILOR LUĬ MICHAĬU-VITÉZUL.

Într'acéstă notă am reprodus ântêĭ câte-va rônduri pe care Bălcescu, bolnav și aprôpe de mórte sa, le scria din exil, adresându-le, dupe cum se vede, către un amic din țĕră, căruĭa îĭ recomanda a face un pelerinagĭu pe tĕrâmul luptelor luĭ Michaĭu, spre a completa indicațiunile topografice și legendare care. în lipsă de o bună chartă a țĕreĭ și proscris din patria sa, nu le putea însușĭ dobêndi. El cerea lămuriri asupra localităților citate în povestirea *„Evenimentelor din vĕra anuluĭ 1595,“* apoĭ asupra *Călugĕrenilor*, *Tĕrgoviștеĭ* și *Bătălieĭ de la Teléjen la 1600.*

Cu acestea se întrerupe manuscriptul; dar va fi lesne a completa cererile autoruluĭ, urmând și pentru localitățile âncŏ neînsemnate aci, sistema recomandată de dînsul. Sub raportul topografic, lucrarea e acum mult înlesnită prin publicarea charteĭ celeĭ marĭ a țĕreĭ Românescĭ executată de inginerĭĭ statuluĭ major austriac și prin maĭ multe bune charte ale Transilvanieĭ publicate în acești din urmă anĭ.

www.dacoromanica.ro

În ceĭa ce se atinge de evenimentele de la 1594 şi din vĕra anuluĭ 1595, fieşĭ-cine va găsi pe chartă, satele *Petrile*, *Putineĭu*, *Stănesciĭ;* fieşĭ-cine va vedé că insula cea mică din faça Gĭurgĭuluĭ, cea cu ruine de o cetăţuĭe, se chĭamă într'adevĕr *Sângeorgĭu;* ĭar cea lătăréţă din susul eĭ *Ramadanul;* va găsi asemené *valea Sălciĭ* pe drumul Gĭurgĭuluĭ; va găsi satul *Copăceniĭ* d'a stânga Argeşuluĭ. Dar ceĭa ce rĕmâne âncŏ de găsit e localităţile satelor *Hulubesciĭ* şi *Scărpătesciĭ* orĭ *Şerbătesciĭ*, care póte s'aŭ ruinat de tot, orĭ ca multe alte sate din ţéra nóstră, 'şĭ aŭ schimbat numirile. E âncŏ de aflat care a fost valea *Camuri*, décă nu cum-va vom lua o drept valea *Céguri* şi satul învecinat la care a mas Sinan-Paşa, drept satul *Dadilovu*. Rĕmâne âncŏ de constatat décă cum-va ceva tradiţiunĭ şi legende aŭ rĕmas pe alocurĕ, din acele fapte de arme strălucite, deşi timpuĭ şi nenorocirile posteriŏre aŭ şters maĭ tóte amintirile glorióse prin tre populaţiunile adesĕ secerate şi adesĕ prenouite ale judeţelor române mărginaşe Dunărĭĭ.

Crucea de pétră de la Călugĕrenĭ, dupe cum spune şi Bălcescul, e cu 90 de anĭ posteriŏră şi nu de loc relativă la gloriosul fapt de arme al luĭ Michaĭu. Acéstă cruce monolită, mare şi frumos săpată cu ornamente pe muchĭ, pórtă o inscripţiune care, în maĭ multe locurĭ s'a sters prin fĕrâmarea petrĭĭ, deşi un mic pavilion de cărămidă boltit o apără de injuriile timpuluĭ. Într'o răpede trecere pe la Călugĕrenĭ, am descifrat, săpate pe acéstă cruce, următórele cuvinte ce le transcriem precât s'a putut maĭ exact păstrate.

Pe faça despre Gĭurgĭu: „svânta acéstă şi de viaţa aducĕtŏre cruce rădicată este de prĕ luminatul şi slăvitul domn Io Şerban Cantacuzino Voevod adevĕratul nepot al bĕtrânuluĭ Şerban Băsărab.... şi pomenire vécĭnică înălţa.... ste la capul acestuĭ frumos şi minunat pod ca-

www.dacoromanica.ro

rele însuşĭ împreună cu ĭubit fiĭu-sĕŭ.... la lucrarea luĭ fiind şi câte...."

Pe muchĭa stângă : „pentru că şi Mării sêle în vécĭ bună pomenire şi mulţămită să'ĭ fie şi să'ĭ rĕmăie lui şi doamnei luĭ Marii şi cuconilor luĭ făcutu-s'aŭ dar acest pod şi acéstă dumneḑeéscă cruce s'aŭ rădicat într'al patrulé an al domnii sêle la anul de la zidirea lumii 7112 *(de la Chr. 1682)* msţa *(luna)* octovri dnĭ *(ḑile)* 17."

Pe faţa despre Néjlov : „..... dar..... rădicarea acestii cinstiteĭ şi de viiaţă făcĕtóre cruce arată ostenéla şi stradania facerii acestuĭ mare şi temeĭnic pod întru vécĭnică pomenire ĭară luminatuluĭ acest..... precum în ceia faţă s'aŭ ḑis ĭară în césta..... tă faţă scrisu'saŭ întru pomenire şi cinstiţi boiarini Mării sale cari saŭ întĕmplat la facerea poduluĭ acestuia împreună cu a lor luminat dom..... dus toţĭ cu multă stradanie şi ostenélă de la începerea poduluĭ pênĕ la svĕrşit cari pre nume sunt acestĕ Radu Năsturel vel ban, Badé Bălăcénul vel vornic, Gligore Grădişteanul vel logofĕt, Vlad Cocorĕscul biv vel logofĕt, Constandin Brâncovénul vel spătar, Iordakie Catacozino vel stolnic, Alexandru biv vel stolnic, Mihul biv vel pitar, Tănasie vel armaş, Costandin Bălăcénul vel agă, Şerban vt logofĕt, Fiera vt vistiar, Şerban vel căpitan za lefecii, Pĕrvul Creţulescul vt postelnic fiind împreună cu tŏte brĕslele slujitori şi ai curţi dereptu acéĭa s'aŭ scris ca să fie întru vécĭnică pomenire. Lt ot rodjetva Chr....."

Precum vedem, nimic în acéstă inscripţiune nu aminteşce faĭmósa bătălie a luĭ Michaĭu-Vitézul şi singurul punt prin care acest monument maĭ noŭ póte presenta óreşi care relaţiunĭ cu faptul de arme de la 1595, e modificările ce construcţiunea aceluĭ *mare şi minunat pod* al luĭ Şerban-Vodă Cantacuzino, trebuíe să fi adus localităţiĭ în care s'au bătut Româniĭ cu Sinan-Paşa. Într'a-

www.dacoromanica.ro

devĕr, deşi poziţiunea topografică n'a putut schimba în treĭ secolĭ, dar balta formată de Néjlov nu maĭ pare a fi acum aşa de ameninţătóre, nicĭ lunca aşa de pădurósă, cum ni le descriŭ istoriciĭ de pe atuncĭ. Cu clădirea poduluĭ trebuĭe neapărat să se fi tăiat mulţĭ din copacĭ şi să se fi făcut lucrărĭ spre a înjghĭeba apele ràslăţate ale rîuluĭ; construcţiunea şoseleĭ moderne ce merge la Gĭurgĭu a preschimbat şi ea înfăţişarea sĕlbatică şi mocirlósă a loculuĭ.

Dar pe lúngă lucrările de utilitate întroduse de civilisaţiune într'acea vale memorabilă, óre un monument care să dovedéscă recunoscinţa Românilor către părinţiĭ lor ce aŭ apărat ţéra cu bărbăţie, n'ar fi tot aşa de folos, ca şi o cale lesnicĭósă deschisă pe acolo comerciuluĭ? Ceĭa ce înalţă o naţiune, ceĭa ce 'ĭ inspiră demnitatea şi tăria, nu este atât desvoltarea prosperităţiĭ sale materiale, nicĭ îmbilşugarea productelor industrieĭ sale, nicĭ înmulţirea capitalurilor şi averilor, nicĭ luxul vieţeĭ casnice, ci respectul către eroiĭ şi gloriile naţionale de orĭ-ce fel, ci amorul către pământul natal, pentru păstrarea căruĭa s'aŭ luptat generaţiunile trecute, ci iubirea către limba şi datinele părintescĭ, moşteniri scumpe, rĕmase din vechime! Fără de aceste elemente spiritul naţional pere, inima se sleesce în recile speculaţiunĭ şi în întreprinderĭ egoiste ale industrieĭ şi ale negoţuluĭ. Literilor şi artelor este dat de a întreţine viĭe veneraţiunea gloriilor trecute, de a deştepta nobilele aspiraţiunĭ, de a însufla sacrificiĭ mărețe.

E o datorie sfântă a popórelor, pe care civilisaţiunea o consacră pe tótă ţioa maĭ tare, de a cerceta şi de a scóte la lumină faptele trecutuluĭ lor, de a eternisa prin ajutorul artelor memoria bărbaţilor marĭ şi evenimentelor glorióse. Să nu nesocotéscă dar nimenĭ cătă

www.dacoromanica.ro

influență salutarie pôte avea asupra uneĭ națiunĭ amintirea virtuților eĭ străbune; adesea orĭ ea a produs faptele marĭ și acésta ne întemeĭază mult a crede cuvintelor unuĭ amic când ḑicea: „Să ne aducem aminte de „epoca luĭ Michaĭu, în care Românul atinse culmea mă„ririĭ, care ne a lăsat cele maĭ glorióse pagine în analele „ţĕreĭ. Cine nu s'a entusiasmat citind bătăliile luĭ Michaĭu? „Cine n'a admirat geniul și bărbăția luĭ? Călugĕrenĭ! Ter„mopile ale Românilor! câte inimĭ nu tresarŭ la suvenirea „vóstră! câte suflete nu aprindeţĭ! câte brațe nu înar„maţĭ! Când Românul 'și ar perde de tot credința, când „orĭ-ce schînteĭe de patriotism s'ar stinge în inima luĭ, „numele vostru singur ar fi în stare să 'l ridice, să 'l „entusiasmeze și să 'l facă a muri luptându-se séŭ a „triumfa!" (*D. Berindeĭ*, în fóia *Junimea Română*, din Paris, 1851).

II. DESPRE OPERILE MICĬ ALE LUĬ NICOLAE BĂLCESCU.

Am adunat aci patru din scrierile luĭ N. Bălcescu, ce sub diferite priviriĭ potŭ presenta un interes maĭ viŭ cititorilor mareĭ sale opere istorice, cari, ajunși pênĕ la acéstă pagină, de sigur vorŭ simți cu durere lipsa nereparabilă a sfêrșituluĭ *Istorieĭ luĭ Michaĭu-Vodă Vitézul*.

Cele ce vom tipări în urmă sunt presentate aci ca în chip de compensațiune, ânsĕ fie-care dintr'un punt de vedere deosebit.

Maĭ ântêĭ vom retipări, ca un complement la cele ḑise despre persóna domnesculuĭ eroŭ al Românieĭ, partea ce se atinge de Michaĭu-Vitézul în articolul din *Magazinul istoric pentru Dacia* vol. IV, 1847, intitulat: *Buletin despre portretele principilor ţĕreĭ Românescĭ ce se*

www.dacoromanica.ro

află în Cabinetul de stampe de la Biblioteca regală din Paris.

Apoĭ, ca relativ la mişcările poporuluĭ român din Ardél, pe care Bălcescu le a apreçuit cu aşa înaltă pĕtrundere în cele duoĕ din urmă cărţĭ ale *Istorieĭ* sale, vom reproduce frumosul cuvĕnt rostit de dînsul la Paris, în ḑioa de 15 maĭu 1851, aniversara *Mişcăriĭ Românilor din Ardél la 1848.*

Pe urmă vom face loc printre scrierile cele maĭ târḑiĭ ale mareluĭ nostru prosator, aceleĭ poetice aruncăturĭ de ochĭ asupra întregeĭ sŏrte a poporuluĭ român, pe care, în orĭ-ce cas, Bălcescu a fost acela care ne a dat'o, într'o minunată limbă strămoşéscă, sub titlul de: *Cântarea Românieĭ.*

In fine vom închiăia, reproducênd cele duoĕ însemnate memoriĭ, scrise de Bălcescu la începutul cariereĭ sale literare şi tipărite unul la 1844 în Iaşĭ (în *Fŏĭa literară*) şi altul la 1846 in Bucurescĭ (în *Magaz. isor. p. Dacia*, t. II), tratând despre: *Puterea armată şi arta militară la Româniĭ* din âmbele principate ţĕra Românéscă şi Moldova; lucrare, care prin nenumĕratele punte se légă cu istoria, maĭ cu totul ostăşéscă, a Românilor din timpul luĭ Michaĭu-Vodă Viţézul, şi prin care junele autor îşĭ despică vîrtos, de la început, brasda sciinţifică, pe care avea în câţĭ-va anĭ aşa de mult să o înrodéscă.

Aceste patru fragmente vorŭ lăsa, suntem încredinţaţĭ, în mintea şi inima tuturor, o adŭncă întipărire, făcênd pe fie-care să preçuiéscă odată maĭ mult, câte norocite însuşirĭ ale istoriculuĭ critic, ale prosatoruluĭ plin de talent şi ale ferbinteluĭ şi luminatuluĭ patriot eraŭ întrunite într'acel mare bărbat, ce a perit dintre noĭ la vĕrsta de 33 de anĭ, lăsându-ne atâtea capete de operă literare şi istorice.

www.dacoromanica.ro

III. DESPRE *CÂNTAREA ROMÂNIEĬ.*

Cântarea Românieĭ a apărut maĭ întêĭ la 1851 într'o broşură românéscă publicată în Paris sub titlu: *România viitóre;* acolo ea era precedată de precuvêntarea subscrisă de N. Bălcescu pe care am reprodus'o în volumul citat, şi în care el pretinde că ar fi găsit acéstă scriere într'o mŏnăstire vechíe din ţéră, pe care nu o numésce. Dl V. Alecsandri o retipări în Iaşi, la 1855, în revista sa *România literară;* şi maĭ târdiŭ tot dluĭ, într'o epistolă din care am împărtăşit o parte cetitorilor *Revisteĭ Române*, (anul 1863, pag. 361), vorbind despre *Alecu Russo*, un alt tênĕr român, din Moldova, plin de talent şi rĕposat în flórea vêrsteĭ, dice cele ce urméză: „A. Russo avea obi-„ceĭu, pentru înlesnirea compuneriĭ, a scrie în limba fran-„ceză şi apoĭ a traduce scrierile sale pe românesce. El „'mĭ a fost bun prieten; avea un spirit ager, cultivat şi, „cât pentru talentul sĕŭ, cât pentru frumósa şi poetica „luĭ închipuire, voĭu descoperi o mare taĭnă literară: *Cân-„tarea Românieĭ*, publicată în jurnalul meŭ, a fost com-„pusă în limba franceză de *A. Russo* şi tradusă pe româ-„nesce de *N. Bălcescu.* Am la mine manuscriptul sĕŭ „original".

Aşa dar frumósa poemă naţională, căria nu 'ĭ lip-sesce decât versificaţiunea spre a puté fi prenumerată printre capetele de operă epice, a născut în imaginaţiu-nea viíe şi patriotică a luĭ A. Russo şi a luat forma eĭ curat românéscă şi expresivă sub péna luĭ N. Bălcescu. Gloria nemuritoruluĭ istoric al luĭ Michaĭu Vitézul nu scade din acéstă încuscrire, ci din contra, frumósa *Cân-tare a Românieĭ* devine pentru noĭ un scump şi preţios

www.dacoromanica.ro

odor, în care se unescŭ amintirile a duoĭ tinerĭ românĭ cu inimĭ înalte şi cu talente puternice, perduţĭ amênduoĭ prê de timpuriŭ de patria lor, pe care eĭ, în exil şi suferinţe, aŭ cântat'o, aŭ strălucit'o, şi a căreĭ *Unire* eĭ âncŏ de mult aŭ dorit'o şi aŭ plămădit'o prin lucrările lor.

Bucurescĭ, 1877.

Extracte din ediţiunea *Istorieĭ Românilor sub Mihaiu Vodă Vitézul,* publicată, de dl A. I. Odobescu, la 1877.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro

MOȚIĬ

RĂSCÓLA ROMÂNILOR ARDELENĬ

sub căpetenia lor

HORIA

ÎN ĬEARNA ANILOR 1784—1785

Cuvêntare rostită la Ateneul din Bucurescĭ, în $^{11}/_{23}$ fevruarie 1878.

Domnilor,

Vĕdêndu-vĕ acum dinaintĕ mea, aşa de numeroşĭ şi aşa de bine-voitorĭ, vĕ rog, maĭ nainte de tŏte să credeţĭ că nu mĕ amăgesc însu'mĭ cu deşérte şi pretenţióse măguliriĭ.

Sciŭ bine că nu, spre a ascultă nevoĭósa şi nedibacea mea rostire, v'aţĭ dat ostenéla a vĕ aduna şi a vĕ închide astă-séră, aşa de mulţĭ, în sala cam întunecósă şi cam monotonă a Ateneuluĭ nostru.

www.dacoromanica.ro

Nu merit eŭ atâta sacrificiŭ; nu merit eŭ aşa onóre. De aceĭa, chĭar de la început, o voĭu da cuĭ ea se cuvine.

Aţĭ venit aci, cum vine tot-d'a-una românul, — cu voĭósă séŭ îngrijată grăbire, — când se aşteptă a vedé rĕsărind din umbrele trecutuluĭ, lucĭul vre unuĭ mare fapt naţional; aţĭ venit cum vine, când el dă cu gêndul că are să audă şi să reculégă în mintea sa, rĕsunetul, chĭar şi slăbit, al vre unuĭ puternic suspin al inimelor românescĭ.

M'am încumĕtat dar şi eŭ, în momentul acesta, când atâté mêndre amintirĭ, atâté dulcĭ speranţe şi atâté amarnice îngrijirĭ s'aŭ redeşteptat în sufletele nóstre, m'am încumĕtat, ḑic, a rechiăma la luarea aminte a publiculuĭ românesc, un act din tragedia nóstră naţională, puçin cunoscut aci la noĭ şi în genere rĕŭ apreçuit pênĕ acum.

Acest act, — răscóla ĭobagilor Ardelenĭ sub căpetenia lor Horia, — s'a petrecut, maĭ aş putĕ ḑice, la graniţele nóstre, dincolo de judeţele Jiĭuluĭ. El abié peste şése anĭ de astăḑĭ îşĭ va împlini primul séŭ centenariŭ.

Şi cu tóte acestea, când intrăm în cercetarea nelegĭuitelor întocmirĭ sociale care l'aŭ produs, a faptelor crunte prin care s'a semnalat, a sfêrşituluĭ îngrozitor la care a ajuns, ne am crede cu maĭ multe sutimĭ de anĭ depărtaţĭ de timpurĭ

www.dacoromanica.ro

şi de locurĭ aşa de înrĕutăţite, aşa de încruntate, aşa de sângerŏse.

Dar, ceĭa ce s'a petrecut cu Românĭi din Ardél la 1785,—acum nouĕ-ḑecĭ şi patru de anĭ, —se aduce aşa de mult cu ceĭa ce s'a întêmplat, tot acolo, cu şĕse-ḑecĭ şi patru anĭ maĭ în urmă, — adică, maĭ subt ochiĭ noştri, la 1848, — încât rĕmâne să ne întrebăm dĕcă cum-va veninul social, care a provocat, în acea nenorocită ţĕră suroră a nóstră, aşa periodice şi desperate frenesiĭ, s'a stêrpit acum cu totul, séŭ nu cum-va mâne poĭmâne, el are să isbucnéscă din noŭ, prin şi maĭ crâncene şi maĭ spăimêntătŏre convulsiunĭ?

Vrênd ne vrênd, cată să purtăm grijă de jăraticul, care bine scim că ascuns sub cenuşă, nu se mistuĭesce şi care pŏrtă în sînu'ĭ tŏte urgiile foculuĭ şi pêrjoluluĭ, precum şi tŏte raḑele luminĕĭ, tŏte binefacerile căldurĕĭ.

Numaĭ luminĭ şi înfrăţitŏre căldură! ĭată de sigur ceĭa ce noĭ, Românĭĭ, dorim pentru înşine şi pentru fraţiĭ noştri de peste tot locul.

Dar, din nenorocire, nu sunt toţĭ la-o-laltă, la acelaş cuget cu noĭ, şi adesĕ sórta osŭndesce fără voĭe pe sĕrmanul popor român, la lungĭ, la grele, la nemeritate încercărĭ.

Fiind el însuşĭ de o fire blândă, prietenósă, deştéptă, priĭmitŏre şi ĭubitŏre de tŏte bunurile culturĕĭ,—astfel încât vre-o câţĭ-va anĭ numaĭ de

www.dacoromanica.ro

pace și de libertate îĭ sunt de ajuns, ca să 'șĭ cureță țérina de orĭ ce buruĭenĭ sĕlbatice și să se pună d'a rôndul cu alte popóre care aŭ lucrat secolĭ îndelungĭ la cultivarea lor, — fiind, dic, așa bine înzestrațĭ de natură, Românĭĭ, bĭet! se vĕdŭ mereŭ stânjinițĭ în desvoltarea lor firéscă, opriți pe loc în silă și nevoițĭ a tot plivi, a tot lepăda dupe brazdele lor, pĭetróĭele sterpe ce le asvêrlă mereŭ veciniĭ dușmanĭ în ogórele lor.

Dvóstră vedeți și cunósceți țéra nóstră cea dintre Carpați și Dunăre, în trecutul ca și în presentele eĭ. De aceĭa nicĭ că cuget a atinge aci despre pĭetrele eĭ din casă.

La Carpați o să'mĭ duc jalea,

cum dice vechĭul nostru poet;

Lor eŭ voĭu s'o hărăzesc!

În țéra munților, în mêndrul Ardél al Românilor, voĭu să vĕ strămut cu mintea, și — d'aș puté, — să vĕ fac a simți pentru acea frumósă bucată din moșia strămoșéscă a némuluĭ românesc, o ĭubire și un dor âncŏ maĭ viĭ și maĭ spornice decât acelea ce de sigur le purtațĭ în inimele dvóstra.

Dar propuindu'mĭ asemenĕ scop, cutezare-aș eŭ a vĕ descrie pămêntul Ardéluluĭ, cu alte cu-

www.dacoromanica.ro

vinte, decât cu acelea ce 'ĭ a consacrat nemuritorul nostru istoric Nicolae Bălcescu?

Péna luĭ a zugrăvit minunat, în câte-va pagine, măreţul teatru pe care s'aŭ petrecut întêmplările ce voĭesc astădĭ a vi le rememora. Decĭ, cu pericolul chĭar de a vĕ presenta pe actorĭĭ acesteĭ drame, în mod cu totul nedemn de splendidul decor ce mi 'l a aşternut pentru dînşiĭ ilustrul nostru Bălcescu, nu mĕ voĭu opri ânsĕ de a vĕ desfăşura, maĭ nainte de tóte, minunatul tabel al ţĕrĭĭ Ardéluluĭ, eşit din condeĭul istoriculuĭ luĭ Michaĭu Vitézul: [1])

„Pe culmea cea maĭ naltă a munţilor Carpaţĭ, se întinde o ţĕră, mĕndră şi binecuvêntată între tóte ţĕrile semĕnate de Domnul pre pământ Ea séménă a fi un măreţ palat, cap d'operă de architectură, unde sunt adunate şi aşedate cu mĕndrie tóte frumuseţile naturale ce împodobescŭ cele-l-alte ţinuturĭ ale Europeĭ pe care ea cu plăcere ni le aduce a-minte. Un brâŭ de munţĭ ocolesce,—precum zidul o cetate,—tótă acéstă ţĕră, şi dintr'însul, icĭ colĕ, se desfacŭ, întinḑéndu-se pênĕ în centrul eĭ, — ca nisce valurĭ proptitóre, maĭ multe şirurĭ de dĕlurĭ nalte şi frumóse, măreţe pedestaluri înverḑite care vérsă urnele lor de zăpadă, peste văĭ şi peste luncĭ.

„Maĭ presus de acel brâŭ muntos, se înalţă duoĕ piramide marĭ de munţĭ, cu crestele încununate de o vecĭnică diademă de ninsóre, care,—ca duoĭ uriéşĭ,—staŭ la âmbele capete ale ţĕreĭ, cătând unul în faţa altuĭa.

1) Cartea IV; *Unitatea Naţională;* § 1, 2 şi 3.

www.dacoromanica.ro

Păduri stufóse, în care ursul se preumblă în voíe ca un domn stăpânitor, umbrescŭ culmea acelor munți.

„Și nu departe de aceste locuri, — care îți aducŭ aminte natura țĕrilor de mĭédă-nópte, — dar, ca la porțile Romeĭ, peste câmpiĭ arse și văruite, unde bivolul dormitézĕ a-lene. Astfel mĭédă-nópte și mĭédă-ți trăiescŭ într'acest ținut, alături una cu alta și armonisând împreună.

„Aci, stejariĭ, bradiĭ și fagiĭ trufași înalță capetele lor spre cer; alăturĭ, te afundĭ într'o mare de grĕŭ și de porumb, din care nu se maĭ vede calul și călărețul. Orĭ încotro te'ĭ uĭta, vedĭ colorĭ felurite, ca un întins curcubeŭ, și tabloul cel maĭ încântător farmecă vederea: stâncĭ prăpăstióse, munțĭ uriéșĭ ale căror vêrfurĭ mângâĭe nuoriĭ, pădurĭ întunecóse, luncĭ înverdite, livedĭ mirositóre, văĭ răcoróse, gîrle a căror limpede apă curge printre câmpiĭ înflorite, pĕraĭe răpedĭ, care mugind grŏznic se prăvălescŭ în cataracte printre acele amenințătóre stâncĭ de pĭétra ce placŭ vedereĭ și o înspăimêntă tot de odată.

„Apoĭ în tot locul, daĭ de rîurĭ marĭ cu nume armonióse, ale căror unde portŭ aurul. In pântecele acestor munți zacŭ comorile minerale cele maĭ bogate și maĭ felurite din Europa: sarea, ferul, argintul, arama, plumbul, mercuriul, ... și în sfêrșit metalul cel maĭ îmbilșugat decât tóte, aurul, pe care 'l vedĭ strălucind, pĕnĕ și în noroĭul drumurilor.

„Astfel este țéra Ardéluluĭ!

„Dar nu numaĭ artistul și naturalistul, ci âncŏ strategicul, politicul și archeologul aŭ de multe a se minuna într'acest împodobit ținut.

„Cel d'âintêĭ va privi și va cerceta cu mirare acéstă puternică și întinsă cetate naturală, scăparea némurilor în epocele grele ale istorieĭ lumiĭ. De orĭ-unde veĭ veni, aĭ să urcĭ mult, spre a ajunge la dînsa, și nu poțĭ pĕtrunde în ea, fără de a fi străbătută cel puțin una din

www.dacoromanica.ro

acele şépte porţĭ, întărite de natură, lesne de apărat, fórte anevoĭe de coprins.

„Politicul va admira felurimea naţiunilor şi a religiilor, adunate din tóte colţurile lumiĭ pe acest pământ, unde Dumnedeŭ însuşĭ pare a le fi chiămat, întinzénd dinaintea lor o masă aşa de îmbilşugată; el va admira şi minunatele instituţiunĭ democratice ce aŭ ocrotit acestĭ munţĭ, pe când despotismul le mătura din tótă Europa.

„În sfĕrşit istoricul archeolog va cerceta cu interes suvenirile şi rĕmăşiţele Dacilor, ale aceluĭ vitéz şi nenorocit popor, cea din urmă odraslă din acel nĕm minunat al Pelasgilor, care se arată la lĕgănul civilisaţiuniĭ tutulor popórelor şi formă vĕrstă eroică a omenirĭĭ. El va întâlni ânco, la tot pasul, urmele de uriéşĭ ale poporuluĭ roman, domniĭ lumiĭ, cĕcĭ Ardélul e cea maĭ frumósă parte a Dacieĭ fericite, *Dacia felix*, draga ţĕră a Cesarilor.

Aci eraŭ Apulum, Salinæ, Napoca, Patavium, Prætoria Augusta, Aquæ, Auraria, frumóse şi însemnate coloniĭ romane, din care patru cu drept italic şi cea maĭ vestită decât tóte, Sarmizegethuza Regia, capitala luĭ Decebal, numită apoĭ Ulpia Traiana, de ale cărĭĭ ruine plină e şi astădĭ valea Haţeguluĭ.

„Rĕmăşiţele templelor, basilicelor, apeductelor, băilor daŭ şi astădĭ puternică dovadă de cultura cea mare în care ajunsese Dacia sub Romanĭ".

Dar peste Romanĭ veniră, la anul 249, barbariĭ Goţĭ.

„D'aci înainte cumplite nevoĭ, în vreme de maĭ multe vécurĭ, copleşiră Dacia. Aflându-se în calea barbarilor, peste dînsa maĭ întâĭ se vĕrsă acel îngrozitor potop de nĕmurĭ, care înecă tótă Europa.

„În acele vremĭ grele, Ardélul maĭ cu sémă fu scutitorul naţiuniĭ române. În munţiĭ luĭ scăpară locuitoriĭ ţĕrĭĭ

www.dacoromanica.ro

Românescĭ şi aĭ Moldoveĭ, când se vĕ̦ură năpădiț̦ĭ de barbarĭ, de unde, când se maĭ limpe̦dea locul de duşmanĭ, eĭ se scoboraŭ la şesurĭ către căminele lor cele vechĭ".

Pe la începutul vĕculuĭ al X-lĕ, veniră în sfârşit Unguriĭ, rĕmăşiț̦e pripăşite din ordele asiatice ale luĭ Attila, care coprinseră acéstă ț̦ĕră, supuind pe locitoriĭ eĭ Românĭ, atât prin puterea armelor, cât şi prin viclene uneltirĭ.

Curênd dupe aceĭa, la 1143, regiĭ Ungurilor aduseră în ț̦ĕră o colonie de Germanĭ, de Saşĭ, cărora le deteră pămênturĭ şi privilegiĭ.

Ungurii cu fraț̦iĭ lor de sânge Sĕcuiĭ, şi Saşiĭ rĕmaseră stăpânĭ aĭ ț̦ĕriĭ; ĭar Româniĭ, despuĭaț̦ĭ de orĭ ce drepturĭ, devenirĕ robĭ-ĭobagĭ aĭ nobilimiĭ ungurescĭ, aĭ nemeşilor séŭ domnilor maghiarĭ.

„Românii reduşĭ acum toț̦ĭ în starea ț̦ĕrănéscă, se sculară în maĭ multe rônduri, în vécul al XII-lé· al XIII-lé şi al XIV-lé· Istoria Ardéluluĭ şi a Ungarieĭ de pe acele timpurĭ, e plină de aşa numitele *răscóle ț̦ĕrănescĭ* (tumultus rusticorum). Aceste răscóle nu eraŭ numaĭ ridicarea ĭobagĭuluĭ în contra stăpânuluĭ sĕŭ, dar maĭ mult răscóla simț̦imêntuluĭ naț̦ional al unuĭ popor chinuit de alt popor. De atuncĭ ura némurilor luă proporț̦iunĭ marĭ şi, in vreme ce acéstă deosebire a sângeluĭ slujea împilătorilor de pretext la tirania lor, în inima împilaț̦ilor ea hrănea vecĭnic dorinț̦a de neatêrnare.

„Jugul Românilor în Ardél se îngreuie, nu numaĭ din partea nobililor Unguri, ci âncŏ şi din partea popilor catolicĭ.

„Era o întreită tiranie: religiósă, politică şi socială.

„La 1366, Ludovic I-lu, regele Ungarieĭ, dedese voie

www.dacoromanica.ro

nobililor să *stîrpéscă de tot națiunea română*. Acéstă cruntă prigonire ajunse atât de nesuferită, încât, la 1437, Românii apucară cu toții armele împotriva tiranilor. Ei își aleseră povățuitor pe Antonie Magnu. Ungurii chiămară întru ajutor pe Sĕcuĭ și pe Sașĭ, se conjurară împreună și făcură legătură spre apărarea cumună și stîrpirea Românilor, întărind cu jurămênt a lor legătură, în 17 septemvrie 1437. Acéstă legătură o mai întăriră ânco în 2 fevruarie 1438, și fu temelia Constituțiunii ce a domnit în Ardél, pênĕ la anul 1848".

Atunci era timpul, domnilor, când, dupe legile țĕriĭ care înfĕraŭ pe ĭobagiĭ români cu denumirea legală de *lotri* séŭ de *tîlhari*, poporul românesc fu abĭé *tolerat* în vechĭa luĭ patrie și acésta, numaĭ *pentru folosul ce trăgeaŭ proprietariĭ maghiarĭ dintr'însul*, ca de nisce vite de muncă.

Așa se exprimă legea organică a țĕriĭ, făcută de Unguri.

Atât de revoltătóre devenise pentru tot omul cu simțire, starea în care ajunsese bĭețiĭ ĭobagĭ români subt asuprirea trufașă și sĕlbatică a Maghiarilor, încât un cuvios episcop din secolul din urmă, Grigorie Maior, audind într'o di tânguirile uneĭ poporimĭ din ținutul Dejuluĭ, pe care stăpânul sĕŭ ungur nu voĭa s'o îngăduie a clădi biserică românéscă pe moșia luĭ, strigă cu desperare, înălțându'și mânele către cer:

„Dómne, Dumnedeule! Așa 'țĭ trebuĭe, déca aĭ dat locul domnilor, de acum nu maĭ aĭ pe

www.dacoromanica.ro

sémă'ți nicĭ atâta loc, cât să 'ți ridice ție ómeniĭ casă!"

Astfel stătură, domnilor, lucrurile cu Românii din Ardél pênĕ în al patrulea pătrar al secoluluĭ al XVIII[le], când pe tronul Austrieĭ rĕmase singur stăpânitor, la 1780, Iosif al II[le], carele fusese pênĕ la vêrsta de patru-decĭ de anĭ ținut subt epitropie rigurósă de mumă-sa, vestita împĕrătésă Maria Theresa, marea protectóre a națiuniĭ și a nobilimiĭ unguréscĭ.

De almintrelé, Maria Teresa a fost, precum sciți, o femeĭe cu cap, care a sciut să 'și foloséscă tóte istețimele minții sale femeiescĭ, spre ajutorul politiceĭ ce urmărea.

Dînsa a fost aceĭa care, învinse fiindu'ĭ cătanele în răsboĭu de ĭaniceriĭ turcescĭ, a isbutit a face ca Pórta să 'ĭ dăruiéscă, drept mângâĭere, frumósa și sĕrmana nóstră Bucovină.

Tot dînsa, în tot-d'a-una corectă și trufașă în relațiunile sale cu supușiĭ, stabilise la curtea Vieneĭ cele maĭ stricte și maĭ desvoltate regulemente de etichetă, în care, bună-óră, se explica cu deamĕruntul nemeșilor unguriĭ că, fiind poftiți la prândul împĕrătesc, nu se cuvine să se descalțe de cisme pe sub masă, nicĭ să 'și aprindă pipa, nicĭ să scuĭpe pe jos, nicĭ să bage degetele în bucate, nicĭ să 'și sufle nasul fără batistă.

Despotica Maria Theresa, — și permiteți'mĭ a adaoge că acusațiunea de despotism nu o înte-

www.dacoromanica.ro

meĭez câtuşĭ de puçin pe rigórea prescripţiunilor maĭ sus pomenite, — despotica Maria Theresa nu isbutise a insufla fiĭuluĭ sĕŭ Iosif, maĭ nicĭ una din aplecările eĭ.

Luĭ Iosif nu 'ĭ plăcea de loc eticheta şi ceremonialul. El se adăpase cu ideile de filosofie umanitară ce se deşteptase, în timpul acela, maĭ ales în Englitera şi în Françа.

Principiele de egalitate între ómenĭ plăceaŭ fórte mult minţiĭ sale şi el îşĭ croise o teorie de nivelare universală a omenirĭĭ, pe care scia totuşĭ s'o împace fórte binişor cu autoritatea absolută a unuĭ monarc autocrat.

El visa să devină pentru numerósele şi feluritele popóre ale împĕrăţieĭ austriace un dispensator suprem al tuturor beneficiilor filosofieĭ.

A face o apă din tóte acele popóre, fără a maĭ lăsa să subsiste distincţiunĭ de legĭ şi de privilegiĭ, de limbe, de credinţe, de usurĭ, ba nicĭ chĭar de port: ĭată ceĭa ce se frămêntase, în timp de patru-decĭ de anĭ, în creeriĭ luĭ Iosif al II[lea].

Negreşit că, cu asemené ideĭ, el se afla maĭ cu sémă în antagonism direct cu instituţiunile âncŏ de tot feudale ale Ungarieĭ şi Transilvanieĭ. De aceĭa, cu deosebire nu ĭubea pe Unguri, sĕŭ cel puçin pe nobiliĭ lor.

Când dar Iosif ajunse în sfêrşit a fi deplin stăpân pe faptele sale, el se grăbi a 'şĭ pune în

www.dacoromanica.ro

practică sistema sa de organisare socială, fără de a lua în sémă tóte furtunile ce ea putea să stêrnéscă în atâtea cercurĭ de privilegiaţĭ de tot felul, pe care asemenea inovaţiunĭ îĭ jicneaŭ în folósele şi în credinţele lor.

Iosif se răpedi, fără de nicĭ un cumpĕt, în reforme şi, în ceĭ douĭ, treĭ primĭ anĭ aĭ domnieĭ luĭ, el decretă ca la patru sute de legĭuirĭ diverse, prin care tóte întocmirile administrative, financiare, religióse, militare, industriale, comerciale, ba şi chĭar sciinţifice ale ţĕrilor dependinte de corôna Austrieĭ, eraŭ făcute val-vêrtej.

Intenţiunile luĭ eraŭ maĭ adesĕ demne de tótă lauda; dar procederile expeditive ce întrebuinţa autocratul produceaŭ, — cu sĕŭ fără cuvênt — neîncetate nemulţumirĭ, conflicte şi turburărĭ. Liberalul împĕrat ânsĕ, bizuindu-se pe credinţa că dînsul singur urmărésce principiele nestrămutate ale filosofieĭ sociale, rĕspundea la tóte obiecţiunile, prin lungĭ şi sentimentale raţionamente umanitare, care, pênĕ la capĕt, ajungeaŭ tóte la conclusiunea: „Aşa voĭu, aşa fac! Eŭ sunt preste voĭ toţĭ maĭ mare!“

Nu se póte tăgădui că Iosif al II[lea] avea fórte preţióse şi rare calităţĭ. El era simplu în vĭeţuirea sa; îĭ plăcea să se instruĭéscă despre tóte; căuta să afle păsurile ómenilor din popor şi să 'ĭ ajute, cu precădere asupra exigenţelor nobilimiĭ.

www.dacoromanica.ro

Ancŏ de la anul 1773, Iosif, — carele, ca un simplu particular, visitase cu deamĕruntul maĭ tŏte părţile Europeĭ, — călătorise în Ardél şi însuflase o dragoste cu totul specială poporaţiuniĭ românescĭ.

Recunoscênd în nenorociţiĭ ĭobagĭ românĭ, origina, limba şi alte rĕmasurĭ ale colonilor romanĭ din Dacia, el le repeţea mereŭ, cu óre care mêndrie, că „dînşiĭ, strănepoţi aĭ luĭ Traĭan, eraŭ adevĕraţiĭ fecĭorĭ aĭ sĕĭ, de óre-ce el, proclamat împĕrat al sacro-sânteĭ Împĕrăţiĭ Romane, pórtă singur astădĭ moştenirea imperială a Cesarilor din Roma.“

Tot cam pe atuncĭ, spre a lăsa o amintire viĭe în poporul ardelén despre visita ce 'ĭ făcuse împĕratul, s'a aşedat în ţinutul Năsĕuduluĭ, patru nouĕ sate românescĭ, cărora s'a dat numirĭ latine, care împreunate formézĕ un vers, ce promite *mântuire tinereĭ nepóte* a anticuluĭ *Romulu.*

Acest vers sună astfel :

SALVA ROMULI PARVA NEPOS.

Atâta ânsĕ ar fi fost puçin ca să mângâĭe pe bĭeţiĭ ĭobagĭ de cumplitele lor suferinţe; dar Iosif făcu pentru dînşiĭ maĭ mult.

Cu câţĭ-va anĭ maĭ nainte, la 1764, se întocmise spre paza graniţelor despre imperiul turcesc, regimente de Grăniceri. Treĭ dintr'acestea eraŭ compuse numaĭ de Românĭ, Ardelenĭ şi Bănăţenĭ,

www.dacoromanica.ro

pe cari guvernul austriac, făcêndu'ĭ militarĭ şi stabilindu'ĭ în satele de pe margine, îĭ desrobise din ĭobăgia domnilor maghiarĭ, îĭ scutise de birurĭ şi 'ĭ împămêntenise pe domeniĭ ale Statuluĭ séŭ pe moşiĭ cumpărate de la Unguri.

D'a lungul munţilor mehedinţenĭ, pe partea lor apusană, se întindea zona regimentuluĭ de Grănicerĭ de Banat, ĭar de pe la Jiĭu încóce, pênĕ la scaunele săsescĭ din Sebeş, din Sibiĭu şi din Braşov, adică în adevĕrata ţĕră a muntenilor ardelenĭ, strejuĭaŭ vestiţiĭ Moţĭ, formând regimentul 1^iu de Grănicerĭ românĭ.

Apoĭ dincolo de scaunele săsescĭ şi de graniţele Sĕcuilor despre Moldova, adică pe hotarele învecinate cu Bucovina, spre Năsĕud şi Bistriţa, era regimentul al 2^lé românesc, a căruĭ istorie a scris'o, cu interesante amĕnunte, venerabilul patriot transilvan, d^l G. Bariţ.

Mare a fost mulţumirea şi mêndria ĭobagilor românĭ de la graniţe, când s'aŭ vĕḑut de odată scăpaţĭ de robia nemeşéscă şi aŭ căpătat în mânĭ arme, de la care eraŭ straşnic popriţĭ de către domniĭ lor de maĭ nainte.

Eĭ se simţeaŭ acum ca reînviaţĭ. Stăpânĭ le eraŭ Dumneḑeŭ numaĭ în cer, şi Împĕratul pe pământ. Eĭ, cu sapa îşĭ munceaŭ ţĕrina lor proprie, şi cu arma îşĭ apăraŭ ţĕra.

La asemenea viaţă, volnică şi voĭnicéscă, se prinseră a năzui cu dor toţĭ Româniĭ din Ardél.

www.dacoromanica.ro

Iosif al II[lea] căută a'ĭ mângâĭa la a duoa a sa călĕtorie în Transilvania, în anul 1783, acordând toleranță deplină a cultelor și prin urmare liberul exercițiŭ al religiuneĭ ortodoxe; apoĭ se cercă a ușura nevoile ŏobagilor, regulând printr'o legĭuire maĭ echitabilă, munca sătĕnuluĭ și instituind tribunale cu sarcină să asculte plângerile clăcașuluĭ în contra stăpânuluĭ, care ar abusa de dînsul.

Ungurĭĭ turbaŭ de mânie: „Românĭĭ, — ḑiceaŭ eĭ, — sunt fĭére sĕlbatice, cărora nu se cade să li se dea nicĭ un drept social, cŏcĭ mintea le e tĕmpită, stricată și nepriimitóre de cultură. Eĭ nu sunt de o potrivă la fire cu ómenĭĭ. Este dar o nesocotință primejdiósă a'ĭ îndreptăți de o potrivă cu cele-l-alte națiunĭ".

Asemenea cuvinte, domnilor, figurează neîncetat în reclamațiunile oficiale, adresate de Ungurĭ către cancelaria imperială.

Ĭar pe când Ungurĭĭ scriaŭ într'astfel, eĭ, în Ardél puneaŭ ordinele împĕrătescĭ sub saltĕ și administraŭ dreptatea, — séŭ maĭ bine *nedreptatea*, — dupe vechĭul obiceĭu feudal al țĕreĭ.

Românĭĭ începură și eĭ acum a simți că *una* ḑisese Împĕratul, și *alta* făceaŭ Ungurĭĭ.

Eĭ se chibzuiră a trămite plângerĭ d'a dreptul la bunul lor Împĕrat din Viena.

Pentru acésta, le trebuĭa un sol îndemăna-

www.dacoromanica.ro

tic, carele să nu 'şĭ pĭérdă rostul în curţile împĕrătescĭ.

Îl găsirĕ în personalitatea, devenită legendară, a luĭ Niculae Ursu al Floreĭ, din satul Albacu, căruĭa 'ĭ ḑiceaŭ toţĭ maĭ în de obşte, *Horia*, cŏcĭ tare bine *horĭa*, sĕŭ cânta din gură doĭnele muntenescĭ ale Moţilor din ţéra Abruduluĭ şi Haţeguluĭ.

Nicolae Bălcescu ne a schiţat, domnilor, cu penel schînteĭetor, conturnele generale şi priveliştele caracteristice ale Transilvanieĭ.

Daţi'mĭ voĭe acum şi mie, umilit închinător al mareluĭ nostru istoric — să vĕ preâmblu un minut vederile pe charta topografică a aceluĭ unghĭu, care conţine vizuinele vitejilor muntenĭ sĕŭ *Moţĭ*.

Nu este acel unghĭu, ţéra Oltuluĭ pe care maĭ cu sémă o visităm noĭ, când trecem véra graniţa pe la Turnu-Roşu, pe la Predél, pe la Oĭtuz sĕŭ pe la Bicaz. Dar chĭar aci, de vale sub pólele prelungite ale Cĭahlĕuluĭ, în ţinutul sĕcuĭesc numit Cikul, stă obĕrşia Oltuluĭ, şi alăturĭ cu dînsa, aceĭa a fratéluĭ sĕŭ ardelenesc, a Mureşuluĭ, carele maĭ ântĕĭ se urcă spre nord, străbate tot şesul transilvan, de la rĕsărit spre apus şi în fine, aplecându-se ĭar către Carpaţĭ, vine, tocmaĭ la marginea occidentală a principatuluĭ transalpin, de desparte prin mănósa'ĭ luncă aprigiĭ munţĭ aĭ Haţeguluĭ, de stâncele nu maĭ

www.dacoromanica.ro

puçin aspre şi păduróse ale Zaranduluĭ şi Abruduluĭ.

Prin ţéra Haţeguluĭ, lipită dos în dos cu Gorjĭul nostru, se scurgŭ spre Mureş apele Striĭuluĭ, scăldând el şi păraĭele luĭ, numaĭ sate şi cătune românescĭ, printre care staŭ ruinele anticeĭ Sarmizegetuse, la Grădiştea, şi cetăţuĭele maĭ moderne ale Hunedĭóreĭ şi Haţeguluĭ.

De partea drépt㠹 a Mureşuluĭ, — carele acolo trece pe lângă târgul Deveĭ, pe lângă Ilia şi apoĭ se strecóră în Ungaria şi în Banatul Timişóreĭ, către Arad, — d'a drépta Mureşuluĭ, ḑic, se întinde în depărtare, regiunea muntósă a Zaranduluĭ, străbătută de apa Crişuluĭ, care curge şi el către apus, în paralel cu Mureşul. Pé malurile Crişuluĭ staŭ îndesate tot târguleţe şi sate românescĭ: Curechiĭ, Bradul, Mestécănul, Baĭa de Criş, Almagĭul şi multe, multe altele, care 'şĭ aŭ lăsat numele lor în analele memorabile ale anuluĭ 1784.

D'asupra Zaranduluĭ, şi încins într'un brâŭ ângust de munţĭ aspri şi înalţĭ, şerpuĭesce rîul Arieşul, în a căruĭ sălbatică vale, staŭ pitulate, printre stâncĭ şi păduriĭ, numaĭ selaşe néoş românescĭ, adăpostirĭ ale mêndrilor Moţĭ din ţéra Abruduluĭ. Acolo, sub piscurile semeţe ale Detunateĭ stă târgul Abruduluĭ şi băile luĭ de aur.

Maĭ sus, pe apa Arieşuluĭ, — carele, eşind apoĭ din strimtórea munţilor, curge spre răsărit,

www.dacoromanica.ro

pe lângă Turda,— mai sus pe Arieș se vĕdŭ satele Câmpenii, Ponórele, Scărișóra și Vidra, ce se rĕzimă spre apus de munții Bihorului; iar în fundul cel mai adânc al văilor, chiar la obârșia Arieșului, zace Albacul, satul de nascere al lui Horia, unde modesta lui căscĭóră țĕrănéscă, âncŏ și pênĕ astădĭ se păstréză cu sfințenie de nepoții eroilor și martirilor de la 1785.

Horia din Albac, ĭobagĭu depe domeniile Statului, fost'a el, mai întêi, precum se pretinde, cătană împĕrătéscă?

Acésta e probabil, și ce este âncŏ și mai probabil este că el scia scrie și citi, că vorbea nemțesce, și fără înduoĭală că, prin mintea și isteciunea lui, era privit ca omul cel mai de frunte și mai de temeiu dintre țĕranii români din ținuturile împrejmuitóre.

Pe dînsul îl aleseră dar ei, în mai multe rônduri, ca să ducă la Viena, plângerile lor către Împĕratul.

Într'un rônd chiar, vĕdênd ei că, din câte bunuri le făgăduise, nimic nu se împlinea, și, încredințați fiind că vina nu este a monarchului, ci a nemeșilor, a viceșpanilor și a șolgabirĕilor, adică a boierilor, prefecților și a subprefecților unguri, ei legară cu jurământ pe trămisul lor, ca să nu se întórcă înapoi, pênĕ ce nu se va fi încredințat cu ochii, cum că Împĕratul le a citit jalba.

www.dacoromanica.ro

Horia jură şi, plecând pe jos la Viena, — ca şi în alte rônduri, — avu vreme, în patru sĕptĕmâni cât ţinu drumul, să plănuiască cum va face spre a'şĭ împlini juruirea.

Horia era om cu minte şi încercat; el scia bine că împĕraţilor nu le pré place a'şĭ perde vremea citind lungĭ jeluirĭ.

Ĭată dar ce se gêndi să facă:

Împĕratul Iosif avea obicĕiul fórte lăudabil de a priimi pe orĭ cine în palatul sĕŭ. Visitatorii de orĭ ce tréptă se înşiraŭ, la anumite ore ale ţilei, în lungĭ galerii, şi monarcul, trecênd pe dinaintea fie-căruia, îl întreba ce 'ĭ este de lipsă.

În ţioa când veni şi rôndul luĭ Horia de a fi cercetat de Iosif, el ĭĭ ţise că vine cu plângerĭ de la Românii din Ardél şi 'ĭ înmână o hârtie, în care tóte acele plângerĭ eraŭ coprinse.

— „Bine, voĭnice; voĭu îngriji eŭ de voĭ!“

— „Aşa e, mărite Împĕrate, — rĕspunse Horia, — dar eŭ am venit aci legat cu jurământ de la aĭ meĭ, ca să vĕd pe Măria ta, citind cu ochiĭ Mărieĭ tale, cartea nóstră, că de'ĭ citi-o însuţĭ, bine scim noĭ cu toţiĭ că nu ne'ĭ uĭta.“

Iosif zîmbi cu bunăvoinţă de obstinaţiunea ţĕranuluĭ şi, deschiţêndu hârtia, ĭată, domnilor, ce citi într'însa:

www.dacoromanica.ro

Mărite Împĕrate!

„*Împărțéla sĕptĕmâniĭ:*

„*Patru ḑile de robot* (adică de clacă);

„*A cincea la pescărit;*

„*A șésea la vĕnătóre;*

„*Și tóte acestea la-o-l-altă, numaĭ pe séma domnuluĭ.*

„*A șéptea ḑi, dórăĭ a luĭ Dumneḑeŭ!*

„*Apoĭ judică, pré drepte Împĕrate, cu ce o să ne maĭ plătim și noĭ de bir și de tóte cele dărĭ!*“

Anecdota, — fie autentică séŭ nu, — ne dă totuși mĕsura înțelepcĭuniĭ luĭ Horia.

De am crede ceĭa ce aŭ maĭ spus în urmă Ungurii, Horia, în acelaș rônd séŭ în altă întrevedere a sa cu Împĕratul, ’ĭ ar fi ḑis că, décă nu se va face dreptate ĭobagilor românĭ, apoĭ eĭ aŭ să ’șĭ o facă înșiși, ucigênd pe toțĭ domniĭ lor ungurĭ.

Iosif ar fi rĕspuns atuncĭ, scurt și coprinḑĕtor:

„*Thut ihr das!*“
„Faceți voĭ acésta!“

Spus’a séŭ nu a spus într’astfel Iosif împĕratul, — de altmintrelé nu pré mare prieten al némuluĭ unguresc, — noĭ scim că în tómna anuluĭ 1784, Horia era întors a-casă în Ardél și

www.dacoromanica.ro

colinda mereŭ satele românescĭ din Bihor, din Zarand, din Haţeg, din Abrud şi din Zlatna, îndemnând pe ĭobagĭ a împlini voinţele Împăratuluĭ, de la care eĭ trebuĭe să aştepte numaĭ bine şi ajutor.

În vĕra aceluĭ an, ţĕraniĭ acestor părţĭ eraŭ maĭ cu osebire turburaţĭ. Şi ĭată unele din cause.

De maĭ mult timp âncŏ venise în Ardél ofiçerĭ împĕrătescĭ, cu ordin ca să înscrie recruţĭ pentru armata imperială.

Iobagiĭ românĭ alergaŭ în glóte spre a se înrola, cu speranţa că, devenind cătane, voruŭ căpăta toţĭ libertatea şi drepturile acordate regimentelor de Grăniceri.

Ofiçerilor recrutatorĭ,—în genere italienĭ séŭ germanĭ, — le plăcea cu deosebire acest zel ostăşesc al Românilor şi eĭ îĭ ocroteaŭ,—cu séŭ fără drept legal, — în contra multor asupririĭ locale.

Dar, în curênd, proprietariĭ unguri se plânseră la autorităţile lor civile şi la guvernatorul suprem al Transilvanieĭ, care pe atuncĭ era baronul sas, Michail Bruckental din Sibiĭu. Ordin fu dat ca înrolarea să înceteze şi ĭobagiĭ înscrişĭ să se întórcă pe la casele lor. Prin acésta mulţĭ ţĕranĭ, dar maĭ cu sémă ceĭ din duoĕ sate din ţĕra Haţeguluĭ, — Gonzaga şi Vălcelele, — trebuiră reprimaţĭ prin forţa armată.

In ţinutul Zlatneĭ, alt subĭect local de nemulţumire întĕrita pe sătenĭ.

www.dacoromanica.ro

Pênĕ în véra din urmă, cârcĭumile dupe domeniile imperiale de la băile de aur fusese lăsate cu o mică arendă, pe séma pămênteniler; acum ânsĕ ele se dase cu chirie maĭ mare, unuĭ armén, care trăgea el tóte folósele, lipsind de dînsele pe ómeniĭ loculuĭ.

De aci, nemulțumirĭ, bătăĭ prin cârcĭume, spargerĭ de buțĭ și neorônduĭelĭ de tot felul.

Horia le vedea tóte acestea și nu dormea. El simțise că cu un popor așa tare întĕrîtat pentru miĭ de cuvinte, va îndeplini lesne gêndul de liberare ce 'șĭ croise în mintea sa.

Într'o jouĭ, la 28 octomvrie 1784, se făcea târg la satul Bradu de pe apa Crișuluĭ. La târg era adunată tótă românimea din Zarand.

Horia făcu scire tuturor ca, pe dumineca viitóre să fie cu toțiĭ adunațĭ în biserica de la Mestécăn, un sat învecinat, că are să le aducă sciri de la Împĕratul.

La 1 noemvrie, dupe sfânta slujbă, eșind din biserică, în mijlocul poporuluĭ, Horia spuse curat Românilor adunațĭ că „le a venit vremea să se scape de asupritoriĭ lor. Însușĭ Împĕratul le dă voĭe deplină. Să jure dar cu toțiĭ, pe crucea aurită ce el pórtă la pept că, în numele luĭ Dumneḑeŭ și al Împĕratuluĭ, eĭ nu maĭ vorŭ robi la domniĭ lor, străinĭ de némul românesc. Să se întocméscă dar în glóte și în grabă să alerge la Cetatea-Albă, unde vorŭ găsi arme, spre a se în-

www.dacoromanica.ro

trarma şi a'şĭ apăra cu ele dreptăţile lor, de cum-va vorŭ fi împĭedecaţĭ de către Unguri".

Îndată acolo, George Crişan, fruntaş din partea loculuĭ, fu ales căpitan al acesteĭ cete şi, pe când Horia se repedea în munţiĭ Abruduluĭ, ca să răscóle şi acolo satele, glóta din Mestécăn, voind să se ferésca de a deştepta fără timp luarea aminte a Ungurilor, se îndreptă către satul Curechĭ dintre munţĭ, ca de aci, a duoa-ḑi să trécă pe sub cumpĕt la Cetatea-Albă.

Vice-comitele ungur al Zaranduluĭ prinse veste de mişcările Românilor, şi îndată trămise treĭ subprefecţĭ cu câţĭ-va Panduri, ca să răsipéscă céta conjuraţilor.

Subprefecţiĭ călcară peste nópte casa din Curechĭ, unde dormea liniştit Crişanul şi 'l prinseră legat.

Dar căpitanul Românilor chiămă cu chiote desperate pe aĭ sĕĭ.

În mijlocul nopţiĭ, ţĕraniĭ adunaţĭ în taberă se deştéptă înfuriaţĭ şi asvĕrlindu-se pe funcţionariĭ unguri şi pe Panduriĭ lor, îĭ ucidŭ fără cruţare, scâpând pe al lor căpitan.

Ruptórea era făcută ; sângele cursese. Ţĕraniĭ sciaŭ că pedepsele ce'ĭ aştéptă de la Unguri vorŭ fi cumplite. — „Sânge pentru sânge ! Decât noĭ, maĭ bine eĭ !"

Acum nimic nu maĭ putea să pună stavilă furieĭ rĕsbunătóre a Românilor.

www.dacoromanica.ro

De a-doua-ḑi de diminéță chĭar, și ḑilele următóre d'a rôndul, răscóla ţĕranilor, purtând cu sine pretutindenĭ măcelul și pêrjolul, se rĕspândesce ca pecinginile d'a lungul Mureșuluĭ prin tóte satele, pênĕ și în depărtate ţinuturĭ românescĭ din Ungaria și din Banat.

Apele, altă dată așa limpeḑĭ și line ale Mureșuluĭ se mohorĕscŭ, în acele cumplite ḑile din noemvrie 1784, cu sângele ce vérsă fără preget deșghĭabata mânie a ĭobăgimeĭ turbate. În întunericul viforos al noptĭlor tomnatice, ele se roșescŭ și se luminéză, oglindind lucórea flacărilor ce stêrnesce pretutindenĭ apriga sete de rĕsbunare a ţĕranilor.

Tot asemenĭ și în laturĭ, numaĭ foc și sânge rostogolescŭ valurile pripite și volburóse ale Striĭuluĭ, ale Arieșuluĭ, ale Crișuluĭ, și ale tutulor pĕraĭelor muntóse din ţéra Moţilor.

Așa, pretutindenĭ, glóta înfuriată a ţĕranilor, adăugindu-se din sat în sat, dă foc caselor și averilor domnilor ungurĭ și ale preoţilor de alte legĭ; ĭar pe dînșiĭ, pe preoţĭ și pe domnĭ, unde'ĭ prindŭ ĭĭ ucidŭ fără milă, cu soḑiile, cu copiĭ și cu némurile lor.

Nimic din ce e Ungur séŭ unguresc nu maĭ află cruţare dinaintea urgieĭ fatale a jurămêntuluĭ lor.

În curs de o lună de ḑile, cetele revoltanţilor, rĕslăţindu-se peste tot coprinsul ţinuturilor pe care

www.dacoromanica.ro

le am descris, pustiescŭ peste 60 de sate cu Unguri, ardŭ şi jăfuĭescŭ ca la 140 de case domnescĭ şi parochiale şi ucidŭ maĭ multe sute de Unguri, maĭ cu sémă din clasa nobilimiĭ.

Cari din aceştia ânsĕ, apucă să scape prin fugă, se adună îndată la Deva, la Hunedióra, la Arad, la Cetatea-Albă, la Cluş şi acolo, organizésă şi din parte-le miliţiĭ de Husarĭ ungurescĭ ca să se lupte cu ţĕraniĭ; ĭar pe câţi din Românĭ potŭ pune mâna, — fie revoltanţi séŭ pacînicĭ locuitorĭ, — îĭ judică şi îĭ ucidŭ pe loc, simulând nisce tribunale improvisate, care şi pentru simple bănuielĭ, nu cunoscŭ altă osûndă decât mórtea cu cazmă.

Astfel revolta se preface făţiş într'o luptă de naţionalităţi.

Acéstă luptă cruntă 'şĭ ar fi căpătat de sigur resultatul legitim, décă, pe lângă dreptul de apărare, Ungurii n'arŭ fi întrebuinţat şi orĭ ce alte mijlóce viclene, spre a trage în partea lor ajutorul decisiv al autorităţiĭ imperiale.

E curios lucru în adevĕr, a vedé că la începutul acesteĭ răscóle, guvernul superior al Transilvanieĭ nu cutézză a întreprinde contra Românilor revoltaţi nicĭ o represiune prin forţă. Chĭar de la Viena nu sosescŭ alte ordine decât a căuta să împace pe Românĭ prin blândeţe, să le promită ĭertare totală de la Împĕratul, déca se vorŭ astêmpăra de sineşĭ.

Nicĭ trupele împĕrătescĭ din Transilvania nu

www.dacoromanica.ro

se mișcă în contra lor; de câte orĭ Ungurĭi recurgŭ la șefiĭ militarĭ austriacĭ ca să le céră ajutor, aceștia caută a se furișa, spre a le denega maĭ lesne sprijinul cerut.

În timpul acesta, țĕraniĭ românĭ ținŭ una că numaĭ eĭ sunt cu adevĕr credincĭoșĭ Împĕratuluĭ, și că dînsul are să le întăréscă lor pămênturile strămoșescĭ, pe care eĭ, prin isbênda lor, le aŭ căpătat acum înapoĭ de la cotropitoriĭ străinĭ, ce pe nedreptate s'aŭ fost aședat domnĭ în țérina împĕrătéscă a poporuluĭ românesc.

Horia, îndemnat la un armistițiŭ de maĭorul Schultz și de doctorul Molnar, carĭ i se trămitŭ de guvernul central al Transilvanieĭ, ca să 'ĭ vestéscă ĭertarea ce le acordă Împĕratul, comunică tableĭ séŭ consiliuluĭ unguresc din Hunedĭóra, ultimatul sĕŭ, cu coprinderea următóre:

„*Puntul 1iu*: Provincia și toțĭ nobiliĭ să jure pe cruce că vorŭ fi credincĭoșĭ la condițiunile ce el impune.

„*Puntul 2lé*: Nobilĭ să nu maĭ fie, ci numaĭ funcționarĭ, întărițĭ de Împĕratul.

„*Puntul 3lé*: Toțĭ locuitoriĭ Ardéluluĭ să plătéscă deopotrivă dare către Împĕratul, fără de a maĭ fi vre unul scutit.

„*Puntul 4lé*: Domniĭ să 'și părăséscă moșiile lor de pênĕ acum.

„*Puntul 5lé*: Moșiile domnilor să se îm-

www.dacoromanica.ro

partă între ţĕranĭ, dupe o lege ce o va face Împĕratul.

Puntul 6lé şi ultim: Décă autorităţile ungurescĭ priĭmescŭ aceste condiţiunĭ, să ridice stég alb d'asupra cetăţuieĭ de la Deva.

„El, Horia, va aştepta rĕspunsul pênĕ la 15 noemvrie; ĭar décă va găsi împotrivire, va urma răsboĭul ca pênĕ aci".

Vedeţĭ, domnilor, Împĕratul, şi ĭar Împĕratul; Împĕratul pretutindenĭ. Credinţa luĭ Horia în Iosif IIlé este deplină, şi pênĕ la césul luĭ din urmă, ea 'şĭ a păstrat temeĭu în inima şi în cugetele luĭ.

Póte că însuşĭ Iosif avea încredere în sincera fidelitate a Românilor şi de aceĭa, mult s'a luptat el în contra desperatelor reclamărĭ ale ungurimiĭ, ca să cruţe pe ĭobagiĭ românĭ, în drépta lor revoltă în contra asupririlor ungurescĭ.

Lucrurile d'arŭ fi stat tot astfel, Româniĭ de sigur arŭ fi mers departe. Décă însuşĭ Împĕratul rĕmânea nestrămutat în acea dispositiune ce se manifestă la dînsul de a lăsa pe Românĭ să facă precum sciŭ, apoĭ unde maĭ avea să ajungă ungurimea, aşa puçină şi aşa slabă în faça glóteĭ îndesate şi neînstrunate a ţĕrănimiĭ românescĭ?

Orĭ cât se desperaŭ şi se indignaŭ Unguriĭ, strigând din rĕsputerĭ Împĕratuluĭ:

„Veḑĭ! aceştĭ rebelĭ sĕlbaticĭ aŭ pus gênd

www.dacoromanica.ro

„să stîrpéscă nobilimea; eĭ vorŭ să limpedéscă „Ardélul, şi póte şi Banatul, şi póte însăşĭ Un- „garia, de tótă suflarea ungurésca! Dă-ne ajutor; „cŏcĭ tu eştĭ rege al Ungarieĭ. Tu trebuĭe să ne „mântuĭescĭ!“ — Iosif ânsĕ, carele nu priimise nicĭ o dată a se încununa rege al Ungarieĭ şi care mutase coróna Stuluĭ Stefan din Buda, în tesaurul Vieneĭ, Iosif sta nesimţitor la aceste desperate şi înfuriate chiămărĭ.

Ungurĭĭ simţiră că pe alt ton trebuĭaŭ să sune alarma pentru ca să însufle îngrijare curţeĭ de la Viena.

Atuncĭ, închipuiră a bucĭuma că Horia, îngômfat de lesnicĭósele'ĭ succese, nu voĭesce să maĭ scie de Împĕratul, că el s'a declarat *Rege al Dacieĭ*, ba că a şi bătut monetă cu acest titlu usurpat.

Şi, spre dovadă, eĭ — falsarĭ politicĭ — scóseră la ivélă nisce derisorĭĭ banuţĭ de aur, în ale căror inscripţiunĭ românescĭ se vĕdŭ cât colo grosolana impostură şi chĭar ortografia limbeĭ unguescĭ.

Cu ataré născocirĭ, purtate la Viena prin căile cele maĭ autorisate pre lângă Împĕratul, eĭ obţinură într'adevĕr maĭ mult succes decât prin tóte doleanţele de maĭ nainte.

Curtea, intrând acum în prepus despre proporţiunile amenințătóre ce póte lua răscóla din

www.dacoromanica.ro

Ardél, depărtă pe generalul Preyss, care comandase armata din Transilvania şi, bănuind de incapacitate pe guvernatorul Brukenthal, denumi ca comisar special în Transilvania, pe comitele Anton Iankovitz şi ca comandant militar pe generalul Papilla.

Pe de altă parte, ordine fură date regimentelor imperiale din Ungaria de a purcede în contra rebelilor, de a 'ĭ supune cu orĭ ce preţ şi de a prinde pe căpetenĭi, puind şi premiĭ marĭ pe capetele lor.

Din momentul acesta, adică de prin luna luĭ dechemvrie 1784, răsboĭul îşĭ schimbă caracterul.

Iobagiĭ românĭ rĕmaseră maĭântêĭ în mirare, de a vedé cum că înseşĭ cătanele Împĕratuluĭ umblă acum asupra lor.

Cine óre 'ĭ a trădat?

— *Horia?* când acesta îĭ încredinţa că Împĕratul e cu dînşiĭ.

— Séü însuşĭ *Împĕratul?*

Negreşit că între aceste duoĕ alternative s'aŭ împărţit părerile.

Ceĭ pucinĭ, cari aŭ creḑut că Horia 'ĭ ar fi amăgit, aŭ depus jos armele şi s'aŭ predat îndată oştirĭĭ.

Ceĭ-l-alţĭ, din contra, în bande răşipite, s'aŭ luptat cu vitejie împotriva regimentelor şi s'aŭ

www.dacoromanica.ro

rostis făcișe chiar împotriva Împăratuluĭ, care 'ĭ năpustise pentru a se uni cu domniĭ unguriĭ.

Dar nicĭ că era cu putință ca o asemenea luptă să țină mult; cetele luĭ Horia abiĕ aveaŭ o organisațiune; ele eraŭ armate numaĭ cu sulițe, cu săbiĭ, cu ceva puscĭ și pistóle, strînse pe apucatele. Ele n'aveaŭ căpitanĭ experimentațĭ, de óre ce Horia fusese silit să încredințeze comanda uneĭ cete, fiiuluĭ sĕŭ Ion, un copilandru ca de 14 sĕŭ 15 anĭ, carele totuși făcu minuni de vitejie.

Apoĭ ĭearna apăsa greŭ în acele locurĭ muntóse; merindele și nutrețul de pretutindenĭ perise prin foc și prin răsipă.

Gerul și lipsa munceaŭ pe bĭeții munteni, maĭ tare chiar decât prigonirile cătanelor.

Eĭ se luptară ânsĕ voĭnicește, respinseră chiar p'alocuré soldățimea; dar, răsipiți în cete micĭ,— deși revolta întrégă coprinsese o óste de 20 miĭ și maĭ bine de ómenĭ, — una după alta, căḑură tóte cetele. Se uciseră în bătăliĭ ómenĭ mulțĭ; alțiĭ, cu sutele și cu miile, fură aruncați în închisorile cetăților, de către autoritățile ungurescĭ care acum prinsese la inimă.

În mijlocul acesteĭ cumplite dĕrăpănărĭ a planurilor și a speranțelor sale, ce făcea óre Horia?

Din minutul când vĕḑuse că oștirile împĕrătescĭ se declară făcișe în contra ómenilor sĕĭ, totul ne face a crede că el a simțit cum că min-

www.dacoromanica.ro

ţile Împĕratuluĭ fusese din noŭ îmbrobodite de inimiciĭ némuluĭ românesc.

El atuncĭ povăţui pe aĭ sĕĭ să nu se maĭ împotrivéscă şi, fără de a pĭerde cu totul orĭ ce speranţă de îndreptare a lucrurilor românescĭ în Ardél, făcu scire că va căuta să răsbéscă printre haĭtele prigonitorilor sĕĭ şi se va duce âncŏ o dată la Viena, ca să spună d'a dreptul Împĕratuluĭ tŏte nouile păsurĭ ale poporuluĭ român; ĭar în primăvéra viitóre, când vorŭ muguri codriĭ, atuncĭ lupta va reîncepe, maĭ priincĭósă Românilor, cari pênĕ la acel timp vorŭ puté fi şi maĭ bine pregătiţĭ.

Luându'şĭ dar rĕmas bun de la aĭ sĕĭ, Horia, însoţit numaĭ de credincĭosul sĕŭ secundant, Iŏn Órgă, poreclit Cloşca, din Cărpenişul Zlatneĭ, se îndreptă către casa sa din Albac şi, pornindu'şĭ soţia şi pruncul către Beĭuş în Ungaria, merse să se ascundă de o cam dată, în munţiĭ păduroşĭ aĭ Radaculuĭ, care despartŭ ţéra Arbuduluĭ de ţinutul Bihoruluĭ.

Acolo trăi câte-va ţile prin pescerĭ şi prin părăsitele colibe de véră ale bacilor.

Dar locotenentul-colonel Kray, din al duoĭlé regiment de Husarĭ sĕcuĭ, carele răsipise cele din urmă rĕmăşiţe ale cetelor românescĭ din valea Arieşuluĭ, se luase cu tot dinadinsul dupe urmele luĭ, cu gênd să 'şĭ câştige, cu prinderea capuluĭ principal al rebelilor, o răsplată excepţională.

www.dacoromanica.ro

Acest ofițer adimeni cu bani pe nisce gornicĭ séŭ pădurarĭ aĭ loculuĭ, cari cunosceaŭ tóte potecile și înfundăturile codrilor și asupra cărora Horia și Cloșca nu aveaŭ prepus de trădare.

Într'una din ultimele ḑile ale anuluĭ 1784, la 27 dechemvrie, aceĭ vênḑętorĭ, prefăcêndu-se că pornescŭ la vênătóre, călăuzirĕ pe Husariĭ luĭ Kray pênĕ la ascunḑętórea unde, fŏră de nicĭ o bănuĭală, Horia și Cloșca ședeaŭ duși pe gênduri, într'o poĭeniță, încălḑindu-se la foc, dupe cum aŭ obiceĭu țĕraniĭ noștri, când îĭ apasă grijile și nevoile.

Când se vĕḑură înconjurați fŏră veste de o glótă așa numerósă de vrăjmași, atât numaĭ putu face Horia cât să asvêrle în foc o desagă cu hârtiĭ, ce o avea în sîn.

Ce marĭ taĭne va fi conținut acea desagă?... Unul Dumneḑeŭ maĭ scie!...

Kray, înveselit și îngómfat fórte de prada ce făcuse, mână îndată pe prinșiĭ sĕĭ la Zlatna; ĭar de acolo îĭ strămutară curênd, sub strașnică pază, în temnițile de la Cetatea-Albă.

În cale, Ungurii îșĭ făceaŭ o mârșavă bucurie de a batjocori în tot chipul pe nefericiții căpitanĭ aĭ Românilor, acum cu totul înfrânți. Urmărind cu înrĕutățită viclenie planul lor de a arunca asupra luĭ Horia nemeritata vină c'ar fi năzuit la puterea supremă și că s'ar fi dus cu gêndul și cu fapta pênĕ a smulge pe sémă'ĭ diadema regală a luĭ Iosif împĕratul, eĭ îl preum-

www.dacoromanica.ro

blară prin sate, legat cot la cot, d'asupra caruluĭ şi purtând pe cap o derisorie corónă de hârtie poleită, cu vorbele : HORIA REX DACIÆ, scrise pe dînsa.

Tot astfel odinióră, la césul îngrozitor al ispăşiriĭ de vecĭ, călĕiĭ Mântuitoruluĭ nostru cutezase a'l insulta cu cununa de spinĭ şi cu numele batjocoritor de *Rege al Iudeilor !*

Amarnică, dar neînduoĭósă mângâĭere, domnilor ; cŏcĭ, vaĭ ! în órba omenire, la atarĭ injuriĭ sunt expuşĭ numaĭ ceĭ ce aŭ solie de a mântui lumea séŭ de a desrobi popórele.

Aşa dar, prin asemenea mişelescĭ ocărĭ începură acum şi Ungurĭĭ a'şĭ scutura de pe sufletele lor, nĕprasnica spaĭmă ce, în curs de duoĕ lunĭ, le înfipsese în inimă aceĭ uriéşĭ aĭ munţilor Ardelenĭ, luptându-se cu crucea la sîn pentru a lor liberare !

La Alba, comisarul împĕrătesc Iancovitz şi generalul comandant Papilla îşĭ reservară singurĭ dreptul de a face fără de alţĭ marturĭ, interogatoriul luĭ Horia şi luĭ Cloşca.

Procesul lor şi al soçilor sĕĭ se prelungi aprópe douĕ lunĭ. În acest rĕstimp, oştirile împĕrătescĭ prinserĕ şi pe al treĭlea căpitan al Românilor, pe George Crişan ; dar acesta, adus în Alba la 1 fevruarie 1785, se spêndură singur în temniţă cu brăcinarul sĕŭ, în ḑioa de 15 ale aceliaşĭ lunĭ.

Fĭĭul cel mare,—cel de 15 anĭ—al luĭ Horia

www.dacoromanica.ro

murise viteje̦ște în luptă; pe alt fiĭu vitreg al căpitanuluĭ îl trăsese Ungurii în ț̦épă, împreună cu alte câte-va sute de Românĭ robiț̦ĭ de dînșiĭ.

De ce ânsĕ a ț̦inut aș̦a de mult procesul luĭ Horia?

Tot ce scim maĭ sigur este că Horia a refusat de a rĕspunde la orĭ ce întrebare i s'a făcut și n'a încetat de a repeț̦i că voĭesce să fie dus la Viena ca să dea sémă numaĭ Împĕratuluĭ de faptele și de cugetele sale.

Eșise chĭar vorba că cererea luĭ va fi îndeplinită; dar atuncĭ, pe semne, Ungurii 'și aŭ încordat și maĭ tare silinț̦ele ca să obț̦ină îndată de la Curte, pedépsa cea maĭ straș̦nică pentru ceĭ duoĭ capĭ aĭ rebeliunĭĭ.

La 28 fevruarie 1785,—tocmaĭ patru lunĭ ș̦i cu ș̦i în urma ântêeĭ miș̦cărĭ a Românilor la târgul de la Brad, — sentenț̦a de mórte cu cazănă a luĭ Horia și Cloș̦ca, ca rebelĭ contra Împĕraț̦uluĭ și legilor ț̦ĕrĭĭ, fu pusă în execuț̦iune. Împĕratul Iosif se înduplecase a o confirma din Viena.

La Alba, dinaintea maĭ multor miĭ de ĭobagĭ românĭ, pe cari autorităț̦ile ungurescĭ îĭ adusese cu sila, câte șése de fie-care sat românesc al Ardeluluĭ, ca să le fie de învĕț̦ acest îngrozitor exemplu, Cloș̦ca, maĭ ântêĭ fu frânt pe rótă, începênd sfâșierea de la picĭóre în sus. Răcnetele luĭ de durere se năbușiră, atuncĭ numaĭ când un crac de fer al róteĭ îĭ străpunse pĭeptul.

www.dacoromanica.ro

Horia sta față neclintit.

Ochiĭ luĭ vedeaŭ apriét muncile grózнice ce aveaŭ îndată să 'l ajungă; dar inima'ĭ bărbată sciu să stăpânéscă pênĕ și fiorĭĭ.

Când rôndul sĕŭ veni, toți îl vĕdură călcând cu pas țépăn, neșovăit, Într'însul nu se destăinui nicĭ o slăbicĭune. Róta îĭ sdrobi ósele, fără ca durerea să 'ĭ scótă măcar un gemĕt, din pĭeptul luĭ oțelit...

Aŭ ḑis uniĭ că murind, Horia ar fi strigat: *„Eŭ mor pentru națiune!“*

Póte că el n'a rostit aceste cuvinte; dar fără înduoĭélă, marele luĭ suflet le a simțit adûnc.

O! negreșit, domnilor, sub grosolanu'ĭ cojoc de óuĭe, sub țundra'ĭ négră, sărădită cu găitane vinete, subt opincele'ĭ de muntén, îmbăĭerate pe glezne, sub cușma luĭ mocănéscă cu canace (cĭucurĭ) de fir, — sub tot acest port al sĕŭ néoș țĕrănesc, curgea prin vinele aceluĭ puçin cĭoplit, dar mult semeț, mult statornic și mult vitéz bărbat, un sânge cel puçin tot așa de adevĕrat românesc, tot așa de îmbolditor, tot așa de patriotic, ca prin creeriĭ celor maĭ eruditĭ instigatorĭ și celor maĭ iscusițĭ apărătorĭ aĭ latinității ginteĭ românescĭ!

Auḑim toți, lăudându-se în tóte ḑilele, aceĭ învățațĭ scriitorĭ aĭ Ardéluluĭ, — *Petru Maior! Samuil Clain! George Șincaĭ!* — cari mergênd să studieze la Roma, aŭ cules cu religiositate în

www.dacoromanica.ro

cetatea eternă, dovedile origineĭ latine a poporuluĭ românesc şi întorcêndu-se a-casă, printre miĭ de persecuţiunĭ, aŭ deşteptat, dice-se, în Românĭ simţul naţional.

Dar vĕ întreb, domnilor, era óre trebuinţă să mérgă din aĭ noştri la Roma, ca să facă pe poporul românesc *a fi* şi *a sci că este* o naţiune de sine stătătóre? un popor cu nume şi cu sânge de Român?

Să nu renunçăm, credeţi-mĕ, aşa lesne la dárul cel maĭ preţios, cel maĭ minunat al némuluĭ nostru, la acel puternic instinct de proprie existenţă, care nu a lipsit nicĭ o dată Românilor, nicĭ la noĭ, aci în principatele unde am sciut a ne prefira prin miĭ de primejdiĭ, prin miĭ de vitejiĭ, scăpând tot mereŭ fiinţa nóstră proprie de Staturĭ curat românescĭ; nicĭ dincolo peste Carpaţĭ, unde opt secolĭ de cea maĭ cruntă şi sugrumătóre asuprire nu aŭ făcut pe Româniĭ Ardelenĭ, îngenuchĭaţĭ sub paloşul unguresc, să vorbéscă altă limbă şi să pórte alt nume decât acelea de Român!

Acest dar, 'l aŭ avut pururé Românĭĭ, şi nu treĭ, patru, ba nicĭ sute de cărturarĭ, croind la gramaticĭ şi la etimologiĭ, nu arŭ fi putut să 'l însufle de o dată atâtor miĭ şi milióne ce întocmescŭ obştea de rônd a românimiĭ.

Ca să revin âncŏ o dată la imaginea cu care am comparat, de la început, starea simţirilor ce

www.dacoromanica.ro

frămêntă chĭar şi astădĭ ţéra Ardéluluĭ, voĭu ḑice că, dincolo ca şi din cóce de Carpaţĭ, adevĕratul patriotism românesc a trăit pururé în sînul poporuluĭ nostru, — încins şi ferbinte, — întocmai ca jăraticul sub spuză, şi că unicul merit ce putem recunósce eruditilor noştri daco-romanişti, este acela de a fi suflat cenuşa ce ascundea şi păstra nestinsă acea schînteïe neperitóre.

Adevĕr este că epoca în care s'a sculat Horia în capul ţĕrănimiĭ din Ardél, corespunde întocmaĭ cu aceïa în care se luptaŭ pentru revendicare originelor nóstre latine, eruditiĭ de la Blaj.

Dar nu vĕd nicĭ un semn ca, prin instigaţiunea acestora, să se fi urḑit măcar, răscóla ţĕranilor.

Iobagiĭ ardelenĭ aŭ apucat în mânele lor vîrtóse arma rĕsbunăriĭ, fiind-că cuţitul le ajunsese la os, fiind-că Ungurul nu le maĭ lăsase nicĭ o umbră de vĭeţuire omenéscă, nicĭ o fĕrâmă de pâne a lor.

Împĕratul Iosif, din contra, părea a le făgădui tóte bunurile unuĭ traĭu liber şi egalitar, astfel precum îl visaŭ eĭ din poveştile bĕtrânescĭ ale străvechiĭ împĕrăţiĭ romane.

Atuncĭ Iobagiul îşĭ ḑise: „Pênĕ când fi-voĭu rob în ţéră la mine? Pênĕ când slugări-voĭu la domnĭ străinĭ şi veneticĭ? Eĭ nu vorŭ să 'mĭ facă şi mie parte din bunurile de care se bu-

www.dacoromanica.ro

cură singurĭ aci în ţéra nóstră? Face'mĭ voĭu dar însu'mĭ partea mea!"

Şi ca să 'şĭ ḑică ĭobagĭul acestea, de sigur că nu a trebuit să le înveţe de la cărturarí. Fiecare ţĕran născuse din sînul maĭcĭĭ sale, cu aceste simple noţiunĭ de drept natural; fie-care şi le întărise, fără carte, în traĭul îndatinat al caseĭ părintescĭ, în ogorul unde sudórea îĭ curgea numaĭ în folosul domnuluĭ.

Fie 'mĭ dar ĭertat, domnilor, a conchide că răscóla ĭobagilor ardelenĭ sub Horia, pórtă în sine un caracter pe deplin poporan şi de aceĭa chĭar, —îmĭ voĭu permite a ḑice, — maĭ *curat*, maĭ *adevĕrat*, maĭ *sincer* naţional, decât tóte argumentaţiunile, maĭ mult séū maĭ puçin exagerate, ale patrioţilor eruditĭ.

De aceĭa, noĭ Româniĭ, putem să ne mêndrim cu acea mişcare spontanee a Moţilor, maĭ mult póte chĭar decât cu teoriele şi cu controversele, susţinute la sfêrşitul secoluluĭ trecut, — de altmintrelé cu mare diligenţă, — de iluştriĭ corifeĭ aĭ scóleĭ transilvane.

Pe Horia şi pe miile de vitejĭ fecĭorĭ cari s'aŭ luptat sub dînsul, nu 'ĭ a făcut patrioţĭ românĭ, citirea cărţilor latinescĭ şi vederea monumentelor din Roma; — ci cugetele lor simple şi drepte, care le spuneaŭ apriét că sunt născuţĭ Românĭ şi 'n ţéră Românéscă; că, dupe fire şi datină, *unul* Dumneḑeŭ şi *unul* Împĕratul aŭ drept

www.dacoromanica.ro

să le cĕră viaţa şi munca lor, pentru apărarea legiĭ şi pentru sporirea ţĕreĭ strămoşescĭ.

Dar şi maĭ mult! domnilor. În asemenea credinţă să scaldă âncŏ şi astădĭ tot poporul românesc, cel simplu, cel neadăpat la isvóre străine; şi aceste credinţe constituĭe chĭar patriotismul sĕu, patriotism înfundat, tăcut, dar maĭ temeĭnic şi maĭ statornic decât orĭ ce declamaţiunĭ sgomotóse ale patrioţilor cărturarĭ de tot soĭul.

Acel aluat vîrtos cu care este plămădită firea poporuluĭ românesc, am avut noĭ ocasiunea a 'l constata, viŭ şi veghĭat, în bărbăţia junilor noştri luptătorĭ de maĭ deunădĭ, *Curcaniĭ* de la Plevna, fraţĭ maĭ tinerĭ dar nescăpătaţĭ aĭ *Moţilor* din munţiĭ ardelenĭ.

Dar bĭeţiĭ Moţĭ, precum şi toţĭ voĭniciĭ de peste Carpaţĭ, amărîţĭ pĕnĕ şi în ḑioa de adĭ de pĭedecele umilitóre ce punŭ neîncetat Unguriĭ la libera desvoltare a spiritului naţional printre Românĭ, toţĭ, ḑic, simtŭ în inimele lor acel dor de liberă vĭeţuire naţională, pe care din nenorocire Unguriĭ nu vorŭ nicĭ acum, dupe aşa crude încercărĭ, să 'l preţuĭască la drépta lui valóre.

Ce are să resulte din aşa nedomirire a nesocotituluĭ spirit unguresc?

Cu înfiorare cugetăm la momentul uneĭ nouĭ isbucnirĭ, în care lupta pentru egala îndreptăţire,

www.dacoromanica.ro

—ce este în Ardél, o luptă de naţionalităţi,—ar începe mai crâncenă, mai turbată decât ori când.

Ĭată-ne atunci reîmpinşi din nou la timpurile de barbarie, când eram în drept a ne crede intraţi pentru tot-d'a-una în cercul luminelor.

Şi cu tote acestea, cât de lesne ar fi de a înlătura cu totul aşa nefaste frământări!

Cu bună înţelegere, de sigur nu sunt Românii aceĭa cari arŭ cere stĕrpirea orĭ cărĭi alte seminţiĭ decât a lor, în Transilvania.

Românii mereŭ aŭ ḑis şi repeţescŭ Ungurilor cuvinte de împăcĭuire, cuvinte de dreptate:

„Ţineţi,—le ḑicŭ eĭ,—ţineţi cu bună voĭe din „parte-ne, câte locurĭ din ţĕra nóstră vĕ potŭ „încăpé. Românul, vechĭu moştén al acestuĭ pă„mênt, e îndurător, şi ospĕtos, şi darnic; el „priimesce bucuros ca din pânea luĭ să se sature „şi alţiĭ.

„Luaţi dar şi voĭ, cu bună tocmélă şi cu „pace, parte drĕptă din moştenirea mânóseĭ nós„tre moşiĭ părintescĭ.

„Vorbiţi-vĕ într'însa limba vóstră; închina„ţi-vĕ în biserica vóstră; purtaţi-vĕ portul; rĕsu„ciţi-vĕ cât de sus mustaţa; bateţi cât vĕ va „place din pintenĭ, jucându-vĕ cĭardaşul; dar, pen„tru Dumneḑeŭ, nu veniţi cu orbéscă trufie, să „ne tăgăduiţi noĕ drépta moştenire a caseĭ, în „care noĭ v'am făcut loc.

www.dacoromanica.ro

„Nu vĕ lăudaţĭ că voĭ aţĭ rĕsbit cu sabia în „casa nóstră şi v'aţĭ aşternut cenuşa pe vetrile „nóstre.

„Décă în curs de 800 de anĭ, n'aţĭ isbutit, „ca cuceritorĭ, să stêrpiţĭ nicĭ sĕmênţa, nicĭ dati- „nele, nicĭ credinţele Românilor din Ardél; apoĭ „acum, când împotriva tăişuluĭ săbieĭ vóstre se „póte ridica fără sfiélă paloşul, âncŏ netocit al „luĭ Horia, când pe cenuşa vóstră póte să rĕsară „pară de foc viĭe; acum cel puçin, deschideţi-vĕ „în sfêrşit minţile la lumină; părăsiţĭ îndĕrĕtni- „cia şi sĕlbatica têmpire a trecutuluĭ; priĭmiţĭ vo- „ĭos mâna frăţéscă ce vi se întinde, cu uĭtare a „tuturor urgiilor de maĭ nainte, şi, ca ómenĭ în- „ţelepţĭ, fiţĭ mêndri a rĕmâné bunĭ fraţĭ de cruce, „acolo unde nu vi se maĭ cade şi nicĭ veţĭ maĭ „putea aĭevé, a domni în silă ca singurĭ stăpânĭ.

„Decĭ, nu vĕ maĭ încumĕtaţĭ a impune Ro- „mânilor, cari vorbescŭ limba, — fie chĭar scăpă- „tată, — a nobileĭ Rome, nu vĕ maĭ încumĕtaţĭ a „le impune graĭul vostru de veneticĭ; nicĭ îĭ su- „puneţĭ la asprimile legilor vóstre, croite pe strîm- „bătate; nicĭ vĕ maĭ amăgiţĭ cu deşérta speranţă „că veţĭ scălâmba vro o dată firea Românuluĭ „ardelén, într'atât încât să faceţĭ dintr'însul un „Maghĭar.

„Aduceţi-vĕ aminte câ, décă vre odinióră câte „unul din foştiĭ voştri ĭobagĭ a priimit să se le-

www.dacoromanica.ro

„pede de românésca'ĭ ĭobăgie, spre a se face Un-
„gur, acela de îndată s'a urcat pe scaunele cele
„maĭ înalte ale magnaţilor şi ale regilor voştri;
„acela a devenit un Stefan Iojica, un Ión Huniad,
„un Mateĭaş Corvin, fĕt al românceĭ din Haţeg
„şi cel maĭ nobil creştet cu care s'a mêndrit aĭevé
„ungurésca corónă a Stuluĭ Stefan!"

Dar este timpul, domnilor, să ne punem âncŏ odată întrebarea décă atâtea exemple de blândeţe, de înţelepcĭune, de bărbăţie şi de drépтă mânie, date de Romănĭ vecinilor noştri Ungurĭ, nu'ĭ vorŭ face într'o ḑi pe aceştia să pricépă că nu este dat lor,—ca nimenuĭ pe lume,—de a stêrpi de pre pământ seminţia românéscă, să pricépă că acea duşmănie cu Romănĭĭ, — pe care numaĭ eĭ neîncetat, fŏră cumpĕt şi fŏră prevedere o aţiţă,— e vecĭnica pĭedică a propăşirĭĭ nóstre şi a lor; că dînsa în fine póte séŭ, cum ḑicŭ chiar dînşiĭ, *bitangĭ* la o vreme, să devină chĭar peirea lor,— a lor, copiĭ orfanĭ, aĭ Asieĭ, pripăşiţĭ în Europa, printre marile şi puternicile ginţĭ autoctone ale Occidentuluĭ.

Óre, nu vorŭ vedé, nu vorŭ simţi dînşiĭ, că, aci la Dunăre unde 'ĭ a asvêrlit sórta întêmplărilor, numaĭ stând strîns lipiţĭ de noĭ, umĕr la umĕr, cópsă la cópsă, inimă la inimă, dînşiĭ Ungurĭĭ şi noĭ Romănĭĭ vom puté sprijini şi domoli sborul, din ce în ce maĭ semeţ, al marilor sgrip-

www.dacoromanica.ro

sorĭ cu câte duoĕ capete, care, şi noĕ şi lor ne fŏlfăĭe mereŭ de-asupra?

Din nenorocire, pĕnĕ astăḑĭ, nu se cam vĕdŭ semne ca Unguriĭ să se fi domirit asupra adevĕratuluĭ lor şi al nostru bine.

Eĭ, pe noĭ ceştia de la Dunăre, în scrisele şi în vorbele lor, ne înjură şi ne batjocorescŭ; pe fraţiĭ noştri de peste Carpaţĭ îĭ adapă cu amărăcĭuni.

Témă-se ânsĕ ca nu, în acea mlaştină de venin în care eĭ, pe nesocotite şi mereŭ, se nevoĭescŭ în deşert, să înnece tótă libera vieţuire a Românilor, témă-se să rĕsare inimĭ şi maĭ bine oçelite, braçe şi maĭ tare încordate decât ale eroilor martirĭ de la 1785!

Aducă'şĭ aminte, că atuncĭ, la 1785, chĭar părinţiĭ lor aŭ pus să cĭopârtéscă în bucăţĭ mĕrunte, cadavrele sdrobite ale luĭ Horia, luĭ Cloşca, luĭ Crişan, şi aŭ rĕsadit pretutindenĭ în pămĕntul Ardĕluluĭ, sângele cel vitejesc al acestora!

Destupe'şĭ urechile şi vorŭ auḑi că astăḑĭ ancŏ, dupe aprópe suta de anĭ, Moţiĭ din Abrud facŭ să tresară de dor şi de mânie munţiĭ şi şesurile Ardĕluluĭ, când *horĭescŭ* doĭna de spaĭmă şi de rĕsbunare a luĭ Niculae Ursu al Floreĭ din Albac:

„Horia bé la crâjmă 'n dĕl!
Domniĭ fugŭ toţĭ din Ardĕl.

www.dacoromanica.ro

El aprinde' un mare foc
Și cântă voĭos în joc:
— „Haĭdeți, fecĭorĭ dupe mine
Să vĕ 'nvâț a trăi bine.

„Pe cel câmp pustiŭ și 'ntins,
Arde' un foc de noĭ aprins.
Las' să arză și să crĕscă,
Că 'I în țĕra ungurĕscă!
— Trageți hora ca să joc,
La lumina celuĭ foc!“

„Ungurĕn, mustață lungă!
Dis'am morțiĭ să te ajungă;
Dis'am parăĭ să te ardă;
Dis'am cruceĭ să te pĭĕrdă!
— Trageți hora ca să joc,
La lumina celuĭ foc!“

„Ungurĕn, câne turbat!
Multe în lume 'țĭ am răbdat;
Dar venit'a cĭasul meŭ,
Ca să mĕ rĕsbun și eŭ!
— Trageți hora ca să joc,
La lumina celuĭ foc!“

„Cum răcnescŭ jivinile!
Cum s'aprindŭ slăninele!
Cum ardŭ tŏte satele,
De 'și curățŭ păcatele!
— Trageți hora ca să joc,
La lumina celuĭ foc!“

www.dacoromanica.ro

„M'am suit la munte 'n ḑorĭ
Ş'am prins fulgerul din nuorĭ,
Şi de sus, din înălţime,
L'am isbit în Ungurime!
— Trageţĭ hora ca să joc
— La lumina celuĭ foc!
Ş'aĭdeţĭ, fecĭorĭ, dupĕ mine
Să dăm cuĭ ce se cuvine!"

Bucurescĭ, 1878.

Conferenţă ţinută la Ateneul Român în sĕra de 11 (23) fevruarie. Tipărit în 2 ediţiunĭ: 1878 şi 1880.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro

CURCANIĬ

LUAREA RAHOVEĬ

de către

OŞTIRILE ROMÂNESCĬ

LA NOEMVRIE 1877

Cuvêntare rostită la Ateneul din Bucurescĭ, în 25 martie (6 aprilie) 1878

Domnilor,

Căldurósa bunăvoinţă cu care publicul de la Ateneŭ a priimit, sunt acum vre o câteva sĕptĕmânĭ, răpedea expŭnere ce am întreprins a ĭ face despre memorabila dar puţin cunoscuta mişcare a ĭobagilor românĭ din Ardél, la sfêrşitul secoluluĭ trecut, fapt carele minunat învederézĕ şi adŭncele simţirĭ naţionale, şi firescele aplecărĭ răsboĭnice ale ţĕrănimeĭ românescĭ;—acel simpa-

www.dacoromanica.ro

tic şi pentru mine mult măgulitor interes, cu care uniĭ cel puçin dintre dvóstră aţĭ bine voit a asculta şi a aproba câte v'am putut spune, în trécĕt, despre viĭul dor de libertate, despre turbata vitejie şi despre aspra statornicie în faça nevoilor, vĕdite la 1785, de către munteniĭ noştri de preste Carpaţi; aceste abié meritate îndemnurĭ, ḑic, 'mĭ aŭ însuflat dorinţa şi curagĭul de a mĕ reîntórce şi astă séră dinaintea dvóstră, ca să vĕ aduc o nouă şi maĭ próspĕtă dovadă despre netăgăduita trăinicie a unor aşa preçuite darurĭ!.... darurĭ care — o putem spune aḑĭ cu mêndrie! — s'aŭ păstrat pênĕ şi în ḑilele nóstre, pênĕ şi în poporul român de dincóce, cel pe care toţĭ îl credeaŭ de demult sleit de tóte aceste falnice virtuţĭ strămoşescĭ!

Îmĭ era negreşit maĭ lesne de a vorbi, cu tot respectul cuvenit, despre ómenĭ şi despre fapte pe care depărtarea de maĭ multe ḑecimĭ de anĭ, precum şi amurgul sângeros ce le întunecă, le aŭ înălţat pênĕ acum în cugetele nóstre, maĭ presus de tóte acele migălóse şi adesé rĕŭ cumpĕtate împutărĭ, în care patimele mĕrunte ale ḑileĭ se cércă maĭ tot-d'auna să încurce şi să nimicéscă orĭ ce întêmplare contimporană.

Numaĭ aripele timpuluĭ, domnilor, prin resultatele ce se lămurescŭ maĭ apoĭ, spulberă cu încetul asemenea plévă şi limpeḑescŭ pentru ochiĭ

www.dacoromanica.ro

viitorimiĭ, faptele adevĕrat demne de laudă ale ómenilor.

Mi s'ar puté dar întêmpina că mĕ pré grăbesc a judica în public cele ce abĭé deunădĭ s'aŭ petrecut şi asupra cărora părerile potŭ fi aşa de felurite, cât şi de puçin întemeĭate.

Aşa ar fi, décă cum-va eŭ m'aş întinde cu gêndul pênĕ la preçuirea resultatelor depărtate şi hotărîtóre ale faptelor despre care am să vĕ vorbesc.

Eŭ ânsĕ nu merg aşa departe. Voĭu numaĭ, —cu sciinţe ce se potŭ culege şi controla acum maĭ lesne decât maĭ târdiŭ, — să vĕ povestesc cât se póte maĭ simplu şi maĭ exact, un episod din luptele oştenilor noştri dincolo de Dunăre, în tómna trecută.

Totuşĭ, décă dintr'o veridică şi nemeşteşugită povestire va lastări în mintea fie-căruĭa, credinţa că în poporul românesc de rônd viază un simţimênt al datorinţelor sale către ţéră şi un inimos avênt de răsboire la vreme de trebuinţă, pe care adĭ abĭé le resimtŭ deopotrivă cu dînsul clasele nóstre maĭ culte, apoĭ vom fi câştigaţ de o cam dată atâta numaĭ, — şi băgaţĭ de sémă, domnilor, că acésta este cea maĭ mare şi maĭ spornică sĕmênţă de tărie naţională, — vom fi câştigat siguranţa că putem trăi pe viitor cu o deplină încredere în virtuţile poporuluĭ nostru.

Vom sci bine că nu dînsul va sta în nepă-

www.dacoromanica.ro

sare séŭ se va da în laturĭ, de câte orĭ de acum înainte vre un pericol va amenința ființa séŭ drepturile țĕreĭ nóstre.

Și de o asemenea credință, avem tare nevoĭe astădĭ, domnilor, când rĕstriștea întêmplărilor pare a ne isbi drept în față cu deșertăcĭunea tuturor sacrificielor ce 'șĭ a impus patria nóstră, de un an încóce, cu pagube numaĭ și cu pĭerderĭ, în loc de folósele și dobêndile materiale la care aveam tot dreptul de a năzui.

Dea Domnul,—și chĭar âncŏ se pré póte,—ca noĭ Românĭĭ să n'avem a ne căi de a fi intrat într'o luptă, în care nu am culege alta decât nemulțumire și rĕutate de la înșișĭ aceĭa, pe cari 'ĭ am ajutat cu voĭe bună și cu inimă bărbată.

Dar, chĭar și dĕcă ursitele poznașe ne arŭ fi încurcat, de astă dată, firul sórteĭ într'un caĭer așa de rĕŭ scărmânat,

> Așa de ghimpos, sĕlbatic,
> Nodoros, rĭĭos, ĭernatic,

(cum ḑicea odinióră glumețul grădinar, despre măceșul cel cu *of* în códă), apoĭ noĭ, domnilor, să nu uĭtăm, să nu pregetăm nicĭ măcar un minut de a ne pĕtrunde despre marele folos moral ce noĭ am culeș din acest răsboĭ, în carele, acum câte-va lunĭ, furăm părtașĭ cu o parte așa de meritorie.

www.dacoromanica.ro

Să nu lăsăm ca ceĭ rĕŭ-voitorĭ şi rĕŭ-năr-viţĭ către noĭ, profitând de a nóstră nepăsare séŭ maĭ cu sémă de a nóstră bună-credinţă, să ne sórbă, să ne înghiţă şi să ne nimicéscă tóte acele merite, sub cuvêntul că óstea nóstră română a fost numaĭ ca o bură uşóră de plóĭe, pe lîngă năprasnicul potop slovenesc, care a năpădit asupra Turcieĭ şi a desfundat'o tótă.

Aducêndu-ne şi noĭ aminte de mlaştinele de sânge rusesc, în care a fost aşa gróznic înnecată de duoĕ orĭ Plevna în véra trecută, maĭ nainte ca aĭ noştri să fi trecut Dunărea, datoria nóstră este de a ne grăbi cât de mult şi cu cea maĭ pietósă îngrijire, să nu lăsăm a se isbici cu totul subt o suflare de despreţ şi de mânie, acea bură de nobil sânge românesc, — déca bură vorŭ să'ĭ ḑică, — cu care s'aŭ stropit, maĭ în urmă văile bulgărescĭ de la Griviţa, de la Rahova şi de la Smêrdan!

Décă, dupe ce am fost părtaşĭ la pericole şi de bun ajutor la vreme de grea strîmtorare, noĭ Româniĭ n'avem, — de pre ne-maĭ pomenita judicată a aliaţilor noştri, — n'avem să ne bucurăm de nicĭ una din dreptele răsplătirĭ ale victorieĭ, — ca şi când noĭ am fi fost învinşiĭ, — este drept cel puţin ca să ne alegem de îndată şi cu deaměruntul semile din nevoile războĭuluĭ răbdate împreună, şi să facem ca din onórea isbêndilor,

www.dacoromanica.ro

mult puçin cât va fi al nostru, al nostru curat să rĕmână în ochiĭ tutulor.

Cu acest cuget, domnilor, am căutat ca din faptele de arme ale oştiriĭ românescĭ în acest răsboĭu, să lămuresc cu óre-care precisiune măcar una; şi, întru acésta, m'am întemeĭat maĭ mult pe acea credinţa că, orĭ cât de slabă şi de necompletă va fi cercarea mea, strunele încordate în pĭepturile românescĭ prin acéstă reînviere a nóstră în sînul vieţeĭ de voĭnicie a străbunilor, aŭ păstrat astăd̨ĭ âncŏ destul rĕsunet în inimele dvóstre, spre a acoperi şi a ascunde tóte şovăirile şi tóte îngânările rostiriĭ mele.

Cutez a crede că ţĕlul către care am păşit şi pe care am socotit de cuviinţă a'l desvolta pênĕ aci cu deplină sinceritate, va dobêndi aprobaţiune din parte-vĕ. Sper asemenĕ că, trăgênd eŭ ad̨ĭ cu picĭorul,—cum vine vorba,—vom avé mulţumirea de a vedé în curênd întregul istoric al faptelor oştiriĭ românescĭ, expus în lucrărĭ literariĭ maĭ temeĭnice şi maĭ întinse decât scurta naraţiune, ce timpul îmĭ va permite a vĕ face aci despre luarea Rahoveĭ de către oştirile nóstre românescĭ, în luna luĭ noemvrie trecut.

Vĕ maĭ datorez o explicaţiune întru ceĭa ce privesce alegerea acestuĭ fapt, dintre altele care, prin peripeţiile lor maĭ dramatice séŭ maĭ strălucite, arŭ puté să deştepte un egal, déca nu un şi maĭ viŭ interes.

www.dacoromanica.ro

Motivul decisiv a fost ânsĕ, pentru mine, din cele maĭ simple.

S'a întêmplat ca, asupra expediţiunii de la Rahova să aflu maĭ multă înlesnire de a căpĕta cele maĭ amĕnunţite relaţiunĭ, atât oficiale cât şi pitoresce, avênd în corpul care a executat acéstă întreprindere, fórte mulţĭ cunoscuţĭ, amicĭ şi chĭar consângenĭ.

Dar să nu credeţĭ pentru acésta, domnilor, că 'mĭ am propus a vĕ aşterne aci un panegiric al cunoscuţilor şi al prietenilor meĭ din óstea de la Rahova. Chĭar şi de voiŭ fi meritând eĭ maĭ mult decât ceĭa ce cursul întêmplărilor mĕ va sili neapărat a ḑice despre unĭĭ dintre dînşiĭ, le am promis şi îmĭ propun a le cruţa fără milă modestia.

Voĭu da ânsĕ tótă cuvenita laudă căpeteniei superióre care a conceput, cu o perfectă înţelegere a misiuniĭ oştiriĭ nóstre în acest răsboĭu, şi a ordonat destinderea acţiuniĭ militare a Românilor preste tótă zona teritorială de a stânga rîuluĭ Vidul, la apus de Plevna, adică pe malurile Dunăriĭ, de la Nicopol pênĕ la Vidin, pênĕ Belgradgic şi pênĕ la graniţele Sêrbieĭ.

Mĕ voĭu cerca asemenĕ să prefir în cuvintele mele cât se va putĕ maĭ multă din acea mângâĭósă şi întăritóre simţire de mêndrie ce m'a coprins de câte orĭ am auḑit povestindu-se de către toţĭ ceĭ ce aŭ stat marturĭ la faça lo-

www.dacoromanica.ro

culuĭ, cu ce veselă şi nepăsătóre semeţie aŭ sciut tineriĭ noştri oşteni să rabde traĭul greŭ al unuĭ războĭu în ţéră străină, cu ce inimos şi statornic avênt aŭ cutezat eĭ să se răpédă în contra focului inamic şi să înfrunte făçiş glónţele, obuzele şi şrapnelele, care plouaŭ, dese şi viclene, de pe muchea pustie a unuĭ negru meterez de pământ!

Îmĭ voĭu împlini âncŏ şi sfânta datoria ce avem cu toţiĭ, de a consacra faptele şi de a închina în memoria acelor viteji soldaţĭ, de orĭ-ce rang, cari pe câmpul de bătaĭe aŭ murit, lăsând urmaşilor onórea de a înscrie numele lor, în analele de glorie ale poporuluĭ românesc!

Pĕtrunşĭ acum, domnilor, de ceĭa ce putem şi de ceĭa ce avem să facem noĭ, aci în pacĭnica nóstră adunare de astă séră, să ne închipuim de o dată că stăm privind de sus, dintr'o regiune senină şi liniştită, dar nu lipsită de o frăţéscă îngrijare, cu ochiĭ ţintiţĭ d'asupra oştilor nóstre românescĭ, răsipite prin văile şi pre şesurile Bulgarieĭ.

Suntem ajunşĭ în ĭérnă, şi maĭ pe tótă ḑioa cerul posomorît picuréză séŭ vérsă şiróĭe de plóĭe şi de slótă, de desfundă pretutindenĭ pământul.

În jurul Plevneĭ, regimentele nóstre, — dijmuite de mórte din tómna trecută, pe lucĭul primejdios al văilor d'asupra cărora domnescŭ tru-

www.dacoromanica.ro

faşe redutele turcescĭ, — regimentele nóstre sapă acum mereŭ la şanţurĭ, ca să se pótă apropia maĭ bine de acele cuĭburĭ ucigaşe, prin adùncĭ făgaşe de cârtiţă, maĭ ferite din norocire de focul puscilor Martini, dar nu şi de apele mocirlóse ce se scurgŭ mereŭ în acele nouĕ cărărĭ meşteşugite.

Sapă în silă, dar sapă vesel bĭeţiĭ ţĕranĭĭ noştri în brancĭogul sterp al délurilor Plevneĭ, gêndindu-se póte la ţérina lor de porumb care a rĕmas nesăpată astă véră şi se mângâĭe rîdênd când, în loc de ştĭuleţiĭ de popuşoĭu şi în loc de pepenĭĭ de a-casă, eĭ culegŭ acum, în ogórele şi în bostanele lor din Bulgaria, numaĭ glónţe şi obuzurĭ turcescĭ.

— „Mĕre Dómne! — îşĭ ḑicŭ eĭ, — pe semne că numaĭ la noĭ în ţĕră le priesce Sêrbilor a rĕsădi ardeĭ şi dovlecĭ, cŏcĭ p'aci ĭĕrba tótă e numaĭ ĭĕrbă de puşcă şi altă sĕmênţă nu se pomenesce, decât numaĭ grăunţe de fer şi de oţel!“

Şi sapă, sapă mereŭ cu opincele în tină şi în slótă, fluĭerând doĭna de decindé, pe când glónţele le şuĭeră ascuţit d'asupra capuluĭ.

Cât colo plesnesce un gróznic obuz de calibru uriéş şi ţăndările luĭ scormonescŭ aprig ţĕrîna, ca rîturile lacome şi pripite ale uneĭ turme de rîmătorĭ înglotaţĭ.

Săpătoriĭ noştri cari l'aŭ urmărit cu uĭduĭelĭ prelungite în calea luĭ d'a rostogolul, rîdŭ cu

www.dacoromanica.ro

hohote de purcéoa turcéscă, care le a fătat în préjmă aşa pocită prăsilă de purceĭ.

Dar nepăsătórea veselie a soldatuluĭ abĭé póte descreţi une orĭ fruntea îngrijată a celuĭ pe care eĭ toţĭ l'aŭ urmat cu deplină încredere, departe, departe de sĕlaşele lor părintescĭ!

Comandantul general al armatelor de la Plevna, Măria Sa Domnitorul Românilor, — dupe ce s'a hotărît a închide gurele clevetitóre, dovedind prin maĭ multe eroice asalturĭ în contra redutelor de la Griviţa, cât plătescŭ ostaşiĭ sĕĭ românĭ atât în faça celeĭ maĭ înlesnite, cât şi în faça celeĭ maĭ desperate apărărĭ a inamiculuĭ, — M. S. Domnitorul a făcut în fine să predomnéscă idea sa, de a nu se maĭ arunca fără cumpĕt victime preţióse pe altarul sângeros, împrovisat de Osman-Paşa, ci de a coprinde pe acel aspru închinător al luĭ Mahomet, cu tótă céta sa de caléĭ, într'un cerc de armate din care numaĭ fómetea şi disperarea să'ĭ siléscă a se libera, séŭ prin mórte, séŭ prin predare.

Abĭé pe la 15 octomvrie, cu sosirea a nouĭ şi numeróse trupe rusescĭ, împresurarea, pe un ocol gigantic de 33 kilometri, ajunse a fi completă.

Dar, atât maĭ nainte ca acéstă anevoĭósă operaţiune să pótă fi realisată, cât şi apoĭ, în temerea uneĭ isbucnirĭ nimerite a Turcilor afóră din întăriturile lor de la Plevna, M. S. Domnito-

www.dacoromanica.ro

rul se ocupă de a preîntêmpina orĭ ce mişcare spre dobêndire de ajutor şi de merinde, séŭ numaĭ spre fugă şi scăpare, ce ar puté să cerce armata turcéscă din Plevna în înţelegere cu garnizónele din oraşele şi cetăţile despre apus, adică din Sofia, din Vraţa, din Rahova şi din Vidin.

Acele părţĭ trebuĭaŭ dar, pentru deplină siguranţă, să încapă în mânele ósteĭ aliate.

Rolurile fură împărţite.

Un corp de armate rusescĭ, către care a stat mult timp alipită o divisiune de călăreţĭ românĭ, fu însărcinat să opereze spre mĭéḑă-ḑi, adică pe cursul meridional al Viduluĭ şi în ramura munţilor Balkanĭ, numită Stara-Planina, despre Teliş, Vraţa, Etropol, Orhania şi Sofia.

De cât folos a fost generaluluĭ Gurko, Roşiorĭĭ şi Călăraşiĭ noştri, în fericita sa campanie din acele locurĭ, să sperăm că o vorŭ spune într'o ḑi publiculuĭ, chiar raporturile oficiale şi ordinele de ḑi ale aceluĭ vrednic comandant al aliaţilor noştri.

Noĭ aci, vom vorbi numaĭ despre mişcările corpuluĭ de oştire curat românesc, carele a fost însărcinat âncŏ de pe la septemvrie, să priveghĭeze malul bulgăresc al Dunăriĭ, de a stânga rîuluĭ Vidul şi, înaintând treptat spre apus, să deschidă o zonă de aprovisionare, din ce în ce maĭ întinsă, oştirilor numeróse, tăbĕrite în jurul Plevneĭ, — pênĕ când va sosi şi momentul priin-

www.dacoromanica.ro

cĭos de a coprinde posturile răsipite de Turcĭ pe înălţimile şi prin cetăţile d'alungul Dunărĭi.

O răpide ochire, aruncată pe d'asupra acestuĭ rĭŭ, din colo de crâmpeĭul luĭ ce se întinde de la gura Oltuluĭ pĕnĕ la gura Jiĭuluĭ, ne va face să recunóscem maĭ bine înfăçişarea ţĕreĭ, în care avea să se misce corpul de armată a căruĭ menire era maĭ cu sémă de a smulge pe Turcĭ afară din posturile lor de la Rahova, de unde, în tot cursul verĭĭ, ne zădărise eĭ bântuind tare tĕrguleţul nostru Bechetul şi împrejmuirile luĭ.

Ţineţĭ póte ânc ŏ minte, domnilor, că printre primele atacurĭ ale Turcilor, pe la aprilie şi maĭu din anul trecut, aŭ fost pagubele ce ne aŭ pricinuit tunurile din Rahova, arçênd şi cufundand la gura Jiĭuluĭ, maĭ multe vase încărcate cu grâne; tot pe acolo, cete sĕlbatice de Başi-buzucĭ şi de Cerkezĭ aŭ trecut adesé nóptea Dunărea spre a jăfui satele din Romanaţĭ, a le răpi şi a le înjunghĭa vitele şi chĭar a căzni şi a măcelări pe bĭeţĭĭ cĭobanĭ de prin bălţĭ.

Într'o insulă din faça Bechetuluĭ, pichetaşiĭ românĭ aŭ descoperit la 27 maĭu, trupul jupuit de pele şi gróznic cĭopărtit al unuĭ nevinovat păstor, pe care îl prinsese nóptea soldaţiĭ turcĭ din Rahova.

Asemené mêrşave fapte trebuĭaŭ cu timpul să'şĭ capete şi ele pedépsa lor. Se cuvenea cel

www.dacoromanica.ro

puçin ca neomenoşiĭ tîlharĭ să fie alungaţĭ cu ruşine din cuĭburile lor.

Şi când numesc *cuĭburĭ de tîlharĭ*, aşeḑĕmintele turcescĭ din acea parte a maluluĭ dnnărén, să credeţĭ că nicĭ ângustez, nicĭ defaĭm rolul Osmanlîilor şi al Cerkezilor printre locuitoriĭ creştinĭ, Bulgarĭ — dar şi Românĭ, — care smălţuĭescŭ cu numerósele lor bordeḑe, grămădite în sate şi cătune, tóte şesurile dintre Vid şi Isker, precum şi dintre Isker, Skit şi Ogost.

Din cóce de Dunăre, la noĭ, avem tĕrgul Islazuluĭ, cam în dreptul vĕrsăturiĭ Viduluĭ de la satul bulgăresc Samavit; ĭar în faça gureĭ Iskeruluĭ, stă la noĭ Celeĭul, cu rĕmăşiţele sale dintr'o antică cetate romană şi cu stêlpul, cufundat în Dunăre, al poduluĭ clădit peste rîŭ, acum vre o cinci-spre-ḑece secolĭ, de împĕratul Constantin-cel-Mare.

Nu maĭ puçin interesant, din puntul de vedere al vechilor aşeḑĕminte legionare, este malul dimpotrivă, cŏcĭ acolo, ceva maĭ jos, pe cósta Iskeruluĭ, sunt ruinele ancŏ învederate ale anticeĭ cetăţĭ Oescu, cu stradele, cu apeductele, cu sculpturile, cu inscripţiunile şi cu temeliile eĭ de case romane, răsipite printre îngrăditurile şi ţarcurile sătenilor, *curat românĭ*, din Ghighiŭ.

Românĭ sunt şi locuitoriĭ din Măgura, din Cercelanĭ, din Mocrişanĭ, din Brestu, din Ghĭulenţĭ şi din alte multe sate învecinate; chĭar dĕcă eĭ

www.dacoromanica.ro

n'ar vorbi o românéscă, — aş puté ḑice maĭ colorată cu archaisme néoş-românescĭ decât a actualilor sătenĭ de pe malul stâng al Dunăriĭ, — apoĭ însăşĭ înfăçişarea lor maĭ sprintenă şi maĭ voĭósă, portul lor maĭ frumos potrivit în cusăturĭ pestriţe, firea lor maĭ ospétósă şi maĭ puçin posomorîtă şi sfiéţă decât a Bulgarilor, ni 'ĭ ar dovedi ca fraţĭ bunĭ, din acelaş os şi din acelaş sânge cu noĭ.

Îşĭ maĭ aduceaŭ aminte de a-casă Dorobanţiĭ noştri, când vedeaŭ viindu-le înainte şi poftindu'ĭ la cină în bordeĭele lor, împodobite cu zăblaĭe vĕrgate şi cu ştergare cusute, fruntaşiĭ cu chica lungă din satele românescĭ; şi maĭ cu sémă le zîmbea Călăraşilor ochiĭ de bucurie când, tocmaĭ colo în vale la fóntâna care ţîsnesce limpede dintr'o vechíe piétră, săpată cu slove letinescĭ, zăreaŭ jucându-se codanele limbute, adunate tóte la un loc séŭ purtând pe uměr, cu umblet legănat, cobiliţa cu duoĕ doniţe.

Ĭar ele nu fugeaŭ de voĭniciĭ nostri, bombănind şi suduind ca posacele de bulgăróĭce, ci, eşindu-le cu plin înainte, le uraŭ cu graĭu vesel şi desghiăçat, bun sosit şi bună ispravă, că dóră va da Dumneḑeŭ ca prin eĭ, să scape şi biétă lumea de pre acolo, de spaĭma cânilor de păgânĭ.

„Ba ḑĕŭ, de la dînsele," — îmĭ spunea unul din ofiçeriĭ noştri, — „auḑeaĭ o limbă ce'ţĭ era drag s'o ascultĭ şi care ne învăţa adesé pe noĭ

www.dacoromanica.ro

cum să îndreptăm pe românesce, vocabularul nostru militar, aşa de împestriţat cu ţiceri pocite, adunate de prin tóte limbele, care nemţesci, care rusesci, care françuzesci.

„Într'o ţi, bună-óră, ajungênd într'o recunóscere, pênă în marginea unui sat şi voind să aflu déca nu se vĕţuse âncŏ pe acolo *eclerorii* pe cari 'i trămisesem înainte, o fată românca îmi rĕspunse fără sfială, arătându'mi un punt al orizontului: — „Ba, am zărit mai adinéuri trecênd într'acolo vre o duoi cercetaşi de ai voştri!

„Pe noi nu ne tăiase pênă atunci capul să dăm numirea aşa potrivită şi curat românéscă de *Cercetaşi*, strejilor înaintate pe care străbunii noştri le numeaŭ pe slavonesce, *Iscóde*, şi pe care noi 'i am botezat aţi cu numirea franceză de *Eclerori*."

Iată, domnilor, cum chiar pentru Dicţionarul Academiei nu este fără folos, răsboiul ce făcurăm peste Dunăre.

Să credem ânsĕ că, şi subt alte numeróse punturi de vedere mai puţin cărturăresci, nu înţeşert a petrecut prin acele locuri, în tot cursul lunilor lui septemvrie şi octomvrie, corpul de oştiri românesci de la Dunăre, stând une-ori adunate sub corturile din bivoac, pe care crivĕţul şi ploile le rĕsturnaŭ neîncetat, iar mai adesĕ stând rĕspândite prin îmbilşugatele sate din mănósa

www.dacoromanica.ro

luncă a Iskeruluĭ. Acel ţinut, scăldat de vĕrsăturĭ bălţóse despre Dunăre, şi deluros dar nu maĭ puçin roditor în lă-untru, deveni în tot acest timp, grânarul cu merinde şi şura de fêneţe ale oştirilor ce mereŭ, mereŭ soseaŭ ca să încingă cu cerc de fer, urgisita vizuină de la Plevna.

Când împresurarea fu pe deplin sĕvêrşită, acel corp, deslipit din armata statornică de la Plevna, avu şi dînsul voïe a se mişca maĭ departe şi a cerca locurile maĭ la larg, dincolo de Isker.

Aci se întinde, pe o distanţă de vre-o 50 de kilometri, pênĕ la rîuleţul Skitul, séŭ maĭ bine pênĕ la rîul maĭ însemnat Ogostul, care curge în paralel şi alăturĭ cu Skitul, se întinde, çicem, o câmpie cam pustie cu largĭ undulaţiunĭ de tĕrâmurĭ ce se prefacŭ în déluri din ce în ce maĭ aprige şi maĭ semeţe, cu cât ele maĭ mult se aprodie de malul Dunării.

În treĭ locurĭ, Turciĭ îşĭ aşeçase, pe acele înălţimĭ, tăbiĭ întărite : la Vadin, în dreptul satelor Grojdibod şi Gura-Padiniĭ din Romanaţi; la Ostrov, carele cade cam în faça Dăbulenilor, la códa apusană a bălţiĭ Orlea; şi în fine d'asupra oraşuluĭ Rahova séŭ Oreava, care stă aşeçată pe povêrnişul nordic al déluluĭ, scăldându'şĭ pólele în Dunăre, façă în façă cu têrguleţul Bechetul de la gura Jiĭuluĭ.

În reduta de la Vadin se afla un mic post

www.dacoromanica.ro

ca de 130 soldaţĭ turcĭ, Nizamĭ din óstea regulată, amestecaţĭ cu Başibuzucĭ séŭ volentirĭ nedisciplinaţĭ.

Comandantul trupelor românescĭ de pe Isker, colonelul Slănicénu, voind să 'şĭ gătéscă din vreme o cale liberă către posiţiunea cu mult maĭ însemnată de la Rahova, decide a surprinde într'o recunóscere, postul turcesc de la Vadin.

Luând cu sine o companie din al IV[lé] regiment şi două din al X[lé] de Dorobanţĭ, două scadróne de Călăraşĭ, precum şi două tunurĭ, pornesce din-ḑĭ de diminéţă la 18 octomvrie din satul Kruşeven unde poposise nóptea, străbate răpede ceĭ ḑece kilometri ce 'l despartŭ de Vadin şi, fără de a fi vĕḑut séŭ măcar bănuit de garnizóna turcéscă, îşĭ aşéḑă pe la 10 ore cele două tunurĭ, ca la 2000 metri în faça tabieĭ.

Abĭé la a doua detunătură a tunuluĭ românesc începŭ a se zări fesurile roşiĭ din dosul parapetuluĭ.

Turciĭ eraŭ la pilaf, când veniră aĭ noştri să le strice tabĭetul.

Eĭ, bĭet, nicĭ că apucară să tragă împotriva agresorilor, cĕcĭ a treĭa bombă românéscă fu asvêrlită cu atâta precisiune, încât căḑu drept în bordeĭul cu muniţiunile Turcilor. O gróznică explosiune a ĭerbărieĭ săltă chĭar pe mulţĭ din apărătoriĭ reduteĭ în aer şi'ĭ aruncă morţĭ în şanţurĭ, pe d'asupra parapetelor.

www.dacoromanica.ro

Ceĭ-l-alţi o luară îndată la fugă pe clina despre Dunăre a déluluĭ, cătând a se retrage în susul rîuluĭ, către tabia din Ostrov.

Dar, spre apus de satul Vadin, îĭ aşteptaŭ Călăraşiĭ din escadronul de Gorjĭu, cari năvălescŭ cu săbiele şi cu carabinele asupra lor. O luptă destul de crâncenă se încaĭeră acolo, printre rovinele şi băltişurile dupe malul Dunăriĭ. Uniĭ din Turcĭ se împotrivescŭ cu îndĕrĕtnicie, dând mijloc altora să se furişeze pe sub rîpele maluluĭ, unde Călăraşiĭ nu se potŭ coborî cu calul, ca să 'ĭ ajungă.

Astfel se hărţuĭesce îndĕrjit céta călăréţă cu fugariĭ pedestri, în timp de douĕ ore şi maĭ bine, Româniĭ noştri răpedindu-se cu săbiile asupra Nizamilor, ce 'ĭ ochĭescŭ de prin tufele de richită şi de prin surpăturile maluluĭ.

Cu aceştia se unescŭ şi câţi-va pichetaşĭ turcĭ, cari tragŭ asupra alor noştri din posturile lor de prin insulele Dunăriĭ, formând astfel un lanţ neîntrerupt de grupe luptătóre de a lungul drumuluĭ ângust ce duce la Ostrov.

Dar, pe de altă parte, companiile nóstre pedestre intrase în reduta âncŏ răscolită şi fumegândă de isbucnirea ĭerbărieĭ, âncŏ sângerată de membrele hidos sdrobite ale victimelor aceleĭ loviriĭ decisive. Stégul nostru tricolor se înfipsese pe muchea cea maĭ înaltă a déluluĭ.

La acéstă vedere, satele românescĭ adunate

www.dacoromanica.ro

la bubuitul tunului, pe mal din colo de Dunăre, începŭ a sĕrba cu strigări de bucurie şi cu salve de focuri, isbênda fraţilor lor.

Turcii, câţi mai rĕmăsese în luptă cu Călăraşii, creḑêndu-se acum prinşi între douĕ focuri, séŭ că se predaŭ, séŭ că disparŭ pitulându-se prin scorburile rîpei.

Cu tŏte ale lor desperate silinţe, ei n'aŭ isbutit a ne ucide într'acéstă harţă de vre o trei ore şi jumĕtate, mai mult decât duoi dintre vitejii noştri Călăraşi şi a răni alţi cinci luptători, printre care a fost şi tênĕrul locotenent Caloĭan-Cătănescu.

El s'a bătut cu o minunată semeţie, călare printre tiraliorii turci, culcând la pământ cinci dintre dînşii, cu sabia sa, care 'i a picat din mână atunci numai când de la al şéselea priimi o rană adûncă. Rana necăutată la timp, avea, peste vre o patru-ḑeci de ḑile, să 'l aştérnă şi pe dînsul în mormêntul pururé lăudat al bravilor!

Succesul surprinderii de la Vadin puse frica în inima postului de la Ostrov, care, împreună cu ceĭ scăpaţi în ḑioa de 18 octomvrie de tunul şi de sabia românéscă, se retrase îndată la Rahova.

Patrulele românesci priveghiaŭ acum malul drept al Dunării pe o întindere, abié cu vre o 20 kilometri depărtată de Rahova, fugărind adesé bandele de Cerkezi, care tot se mai ispiteaŭ une-

www.dacoromanica.ro

orĭ, pe întuneric, a înainta pênĕ în prejma avanposturilor nóstre.

Într'o nópte, patru Călăraşĭ, în cinstea cărora gazda lor din Ostrov dase cep unuĭ butoĭaş cu vinişor dulce acrişor din viile Rahoveĭ, întrerupseră cu cel maĭ sistematic sânge-rece petrecerea şi danţurile lor, spre a susţine un adevĕrat asediŭ în contra uneĭ cete de asemenea vênturătorĭ de potece. Dupe ce Cerkeziĭ o rupseră la fugă, socotind, de pre ĭuţéla focurilor, că aŭ a face cu o puternică garnizónă, ceĭ patru Călăraşĭ îşĭ atêrnară ĭarăşĭ în cuĭe carabinele şi, prinḑêndu-se din noŭ în joc, goliră chiuind pênĕ diminéţa butoĭaşul cel cu noroc.

Precum vedeţĭ, domnilor, eraŭ inimoşĭ şi veselĭ soldaţiĭ noştri din óstea de la Dunăre; ĭar vitejia şi voĭoşia ce purtaŭ eĭ cu sine, era curată firea ţĕranuluĭ român, cŏcĭ toţĭ, pênĕ la unul în acéstă óste eraŭ numaĭ ţĕranĭ Dorobanţĭ şi ţĕranĭ Călăraşĭ.

Despre Dorobanţĭ, ea se compunea dintr'un batalion de Mehedinţenĭ din I[iul] regiment, sub comanda maĭoruluĭ Burilénu; din batalionul de Muşcel al regimentuluĭ al VI[lé] comandat de maĭorul Gĭurescu; dintr'o companie de Ilfovenĭ ce venise împreună cu şeful regimentuluĭ al VI[lea], maĭorul Iene; din âmbele batalióne ale regimentuluĭ al X[lea], recrutat în judeţele Putna şi Rômnicu-Sărat şi pus sub comanda locotenentuluĭ-colonel Măldărescu; în fine din rĕmăşiţele batalionelor

www.dacoromanica.ro

de Némţu şi Sucéva din regimentul al XV^lea, avênd de şef pe maĭorul Burki.

Acestea cu totul însumaŭ ca la 3200 ómenĭ, toţĭ Dorobanţĭ din oştile teritoriale, dar nu toţĭ *Curcanĭ*, — décă într'adevĕr péna de la căcĭula lor militară le a meritat acest nume, — cĕcĭ maĭ multe sute dintre dînşiĭ purtaŭ âncŏ zeghea şi căcĭula ţĕrănéscă, fiind adunaţĭ în pripă din recruţiĭ lipsiţĭ âncŏ de uniforma regulamentară.

Călăraşiĭ, ca la vre o 900 la numĕr, eraŭ ceĭ din al II^lea regiment de muntenĭ din Gorjĭu, Vâlcea, Argeş şi Muscel, comandaţĭ de colonelul Cernovodénu; ceĭ din al VIII^lea regiment de plăieşĭ din ţinuturile Némţu, Bacăŭ, Romanul şi Sucéva, subt ordinele locotenentuluĭ-colonel Pereţ, şi âncŏ douĕ scadróne şi jumĕtate din regimentul al IX^lea de reserve adunate cam de prin tŏte judeţele şi întocmite sub comanda locotenentuluĭ colonel Stefan Rosetti.

Artileria, compusă de treĭ bateriĭ cu câte şése tunurĭ de campanie Krupp şi de o baterie teritorială de patru tunurĭ maĭ micĭ, sistemă vechĭe, avea drept comandanţĭ pe căpitaniĭ Calenderu şi Borănescu şi pe locotenentul Manolescu, puşĭ cu toţiĭ maĭ adesé sub direcţiunea şefuluĭ de stat-major al corpuluĭ, locotenentul-colonel Dumitrescu-Maĭcan.

O companie de geniŭ, o ambulanţă improvizată, o columnă de muniţiunĭ, întocmită din tră-

www.dacoromanica.ro

surile artilerieĭ, trase de vite de rechisiţiune, completaŭ acest mic corp de armată, încredinţat colonelului Slănicénu.

Ar fi de prisos să maĭ pomenesc despre trenul de aprovisionare al oştiriĭ, cŏcĭ, pe cât sciŭ, acéstă armată 'şĭ a creat singură, cu bună tocméla pe orĭ unde a trecut, mijlócele sale de existenţă, fŏră de a îngreuĭa câtuşĭ de puţin sarcinele intendenţeĭ militare.

Tot cam aşa aŭ trăit, prin aceleaşĭ locurĭ, şi oştile românescĭ ale luĭ Popa-Fărcas, cel care, pe vremea luĭ Michaĭu-Vitézu,

A urît biserica
Ş'a 'ncins săbĭóra;
Ş'a urît cĭocanele,
Ş'a 'ndrăgit pistólele.
Lasă tóca netocată,
Plécă 'n răsboĭu să se bată! —

Dar pe atuncĭ acéstă sistemă de aprovisionare expeditivă se chĭamă pe grosolana limbă bĕtrânéscă *Plén* şi *Pléşcă*; acum i se acordă termenul onest, legal şi elegant de *Rechisiţiune.*

Spunŭ gurile rele că Dorobanţiĭ şi Călăraşiĭ noştri maĭ făceaŭ pe icĭ pe colé şi câte un puĭu de gĭol cu gâscele şi cu purceiĭ de prin islazurĭ; dar eĭ sciaŭ îndată să se îndreptăţéscă, jurându-se că le aŭ cunoscut bine că sunt păserĭ şi vite pripăşite de ale păgânilor de Turcĭ.

www.dacoromanica.ro

Eĭ! ce să le facĭ? Răsboĭul are şi el o *politică* a luĭ!

Dar ĭertaţi-mĕ, domnilor; eŭ vĕ ţiŭ pe loc dând mereŭ tĕrcóle prin micele taĭne ale vieţeĭ ostăsescĭ, şi dvóstră veţĭ fi nerăbdătorĭ de a sosi cu óstea nóstră la Rahova şi póte âncŏ şi maĭ mult de a grăbi sfârşitul acesteĭ destrămate vorbirĭ.

Iată-ne gata.... Plecăm chĭar acum la Rahova.

Generalul Gurko, operând cu oştile sale spre mĭédă-di, a luat Vraţa la 28 octomvrie.

El voĭesce să înainteze către Orhania; dar îĭ pasă mult de a nu lăsa în spatele sĕŭ pe Turcĭ, stăpânĭ în Rahova.

De aceĭa, el cere ca oştile de la nord ale colonelulŭĭ Slănicénu să coprindă cât maĭ în grabă întăririle de acolo, şi, spre a'ĭ înlesni împlinirea acesteĭ trebuinţe strategice, îĭ trămite, la 5 ale luneĭ, de pe malul Iskeruluĭ, din Mahaleta, o brigadă de Roşiorĭ românĭ, comandată de colonelul Victor Creţénu, avênd drept capĭ de regimente pe locotenenţiĭ-colonelĭ Kiriţescu şi Alexandrescu; brigada e secundată de o baterie călăréţă cu şése tunurĭ Krupp, subt ordinele căpitanuluĭ Epites, precum şi de un regiment de Ulanĭ ruşĭ, cu alte patru maĭ micĭ tunurĭ.

Tóte aceste trupe aŭ drept căpetenie pe ge-

www.dacoromanica.ro

neralul baron Meyendorff, adĭutant al împĕratulŭĭ Alexandru.

Pe când acéstă divisiune de cavalerie, în mare parte românéscă, sosesce în ḑioa de 6 noemvrie, pe la orele 2 dupe amĭédĭ, la satul Bucoviţa, depărtat cu vre o patru kilometri la sud-vest de Rahova, tot corpul de oştire al coloneluluĭ Slănicénu vine, în aceĭaşĭ ḑi, de poposesce séra la satul Selanoviţa, situat cam la aceĭaşĭ distanţă, în partea sud-ostică a forturilor turcescĭ.

Pe dată se stabilesce comunicaţiunea între âmbele oştirĭ cooperătóre, prin regimentul al II^lea^ de Călăraşĭ, care formézĕ un lanţ între avanposturile de la Bucoviţa şi cele de la Selanoviţa. Tot atuncĭ, colonelul Slănicénu despică din oştirile sale o mare parte din batalionul de Dorobanţĭ Mehedinţenĭ, comandată de maĭorul Mateescu şi'ĭ trămite ca să întăréscă divisiunea de cavalerie tăbĕrîtă despre apus.

Închipuiţi-vĕ acum, domnilor, că la centrul posiţiuniĭ, în paralel cu Dunărea se înalţă culmea în dosul căria e clădită Rahova; ĭar pe acea culme, care domină tótă împrejurimea, Turcii aŭ, la mijloc o cetăţuíe de pămĕnt cu întreite şanţurĭ şi cu întărituri interióre; despre occident este o altă cetăţuíe maĭ mică, unită prin şanţurĭ late séŭ căĭ acoperite, cu cetăţuía cea mare; în partea despre rĕsărit eĭ maĭ posedă o tabie séŭ redută simplă, precum şi deosebite va-

www.dacoromanica.ro

luri de apărare, ridicate în diferite direcţiuni pe acea muche, mai mult lungă decât lată.

În partea stângă, dĕlurile se întindŭ, scăpătând din ce în ce mai mult pĕnĕ dincolo de satul Selanoviţa, unde a tăbĕrît óstea venită de la Ghighiŭ. Dar, între acel mare sat şi muchea întărită mai este o pĭedică naturală destul de primejdiósă, adică o văgăună sĕŭ mâncătură de pământ, în fundul căria se afla cătunul Lescovĕţu, şi care rĕspunde d'a dreptul în malul Dunărĭĭ ce acolo se încovóie răpede spre mĭéḑă-ḑi.

Drept în faţa mucheĭ cu întăriturile, se destinde în pĭeḑ oblu şi prelungit, un tĕrâm undulos, ca o pĕnḑă sbêrcită de cute.

La apus de acest lat povêrniş, care nu mĕsóră mai puţin de vre o 7000 metri în lărgime, curge pêrîul Skitul, cu maluri rîpóse şi cu fund mocirlos; ĭar la un kilometru de dînsul şerpuĭesce Ogostul, mai larg dar mai lesne de străbătut, cŏcĭ malurile ĭĭ sunt şese şi matca pĭetrósă.

Satul Bucoviţa stă pe malul drept al Skituluĭ, rezimat de un dĕl, care se prelungesce cu feluriteundulaţiuni pĕnĕ la marginea Dunărĭĭ. Aci, drept în faţă cu gura Jiĭuluĭ, locul d'a stânga Skituluĭ este împodobit cu o dumbravă, d'asupra căria se înalţă pe o muche, ruina unuĭ turn antic de clădire romană. Da aci în jos, spre Rahova şi în sus, pĕnĕ pe lŭngă cetăţuĭa cea mică

www.dacoromanica.ro

dupe créstă, se aşternŭ viile care împresóră tot orăşelul.

Între ruina turnuluĭ roman şi satul Bucoviţa există un pod de pĭétră peste apa Skituluĭ, şi de acolo calea se abate spre mĭédă-ḑi, trece prin vad Ogostul, în faça cătunuluĭ românesc Hêrleţul şi se îndreptéză, d'a lungul unuĭ dél ce domină lunca pădurósă şi mlăştinósă a Dunăriĭ, pênĕ la satul Cotuzluĭ, mergênd în direcţiunea Palanceĭ şi a Vidinuluĭ.

Pré multe nume de locurĭ! îmĭ veţĭ ḑice póte... Scuza mea este că n'am spus maĭ multe nume, decât voĭu fi silit să povestesc fapte.

Înţelegerile între comandanţiĭ âmbelor diviziunĭ sunt astfel luate ca, a doua ḑi la 7 noemvrie, oştirea din flancul drept, cea despre Skit şi Ogost, să simuleze de diminéţa un atac asupra cetăţuieĭ celeĭ micĭ, pentru ca, în acéstă vreme, corpul din stânga, cel despre Selanoviţa, să pótă înainta maĭ cu temeĭu în contra fortuluĭ principal.

Într'adevĕr, pe la 9 ore diminéţa, bateriile călăreţe dupe délurile Bucoviţeĭ începŭ a împroşca întăriturile turcescĭ; escadróne de Roşiorĭ se răsipescŭ prin tóte împrejmuirile ca să facă recunósceră, şi batalionul de Dorobanţĭ Mehedinţenĭ aştéptă ascuns într'o vale, ca să 'ĭ vină şi luĭ róndul de a ataca cetăţuĭa cea mică.

De partea cea-l-altă, colonelul Slănicénu a dispus bateriile sale de duoĕ-ḑecĭ şi duoĕ de tu-

www.dacoromanica.ro

nuri, la o distanță ca de 2000 metri drept în frontul pozițiunilor turcesci și, mai nainte ca acéstă artilerie să fie aședată în baterie, Turcii salută recunóscerea făcută de statul-major românesc, asvêrlindu'i pe d'asupra capetelor mai multe obuzuri care, prin șuieratul lor lung și ascuțit parû a vesti că meterezele turcesci aû să dea de muncă grea în acea di, pe agresorii lor.

Dar duoĕ-dечi și duoĕ de guri tunătóre ale nóstre din vale și alte șése despre délul Bucovițeĭ începû îndată a urla cu turbare, stropind cu foc și cu fer muchea semétă a inamiculuĭ.

În timpul acesta, batalionele pedestre, dispuse în ordine de bătaie, înaintézâ pe délurile din flancul stâng al Turcilor. Comandantul, rechiămând în sufletele încordate ale ostașilor faptele de glorie, sĕvêrșite tot în aceste locuri de străbunii lor cu 275 ani mai nainte, a regulat róndul trupelor, alegênd batalionul de Muscel ca să formeze avangarda și să mérgă cel d'ântêĭ la atac.

În mijlocul strigătelor de *Trăiască România!* repetite de tótă oștirea, maĭorul Gĭurescu își înalță vesel sabia în sus, mulțumind cu entusiam colonelului că a deferit luĭ și Muscelenilor sĕĭ, acéstă onóre.

În acelaș moment o bombă de ale inamiculuĭ vine posomorîtă, să se îngrópe în pământ, aprópe de dînsul. Ceĭ de față încreștescû sprîncéna, ca la un semn rĕû. El ânsĕ: „De este să mor

www.dacoromanica.ro

astăḑĭ, — ḑice, — sunt încredinţat că patria va purta grijă de soçia şi de treĭ copilaşĭ aĭ meĭ!“ şi se pornesce ĭute, cu pas hotărît, el maĭ ântêĭ, în fruntea batalionuluĭ sĕu.

Îndată dupĕ dînsul umblă, nu maĭ pucin determinată, compania din al VI^lea^ regiment de Bucurescenĭ. Ĭar preste tótă acéstă sprintenă avangardă, căpetenie este maĭorul Iene.

Cele-l-alte trupe vinŭ cu patru sute de paşĭ maĭ în urmă. Locotenentul-colonel Măldărescu comandă rezerva.

Cu mers răpede străbatŭ Dorobanţiĭ délurile pênĕ la valea surpată de la Lescovĕţ şi, scoborînd'o numaĭ într'o clipă, eĭ se grăbescŭ a o sui de partea cea-l-altă, acăţându-se pe alocuré şi cu mânile de scorburile eĭ, ca să ajungă maĭ curênd pe culme şi să dea pĭept cu inamicul.

Acolo, micĭ grupe de tiralioriĭ, ca o spuză de norişoriĭ, se desprindŭ îndată din puhoĭul cel îndesat al columnelor înglotate; ele se reslăţescŭ pe tot plaĭul deluros, ochind cu focurĭ răsipite pe Turciĭ dintr'o mică taběră, ce sta dincócĭ de reduta orientaăl, către care aĭ noştri tindŭ maĭ cu sémă de o cam dată.

Abĭé eĭ se arată pe cel maĭ de sus povêrniş al cresteĭ, şi Turciĭ din taběră o rupŭ la fugă, ca să se retragă şi dînşiĭ în redută.

Dar Dorobanţiĭ noştri, atraşĭ ca de magnetul răsboiriĭ în urmărirea fugarilor, nu întârḑie a se

www.dacoromanica.ro

răpeḑi asupra tabieĭ, şi avêntul lor este aşa de semeţ, aşa de hotărît, aşa de îndemânatic încât Turciĭ, dupe o luptă de o oră şi jumĕtate, şi de astă dată nu se maĭ socotescŭ siguri din dosul unuĭ simplu rônd de şanţuri. Ceĭ maĭ mulţi alérgă să se închidă în cetăţuĭa principală, de unde le vine maĭ lesne a trage într'aĭ noştri, pe d'asupra unuĭ întreit şir de metereze.

Pe la 3 ore dupe amiḑḑĭ, luptătoriĭ românĭ coprinsese reduta din stânga, şi acum dintr'însa eĭ cată a slăbi puterile Nizamilor, concentraţi în fortul de căpetenie.

Cam pe la aceĭaş oră, o parte din batalionul de Mehedinţi de la flancul drept, ocrotită de focurile artilerieĭ călăreţe care se apropiase ca de 1400 metri de fortul cel mic, ese din ascunḑĕtórea sa, trece prin viile ce o despartŭ de acel fort şi încércă cu vigóre a 'l ataca; dar, la cele d'ântêĭ împuşcăturĭ, comandantul Mateescu cade rănit de un glonţ ce 'l atinge în genuchĭu.

Acéstă nenorocire aduce un moment de înduoĭélă de care Turciĭ profită spre a'şĭ înteţi focurile şi companiile românescĭ, lipsite de şeful lor, se retragŭ în viĭ, urmând a zădări prin împuşcăturĭ pe apărătoriĭ cetăţuieĭ de la margine.

Dar, de cea-l-altă parte, spre rĕsărit, lupta se încleştase acum crâncenă şi stăruitóre!

Dorobanţiĭ din avangardă, care fusese mereŭ întăriţi cu companiĭ próspete din reserve, esŭ

www.dacoromanica.ro

de pretutindeni din şanţuri, din dosul valurilor şi al întăriturilor turceşci, pe care ei 'şi le însuşise prin vitejia lor, şi cată a se apropia pênĕ la 100, pênĕ la 60 şi pênĕ la 40 de paşi de fortul cel mare, de pe ale căruĭ bastióne glónţele răpăiescŭ maĭ îndesate de cum sunt ómeniĭ noştri înglotaţi.

Décă un minunat instinct de apărare n'ar povĕţui pe ostaşiĭ noştri ca să înşele glónţele inamicilor, prin măiestrita lor răsipire, prin ĭuţéla lor în mişcărĭ, prin iniţiativa sprintenă şi inteligentă a fie-căruĭa din eĭ în parte, negreşit că am fi avut pretutindeni, în faça păreţilor ucigĕtorĭ aĭ tăbiilor turceşci, pierderĭ cu mult maĭ însemnate decât cele ce a încercat armata românéscă.

Chĭar în acest atac al întăririlor de la Rahova, — atac în care nuoĕ ore d'a rôndul, nebĕuţĭ, nemâncaţĭ, de diminéţa şi pênĕ în nópte, maĭ toţĭ Dorobanţiĭ celor patru batalióne aŭ secat gentele lor de întréga provisiune de cartuşe, trăgênd cu o nespusă învĭerşunare, şi maĭ adesé de pe câmp neted, în contra viclenilor Nizamĭ, acoperiţĭ cu nerĕsbătutele lor brazde de pământ, — chĭar în acéstă ḑi de luptă, adevĕrat vitejéscă, s'a putut constata cu mirare că morţiĭ şi răniţiĭ aŭ fost maĭ numeroşĭ la împresuraţĭ decât la împresurătorĭ.

Şi cu tóte acestea, viscolul de bătălie încin-

www.dacoromanica.ro

sese cu nesăţiósă furie pe toţĭ d'a rôndul, în şirurile românescĭ.

Dorobanţiĭ de Muscel şi de Ilfov, puşcărind şi puşcăriţĭ fără preget despre unghĭul bastionuluĭ apusan, ĭar ceĭ din judeţele înfrăţite ale Milcovuluĭ, Putna şi Rômnicul, trăgênd mereŭ în contra unuĭ parapet maĭ meridional, care şi el le ştirbesce rôndurile, formézĕ împreună, pe laturea stângă a fortuluĭ, un larg semicerc de arme ce scapără şi schînteĭézĕ fără de încetare. Companiile de Dorobanţĭ din Mehedinţĭ şi Sucéva le înlesnescŭ schimburile, ca trupe de sprijinire.

Toţĭ susţinŭ lupta cu o înfocată întĕrîtare ce nu 'ĭ face totuşĭ a se abate întru nimic de la regulata îndeplinire a mişcărilor tactice.

Armaţĭ maĭ toţĭ cu puscĭ de sistem Krynka, recruţiĭ noştri cari aŭ venit în mare parte la răsboĭu cu mintenele şi cu sucmanele lor ţĕrănescĭ, cutézĕ a păşi fără sfiiélă sub bătaĭa cu mult maĭ lungă şi maĭ sigură a ţevilor Martini mânuite de Nizamĭ; fără de şovăirĭ, fără de înspăimêntare, îndemânaticĭ şi inimoşĭ, ca şi când arŭ fi vechĭ oşteni încercaţĭ, eĭ înaintézĕ şi se napoĭescŭ în regulă, de pre semnalurile date, şi numaĭ fiorul vĕrsat în trup de plumbul ucigaş, silesce pe câte unul a'şĭ părăsi cu durere datoriile sale ostăşescĭ.

Aĭ ḑice, vĕḑênd cu câtă precisiune, cu câtă hotărîre se alternă şi se împrospătézĕ mereŭ li-

www.dacoromanica.ro

niile împrăştiate şi tare primejduite ale tiraliorilor, că eĭ îşĭ facŭ deprinderile lor militare pe câmpul de manevre, cu acea deosebire numaĭ că toţĭ simtŭ cum că ochĭul ce'ĭ trece acum în revistă şi le pândesce greşelile este chĭar clipirea încruntată a morţiĭ, ĭar rĕsplata ce'ĭ aştéptă e viaţa, e onórea, e libertatea, e gloria!

Maĭorul Gĭurescu, îndemnând pe soldaţiĭ sĕĭ, chĭar pe liniele cele maĭ înaintate ale tiraliorilor cade, cel d'âncĕĭ dintre şefĭ, lovit drept în frunte de un glonţ, şi încunună viaţa sa de vrednic ostaş cu o mórte de eroŭ.

Călcând pe urmele luĭ, maĭorul Ĭene, nerăbdător de a vedé cu ochiĭ déca lovescŭ drept la ţintă focurile ce companiile sale îndreptézĕ asupra duşmanilor din dosul unuĭ val de pământ transformat în pripă de soldaţiĭ sĕĭ, vitézul bacaón maĭorul Ĭene sare în picĭóre d'asupra pararapetuluĭ, expunêndu'şĭ nesocotit viaţa sa. Un sergent, speriat de aşa cutezare, îl trage răpede în şanţ; dar el se întórce îndată la postul sĕŭ de observare, de unde la moment şi cade, străpuns d'a curmedişul în pĭept şi în umĕr de un glonţ ucigĕtor.—„Înainte, copiĭ! Daţĭ de tot!“ şoptesce el rĕsturnat în sânge şi proptit pe sergentul ce'l susţine, rostind âncŏ la césul morţiĭ, mêndrul vĭers de răsboire al strămbunilor noştri.

Locotenenţiĭ Nic. Radovicĭ şi Pav. Bordénu

www.dacoromanica.ro

cadŭ şi eĭ morţĭ la posturile lor, de-a-rôndul cu vre o sută de voĭnicĭ soldaţĭ.

Dar altora, maĭ numeroşĭ, sórta răsboĭuluĭ se mulţumesce a le rĕsplăti bàrbăţia lor numaĭ cu rănĭ.

Sublocotenentul Spiroĭu, cu sângele curgêndu'ĭ şirôĭe pe obraz, îşĭ păstrézĕ pênĕ la sfêrşit locul sĕŭ în rôndurile columneĭ.

Locotenentul-colonel Măldărescu, luând comanda întregeĭ liniĭ de atac, dupe mórtea maĭorilor Ĭene şi Gĭurescu, îşĭ simte de o dată slăbind sub dînsul amêndouĕ picĭórele, pĕtrunse fără de veste de un glonţ. Lungit în patul pe care îl ducŭ la ambulanţă, el trece pe dinainté colonelului Slănicénu, opresce pe brancardieri şi, pe când face şefuluĭ raport despre ceĭa ce se petrece în fruntea bătăiĭ, un alt glonţ, şuĭerând pe lângă dînşiĭ se înfige în stinghia de lemn a patuluĭ. Dar acum nimenĭ nu se maĭ tulbură de asemenea mĕrunţişurĭ.

Maĭorul Burilénu şi căpitanul Chivu, pe când comandaŭ călare batalióne, simtŭ caiĭ ucişĭ sub dînşiĭ şi îşĭ urmézĕ funcţiunile pe jos.

Unul dupe altul, aŭ dispărut din vederea oştilor, — morţĭ, răniţĭ sĕŭ rĕmaşĭ pe jos — maĭ toţĭ şefiĭ de brigade şi de batalióne.

Trupele ânsĕ tragŭ mereŭ cu îndêrjită mânie asupra parapetelor ce le ascundŭ pe duşmanĭ. Pre-

www.dacoromanica.ro

cum zmeii din poveşti, vitejii noştri *Curcanŭ se batŭ* amarnic *cu pămêntul.*

Ca să sprijine mai tare o luptă aşa de puçin drépptă şi nepotrivită pentru pedestrimea nóstră, comandantul ordonă ca douĕ din bateriile de tunurĭ ce lucréză în frontul posiţiunilor turcescĭ, să fie suite în grabă pe muchea délului, spre a isbi şi din lature fortul principal. Învingênd atuncĭ tóte greutăţile suişuluĭ, tunurile căpitanilor Calenderu şi Borănescu isbutescŭ a se aşeḍa în dosul trupelor luptătóre, pe nisce valurĭ părăsite de inamic, şi de acolo începŭ a fulgera cetăţuĭa.

Dar Turcii nu pregetă de a le rĕspunde, vĕtămând câţi-va ómenĭ şi caĭ din artileria nóstră.

Cât de iuţĭ şi de stăruitóre sunt împroşcăturile agresorilor, care de sigur nu cadŭ tóte în sec, ele totuşĭ nu facŭ a scădé în mod simţitor, înḍĕrĕtnicia cu care se apără inamicul.

Prin vêrtejurile de fum ale aprigeĭ puşcăririĭ, se zăresce comandantul Turcilor, un miralaĭu călare pe un cal alb, alergând de la un fort la celalt, mutând mereŭ din loc cele treĭ tunurĭ cu care el întreţine focul pe puntele cele maĭ primejduite, îndemnând, îmboldind pe aĭ sĕĭ cu o deosebită energie.

Într'un moment, aĭ noştri îl credŭ mort, cŏcĭ îl vĕḍŭ cufundându-se de o dată; dar pe semne,

www.dacoromanica.ro

numaĭ calul luĭ cel alb a fost rănit; cŏcĭ resistenţa forturilor urméză cu aceĭaşĭ învĭerşunare.

— „Încerca se-va acum un asalt general în contra fortuluĭ celuĭ mare?

„Sunt treĭ rônduri de şanţurĭ şi fie-care dîn ele ne póte costa tot atâţĭ ómenĭ câţĭ aŭ perit, — maĭ adesé fără de vre o ispravă hotărîtóre, — dinainté redutelor de la Griviţa.

— „Cuteza-va să sacrifice fără cruţare pe toţĭ ceĭ treĭ miĭ de Dorobanţĭ, ce 'ĭ aŭ fost încredinţaţĭ?

„Şi apoĭ este óre convins că va obţine un succes deplin, acum când ora e târdie, trupele ostenite, retragerea primejduită prin rovinele de la Lescovĕţ; când muniţiunile începŭ a lipsi, ĭar prenouirea lor este cu neputinţă, de óre-ce columna de muniţiunĭ a fost împĭedecată la trecerea eĭ printr'un sat părăsit de Turcĭ, căruĭa Bulgariĭ îĭ dase foc.

— „De pre bastiónele şi de pre curtinele forturuĭ lor şi cu armele perfecţionate, fie-care puşcaş turc póte secera cu înlesnire, la un asalt, cel puçin cincĭ, şése agresorĭ, şi în amêndouĕ forturile de la Rahova potŭ fi ca la vre o 2000 de Nizamĭ, cari, de când aŭ slăbit focurile în contra cetăţuieĭ de la flancul drept, parŭ a se fi grămădit cu toţiĭ pe parapetele celeĭ centrale.

„Ânsĕ, patru miĭ de Nizamĭ, în redutele de la Gorni-Dubnik aŭ doborît în şanţurile lor peste

www.dacoromanica.ro

12,000 soldaţi ruşi din garda imperială, mai nainte ca ceĭ-l-alţi 28,000 ce mai rĕmâneaŭ generaluluĭ Gurko, să fi putut pĕtrunde în interiorul redutelor[1]). Şi aci, abĭé décă ar fi câte duoĭ de aĭ nŏştri de dat în prada fie-căria din ţevile ce 'ĭ pândescŭ de pe crestele fortuluĭ...

— „Ierta-mĕ-va vre o dată consciinţa,.... ĭerta-mĕ-va părintele oştireĭ şi al poporuluĭ românesc, Domnitorul nostru, carele a recomandat să se cruţe viaţa ómenilor,.... ĭerta-mĕ-va chĭar deşĕrta şi mult-înduoĭósa fală a unuĭ succes atât de scump dobêndit,.... pentru o faptă aşa de cutezătóre,.... aşa de nesocotită?“ —

Asemenea gênduri turburaŭ negreşit pe comandantul ósteĭ românescĭ, pe când el, rĕmas aprópe singur spre a dirige mişcările columnelor

1) Oştile rusescĭ care, la 12 octomvrie, aŭ atacat fortul de pămênt şi duoĕ micĭ redute de la Gorni-Dubnik, în care se aflaŭ ca la 4,000 Turcĭ cu patru tunurĭ, eraŭ compuse din 36 batalióne pedestrime din garda imperială, 27 scadróne de cavalerie şi 112 tunurĭ. Un alt corp de 33 scadróne, printre care se numĕra şi cavaleria de Roşiorĭ şi Călăraşĭ românĭ, cu 7 batalióne de pedestrime şi 3 tunurĭ, opera în acelaş timp o diversiune asupra întăririlor învecinate de la Dolni-Dubnik, pentru ca garnizóna turcéscă de aci să nu mĕrgă în ajutorul celeĭ din Gorni-Dubnik. Cu tóte acestea, Ruşiĭ n'aŭ luat cu asalt în acea ţi, perdênd 4,000 morţĭ şi 8,000 răniţĭ, decât redutele cele micĭ; ĭar către sĕră, garnizóna din fort s'a predat de sineşĭ, simţindu-se înconjurată de o armată ce se urca âncŏ la numĕrul considerabil de 28,000 ómenĭ.

www.dacoromanica.ro

de atac, îşĭ alesese loc pentru sine şi pentru statul sĕŭ major, drept în mijlocul luptătorilor, în zona cea maĭ pericolósă a glónţelor.

Şi 'ntr'adevĕr, alăturĭ cu şeful, locotenentul-colonel Rosetti priimesce în mantela ce era închiăiată pe dînsul, un glonţ care 'ĭ găuresce numaĭ h· Alt glonţ turcesc, maĭ grosolan în glumele sale, vine să dea în trécĕt o sărutare pe buza tênĕruluĭ sub-locotenent Ghica, nepot al vredniculuĭ Domn moldovén Grigorie-Vodă Ghica; dar junele voĭnic scuĭpă jos duoĭ dinţĭ din gură şi, fără chĭar a descăleca, îşĭ urméză serviciul sĕŭ de ordonanţă, cu batista la buze.

Apoĭ locotenenlul-colonel Dimitrescu, şeful de stat-major, voind să încalece ca să mérgă să îndrepteze direcţiunea tunurilor la una din cele douĕ bateriĭ ce, în cursul bătălieĭ, se transportase d'asupra plaĭuluĭ, Dimitrescu este silit să se ducă pe jos, cĕcĭ calul sĕŭ cade rănit, tocmaĭ când el îşĭ pusese picĭorul în scară.

Ordonanţele pornite de la posturile de Roşiorĭ şi de la bateriile călăreţe din flancul drept, abĭé cutéză să pĕtrundă sub grindina de projectile, în mijlocul căria se vede mişcându-se mica escortă a şefuluĭ ce însuşĭ conduce lupta; iar Călăraşiĭ cari pórtă ordinele sale scrise pe la diferitele punturĭ ale câmpuluĭ de bătaĭe, sunt, chĭar de la plecare, expuşĭ a culege în sîn vre un glonţ popritor.

www.dacoromanica.ro

De aceĭa, unul dintr'înşiĭ căruĭa la un moment de grŏznică înteţire a focurilor turcescĭ, colonelul îĭ impune straşnic ca nu cum-va să paţă ceva în cale, descalecă în pripă, îşĭ face treĭ crucĭ şi plécă fugind dabuşelé ca un dihor, pitulându-se astfel pe sub vîjîitul puscelor inamice. Tot astfel se 'ntórce el ĭute cu sarcina'ĭ îndeplinită; dar rĕsuflarea i s'a oprit în pĭept şi, căḑénd jos de obosélă, el numaĭ cu mâna póte să arate rĕspunsul, asuns sub cureaua de la brâŭ.

Dar, ce să maĭ spuĭu, domnilor! Tótă óstea stă acum sub plóĭa glónţelor. Uĭtase toţĭ primejdia şi nu maĭ sciaŭ a'şĭ da séma despre dînsa; li se părea dóră sbêrniit supĕrător de trîntorĭ, şuĭeratul plumbuluĭ ce cădea de tóte părţile în jurul lor. Nicĭ maĭ căta vre unul în sus ca să véḑă unde are să plesnéscă în senin şrapnelele fumegóse cu grindină omorîtóre şi unde se vorŭ maĭ sparge obuzurile, făcĕnd próşcă împrejurul lor.

„Priveghind lupta chĭar din sînul eĭ," — îmĭ spunea un amic, de soĭul sĕŭ şi pênĕ în ajunul răsboĭuluĭ simplu *ciocoĭu particularnic*, cum ḑicŭ civililor soldaţiĭ noştri, dar carele călare şi cu condeĭul în mână a servit acolo neîntrerupt ca ofiţer de ordonanţă, — „ajunsesem cu toţiĭ să ne neprindem destul de binişor cu acel poznaş concert de fiuĭerăturĭ mĕrşave şi de pocnete uluitóre; şi cu tóte că nu mĕ daŭ de fel drept un

www.dacoromanica.ro

vitéz, aşa tare mĕ serbedişem de acea tócă îndrăcită, încât mĕ pot jura că am stat tótă ḑioa în mijlocul focurilor, nu cu inima, ci cu çigareta în dinţi. Fumul îmĭ ţinea de fóme, de frig şi de frică. De atunci m'am şi putut încredinţa că la om se tocesce în răbdărĭ chĭar şi simţul de proprie conservare, când pe câmpul de bătălie vede mereŭ mórtea rĕsgâĭată trăgêndu'şĭ fără milă danţul prin vecinĭ".

Déca asemenea simţirĭ încércă, domnilor, sub bătaĭa glónţelor, ceĭ cari nu ţinŭ în mânĭ arma răsbunătóre, apoĭ lesne se înţelege cu ce ĭuţélă şi cu ce îndêrjire le vine a se întrece la rĕspunsurĭ, celor cari aŭ cu ce rĕspunde. De aceĭa, schimbul de focurĭ a stat, în acea ḑi, mereŭ viŭ, întĕrîtat, arţăgos, cumplit pe plaĭurile Rahoveĭ; puşcaşĭ şi tunarĭ, de o parte ca şi de alta, aŭ tras neîncetat, aŭ tras fără cruţare. Voiniciĭ cu sufletele aprinse, cu vinele încleştate în luptă, *aŭ dat pe mórte, aŭ dat de tot!*

Bateriile din tóte părţile aŭ mugit fără încetare tótă ḑioa, însoçite mereŭ de puşcărirea, când pripită, când maĭ rară, a focurilor de tiralioŕ.

Acest sgomot infernal se aude acum de vre o şépte ore, vuind fără curmare de pe créstа şi dupe povêrnişul meridional al délurilor Rahoveĭ. Dunărea îĭ pórtă rĕsunetul pênĕ departe, departe la Celeĭu şi la Măgurele. Dar dincolo peste rîŭ,

www.dacoromanica.ro

el deştéptă şi glasul tunurilor românescĭ din Bechet, care începŭ a'şĭ asvêrli şi ele bombele în oraşul năpustit al Rahoveĭ şi chĭar pe d'asupra luĭ, pe culmele cele coprinse de oştile răsboitóre.

La Rahova, în adevĕr, locuitoriĭ bulgarĭ, pitiţĭ în casele lor, aştéptă cu temere resultatul acesteĭ lupte prelungite, cutezând abĭé să întrebe despre cele ce se petreceaŭ d'asupra capuluĭ lor, pe Roşiorii şi pe Călăraşiĭ, ce din când în când se trămitŭ de ceĭa parte, spre a vedé déca nu cum-va malul opus ar putĕ fi de un sprijin maĭ folositor.

Din nenorocire, câte-va deşérte loviriĭ în oraş şi pe câmp fură singurul ajutor ce veni în acea ḑi de dincolo de Dunăre, şi negreşit că mult maĭ de lipsă ar fi fiost companielor care atacase fortul despre apus, o întărire de vre o treĭ patru sute de miliţienĭ ce se aşteptaŭ să fie trămişĭ la gura Skituluĭ, sub conducerea maĭoruluĭ Obedénu.

Astfel ânsĕ cum se petrece întrégă ḑioa, în frămêntările uneĭ lupte obstinate, fără de succes definitiv pentru nicĭ una din părţĭ, numaĭ viind nóptea, se putură potoli cu încetul focurile. Întunericul singur putu face pe toţĭ să'şĭ aducă aminte că orĭ ce luptă trebuĭe să aĭbă un sfêrşit. Atuncĭ, pentru ântĕĭaşĭ dată, resimţiră toţĭ ostenéla uneĭ ḑile fără de susţinere materială.

Datoriile către morţĭ şi răniţĭ fură ânsĕ în-

www.dacoromanica.ro

deplinite, mai nainte de a intra oştirea în posiţiunile sale de nópte.

Când merseră să ridice cadavrul luĭ Gĭurescu, alăturĭ cu dînsul zăcea cânele sĕŭ, care 'l însoţise pretutindenĭ. Bĭetul animal, vĕḑênd pe stăpânul sĕŭ căḑut cu faţa sângerată, se apropiase de dînsul ca să'ĭ ştérgă sângele cu limba, dar îndată un alt glonţ ucise tot acolo şi pe credincĭosul *câne al soldatuluĭ.*

Maĭ este óre trebuinţă, dupe tóte amĕnuntele ce v'am presentat asupra acesteĭ eroice dar nehotăritóre lupte, să vĕ descriŭ sub ce triste şi descuragĭătóre impresiunĭ s'a petrecut nóptea următóre ?

Oştile, sleite de puterĭ prin acea încordare, neîndestulată în cursul uneĭ ḑile întregĭ, aveaŭ mare nevoĭe de odihnă, de întremare, de munitinnĭ. Tóte acestea li se deteră, atât în avanposturile de d'asupra Lescovĕţuluĭ, cât şi în tabĕra principală de la Selanoviţa.

Asemenĭ şi brigada de cavalerie, ţinută tótă ḑioa în aspră şi activă veghiere, se retrase în bivoacurile sale de la Bucoviţa.

A duoa ḑi, la 8 noemvrie, nu se făcură alte mişcărĭ decât óre-care recunósceri din colo de Ogost, executate de către un escadron de Roşiorĭ, carele captură câte-va care de provisiunĭ, destinate oştilor turcescĭ din Rahova.

Ni se asigură că, în partea despre rĕsărit,

www.dacoromanica.ro

unde locul e închis şi mai puçin expus la vênturile de pe Dunăre, céţa cea mai désă a domnit tótă ḑioa, astfel încât, şi voind, ar fi fost peste putinţă pedestrimiĭ să mai încerce odată atacul din ajun.

Târḑiŭ către séră s'a mai limpeḑit atmosfera. Atunci garnizóna din forturĭ a putut vedé oştile despre Lescovéţ şi Selanoviţa, rônduite astfel încât ea bănui negreşit că aŭ de gênd a se strămuta şi dînsele pe malurile Skituluĭ şi Ogostuluĭ, spre a'ĭ tăia orĭ ce retragere în direcţiunea Arceruluĭ, Lomuluĭ şi Vidinuluĭ.

E probabil că subt impresiunea uneĭ asemenea temerĭ, aŭ luat Turcii hotărîrea de a părăsi ĭute, pe furiş şi în întunericul nopţiĭ posiţiunile lor.

Despre acéstă decisiune ânsĕ n'a resuflat altă scire decât informaţiunea ce aŭ dat generaluluĭ Meyendorff posturile de Călăraşĭ, cum că o mică céţă de tunarĭ se coborîse către séră, călărĭ, din forturĭ ca să cerceteze mişcările împresurătorilor, şi apoĭ âncŏ scirea ce priimi tot către séră, de la un bulgar, colonelul Slănicénu, că Turcii aŭ trămis un agă în Rahova ca să le adune câteva care pentru răniţĭ.

Bănuiéla despre o fugă nopturnă îndemnă pe generalul rus a ordona să se dispună posturĭ de călăreţĭ şi de pedestrime în diferitele punturĭ practicabile ale Skituluĭ şi Ogostuluĭ; ĭar pe colonelul român îl povăţui a pregăti un despărţĕ-

www.dacoromanica.ro

mênt de oştire pedéstră şi de tunurĭ, care la cas de trebuinţă, să mérgă a întări trupele de la Skit.

Înţelepte eraŭ aceste prevederĭ şi bune aceste pregătirĭ; dar nimenĭ nu s'a putut gêndi că Turcilor le va veni un ajutor, pe care nu este datnicĭ celor maĭ dibacĭ strategicĭ a'l răsipi.

Acest ajutor, domnilor, a fost céţa, o adevĕrată céţă de noemvrie pe Dunăre, o céţă de acelea care ţinŭ une-orĭ vapórele câte treĭ şi patru ḑile pironite la câte un mal fără de adăpost.

Mahomet a avut de astă dată trecere la vechĭul ḑeŭ al Dacilor, la unchĭaşul Danubiŭ, carele, posomorit şi ponivos, 'şĭ a înfăşurat tot culcuşul într'o pîclă îndesată.

Profitând cu dibăcia desperărit de acéstă favóre a ḑeilor păgânescĭ, Turcĭĭ aŭ început, pe la mijlocul noptiĭ, să tragă focurĭ rarĭ de pe bastiónele lor din stînga şi din faţă, ca să atragă atenţiunea maĭ cu sémă în acele părţĭ; în vremea acésta, glóta lor, sciind bine că nu va găsi liber podul de pe Skit, unde strejuĭa bstalionul Dorobanţilor mehedinţenĭ, comandat acum de căpitanul Merişescu, glóta, ḑic, alese pe tăcute un loc pe Skit, cu mult maĭ jos de pod, şi find-că malurile rîurilor sunt pe acolo nalte şi drepte ca păreţiĭ unuĭ şanţ, adûnc de duoĭ şi treĭ metri şi larg ca de ḑece pênĕ la duoĭ-spre-ḑece metri, ĭar fundul gârli e noroĭos şi cu greŭ practicabil, eĭ aruncară cu grab în apă, sacĭ, saltele,

www.dacoromanica.ro

corturĭ, bagagie, tot ce găsiră şi adusese cu dînşiĭ, spre a'şĭ face astfel o trecĕtóre. Pe acel móle şi tăcut zăgaz se strecurară binişor şi fără sgomot, ceĭ maĭ mulţĭ soldaţĭ validĭ aĭ garnizónei, luând cu sine, despuĭate de orĭ ce greutăţĭ accesoriĭ, cele douĕ séu treĭ tunurĭ, care le servise la apărare în cetăţuĭ.

E probabil că acéstă fugă, aşa bine secundată de opăcirile atmosferei, se şi operase în mare parte, când, pe la treĭ ore din nópte, o despărţire din garnizóna turcéscă, rĕmasă în urmă spre a ocroti carele cu bagagie, cu muniţiunĭ, cu răniţĭ şi chĭar chesónele tunurilor, se presentă la pod, cercând a 'şĭ face trecere, prin rĕsbaterea companiilor nóstre de Dorobanţĭ.

Acestea ânsĕ sciură a li se împotrivi cu bărbăţie; o luptă de vre o treĭ ore se încinse acolo, pe întunericul noptiĭ şi al ceţeĭ, împuşcând uniĭ uniĭ într'alţiĭ, maĭ mult de pre auz decât pe ochite.

Totuşĭ, podul rĕmase închis fugarilor turcĭ, pe cari 'ĭ poprise în loc păretele viŭ format de Dorobanţiĭ noştri.

Pe Roşiorĭ îĭ vestesce despre acéstă luptă puşcărirea ce se aude în depărtare, precum şi tropotele uneĭ cete de caĭ aĭ Ulanilor ruşĭ de la strejile înaintate, cari, speriindu-se în întuneric de primele detunăturĭ, îşĭ rupsese căpestrele şi sosesc în fuga mare pĕnĕ în bivoacul românesc.

www.dacoromanica.ro

Dar negura este aşa de orbitóre încât călărimiĭ nóstre îĭ stă peste putinţă de a se cerca măcar să apuce înainte pe drumul cel îngust şi brăzdat cu făgaşe şi cu glodurĭ, ce şerpuĭesce pe malul rîpos al Skituluĭ.

Abiĕ pe la 5 ore diminéţa, bateria călăreţilor, însoţită de treĭ scadróne, isbutesce a se aşeda pe sprîncéna déluluĭ din faţa poduluĭ, ca să ajute prin focurile sale, îndelungata şi vitejésca apărare a pedestrimiĭ. Curênd dupe aceĭa, o parte din Roşiorĭ, făcêndu'şĭ loc prin céţa alburie, năvălesce cu ĭuţélă asupra Turcilor înglotaţĭ şi nimicind într'o clipă a lor resistenţă desperată, înlesnesce luarea în pradă a uneĭ sute treĭ-decĭ de care cu bagagie, arme şi muniţiunĭ, a treĭ chesóne de tunurĭ şi a vre o 50, 60 de robiţĭ.

Dintre apărătoriĭ acestuĭ convoĭu, mulţĭ picase sub focurile trase de batalionul căpitanuluĭ Merişescu; alţiĭ sub săbiile plotónelor de Roşiorĭ.

În acea învălmăşélă, unde pe nevĕdute arsura glónţelor, vêrful baĭonetelor şi tăişul săbiilor ajungŭ pe luptătorĭ, Turciĭ, simţindu-se acum strînşĭ de aprópe şi fóră scăpare, strigaŭ din rèsputerĭ: *Allah!* şi *Aman*! Eĭ duceaŭ dorul celor cari, de cu nópte, avusese parte a se furişa peste Skit.

Toţĭ aceĭa într'adevĕr, — de şi numĕrul lor nu póte să fi fost mare, cĕcĭ în diferitele lupte de la 7 şi 9 noemvrie s'a putut constata că, din

www.dacoromanica.ro

ómenii garnizónei perise mai bine de cinci sute, — toţi cei ce trecuse apa pe podul lor de aşternuturi, fugeaŭ acum spre Cotuzlui, ocolind prin bălţile şi tufişurile lunceĭ, posturile nóstre de la Hârleţ.

Generalul Meyendorff însciinţase dîndĭ de diminéţă pe colonelul Slănicénu că îşĭ propune a'ĭ urmări cu cavaleria sa, îndată ce se va mai lumina de ḑioă şi că speră a'ĭ prinde pe toţi.

Pentru acest sfârşit, comandantul brigadeĭ românescĭ, colonelul Creţénu, a trămis cinci din escadrónele sale, subt ordinile locotenentuluĭ-colonel Kiriţescu, ca să înainteze pênĕ la Cotuzluĭ, hărţuind şi robind pe fugarĭ.

Acéstă operaţiune complementară a coprinderei Rahoveĭ se şi începuse cu óre-care succes de către Roşiorii noştri, când eĭ primiră drept ajutor alte câte-va scadróne de Ulanĭ ruşĭ veniţĭ pe la Hârleţ.

Colonelul acestora, temêndu-se ânsĕ de a obosi pré tare caiĭ sĕĭ şi de a nu pré ajunge la timp, călare, pe inamicii cari eraŭ pe jos, apoĭ âncŏ şi tare supĕrat pe pustia de céţă care nu voĭa de loc să se răsipéscă, stătu cât-va timp la înduoĭélă, consultându-se în limba ruséscă, dinaintea ofiţerilor noştri cu un locotenent-colonel ce comanda bateria călăréţă a Ruşilor. Din vorba lor aĭ noştri nu pricepură alt-ceva decât alternativa ce eĭ îşĭ puseră la sfârşit, întrebându-se unul

www.dacoromanica.ro

pe altul: Въ передъ? adică *Înainte?* séŭ Назадъ? *Înapoĭ?*

Colonelul se hotorî pentru ticnitul Назадъ! Scadrónele de Roşiorĭ trebuiră să asculte de dînsul, ca maĭ mare la rang; renunçând dar cu părere de rĕŭ la succesul ce le înlesneaŭ aşa de bine împrejurările, fură nevoite să facă şi ele Назадъ.

Negreşit că, în cualitatea sa de bun şi prevĕdĕtor aliat, înţeleptul colonel n'a voit să maĭ încarce budgetul, aşa de împovĕrat al ţĕreĭ nóstre, cu întreţinerea a câtor-va sute maĭ mult de prisonierĭ otomanĭ flămêndĭ.

Se întórseră dar toţĭ spre Rahova, unde cavaleria a intrat maĭ în acelaş timp când colonelul Slănicénu se cobora în oraş din întăriturile rĕmase acum în mânile ostaşilor românĭ.

Să nu maĭ întunecăm bucuria succesuluĭ dobêndit, prin descrierea respingĕtóre a câtor-va cadavre de bĭeţĭ soldaţĭ românĭ, ce s'aŭ aflat în forturĭ, gróznic batjocoriţĭ şi măcelăriţĭ de Nizamiĭ otomanĭ, cari 'ĭ prinsese, póte numaĭ răniţĭ, în bătălia de la 7, şi cu ĭataganul le crestase adûnc semnul crucii pe pĭept şi pe pêntece. Atât numaĭ să spunem că, la Rahova ca pretutindenĭ în acéstă campanie, s'a dovedit că în răsboĭu ostaşul turc, fie *Nizam* orĭ *Başibuzuc*, fie *Seid* orĭ *Paşă*, rĕmâne pururé o fĭĕră sĕlbatică,

www.dacoromanica.ro

un lup turbat, ce nu'şĭ schimbă năravul, de o dată cu pĕrul.

Rahova era acum a nóstră. Roşiorii şi Dorobanţii împlântase pe bastiónele forturilor eĭ stégul cu treĭ colorĭ al Românieĭ.

Dîndĭ de diminéţă ânsĕ, pe la 7 ore, în acea ḑi de 9 noemvrie, generalul Lupu trecuse de la Bechet Dunărea spre a constata isbênda şi a lua comanda nouilor posiţiunĭ, câştigate de oştile românescĭ ce operaŭ decindé.

Rahova rĕmase în deplina nóstră stăpânire, dupe un atac al trupelor nóstre, care, déckă nu sdrobise, dar în orĭ-ce cas înfricoşase pe Turcĭ într'atâta, încât eĭ o deşertară cu pripă şi nicĭ se maĭ gêndiră a o recăpĕta.

Cu o lună şi maĭ bine înainte de acésta, un corp însemnat de cavalerie şi de tunurĭ rusescĭ renunţase a o coprinde, dupe o bombardare de maĭ multe ore. Dar în anul 1829, când generalul rus Geismar luă Rahova din mâna Turcilor, în luna luĭ maĭu, cu pĭerderĭ mult maĭ simţitóre decât cele ce am încercat noĭ la 1877, în 7 şi 9 noemvrie, Ruşiĭ nu se putură menţine mult timp într'însa şi fură siliţĭ de Turciĭ de la Vidin a se retrage peste Dunăre.

Pre noĭ, nu Turciĭ ne aŭ făcut să părăsim Rahova, pe care totuşĭ am câştigat'o cu sângele vitejilor noştri.

www.dacoromanica.ro

Dar acesteĭ coprinderĭ a Rahoveĭ de către oştirile românescĭ, i s'aŭ făcut, domnilor, imputărĭ felurite şi chĭar contradictorĭĭ.

S'a ḑis, bună-óră, că luarea Rahoveĭ n'a fost un succes deplin, de vreme ce forturile eĭ nu s'aŭ coprins prin asalt.

Acéstă obĭecţiune mi se pare, mie unuĭa, a fi numaĭ speciósă, şi pentru ca ea să obţină încuviinţarea tuturor, ar trebui maĭ întâĭ ca belicoşiĭ eĭ născocitorĭ să se însărcineze a dovedi lumiĭ culte că nu este bine când cu puçină pĭerdere de ómenĭ, dar cu dovedire învederată de curagĭu se câştigă în răsboĭu posiţiunile trebuitóre, ci că trebuĭe neapărat ca în şanţurile fie-cărĭĭ cetăţĭ coprinse, să se aşterne drum neted pe împlutură de cadavre.

Dar atuncĭ, reprobaţiunea căḑută pe luarea Rahoveĭ s'ar întinde asupra întregeĭ tactice moderne a armatelor prusiane, întru ceĭa ce privesce coprinderea cetăţilor fortificate.

Strategiciĭ Prusieĭ sunt de părere astăḑĭ, că cetăţilor întărite li se cuvine maĭ mult jertfă de timp şi de răbdare, prin straşnice împresurărĭ armate, decât jertfă de ómenĭ prin asalturĭ. Şi mi se pare că, întru acésta ca în multe altele, eĭ judică sănĕtos.

Despre luarea Rahoveĭ, s'a maĭ spus ânsĕ şi contrariul, adică cum-că s'a pĭerdut în juru'ĭ pré multă lume pentru un resultat neînsemnător.

www.dacoromanica.ro

Vre o 280 ómenĭ, cu morţĭ şi cu răniţĭ, dintr'o oştire totală de aprópe 7000,. mi se pare a nu fi tocmaĭ multă pĭerdere, când orĭ-ce redută, luată séü neluată şi în genere maĭ puçin importantă decât posiţiunea strategică de la Rahova a costat, maĭ ales aliaţilor noştri, nu sute, ci miĭ şi çecimĭ de miĭ de ómenĭ.

În fine s'a çis că este o ruşine de a nu fi prins garnizóna din Rahova, care a fugit nóptea hoţesce.

Aci ĭar, cuvintele criticeĭ mi se parŭ fórte puçin întemeĭate.

Lasă, maĭ întêĭ, că de ar fi vre o ruşine în ceĭa ce s'a întêmplat la Rahova în nóptea despre 9 noemvrie, aceĭa ar privi numaĭ pe fugariĭ turcĭ, cŏcĭ la noĭ se çice că *fuga*, deşi sănĕtósă, este ânsĕ *ruşinósă*, şi noĕ, déca ni se póte imputa ceva, e tocmaĭ că ne am lipsit de plăcerea lesnicĭósă, dar în realitate cam zădarnică, de a fugi călărĭ pe urmele pĕcătoşilor de Turcĭ, cari 'şĭ luase lumea în cap, îngroziţĭ de atacurile nóstre.

Aci ânsĕ, osebit de vestitul Назадъ, care, precum aţĭ auçit, a fost sentença decisivă în acéstă afacere, apoĭ să nu uĭtăm că s'a vîrît la mijloc şi un factor fisic, cu care de sigur nu se puteaŭ lupta nicĭ Roşiorĭĭ, nicĭ Dorobanţiĭ noştri.

De poznele şi de tónele ĭernatice ale Dunărĭĭ,—şi chĭar anume la Rahova—a avut a suferi

www.dacoromanica.ro

însuşĭ marele geniŭ răsboitor al Românieĭ, eroul nostru Michaĭu-Vitézul.

Ĭată ce ne spune chronica despre cele petrecute în răsboĭul Bulgarieĭ de la 1598, tocmaĭ în aceĭaşĭ lună a luĭ noemvrie.

Să aducem maĭ ântĕĭ aminte că Michaĭu, trecênd Dunărea pe la Nicopole, se urcase tot învingĕtor, pênĕ la Vidin şi acolo se luptase vitejesce în contra Turcilor; în acea vestită bătălie, fraţiĭ Buzescĭ îĭ scăpară ḑilele, ucigênd la vreme pe turcul, care îşĭ împonçişase sulița în pântecele erouluĭ.

Cronica adauge acestea:

„Dupe ce bătură acest răsboĭu, şeḑu Michaĭu Vodă sub cetatea Vidinuluĭ ḑece ḑile depline, arḑênd împrejur tótă marginea ţĕreĭ turcescĭ, şi ĭar se întórse Michaĭu-Vodă, cu tóte oştile şi cu tótă dobênda, ca să trécă Dunărea pe la Rahova[1]); ânsĕ când fură oştile jumĕtate trecute, se lăsă vênt cu vihor spre Dunăre, şi atuncĕ se împărţiră oştile şi rĕmaseră jumĕtate aşteptând ḑece ḑile, pênĕ ce se potoli vêntul; ĭar oştile aŭ tot plenuit şi aŭ ars ţéra turcéscă. Decĭ trecură cu tótă dobênda, de se adunară la noemvrie în 5, anul 6607".

Judicaţĭ acum pe dreptate şi dvóstră, domnilor, dĕca coloneliĭ noştri Slănicénu şi Creţénu,—

1) Veḑĭ în *Magazinul istoric pentru Dacia*, tom. IV. p. 291, unde cu înveḑerată greşală s'a scris: *Rusiava* în loc de: *Rahova;* acéstă eróre a fost păstrată de *N. Bălcescu* în *Istoria Românilor sub Michaĭu Vodă Vitézul*, ediţ. din 1877, pag. 306.

www.dacoromanica.ro

ba chiar şi generalul rus Meyendorff, — puteaŭ să potoléscă céţa de la Rahova, în noemvrie trecut, când însuşĭ Michaĭu Vitézul nu s'a priceput, la noemvrie 1598, să potoléscă *vêntul cu vihor* ce se lăsase pe Dunăre, la aceĭaşĭ împĭclită şi vifo-rósă Rahovă.

Nu, domnilor, să nu cătăm în deşert nodul în papură ; să nu ne silim a nimici noĭ înşine merite, care nu sunt atât ale cutăriĭ séŭ cutăriĭ personalităţĭ private, ci ale oştirilor nóstre în de obşte, ale naţiuniĭ întregĭ.

Destul, destul se vorŭ cerca strâiniĭ a ne scóte nume că, micĭ şi marĭ, nu suntem bunĭ de nicĭ o trébă.

Noĭ, să ţinem cumpĕna dréptă pentru a judica faptele nóstre din ultimul războĭu, ca şi orĭ ce alte acte ale naţiuniĭ.

Adevĕrul e că noĭ am cam moştenit de la străbuniĭ noştri, obiceĭul de a glumi şi a rîde despre orĭ-ce faptă de laudă a nóstră, de a lua în rĕspĕr pe toţĭ ceĭ dintre noĭ, cari óre-cum facŭ onóre ţĕreĭ.

Legionariĭ romanĭ, când aduceaŭ în triumf la Roma pe câte unul din căpitaniĭ lor, care se distinsese în luptele cu inamiciĭ republiceĭ, aveaŭ curiosul obiceĭu de a cânta şi de a spune în gura mare tot felul de ocărĭ şi tóte defăimările câte

www.dacoromanica.ro

le treceaŭ prin minte împotriva triumfătoruluĭ; şi poporul împrejur rîdea cu hohote.

Tot cam aşa clevetitóre parŭ a fi rĕmas şi gurile Curcanilor noştri, de óre-ce se ḑice că eĭ cântaŭ prin taberile lor din Bulgaria, o horă care, — dĕcă nu mĕ înşel, — suna cam astfel :

Oştile staŭ façă 'n façă,
Maĭoriĭ la ambulanţă,
Colonelii 'n depărtare,
Generaliĭ la hotare.

Nu rîdeţĭ, domnilor, cŏcĭ rîdem de rîsul nostru, şi de sigur nu este casul, când vorbim despre lupta de la Rahova, să batjocorim pe ofiçeriĭ noştri.

Acolo dĕcă şi generalul n'a stat tot mereŭ *la hotare*, cŏcĭ s'a grăbit a fi cel d'ântĕĭ a le părăsi, spre a lua posesiune de cetatea deşertată de inamicĭ, apoĭ de sigur colonelii n'aŭ stat *în depărtare*, cŏcĭ 'ĭ aŭ vĕḑut toţĭ stând mereŭ, cu cel maĭ mare sânge rece, în mijlocul pericolelor, semĕnate jur împrejurul lor, nicĭ măĭoriĭ n'aŭ rĕmas *în ambulanţă*, cŏcĭ duoĭ dintr'inşiĭ aŭ picat morţĭ pe câmpul de luptă, cu glónţe în frunte şi în pĭept, ĭar ceĭ cari aŭ trecut la ambulanţă, aŭ plătit acolo odihna lor fără voĭe cu plumbul scos din carnea lor.

Din ḑece ofiçerĭ superiorĭ cari mânară trupele române pe culmile de la Rahova, duoĭ le

www.dacoromanica.ro

aŭ ilustrat prin a lor mórte, alţi duoi prin ranele lor, ĭar toţi ceĭ-l-alţi prin statornica lor presenţă şi activitate în mijlocul rôndurilor de luptătorĭ, în acea zonă primejdiósă a bătălieĭ, unde fie-care glonţ putea să străpungă fără deosebire, un plept vitejesc, séŭ subt o manta soldăţéscă, séŭ subt o tunică de ofiçer.

Cu asemenea fapte ne putem în adevĕr mêndri, domnilor; cŏcĭ nu póte fi maĭ lăudată purtare a şefilor uneĭ armate, decât aceĭa de a cruţa, pre cât onórea permite, viaţa soldaţilor, — muncitorĭ aĭ pământuluĭ, — şi de a 'şĭ expune pe a lor.

Exemple ca acestea întăresc ŭ inima poporuluĭ; ĭar când inima ţĕranuluĭ este întărită prin vitejie în războĭu, atuncĭ, — am maĭ spus'o, — putem trăi încredinţaţĭ că el nu va sta în nepăsare, nicĭ se va da în laturĭ, de câte orĭ vre un pericol va ameninţa fiinţa séŭ drepturile ţĕrĭĭ.

Într'astfel aŭ preçuit lupta de la Rahova judicătorĭĭ ceĭ maĭ înalt îndreptăţiţĭ dintre pământenĭ şi străinĭ, câţi aŭ putut căpăta sciinţe exacte despre cele ce s'aŭ petrecut acolo.

Când modestia nóstră, a Românilor, a voit să subordone meritósa purtare a tuturor oştenilor românĭ de la Rahova, scopuluĭ cam secundar al întreprinderiĭ, însuşĭ împĕratul Alexandru, — carele pe atuncĭ preçuĭa valórea Românilor, de pe asprul şi nefăçăritul câmp de răsboĭu, şi nu din

www.dacoromanica.ro

sînul rĕsfăţărilor îndemnătóre la rĕŭ şi la strîmbătate ale cabinetuluĭ sĕŭ diplomatic,—împĕratul Alexandru a dat ordin ca să se sĕrbeze pe altar acéstă frumósă isbêndă a trupelor românescĭ.

În fine, Măria Sa Domnitorul, pe care ţéra l'a ales acum din noŭ, ca arbitru suprem al destinelor eĭ militare, a însemnat bătălieĭ de care v'am vorbit, locul ce ea trebuíe să ocupe în mintea nóstră şi a urmaşilor noştri.

Cutez dar a sfĕrşi, rememorând înseşĭ patrioticele cuvinte, adresate de Comandantul suprem al oştilor românescĭ, către representanţiĭ ţĕriĭ, cate-va ḑile numaĭ dupe luarea Rahoveĭ[1]):

„Cum oştirile române 'şĭ aŭ făcut datoria pe câmpul de bătaíe, o scie ţéra, o spunŭ vitejiĭ şi puternicĭĭ noştri aliaţĭ, o recunoscŭ înşişĭ duşmaniĭ noştri!

„Soldaţiĭ noştri n'aŭ desmințit nobilul sânge ce curge în vinele lor.

„Eĭ, prin vitejia lor, aŭ îmbogăţit analele nóstre militare, înscriind pe paginile acestora, numele luptelor de la *Rahova* şi de la *Griviţa*, alăturĭ cu numele glorióselor bătăliĭ de la *Racova* şi de la *Călugĕreni*".

Bucurescĭ, 1878.

Conferenţă ţinută la Ateneul român, în séra de 25 martie (6 aprilie) 1868. Tipărit în 2 ediţiunĭ: 1878 şi 1880. Observăm că ultima din aceste ediţiunĭ conţine numeróse omisiunĭ.

1) Mesagiul domnesc prin care s'a deschis sesiunea corpurilor legĭuitóre la 15 noemvrie 1877.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro

REGATUL ROMÂNIEI

și

REPUBLICA FRANCEZĂ

Cuvênt rostit în limba franceză, la banchetul dat de colonia română din Paris, în ḑioa de 10|22 maĭu, 1882, pentru încoronarea M. S. Carol I ca Rege al României.

Messieurs,

Comme c'est en France et de la France que je veux parler, vous me permettrez, j'espère, tout paysan du Danube que je suis, de hazarder devant vous, en français, l'expression de mes voeux, et

„Veuillent les immortels, conducteurs de ma langue,
Que je ne dise rien qui doive être repris!"

Je vous propose, Messieurs, de boire à la grandeur et à la prospérité de ce bel et noble

www.dacoromanica.ro

pays de France, dont la généreuse hospitalité a été, pour nous Rommains, l'une des sources les plus fécondes de notre réveil national. C'est en France qu'un grand nombre d'entre nous sont venus et viennent encore raffermir l'amour de la patrie roumaine; c'est la France qui, depuis un demi siècle, encourage et guide assidûment tous nos pas dans les voies diverses du progrès; c'est à la France aussi que nous devons, en grande partie, l'heureux choix du Souverain dont nous célébrons aujourd'hui le couronnement, comme premier Roi de la Roumanie.

Aussi, dans aucune de nos joies, Messieurs, ne devons-nous pas oublier la France, alors même qu'elle semblerait y rester indifférente.

Aux jours d'épreuves, de soucis, de danger réel pour nous, elle ne nous oubliera pas non plus, soyons en persuadés, Messieurs. La main puissante de sa grande sœur d'Occident s'étendra, comme bien d'autres fois, pour protéger et défendre la jeune Roumanie, si jamais celle-ci retombait dans le malheur.

C'est le role de la France dans l'histoire moderne, d'aider les faibles, de secourir ceux qu'injustement on opprime. On a dit cela bien souvent; mais on ne saurait trop le répéter, le rappeler; car c'est là une des plus belles gloires du peuple français, une gloire à laquelle cette nation, éminemment expansive, généreuse et pro-

www.dacoromanica.ro

digue de ses bienfaits, ne saurait renoncer, sans se soustraire par ce fait même à toutes ses autres gloires. C'est surtout au profit des autres, et pas moins en l'honneur de la race humaine, que l'on est grand par la générosité!

Cette grandeur, qui est celle de la France, personne ne sait l'apprécier autant que nous, Messieurs, puisque nous en avons éprouvé plus d'un fois les effets salutaires et vivifiants.

Aussi ne sommes nous pas de ceux qu'effraie l'apparente insouciance que l'on montre ici à notre égard. Je dirais plus; si en ce moment le public français ne s'occupe guère de nous, de nos fêtes, c'est de bon augure, c'est bon signe. Cela prouve qu'aucun péril ne nous menace; cela prouve que nous pouvons nous livrer sans inquiétude aux joies de notre bonne fortune politique.

Que notre liesse exubérante fasse même un peu rire, à nos dépends, les Français, eh bien! n'en soyons ni blessés, ni alarmés.

Nous savons tous que le rire des Français est sans malice ou plutot que leur malice est sans fiel. Ils rient, comme l'a dit autrefois un Français de la vieille roche, ils rient,

„Pour ce que rire est le propre de l'homme!"

C'est encore un vrai Français, mais tout à la fois un ami sincère de la Roumanie, un

www.dacoromanica.ro

homme aussi vif d'esprit que généreux de cœur, c'est l'historien Michelet, — si j'ai bonne mémoire, — qui, un jour, en déplorant l'avilissement dans lequel était tombée jadis la colonie romaine transplantée par Trajan dans nos campagnes et dans nos villes fangeuses, „que lave" on plutôt que ne lave pas assez, „le Danube", c'est Michelet qui a dit plaisamment de la Roumanie, qu'elle était la *Rome de boue.*

Eh bien, Messieurs, si aujourd'hui cet observateur si fin des petites causes qui amènent les grandes destinées des peuples, si Michelet pouvait voir comment la nation romaine a su, dans ces dernières années, se relever de son abaissement, en sécouer la fange et se redresser avec dignité, il répèterait peut être la même phrase, mais assurément il en changerait l'orthographe, pour reconnaître qu'aujourdhui la Roumanie est réellement *debout !*

Ne soyez pas surpris, Messieurs, si je vous parle ici d'orthographe. Veuillez bien vous rappeler que je suis membre de l'Académie Roumaine et sachez aussi que, chez nous, dans notre petit cénacle de pédants, l'orthographe est la grande affaire du jour.

Du reste, bien écrire et bien parler la langue de notre pays est aussi, pour notre peuple, un des grands moyens de révendication nationale. Notre Roi n'a pas dédaigné de s'occuper de cette

www.dacoromanica.ro

question, au lendemain même de la proclamation de Sa Royauté.

Mais je vous dis cela tout bas, Messieurs, car si l'on venait à l'apprendre dans Paris, peut être y ferait-on encore quelques gorges chaudes sur ce petit pays latin de l'Orient, où tout le monde, jusqu'au Souverain, tient à honneur de régler l'orthographe nationale, et où l'on introduit de nos jours, les termes et les titres nouveaux de *Rege*, Roi, et de *Regat*, royaume, pour désigner un nouvel état de choses en politique.

Quant à nous autres, Messieurs, nous tenons beaucoup à consacrer de la façon la plus solemnelle ce nouvel ordre de choses. Or, à nos yeux, rien n'affirme mieux notre complète indépendance que le nouveau titre de *Royaume de Roumanie*, que nous venons d'inaugurer; rien ne lui donne une sanction plus efficace, un relief plus frappant que cette couronne d'acier, taillée dans un des canons que nos braves soldats ont pris, il y a quatre ans, sur l'ennemi, couronne qui aujourd'hui même a été posée sur la tête de notre Souverain.

C'est là notre joie; c'est là notre orgeuil!

Si la France, qui a épuisé toutes les gloires, peut à l'heure qu'il est se donner, en République, le luxe d'avoir tout un peuple, d'avoir quarante millions de rois, *populum late regem belloque superbum*, il nous sied à nous Roumains, d'être

www.dacoromanica.ro

beaucoup plus modestes, et nous nous contentons, ma foi, d'en avoir crée un seul.

Mais aussi, en ce qui concerve l'unique et premier Roi de la Roumanie, nous avons grandement le droit d'en être fiers et, — affirmons le tout haut, Messieurs, — nous tenons à Lui, tous, de tout notre cœur, car nous voyons en Lui, en Son titre Royal, la sauvegarde de notre nationalité, de notre patrie, de notre indépendance!

Notre verre est encore bien petit, il est vrai; mais aujourd'hui, grâce à notre Roi, nous buvons dans notre verre.

Et bien, buvons y donc, Messieurs, de grand cœur, à la prospérité de la France, cette grande et vieille amie de notre jeune Royaume naissant!

Paris, 1881.

www.dacoromanica.ro

PIA DESIDERIA

Dare de sémă despre lucrarea operei „*Le Trésor de Petrossa*", rostită în şedinţa publică din 22 martie 1887, a Academiei Române.

Domnilor colegi,

Ĭertaţi'mĭ cutezarea, déca vin astădĭ în mijlocul dvóstre să vĕ ĭeaŭ timpul spre a vorbi de mine însu'mĭ, séŭ — ca să întrebuinţez un termen maĭ academic, — *pro domo mea.*

Într'adevĕr, acésta, vĕ încredinţez că nu o fac nicĭ cătuşĭ de puţin dintr'un spirit de presumpţiune, orĭ, — cum am ḑice — ca să laud de maĭ nainte lucrarea cărĭa, de la un timp încóce, m'am consacrat cam exclusiv.

O fac pentru că, din momentul când am intrat, cu mare plăcere, într'acest sanctuar destinat — sunt convins — a fi pururé focarul cel maĭ activ al unirĭĭ némuluĭ românesc pe câmpul culturĭĭ intelectuale, 'mĭ am şi impus datoria a nu

www.dacoromanica.ro

părăsi nicĭ odată un tĕrâm aşa de spornic, aşa de roditor.

Aci suntem chiămaţĭ pentru ca fie-care din noĭ, precât îl ĭertă puterile, să lucreze la propăşirea limbeĭ române, la desvoltarea şi înmulţirea cunoscinţelor despre istoria nóstră, la răspândirea sciinţelor printre Românĭ, şi, toţĭ din preună pentru a face ca gintea şi ţĕrile nóstre românescĭ să fie din ce în ce maĭ respectate de către vecinĭ şi maĭ preţuite de către întréga lume cultă din părţile străine.

Decĭ, fie-care din noĭ cată să'şĭ depună silinţele spre a atinge aceste ţĕluriĭ bine determinate ale activităţiĭ nóstre.

Dar, trebuĭe să mărturisim că aceste ţĕluriĭ sunt aşa de multiple şi de felurite, că dorinţele şi aspiraţiunile nóstre sunt aşa de ferbinţĭ şi de colcotitóre, încât noĕ, Românilor celor maĭ mulţĭ, ni se întêmplă maĭ tot de-a-una a îmbrăţişa la-o-laltă pré multe lucrăriĭ, a ne împrăştia timpul şi mijlócele între numeróse cercuriĭ de acţiune, şi astfel a ne răsipi puterile în pré multe direcţiuniĭ de o dată.

Osebit de fórte rare excepţiuniĭ, resultatul uneĭ asemenea agitaţiuniĭ febrile şi rĕŭ coordonate, este că productele eĭ sunt adesé maĭ prejos de ceĭa ce Românii arŭ fi în stare să sĕvêrşéscă, déca eĭ s'arŭ hotărî a'şĭ astêmpĕra şi a'şĭ domoli ardórea, pornită numaĭ (trebuĭe să o re-

www.dacoromanica.ro

cunóscem) dintr'un avênt demn de laudă; déca eĭ 'şĭ arŭ cumpăni cu maĭ mult sânge-rece puterile, şi déca fie-care din eĭ 'şĭ ar ţice pe fie-care ţi: „Atâta pot, atâta fac! De mĕ voĭ întinde maĭ departe, am să mĕ surp, fără folos nicĭ pentru ţéră nicĭ pentru mine!"

Óre — vorbă curată — nu este acésta, domnilor, ceĭa ce avem ocasiune să constatăm pe tótă ţioa printre noĭ toţĭ Româniĭ? Câte şi maĭ câte n'aŭ întreprins şi nu întreprindŭ pe tótă ţioa ceĭ maĭ mulţĭ dintre noi! Şi apoĭ, curênd le lasă păragene, în calea lor în vecĭ porniţĭ spre alte nouĕ întreprinderĭ!

Dintr'astfel de răsipă, ce póte resulta?

Un fapt, la care e timpul acum să cugetăm serios. Acesta este că tóte calităţile morale şi intelectuale cu care Românii sunt bogat înzestraţĭ, tótă sciinţa şi tóte cunoscinţele ce eĭ îşĭ adună cu maĭ mare înlesnire póte decât multe alte popóre, tóte ostenelele ce'şĭ daŭ în viaţa lor mereŭ frămêntată, tóte aceste daruri naturale sunt departe de a le asigura, în lumea cultă, rangul ce eĭ îndată 'şĭ arŭ câştiga, déca în spiritul lor s'ar înplânta o metodă maĭ sistematică de a înţelege activitatea omenéscă, o judicată maĭ sănĕtósă despre contingentele — fie el cât de modest — ce orĭ cine trebuĭe să dea propăşiriĭ naţionale,... în maĭ puçine cuvinte, o *drépţă mĕsură a putinţelor sale.*

www.dacoromanica.ro

Încŏ o dată cer ĭertare, domnilor colegĭ, décă într'o cuvêntare cu coprins maĭ mult archeologic, am cutezat la început să emit óre care consideranţiunĭ ce 'şĭ arŭ avé pôte locul lor maĭ potrivit într'o Academie de Sciinţe morale şi politice.

Am fost nevoit a le premite ca să pot scuza un fapt, ca să pot lămuri o idee. Acel fapt, acea idee, sunt că, stând de maĭ mulţĭ anĭ de ḑile departe de d'vóstră, în ţéră străină, am totuşĭ consciinţa că 'mĭ am îndeplinit tot aşa de bine, — ca să nu ḑic pôte *şi maĭ bine*, — datoriele mele către ţéră, şi ca academic român şi ca divulgator al cunoscinţelor de archeologie românéscă.

Părtaş, printre ceĭ maĭ tinerĭ, din acea generaţiune de la 1848, care 'şĭ hrănea inima cu cele maĭ viĭ şi maĭ nalte aspiraţiunĭ, — ĭar, de altmintrelé, înclinat maĭ mult din fire către ocupaţiunile literare şi istorice, — am trăit aci în ţéră, de pe la 1854 în cóce, timp de duoĕ-ḑecĭ şi cincĭ de anĭ, cătând când la dél, când la vale, un coltişor unde să'mĭ durez séŭ un palat séŭ o colibă pe locul cam viran al literatureĭ şi al istorieĭ românescĭ.

Staŭ fórte la îndoĭélă décă, într'acest mers pe dibuite, am nimerit vre o dată să aşeḑ, nu dóră o pĭétră, ci măcar o cărămidă temeĭnică.

Chĭar de aceĭa, când 'mĭ am vĕḑut pĕrul căruntind şi sănĕtatea adesé ameninţată, m'am tras

www.dacoromanica.ro

eŭ însumĭ la judicată dinaintea consciinţeĭ mele de cărturar românesc — ba chĭar şi de membru al Academieĭ nóstre, — şi 'mĭ am ḑis : — „Óre, făcênd ca pênĕ acum, lăsa-voĭŭ dupe mine vre o lucrare de adevĕrat folos, ceva care să se apropie câtuşĭ de puţin de îndrăzneţele aspiraţiunĭ şi visurĭ ale tinereţeĭ ?“

La o întrebare intimă de felul acesta, rĕspunsul póte fi de duoĕ naturĭ :

Unĭĭ, — maĭ slabĭ de ângerĭ — (şi câte exemple nu avem de acestea !) îşĭ ḑicŭ, obosiţĭ de a fi întreprins multe fără de a fi sĕvêrşit nimic : — „Ce să'mĭ maĭ bat capul ? Maĭ bine să'mĭ vĕḑ de chivernisélă. Maĭ facă şi alţĭĭ literatură şi sciinţă ! Eŭ, de aci înainte, îmĭ voĭu vedé binişor de moşie or de negustorie ; mĕ voĭu acăţa de funcţiunĭ gras retribuite or de vre un rol politic şi influent“.

De o cam dată, la noĭ aceĭa sunt priviţĭ ca ómenĭ practicĭ şi înţelepţĭ.

Alţĭĭ, — cuteza-voĭ printre dvóstră a'ĭ numi ómenĭ fără căpĕtĕĭu, perde-véră şi ḑînaticĭ ? — alţĭĭ rĕmânŭ cu dorul stăruitor de a cere studielor abstracte şi adûncite, de a cere peneĭ lor o hrană înviĭetóre pentru minte şi o dulce mângâĭere pentru inimă.

Dar când, împins atât de firea sa cât şi de rĕsgêndire, ajunge omul, în urma multor încercărĭ felurite, la o hotărîre aşa de semĕţă în modestia eĭ, atuncĭ nasce tot de o dată într'însul,

www.dacoromanica.ro

şi idea de a restrînge cercul activităţiĭ sale, de a se specialisa, de a se devota uneĭ lucrărĭ predilecte, pe care să o pótă duce la capĕt, precât se va pricepe maĭ bine.

Ĭată, stimaţiĭ meĭ colegĭ şi fraţĭ de carte, genesa şi rostul studielor şi publicăriĭ ce am întreprins a face în străinătate, şi care mĕ ţinŭ, pênĕ la un óre-care punt cu mintea, dar nicĭ de cum cu inima, departe de ţĕră şi de institutele eĭ culturale, din care am onóre a face parte.

Făcêndu-vĕ acéstă sinceră declaraţiune, nu pretind ânsĕ ca să'mĭ daţĭ deplin creḍĕmênt maĭ nainte ca eŭ să fi justificat ḍisele mele.

Tocmaĭ de aceĭa, am cerut voĭe a vĕ vorbi ceva maĭ pe larg despre lucrarea mea.

Sper că voĭu isbuti a vĕ dovedi că, sub firma eĭ restrînsă şi cam specialisată, ea póte aduce rod felurit şi îmbelşugat, atât pe tĕrâmul istorieĭ naţionale, cât şi pe acela al artelor antice, rĕsădite în ţĕră la noĭ.

Sper tot de odată a mĕ spăla de orĭ-ce împutare mi s'ar puté face, unde lucrez la cartea mea aiuré decât aicĭ, unde o scriŭ într'o limbă care nu este a mea proprie, nu este aceĭa căria cred a fi dovedit în multe rônduriĭ că'ĭ port tótă dragostea unuĭ adevĕrat fiŭ al eĭ.

Aşa dar, în darea de sémă ce m'aţĭ autorisat a face dinaintea dvóstre, despre îndelungata şi voluminósa lucrare de care mĕ ocup şi pe care

www.dacoromanica.ro

mĕ încumĕtez a o privi de maĭ nainte ca cea maĭ temeĭnică a mea zestre sciinţifică, în acéstă dare de sémă, ḑic, am să mĕ silesc a vĕ arăta, şi că subĭectul merită a fi tratat cu deosebită atenţiune, şi că mijlócele la care am recurs pentru scóterea eĭ la lumină, sunt cele maĭ de folos chĭar şi pentru sciinţa românéscă.

„Pentru ce óre — póte să mĕ întrebe orĭ şi cine — când 'ţĭ aĭ ales subĭectul operi'ţĭ capitale, pentru ce aĭ dat preferenţă descrierĭ şi studierĭ amĕnunţite a tesauruluĭ de aurarie antică, aflat din întêmplare, acum cinci-ḑecĭ de anĭ, la Petrósa, pe pólele munteluĭ Istriţa, în judeţul Buzĕŭ?“

La acéstă întrebare, îmĭ va fi, ḑĕŭ, fórte greŭ a rĕspunde în mod lămurit.

În treĭ-ḑecĭ şi atâţea de anĭ am luat adesé péna spre a înjghĭeba când fapte reale, când studióse plăsmuirĭ, maĭ tot d'auna atingĕtóre de istoria şi de antichităţile patrieĭ.

Pentru ce, dintre tóte, 'mĭ am pironit, ca să ḑic aşa, mintea maĭ cu sémă asupra rĕmăşiţelor nestemate pe care pênĕ acum ḑilnica'mĭ preocupaţiune le a scăpat de uĭtare maĭ bine póte de cum a sciut să le ocrotéscă Muzeul nostru naţional?

Óre fostu'mĭ a mintea uĭmită de acel farmec pe care basmele bĕtrânescĭ îl atribuĭe comorilor ascunse sub pământ, şi care, prin flăcărale

www.dacoromanica.ro

sinistre se destăinuiescŭ bĭeţilor muritorĭ şi 'ĭ atragŭ în miĭ de primejdiĭ, îĭ muncescŭ cu miĭ de amăgirĭ?

Déca, în ḑioa de aḑĭ, ne ar maĭ fi ĭertat să avem asemenea ĭeresurĭ, aş crede şi eŭ, în urma multelor ponóse şi clevetirĭ ce a atras asupră'mĭ acea stăruitóre îngrijire dată, în decurs de mulţĭ anĭ, veştiteĭ *Closce cu puiĭ de aur*, aş crede că ea s'a legat de mine ca pĭéḑa rea, spre a nu mĕ lăsa să'mĭ vĕd şi eŭ, ca tot Românul, de stăricica şi de slujbuliţa mea.

Eŭ totuşĭ, mărturisesc că n'am nicĭ un fel de pică pe bĭéta nóstră *Cloşcă*; din contra, păstrez âncŏ speranţa — cum am şi ḑis'o într'o pagină a cărţiĭ mele — că ea va fi pentru archeologia română tot de aşa bun augur, cum a fost odinióră găina minunat de luminósă, — *gallina conspicui candoris*, — care din chĭar senin pică într'o ḑi drept în póla Livieĭ, tocmaĭ atuncĭ când soţul acestia, divul August, avea să devină arbitrul suprem al destinelor romane.

Decĭ, sunt acum nu maĭ puţin de vre o duoĕ-ḑecĭ şi duoĭ de anĭ, de când m'a tot frământat gêndul de a pĕtrunde în taĭnele istorice şi artistice ale acelor nespuse bogăţiĭ, ce din timpiĭ străvechĭ, aŭ rĕmas pitulate sub pământ, într'o ţéră pe care doveḑile scrise ale vechimeĭ nu ne o arată nicĭ fórte bogată, nicĭ maĭ ales înzestrată cu vre o cultură artistică.

www.dacoromanica.ro

Chiar acel caracter aşa de original şi aşa de neusitat al sumptuóselor nóstre monumente, 'mĭ a aţîţat o curiositate excepţională, un neastêmpĕr al minţiĭ de felul acelora ce nu lasă pe uniĭ ómenĭ să trécă nepăsătorĭ pe lângă o enigmă nedeslegată.

Când aflăm la noĭ obĭecte antice, aseměnate cu altele multe ce s'aŭ descoperit aĭuré şi ale căror origină, destinaţiune, epocă şi stil ne sunt de maĭ nainte cunoscute, le place negreşit celor dintre noĭ ce aŭ pornire spre asemenea studie, a le rôndui printre obĭectele analóge din alte părţi ale lumiĭ, şi a face astfel loc ţĕriĭ nóstre în cutare séŭ cutare cerc determinat de noţiunĭ archeologice.

Dar aci, în faça tesauruluĭ de la Petrósa, posiţiunea anticaruluĭ era cu totul diferită, maĭ ales pe timpul când am început investigaţiunile mele asupra luĭ.

Puçiniĭ ómenĭ de sciinţă cari, pe atuncĭ îl vĕduse séŭ audise despre dînsul, minunaţi şi póte chĭar speriaţi şi importunaţi de neobicĭnuitele'ĭ forme, de strania înfăçişare a podóbelor ce maĭ rĕmăsese dintr'însul, de neexplicatele litere şi figurĭ ce se vedeaŭ pe unele din acestea, n'aŭ căutat nicĭ măcar să 'şĭ dea séma pe ce timp, în ce locurĭ şi de ce ómenĭ ele aŭ putut fi fabricate.

Duoĭ ţĕranĭ din satul Petrósa le aflase grămădite subt un bolovan de pĭétră în muntele

www.dacoromanica.ro

Istrița, unde în vale se află pe sub pământ ruinele unuĭ castel antic. Erau duoĕ-decĭ și duoĕ de bucățĭ, tóte de aur, și multe din ele presărate și ticsite cu pĭetre scumpe de tóte feçele, ĭar maĭ ales cu granate și cu cristalurĭ roșiĭ.

Cu totul trebuĭe să fi tras tesaurul la cântar cel puçin cât 100,000 de leĭ în aur.

Țĕraniĭ îl ținură ascuns în podul colibeĭ lor un an și maĭ bine. Se povestesce că într'o dĭ unul din eĭ dete o verigă de acelea unuĭ çigan ca să'ĭ cârpéscă o căldare; dar çiganul lepădă veriga dicênd că nu e de alamă bună.

Atuncĭ țĕraniĭ îșĭ luară séma și într'o dĭ de St George, la anul 1838, eĭ vêndură totul pe 4000 de leĭ vechĭ în banĭ și câte-va scurteĭcĭ și testemele pentru nevestele lor. Cumpĕrătorul fu un pĭetrar arnăut, Anastase Verusi, pe care apoĭ l'am cunoscut și eŭ.

El le fĕrâmă cu toporul în casa țĕranuluĭ, le puse în desagĭ și, preçuind cel puçin valórea metaluluĭ mult maĭ bine decât aflătorĭĭ primitivĭ, se apucă îndată a desființa o bună parte din ele.

Când stăpânirea prinse de veste, banul Michalache Ghica, pe atuncĭ vornic mare al țĕrĭĭ, abĭé putu să găséscă, ascunse într'o grópă pe malul Câlnĕuluĭ, vre o dece din cele doueĕ-spredece bucățĭ fragmentate ce aŭ fost aduse curênd dupe aceĭa în Museul din Bucurescĭ.

De prisos a vĕ aminti, domnilor, cum, de

www.dacoromanica.ro

aci, din însuşĭ acest palat unde ne aflăm, le a furat într'o nópte, la 1875, faĭmosul Pantazescu, care le a stricat şi maĭ rĕŭ, dupe ce eŭ pusesem să le maĭ restaureze ceva, când aŭ fost la Paris ca să figureze la Expoziţiunea Universală din 1867, şi apoĭ în Londra, la South-Kensington Museum.

Pe atuncĭ şi chĭar ceva maĭ nainte, la 1865, m'am grăbit a comunica prin graĭu, Academieĭ de Inscripţiunĭ şi Bele-Litere din Paris, — precum fac aḑĭ dinaintea dvóstrà, — noţiunile ce adunasem pênĕ atuncĭ asupra acestor preţióse monumente.

De atuncĭ în cóce pot ḑice cĕ maĭ nu s'a trecut an nicĭ lună din viaţa mea, fără ca să nu adaog ceva la acele cunoscinţe.

La 1868, am resumat într'o notiţă, tipărită în limba franceză, ideile ce'mĭ formasem despre caracterele şi originea probabilă a tesauruluĭ nostru [1]).

Dar gêndul meŭ a fost pururé de a desvolta din ce în ce maĭ mult acele schiţe, de a tipări, când voĭu putĕ, resultatele studielor ce făcusem prin autoriĭ vechĭ şi moderniĭ, şi acelea ale comparaţiunilor ce stabilisem prin numeróse musee şi colecţiunĭ din străinătate.

1) A se vedĕ indicaţiunea acesteĭ scrieri întitulată *Notice sur l'Histoire du Travail en Roumanie*, în nota de la pag. 118 din vol. II.

www.dacoromanica.ro

De câte orĭ mi s'a înfăţişat prilejul, am scris şi am vorbit românesce despre curiósele podóbe ale Museului nostru [1]). Le am reprodus prin frumóse gravure [2]); le am alăturat de tot ce se vede maĭ mult séu maĭ puţin analog prin alte localităţĭ.

Ce se vĕ maĭ spun, domnilor colegĭ? Din ḑi în ḑi am dat maĭ mult loc *Closceĭ cu puĭ* în mintea

---

1) Osebit de conferenţa rostită la Ateneul din Bucurescĭ şi despre care se face menţiune în nota de la pag. 233 din vol. II, dl A. Odobescu a publicat în limba română, asupra Tesauruluĭ de la Petrósa, următórele articole, tipărite în *Columna lui Traian*, sub direcţiunea dluĭ B. P. Hasdeŭ, — *Studiĭ asupra Tesauruluĭ de la Petrósa; Istoria descoperirĭĭ* (noemv. 1876, pag. 503—521), — *Tava* (dechemv. pag. 528—537); — *Veriga simplă*, (ianuar. 1877, pag. 11—25); — *Veriga cu inscripţiune*, *Armilla*, (martie, pag. 108—134). — Apoĭ âncŏ, dl Odobescu a vorbit despre acest Tesaur, în lecţiunea XIV, (pag. 686 şi urm.) din volumul seŭ, întitulat *Istoria Archeologieĭ*, *Antichitatea şi Renascerea*. Bucurescĭ, 1877.

2) Gravurele xilografice pregătite âncŏ de pe la 1872 la Düsseldorf de către dl Odobescu, în numĕr de vre o 85 bucăţĭ, spre a ilustra opera sa, aŭ fost tipărite la 1875 în stabilimentul grafic Socecŭ, Teclu şi Comp. pe 20 stampe în folio care staŭ şi acum depuse la Ministerul Instrucţiunĭĭ publice şi din care o parte numaĭ s'a împărţit pe la autorităţile din ţéră cu ocasiunea furtuluĭ tesauruluĭ la 1875. — Tot pentru acea operă s'aŭ tipărit pênĕ acum în stabilimentul Lemercier din Paris, opt chromolitografiĭ ale unora din obĭectele de la Petrósa, restituite în formele lor primitive, din care stampe colorate s'a format la 1882 un album provisoriŭ fórte puţin respândit în public.

www.dacoromanica.ro

mea. Am adăpostit'o, am găzduit'o într'însa; am așeḑat'o acolo ca și la dînsa a casă.

Ĭată de ce am și cutezat a ḑice de la început că, dându-vĕ séma de lucrarea care de la un timp încóce, a devenit la mine gêndul și munca de tótă ḑioa, și expunênd înainte dvóstră însemnătatea ce ea a dobêndit pentru mine, îmĭ pare că vĕ vorbesc ca și *pro domo mea.*

De cum-va m'ar cerceta cine-va de aprópe, și m'ar întreba déca merită tesauruluĭ de la Petrósa atâta atenţiune, atâta lucrare, atâta stăruinţă, atâta cheltuĭală, eŭ i aș rĕspunde într'astfel: — „Ia aminte: să afli în ţĕră la tine bogate rĕmășiţe ale uneĭ arte care, prin formele eĭ originale, prin unele caractere cu totul speciale, prin procederĭ technice noue, se distingŭ de artele ce aŭ produs maĭ tóte monumentele din alte ţĕrĭ; să recunoscĭ prin studie și comparaţiunĭ, în rĕmășiţele aceleĭ arte locale, epoca ca și precisă a fabricărĭĭ lor; să constataĭ că la un moment dat, ţĕra ta a produs lucrărĭ de artă, déca nu de o perfecţiune clasică, dar de o neasemuită bogăţie; óre, nu sunt acestea resultate destul de covĕrșitóre spre a umplé de mulţumire și de zel pe un scrutator al vechilor nóstre datine pămêntescĭ?“

Dar, domnilor; îndată ce am întrevĕḑut posibilitatea de a atinge un ţel așa de adimenitor, m'am pus la lucru cu înḑecită ardóre; 'mĭ am propus a da cărţiĭ mele asupra *Tesaurului de la*

www.dacoromanica.ro

Petrósa caracterul unei opere temeĭnice, în care origina, natura şi chĭar istoricul, precât se va puté, ale tesauruluĭ să fie lămurite prin istoria şi analisa maĭ tuturor lucrărilor de aurărie şi de argintărie artistică despre care ne aŭ rĕmas vorbire în autoriĭ ceĭ veehĭ, séŭ imagine pe monumentele antice, séŭ chĭar şi exemplare âncŏ adĭ existente.

Astfel, dupe ce am consacsat un capitol povestiriĭ amĕnunţite a faptelor ce aŭ însoçit şi aŭ urmat descoperirea obĭectelor de la Petrósa ; dupe ce am înşirat feluritele întêmplărĭ, maĭ mult séŭ maĭ puçin nenorocite prin care acele obĭecte aŭ trecut pênĕ la restaurarea, destul de nimeritŭ, ce li s'a făcut în anul trecut[1]); dupe ce, ḑic, am spus acolo pe larg cele ce am resumat acum în câteva cuvinte spre amintirea dvóstră ; apoĭ am luat d'a rôndul fie care din bucăţile rĕmase în fiinţă şi, cu multă răbdare,—dar nu fără de plă-

1) Acea restaurare s'a executat de un giuvaergĭŭ, dl Paul Telge, pe care Ministerul Instrucţiuniĭ publice l'a adus pentru acest scop din Berlin. E regretabil că nu s'a consultat asupra restauraţiuniĭ şi dl Odobescu, carele maĭ mult decât orĭ cine a studiat amĕnuntele Tesauruluĭ, maĭ ales că dsa se afla atuncĭ în străinătate ocupat cu tot dinadinsul de publicarea operei sale asupra acesteĭ materiĭ. Astfel s'ar fi înlăturat óre care erorĭ de sciinţă şi de stil, la care este tot-d'auna expus un industriaş, orĭ cât de meşter ar fi în arta sa, atuncĭ când el nu se află pus sub direcţiunea unuĭ om cu cunoscinţe anticariĭ speciale.

www.dacoromanica.ro

cere pentru mine şi, sper cel puçin, asemenea pentru cititorĭ, — am întrebat pe scriitorĭĭ anticĭ şi chĭar pe poeţiĭ şi chronicariĭ vĕculuĭ de mijloc, ce potŭ eĭ să ne spună despre obiectele de acelaş fel întrebuinţate sĕŭ păstrate pe timpiĭ lor; am cercetat ce anume vase şi gĭuvaĭere de aceiaş natură se maĭ vĕdŭ reproduse pe monumente antice de sculptură şi pictură; am alăturat descrierea şi forma aurăriilor din museul nostru cu ale altor aurărĭĭ şi argintărĭĭ antice de prin museele străine; am studiat cu deamĕnuntul în decursul secolilor şi în întinsul ţĕrilor din vechime, tóte motivele ornamentale care împodobescŭ şi caracterisézá bucăţile aflate şi păstrate la noĭ; şi, astfel, din acest studiŭ variat şi complet, întru care nu mĕ sfiesc a dice că n'am cruţat nicĭ o ostenélă, n'am ocolit nicĭ o dificultate, am cercat să reconstituĭesc, pe tĕrâmul archeologic al ţĕreĭ nóstre, ca şi o istorie a artelor eĭ din vechime, coprinsă şi înlănçuită într'un conspect general al industrieĭ aurărescĭ şi argintărescĭ, d'alungul întregeĭ antichităţĭ europene şi asiatice.

Acéstă programă largă a lucrăriĭ mele m'a şi determinat a'ĭ lăţi titlul. Fără de a înlătura sĕŭ a subordina în a mea carte, numirea subĭectul eĭ capital, am socotit că este drept să alăturez pe lângă ea şi fără de nicĭ un spirit de ostentaţiune, simpla indicare a studielor maĭ generale ce materia a provoct în mine şi cu care

www.dacoromanica.ro

am înzestrat acum opera mea. Decĭ, spre a face ca titlul să corespundă cu conţinutul cărţiĭ l'am libelat într'astfel.: *Tesaurul de la Petrósa. Istoricul şi descrierea luĭ. Studie asupra aurăriilor şi argintăriilor antice*[1]).

Aceste studie, de altmintrelé, ereaŭ pentru mine cu atât maĭ adimenitóre, cu cât mĕ simţeam păşind într'însele pe un tĕrâm fórte puţin explorat. Îmĭ plăcea decĭ, cu deosebire de a aduce în vedĕrea eruditiunĭ europeane un element de archeologie generală aprópe noŭ séŭ, în orĭ-ce cas, nu âncŏ coordonat, pe când tot de odată îĭ puneam subt ochĭ un nestemat tesaur al ţĕriĭ şi al museuluĭ nostru.

În jurul unuĭ măiug de aur şi de petre

---

1) **Le Trésor de Pétrossa. — Historique. — Description. — Étude sur l'orfèvrerie antique. Paris,** 1886. — ? — În momentul când se tipăresc aceste rônduri opera mea franceză, ajunsă la cóla a 34 ca tipărire definitivă şi la a 39ª ca material compus, se află întreruptă âncŏ de la începutul luĭ martie trecut, din causă că, venind atuncĭ în ţéră, am cerut de la Ministerul Instrucţiunĭ publice ca să mĕ autorizeze a da opereĭ mele desvoltarea ce mi se pare, acum âncŏ, a 'ĭ fi de neînlăturată trebuinţă; acéstă concesiune 'mĭ a fost refuzată şi nu pot face altfel decât a aştepta séŭ ca acesta séŭ un alt minister să se arate maĭ liberal pentru o publicaţiune sciinţifică, séŭ ca să aflu alte mijlóce particulare de a 'mĭ continua şi a 'mĭ termina lucrarea în singurele condiţiunĭ sub care ea póte să corespundă la scopul sciinţific ce doresc şi sper să ating prin tr'însa. — (Bucurescĭ, 18 noemvrie, 1887.)

www.dacoromanica.ro

scumpe, cum este tesaurul nostru, m'am silit tot mereŭ să aduc, spre a'l propti maĭ tare şi maĭ temeĭnic, spre a 'l face să rĕsară maĭ luminos, sute şi miĭ de pĭetróie şi de pĭetricele, adunate din istoria artelor antice; pe acestea le aştern şi le aşeḑ astfel încât tóte împreună să formeze un monument consacrat arteĭ industriale a aurăriilor din vechime, monument care va purta pe creştetul sĕŭ, acea nepreçuită podóbă ale căror remăşiţe strălucesc aḑĭ în colecţiunea nóstră de antichităţĭ naţionale.

'Mĭ e témă, domnilor, să nu vĕ obosesc aducêndu-vĕ la cunoscinţă măcar şi câte-va fapte din nenumĕratele constatărĭ interesante ce am avut norocul a face în cursul lungelor mele cercetărĭ. Numaĭ atuncĭ ânsĕ aţĭ puté să preçuiţĭ cât de bogată este, pe nesciute, chĭar şi istoria archeologieĭ române.

V'aş vorbi, bună-óră, de minunatele vase ce s'aŭ descoperit pe la 1811, într'un mormênt de pe malul Prutuluĭ, la Concescĭ în ţinutul Dorohoĭ, şi care aḑĭ se află păstrate în Museul Ermitagĭuluĭ imperial din St Petersburg. V'aş arăta, pentru prima óră reprodusă în desemn şi scrupulos descrisă în foile tipărite ce staŭ aci dinaintea mea, o tavă rotundă de argint, găsită tot acolo şi mare tocmaĭ cât sinia nóstră cea de aur de la Petrósa. Dar aceĭa este împodobită pe marginí cu scene de vênătóre, precum este şi

www.dacoromanica.ro

frisa celuĭ maĭ frumos din sarcofagele de pĭétră din Museul nostru național.

V'aș maĭ dovedi cum verige séŭ alcale de aur, ca cele din comóra de la Petrósa, se dăruĭaŭ de împĕrațiĭ bizantinĭ, Goților Grutungĭ din părțile nóstre. Acésta ne o spune chronicarul grec Zosim. El ne povestesce că împĕratul Teodosie-cel-mare, dupe ce cufunda în apă un numĕr însemnat din micile luntri în care Goțiĭ veneaŭ nóptea decindé ca să 'ĭ atace flota de pe malul stâng al Dunăriĭ, ĭertă pe Barbariĭ ce maĭ rĕmăsese cu viață, le dete locurĭ ca să se așeḑe în Scitia-Mică séŭ Dobrogea nóstră, pe lúngă cetatea Tomi séŭ Constanța, și 'ĭ dărui chĭar pe toțĭ cu brăçărĭ de aur. Dar mărinimia împĕratuluĭ nu schimbă firea neastêmpĕrată a Goților. În cetate comanda Gherontios, un căpitan grec fórte inimos, îndrăznet și nu pré mult răbdător. Barbariĭ îl amenințaŭ, îl necăjeaŭ și 'l zădăreaŭ tot mereŭ. Într'o ḑi el dete năvală 'ntr'înșiĭ, îĭ răzbi, îĭ prinse robĭ și le luă înapoĭ tóte darurile împĕrătescĭ. Ânsĕ, la Constantinopol, zavistia curtezanilor aruncă vina asupra luĭ Gherontios; îl asuzară că a jăfuit pe coloniĭ autocratoruluĭ. Ca să scape de grea osŭndă, bĭetul vitéz căpitan fu silit să mituĭască pe eunucĭĭ curțiĭ cu verigile de aur împĕrătescĭ, luate cu voĭnicie de la Goțĭ.

Pentru fie-care din obĭectele de la Petrósa aș

www.dacoromanica.ro

puté să vĕ aduc sumă de doveḑĭ despre rolul însemnat ce aŭ jucat asemenea obĭecte preţióse în istoria popórelor antice, şi maĭ ales în aceĭa a Barbarilor cari în primiĭ secolĭ aĭ creştinismuluĭ s'aŭ prefirat şi s'aŭ strămutat din Rusia meridională în România, de aci în Tracia, în Panonia, în Noric, în Vindelicia ş'in Retia, apoĭ în Italia, în Galia, în insulile Britanice, în Spania şi pe cóstele africane, tot atât cât şi în inima Germanieĭ şi 'n peninsulele scandinave.

Pretutindenĭ unde ordiele lor călĕtóre colindaŭ pustiind, pretutindenĭ ele semĕnaŭ în urmăle, prin morminte şi prin ascunḑĕtorĭ, rĕmăşiţe din acea artă originală, învăţată şi practicată de eĭ maĭ ântĕĭ pe malurile Măriĭ Negre şi ale Dunăriĭ, în Sciţia şi în Dacia. [1])

Aceştĭ Barbarĭ duceaŭ astfel cu sine ĭubirea şi trufia scumpelor podóbe de trup şi luxul vaselor de ospeţe. Aurul, argintul şi pĭetrele scumpe eraŭ pentru dînşiĭ ceĭa ce marmurele sculptate şi tabelele pe lemn zugrăvite, vasele turnate în bronz şi graţiósele olărĭĭ şi statuete de lut fusese odinióră pentru Elenĭ şi Romanĭ. Pentru Barbarĭ, negreşit, eraŭ egalĭ cu Fidias şi cu Apeles,

[1]) Acéstă teorie a fost maĭ ântĕĭ emisă în memoriul dluĭ A. Odobescu asupra *Cununeĭ celeĭ marĭ din Tesaurul de la Novo-Cerkask*, despre care s'a făcut menţiune în nota de la pag. 516 din vol. II.

www.dacoromanica.ro

déca nu şi superiorĭ acestor artiştĭ de geniŭ, argintarii nomadĭ, cari aŭ făurit, dupe gusturile lor barbare, tavele şi ibricele, căldăruşele şi colanele, brăcările şi paftalele (fibulele) de la Petrósa, în fine tot greul avut al *Closciĭ nóstre cu puiĭ sĕĭ de aur.*

Decĭ, nu va fi, cred, o pagină stérpă a analelor ţĕriĭ nóstre, aceĭa în care se voru înscrie tóte noţiunile de industrie artistică, de limbistică, de mitologie, ba şi chĭar de istorie politică şi de usurĭ sociale, care reĭesŭ din studiul minuţios şi adûncit ce mĕ ocupă. Şi déca, lucrând âncŏ vre o duoĭ treĭ anĭ la publicarea luĭ,—în urma a duoĕdecĭ şi maĭ bine de anĭ de pregătire [1]) — voĭ co-

1) Publicarea cărţiĭ mele a avut pênë acum peripeţiile cele maĭ felurite; mĕ voĭu sili a le resuma aci în câte-va rôndurĭ. S'ar ḑice că blestemul *Closciĭ cu puiĭ de aur* se ţine mereŭ de dînsa şi mereŭ pune pĭedicĭ la a eĭ terminare. Sunt peste douĕḑecĭ şi cincĭ de anĭ de când mĕ tot ocup de dînsa fără a o puté aduce la capĕt. Âncŏ de la 1862, în urma uneĭ visite ce a făcut museuluĭ nostru de antichităţĭ, un archeolog german însărcinat de guvernul austriac a publica o carte monumentală asupra *Însemnelor imperiale şi regale ale Imperiuluĭ germanic,* am început a face cercetărĭ sciinţifice asupra vaselor şi podóbelor din tesaurul nostru de la Petrósa. De atuncĭ âncŏ am pus a se face dupe dînsele frumóse desemnurĭ în colorĭ şi chĭar o chromolitografie cu titlurĭ imprimate. La 1865, am citit asupra lor un memoriŭ la Academia din Paris; la 1868, am tipărit în acel oraş acest memoriŭ desvoltat; apoĭ la 1871 am pus să se lu-

www.dacoromanica.ro

prinde acest studiŭ, precum am gênd şi ucrinţă, în treĭ marĭ volume, din care primul numaĭ este acum abiĕ pe sfêrşit, sper că într'însele nu se voru găsi superfluităţi. Chĭar şi déca la prima ivélă, unele desvoltărĭ s'arŭ părĕ a fi adaose prisositóre, cititorul curênd va vedĕ că şi chĭar a-

---

creze la Düsseldorf, dupe fotografiĭ, numeróse tabele xilografice de pre tóte obĭectele. La 1874, fiind ministru al instrucţiuniĭ publice, colegul şi amicul meŭ dl Titu Maiorescu, dlui a contractat cu casa V. A. Morel et Comp. din Paris pentru a se lucra acolo chromolitografiele destinate uneĭ opere maĭ întinse cu a căriĭ redactare am şi început de atunci să mĕ ocup. O tipărire îngrijită cum am dorit tot dauna să consacru lucrărĭĭ mele definitive, ar fi depăşit cu mult mijlócele de care însu'mĭ aş fi putut dispune. Liberalitatea guvernuluĭ venea să complinéscă acéstă dificultate materială. Dar curênd dupe aceĭa, prin schimbarea ministeruluĭ şi apoĭ prin evenimentele răsboĭuluĭ, lucrarea a fost întreruptă, şi în timp de opt anĭ am putut numaĭ să tipăresc câte-va fragmente dintr'însa, traduse pe românesce, în revista *Columna lui Traian*, din 1876 şi 1877. Abiĕ la 1882, un alt coleg şi amic al meŭ, dl V. A. Urechie, fiind ministru, a închiĕiat contract cu aceĭaşĭ casă V. A. Morel et Cie, din Paris, că să tipăréscă şi textul meŭ, pe care nu'l credeam a fi maĭ întins decât coprinderea a 40 cóle *in folio*. Experienţa îmĭ dovedi curênd că mĕ înşelasem; la 1884, fiind pênĕ atunci 19 cóle tipărite obţinuĭu de la minister ca să se completeze publicarea mea cu alte 40 cóle. Dar în acelaş an, către tĕrnă, casa V. A. Morel căḑu în faliment şi lucrarea se întrerupse din noŭ pentru ḑece lunĭ. În timpul acesta revĕḑuĭu cu luare aminte manuscriptele mele, a căror redacţiune era făcută cu vre o 14 anĭ maĭ înapoĭ. Profitaĭu de rĕgazurile ce 'mĭ da temporisările procesuluĭ de faliment al editoruluĭ, spre a împlini multe lacune

www.dacoromanica.ro

celea tindŭ în tot-d'auna, în mod maĭ mult séŭ maĭ puçin direct, la consemnarea, la elucidarea şi la dovedirea unuĭ fapt, câtuş de mic, atingĕtor de antichităţile, de vechĭa istorie, de usurile şi chĭar de limba patrieĭ nóstre. Acésta a fost şi este pururé a mea tendenţă, a mea preocupare.

---

ce constatasem, spre a pune opera mea cam înapoĭată, în deplinul curent al sciinţeĭ actuale. În véra anuluĭ 1886, un noŭ editor, dl I. Rothschild din Paris luă prin contract asupră'şĭ sarcina de a retipări opera âncŏ de la început; şi acésta o făcea pe preç de 21,000 leĭ, plătibilĭ în anuităţĭ de câte 3,000 leĭ, adică cu un scăçĕmênt egal tocmaĭ cu suma ce fusese plătită caseĭ V. A Morel, şi prin urmare fără nicĭ o pagubă pentru Statul nostru.

Din parte'mĭ, cedasĕm cu anticipaţiune ministeruluĭ jumĕtate din exemplarele ce'mĭ eraŭ concedate ca drept de autor scop ca Statul să 'mĭ înlesnéscă mijlócele de a stărui în strînătate la terminarea lucrăriĭ mele. Astfel o am putut înaint pênĕ în primăvéra anuluĭ curgĕtor 1887, ajungênd cu tipărirea eĭ pênĕ aprópe de cóla a 40a. Vĕçênd ânsĕ atuncĭ că modificaţiunile şi îmbunătăţirile însemnate ce adusesem vechĭuluĭ meŭ text, reclamaŭ o îndoită întindere a opereĭ, veniĭu în ţéră cu speranţa că tóte silinţele mele de atâţĭ anĭ nu se vorŭ înfrânge tocmaĭ acum dinaintea unut refus al Ministeruluĭ. Aci, din contra, obţinuĭ tocmaĭ dupe patru lunĭ de zadarnică aşteptare şi de stĕrpă nelucrare, obţinuĭ, çlic, cea maĭ categorică şi maĭ puçin graţiósă respingere a cererilor mele.

Pe când însăşĭ M. S. Regele îmĭ arăta cel maĭ viŭ interes pentru publicaţiunea mea, mi se spuse în façă de ignoranţĭ a tot puternicĭ în ţéră la noĭ, că lucrarea mea este fără interes şi că ea nu meritä atenţiunea guvernuluĭ. Ministrul Instrucţiunĭĭ publice, maĭ cunoscĕtór póte întru ale sciinţeĭ, nu se refuză ânsĕ

www.dacoromanica.ro

Chiar de aceĭa, domnilor colegĭ, atuncĭ când 'mĭ am propus a da o așa întinsă desvoltare lucrărilŭ mele archeologice, 'mĭ am ḑis tot de o dată că, spre a face dintr'însa o operă cu înduoit folos pentru ţéra nóstră, cată să pun frĕŭ într'însa graĭuluĭ nostru românesc, pé care 'mĭ este așa ₄lce a'l scrie; cată să'mĭ îmbrac cartea cu haĭnă ₄trăină; cată să înţolesc cu port séŭ nemţesc, séŭ englez, séŭ francez, tóte acele imagine viĭ ale archaicelor nóstre datine, pe care mĕ încerc a le reconstrui și a le întrupa prin studie.

Că Românii vorŭ crede lesne în realitatea fiinţeĭ lor, de óre ce ele aducŭ laudă cultureĭ originale ce a existat la noĭ âncŏ din vechime, de

a secunda cu fapta aceste părerĭ, ce aŭ deșteptat în mine cea legitimă indignaţiune. Desbaterile mele asupra acestuĭ subiect dl Dimitrie Sturza aŭ devenit publice, graţie comunicatelor dluĭ a găsit de cuviinţă a publica în *Monitorul oficial* și în ḑiarele oficióse. Este un ce fórte mâhnitor și umilitor pentru mine de a mĕ vedé împĭedicat într'o publicaţiune la care am tótc cuvintele de a ţine ca la principala mea operă de sciinţă. Dar, cum am maĭ ḑis'o și aĭuré: Bun este Dumneḑeŭ! N'am pĭerdut cu totul speranţa de a vedé împlinită dorinţa mea cea fără de preget. Chiar și dĕca guvernul de aḑĭ se va îndĕrĕtnici, cum este probabil, a 'ĭ sta mereŭ împotrivă, apoĭ cu răbdare voĭu aștepta ca să vină un moment priincios când ómenĭ maĭ luminaţĭ și maĭ puçin rĕŭ-voitorĭ îmĭ vorŭ înlesni mijlocul de a duce pĕnĕ la capĕt lucrarea pentru care de mulţĭ anĭ mĕ lupt cu așa multe nevoĭ, și a căreĭ terminare a devenit pentru mine ca și unul din acele cuvióse dorurĭ ale vechimeĭ, una din acele *Pia Desideria!*...

www.dacoromanica.ro

acésta nu mĕ puteam înduoi. Greŭ nu este a fi creḑut şi aprobat de cel căruĭa îĭ vorbescĭ pe plac, chĭar şi atuncĭ când aĭ aluneca pe priporul zadarnicelor închipuirĭ şi aĭ apuca câmpiĭ scălâmbând adevĕrul. Maĭ anevoĭe este ânsĕ a 'ţĭ câştiga creḑĕmênt la ceĭ ce n'aŭ nicĭ un interes a descoperi, de odată şi fără veste, că un obĭect óre-care preçuĭesce maĭ mult decât eĭ sunt deprinşĭ a crede. Şi maĭ anevoĭe âncŏ este de a impune prin doveḑĭ lămurit şi sănĕtos întemeĭate, recunóscerea unor calităţĭ devenite necontestabile chĭar şi pentru aceĭa cari s'arŭ bucura când ele arŭ lipsi cu totul séŭ cel puçin când ele arŭ rĕmâné întunecate.

Şi — trebuĭe s'o mărturisesc, domnilor, — întunecate, nesciute şi rĕŭ preçuite de lumea cultă vorŭ rĕmâné din nenorocire tóte lucrările nóstre, cât de consciinţióse şi de solide arŭ fi ele, precât nu le vom învedera lumiĭ subt o formă maĭ accesibilă decât aceĭa a graĭuluĭ nostru naţional.

Acest fapt netăgăduit nu este ânsĕ, dupe părerea mea, o condamnaţiune a limbeĭ nóstre. Nu este nicĭ măcar o umilire pentru dînsa. Limba nóstră abĭé de duoĭ treĭ secolĭ a devenit o limbă scrisă; a eĭ cultură e âncŏ rudimentară. Noĭ ne adunăm aci ca să cercăm a o scóte din faşe şi a'ĭ înlesni înălţarea şi întărirea, de óre ce ea âncŏ pênĕ maĭ deunăḑĭ, umbla d'abuşele. Cum

www.dacoromanica.ro

dóră am puté să pretindem ca dînsa să depăşéscă hotarele locuite de Românĭ, pe când vedem multe alte limbe europeane, cultivate acum de secolĭ şi rĕmase totuşĭ în cercul restrîns al poporaţiunilor ce le vorbescŭ şi le scriŭ, numaĭ şi numaĭ pe séma lor.

Astfel sunt, de bună sémă, la nord, limbele scandinave, cea daneză şi cea suedeză; apoĭ spre apus, limba olandezilor, ba şi a portughezilor, déca nu cum-va, pĕnĕ la óre-care punt, n'am numĕra printre acestea, la sud, pe cea spaniolă şi pe cea italiană, odinióră atât de rĕspândite în tótă Europa. Tot aşa sunt, maĭ în vecinătate cu noĭ, limba ruséscă, cea gréscă modernă şi cea maghiară.

Tóte aceste naţiunĭ îşĭ cultivă de sigur, atât cât noĭ, şi póte chĭar maĭ mult decât noĭ, graĭurile lor particulare; tóte aŭ ca noĭ Academiĭ şi Societăţĭ literare şi sciinţifice.

Tóte, în sînul corpurilor învĕţate ale lor, vorbescŭ şi tipărescŭ în limba ţĕrĭĭ; dar acestea, fiind preocupate de a nu pune subt obrocul exclusiv al unuĭ patriotism rĕŭ înţeles, producţiunile spiritului şi ale studielor care potŭ să facă onóre patrieĭ şi sciinţeĭ eĭ, tóte recurgŭ la una din limbele care se bucură de un carecter maĭ universal, una din acele limbe pe care nu le potŭ ignora ómeniĭ ce vorŭ să se ţină în curentul propăşitor al sciinţelor moderne.

www.dacoromanica.ro

În acele țĕrĭ, chĭar Academiile traducŭ în extracte și adesé *în extenso*, principalele lor opere, și le dau publicității externe într'una din limbele franceză, germană séŭ engleză.

Óre, ceĭa ce facŭ aceste popóre, adesé maĭ înaintate în cultură decât noĭ, fi-va rușine să o facem și noĭ? Să stăm a judica pe dreptate, și vom recunósce că idea ce le mână întru acésta, este și maĭ patriotică și maĭ luminătóre decât acel exclusivism restrîns care le ar isola pe ele — precum ne isoléză pe noĭ cu totul — de mișcarea progresivă a sciinței. Făcênd altfel eĭ arŭ menține pe toți străiniĭ — precum îĭ menținem noĭ, — în credința că la eĭ, ca și la noĭ, mintea și studiul nu producŭ nimic, nimic care să fie demn de a aduce un contingent folositor la cunoscințele obștescĭ ale lumiĭ civilisate.

Permiteți'mĭ, domnilor colegĭ, mie care trăĭesc acum de maĭ mulți anĭ în străinătate și vĕd cât de rĕŭ suntem cunoscuți și preçuiți sub raportul cultureĭ intelectuale afară din țéra nóstră, permiteți'mĭ a supune aceste considerațiunĭ la seriósele dvóstră cugetărĭ.

Ele m'aŭ îndemnat, — și nu tocmaĭ, vĕ mărturisesc fără de óre-care dor și mustrare de cuget, — a scrie cartea mea asupra tesaurului de la Petrósa, în limba de caracter maĭ universal a țĕriĭ în care locuiesc.

În acea țéră maĭ am și înlesnirea de a găsi

www.dacoromanica.ro

la îndemână tóte mijlócele de informaţiune şi de studiŭ ce 'mĭ sunt necesariĭ, precum bibliotecele şi museele cele maĭ bogate, ómeniĭ ceĭ maĭ dedaţĭ cu multe din materiile pe care cată să le ating în cursul cercetărilor mele.

De altmintrelé, acea limbă, singura din cele apusane pe care mĕ pricep óre cum a o îndruga, adică limba franceză, este tot de o dată şi aceĭa pe care o înţelegŭ, o vorbescŭ şi o scriŭ chĭar cu înlesnire toţĭ câţĭ arŭ voi, la noĭ, să citéscă publicaţiunea mea.

Mult nu m'am înstrăinat nicĭ de ţéra mea, nicĭ de datoriile mele de academic român, cerênd ţĕreĭ franceze ajutórele de studiŭ pe care ea le posedă în neasemuită îmbilşugare, façă cu a nóstră; ĭar limbeĭ franceze cerêndu'ĭ un mijloc de a face cunoscut, nu numaĭ Românilor, dar şi întregului public cult din tóte continentele, fapte ale căror enunciare şi elucidare nu potŭ aduce decât folos şi onóre patrieĭ nóstre.

Sfêrşind acéstă expunere, mĕ tem, stimaţĭ colegĭ, că mĕ veţĭ crede, dupe cuvintele mele, mult maĭ presupmţios decât sunt în realitate. Ceĭa ce mĕ face de a vorbi într'astfel, este chĭar contactul în care am avut nenorocirea de a mĕ afla, în decurs de maĭ mulţĭ anĭ, cu personalităţĭ marcante de aceĭaşĭ specialitate cu mine. M'am convins în cercul lor că noĭ înşine nu avem cuno-

www.dacoromanica.ro

scinţă despre propria nóstră valóre, nu scim să ne dăm bine sémă nicĭ de câte scim, nicĭ de câte putem, nicĭ de câte suntem în stare să producem, atuncĭ maĭ ales când nu ne am răsipi puterile, dupe rĕul nostru năravu.

Şi aceste vederĭ semeţe, pe care—cine scie!—le priviţĭ cu sfiélă, cu înduoielĭ şi póte chĭar cu zîmbete de ironie, aceste vederĭ le veţĭ recunósce lesne de bune, de drepte şi de luminóse, îndată ce vĕ veţĭ strămuta cu gêndul şi cu aducerea aminte într'un alt cerc al activităţiĭ nóstre naţionale.

Acum vre o ḑece anĭ de ar fi eşit dintre noĭ un profet care să ne afirme că óstea românéscă, militariĭ, dorobanţiĭ şi călăraşiĭ noştri sunt în stare să pórte răsboĭu în ţéră străină şi să se lupte cu tăria, cu avêntul şi cu vitejia ce eĭ aŭ arătat la Griviţa, la Rahova şi la Smîrdan, noĭ toţĭ atuncĭ am fi plecat jalnic capul plinĭ de dorul isbêndelor din trecutul nostru, şi, vaĭ! plinĭ de necredinţă întru cele viitóre.

Faptele lăudate ce ostaşiĭ noştri aŭ săvêrşit din îmboldirea şi sub poruncile gloriosuluĭ nostru Suveran, carele a sciut să recunóscă şi să reînvie în inimile românescĭ vîrtutea străbună, acele fapte petrecute pe câmpiĭ de bătălie, ne facŭ aḑĭ să ridicăm capul fără sfiélă, cu dréptă mêndrie şi fără temere pentru viitor!

Să cutezăm a'l ridica şi pe câmpiĭ sciinţeĭ.

www.dacoromanica.ro

Tot Augustul nostru Protector ne a îmbiat şi pe noĭ la acéstă nobilă revendicare, îndemnându-ne să culegem de pretutindenĭ, cu sciinţă şi conscinţă, datinele de orĭ ce fel ale trecutuluĭ nostru. Cu ele,— ḑisu-ne a primul Rege al Românilor, — vom întemeia şi pe acest tĕrâm viitorul ţĕrii şi al poporuluĭ românesc!

Bucurescĭ, 1887.

Tipărit in *Analele Academieĭ Române* pe anul 1887. Seria II. Tom. IX

SFÊRŞIT

www.dacoromanica.ro

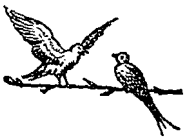

www.dacoromanica.ro

TABLA MATERIILOR

coprinse în Volumul III

VII. *Ψευδο-Κυνηγετικὸς*, Epistolă scrisă cu gênd să fie precuvêntare la cartea „*Manualul Vênătorului*“. 1874 3

Coprinsul 5
I 9
II 21
III 37
IV 50
V 68
VI 93
VII 113
VIII 131
IX 150
X 172
XI 194
XII 218

VIII. Fragmente de literatură poporană. 1874—1879.

Credinţe, datine şi moravurĭ ale poporuluĭ român de G. D. Teodorescu. Precuvêntare . 223
Jupân Rănică Vulpoĭul. Basmu pentru copiĭ, localisat. 233
Tigrul păcălit. Poveste pentru copiĭ, localisată. 247

www.dacoromanica.ro

Vechiĭ poeţi aĭ Românilor. Precuvêntare la *Colecţiunea de poesiĭ vechĭ* 257
Dece basme mitologice, (inedite) prelucrate dupe C. W. Cox, *Tales of ancient Greece.*
I. *Epimeteŭ şi Pandora* 265
II. *Briareŭ.* 269
III. *Deucalion.* 273
IV. *Patimele Demetrei.* 279
V. *Posidon şi Atena* 287
VI. *Apolon în Delos* 292
VII. *Apolon Pitianul.* 294
VIII. *Niobe şi Latona.* 299
IX. *Admet* 303
X. *Narcis* 307
Povestile unchiaşului sfătos. Basme păgănescĭ, de P. Ispirescu. Precuvêntare 311

IX. Istorie contimporană. 1876—1887.

Câte-va articole de politică din diarul *Românul.*
I. **E pur si muove!** 319
II. *Patriotismul in Scóle* 326
III. *Regimul constitutional.* 334
IV. *Progresul prin Scóle* 341
V. *Scóle şi Bănci rurale* 354
VI. *Simpatiile Ungurilor pentru Turcia* . . 360
VII. *Spiritul de cucerire.* 367
VIII. *Marele bolnav al Orientului* 373
IX. „*O cuvetare politica, 1877*“ 1° 379
X. „ „ „ „ 2° 389
XI. „ „ „ „ 3° 397
XII. „ „ „ „ 4° 407
XIII. *Alianţa cu Rusia la cas de rasboiŭ* . . 414
XIV. *Conventiunea de rásboiu cu Rusia* . . . 422

www.dacoromanica.ro

XV. *Suzeranitatea Turciei* 429
XVI. *Ce ne este acum mai profitabil* 436
XVII. *Îndemnări la Independența* 1° 441
XVIII. „ „ 2° 447
XIX. *Bulevardul civilisațiunii în Orient* . . . 454
XX. *Ungurii și Românii* 460
XXI. *Împământenirea Israeliților*, 1° 466
XXII. „ „ 2° 471
XXIII „ „ 3° 476
XXIV. „ „ 4° 477

Nicolae Bălcescu și Scrierile sale:

Precuvêntare la *Istoria Românilor sub Michaiu-Vodă-Vitézul* 489
Note la scrierile luĭ N. Bălcescu 502

Moții și Curcanii.

Răscóla Românilor Ardelenĭ sub căpetenia lor Horia, în ĭérna anilor 1784—1785. Cuvêntare rostită în Ateneul din Bucurescĭ la 14|26 fevruarie, 1878 511
Luarea Rahovei de către oștile românesci, la noemvrie 1877. Cuvêntare rostită în Ateneul din Bucurescĭ, la 25 martie (6 aprilie) 1878 . 557

Regatul Românieĭ și Republica franceză.

Cuvênt rostit în limba franceză la banchetul dat de colonia română din Paris, în ḑioa de 10|22 maĭu, 1882, pentru încoronarea M. S. Carol I ca Rege al Românieĭ 614

Pia Desideria.

Dare de sêma despre lucrarea opereĭ „*Le Trésor de Pétrossa*“, rostita în ședința publică din 22 martie 1887, a Academieĭ Române . 620

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro